

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF CLAW

THE ASHEN SERIES
BOOK TWO

DEMI WINTERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PENÇE KRALLIĞI
Külden

DEMI WINTERS

Pençe Krallığı (Ashen serisinin 2. Kitabı) Telif Hakkı (C)

2024, Demi Winters

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Geliştirme Editörlüğü: Chersti Nieveen Metin

Düzenleme: Grey Moth Editing Düzeltme:

Simply Spellbound Edits Kapak Resmi: Rony

Bermudez

Bölüm Başlıkları ve Bölüm Arası Sanatı: Lila Map'ten

Mektuplar: Megan Wyreweden

Duyarlılık Okuyucuları: Ruthie Bowles ve Nicole Neuman

Çeviriler ve telaffuz: Saxica Ltd.

ISBN: 978-1-7389960-3-2 (basılı)

978-1-7389960-5-6 (e-kitap)

978-1-7389960-4-9 (ciltli)

İçindekiler

Yazarın notu

Bones Yolu Özeti

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Teşekkür Zagadkça](#)

[çeviriler Sözlük](#)

[Telaffuz kılavuzu](#)

[Yazar Hakkında](#)

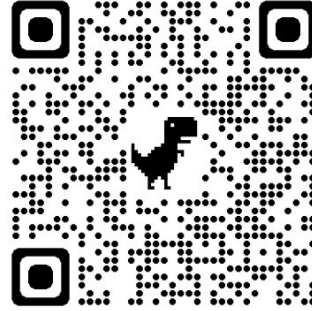
*Güvenli alanları hapishaneleri haline gelenler için. Cesursunuz. Güçlüsünüz.
Sizler savaşçısınız.*

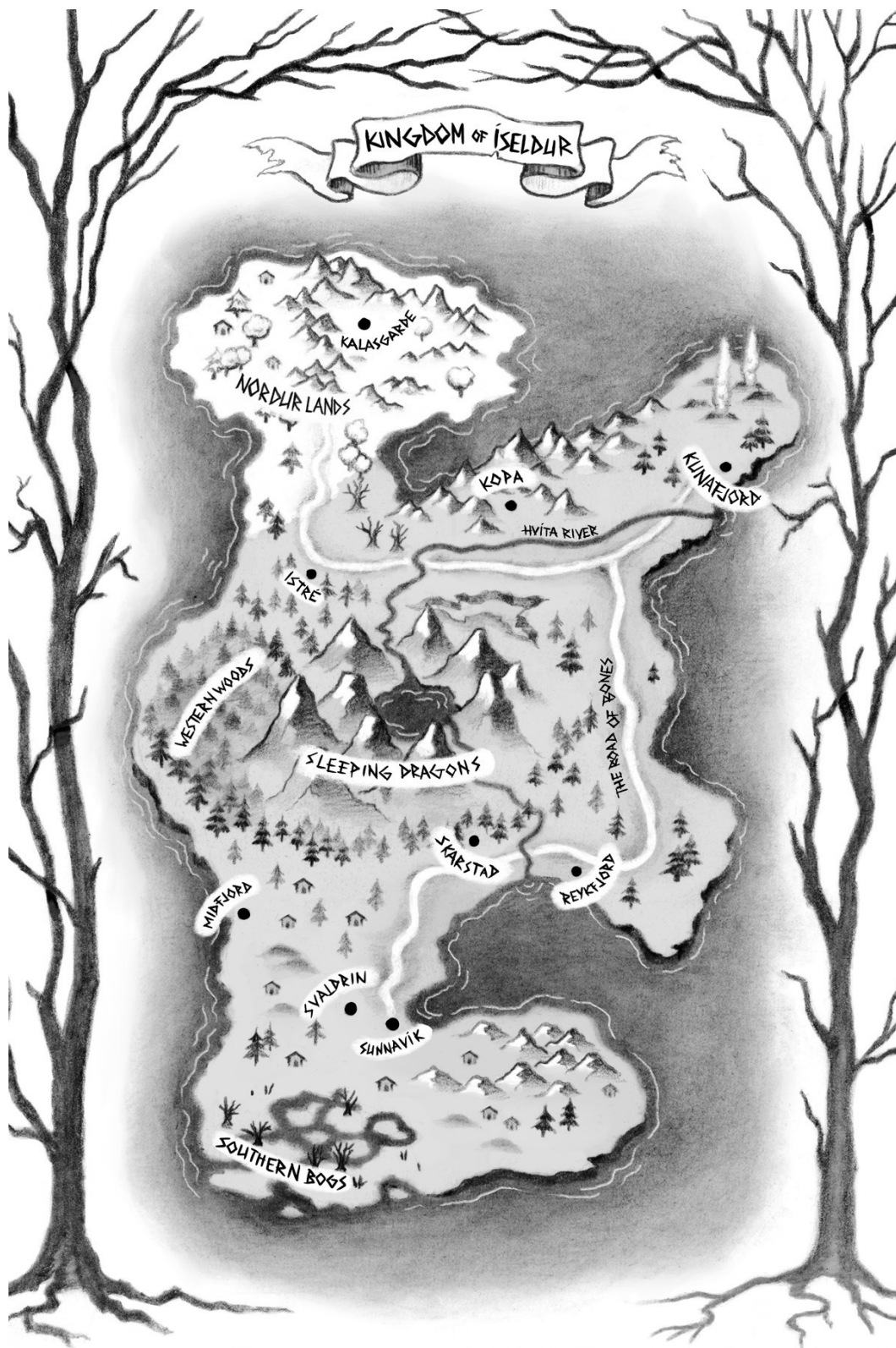
Yazarın notu

Sözlük, Telaffuz Kılavuzu ve Zagadkça çeviriler bu kitabın sonunda verilmiştir.

Pençe Krallığı karanlık bir fantezi dünyasında geçmektedir ve olgun (18+) okuyuculara yöneliktir. Bazı sahneler bazı okuyucuları rahatsız edebilir. İçerik uyarılarının tam listesi şu adreste mevcuttur:

<https://demiwinters.com/trigger-warnings/>
adresinden veya aşağıdaki kodu tarayarak
ulaşabilirsiniz:

Kemiklerin Yolu Özet

Silla Nordvig, kraliçenin savaşçıları onu yakalamaya çalışırken babasını öldürdükten sonra kaçmaya başlamıştı. Babasının son sözleri onu Kopa şehrinde bir kalkan evi aramaya gönderdi, bu da Kemikler Yolu'nu kat etmesini gerektiriyordu. Yolculuğun ilk ayağından kıl payı kurtulan Silla, Istré kasabasındaki (Kopa'nın hemen batısında) tehlikeli bir işi tamamlamak üzere yola çıkan Bloodaxe Tayfası'na ait olduğunu fark etmeden bir erzak arabasına tırmandı.

Bu keşif üzerine Silla, liderleri Reynir 'Baltalı Göz' Bjarg ile bir anlaşma yaparak, Mürettebatın eski lideri Kraki'den bilgi almasına yardımcı oldu. Ancak bu süreçte Silla, Rey'in sahte bir soyadı (Galtung) kullandığını öğrendi ve bu bilgiyi Rey'e şantaj yaparak onu Kopa'ya kadar götürmesi için kullandı. Aralarındaki düşmanca ilişkiye rağmen Rey, Silla'ya baş ağrısı için aldığı skjöld yapraklarının tehlikeli olduğunu açıkladı. Silla bunları bırakmaya karar verdiğinde Rey onu destekledi ve bağımlılığını gizli tuttu.

Silla'yı çok şaşırtan bir şekilde, yapraklar onu her yerde takip eden küçük sarışın kızın halüsinasyon görmesine ve büyük bir sırrı gizlemesine neden oluyordu - bu kız, Íseldur'un kralı tarafından avlanan ve idam edilen bir büyü kullanıcısı sınıfı olan Galdra'dan biriydi. Kraliçenin suikastçısı Skraeda ile yüzleşmesi sırasında Silla, on yedi yıl önce idam edildiği düşünülen bir prenses olan Eisa Volsik olduğunu ve halüsinasyon gördüğü kızın ablası Saga olduğunu da öğrendi.

Bu arada Silla, Jonas 'Kurt' Svik ile gizli bir ilişki yaşamaya başlamıştı. Skraeda Silla'yı yakalamaya çalıştığında, Jonas Silla'nın

geçmişiyle ilgili gerçeği ondan saklıyordu. Jonas incinmişti ama ona yardım etmeyi kabul etti. Ancak kraliçenin savaşçıları tekrar Silla'ya geldiğinde ve Jonas'ın küçük kardeşi öldürüldüğünde her şey değişti. Jonas onun tarafından ihanete uğradığını hissetti ve skjöld yapraklarını kullanarak onu uyuşturunp Kopa'daki Klaernar'a teslim etti.

Klaernar'dan Kumandan Valf'e getirildiğinde, Silla hayatı için savaştı, kafatasını bir heykelle parçaladı ve pencereden dışarı tırmandı. Babasına kalkan evlerinden bahseden adama koştu, ancak onu ölü ve Skraeda'yı onu beklerken buldu. Silla ve Skraeda dövüştü, Silla sonunda suikastçıyı öldürdü. Evden ayrıldıktan sonra Klaernar onu bekliyordu ve Silla'yı Kopa sınırındaki ormana kadar kovaladılar.

Bu sırada, Rey'in Kemik Yolu boyunca insanları öldüren dumanlı Galdra olduğu ortaya çıktı. Silla'ya yardım etmek için Kopa'nın gizli bir girişine girdiğinde, büyüünü bir grup Klaernar üzerinde kullanmak zorunda kaldı. Ne yazık ki onları öldüremeden önce bir tanesi kaçtı. Rey, Silla'yı diğerlerinden kaçarken buldu ve onu çalılıkların içine çekerek keşfedilmekten korudu.

Silla ve Rey birlikte Kopa'dan kaçtı; Rey'in amacı Istré'deki Bloodaxe Tayfası ile yeniden bir araya gelmekti, Silla ise kabaca kuzeye, Kalasgarde adlı bir yere gitmeyi planlıyordu. Kemik Yolu'nun sonunda Silla Rey'e kimliğini açıklamamıştı, tıpkı Rey'in Silla'ya kimliğini açıklamadığı gibi.

Bu arada Askaborg'da Saga, Kraliçe Signe ile bir toplantıya çağrıldı ve burada Saga'nın odasından çıkmadan bir ay geçirdiği ortaya çıktı. Kraliçe, Saga'ya yemek için onlara katılması ve nişanlısının yanında yerini alması gerektiğini bildirdi. Odasına döndüğünde Saga paniklemeye başlamış ve kimse onu görmeden gizli bir geçide kaçmış. Saklanırken, Signe ve Üstat Alfson'un öteki odadaki konuşmalarına kulak misafiri oldu ve kız kardeşi Eisa'nın hayatta olduğunu öğrendi.

Önsöz

ON YEDİ YIL ÖNCE, SUNNAVÍK

Ivar Ironheart'ın çocukken mide bulantısı eğitimi almış olması iyi bir şeydi çünkü zafer, kan ve bok gibi kokuyordu. Ivar siyah kumlu sahile doğru ilerlerken koku rüzgârda sürükleniyordu. Arkasında, yeni kalesi Askaborg, Sunnavík'in sokaklarındaki cesetleri temizlemek için çalışan bir gemi dolusu Norvalander kölesinin üzerinde yükseliyordu. Önünde, gelgit körfeze doğru akarken bir kadın yıkık iskeleyle bağlanmıştı.

Hayal kırıklığı Ivar'ın midesinde toplanıyordu. Kral Kjartan'ı yenmiş ve Íseldur'un tahtını kendine almıştı. Nihayet rahatlayabilmeliydi. Ama bunun yerine, *bu*.

Ivar, Volsik Kralı'nın, halkı ona bakarken kanlar içinde kalacağını söylerken gözlerindeki ifadeyi hatırladı. Ama kralın etini sırtından sıyrmanın, kaburgalarını kırıp ciğerlerini bedeninden sökmenin anısı bile Ivar'ın o anki öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

"Söyle bana!" diye böğürdü cehennemi, inatçı kadına. "Bu dokumanın içinde ne var, Galdra?"

Ama kadın sadece dudaklarını birbirine bastırdı. Kahverengi saç telleri yüzüne yapışmış, gelgit omuzlarının etrafında dönüyordu. Kadının daha ne kadar zamanı vardı? On beş dakika mı? Ivar kumda bir tur daha attı.

Íseldur'u ele geçirdiğine göre Ursir, Ivar'ın bir sonraki seferine odaklanmasını istiyordu: Güçlü oğullar yetiştirmek. Biri Deniz Kralı atalarını takip edecek ve Ursir'in adına bir sonraki adaya sahip çıkacaktı. Diğer de Íseldur'un tahtını miras alacaktı. Ama bunları düşünmeden önce Ivar, Norvalander karısının kendisine oğullar doğurabileceğinden emin olmalıydı. Küçük Yrsa birkaç yaşındaydı ve demir kalbi onun varlığında birkaç derece ısınsa da, o hâlâ sadece bir *kız çocuğuydu*.

Ivar'ın ihtiyacı olan oğullardı; Ursir'in Fermanı'nı yerine getirecek güçlü, yetenekli savaşçılar. Oğulları olmadan zincire vurulmuştu. Kocalık görevini yerine getirmiş, hatta iki aydır fahişelerini bir kenara bırakmıştı. Yine de aydan aya

Signe'nin kanının gelmesiyle geçti. Üstatlar ve ebeler fiziksel bir sakatlık bulamadılar ama Ivar sabırsızlanıyordu. Eğer karısı kusurluysa bunu bilmeliydi ki bir an önce başka bir alternatif bulabilsin.

Ivar kendini Galdra'lı bir kadına ait köhne bir evin kapısında böyle bulmuştu. Íseldur'un büyü kullanan savaşçılarına yeterince aşınaydı; inanılmaz derecede güçlü Kılıç Kıranlar ve inanılmaz derecede hızlı Harefeet'ler. Ve tabii ki Ivar'ın hatlarını geçip savaş kamplarında kaosa neden olan şeytani Gölge Tazıları.

Ama ona bu kadının farklı bir Galdra türü olduğu, zihinsel yeteneklere sahip olduğu söylenmişti. Ona Dokumacı diyorlardı. Gerisini Ivar anlamamıştı. Ona *geçmişin, bugünün ve geleceğin iplikleri olduğunu* söylemişti. Kanına bir iğne batırdığında, Dokumacı dünyanın ağındaki iplikleri bulabilirmiş. Onları bir goblenin içine dokuyabilirdi.

Ivar'ın bu konuşmadan çıkardığı tek şey, kadının onun geleceğini görebildiği idi. Oğulları olacağına kendini ikna edebilirse, Ivar hayal kırıklıklarını bir kenara bırakıp saltanatına ciddi bir şekilde başlayabilirdi.

Ama her şey ters gitmişti. Kadın onun kanını almış, garip bir transa girmiş ve dokuma tezgâhında çalışmaya başlamıştı. Ve saatlerce parlak renklerle dolu bir duvar halısı dokuduktan sonra, siyah bir iplik ortaya çıkmıştı. Dokumacı geri çekilmiş, kansız bir solgunlukla krala dönmüştü.

"Özür dilerim, Majesteleri. Gobleni bugün tamamlayamayacağım," demişti. "Yarın gelebilir misiniz?"

"Gobleni bitireceksin," diye homurdandı Ivar, Baş Hirdman'ına başını sallayarak. Magnus Hansson bir adım öne çıkarak kılıcını çekmiş ve kadının boğazına dayamıştı. Kadın yutkunduktan sonra dokumasına geri döndü. Ve böylece devam etmişti.

Saatler sonra, Dokumacı tezgâhından uzaklaştığında, Ivar goblene yaklaşıyordu.

En üstte geçmişini gördü: Norvaland'ın ormanları ve fiyortları, bir ayı ve beyazlar içinde bir kadın. Íseldur için yaptığı savaşa geçiş yapıyordu; savaş baltaları ve çılgına dönmüş savaşçılar; pençelerden yapılmış bir taç. Ama goblenin en altında, Ivar'ın okyanusun maviliklerini ya da belki de bir Deniz Kralı'nın bordalı gemisini görmeyi bekleyebileceği yerde, siyah ve kızılın öfkeli bir karışımı vardı. Ceset yığınlarına, kan damlayan V şeklindeki sütunlara baktı. Ve yığının en tepesinde bir kral vardı.

Kralın kimliğinde hata yoktu. Uzun sarı saçları ve sakalındaki ikiz örgülerle değil. Dokumacı onun ölümünü görmüştü.

İşte bu yüzden Ivar şimdi kendini sahilde volta atarken bulmuştu, kuzgunlar çalkalanan karanlık denizin üzerinde çığlık atıyordu. Ivar, Dokumacı'nın iplikler hakkında açıkladığından daha fazla bilgiye sahip olduğunu bilecek kadar iyi bir insan okuyabiliyordu. Ama aptal kadın herhangi bir ayrıntı vermeyi reddetti.

Kadına ters ters baktı. Dudakları neredeyse maviye dönmüştü, çenesinin hemen altından su akıyordu, elleri başının üzerinde sabitlenmişti. Ivar'ın adamlarının kadının bağlarını çözmesi ve onu su dolu mezarından kurtarması için tek bir kelime yetecekti. Ama gelgit körfeze doğru akarken saatler geçmişti ve Weaver hiçbir şey söylememişti.

Neden? Neden gerçek yerine ölümü seçmişti?

"Sahip olduğu bilgi her neyse, ona kendi hayatından daha çok değer veriyor," diye düşündü. Farkındalık kristalleşti ve Magnus'a doğru döndü. "Bu sır sevdiği birini tehlikeye atıyor."

Magnus kafatası boyunca uzanan kalın savaşçı örgüsünü çekiştirdi. "Bir çocuk mu?" Keskin gözleri kısıldı. "Akrabalarının kökünü kazıyayım mı?"

Ivar sözünü sakınmadan başını salladı ve Sunnavik sokaklarına doğru ilerleyen uşağının geniş sırtını izledi.

"Bana çocuğunu getirecek," diye seslendi kadına Ivar, Magnus'un doğru tahmin ettiğini umarak. "Sonra da sen gördüklerini ipliklerinle paylaşana kadar bazı parçalarını kesecek."

Kadının ağzının kenarları hafifçe gerildi ve Ivar onu yakaladığını anladı. "Parmaklarla başlayacağız. Yavaş, düzenli kesikler. Yaraları sarmak için şifacılarımı çağıracağım. Çocuğun çok çabuk kan kaybından ölmesini istemeyiz." Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve dehşetini gizleme zahmetine bile girmedi.

Aptal kadın. Ivar başını salladı.

"Çığlıklar senin için en kötü kısım olacak. Suyun ötesine kadar taşınacaklar. Sunnavik sokaklarını dolduracaklar ve herkes krallarına karşı gelmenin ne demek olduğunu anlayacak."

Kadının ağzı açıldı, sonra kapandı. Artık nefes alabilmek için başını yukarı doğru eğmek zorundaydı. Gelgitin hızı artmıştı ve tamamen sulara gömülmesi uzun sürmeyecekti.

"Magnus Heart Eater'ı tanıyor musun? Bıçakla olan becerisi eşsizdir. Birinin göğsünü hala nefes alırken açmasıyla bilinir. Kalbi çıkarır ve taze taze yer."

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, canımı al, ama bu olmasın, lütfen, bundan başka bir şey olmasın."

"Karar senin elinde, kadın," diye hırladı Ivar. "Bana ne okuduğunu söyle, ben de çocuğunu bağışlayayım." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Adamlarıma seni o mevziden vurmalarını emredeceğim, böylece akrabalarının yanına dönmekte özgür olacaksın."

"Galdur!"

Kadına bakarken Ivar'ın ağzı bir anda kapandı. Galdur, o tuhaf Íseldur büyüü.

"Açıkla," diye bağırdı.

"Yapacaksın-" Bir ağız dolusu tuzlu suyu öksürerek çıkardı. "Sonun Galdur'un eliyle gelecek!" diye seslendi, bir dalga üzerine çarpıp onu bir kalp atışı boyunca tamamen suya batırmadan önce.

Ivar'ın kaşları düştü, demir midesi tek bir mide bulantısı verdi. *Galdur'un eliyle sonuyla tanıştı.*

"Başka ne var?" diye sordu.

"Hepsi bu," diye seslendi kadın. "Başka bir şey yok. Beni serbest bırakın!" diye yalvardı, bir an bile geçmeden başka bir dalga onu vurdu, tuzlu su ciğerlerine hücum etti. Daha fazla öksürük. Daha fazla sıçrama. Düzensiz bir çığlıkla bağlarına karşı mücadele etti. "Serbest bırakın beni!"

Ivar ona sırtını döndü.

Magnus omzunda baygın bir çocukla geri döndüğünde sütun sulara gömülmüştü ve Íseldur Kralı'nın zihninde bir plan şekillenmişti.

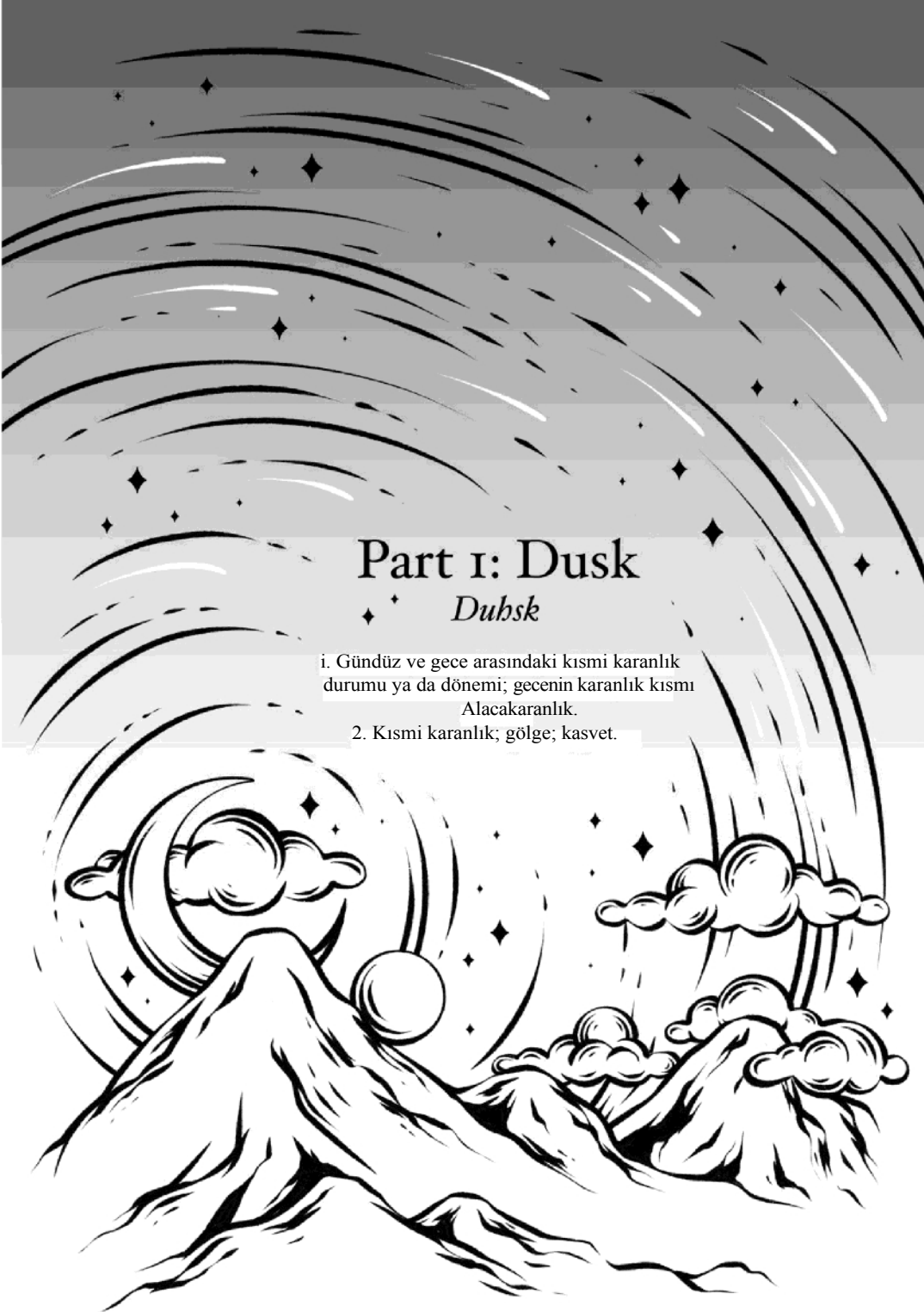
"Çocuğu öldür," dedi Ivar soğuk bir sesle, Askaborg'a doğru ilerleyerek, "ve Galdra'yı topla. Bu krallıkta işler değişecek."

Part 1: Dusk

Duhsk

i. Gündüz ve gece arasındaki kısmi karanlık durumu ya da dönemi; gecenin karanlık kısmı
Alacakaranlık.

2. Kısmi karanlık; gölge; kasvet.

Birinci Bölüm

KOPA'NIN İKİ GÜN BATISINDA

Silla Nordvig bir zamanlar bu dünyadaki hiçbir gücün onu Íseldur'un gerçek kuzeyine çekemeyeceğine yemin etmişti ama belli ki tanrıların çarpık mizah anlayışını hafife almıştı. Çünkü işte buradaydı, Balta Gözlü bir atın üzerinde, tam da o yere doğru gidiyordu.

At düz yataklı bir nehrin yanında yürürken, kanyonun kara duvarları iki yanlarından yukarı doğru tırmanıyordu. Doğa, alanı geri kazanmak için geçerli bir girişimde bulunmuş, yosunlar ve yeşillikler nehir kenarlarını ve açıktaki çıkıntıları halı gibi kaplamıştı. Ama siyah volkanik taş baskındı, kanyonun dik duvarları sade ve ham bir güzelliğe sahipti.

Kanyonda iki tam gün boyunca at sürmüşlerdi. Güneş doğup batıyor, dünya sanki paramparça olmamış gibi yoluna devam ediyordu. Ama her geçen gün Silla'nın morali daha da bozuluyordu. Kopa'nın olmayacağı kafasına dank etmeye başlamıştı.

Onun yerine Kalasgarde vardı.

Silla nefes verdi. Rey, Kalasgarde'de kraliçeden ve Klaernar'dan saklanmasına yardım edebilecek insanlar tanıdığını iddia ediyordu. Onun için güvenli olacağını düşünmüştü. Ama Silla umut etmekten daha iyisini biliyordu; aptal kalbi pek çok kez yaralanmıştı. Gerçek şu ki, onun için güvenli bir yer yoktu. Artık gerçek adını bildiğine göre.

Eisa Volsik.

Kral Ivar'ın ezeli düşmanının varisi. Gizemli ve kötü planları yüzünden Kraliçe Signe tarafından avlanıyordu. İktidardakiler için politik bir piyon. Kraliçe Signe için kolay bir ödül.

olmayanlar. Bu isim acıdan başka bir şey getirmiyordu. Göğsü sıkışan Silla, parmak eklemleri beyazlaşana kadar ellerini eyerin boynuzuna kenetledi.

O değil. O değil. O değil.

Silla uzun bir nefes aldı. Yavaşça verdi.

Kopa Matthias'ın kararıydı, Kalasgarde ise Rey'in. Günler geçtikçe, Silla'nın zihninde kendisi için seçim yapma fikri büyüdü. Belki de onun için bu krallığın kuzeydeki vahşi doğasından daha iyi seçenekler vardı. Íseldur'dan ayrılan güneye giden bir gemi hoş bir his uyandırıyordu. Belki Güney Kıtası'na ya da Karthia'ya gidebilirdi. Gözden kaybolabileceği herhangi bir yere.

Silla şimdilik Rey'in planına boyun eğmişti. Şimdilik Istré. Kendisi için karar vermemek daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse rahatlamıştı. Ama kanyonun siyah duvarları arasında Silla'nın düşünecek zamandan başka bir şeyi yoktu. İsimlerini hatırlamak için.

Ílias Svík. Matthias Nordvig. Skeggagrim.

İyi adamlar, hepsi onun yüzünden öldü. Belki de yaşamak onun cezasıydı. Her sabah ellerinde onların kanının ıstırapıyla uyanmak, Jonas'ın ihanetinin acısını ruhuna kazımak, Metta'nın Klaernar'ın hapisanesinde olduğunu ve onu esir alanların elinde acı çektiğini bilmek.

Elbette Silla da Kopa'nın yaralarını taşıyordu; öyle bir dayak yemişti ki gözleri şişmiş, her hafif hareketinde kaburgaları ağrıyordu. Yine de çok daha kötüsünü hak ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Bir dönemeci döndüklerinde kanyon genişliyordu. Duvarın alt katları bir noktada aşınmış, geriye tepesinde daha geniş bir kaya bulunan ince, siyah bir kule kalmıştı.

"Buraya Hábrók'un Çekici diyorlar," dedi Rey arkasından. "Bu gece burada kamp kuracağız. Altında barınmak için bir çıkıntı var. Atlar için bolca ot var..." Zihni, adamın sesinin sırtında çıkardığı gümbürtüye kaydı. At sırtındayken aralarındaki mesafeyi korumak imkânsızdı ve yorgunluktan denemekten vazgeçmişti. Bunu kendisinden başka kimseye itiraf etmese de, onun arkasındaki varlığı -sağlam bir savaşçı duvarı- güven vericiydi.

"Silla?"

Başını salladı ve zihnini kaplayan bulanıklığı dağıtmaya çalıştı. Rey atından inmiş, gözünün kenarındaki hilal şeklindeki küçük yara izine bakıyordu.

Ona bakmayı kes! diye bağırmak istedi. Bu yara onun lanetiydi. Skarstad'ın yakınındaki adamların onu teşhis etmesini sağlamıştı; babasının öldürülmesine neden olmuştu. Silla At'tan inerek başını çevirdi.

Birlikte seyahat ettikleri son günlerde Rey'le birlikte bir tür rutine alışmışlardı. Rey eyer çantasından erzak çıkarıp kampı kurarken, Silla hiç düşünmeden At'ın eyerini çıkarıp onu fırçaladı. Atın paltosu parıldadığında ve yemyeşil bir çimenlikte dolaştığında Rey ateşi yakmıştı. En ıslak odunlardan bile ateş yakma konusunda oldukça becerikliydi.

Çimlerin üzerine çöktü. Manşetinden sarkan bir ipliği çekiştirdi. Bu Rey'in tuniğiymiş, tıpkı beline bağladığı pantolon gibi. Kıyafetleri üzerinde yüzüyordu ama bunun bir önemi yoktu. Valf'in ona giydirdiği kırmızı elbiseyi yakmıştı. Keşke bir eli boynunu kavrarken diğer eli kemerine uzanan adamın anılarını da yakabilseydi.

Çılgık at, canım. Bundan çok zevk alıyorum.

Rey'in sesi düşüncelerini dağıttı. "Yarın bir köyün yanından geçeceğiz. Duracağım ve seni alacak savaşçılara kuzeye bir şahin göndereceğim." Durakladı, ona baktı. "Ve karanlık çöktükten sonra Istré'ye ulaşacağız."

Istré'yi düşünmek bile Silla'nın şakaklarını zonklatıyordu. Günlerdir bu kanyonda sadece ikisi birlikte ilerliyordu. Burada, hissiz bir varoluşa alışmıştı. Ne tam olarak güvende ne de tam olarak tehlikedeydi. Bu bir 'arada kalma' durumuydu. Ama *köy* ve *insan* sözcükleri hayatta kalma içgüdülerini harekete geçiriyor, nabzının düzensiz atmasına neden oluyordu.

Havada ağır bir sessizlik vardı ve Silla Rey'in kelimelerini seçtiğini biliyordu. "Bu gece daha fazla yemelisin, Silla." Çantasından birkaç parça kurutulmuş geyik eti çıkarıp ona uzattı.

Silla onun uzattığı ele baktı. Yemek düşüncesi midesini bulandırıyor ve Kalasgarde düşüncesi ona bağlı bir çapa gibiydi, onu aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu. Kendini kaybolmuş ve çok yorgun hissediyordu. Sadece bedeni değil, kemikleri de.

Ruhu da.

Ama yine de kurutulmuş geyiği aldı. Isırmak için kendini zorladı. Skjöld yaprakları için, bir iki dakikalığına her şeyden uzaklaşmak için neler vermezdi. Istré'de bir eczacı var mıydı? Ama Silla sólas dahil tüm eşyalarını kaybetmişti. Rey ise... savaş kemerindeki bir kesede bozuk para saklıyordu, diğerleri de At'ın eyer çantasının sahte alt kısmında. Birkaçını aşırıabilir. Istré'deki eczacıya gizlice gidebilirdi.

Bu iğrenç düşünce karşısında kendinden nefret etti. Rey Kopa'da onun hayatını kurtarmıştı. Ondan bir şey *çalamazdı*. Ama özlemleri günlerdir... haftalardır hissettiğinden daha şiddetliydi.

Yapraklar olmadan kendini düşüncelerinin kasvetinden nasıl uzaklaştırabilirdi? Daha önce, kaçmasına yardım edecek Jonas vardı. Ama yapraklar gibi o da acıdan başka bir şey getirmemişti. Silla'nın kederini saran tüm sargılar artık yoktu ve Tanrım, ama çok acıyordu.

Rey çok sayıdaki hançerinden birini bilemekle meşguldü ama bakışlarının dokunuşunu teninde hissetti. Silla ona doğru baktı. Gözlerine yansıyan ateşin alevleri, keskin çenesi ve bacaklarının yayılmasıyla adam kılıcını bileyen kötü niyetli bir tanrıya benziyordu. Hiçbir şeyden rahatsız olmuyordu. İnsani duygulardan etkilenmiyordu. Acımasızca yakışıklı.

Gözleri adamın geniş gövdesinde gezindi ve kalçasına takıldı.

"Alabilir miyim?" diye sordu başıyla şişeyi işaret ederek.

Rey tereddüt ettikten sonra boyunun tamamına ulaşır ateşin etrafından dolaştı. Onun hizasına çömelerek şişeyi sıkıca avucuna bastırdı. "Sakin ol," dedi kaşlarının arasında derinleşen bir olukla.

Kadın elini uzatmak istedi. Çizgiyi düzeltmek istedi. Bunun yerine şişeyi dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Boğazında bir yol açarak onu irkiltti. Yine de Rey yarasına o kadar dikkatle bakıyordu ki kız kıpırdandı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, gözlerini kırıştırarak. ateş viskisi. "Yara izim mi?"

Rey daldığı hayallerden sıyrılmış gibiydi. Elini yüzünde gezdirirken bir an için biraz tedirgin görünüyordu. "Bana uzun zaman önceki bir hayatı hatırlatıyor," dedi.

Silla bir yudum daha brennsa içmeden önce bir süre onun sözlerini düşündü. "Anlat bana," dedi.

Rey ateşin karşısına geçip hançerini bileme taşının üzerinden geçirdi. "Bunu düşünmemeyi tercih ederim."

"Kötü anılar mı?" diye sordu kadın ama elbette Rey cevap vermedi.

Silla'nın karnında bir sıcaklık dalgası yayıldı ve her tarafına küçük titreşimler gönderdi. Silla ateş viskisinden bir yudum daha aldı ve etkisini göstermeye başlayınca gözlerini kapadı. Sanki tüm vücudu nefes alıp veriyordu, karmakarışık endişeleri gevşiyor, suçluluk duygusunun yakıcılığı yatışıyordu.

Bir içki daha içmek için şişeyi kaldırdı.

"Silla." Rey'in sesi ateşin üzerinde süzülüyor, aynı anda hem kızgınlık hem de uyarı taşıyordu. Silla elbette onu görmezden geldi. Rey, Silla'nın

Tek istediği unutmakken sorumlu ve mantıklı.

Ayağa kalkarak sırtını gerdi. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Neredeyse mutluydu. "Uzun zaman önceki bir hayatımda tavuklarım vardı," dedi. Brennsa, içinde hareket etme isteği uyandıran sessiz bir ritimle akıyordu. "Ve bir salıncağım. Ve bir oyun oynadım. Oynamak ister misin, Baltalı Göz?"

Ona kaşlarını çatı. Ateşin ışığı siyah buklelerini, kıvrımlı elmacık kemiğinin sıcak kahverengisini yakaladı. Rey'in normalde titizlikle kesilmiş sakalına bir süredir dokunulmamıştı ve Silla son birkaç günün onun için de zorlu geçmiş olabileceğini düşündü. Daha iyi bir kadın olsa onun için kesmeyi teklif eder, yükünü hafifletmeye çalışırdı.

Daha iyi bir kadın o değildi.

Ateş viskisinden bir yudum daha alan Silla öksürdü. Boğazını, ciğerlerini, midesini yakıyordu ama bu tür bir rahatsızlığı takdir etmeyi öğreniyordu; kontrol edebileceği bir rahatsızlıktı bu. Seçtiği bir şeydi.

"Gel bakalım Baltalı Göz. Benimle eğlen." Elini uzattı ve onun elini tutmasını arzuladı. Yerinde tuttuğu o sert bariyerleri indirmek için. Bir an sonra adamın ona katılmaya niyeti olmadığı anlaşıldı. "İyi," diye mırıldandı Silla. "Tek başıma oynayacağım."

Kollarını iki yana açarak yukarı baktı. Karanlık çökmüştü, yıldızlar yukarıdaki gökyüzü parçasına sıcıyordu. Meraklı bitkiler kanyonun duvarlarındaki oyuklardan ay ışığını arayan dokunaçlar çıkarıyor, ısıtıları sanki kendi takımıyıldızının içindeymiş gibi hissettiriyordu. Vücudunda sıcaklık ve coşku parıldıyordu ve günlerdir ilk kez her şey bu kadar... kolay geliyordu. Yıldızlara bakan Silla dönmeye başladı. Gülümsemesi genişledi, vücudu bir tüy kadar hafifledi.

"Döne döne gidiyoruz." Dudaklarından kahkahalar döküldü ve bir anlığına Silla özgür kaldı. Gökyüzünde süzülen bir kuş gibiydi, her şeyden uçup gitmeye hazır. Yıldızlar ve garip, parlayan bitkiler birbirine karışana ve yer kararsızlaşana kadar daha hızlı döndü.

Hiçbir uyarı olmadan şişe elinden çekildi, bir kol onu aniden durdurdu. Görüşü dönmeye devam etti ve Rey'in öfkeli ifadesini seçebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Kanyonun canlı yıldızlarla dolu duvarları sallanıyor, zihni kayganlaşıyordu. İhtiyacı olan şey buydu. Hiçlikte boğulmak için. Hiçlik için

İçkinin akıntısı onu da içine çekiyordu. "Bir oyun," diye fısıldadı onun koluna eğilerek. "Uzun zaman önceki bir hayattan."

Rey garip bir şekilde sessizdi ve Silla kendini ona bakmaya zorladı. Yine yara izine baktı, nabızı öfkeyle atıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bazen düşünüyorum da" -başını salladı- "bana birini hatırlatıyorsun."

Silla'nın içini meraklı bir duygu kapladı, sanki önemli bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Ama bu his bir anda kayboldu ve Silla kendini kanyonun duvarındaki bir oyuga sıkıştırılmış bir yatağın üzerinde buldu.

Yatağa sırt üstü uzandı ve dönüp duran görüşünü sabitlemeye çalıştı. "Kim?" diye sordu.

Rey önünde çömelmişti ama gölgeli ifadesini seçmek zordu. "Döndürme oyunları oynamayı seven bir kız," dedi uzaktan. "Ama o çoktan öldü."

"Çok fazla dönüyorum," diye inledi Silla, bir elini alnına götürerek.

"Sana sakın olmanı söylemişim."

Büyük, sıcak bir el sırtında gezinerek onu oturur pozisyona getirdi. Baş dönen Silla gözlerini kırptırdı. Dudaklarına bir su tulumu bastırılmıştı, soğuk su boğazından aşağı kayıyordu. Ama bu sadece midesindeki ateşi körüklüyor gibiydi.

"Artık hissedemiyorum," diye fısıldadı. "Sadece unutmak istiyorum."

Rey uzun bir iç çekerek onunkinin yanındaki yatağa uzandı. Onun sıcaklığına kıvrılmak, teslim olmak ve onun gücüne güvenmek istiyordu. "Bir an için unut," dedi Rey yorgun bir sesle. "Ben burada olacağım."

Silla onun sözleri karşısında ağlamak istedi. Kendini gerçekten bırakmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı.

SILLA parlak sabah ışığına ve zonklayan bir kafatasına uyandı. Baş döndürücü bir an için çevresini tanıyamadı; tepesindeki kıvrımlı siyah taşlar, yakınlarda bir yerden akan suyun şırıltısı. Kanyonun hatırladı. Kanyonun oyuguna sıkışmıştı.

Doğrulduğunda Rey'i derenin kenarında diz çökmüş halde buldu. İnce bir tuniğe kadar soyunmuş olan Rey'in kıvrılmış kolları kalın, kaslı ön kollarını ve

dövmeli sarmalların genişliği. Şaşkın bir halde onun ellerini ve kollarını ovarak temizlemesini, sonra da saçlarına ve boynuna su dökmesini izledi.

Uzun zaman önceki bir hayat - kelimeler zihninde yankılandı, önceki gecenin anıları mide bulandırıcı bir telaşla geri geldi. Adamın onun yara izine bakışı. Ona hatırlattığı kız çoktan ölmüştü.

Bu ayrıntılara anlam vermeye çalışırken kafatasında acı zonkluyordu. Sıcak, huzursuz panik, akşamdan kalma halini daha da kötüleştirdi. Her şey acıyordu, zihni bulanıktı ve tek düşünebildiği, gerçek adını öğrenen tek kişinin ona ihanet etmesinin bir günden kısa sürmesiydi.

Şimdi kendini rahatlatmaya çalışıyordu -Rey onun kim olduğunu bilmiyordu; bu sadece brennsa'nın getirdiği mide bulandırıcı bir histi. Ama ya bilseydi? Ya da ya anladıysa? Silla'nın parmakları Kumandan Valf'in kılıcının bıraktığı kısa, dikenli saç parçasını buldu.

Yapamam, diye düşündü, kararı her kalp atışında daha da sağlamlaşıyordu. *Geri dönemem*.

O anda Silla kendi kendine bir yemin etti. Başka birinin gerçek adını bilmesine asla izin vermeyecekti. Onu öyle sıkı tutacaktı ki, bu dünyadan onu boğacaktı.

Ve ne pahasına olursa olsun, bir daha asla Klaernar'ın hücrelerine düşmeyecekti.

İkinci Bölüm

Rey'in uzun nefesi havayı buğulandırdı, kanyonda ilerlerken vücudu At'la birlikte sallanıyordu. Parlak sabah güneşi siyah duvarların arasından süzülerek yüzünü ısıtıyordu. Az sonra kanyonun sonuna ulaşacaklar, ormana geri tırmanacaklar ve Istré'ye bir adım daha yaklaşacaklardı.

Hafızası bulanık olsa da Rey yolları üzerindeki birkaç köyü hatırlıyordu ve ilkinde durmaya karar vermişti. Kalasgarde'deki Vig ve Runný'ye bir şahin göndermeliydi ve Silla'nın büyük tuniği ve pantolonundan daha iyi bir kıyafete ihtiyacı vardı.

Bakışları Silla'nın dağınık buklelerine takılan Rey, bir tutamı parmağına dolayıp gerdirmeye dürtüsüyle savaştı. Dişlerini birbirine geçirdi.

Kız çok sessizdi.

Hábrók'un kıllı kıcı. Rey bunun onu rahatsız ettiğine inanamıyordu ama kızın sessizliğinde *doğal olmayan* bir şeyler vardı. Kaya oluşumlarını işaret ediyor ya da durmadan mırıldanıyor olmalıydı. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama onun gevezeliklerinden hoşlanmaya başlamıştı. Onu canlandırıyor. Onu sık sık çekildiği karanlık yerlerden uzak tutuyordu.

Ve yardım edemedi ama önceki geceyi düşündü. *Döne döne gidiyoruz*, demişti. Dönmeye başladığında, o sözleri söylediğinde, Rey sanki başka bir zamana geri gönderilmiş gibiydi. O bahçelere.

Bir ömür öncesine. Kızın çoktan ölmüş olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama Silla ona sarılmıştı. Ona bir süreliğine unutacak kadar güvenmişti. Bu kadının güveni neden el üstünde tutulması gereken bir şeymiş gibi geliyordu? Daha da güçlenebilmesi için korumak istediği bir fidan gibi...

Rey kendini bir silkeledi. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi ve kendisini bunlardan kurtarması gerekiyordu.

Kanyon gittikçe daha da sığlaştı ve sonunda tekrar ormana tırmandılar. Ormanın içinden geçen dar bir keçi yolunu takip ederlerken çam iğnelerinin ve balçığın tanıdık kokusu duyularını doldurdu. Islak yapraklar üzerlerine sürtünüyordu, neyse ki yol kısa sürede genişledi.

Kraliçe neden onu avlıyor?

Bu soru, son birkaç gün içinde yüzlerce kez olduğu gibi Rey'in düşüncelerine omuz verdi. Kopa'dan sonra Silla'ya kraliçenin onu neden avladığını sormuştu. Ama Silla'nın gözlerindeki o dehşet ve korku dolu bakışı bir daha asla görmek istememişti. Bu yüzden de hazır olduğunda kendisine söylemesi için onu teşvik etmişti. Rey bazı sırların bir insanı güvende tutmak için gerekli olduğunu yeterince iyi biliyordu. Onun sırlara olan ihtiyacına saygı duymak istiyordu. Ama tanrıların lanetlediği *kraliçe* onun peşindeydi. Klaernar da işin içindeydi. Peşine savaş grupları ve suikastçılar gönderilmişti. Bu küçük bir sır değildi ve bazı detayları bilmek ölüm kalım meselesi olabilirdi.

Reykfjord'da erzak arabasına tırmanan kıvrıcık saçlı kadın hakkında topladığı her tuhaf detayı tekrar tekrar gözden geçirdi. Rey gibi o da Galdra'ydı. Dönen oyun ve yara izi vardı, tam da *onunkinin* olduğu yerde. Korunaklı bir hayat sürmüştü, sanki meraklı gözlerden uzakta saklanmış gibiydi.

Korkuyla yönetilmek için küçük, merhamet göstermek içinse büyük bir adam olmak gerekir.

Ve herkes senin küçük bir adam olmadığını görebilir.

Kemikler Yolu'nda ona söylediği sözler Rey'in kafasının içinde uçtu. O zamanlar bunları tuhaf bir tesadüf olarak geçiştirmişti ama şimdi bundan daha fazlası olup olamayacağını merak ediyordu. Ya babaları birbirini tanıyorlarsa? Kızın kimliğine uyabilirdi...

Hayır. Rey dişlerini sıktı. Kız ölmüştü. Bir ceset vardı. Bu krallıktaki herkes korkunç detayları biliyordu.

Tabii o gün ölmemişse. Ya kaleden kaçmış, Skarstad yakınlarında bulunmadan önce bunca yıl saklanmışsa? Sözde bir çiftçi olan babasının yaralarına yenik düşmeden önce kraliçenin altı savaşçısını öldürdüğünü düşündü. Her bir garip ayrıntı tek başına düşünüldüğünde, bu pek olası bir cevap gibi görünmüyordu. Ama hepsi toplandığında, başka hiçbir açıklama uymuyordu.

O kadındı.

Rey'in şakakları sıkıştı. Bu olamazdı. Bu imkânsızdı.

Ama gerçekler st üste yığılıyordu ve kalbinin her atışında imkânsız olan daha da akla yatkın hale geliyordu. Bir mucize eseri, o gün ölmemişti. Hayattaydı ve haftalardır onun vagonunda oturuyordu. İcini bir merak duygusu kapladı ve Rey bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama dokuma bir it göründüğünde ağzını kapattı, hemen ardından bir uzun ev belirdi, içinden dumanlar yükseliyordu.

Rey, At'ı bir ot yığınının yanında durdurdu. "Burada birkaç dakika duracağız," dedi Silla'ya, attan inerken. Gözlerinin kızın yüzünde gezinmesine engel olamadı, kızla benzerlikler aradı. Ama Rey'in bakışları onun yerine yanağındaki çürüğü bulunca çenesi sıkıştı. "Bence gözden uzak durman en iyisi. Kapşonunu yukarı çek ve çitin arkasında oyalan. Kuzeye haber göndermek için sadece birkaç dakikalığına gideceğim."

Rey buranın bir köy olduğunu düşünmüştü ama çok geçmeden buranın sadece bir çiftlik kümesi olduğunu keşfetti. Neyse ki yaşlı anneler Rey'in teklif ettiğ cömert para karşılığında şahinlerini kullanmasına seve seve izin verdiler. Ayrıca Silla'nın ölçülerinde çizme ve giysileri de seve seve verdiler. Yaşlı anneler bekâr torunlarını ne sürüp geceyi burada geçirmesi için yalvarırken Rey minnettarlığının azaldığını fark etti. Kalasgarde'ye mesajı gönderdikten sonra, koluna girip onu gezinmek için avluya yönlendirmeye çalışan torunlardan en cesur olanına ıkışmamak için tüm sabrını kullanmıştı.

"Evliyim," diye bağırmış, kadınların yzksz parmağına kaşlarını atmalarını izlemişti. "Karım az önce orada!" Rey evden çıkarken giysileri kolunun altına sıkıştırmış ve koşmaya başlamıştı. Silla'yla konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ona bildiklerini anlatmak için... ama ayakları aniden durdu.

Silla gitmişti. Tıpkı lanet olası atı gibi.

Heyecanının yerini hızla öfke aldı. Savaşçılar onu bulmak için kırsal tararken o canavarlarla dolu ormana kaçmıştı.

"Bundan daha zeki olduğunu biliyorum Günışığı!" diye bağırdı ellerini kavuşturarak. Göz ucuyla, çiftlikteki kadınların kapı girişinde toplandığını gördü. "Ata binmeyi bilmiyorsun, üstelik *benim* lanet olası atımın zerindesin!" İki parmağını ağzına götürdü ve tiz bir ıslık çaldı.

Nal sesleri ve Silla'nın sinirli ığlığ kısa süre sonra kulaklarına ulaştı. Bir an sonra At ormandan ıktı.

"Başka yoldan!" diye yalvardı Silla, dizginleri çekerek. "At, *lütfen!*"

Ama At sadece başını savurdu ve Rey'i selamlamak için kişnedi. Rey dizginleri kaptı ve Silla'ya ters ters bakarken At'ın kadifemsi burnunu okşadı.

"Hiçbir ödöl onun sadakatini satın alamaz."

Silla'nın bakışları onunkilerle buluştu, telaşlı ve suçluydu.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle. Uzun evin kapısında toplanmış olan kadınlara temkinli bir bakış fırlattıktan sonra onun arkasından eyerin üzerine çıktı ve giysileri eyer çantasına tıktırdı. Atı ileriye doğru iterek, Rey duyulmayacak kadar uzaklaştıklarına karar verene kadar yol boyunca sessizce at sürdüler.

"Ne oldu?" diye sordu, bir kolunu kaldırarak onu alçak bir daldan korumaya çalıştı. "Artık bana güvenmiyor musun?" Rey onun son gün söylediği her şeyi gözden geçirdi.

Kaçmaya çalışmış, kendini tehlikeye atmıştı ve içinden garip, kuru bir kahkaha yükselirken Rey'in öfkesinin alevleri de körüklenmişti.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Zerre kadar değil," dedi burnunu çekerek.

Tanrım, Rey onun gözyaşlarından nefret ediyordu. Elleri dizginleri sıkıca kavradı.

"Kopa'da yaptığım gibi senin peşinden geleceğimi biliyordun," dedi sessiz bir şiddetle, At devrilmiş bir ağacın üzerinden geçerken.

Omuzları çöktü. "Sadece tavukları istedim."

"Tehlikeye doğru koşamazsın! Bu senin isteklerinden daha büyük bir şey."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Ne demek *isteklerimden daha büyük*?" Rey konuya nazikçe yaklaşmayı planlamıştı -belki de ondan yavaş yavaş cevaplar koparmayı- ama kaçma girişimi onu sarsmıştı. Kız, Rey'in Kendini *tehlikeye* attı ve aklının *başından* gittiğini hissetti. "Kim olduğunu biliyorum," dediğini duydu.

Taş gibi hareketsiz kaldı.

"Kraliçenin seni neden avladığını biliyorum."

Sanki söyleyeceği sözlere hazırlanır gibi gerildi. "Yara izin. Yara aldığında seninleydim Eisa."

REY'İN SÖZLERİ Silla'nın tenine işledi. İçgüdülerine güvenmekte haklı olduğunu anladığında nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı -Rey onun kim olduğunu *biliyordu*.

Ve şimdi kaçma fırsatını kaçırmıştı.

Yara izin. Yara aldığı anda yanındaydım, Eisa.

Vücudu titredi. Onun kim olduğunu biliyordu ve Silla bundan sonra ne olacağını biliyordu. Jonas'ın ona düşman olması bir gün bile sürmemişti. Rey'in de aynısını yapması ne kadar sürerdi?

Şimdi panik kol ve bacaklarına doğru tırmanıyordu. İçgüdüleri ona bir kez daha *kaçmasını* söyledi. Ama mantığının bir parçası ona Rey'in onu sadece kovalayacağını hatırlattı.

"Kaçmaya çalışıyordun," diye hırladı.

"Lütfen," diye yalvardı Silla, özlemle ormana bakarak. "Bırak vahşi doğaya karışayım... bırak yok olayım. Güneye doğru bir gemiye bineceğim ve parayı bulduğumda ödülünü almanı sağlayacağım... Sana yemin ederim."

Rey onun arkasında kaskatı kesildi. "Sen *Eisa-tanrıların lanetlediği Volsik'sin* ve *İseldur'u* terk etmek mi istiyorsun?"

Aralarındaki hava onun öfkesiyle titreşerek Silla'nın kafasını karıştırdı. Mutlu olması gerekmez miydi? Az önce krallığın en büyük ödülüne rastlamıştı. Neden bu kadar öfkeliydi?

"Sen bir *Volsik'sin*!" diye devam etti Rey. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Kelepçeler, diye düşündü. Başka bir hücre. Seçimleri elinden alınmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı Silla. "Beni ele vermeyeceğini söylemiştin. Sen onurlu bir adam değilsen hiçbir şeysin."

"Bu benim onurumdan daha büyük bir şey," diye homurdandı. "Ve eğer akıllıca seçimler yapmaktan acizsen, seni eyere bağlatıp zorla Kalasgarde'ye taşıtacağım."

"*Kalasgarde* mi?" Kadının yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ödül istemiyor musun?"

Rey cevap vermedi.

"*Kalasgarde*," diye tekrarlardı Silla. Rahatlayarak titredi. Hücre değildi. Bir hücreye geri dönmeyecekti. Silla uzun bir nefes aldı. Yavaşça içinden akmasına izin verdi. Titremesi bir nebze hafifledi ama sözlerinin geri kalanı nihayet içine işledi. "Beni Kalasgarde'ye gitmeye *zorlayacak* mısınız?"

Adam onun arkasında bir yay kirişi gibi gergindi. "Bu krallık için pek çok çirkin şey yaptım ve daha da yapacağım."

"Ben *Eisa* olamam," diye sızlandı. Kopa'da bir hücre değildi, Kommandor Valf değildi ama onu dinlemiyordu, açıklamasına izin vermiyordu... "Ben *o olamam*; anlamıyor musun?"

"Anlamıyor musun?" diye karşılık verdi. "İnsanlar senin aileni korumak için *öldü*. Ivar tüm Volsik destekçileri için geldi ve onları en aşağılık yollarla öldürdü."

Suçluluk duygusunun yakıcılığı içine yayılıyordu. "Lütfen," diye yalvardı Silla. "Bu adadan ayrılmalıyım. Beni takip eden kan dökülmesini durdurmanın tek yolu bu."

"Ya da," dedi Rey, "halkın için ayakta durabilirsin. Varlığının pek çok kişi için ne anlama geleceğini bilmiyor musun? Ne kadar umut getirebileceğini?"

"Nasıl?" diye bağırdı Silla. "Anlamıyor musun, ben ancak Silla olabilirim? Nasıl *o* olabilirim ki?"

"Korkaklığından başka bir şey anlamıyorum."

Tam da korktuğu gibiydi; bu isim onu bağlayacak, kullanılacak bir şeye dönüştürecek. Daha şimdiden seçme şansı elinden alınıyor, benlik duygusu yok olup gidiyordu. "Tıpkı Jonas gibisin, seçim hakkımı elimden alıyorsun." Onun irkildiğini hissetti ama devam etti. "Ama sen Sunnavik değil *Kalasgarde* dedin, bu da ödülü istemediğin anlamına geliyor. Peki neden Rey? Ne yapmaya çalışıyorsun? Bunu neden yapıyorsun?"

Onun kelimelerini seçtiğini hissedebiliyordu. Onları dişlerinin arasından geçirmeye zorluyordu. "Çünkü tüm iyi insanlar öldü ama ben hâlâ nefes alıyorum. Onları ve ölümlerini onurlandırmalıyım. Onların *bir* anlamı olsun."

"Jonas da böyle demişti." Sesi titriyordu. "İlías'ın ölümünün bir *anlamı olsun* diye beni Klaernar'a teslim etti."

Rey durdu, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. "Aynı şey değil."

"Gerçekten mi?" İçinde öfke yükseldi ve korkunun ötesinde bir şey hissettiği için rahatladı. "Yoksa bu sadece şiddet yanlısı erkeklerin geceleri uyuyabilmek için uydurdukları bir bahane mi?"

"Benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi davranma."

"Senin hakkında kim bir şey bilebilir ki, *Reynir Galtung*?" Silla tükürdü. "Sen, benim tüm gerçeklerimi talep eden ama kendininkilerden hiçbirini sunmayan sen? Askaborg'dan bile daha muhafazakârsın."

Hava gerginlikle doluydu. "Varlığımdan uzun süre rahatsız olmayacaksınız," dedi Rey. Sesi soğuktu, her türlü duygudan yoksundu. "Bu gece Istré'ye varacağız. Sen saklanmaya devam edeceksin. Çağırdığım savaşçılar onurlu insanlar. Seni iyi, güvenilir ve seninle nasıl başa çıkacağını en iyi bilen insanlarla temasa geçirecekler."

Onu idare etmek. Silla dişlerini sıktı. Öfke midesini kemiriyor, uzuvlarını yakıyordu. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Rey, "Bu ormanda vahşi şeyler var. Sessiz kalsak iyi olur."

Silla gözyaşlarını geri kırıptı. Kararlılığını toplamaya çalıştı. Ama tek düşünebildiği Kalasgarde'ydi.

Başka bir soğuk hücreden başka bir şey değildi.

Üçüncü Bölüm

ASKABORG, SUNNAVÍK

Saga Volsik Ayı Tanrısı'nın ayinine siyah giymişti; bir aydan uzun süredir katıldığı ilk ayindi. Gerçekten de pratikti. Gerçi belki de endişelenmemeliydi; yıkama köleleri şimdiye kadar kraliyet mensuplarının giysilerindeki kan lekelerini çıkarmakta oldukça ustalaşmışlardı.

Leydisinin hizmetçisi saçının bir tarafını karmaşık Urkan örgüleriyle örmüş, Saga da en sevdiği kış kanadı broşuyla görünümünü tamamlamıştı. Eğer Ayı Tanrısı için kanını akıtacaksa, bunu istediği gibi giyinerek yapardı.

Ve şimdi, Ursir'in Evi'nde Prenses Yrsa'nın yanında oturuyordu, kralın gözde soyluları haftalık İzin Verme için içeri girerken. Pencere olmamasına rağmen oda iyi aydınlatılmıştı. Orta kürsüyü kaplayan mangallar odayı hem aydınlatıyor hem de ısıtıyordu; altın yaldızlı sütunlar ise ışığı yansıtıyor ve güçlendiriyordu.

Dışarıdan bakıldığında Saga sıkılmış bir hava yansıtıyordu. Ama içi darmadağındı. Bir ay boyunca bundan -kalabalıktan, gösteriden, içinde bulunduğu durumun çaresizliğinden- kaçmayı başarmıştı. Saga kendini onların seyir zevki için koşturulan tasmalı bir hayvan gibi hissediyordu.

Bak ne kadar iyi oturuyor. Bak ne kadar iyi kanıyor. Ne kadar iyi bir küçük evcil hayvan.

Parmakları kara kalemini ve çizim tahtasını aramak için seğirdi, Artan sinirlerini yatıştırmak için çaresizce. Saga'nın Üstat Alfson ve Signe'nin konuşmalarına kulak misafiri olmasının üzerinden günler geçmiş, Eisa'nın

-Son on yedi yıldır öldüğünü sandığı küçük kız kardeşi hayattaydı. Üvey annesi bunu bilip Saga'ya söylemediği gibi, kraliçe de *aylardır* Eisa'nın peşindeydi. Bu şaşırtıcı bir ifşaatı ve hala inanması zordu.

Ancak günler geçtikçe, Saga Eisa'ya yardım etmek için bir şeyler yapmak için bir şans beklerken, sinirleri daha da kötüleşti. Zorlukla uyuyabiliyordu. Günlerini zihninde bir sisle geçiriyordu. Alfson'un çalışma odasının arkasındaki gizli koridorda başka bir konuşmaya kulak misafiri olmak için saatlerce beklemişti ama çabalarının karşılığını alamamıştı.

Bunalmışlık bazı günler onu tüketiyordu, zihni aşırı doldurulmuş bir fincan gibiydi, tek yapabildiği kömürlerini ve parşömenini alıp çizmek, çizmek, çizmek olana kadar kenarlardan taşıyordu. Zihnini yeniden dengeye kavuşturabilecek tek şey buydu; onu kafasından tamamen çıkaran bir şey.

Ama çizmek şu anda bir seçenek değildi. Gözleri odayı en az onuncu kez taradı, Ursir'in Evi'ndeki her kapıyı işaretledi. Ana çıkış. Yüksek Gothi'nin kapısı. Kürsünün arkasındaki halının altında yer alan gizli kapı -tabii eğer onu kapatmamışlarsa.

Bu çıkışları kendi kendine defalarca tekrarlayarak güvende olduğunu hatırlattı. Kapana kısılmadığını. Yine de odasının güvenliğine kaçmak için duyduğu ilkel ihtiyacı bastıramıyordu.

Nabız hızla atan Saga sağına, Prenses Yrsa'nın oturduğu yere baktı. Zümrüt yeşili elbisesi, Norvalander'ın beyaz altın rengi saçları ve soluk teniyle tezat oluşturunuyordu. Yrsa'nın omurgası dikti, dudakları ağırbaşlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve kahverengi gözleri sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi parlıyordu. Saga üvey kardeşine bir şeyler söylemek için ağzını açtı -bugünlerde aralarındaki garip gerginliği bastırmak için- ama kelimeler hiçbir yerde bulunamıyordu. Onun yerine bakışları odanın önündeki kan lekeli sunak taşına döndü.

Ayı Tanrısı'nın gücünü kandan aldığı söylenirdi. Urkan savaşçılarını savaşta böylesine şiddete iten şey buydu. Ne kadar çok kan akıtırlarsa, o kadar çok şan kazanırlardı. Ama daha az görkemli diğer yöntemler

-Kişinin kendisini ya da eşyalarını kurban etmesi de Ursir'in kutsamasını kazanabilirdi. Çiftçiler genellikle Ursir'in Bahar Uyanışı sırasında bereketli bir büyüme mevsimi sağlamak için hayvanlarının en iyilerini keserken, bazı Urkan Savaşçı Şefleri savaştan önce insan kölelerinin en güçlülerini kurban ederdi. Ancak sıradan bir vatandaş için Ursir'in gözüne girmenin en kolay yolu bir İzin Verme'de yer almaktı.

Tanrılar, ama bunu yapamazdı. Güvenli bir yere, odasına geri dönmesi gerekiyordu. Saga sandalyesinden kalkarak odadan kaçmaya hazırlandı. Ancak Kraliçe Signe'nin altı esir kadın eşliğinde içeri girmesiyle, kaçma şansı ortadan kalktı. Saga güçsüzce sandalyesine çöktü ve kaderine boyun eğdi. Bununla yüzleşmek zorundaydı, kollarını sıvamak zorundaydı.

"Ursir sizi gördüğüne sevinecek, Leydi Saga," diye homurdanan bir kadın sesi duyuldu. Saga kaynağın Leydi Geira olduğunu hemen anladı. Yüce Gothi'nin dindar yeni karısı olarak Signe'nin en güvendiği sırdaşlarından biriydi ve gözlerindeki merhamet Saga'nın şiddet arzulasına neden oldu. Bunun yerine başıyla onayladı.

"Kendi hatalarını fark edip onları düzeltmek için harekete geçmek güzel bir şey," dedi Geira, boynuna asılı bir dizi anahtarla oynayarak. Etrafını saran kadınlar onaylarcasına gıdıkladılar.

"Sevgili Saga," dedi kraliçenin berrak sesi. Kadınlar ayrıldı ve beyaz-sarı saçlarının tepesinde demir pençelerden bir taçla içeri adım attı. Saga ayağa kalktı, kraliçeye hürmeten alnını yere eğdi. Signe, Saga'nın eldivenli elini tuttu ve nazikçe okşadı. "Senin adına Yüce Gothi'nin bilgece tavsiyesini istedim."

Saga'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Fazladan bir İzin Verme'nin senin... *sinirlerinin* iyileşmesine yardımcı olacağına inanıyor." Signe'nin bağlı kadınları başlarını sallayıp mırıldandılar; aralarında en yüksek sesle konuşan Leydi Geira'ydı.

Elbette cevap kandı. Moralin mi bozuk? Kan verin. Parmağınızı mı kırdınız? Kan verin. Vebayla mı savaşıyorsunuz? Kesinlikle kan verin.

Saga uyuşukça başını salladı. Kraliçe kızına doğru ilerledi ve Yrsa'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yeşil sana yakışıyor, tatlı kızım." Signe, Yrsa'nın her bir yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim anne."

Signe kızının yanındaki sandalyeye yerleşti, kadınlar da arkasındaki sıraya.

Saga içindeki kıskançlık ateşini bastırdı. Kraliçe onun sağlığıyla ilgilendiği için minnettar olmalıydı. Üvey annesi şaşırtıcı biriydi. Sert ve inatçıydı ama yine de sık sık küçük şefkat gösterilerinde bulunurdu. Ve Saga, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi, her küçük kırıntıyı yiyip bitiriyordu.

Kralın gelişini müjdeleyen Dev Thorir içeri girdiğinde odaya bir sessizlik çöktü. Gür kızıl sakalı ve heybetli boyuyla

Savaşçıyı herhangi bir odada fark etmemek imkânsızdı. Ama Ursir'in Evi'nin titrek ışığında kendini her zamankinden daha büyük hissediyordu.

Thorir'in ardından Kral Ivar Demiryürek geldi. Thorir'den birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, Ivar'ın hükmedici varlığı odanın her yerinde hissediliyordu. Kralın omuz hizasındaki sarı saçlarına gri çizgiler düşmüştü ve sakalları çift Urkan örgüsüyle şekillendirilmişti. Ivar'ın gözleri soğuk ve sert olsa da Saga'ya dikildiğinde memnuniyetle parlıyordu.

Saga başka tarafa bakarak kıpırdandı. Kralın bakışlarında her zaman rahatsız edici bir his vardı. Şehvetten ziyade, açgözlü bir his. Sanki hazinesi için kazandığı bir mücevhere bakıyormuş gibi.

Sırada Saga'nın nişanlısı Prens Bjorn vardı. On üç yaşında, kendisinden dokuz yaş küçük olan Bjorn, babasının boyuna çoktan ulaşmıştı ama Ivar'ın peşinden koşarken sırık gibi ve beceriksizdi. Babasınıninkine benzeyen kırmızı bir tunik giymiş ve sarı saçları da aynı şekilde taranmıştı; reşit olduğunda kralın hık demiş burnundan düşmüş olacağı kesindi. Saga, Bjorn'u içinde bulunduğu durumdan dolayı suçlamıyordu; nişanlanmalarında onun da en az onun kadar seçeneği yoktu. Ama Ivar'ın Bjorn'u kendi işlerine daha fazla çekmesini ihtiyatla izlemiş, yüzünün sertleştiğini ve gözlerinin soğuduğunu fark etmişti. Saga, müstakbel kocasının nasıl bir adam olacağını düşünmemek için büyük bir enerji harcamıştı.

Ama kendini onların beklentilerine göre şekillendirerek bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı, bu yüzden Saga müstakbel kocasına gülümsemeye zorladı.

Kralın maiyetinin geri kalanı prensin ardından içeri girdi, iri yarı, asık suratlı adamlar savaşçıların bölümündeki yerlerini aldılar. Grubun son savaşçısı tanıdık bir yürüyüşle salona girdi ve ışık yüzünü ortaya çıkardığında Saga'nın midesi şiddetle bulandı. İnce, acımasız gözler, rüzgârla savrulan, kırmızı tenli ve uzun, kırılmış sakallı bir adamın yüzüne yerleşmişti. Bakışlarını sunak taşına geri çevirerek kalbinin şiddetli çarpıntısını bastırmaya çalıştı.

Magnus Hansson Reykfjord'dan dönmüştü.

Saga bakmaya cesaret edemedi ama Kral Ivar'ın sağında oturmuş, başlarını eğerek sessiz bir toplantı yapan Kalp Yiyici'yi görüş alanının bir köşesinden takip etti.

Zihninde çıkışları tekrarladı. Ana çıkış. Yüksek Gothi'nin kapısı. Halının altındaki tuzak kapısı.

Neyse ki, aklını tamamen yitirip kaçmadan önce Yüksek Gothi içeri girdi. Akan kahverengi cüppeler giymişti ve ışık altın sarısı

Kabartmalı ayı dişi boynuna asılmıştı. Yanında birkaç yardımcı vardı; biri yaldızlı bir kafes taşıyor, bir diğeri de tasmalı bir keçiyi çekiyordu. Kürsünün basamaklarını tırmanırken konuşmalar kesildi; keçi yüksek sesle bağıyor ve toynaklarını yere vuruyordu.

Thorir ayağı kalktı, keçiyi kolaylıkla kaldırıp kürsünün üstündeki taş levhaya yerleştirdikten sonra yerine döndü. Yardımcıları Thorir'in yerini almak için acele edip keçiyi yere yatırırken, Yüce Gothi pelerininin kıvrımlarından törensel bir hançer çıkararak kalabalığa baktı.

"Tanrıların Tanrısı Ursir, seni en iyi hayvanlarımızın kanıyla onurlandırıyoruz."

Hızlı ve kanlı bir işti. Gothi, keçinin boynunu kesip kanı altın bir kâsede toplarken ve içindekileri sunak taşının üzerine dökerken yumuşak sözler mırıldandı. Daha sonra kafesten çıkardıkları bir güvercinle işlemi tekrarladılar.

Yüce Gothi bir vaaz vermeye başladı ama Saga'nın ağzından tek kelime çıkmadı. Onun yerine sunak taşına, kan lekeli yüzeyine kazınmış rünlere baktı. Ursir'in hikâyesini anlatıyordu; Ay Tazısı'nı yenerek Büyük Orman'a ve kurt canavarın karısına nasıl sahip olduğunu. Urkanlar tarafından yağmalanan ve yenilgiye uğratılan diğerlerini, alınan tüm kızları düşünmeden edemiyordu. Hepsi Ayı Tanrısı'nın kutsamasına duyulan ihtiyaçtan kaynaklanan sonsuz bir şiddet döngüsüydü. Kan ihtiyacı. Alma ihtiyacı.

Sonunda Yüce Gothi'nin sesi kesildi, savaşçı bölümü İzin Verme başladığında ayağı kalkmaya başladı. Ancak Tanrı'nın Sözcüsü bir elini kaldırarak odadaki sessiz konuşmaları bastırdı. Saga'nın midesinde bir endişe düğümlendi.

"Başlamadan önce, Ursir'in kızlarından birinin sağlık durumunun kötü olduğunu öğrendim. Leydi Saga, yüzünüze bakabilmem için lütfen kürsüde bana katılın."

Salondaki tüm gözler ona çevrildiğinde Saga'nın vücudu karıncalandı. Bakışları üzerine dökülen asit gibiydi, derisini yakıyor, kemiklerini eritiyordu. Saga yutkundu ve ayağı kalktı. İleri doğru bir adım attı. Ayaklarını hissedemiyordu, düşünemiyordu. Ama yapıyordu. Kürsü merdivenlerini çıkıyordu. Sandalyeye oturdu. Ona acıyan ya da ölmesini isteyenlerin yüzlerine bakıyordu.

Yüce Gothi önündeydi, karanlık gözleri yüzünü inceliyordu. Güdük parmakları yanaklarını dürtüyor, yüzünü bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Çenesini sıkarak ağzını açtı ve diline baktı.

"Düşündüğüm gibi," diye ilan etti kalabalığa. "Kirler vücudunda toplanmış, sağlığından besleniyor." Odada fısıltı sesleri yükselmeye başladı. "Kanı temizlemek ve Ursir'in kutsamasını sağlamak için ağır bir Letting öneriyorum."

Saga kendini sandalyeden söküp odadan kaçmak istedi. Ama gözler onun üzerindeydi ve Yüce Gothi kolunu sıvayıp kaşlarını çatıyordu.

"Ah," dedi tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Damarı iyileşmiş!" Saga'nın kolunu yukarı çekerek iç dirseğini gereksiz bir coşkuyla kalabalığa gösterdi. Yeni iyileşmiş yara izlerine baktıklarında odayı toplu bir soluk doldurdu. "Onun gönülsüz inancının kanıtı! Bakın tutumluluktan ne doğmuş, sağlıksızlık. Ursir'e verdiğinizin karşılığını on katıyla alacak!"

Saga'nın kulaklarına kan hücum etti.

"Şimdi anlıyorum. Bu düşündüğümden çok daha kötü," dedi Yüksek Gothi. "Korkarım reçetemi değiştirmek zorundayım. Bir Büyük Sunu düzenlenmesi gerekiyor."

Saga tüm gücüyle bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Bu konuda ne hissettiği önemli değildi. O, kendisine söyleneni yapan iyi, uysal bir Saga olmalıydı. Ama içi tekmeliyor ve çılgılık atıyordu. Tıpkı hayvanlar gibi onun da kanı *alınacaktı*, verilmeyecekti.

Bir yardımcı yaklaştığında, Saga zihninin kıvrımlarına çekildi. O burada değildi.

Hayır. Saga bahçelerde koşuyordu, küçük kız kardeşi arkasında ciyaklıyordu. Kuşlar çitlerden ötüşüyor, taze yaprakların kokusu havada yoğunlaşıyordu. Eisa arkasındaydı, dönüyor, dönüyor, dönüyor ve düşüyordu...

"İşte," dedi Gothi, acı kolunun kıvrımını keserken.

Gözlerini kapattı ve sonra kütüphanede yüzüstü yatıyordu, etrafı kirlilere doğru uzanan uzun raflarla çevriliydi. Şöminede ateş kısıp kısıp yanıyor, Kraliçe Svalla'nın kucagında bir kedi uzanıyordu.

"Bir fincan daha," diye mırıldandı Gothi.

Göz kapakları titriyordu, altın bir parıltı gözüne çarptı; yaldızlı kâse, yaşam gücünün yavaşça çiselemesiyle doluyordu.

"Bir fincan daha."

Öfke ve yargı derisini sıyrıp geçti. Onu izliyorlar, parçalanmasını bekliyorlardı. Onun zaten parçalanmış olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Ailesini, kalesini, krallığını almışlardı ve şimdi de kanını almışlardı. Geriye alacak ne kalmıştı? Elbette onu da bulup alacaklardı.

Eisa. İçinde derinlere gömülmüş bir kor alevlendi. Eisa'nın ona ihtiyacı vardı. Ama Saga'dan dördüncü-beşinci fincan kan akarken, mücadelesi de onunla birlikte kanadı.

"Solgun," diye mırıldandı yardımcı. "Bir fincan daha," diye bağırdı Baş Gothi.

...bu onun hak ettiği şey, birinin düşünceleri aktı.

...o da ailesi gibi bunu kanla ödemeli, diye ekledi bir başkası.

...hak ettiği cezanın her zerresini hak ediyor...

Kelimeler kafatasında zonklayarak Saga'yı zihinsel bariyerlerinin yıkıldığı konusunda uyardı, kalabalığın düşünceleri ona serbestçe akıyordu. Duyularıyla bir seferde bir, belki de iki kişiyle başa çıkabilirdi ama bundan daha fazlası onu bunaltmaya başlamıştı.

Daha fazla düşünce ona saldırdı. Saga bariyerini tekrar yerine çekmesi gerektiğini biliyordu; Duyu'sunu uzak tutması gerekiyordu. Yıpranmış kenarlardan tutarak, kalitesiz bir barikat ördü. İşe yaraması gerekiyordu; başka bir şey yapamazdı.

Başını yana eğdiğinde oda kabardı ve dalgalandı. "Bu iş görür."

Gothi kalabalığa konuşurken dirseği sargılıydı.

Ama Saga dönüyor, dönüyor, dönüyor, çarpıyordu. Ayağa kalkarken hepsi onu izliyordu. Tökezledi.

İngeleminde kırmızı bir ışık parladı; Dev Thorir'in sakalı onu kucaklayıp kürsüden aşağı taşıyordu. Kalabalık mırıldanıyor, mangallar çıtırdıyor, kalbi güm güm, güm güm, çok sert, çok hızlı atıyordu. Ve sonra Saga sandalyesine geri oturtuldu.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldadı Yrsa.

Saga gözlerini kırıştırdı ve gülme isteğini bastırdı. İyi işti. İyi kan akıttı. İyi bir küçük esir gibi teslim oldu.

Ama hayalinde dönüp dururken, kendisini ve Yrsa'yı bahçelerde oynayan ve kraliyet ormanında midillilere binen kızlar olarak gördü. Bir zamanlar neredeyse kardeş gibiydiler. Ama şimdi, sadece mesafe vardı.

...benim Küçük Ayım çok büyüdü...

Saga'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Signe... Bjorn'a *Küçük Ayı* diyordu. Zihinsel barikatları hâlâ sağlam değildi ve Signe'nin düşünceleri bir boşluktan süzülüyor gibiydi.

...ve yakında evlenecek. Umarım Saga'yı zamanında sağığına kavuşturabiliriz. Ivar yanlış kız kardeşı mi seçti diye düşünmeden edemiyorum. Sarı saç kesinlikle bir insanın gücünün ölçüsü değildir...

Saga'nın elleri sıkıca kenetlendi, Sense'i genişleyerek Signe'ye doğru uzandı...

...ve Eisa kesinlikle dirençli olduğunu kanıtladı. Ama Kurt Besleyicilere karşı ne yapacağını göreceğiz. Bugünkü ilk görevim, mektubu görmek olacak.

Saga keskin bir nefes aldı, bariyerleri aniden parçalandı ve duyuları odadaki tüm düşüncelerle aynı anda doldu. Gürültülüydü, yıpranan kenarları yakalamayı ve barikatları tekrar yerine örmeyi neredeyse imkansız kılan bir gürültü kakofonisi.

Bir şekilde başardı.

Bakışları ellerine kaydı, Signe'nin düşünceleri zihnini kurcalıyordu.

Kurt Besleyiciler. Bir mektup. *Bugün.*

İzin Verme başladı, savaşçılar ve tapınanlar odanın içinde sıraya girdiler. Saga oturduğu yerde kaldı, zihni yavaş yavaş temizleniyordu. Göğsündeki kor daha da alevlendi, umudu içine yayıldı. Günlerce bekledikten sonra fırsat ayağına gelmişti.

Signe'yi durdurması gerekiyordu; o mektubu ele geçirmesi gerekiyordu.

Kan akmaya devam ederken, yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı. yüz.

Dördüncü Bölüm

Ursir'in Evi'nden ayrıldıktan hemen sonra Saga şahin kulesine doğru ilerledi. Askaborg, merkezi bir kale ve altında tünellerden oluşan bir labirentin yayıldığı dört kollu kanattan oluşuyordu. Kral Ivar kontrolü ele geçirdiğinde, yardımcısı da dahil olmak üzere tüm sadık Volsik destekçileri idam edilmişti. Askaborg'un tünelleri hakkındaki bilginin de onlarla birlikte yok olduğunu bilmiyordu. Urkanlar tünellerin bazılarını bulmuş olsa da, büyük çoğunluğu yalnızca Saga tarafından biliniyordu.

Ama batı kanadına doğru uzanan soğuk taş duvarlar boyunca el yordamıyla ilerlerken, Saga tek bir tünel bile hatırlayamıyordu. Yıldızlar görüşünde dans ediyor, başı Bırakış'ının ardından şiddetle zonkluyordu. Koridorda yavaş ilerliyordu ama istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Neyse ki biriyle karşılaşma riski çok azdı. Askaborg'un batı kanadının derinliklerindeki bu koridor yalnızca şahin kulesine gidip gelen yazışmalar için kullanılıyordu.

Rüya gibi durumuna rağmen Saga kuleye giden yolu zihninde takip etti. Koridor boyunca. Çıkmaz sokağa kadar. Ve sonra dışarıya adım atmadan eski savunma duvarlarından geçebilirdi.

Meşale ışığı duvarlar boyunca dans ederken, Saga'nın kalbi normal gücünün iki katıyla çarpıyor, vücudunu kalan azıcık kanıyla beslemeye çalışıyordu. Duvarlar eğiliyor, zemin ayaklarının altında dengesizleşiyor gibiydi. Yine de, baş dönmesine rağmen durdurulamayacaktı.

Bu onun şansıydı.

Durdu, kendini soğuk taş duvara dayadı ve bir plan yapmaya çalıştı. Signe kuleye bir köle mi yoksa kadınlarından birini mi gönderecekti?

Ve eğer Saga bu kişinin yolunu kesebilirse, mektubu onlar göndermeden önce bir şekilde ele geçirebilirse, o zaman... ne olacaktı?

O zaman okuyacaktı. Yakardı. Ama hayır. Kesinlikle Signe'ye rapor edilecek ve çabucak cezalandırılacaktı. Saga düşünmeye çalışarak dudağını ısırdı. Ama kalbi küt küt atıyordu ve bir süreliğine, belki de bir günlüğüne uzanması gerekiyordu.

Bir adım diğerinin önüne geçti. Oraya vardığında bir yolunu bulacaktı. Dakikalar birbirini kovaladı, sonunda bir köseyi döndü ve ayakları durdu.

Eski taş sütunlar uzun, düz koridoru çevreliyordu. Ama çıkmaz sokağın eskiden sağlam olan duvarı şimdi ufalanan bir taş yığınıydı. Kalbi küt küt atıyordu. Savunma duvarları onun planıydı ama şimdi tamamen erişilemez durumdaydılar.

Bakışları kapılara takıldı. Salona dik olarak yerleştirilmiş ve ufalanan taş işçiliğinin birkaç adım önünde bulunan çift kapı Askaborg'un iç avlusuna açılıyordu. Ve Saga giderek artan bir panikle gitmesi gereken yerin orası olduğunu fark etti.

Kapıların ötesinden bir ses duyuldu ve Saga molozların arasına doğru koşarak kemerli bir sütunun arkasına gizlendi.

Kapı inleyerek açıldı ve biri içeri adım attı. Bir kadının yumuşak uğultusu havayı doldurdu. Saga sütunun etrafına şöyle bir göz gezdirdi, kadının gri elbisesini ve uzun kumral örgülerini inceledi. Saga yavaşça bariyerlerini indirdi ve Duyu'sunun uzamasına izin verdi.

...bu yeni tüy oldukça muhteşemdi. Bir teşekkür notu göndereceğim...

Kadın yürürken Saga'nın kulaklarına hafif bir demir şingirtisi geldi ve kadının kimliğini hemen anladı.

Bu Leydi Geira ve boynuna asılı tuttuğu anahtarlardı.

Saga'nın kalbi göğsüne çarptı. Buraya gelmesi ne kadar sürmüştü? Görünüşe göre Signe'nin mektubunun kaleme alınıp şahin kulesine teslim edilmesi için yeterince uzun bir süre geçmişti. Bu da Saga'nın mektubu yakalamak için çok az zamanı olduğu anlamına geliyordu. Koridorda geri çekilirken Geira'nın azalan ayak seslerini saydı.

Kendini güvende hissettiği anda kapıya doğru koştu. Demir mandallara baktı.

Savunma duvarları artık bir seçenek değildi. Mektuba ulaşmak için Saga'nın kalenin iç avlusunu geçmesi gerekiyordu.

Dışarıya adım atması gerekiyordu.

Mide bulantısı midesinde çalkalanıyor, kalbi göğsünden kurtulmaya çalışıyordu. Saga duvara yaslandı, eldivenli eli demir mandalı bulurken zihninde Eisa'nın adını tekrarladı. Kaldırdı. Kapıyı iterek açtı.

Çimenli avludan kuleye doğru baktı. Kalbi şimdi boğazındaydı, düşündüğünden daha hızlı çarpıyordu. Yirmi adım. Bunu yapabilirdi. Yapmak *zorundaydı*. Ama ya... ya köşeye sıkışırsa? Ya görülürse?

Git! diye kendini zorladı. Doğru şahini seçip bacağına bir parşömen iliştmek uzun sürmezdi herhalde. Ama yukarıdan bir kuzgun çığlık attı. O gün kuzgunlar vardı. Demir ocağının kokusunu almıştı, ateşin dumanını. Etin cızırtısını ve kan donduran çığlıkları duymuştu.

Kaburgalarının etrafındaki el daha sıkı, daha sıkı sıkı.

Onlarla birlikte bir sütuna asılmış olmalıydın.

Kalbi çılgınca çarptı, Saga'nın önündeki kule eğildi. Elini meşe kapıya dayadı, bir esinti ona doğru koşarken irkildi. Bunu yapacaktı. Ama kapı aralığından bakarken onu gördü; tepeden uçan yalnız bir kuş, ayağına bağlı parşömen.

Göğsünün derinliklerinden bir çığlık koptu ve Saga tökezleyerek kapıdan uzaklaştı. Sinirlerine yenik düşmeseydi *başarabilirdi*, başarabilirdi. Ve artık çok geçti.

"Eisa," diye fısıldadı, panik onu ele geçirirken gözleri yanıyordu. Gözyaşı yok. Ağlamayacaktı.

Çevresindeki bir hareket Saga'nın dikkatini çekti; kulenin penceresinden ona bakan bir kadın. Geriye doğru sendeleyerek Saga, kuzgunun çığlıklarını kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. *Cezalandırıldı!* diye bağırdılar. *Cezalandırıldı!*

Saga'nın görüşü bembeyaz oldu ve yere yığıldı. Nefes almaya çalıştı ama sanki göğsü üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu. Beş uzun yıldır dışarıya adım atmamışken, avluyu kolayca geçebileceğini nasıl düşünebilmişti?

Cezalandırılmayı hak ediyorsun.

Umutsuzca nefes alan Saga, ufukta ölümü gördü. Karada boğulacak mıydı, yoksa önce kalbi mi pes edecekti? Bu vahşi çarpıntı sürdürülebilir değildi...

Dokun.

Omzuna hafifçe vurulunca gözlerini kırıştırdı.

Tap. Dokun.

Odaklandı.

Tap. Tap. Tap. Tap.

"Nefes al," diye derin bir ses geldi, emredici tonu güven vericiydi. Dokunuşlar sert ve eşit bir şekilde devam etti ve Saga kendini bu hisle topraklamaya çalıştı.

Gözlerini kapatan Saga talimatlara uydu ve umutsuzca nefes almaya çalıştı. Göğsü inip kalkıyor gibiydi ama panik onu sıkıca kavradı ve oda etrafında dönmeye başladı.

"Sakin ol. Karşı koyma. Onunla git."

Parmaklar yavaş ve sakinleştirici bir ritimle omzuna vurdu. Gözlerini kapatan Saga, diğer her şey kaybolana kadar dokunuşa odaklandı. Sadece hafif bir baskı ve göğüs kafesinin genişlemesi vardı - avlu, kuzgunlar, başarısızlığı hepsi yok oldu. Hava yavaş yavaş vücuduna geri döndü, göğsündeki dehşet gevşedi.

Kalbinin vahşi çarpıntısı hafiflerken, el omzundan kalktı. Vücudundaki her şeyin nabızı atıyor gibiydi ve göğsü acı spazmlarıyla sarsıldı. Gözleri irkilerek açıldı, duvarlar hâlâ dönüyordu. Neredeydi bu kız? Buraya nasıl gelmişti? Ve ona bakan yabancı kimdi? Saga'nın gözleri kapandı.

"Düşün," dedi adam ağır aksanlı İselurian dilinde. "Kan var." Durakladı. "İyi misiniz bayan?"

"Burada değilsiniz," diye cevap verdi Saga gözlerini daha da sıkarak.

"Belki de dilinizi anlamıyorum," dedi yabancı gergin bir kahkahayla. Adam elbette gergindi; onun bir çuval dolusu dağ sıçanından daha deli olduğunu düşünüyordu. "Bana nerenizin yaralı olduğunu söyleyin? Kan nereden geliyor?"

Saga zihinsel bariyerlerini dürttü ve çoktan indirilmiş olduklarını görünce şok oldu. Duyuları açığa çıkmıştı ama yine de bu yabancıнын düşüncelerinden hiçbir iz duyamıyordu. Saga isteksizce tek gözünü açtı. Yabancıya baktı. Görüşü ışıklarla dans ediyordu ve adamın yüzünü seçemiyordu ama bir savaşçı yapısına sahip olduğunu hemen anlayabiliyordu.

Kalbi yeniden gümbür gümbür atmaya başladı, zihni ona kaçması için bağıırıyordu. *Tehlike! Kaçmak!* "Ben..." bir çıkış aramak için etrafına bakındı, gözleri avluya açılan kapılara takıldı. "Kapı," diye geveledi Saga. "Lütfen, kapatabilir misiniz? Ben... üşüyorum."

Adam uzaklaştı ve Saga ayağa kalktı. Bir kolunu duvara dayayarak saçlarını okşadı-iyi tanrılar, tam bir kargaşaydı,

saç örgüsünden koparılıp etrafa saçıldı. Onu bir kalkan gibi kullandı, yüzünün etrafına çekti ve saçlarının arasından adama baktı.

Adam ona arkasını dönmüştü ve kadın onu ilk kez gördü. Teni hafif bronzlaşmış, saçları koyu ve dalgalıydı. Ama gözleri hemen adamın çenesine takıldı; çenesinin ortasında sığ bir yarık vardı, çıplak ve köşeliydi. Yetişkin bir adamın çıplak çenesini görmek garip bir şekilde müstehcen hissettirdi. Bjorn'un çocuksu sakalsız çenesi gibi pürüzsüz değildi. Hayır, bu pürüzlüydü, yeniden büyümenin kaba tanecikleriyle dokuluydu. Kesinlikle bir *erkeğin* çenesiydi.

Saga kaşlarını çattı. İseldur'da sakallara saygı duyulurdu; bu, erkek gücünün bir işaretiydi.

"Sen İseldurlu değilsin," diye mırıldandı.

"*Ochevidno*¹," dedi adam açık bir sabırsızlıkla. "Bana nerede yaralandığını söyle."

Saga, seni somun yiyici, çenesine bakmayı kes. Gözlerini kırıştırdı, bakışları adamın gözlerine kaydı. Daha da kötüsü. Zümrüt gibi yeşildiler, koyu kirpikler ve kalın kaşlarla çerçevelenmişlerdi, endişeli bir bakışa bürünmüşlerdi.

Bakışlarını zorla onun üzerindeki çatıya çevirdi. Çatı. Kirişler. Örümcek ağları. Hepsi iyi, normal şeylerdi.

"Yaralandın mı?" diye sordu yabancı, sesi giderek sabırsızlaşıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Saga, kafasına biraz mantıklı şeyler sokmaya çalışarak. Karşısındaki adam kesinlikle *iriydi*. Gözleri duvara dayanmış devasa elden adamın çıplak çenesine kaydı. İseldurian değildi, yani...

"Zagadkian partisinden misiniz?"

"*Zdravstvuyte*²," dedi, delici yeşil bakışları Saga'nın derisini diken diken ediyordu. Saga elini yüzüne sürerek, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. *İyi bir şey yap*

Signe, *izlenim* demişti. *Zagadkialılarla iyi bir ilişki geliştirmeliyiz.* Ellerini indirdi. Gülümsemeye çalıştı.

"Neden kan kokuyorsun?" diye sordu adam, kocaman eli omzuna kayarak onu hafifçe sarstı. Saga adama gözlerini kırıştırdı. *Koku mu?* "Kanaman var. Neren yaralı?"

Saga yere baktı. Kan kolundan aşağı süzölmüş, taş zemine damlıyordu. Kolunu kıvırdığında bandajın gevşek bir şekilde sarktığını gördü. "Kan verdim," dedi tek eliyle bağlamaya çalışarak. "Ayı Tanrısı için."

Adamın ifadesi taşlaştı. "Bana bırak," dedi ve yeni bir cep bezi çıkardı. Bir eli kolunun arkasına dolandı ve onu nazıkçe kavradı

diğeri keten şeridi yerine çekti. Onu ustalıkla bağladı. "Peki ya bu?" diye sordu kapıyı işaret ederek.

"Kan kaybı," diye mırıldandı Saga, yüzündeki kızarıklığı saçlarının arkasına saklayarak. Tanrım, ama bu çok aşağılayıcıydı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Çok fazla değildi..." Bayılma taklidi yaparak elini alnına götürdü. "Daha farklı görünüyordu" -adam kelimeyi aradı, bulamadı- "farklı. *Bezumiye*⁽³⁾." Kaşları birbirine yaklaştı, yeşil gözleri bir şekilde daha delici hale geldi.

Saga eldivenli ellerini birbirine sürttü, paylaşması gerekenden fazlasını paylaşmak istemiyordu.

"Gelin, bayan..." Sorgularcasına ona baktı.

Saga cevap vermek için ağzını açtı. Ama sonra farkına vardı. Adam onun kim olduğunu bilmiyordu. Bu adama adını söylemek Saga'yı şahin kulesine yerleştirirdi. Ve eğer bu kraliçe tarafından bilinirse, kraliçenin Saga'dan şüphelenmesine neden olabilirdi.

"Árlaug," diye cevap verdi Saga, leydisinin hizmetçisini düşünerek. "Yardımanız için teşekkür ederim lordum."

Adam gülümsedi ve Saga'nın bu muhteşem manzara karşısında başı döndü. Yumuşak kıvrımlı dudaklar. Onları çevreleyen sığ çizgiler. Tanrım, kan kaybı onu gerçekten etkilemeye başlamıştı.

"Ben Rurik," dedi adam hızla, dev bir el uzatarak. "Kassandr Rurik."

İsim ondan akıyordu, aynı anda hem yumuşak hem de keskin bir şekilde. Saga tereddütle eldivenli elini onunkinin içine kaydırıp ve sürtünmeyi ayak parmaklarına kadar hissedince gözlerini kırıştırdı. "İzin verin" -kelimelerle boğuşuyor gibiydi- "odanıza gitmenize yardım edeyim."

"Yardımanız için teşekkür ederim Lord Rurik, ama korkarım ki..."

Adam Zagadkian dilinde bir şeyler söyleyip kolunu kadının beline doladı. "Hayır, Árlaug," diye cevap verdi, sözleri taş gibi hareketsizdi. "Buna izin vermeyeceğim. Yalnızsın ve seni yakalayacak birine ihtiyacın var."

Saga'nın içi rahatsızlık içinde kıvrandı. Çıkışları bulması gerekiyordu ama dışarısı dışında tek seçeneği geldiği yoldan geri dönmekti. Kan kaybından ve yaşadığı krizden dolayı zayıf düşen Saga, kuzey kanadındaki odasına ulaşmak bir yana, ayakta bile zor duruyordu. Başını eğdi, böylece saçları omzuna döküldü ve ikisi arasında bir tür bariyer oluşturdu.

"Mutfaklar," diye ağzından kaçırdı, kilerin arkasındaki geçidi düşünerek. "Yani, ben mutfakta çalışıyorum ve oraya dönerken yardımınızdan memnun olurum."

"Bence dinlenmelisin Árlaug," diye itiraz ederek onu koridora doğru yönlendirdi. "Çalışacak durumda değilsin."

"Endişeniz için teşekkür ederim Lord Rurik," diye mırıldandı Árlaug, onun sağlam bedenine olması gerekenden daha fazla yaslanarak. "Aşçı bir çorba hazırlasın, ben de işimin başına döneyim."

"Pekâlâ," diye homurdandı adam, açıkça ikna olmamıştı. Onu koridorun sonuna doğru götürmeye başladı. "Yürürken bana burayı anlatır mısın?"

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Saga temkinli bir şekilde.

Bir oyuğun yanından geçtiler, cilalı granit bir büst bir kaidenin üzerinden onlara bakıyordu. Saga, oyuğun köşesinde kalenin altından geçen gizli bir geçit olduğunu biliyordu ve tünelin karanlık yalnızlığına kaçma dürtüsüyle savaştı.

"Kim bu gülümsemeyen adam?" diye sordu Rurik.

"Bu Sert Kral Harald, Kral Ivar'ın babası. Kendisi-" "Norvaland," diye yanıtladı Rurik. "Sık sık ziyaret ediyor mu?"

Saga boğazını temizledi. Bir mutfak kölesinin böyle bir şeyi bilebileceğini düşündü. "En son Prens Hávar doğduğunda ziyaret etmişti." Durakladı. "İki yıl geçti."

"Burada sana iyi davranıyorlar mı?" diye sordu adam, onu inceleyerek. Saga onun bakışları altında bayıldığını hissetti.

"Evet, lordum."

"Ama bu" -kolunu işaret etti- "senden sık sık kan alıyorlar mı? Tüm işçilerden mi?"

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, diye düşündü.

"Ve onların... koğuşı," dedi Rurik. "Onu sık sık görüyor musun?"

"Leydi Saga?" diye sordu Saga, koridor önünde dönerken kolunu daha sıkı tutarak.

"Evet."

"O... mevcut." Saga adamın neden kendisi hakkında bilgi istediğini merak ederek saçlarının arasından onu izledi. "Bana yakında Prens Bjorn ile evleneceği söylendi."

Rurik nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Bu çocuk kaç yaşında?" "On üç," diye yanıtladı Saga.

"Ya Printsessa Yrsa?"

"Yakında on sekiz yaşına basacak, lordum." Dolambaçlı koridorlarda yürüdüler, Rurik yanlarından geçtikleri çeşitli duvar halıları hakkında Saga'yı soru yağmuruna tuttu. Saga'nın üzülmesine rağmen adam oldukça konuşkandı ve görünüşe göre oldukça meraklıydı. Mutfaklara vardıklarında Saga, Árlaug kılığına girmekten yorgun düşmüştü.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim Lord Rurik," dedi Saga, adam cevap vermeden önce mutfığa doğru hızla ilerleyerek.

Geçide girmeye hazır olmadan önce birkaç dakika kilerdeki duvara yaslandı. Çok geçmeden, tamamen bitkin bir halde yatağına yığıldı.

Karnında mutfaktan çaldığı bir yulaflı kekle enerjisinin geri geldiğini hissetti. Bir öğleden sonra dinlendikten sonra eski haline dönecekti. Ama uyku üzerine çöktüğünde, duvarla kapattığı şey sonunda ortaya çıktı.

Şahin artık kuzeye doğru yol almaya başlamıştı. Kurt Besleyiciler Eisa için geleceklerdi ve Saga onu uyarma şansını kaçırmıştı. *Bir şeyler yapma şansını* kaçırmıştı.

Yirmi adım, belki de daha az. Saga çılgılık atmak istedi. Bir duvarı yumruklamak istedi. Saçlarını yolmak istedi. Uzun zamandır Askaborg'un duvarları arasında kalarak kendini güvende hissetme ihtiyacına saygı duyuyordu. Dışarıya adım atmaya beş yıl olmuştu. Rahatsızlığı sadece kendisinin bir parçasıydı, etrafında çalıştığı bir şeydi. Ama bugün, burada, *şimdi*, ne olduğunu gördü.

Onunki parmaklıkları olmayan bir kafesti.

Bu yüzden Kurt Besleyiciler Eisa için geliyordu. Ve Saga'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Beşinci Bölüm

ISTRÉ'NİN DOĞUSUNDA BİR YERDE

Silla ve Rey patika boyunca ilerleyerek Istré'ye daha da yaklaştılar. Gün ilerledikçe ormanı kaplayan volkanik kayalar yavaş yavaş kayboluyor, kuzey likenlerinden oluşan tanıdık bir yama yosunlara katılıyordu.

Rey eyerinde kıpırdanarak Silla'nın kıvrıkcık saçlarından uzaklaşmaya çalıştı. O saat içinde onuncu kez doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama başaramadı. Silla'nın kaçma girişiminden beri konuşmamışlardı ve her geçen saat suçluluk duygusu içini daha da acımasızca kemiriyordu.

Tıpkı Jonas gibisin, seçim hakkımı elimden alıyorsun.

Kadının sözleri bir kez daha zihnini işgal ederken, suçluluk duygusunun yakıcılığına karşı dişlerini sıktı. Yine ona karşı çok sert konuşmuştu. Bir elini yüzünde gezdirerek nasıl bu kadar çıldırdığını düşündü. Onun kimliğini keşfetmesi değil ama kaçmaya çalışması dengesini bozmuştu. Rey ona bağırıyordu. Malla'nın memelerine. Ona korkak demişti.

Kendini koruyamaması Rey'in öfkesini körüklemişti ama Íseldur'u terk etmek için yalvarması öfkeyi daha da körüklemişti. Eisa Volsik hayattaydı ama bu krallıkla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bu gerçek Rey'i hayal kırıklığına uğratmaktan da öteydi. Onu öfkелendirdi.

Bu, ailesi için savaşanlara -ölenlere- atılmış bir tokattı. Silla istemeden onun eski bir yarasını deşmişti; on yedi yıl önceki kadar çiğ ve açıkta hissediyordu. Hepsi ölmüştü. Artık enkazı elemek için sadece o kalmıştı. Tüm bunların anlamını bulmak için.

İntikam almak için.

Ve kadın kendini hayatta tutacak sağduyudan yoksundu. Rey'in onu kendi iyiliği için Íseldur'un kuzey bölgelerine gitmeye zorlaması gerekiyorsa, öyle olsun.

Yollarına devam ettiler ama Istré yaklaştıkça Rey'in huzursuzluğu da artıyordu. Reyk fjord'dan tam bir aylık yolculuktan sonra hedefine ulaşma ihtimali miydi sadece? İki Bloodaxe kardeşi olmadan bu zorlu işin üstesinden gelme beklentisi mi?

Yoksa daha fazlası mıydı?

Rey günlerdir Kopa'yla ilgili anıları zihninden uzaklaştırıyordu. Artık Kopa'nın gizli girişinde öldürmeyi başaramadığı kaçak Klaernar'dan başka bir şey düşünemiyordu. Bu, Rey'in normalde bağlaması gereken yarım kalmış bir işti. Ama zamanı olmamıştı.

Ve artık çok geçti.

Istré'ye yaklaştıklarında Rey kendini omzunun üzerinden bakarken buldu. Güneş batmıştı, ancak bulutlarla kaplı gökyüzü ay ışığının yokluğu ve ısıldayan orman bitkilerinin uykusu anlamına geliyordu. Kuzgunlar sesleniyor, yakındaki ormandan bir kurt uluyordu.

"Grimwolves mu?" diye sordu Silla, gerilerek.

"Olabilir," dedi Rey, gözleriyle yolun iki yanındaki ormanı tarayarak. "At sırtında olduğumuz için saldırmamaları gerekir."

Gerçekten de bir grimwolf muydu? Rey omuzlarını yuvarladı, garip bir önsezi duygusu vücudunda geziniyordu. Hançerine uzanmasına neden olan şey vahşi şeylerin gözleri miydi?

Yoksa sadece ölümcül sisi ve Bloodaxe Tayfası'nın uğraşmak için gönderildiği gizemli yaratıklarıyla Istré'ye olan yakınlıkları mıydı? Evet. Bu garip endişenin sebebi bu olmalıydı.

Birkaç dakika at sürdüler, sonunda yoldaki bir dönemeci döndüler ve Istré'nin meşalelerle aydınlatılmış duvarları göründü. Silla titreyerek yeni pelerinini sıkıca üzerine çekti.

Kapalı kapılara yaklaştıklarında Rey sessiz kaldı, meşaleler koyun kafataslarını ve ahşap duvarlara monte edilmiş yıpranmış kalkanları aydınlatıyordu.

Istré.

Kalbi küt küt atıyordu. Kuzey yolculuğu sorunlarla doluydu ve sisle ilgili işin üstesinden gelmek zor olacaktı ama başarmıştı ve o anda önemli olan tek şey buydu.

Onu durduramadan Silla At'tan kayarak Istré'nin kapalı kapılarına doğru koşmaya başladı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, bir şeyi çekiştiriyordu.

"Nedir o?" diye sordu, Istré'nin duvarlarının tepesine bir göz atarak. Muhafızlar bu saatte neredeydi?

Elindeki bir şeye bakarken vücudu olağanüstü bir şekilde hareketsizleşmişti. "Nasıl? Ne?" Silla yavaşça döndü, elinde bir huş ağacı kabuğu oyması tutuyordu.

Nefes keskin bir solukla ciğerlerini terk etti. Rey'in bedeni ağırlıksızlaştı, zihni dönmeye başladı ve ağaç kabuğuna çizilmiş resme baktı. Kaderinin ipleri gözlerinin önünde çözülürken.

Rey'in kendi yüzü ona bakıyordu.

Altında Silla'nınki vardı. Onun altında da mezarının son taşları olan kelimeler yer alıyordu.

Ödül:

Slátrari-on bin sólas.

*Yoldaş-yirmi bin sólas. Canlı
getirilmeli.*

Altıncı Bölüm

"Slátrari," diye okudu Silla, şaşkınlıkla ona bakarak.

Rey cevap veremedi; bu kâbustan uyanmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki. Ama gözlerini her kırpışında o isimle eşleşen yüzünün lanet olası görüntüsüyle karşılaşıyordu. *Slátrari*.

"Noteboard size Slátrari diyor. Korkunç bir hata yapmışlar..." Silla'nın sesi, onun yüz ifadesindeki bir şeyi yakaladığında kesildi. Geriye doğru temkinli bir adım attı, eli o lanet şişenin asılı olduğu yere uzandı.

"Hayır," diye mırıldandı, bir adım daha geri çekilerek.

Ama zihni çalışmıyordu. Sadece huş ağacı kabuğuna kazınmış resme bakıp, bu baş belası kadının nasıl olup da arabasına tırmanıp hayatını böylesine mahvedebildiğini merak edebiliyordu.

"-Kopa'nın kapısındaki yanmış cesetler-"

Yüzü artık *Slátrari* adıyla anılıyordu ve gölgelerde geçen yaklaşık on yıllık bir çalışma tüm krallığa ışık tutuyordu. Bunun Sunnavík'e ulaşması, Magnus'un en sevdiği savaş grubunun liderinin Uppreisna için bilgi toplamak üzere onu kullandığını fark etmesi ne kadar sürerdi? Tanrıların lanetlediği tüm krallığın onu araması ne kadar sürerdi?

"-Ah tanrılar, ah *tanrılar*-"

Rey çılgık atma dürtüsüyle savaşırken görüş alanı daraldı - yumruğunu Istré'nin lanetli kapılarına doğru savurdu.

"-Sen osun. Katil sensin-" Silla'nın sırtı duvara çarptı, gözleri panikle irileşmişti.

Rey bu bakışı çok iyi biliyordu; kaçmak üzere olan bir avın bakışı. Tanrım, ama bunu yine yapacaktı, değil mi? Çileden çıkmış bir halde At'tan sıçradı ve galdurunu avuçlarının yüzeyine çekerek ona doğru ilerledi.

"Sen," diyebildi ancak. Kelimelerin ötesindeydi, içinde yanan öfke dışında her şeyin ötesindeydi. Bir nefes verişiyse birlikte avuçlarından kül şeritleri sıyrıldı.

"Hayır!" diye çığlık attı, gevşek bir taşa takılıp tökezledi ve sırt üstü yere düştü. Gözleri kocaman açılmıştı, boğazındaki nabız hızla atıyordu. Ayağa kalkmak için çabaladı. Döndü.

Ve sonra Silla kaçtı. *Tekrar.*

"Çok geç," diye homurdandı Rey, dumanı peşine düşmüş, omurgasından yukarı kaymış ve onu durdurmak için omuzlarına dolanmıştı.

"Beni öldürme!" diye yalvardı, dumanın etkisine karşı mücadele ediyordu. Rey hafif bir dokunuşla onu yakmayacak kadar tecrübeliydi.

Ona doğru adım atarken botları kayalık yolda çıtırdadı. Kız vahşi bir hayvan gibi kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyordu. "Anlaşılmadıysa diye söylüyorum *Eisa*," dedi kabaca, "kaçarsan peşinden gelirim. Eğer akıllıca seçimler yapamazsan, onları senin yerine ben yaparım. Ve *Günüşiği*" - dumanını çekiştirerek onu yüzüne doğru döndürdü- "o ormana doğru koşmak akıllıca bir karar değil." Bununla birlikte, Silla'yı tasmalı bir hayvan gibi arkasından sürükleyerek At'a doğru geri döndü.

"Neden?" diye sıçradı. "O insanları neden öldürdün? Bana ne yapacaksın?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama kulağının yanından bir şey *vızıldayarak* geçip ahşap kapıya saplanınca durdu. Rey'in savaşçı içgüdüleri tekrar devreye girdi. Silla'yı belinden kavrayarak eyerin üzerine fırlattı ve kendini onun peşinden yukarı attı. Dizginleri çekerek At'ı kaçması için döndürdü.

On savaşçı yolu kesmiş, oklarını uzun yaylarına yerleştirmişlerdi.

Silla ona doğru çırpınarak feryat etti.

"Sus," diye hırladı kulağına, dumanını sıkıca kavrayarak.

Neyse ki okların parıltısı üzerlerine çevrilince at sustu. Dizginleri çekerek geri çekilmek için At'ı çevirdi, ancak doğrudan onlara nişan almış sekiz okçuyla daha karşılaştı. Rey durumu değerlendirirken içinde panik alevlendi. On sekiz savaşçıyla başa çıkabilirdi ama dumanı üzerinde tutmaya devam ederse kontrolü kaybedip onu yakma riskiyle karşı karşıya kalabilirdi...

"Yaşamak istiyor musun?" diye fısıldadı kabaca. "Eğer istiyorsan, tek şansın benimle olmak. Anlıyor musun?" Yavaşça başını salladı. "Güzel. Seni serbest bırakacağım ama hareketsiz ve sessiz olmalısın. Eğer kaçmak istiyorsak, birlikte çalışmalıyız." Adam dumanını ondan uzaklaştırdı ve kızın korkmuş bir tavşan gibi kaçmamasından dolayı rahatladı. Belki de sonunda tanıdığı katilin savaş çetelerinden ve canavarlardan çok daha iyi bir seçenek olduğunu anlamıştı.

Rey önündeki okçuları değerlendirdi -kılıcsız ve sadece haşlanmış deri zırh giymişlerdi. Göğüslerine kazınmış kurt işaretini tanıdı.

"Kurt Besleyiciler," diye mırıldandı.

Aptal. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Yarım kalmış işlerden ne çıkacağını bilmeliydi. Kopa'da kaçan yalnız Klaernar... Rey onun peşine düşmeliydi. Artık çok geçti. Etraftaki ormanı taradı ve gölgelerde at sırtında kaç kişinin gizlendiğini merak etti.

"Sayıca azsın savaşçı," dedi bir okçu. "Kendini teslim etsen iyi olur."

Rey başka bir şey düşünmeden daha fazla galdur çekti, sıcak tanıdıklığı kalp atışlarını sakinleştirdi. Kimliğini biliyorlardı; onlara bir gösteri sunabilirdi. Rey, Slátrari'nin ününün kendisinden önce geldiğini umuyordu; korku her kılıçla eşit bir silahtı.

Derisinden duman tıslarken Silla inledi.

Çarpan kalbinin yanında duran galdur havuzundan su çekerken durumu değerlendirdi. Sayılar. Silahlar. Zayıflıklar. Kaçış. Tüm savaşlar kazanılmak zorunda değildir. Kaçmak Rey'in doğasına aykırıydı ama yanında Eisa-tanrıların cezası-Volsik vardı. Onu doğruca bir tuzağa sürüklemişti.

Kaçmak. Eğer bu savaşçılardan kaçabilirlerse... ama bir at üzerinde iki kişiydiler ve üzerlerine on sekiz ok çekilmişti ve gölgelerde at sırtında kaç kişi daha olduğunu tanrılar biliyordu.

"Onları korkutabilirim," diye fısıldadı Silla, çok şaşırmıştı. "Benim ışığım."

Rey yere baktı ve Silla'nın ön kollarını kendine doğru nasıl sardığını, onlardan akan ışığı nasıl susturduğunu fark etti; korkusu onu hazırlamış olmalıydı.

"Doğru söylüyorsun," diye seslendi Rey Kurt Besleyicilere. "Gerçekten de sayıca azız. Ama size bir teklifim var." Sesini alçaltarak Silla'ya fısıldadı: "Reddettiklerinde ışığını üzerlerinden çek."

"Devam et," dedi ortadaki okçulardan biri, okunu yerleştirmiş.

"Eğer gitmemize izin verirsen, ödülü iki katına çıkaracağım."

Istré'nin kapılarından kaba bir kahkaha yükseldi. "Üzerinde yirmi bin sólas mı taşıyorsun savaşçı?"

"İki hafta içinde bulabilirim. Üstelik bir de bonusu var: Şişte domuz gibi kızartılmayacaksın."

"Etrafı sarılmış bir adam için cesur sözler," dedi savaşçı. "Ama biz kraliçeye yeminliyiz. Bu kişisel bir mesele değil, savaşçı. Bu sadece bir iş."

Bununla birlikte Silla kollarını serbest bıraktı, saf beyaz ışık karanlığı yararak doğruca Kurt Besleyicilerin gözlerinin içine girdi. Okçular şaşkınlıkla haykırdı, oklar isabetsizce havayı delip geçti. Bu sırada Rey elinden geldiğince hızlı bir şekilde daha fazla duman çıkararak karanlık, kıvrımlı dallar oluşturdu ve yılan hızıyla saldırdı.

Yay kirişleri arkasında şingırdadı ve Rey eyerde yana doğru sıçradı, kalçaları Silla'yı da kendisiyle birlikte çekti. Oklar havada, kulağının birkaç santim ötesinde şakıyordu. Bir tanesi yanlışı açıyla zırhının pullarına çarptı ve zararsız bir şekilde saptı. Ondan sonra şansı tükendi. Bir ok lébrynja zırhının dikiş yerlerinden geçerek omzunun etine saplandı.

Rey böğürerek acısını ve öfkesini galduruna yönlendirdi. Dumanı önündeki okçuların boğazlarından aşağı tünel kazarken dudaklarının kenarlarında acımasız bir gülümseme belirdi. Öfkesini ve ıssısını içine akıtırken yanan etin tıslaması kulaklarıyla buluştu, merhametin zerresini bile esirgemedi.

Bu kişisel değil, diye düşündü acımasızca, etleri kabarıp patlarken, yere yığılıp sürünerek kaçmaya çalışırken.

Silla sıkıntılı bir ses çıkardı ama bir şekilde dizginleri tutacak kadar zihin açıklığını korudu. Rey dumanını yerinde tutarken, at yolda hızla ilerliyordu. Ölmekte olan savaşçıların çığlıkları onları takip ediyor, yavaş yavaş sessizliğe gömülüyordu.

Ama Rey, Kurt Besleyicileri'nin ününü, planlarının sadece bir parçasını gördüğünü bilecek kadar iyi biliyordu. Omzunun üzerinden baktı, göğsü sıkışıyordu; on iki, belki de on beş atlı ormandan fırlıyordu. Daha da fazla olduklarını tahmin ediyordu. Eyer kancasından kalkanını çeken Rey, oklar üzerlerine yağarken kalkanı başının üzerinde salladı.

Rey hızla seçeneklerini gözden geçirdi. Galdur'u at sürerken idare etmek için çok fazla odaklanma gerektiriyordu; en iyisi yedeklerini sonraya saklamaktı. Aklında yeni bir fikir şekillendi.

"Yukarı tırman," diye bağırdı Rey, kalkanını tekrar yerine asarak. "Oku omzumdan çek."

"Tırmanmak... yukarı mı?" diye kekeledi.

"Eyerde dur. Seni yerinde tutacağım. Oku çıkar, sonra da arkama tırman."

Garip bir şekilde ayağa kalktı, adam kalçalarını kavrarken o da omuzlarını tuttu. Atın hareketiyle itişip kakışarak adamın omzunun üzerinden baktı ve okun sapına nazikçe dokundu.

"Nazik olmanın sırası değil!" diye bağırdı. "Çıkar onu ve-" Rey oku çekip bir kenara fırlatırken bir dizi vahşi küfür savurdu. Burnundan keskin bir nefes çekerek acıyla nefes aldı. "Sırtına tırman ve okları yakalamaya hazır ol."

"Okları... yakalamak mı?" "Şimdi!" diye hırladı.

Neyse ki içinde bir şeyler gevşedi ve Silla onun etrafından dolandı, bir ayağı kalçasında, diğeri arkasındaki eyerdeydi.

"Bu delilik," diye mırıldandı. Tam o anda At sola doğru sarsıldı. Ayağı eyerden kayan Silla çığlık attı ve At'ın üzerinden yuvarlandı. Dizginleri bırakan Rey'in kolu beline dolandı. Acı içinde bağırdı; omzundaki yaranın acısı bıçak gibi keskindi.

Silla'nın ayakları At'ın yanından serbestçe sallanıyordu, yer onun altında bir bulanıklıktı. Rey'in gözleri onunkilerle buluşurken şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlandı.

"Beni düşürme!"

"Hayatımı kolaylaştırırdı," diye mırıldandı. Kasları protesto çığlıkları atarken, onu zahmetli bir şekilde santim santim yukarı çekti.

Bir ok başının yanından tıslayarak toprağa saplandı; arkalarındaki toynakların gürültüsü her an daha da artıyordu. Sonunda Silla eyere tutunabildi, Rey'i tekmeleyerek onun arkasına tırmandı ve sırtı Rey'e dönük olacak şekilde dizildi.

"Rey!" diye bağırdı. "Bize yaklaşıyorlar!"

"Ve böylece eğlence başlıyor." Aşağı uzanarak kalkanın kancasını çıkardı ve ona uzattı.

"Eğer beni rahatlatmaya çalışıyorsan, başarısız oluyorsun."

"O adamların yanışını izlediğinde bunun kaybedilmiş bir dava olduğundan emindim."

Serbest bırakılan okların kusursuz tınısı kulaklarını doldurdu ve Rey tanrılara onu ok yemi olmaktan koruyabilmeleri için sessiz bir dua etti.

Bir çığlık atarak onun arkasına geçtiğini hissetti ve ardından bir dizi Oklar kalkana çarptıkça takırdıyordu. Nefes verdi.

İlk dalga.

"Sıkı tutunun!" At'ı yoldan çıkarıp ormana doğru yönlendirdi. "Işık!"

Neyse ki, onun kısaltılmış komutlarını anladı ve boştaki kolunu omzunun üzerinden kaldırarak yolunu aydınlatmak için döndü. Rey acımasızca gülümsedi

-Sayıca çok azdılar ve o da her türlü avantajı kullanacaktı. At çamların arasından fırladı, devrilmiş kütüklerin ve kurumuş dere yataklarının üzerinden atladı.

"Eğil!" diye havladı, arkasına yaslandı ve onu At'ın sağrısının üzerine yatırdı. Devrilmiş bir ağacın altından geçtiler, ağaç kabukları At'ın burnunun birkaç santim üzerinde vızıldıyordu. Birkaç dakika sonra birkaç Kurt Besleyici bağırdı, atlar çığlık attı.

"Işık!" diye seslendi, eyerde doğruldu. Ve böylece devam ettiler -Silla yollarını aydınlatıyor, At ustalıkla sapların arasından ve kütüklerin altından geçerek Kurt Besleyicileri birer birer ayıklıyordu. Ormanda birkaç uzun dakika daha geçirdikten sonra onları tekrar açık yola yönlendirdi. Kuyruklarındaki Kurt Besleyicilerin ikisi hariç hepsini ormanın karanlığında kaybetmişlerdi ama Rey kanatlarda bekleyen başkalarının olmayacağını düşünecek kadar saf değildi.

"Daha fazlası!" Silla bağıarak şüphelerini doğruladı. "Kaç kişi?"

Durakladı ve saymaya başladı. "On iki!"

Şiddetli bir lanetle At'ı ilerlemeye teşvik etti. Silla arkasından feryat ederek kalkanını kaldırdı ve üzerlerine bir ok yayını daha yağdı.

"Bir tanesi kopuyor!"

Rey dişlerini gıcırdatarak dizginleri bir eline geçirdi, diğer eliyle de hevrîtini kınından çıkardı. İkisi bir at üzerindeyken Kurt Besleyicileri geçme şansları yoktu. Ama her birinin kendi bineği olsaydı, ihtimalleri eşitleyebilirlerdi...

Kulakları hazırды, nal sesleri arttıkça dinledi, binici yanlarına gelene kadar. Ve sonra Rey hamlesini yaptı. Bacağını hızla savurup atı iterek kendini Kurt Besleyen'in üzerine fırlattı ve hançerini savaşçının boynuna sapladı.

Rey onu iterken adam şaşkın bir çığlık attı. Savaşçı yere yığılırken Rey dizginleri kavradı ve arkasından gelen bağırlara bir kez daha gülümsedi.

"Seni pislik!" diye bir çığlık geldi, ardından bir feryat koptu - Atın üzerinde geriye doğru oturmuş olan Silla, eyer örtüsünü dehşet içinde tutuyordu.

yolun aşıağısında.

Rey omzunun üzerinden bakarak takipçilerini değerlendirdi. Oklarla dolu sadakları olan bir düzine atlı vardı ve görünüşe göre Silla tek kalkanını kaybetmişti. Bir ok daha kulağının dibinden vızıldayarak geçerken Rey zihninde manzaranın izini sürdü. Bir fikir hızla şekillendi.

Bineğini tekmeleyip At'a çığlık atan Silla'yı takip etmesi için ıslık çalan Rey, onları daha da büyük bir hızla yola sürdü. Silla'nın ışığı olmadan araziye seçmek zordu ama içgüdülerı köprünün menzile girdiğini hissetti ve kendini hazırladı.

Kaynağından güç alan Rey, damarlarından coşkulu bir güç nehri akana kadar göğsünde dövmesi bulunan ek rezervlerden de güç aldı. Nefes verirken, kalın duman iplerini çekip, kül ve gölgelerden oluşan bir fırtına üzerinde çılgınca çalkalanana kadar onları birbirine örerek ifade etti. Isı üzerine hücum etti, korlar öfkeyle çatırdadı ve kaynağının dibini hissettiğinde Rey için için yanan fırtınayı köprüye doğru sürdü.

Ateşle. Bir ok daha havaya fırladı, başının birkaç santim ötesindeydi. Közlerin yumuşak çıtırtısı kulaklarını doldurdu, dört nala köprüyü geçip çalkalanan duman yığınının içinden geçerken toynakları kerestelere çarpıyordu.

Bineğinden atlayan Rey, At ve Silla köprüyü geçene kadar bekledi ve ardından tüm gücünü ahşap yapıya uyguladı. Kaynağının kuru dibini hissedebiliyordu ve bu işe yaramazsa başlarının büyük belaya gireceğini biliyordu. Ama büyüsunün tuttuğunu, tükenmeye başladığını hissettiğinde, içinden manyakça bir kahkaha yükseldi.

Kurt Besleyiciler köprünün karşı tarafında toplanmıştı. Ateş ışığında görmek zordu ama Rey bu geçidi iyi hatırlıyor ve ne kadar tehlikeli bir derinlikte olduğunu biliyordu.

Kurt Besleyicilerden biri karşıya geçmeyi deneyecek kadar cesurdu. Savaşçının atı bir adım, iki adım atarken Rey'in kalbi çekiç darbelerinin gücüyle çarpıyordu. Alevlere yaklaştıklarında at şaha kalktı ve binicisini fırlattı. Binici aşıağı, aşıağı, aşıağı düşerken ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere inerken çığlıklar geçidin duvarlarından sekti.

Köprü şimdi alev alev yanan bir şenlik ateşiydi ve kanyonun karşı tarafındaki Kurt Besleyicilerin öfkeli yüzlerini aydınlatıyordu. Gözlerini kısarak atlarını döndürdüler ve gecenin içine doğru sürdüler.

Ve sonunda Rey nefes almasına izin verdi. Bu kanyonu geçmeleri saatler sürecekti, bu da Silla'yla bol bol vakit geçirecekleri anlamına geliyordu.

vahşi doğada kayboldu.

Sırtına bir şey çarptı. Dönen Rey onu içine aldı. Ön kollarının dönen ışıyla aydınlanan Silla'nın gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Seni sefil!" Adamın göğsüne bir tokat attı. "Seni katil!" Onu itti. "Kemik Yolu'ndaki tüm o insanlar, hepsini sen öldürdün!"

Silla ona yumruk atacakmış gibi geri çekildi ama Rey'in elleri bileklerine dolandı. Bir çekişle bileklerini yan tarafına sabitledi ve Silla'nın öne doğru tökezlemesine, göğsünün Rey'in göğsüyle çarpışmasına neden oldu. Nefesi kesildi ama çabucak toparlandı ve adamın demir gibi sağlam pençesinden kurtulmaya çalıştı.

Ona karşı mücadele etti, öfkesi aşikârdı. "Onları sen öldürdün!"

"Bizi kurtardım."

Aralarında sadece birkaç santim varken düşünmek zordu. Kollarından gelen ışıla her bir kıvrık kirpiği sayabiliyor, kaşlarının çizgilerini, burnunun üzerindeki çil kümesini takip edebiliyordu.

"Onları yaktınız!" diye bağırdı. "Son nefeslerine kadar onlara acı çektirdin-"

Rey onun sözlerine odaklanmaya çalıştı. "Sen Eisa-tanrıların lanetlediği-Volsik'sin," diye homurdandı. "Benden ne yapmamı isterdin?"

"Ama Kemikler Yolu'ndaki tüm o insanlar! Orada kaç kişi vardı?"

"Bunun bir önemi yok."

"Nasıl?" diye sordu. "Nasıl fark etmez? Sana baktığımda tek düşünebildiğim yüzlerinden eriyen etler-"

"İzlememeliydin."

Silla ona karşı hareketsiz kaldı ve kendini toparlamaya çalıştığını hissetti. "Açıkla," diye zorladı. "Açıkla bana."

Rey gözlerini kaçırarak onu serbest bıraktı. Midesi yanıyordu. Bu krallıktan kaçmaktan başka bir şey istemezken nasıl anlayabilirdi ki?

Kızgın bir ses çıkardı. "İyi adamları öldürürken nasıl onur vaaz edebiliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Öldürdüğüm adamlarda *iyi* olan hiçbir şey yoktu. Aslında ölüm onlar için çok kolaydı."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra devam etti. "Peki buna kim karar veriyor?"

Uygun gördüğünüz şekilde adalet dağıtma hakkını size kim veriyor?"

"Buna *ben* karar vermiyorum." Adam ona granit kadar sert bir bakış gönderdi. "Bunu benden çok daha bilge insanlar yapar. Ben sadece bir kılıcıyım."

Aklından binlerce yeni soru geçtiği belliydi ama Rey onları yanıtlamayı bitirmişti. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği kafasına dank ediyordu. Huş ağacı kabuğundaki gravür zihninde parladı ve içini bir öfke dalgası kapladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Eline bir dal alarak yolun kenarındaki bir ağaca doğru savurdu. Dal paramparça olana ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar defalarca salladı. Öne doğru eğilerek alnını ağacın gövdesine dayadı.

Rey'in benzerliği artık Slátrari ismine bağlıydı. Bildiği şekliyle hayat sona ermişti. Istré artık onun için güvenli değildi. Tüm Íseldur krallığı artık onun için güvenli değildi.

Boğazında sert bir yumru oluştu. Gidebileceği tek bir yer vardı. Güvende olabileceği tek bir yer.

Rey dönerek kendisine nefretle bakan kıvrıcık saçlı kadına ters ters baktı.

"Pekala *Günüşığı*, görünüşe göre Kalasgarde'de bir arkadaşın olacak."

Yedinci Bölüm

KOPA ŞEHİRİ

Jonas Svik'in birini yumruklaması gerekiyordu. Ya da belki biriyle yatmalıydı. Ama tercihen ikisini de.

Ona hayatta olduğunu hatırlatacak *bir şeye* ihtiyacı vardı. Bal likörü salonundaki gürültülü kalabalığa rağmen kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

İlías Íseldur'un kuzeyindeki tuhaflıkları her zaman sevmişti ve burası da bir istisna değildi. Belli başlı şeylerin yanı sıra -salonun volkanik taştan, ocakların cilalı obsidyenden yapılmış olması- en çok eksantrik detayları takdir ederdi. Kirişlerden sarkan kemik çelenkleri ve odanın köşesindeki bir flita kafesinden parlayan ışık vardı. Ama bu içki salonunu Kopa'ya bağlayan şey, sütunlara oyulmuş, dekoratif kalkanların üzerine boyanmış, barmaidlerin elbiselerine işlenmiş ejderhaların bolluğuydu.

Jonas iç çekerek birasından uzun bir yudum aldı. Buraya unutmak için gelmişti ama görünüşe göre kardeşini aklından silebilecek miktarda bira yoktu. Baktığı her yerde İlías'ın anıları vardı -altın saçların parıltısı; düşen zarların gürültüsü; belli bir kahkaha tonu- eğer dönerse, kesinlikle kardeşi orada olacaktı.

"Seni yakaladım!" İlías şaka yapardı. "Bugüne kadarki en özenli şakam!"

Sonra da Jonas onu yaka paça sürükler ve ancak bir ağabeyin yapabileceği gibi hırpalar. Gülüşerek bankta otururlar, içki içerler ve çiftlikten bahsederlerdi, ta ki sıcak bir memnuniyet dalgası üzerinde süzülene kadar.

Yalanlar. Parmakları boynuna asılı tılsımı buldu ve birbirine kenetlenmiş üçgenlerin üzerini düzeltti. Kardeşi ölmüştü; Jonas bunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyi olacaktı. Ama Jonas küçük kardeşinin ışığının bu dünyadan sönmüş olduğunu kabullenmek istemiyordu.

Bir süre için bu trajediyi geride bırakabileceğini düşünmüştü. Eğer İlıas'ın ölümü bir *anlam ifade* ediyorsa, hayatına devam edebilirdi. Ve Silla'nın gerçek kimliği ortaya çıktığında, kaderinin ipuçlarını bir kez olsun net bir şekilde görebildiğini hissetti. Jonas'ın tek yapması gereken Eisa'yı Klaernar'a teslim etmek, ödölünü almak ve yıllar önce onlardan çalınan şeyi geri almaktı. Ailesinin topraklarını geri alabilirdi.

İlıas'ın ölümü sonunda ona mantıklı gelmişti ve bununla birlikte bir nebze de olsa huzur bulmuştu.

Yine de şimdi burada oturuyordu, planları yıkılmıştı ve İlıas'ın ölümünü takip eden günlerden daha da yoksundu.

Jonas kardeşini, gölgesini, diğer yarısını kaybetmişti. Bloodaxe Tayfası'nı kaybetmişti -hayatı boyunca tanıdığı gerçek akrabalarının çoğundan daha iyisini. Ve onu kaybetmişti, onu değiştirebileceğini düşündüğü kişiyi. Onu iyi bir adam yapabileceğini.

Peki ne için? *Eisa* kaçmıştı ve şimdi Klaernar onun ödölünü ödemeyi reddediyordu. Jonas bunun nasıl kendi hatası olduğunu anlayamamıştı; onu onlara teslim etmişti. Onun kaçmasına izin veren aptallar *onlardı*. Fısıltılar ona ulaşmıştı; lanet olası kommandorlarını öldürmüştü. Kalbinin küçük bir köşesi buna gülümsemişti ama hemen bastırdı.

Bir hücrede olmayı hak etmişti - Klaernar'ın uyguladığı her türlü zulmü hak etmişti. Ama tıpkı bir yılan gibi sürünerek serbest kalmıştı.

Ve Jonas'ın elinde hiçbir şey kalmamıştı. Tamamen... hiçbir şey.

Bir şeyler hissetmeliydi. Üzgün, kızgın ya da *herhangi bir şey*. Bunun yerine, sanki ölümle yaşam arasında sıkışmış gibi bir uyuşukluk vardı. Elindeki birayı boşalttı, bardağa çarptı ve barmene eliyle işaret etti. Kız ona doğru dönerken, gözlerindeki umut dolu parıltıyı yakaladı.

"Merhaba Jonas," diye mırıldandı kadın, boş boynuzu yenisiyle değiştirirken. "Bu gece susadık, değil mi?" Parmaklarını onun omzunda gezdirdi. "Bir şeye *aç mısın*?"

Adam iç çekti. Bir zayıflık anında... bir şeyler hissetmek için çaresizce... barmen kızı yatağa atmıştı. Kadın onu memnun etmeye hevesliydi ama yine de bu yeterli olmamıştı. Kızıışmış bir kedi gibi miyavlamıştı, her

çok yanlış bir hareketti. Jonas *onu* yüzüstü çevirmek zorunda kalmıştı, böylece siktiği *kişinin kendisi* olduğunu hayal edebilecekti.

Ve o zaman bile, bulunacak bir zevk yoktu. Bu boş, neşesiz bir şeydi. Kadını kovduğu için rahatlamıştı.

Onun için mahvettiği bir şey daha vardı.

"Sadece bira," diye homurdanarak barmen kadının elini sıktı. Kadın kaşlarını çatarak geri çekildi.

Jonas derin bir içki içti, gözleri değerli bir düşman bulmak için kalabalığı taradı. Savaş arzusunu uyandıracak kadar ona kim meydan okuyacaktı? Canlı hissetme ihtiyacını kim giderecekti?

Uzun masanın biraz ilerisinde bir kahkaha patlaması Jonas'ın dikkatini çekti. Dört kişilik bir savaşçı grubu, pek de sessiz olmayan bir sohbetin içinde başlarını eğmişlerdi. Sarhoş oldukları belliydi ama savaşa dayanıklı adamlar gibi görünüyorlardı.

"Bir draugur olduğunu duydum, ölümden dirilmiş."

"Draugur bir adamı tavşan gibi kızartmaz," diye bağırdı ikinci adam, birasını yere çarparak. "Galdra, o Ashbringer'lardan biriydi. Terlemeden yirmiden fazla Klaernar'ı yaktı. Bak, işte gravür." Adam çantasını karıştırdı, bir parça çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Burada yazıyor: *Ödül: Slátrari-on bin sólas. Yoldaş*

-Yirmi bin sólas. Canlı getirilmeli. Çok güzel bir kız." "O da onlardan biri!"

dedi üçüncü bir adam. "Onlardan biri Galdra. Duydum onu Klaernar'dan kurtardı. Şehirden kaçmasına yardım etti."

Jonas bir anda kimden bahsettiklerini anladı. Göğsünün derinliklerinde öfke kükredi. Demek Klaernar'dan kaçmasına yardım etmişti? Merak duygusu içini ürpertti ve kendini ayağa kalkarken buldu. Ayaklarının bir grup savaşçıya doğru ilerlediğini fark etti.

Yaklaştığında ona kaşlarını çatarak baktılar ve huş ağacı kabuğunu gözlerinden kaçırdılar. "Ne istiyorsun savaşçı?" diye sordu alnından çenesine kadar uzanan bir yara izi olan kel bir adam.

"Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordu Jonas, çizime başını sallayarak.

"O sólaları kendin için istiyorsun, ha?" diye sordu adamın kızıl sakallı, kalın pazılı arkadaşı. "Ya paylaşmak istemezsek?"

Jonas cebinden bir avuç dolusu sólalar çıkarıp masaya fırlattı. "Bir sonraki içkiniz için."

Kel kafalı adam tereddüt etti, sonra da arkadaşına başıyla onay verdi. Savaşçı kaşlarını çatarak huş ağacı kabuğunu Jonas'a uzattı.

Jonas ona baktı. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı. Ama gravürden ona kimin baktığı belli değildi.

Jonas Reynir Bjarg'ın gözlerinin içine bakarken görüşü tünelleşti.

Altında *Slátrari* ismi yazıyordu.

Önce inkâr etti. Bu imkânsızdı. Onun iyi, onurlu reisi değil. Rey, mürettebatından her zaman dürüstlük talep etmişti. Jonas bu adamı beş yıldır tanıyordu. Bırakın tanrıların lanetlediği Slátrari'yi, Bloodaxe kardeşinin Galdra olmasına bile imkân yoktu.

Ama Rey'in benzerliğinin altında *o* vardı. Kıvırcık saçlar. İri, kara gözler. Yanağındaki o küçük yara izi. İnsanları çiğneyen ve dişlerini temizlemek için kemiklerini kullanan Myrkur'un dölü.

İçine şüphe düştü. Jonas bu olasılığı düşünmesine izin verdi. Slátrari'nin onları kuzeye kadar kovaladığına dair anlatılanları hatırlamasına izin verdi. Rey'in yapmayı sevdiği tüm o akşam yürüyüşlerini. Bir de Bloodaxe Tayfası'nın Kemikler Yolu'nda Silla için savaşmayı seçtiği sabah vardı. Silla'nın yalanları Mürettebata ifşa edildiğinde, dürüstlüğü her şeyin üstünde tutan Rey onların sorularını geçiştirmişti. Onu korumuştı.

Rey de Galdra olsaydı bu kafa karıştırıcı olay mantıklı olmaz mıydı?

Jonas'ın gravürü tutuşu sıkılaştı, balo salonundaki sesler giderek boğuklaştı. Daha fazla sır. Daha fazla yalan. Bu krallıkta dürüstlüğe değer veren kimse yok muydu?

Silla ona *kendi güvenliğim için dürüst olmadığımı* söylemişti. Peki ya Ilías? *Onun* güvenliğini kim umursuyordu? Onu kimin avladığı hakkındaki gerçeği sakladığında Silla değil. Onları o savaşa hazırlıksız sokan Rey de öyle.

Mide bulantısı karnını yakıyordu ama öfkesi daha sıcak, daha açtı; onu tüketmişti.

"İyi misin güzel çocuk?" diye sordu kızıl sakallı savaşçı. "Çifti tanıyor musun?"

Jonas uyuşuk bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. İkisini de hiç tanımadığını fark etmeye başlamıştı.

Jonas uzun zamandır bir şeyler hissetmek istiyordu ama sırtındaki taze bıçak dayanılamayacak kadar acı vericiydi. Nefes almak acı veriyordu. Düşünmek acı veriyordu.

Bunu hissedemezdi. Unutması gerekiyordu. Jonas yumruğunu geri çekti.

Kızıl sakallı savaşcının yüzüne indirdi. Balo salonu patladı.

Ve savaş heyecanı içinden akıp g i d e r k e n , Jonas sonunda katlanılabılır bir şey hissetti.

Sekizinci Bölüm

ASKABORG, SUNNAVÍK

Saga'nın sırtı ağrıyordu. Gizli geçitte otururken, kulakları saatlerdir olduğu gibi soğuk taş duvarın ötesindeki konuşmaya hazırды. Zaman geçirmek için çizim tahtasını getirmişti ve karakalemi parşömen üzerinde hızla ilerliyordu.

Adamın burnu düzdü, gözleri deliciydi ama yanağındaki yara izi ve tepesinde düğümlenmiş altın rengi saçları onun bir savaşçı olduğunu açıkça gösteriyordu. Bakışları adamın boynunda asılı duran, üzerinde birbirine kenetlenmiş üç üçgen bulunan kolyeye takıldı. Saga kaşlarını çattı. Yakışıklılığına ve gülümsemesine rağmen adamda tedirgin edici bir şeyler vardı. Sanki onu tanıyormuş gibi hissediyordu ama yine de çıkaramıyordu.

Işık kesildi ve meşaleye baktı. Neredeyse tamamen yanmıştı ve elinde son bir tane kalmıştı. Bu da Saga'ya... tamamen karanlığa gömülmeden önce otuz dakika daha veriyordu.

Saga iç çekerek çizim tahtasını bir kenara bıraktı ve meşaleleri birbirine dokundurdu. Ziftle ıslanmış kumaş hemen tutuştu ve koridora yeniden ışık yayıldı. Duvara yaslandı, başı geriye düştü. Ne kadar zamandır buradaydı?

Önemli değildi. Eisa'nın kaderini öğrenmek için ne kadar gerekirse o kadar burada kalacaktı. Kurt Besleyiciler onu yakalamış mıydı? Sunnavik'e giden bir teknede zincirlenmiş miydi? Saatler cevapsız geçti ve içindeki kemirme daha da kötüleşti.

Yemek sırasında Signe'nin düşüncelerini dinlemek için Duyularını kullanması felaketle sonuçlanmıştı. Bir seferde en fazla iki düşünce dizisini yönetebiliyordu. Bu yüzden düzinelerce insanla dolu büyük salon onu çabucak bunaltmıştı. Bunun yerine Saga, Kraliçe Signe ve Üstat Alfson'un konuşmalarına kulak misafiri olduğu geçide geri döndü. Bu gizli koridorda kulağını duvara dayayarak kaç gün geçirdiğinin sayısını unutmuştu. Duyularını da serbest bırakmış olmasına rağmen, kalın taş anlamadığı nedenlerden dolayı yeteneğini engelliyordu.

Saga taş duvarın ötesinin Üstat Alfson'ın çalışma odası olduğunu ve en sık onun sesini duyduğunu kısa sürede anlamıştı. Şimdiye kadar üstadın bir tür test sonucunun kötü çıkmasına sinirlenmesinden ve ringa balığı turşusuna olan düşkünlüğünden başka bir şey öğrenememişti.

Kuzeyden hiç haber gelmemişti, Kurt Besleyiciler'den hiç söz edilmemişti. Günler geçmesine rağmen Saga'nın çabalarının karşılığı, tozla kaplanmış bir başka elbise dışında hiçbir şey değildi. Eisa'ya ne olmuştu? Saga neden hiç haber alamamıştı?

Çatıda dans eden gölgelere bakan Saga, endişesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Ama yine sonuçsuz bir gün gibi görünüyordu.

Görüntülerin zihnini işgal etmesini engellemek imkânsızdı. Kurt Besleyiciler tarafından avlanan, kuzeyin vahşi doğasında koşturan küçük kız kardeşi. Küçük Eisa, bir hayvan gibi kafese kapatılmıştı; kendi isteği dışında güneye gelmeye zorlanmıştı.

Damarlarında öfke dolaşıyordu. Saga bunun olmasına izin veremezdi. O ablaydı. Eisa'yı korumak zorundaydı. Ama burada ne kadar uzun süre oturursa, bu kâbus görüntüleri o kadar kötüleşiyordu. Delirmeden önce zihnini temizlemesi gerekiyordu. Saga uzun bir nefes vererek ayağa kalktı ve eteklerindeki tozu silkelemeye başladı.

"Alfson!"

Saga donakaldı, omurgasından aşağıya doğru bir tanıma hissi fırladı. Bu Signe'nin sesiydi. Kalbi küt küt atan Saga kulağını duvara dayadı.

Çarpan bir kapının boğuk sesi. "Ekselansları." Alfson'dı.

"Bu konuda ne söyleyeceksiniz?" diye bağırdı kraliçe.

Sessizlik uzadı ve Saga nefes almak için kendini zorladı. Alfson kısık bir sesle mırıldandı ve o da kulağını duvara daha sıkı bastırdı. "Ok bir hedefi vurdu... köprü yandı... biz vadiyi geçerken hedefler kaçtı..."

Saga'nın kalbi hızlandı. Bu Eisa olmalıydı. Kurt Besleyiciler'den kaçıp vahşi doğaya mı karışmıştı? Bu ihtimal Saga'nın içini sevinçle doldurdu, öyle ki çatıya çıkabilirdi.

"Eee?" diye sordu Signe ve Saga sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldı.

Alfson boğazını temizledi. "Sizi temin ederim Majesteleri, çok tavsiye edildiler."

"Yeterince tavsiye edilmediler!" Camlar duvarın ötesinde paramparça oldu.

Signe'nin öfkesi sessiz bir fırtına gibiydi, her zaman dikkatle yerleştirilmiş kelimelerin arasında tutulurdu. Kraliçenin kontrolünü kaybetmesine Eisa'nın neden olduğunu bilmek Saga'nın dudaklarına kötü niyetli bir gülümseme getirdi.

"Bu, içlerinden birinin yaralandığına dair olumlu bir işaret," dedi Alfson. "*Yaralı*, ölü değil. Yakalanmamış. Güneye giden bir gemide değil!"

"Onlar krallıktaki en iyi iz sürücüler, Majesteleri. Sabırlı olmalıyız."

"Sabrımın bol olduğunu çok iyi biliyorsun Alfson. Asıl tahammül edemediğim *beceriksizlik*!"

Alfson'un alçak sesle verdiği cevabı duymak zordu ve Saga'nın kulakları gerildi. "Kız kurnaz," dedi. "Ve arkadaşı... o Galdra. Kendini gizlemeye alışkın. Kan dökmekten korkmuyor ve görünüşe göre bu konuda oldukça usta."

Saga'nın kalbi göğsünde dans ediyordu. Eisa'nın bir yoldaşı vardı - ona yardım edecek, belki de onu güvende tutacak biri. İçindeki endişeyi hafifletti.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu kraliçe, sabırsızlığı açıkça ortadaydı, Taşın içinden bile.

"Onların zihinlerine girmeliyiz, onlar gibi düşünmeliyiz. Onların yerinde siz olsaydınız, ne yapardınız?"

Bir an sessizlik oldu, sonra, "Arama sona erene kadar saklanırdım."

"Kuzey uçsuz bucaksız," dedi Alfson. "Yüzlerce köy var."

"Bu imkânsız bir görev!" diye haykırdı kraliçe.

"*İmkânsız* değil," diye yanıtladı Alfson. "Bir meydan okuma olduğu kesin ama imkânsız değil. İkiliyi bir düşünelim. Bildiklerimize dayanarak, Eisa'nın kuzey hakkında bilgisi var mı?"

"Hayır," diye düşündü kraliçe. "Ama bu Slátrari... Ne olmuş ona?"

"Kesinlikle, Majesteleri," dedi Alfson. "Onun yoldaşı Eisa'yı bulmanın anahtarı."

"Benzerliği tüm kuzeye yayılmış durumda," dedi Signe. "*Birileri* bu adamı tanıyor."

"Gravürlerin Nordur'daki her ücra köye ulaşması biraz zaman alacaktır," dedi Alfson. "Bu arada taktiklerimizi değiştirmemizi öneriyorum. Yakalamak yerine bilgi edinmeye çalışalım. Bu adamın nasıl düşündüğünü öğreneceğiz. Hangi bağlantılara sahip olduğunu."

"Bırakın rahat etsinler," dedi kraliçe. "İlmiği hazırlayın. Ve hiç beklemedikleri bir anda ilmiği boyunlarına geçirin."

"Bu mesaja göre, Kurt Besleyiciler Nordur'un doğu vahşi doğasında ilerliyorlar ve Vöfell'e ulaştıklarında bir güncelleme gönderecekler," dedi Alfson.

"Bu ne kadar sürer?"

"Söylemesi zor," dedi Alfson. "Belki bir hafta? Bu bize adam hakkında bilgi toplamak için biraz zaman verecektir. Benim önerim şu kraliçem: Kara Pelerin kuzeydeki şehirlerde şu anda sadece bilgi aradığımızı söylesin. Biri ortaya çıktığında da Geira bu bilgileri içeren bir mektup kaleme alsın ve araştırmalarını daraltmaları için Kurt Besleyicileri'ne göndersin."

Saga şaşırdı. *Geira*. Akli şahin kulesinden dönen kraliçenin nedimesine gitti. Görünüşe göre Leydi Geira yazışmaların tesliminden daha fazlasıyla ilgileniyordu. Saga başını sallayarak yeniden odaklanmaya çalıştı.

Kraliçenin iç çekişi kalın taş duvarın ardından duyulabiliyordu. "Çok iyi," dedi. "Ama Kurt Besleyicilerin bir kez daha başarısız olmayacağı ne malum?" "Utanç içinde kaldılar," dedi Alfson. "Eminim ki bu sadece kararlılıkları. Çifti daha da büyük bir gayretle avlayacaklardır."

Signe uzun bir aradan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Ama Kurt Besleyiciler bir kez daha başarısız olursa, kellelerinin mızraklara geçirilmesini istiyorum."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Soluk ayak sesleri. Bir kapı kapanıyor. Görünüşe göre konuşma bitmişti. Saga'nın kafası az önce duyduklarıyla allak bullak olmuştu. Eisa kaçmıştı. Bir yoldaşı vardı. Ama güvende olmaktan çok uzaktı.

"Seni bulmalarına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı Saga. Yere çöktü, seçeneklerini düşünürken gözlerini duvara dikti. Ayağa kalkıp eteklerindeki tozu silkelediğinde, Saga'nın kafasında bir plan vardı. Ve ne yazık ki bu plan Leydi Geira ile arkadaş olmayı içeriyordu.

Ama Saga ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti. Signe bir dahaki sefere kuzeye haber gönderdiğinde hazır olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Saga kütüphanenin en eski ocağındaki gizli panelden dışarı tırmanırken kanı coşkuyla akıyordu. Neyse ki bu şömine nadiren kullanılıyordu ve kütüphanenin arka köşesinde gözden uzak bir yerde bulunuyordu. Ancak Saga dışarı adımını attığında, eski küllerin uçuşarak eteklerindeki toza karışmasını engellemek imkânsızdı.

"Veba ve çıban," diye mırıldandı eteklerine vurarak. Ama terliklerindeki küle rağmen Saga uçabilecekmiş gibi hissediyordu. Nihayet haberleri vardı. Sonunda umudu vardı. Tek yapması gereken odasına dönmek ve planını yapmaktı.

Koridorun sonuna yaklaştığında, bir ses kütüphanenin sessizliğini bozdu. Saga tereddüt etti. *Hiçbir zaman* havadan sudan konuşacak durumda değildi ama bugün bundan kaçınmaya çok ihtiyacı vardı. Rafların arasına baktı ve sesin kaynağını tespit etti: Kral Ivar'ın danışmanlarından biri, arkasında da on kadar adam vardı. Ceketlerinin dikimine ve seslerinin kıvrımlarına bakılırsa Zagadkian oldukları anlaşılıyordu.

"Kütüphane, Volsik Hanedanlığı'nın altı yüz elli beşinci yılında, Kral Adils'in yönetimi altında inşa edildi," diye mırıldandı Ivar'ın danışmanı ve Zagadkian tercümanın konuşmasına izin verdi. Uzun bir süre sonra devam etti. "Büyük torunu Kral Sigurd, altı yüz otuzuncu yılda bunu genişletti."

"Yedi yüz otuzuncu," diye mırıldandı Saga nefesinin altında. Gruptaki Kassandr Rurik'i tanıyınca içini bir sıkıntı kapladı.

Bir hafta önce Zagadkialılarla ilk kez yemek yediğinde, Saga Rurik'in kendisini tanımasını beklemişti. Yüksek masanın en ucuna oturmuş, Zagadkian ipeğinden canlı bir elbise giymişti. Saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, gözleri sürmeli ve tanıştırdıklarında Kassandr Rurik'in gözlerinde en ufak bir tanıma titreşimi bile olmamıştı. Eğer Saga'nın istediği gibi olsaydı, şahin kulesinin yakınında tanıştığı dağınık kadının gerçekten Leydi Saga olduğunu asla anlayamazdı.

Adamın, uzak durmayı tercih ettiği türden bir karizmaya sahip olduğunu hemen fark etmişti. Hizmetkâr köleler ve jarl'ın eşleri yemek zamanlarında onun büyük salona girişini izlemek için dönüyor, fısıltılar ve kıkırdamalar peşinden geliyordu. Ve sinir bozucu adam başkalarının ilgisinden besleniyor gibiydi

-Her zaman gülüyor, her zaman yüksek sesle konuşuyor, Kral Ivar ile sohbet ederken kaşığı havada sallanıyordu. Tanrılar aşkına, Ivar bu kadar eğlenceli ne söylemiş olabilirdi ki? Hiçbir şey, olan buydu.

Aklı şimdiki zamanda olan Saga bir adım geri çekildi. Koridorda hızla ilerleyip kütüphanenin dış kenarından geçecekti.

"Leydi Saga," diye ağır aksanlı Íseldurian dilinde derin bir ses geldi. Ayakları sendeledi. "Bunu tekrar edebilir misiniz?"

Saga nefesini tuttu ve sırtını ahşap raflara yasladı. Fark edilmeden kaçamayacağını bilmeliydi. Ama nasıl duyulmuştu?

Kitap sıralarının arasında bir figür belirdi. Pencereleden süzülen ışık adamın silüetini bozsa da Saga onu Kassandr Rurik olarak tanımlamakta zorlanmadı. Bir kere adam hem Urkan hem de Zagadkian savaşçıları arasında uzun boyluydu. Ve bir diğeri de, giydiği garip, zırhlı paltosuna bağlı tüm kılıçlara rağmen neredeyse sessiz, zarif bir kibirle yürüyordu.

En son denediğinde Saga bu adamın düşüncelerini duyamamıştı. Şimdi ise adamın tam olarak ne istediğini öğrenmeyi arzulayarak bariyerlerini gevşetti. Ama Sense'inin uzanmasına izin verdiğinde, sessizlikle karşılaştı. Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Belki de sana Árlaug demeliyim?" Rurik alçak bir sesle, bir rafa yaslanarak konuştu.

Dünya onun altından kayıp gitmiş gibiydi. "Pardon?" diye sormayı başardı, kendini sabitlemek için raflara tutunuyordu.

Rurik gözlerini devirdi. "Bunu durdurabilirsin"-kadına eliyle işaret etti -"Oyun."

Saga'nın zihni bir cevap bulmak için döndü durdu. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Rurik sinsice yaklaştı ve Saga'nın kalbi her adımda daha hızlı çarpmaya başladı. "Kuş," dedi Rurik, iri elini uzatıp sarkan bir kış kanadı küpesini sallayarak. Saga geri çekilmemek için kendini zorladı.

"Kuş," diye tekrarladı. Sanki göğüs kafesinde bir kuş sıkışmış, çırpınıyormuş gibi hissediyordu.

"Árlaug gibi sen de kuşları takıyorsun."

O tam bir sculpin'di. Elbette, kendine Árlaug adını verdiği gün o lanet kış kanadı iğnesini takmıştı.

"Neden kendine yeni bir isim verdin?" diye sordu, neyse ki alçak bir sesle.

Saga yutkundu. "Ben olduğumu bilmeni istemedim," diye itiraf etti.

Rurik'in kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

Saga doğru kelimeleri aradı ama bulamadı.

"Önce bana yanlış isim verdin. Şimdi de kaçmaya çalışıyorsun. Anlaşılan beni görmek istemiyorsun."

"Kaçmıyordum," diye yalan söyledi.

"Druzhina'mı çağırayım mı, Leydi Saga? Bu konuda ne düşündüklerini sorayım mı?"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. Adamın kolunu yakaladı. Kadın daha iyi düşünmeden onu koridorun derinliklerine çekti.

"Aldattığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Size saygısızlık etmek istemedim Lord Rurik."

Lord Rurik ağzını iki yana açmış onu izliyordu ve daha fazla iknaya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Kendinden biraz nefret etse de, Saga sıkıntı içindeki genç kızın haklı olabileceğine karar verdi. Gözlerini kocaman açtı. Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Lütfen lordum, bu konuda sağduyunuzu rica ediyorum."

Ama Rurik onun kurtarıcısı rolüne soyunmadı. Bunun yerine dudaklarından sinsi bir gülümseme geçti. "Ah. Bir sır mı? Peki sırrınızı saklamam için bana ne vereceksiniz Leydi Saga?"

Kadın adama bakakaldı.

"Belki de," diye devam etti Rurik, "bize Askaborg'u gezdirirsiniz." Kızın kaşlarını çatması üzerine adamın gözleri neşeyle parladı. "Ne de olsa, burada en uzun süre yaşamış olandan öğrenmek en iyisidir."

Saga yutkunarak gözlerini kapadı. Başka seçeneği yoktu; bunu yapmak zorundaydı. Signe'nin Zagadkian tahlılına ihtiyaçları olduğunu açıkça belirttiği gerçeği vardı. Ama bu adam şimdi onu şahin kulesine yerleştirebilirdi ve Saga bu bilginin Signe'nin kulaklarına ulaşmasını istemiyordu.

"Size etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım," diye zorladı.

"Yine mi?" dedi zaferle gülümseyerek. "Artık ikinci kez olacak, değil mi?"

Aman Tanrım, adam onun ıstırabından zevk alıyordu. "Sanırım öyle."

Rurik'in gözleri külle kaplı terliklerinden başının tepesine kadar onu taradı. Öne doğru uzanarak saçından bir şey kopardı.

Saga'nın yüzü ona bakarken ısındı.

"Saçında örümcek ağı var," dedi nazikçe. Daha da yaklaşarak kulağına fısıldadı: "Kitap okumaktan sanırım."

Yüzündeki sıcaklık öfkeli bir sel gibi vücuduna yayıldı. Lanet olsun bu adama. Tamamen fazla anlayışlı. Bu işi bitirmekten başka çare yoktu. Rurik'i iterek grubun geri kalanına doğru ilerledi.

"Sevindirici haber," dedi Kassandr Ivar'ın danışmanına. "Leydi Saga bizi gezdirecek." Bunu gruba hızlı bir Zagadkça telaşıyla tekrarladı.

"Ama," diye mırıldandı danışman, yüzü kızarmıştı.

"Size teşekkür ediyoruz," dedi Lord Rurik. "Ama siz" -doğru kelimeyi arıyor gibiydi- "kovuldunuz."

"Lord Rurik, Leydi Saga'nın çok meşgul olduğuna eminim. Majestelerinden emir aldım-"

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum, Oslo." Lord Rurik, Saga'nın dişlerinin gıcırdamasına neden olan küçümseyici bir hareketle elini salladı.

"Oslak," diye mırıldandı danışman, isteksizce ayaklarını sürüyerek

Çıkı

ş. "Kaba," diye mırıldandı nefesinin altında.

Rurik'in değerlendiren bakışı ona yeterince alçak olmadığını söyledi.

"Gel,"

"Size Druzhina'yı takdim edeceğim." dedi.

Saga güçsüzce Zagadkian maiyetine döndü. Kalbi köşeye sıkışmış bir tavşaninki gibi çarpıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışarak *ocadaki geçidi* tekrarladı. *Kütüphanenin ana kapıları. Köle kapısı. Batı kapısı.*

Sıcak kahverengi tenli ve burnu birden fazla kez kırılmış gibi görünen uzun boylu bir adam hızlı hızlı Zagadkça havlıyor, Rurik de tartışmacı bir tonda cevap veriyordu. Saga, Rurik'in önce ona, sonra da kütüphanenin kapısına doğru yaptığı işareti izledi. Diğer adam elini kırılmış saçlarının arasından geçirdikten sonra geniş bir gülümsemeyle Saga'ya döndü.

"Leydi Saga," dedi neşeyle. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Yuri Rovgolod. Kassandr gibi bir lord, ama daha yakışıklı ve terbiyeli."

Rurik Zagadkça bir şeyler havladı, Rovgolod'un gülümsemesi daha da derinleşti.

Rovgolod elini uzattı. "Bana Rov diyebilirsin."

"Saga," dedi, elini Rovgolod'un elinin içine kaydırıp ve Rovgolod elini şok edici bir coşkuyla sıkarken kendini destekledi.

"Druzhina'nın geri kalanı bu dili konuşmuyor," diye devam etti Rov, "onlar için tercümanlık yapıyorum."

"Druzhina mı?" diye sordu Saga. "Maiyetin adı."

Saga diğer Druzhina'lara döndü, bacakları uyuşmuştu. Gülümsemeye çalıştı ama en iyi ihtimalle zayıf bir gülümsemeydi. "İseldur'a hoş geldiniz," dedi kendini aptal gibi hissederek. Tanrım, Zagadkian tahlılını elde etmek Saga'nın sosyal becerilerine bağlıysa mahvolmuşlardı. Rov, Saga'yı Druzhina'nın geri kalanıyla tanıştırmak için isimler havada uçuşturdu.

"Goblen koleksiyonunu ziyaret edecektik ve-" Rurik Rov'a döndü ve hızlı bir Zagadkça patlamasıyla konuştu.

"Obsidyen büstler," diye cıvıladı Rov.

"Evet," dedi Rurik. "Bu doğru."

Saga savaşçı grubunu inceledi. "Kraliyet ormanında bir şeyler vurmaya ya da Dev Thorir'den daha iyi içki içmeyi tercih edersiniz herhalde."

"Leydi Saga, bir kez daha kendinizi benden kurtarmaya çalışıyorsunuz gibi görünüyor," dedi Rurik, onu yakından izleyerek. Hem de çok yakından.

"İnsan ilk kez böyle bir şey denemiyor," dedi Rov alaycı bir ifadeyle. "İnsanoğlu midye gibidir. Kurtulması zordur."

Saga gülümsemesini bastırdı. "Pekâlâ, görmek istediğinizden eminseniz size duvar halılarını göstereyim."

"Evet," diye iddia etti Rurik.

"Bu taraftan," dedi Saga, isteksizce onları kütüphanenin çıkışına yönlendirerek.

Onlara sanat eserini gösterecek, sonra da planlarını düşünmek üzere odasına dönecekti. Dengeleyici bir nefes alarak onları kütüphaneye doğru götürdü.

gökkuşağı koridoru. Garip bir sessizlik içinde yürüdüler, Rurik onun yanında, Rov arkasındaydı.

"Toplantılarınız nasıl geçti?" diye sordu, Yrsa'nın zahmetsizmiş gibi gösterdiği rahat konuşmayı hedefleyerek. Ama sesi çok sert, çok canlı çıkmıştı.

"Bazıları kötü, bazıları iyi," dedi Rurik. Arkalarında Rov sinirli bir ses çıkardı.

Saga onun açık sözlülüğü karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu... mantık oyunları." Lord Rurik bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve Saga'nın bakışları onun koyu renkli dalgalarına takıldı. "Anlaşmalar üzerine müzakere etmek, faydalı bir şey yapmaktan ziyade hassas egoları okşamaktır."

Saga Rurik'e baktı. Adımları akıcıydı ama sessiz bir güçle süslenmişti. "Senin İseldurian'ın oldukça iyi."

"Öyle olmalı," dedi Rov. "Kassandr biz yola çıkmadan önce dolunay döngüsü için hazırlandı. Zavallı öğretmeninin odasından çıkmasına zar zor izin verdi," dedi Rov komplocu bir tavırla. "Ben... Ben zavallı öğretmenim."

Saga'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi.

Eldivenli ellerini ovuşturan Saga, Zagadkialıları koridora yönlendirdi. Koridordaki duvarlar ve sütunlar, prizmatik camdan yansıtılan gökkuşakları için mükemmel bir tuval olan soluk volkanik bir taştan yontulmuştu. "Burası gökkuşağı koridoru," dedi dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Koridorun beyaz sütunları boyunca milyonlarca gökkuşağı dans ederken gülümsememek imkânsızdı.

Döndüğünde Kassandr Rurik'in onu bir kez daha izlediğini gördü, prizmalar güneşte kızarmış teninde gökkuşakları oluşturuyordu. Gülümsemesi duraksadı. "Sanırım kemerler güçlendirilmiş riyolitten yapılmış ve pencereler de özel prizmatik camdan yapılmış, bu da... uh... gökkuşaklarını yaratıyor." Bu koridoru hangi kralın yaptırdığını hatırlamaya çalıştı ama Rov'un gözleri onun üzerindeyken kendi adını bile zorlukla hatırlayabildi.

Rov ve Druzhina'nın geri kalanı koridor boyunca dolaştı ama Rurik geride kaldı.

"Bu cam nasıl yapılmış?" diye sordu, bir parmak eklemine karmaşık bir şekilde bir araya getirilmiş camlara vurarak.

"Galdra," dedi Saga kısık bir sesle, omzunun üzerinden bakarak. "Sarayda Galdra yapımı pek çok yapı kaldı. Onları ortadan kaldırma çabalarına rağmen," diye ekledi düz bir tonda.

"Galdra. Senin... büyülu insanların mı?" diye sordu Rurik, büyük bir elini camda gezdirerek.

"Öyleydiler," dedi konuyu değıştirmek için çaresizce. "Yüce prensiniz nerede?" Saga hemen irkildi.

Ama Rurik etkilenmemişti. "Gemilerden hoşlanmıyor," diye cevap verdi, yüzünü bardağa bir santim yaklaştırmış onu inceliyordu.

Saga bir kahkaha attı, onun açık sözlülüğü karşısında bir kez daha şaşkına dönmüştü. Kral Ivar böyle bir zayıflığı paylaştığı için bir erkeğin diline sahip olabilirdi. "Gerçekten mi?" diye sormayı başardı.

"Bu onu hasta ediyor."

"Peki ya ünlü varisi?" Yüce Sunnvald, Saga'nın keyfi yerindeydi.

"İzin verilmiyor. Onunla tanışmak ister misin?" Rurik pencerelerden döndü ve onu arsız bir merakla değerlendirdi.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Yani, evet, tabii ki. İlişkileri geliştirmek iyi olur ama..." Kendi kazdığı çukurdan tam olarak nasıl çıkacağından emin değildi.

"Ama..." diye ısrar etti Rurik.

"Belki de geride kalması en iyisidir."

Rurik ona döndü, yüzüne düşen gökkuşakları gözlerindeki yoğunluğu yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Bana ne duyduğunu anlat."

Saga yutkundu. İşte tam da bu yüzden Zagadkians'ı gezmek için yanlış kadındı; ayağını ağzına sokması sadece birkaç dakika sürmüştü. Ve yine de... ağzı hâlâ hareket ediyordu.

"Sadece canavarca bir öfkesi ve gırtlak parçalama eğilimi var." Saga irkildi, eldivenli avuçlarını sinirli bir şekilde birbirine sürttü.

"Doğru," dedi Rurik, onu dikkatle izleyerek. "Zagadka'da geleneklerimiz farklıdır. Bir hükümdar gücünü göstermelidir. Krallığa, hilekârlara ne olduğunu göstermelidir."

Hilekârlar. Saga yutkundu. Daha iki gün önce Rurik'i kandırmıştı. Rurik sanki onun düşüncelerini okumuş gibi usulca kıkırdadı. "Merak etme. Yüce prens varisinin gelmesini yasakladı. Diplomasi için iyi bir adam değil."

Arkasını döndü ve Saga nefes verdi. *Bunu atlatmalıyım*, dedi kendi kendine. Bir tur sonra Lord Rurik'le arasına güvenli bir mesafe koyabilirdi.

Saga Zagadkialıları koridordan geçirdi, merdivenlerden aşağı indirdi ve sarayın doğu kanadına götürdü. Sonunda galeriye girdiler. Askaborg Kalesi'nin geri kalanıyla aynı granitten yontulmuş olan galeri

Yüksek tavanlar ve uzun, camlı pencerelerden içeri akan bol miktarda doğal ışık. Duvarlar solmaya yüz tutmuş duvar halıları, heykeller, yıpranmış kalkanlar ve yontulmuş silahlarla doluydu.

"Şey," diye iç geçirdi Saga. "Duvar halıları. Obsidyen büstler."

Druzhina odaya dağıldı ve sergilenen sanat eserlerini inceledi. Rurik, Ursir'i Kutsal Ormanı'nda tasvir eden ahşap bir oymayı inceledi. "Bütün Urkanlar burada mı?"

"Çoğunlukla. Etrafta birkaç İseldurian kalıntısı olabilir ama bunların çoğu dine küfür olarak görülüp yok edildi."

Saga'nın bakışları odanın içinde gezindi. Yıllardır, belki de on yıldır buraya gelmemişti. Bir zamanlar burada neler olduğunu, nelerin yok edildiğini düşünmek... Saga'nın ayakları gitmek için kaşındı ama kendini yerinde tuttu. *Odaklan*. Adamın egosunu yatıştırmak. Kabarttığı tüyleri düzeltmek. Turu bitirmeli ve iyi şartlarda ayrılmalıydı.

"Yazık," dedi Rurik galeride dolaşırken.

Druzhina'lardan biri omzunu duvarın ortasındaki bir kapıya doğru itti ve Rov'un bir Zagadkian fırlatmasına neden oldu. Adam utangaç bir tavırla geri çekildi ve sanat eserlerini incelemeye devam etti.

"Hatırladığım kadarıyla burası sadece bir depo," dedi Saga Rov'a.

"Bana bundan bahsedin leydim," dedi Rurik. Şimdi siyahlar ve ateşli turunculardan oluşan büyük bir goblenin önünde duruyordu.

"Lütfen lordum, sadece Saga."

"Pekâlâ. Söyle bana, *Sadece Saga*." Tanrılar, ama adamın aksanından bu kadar hoşlanmasından nefret ediyordu. Ondan bataklık çiçeği ya da uçan peri şapkası demesini isteyip gözlerini kapatarak sesin teninde yuvarlanmasına izin vermek istedi. Ama bunun yerine, "Bu İseldurian. Uyuyan Ejderhalar'ın bir yorumu."

"Yanardağlara neden bu isim veriliyor?"

"Eski bir masaldan türetilmiş bir isim."

"Anlat bana," diye ısrar etti.

Saga odanın etrafına göz gezdirdi. Signe'nin herhangi bir farenin dinliyor olamayacağından emin olduktan sonra devam etti. "Eski tanrılarımızla ilgili. Efsaneye göre uzun zaman önce İseldurian kaos tanrısı dünyayı yok etmeye çalışmış." Hikâyeyi hatırlamaya çalışırken Saga'nın görüşü odaksızlaştı.

"Büyük ejderha Kraugeir uyandı ve onunla birlikte yanardağlar da kül ve ateş püskürterek Myrkur'un yeraltı dünyasına açılan kapıyı açtı.

Sunnvald büyük bir çabayla Myrkur'u yenmeyi ve onu aşağıya sürmeyi başardı."

"Ateş ve ölüm mü? Bizde de bu şey var."

Saga kaşlarını çatarak goblene baktı. Eisa kuzeydeydi. Uyuyan Ejderhalar'ı geçmiş olabilir miydi? Nereye gitmişti? Ya Saga planını uygulamaya koyamadan Kurt Besleyiciler onu bulursa?

"Nereye gittin Saga?"

Gözlerini kırpıştırarak Lord Rurik'e döndü. Bu adam tehlikeliydi; çok fazla şey görüyordu. Şimdiden Saga'nın çok fazla sırrını biliyordu. Ve güvenliğin gizli kalmak anlamına geldiği bir dünyada, onun kendisini daha fazla görmesine izin veremezdi. Saga'nın koruyucu dikenleri yerlerine kaydı. "İhtiyaçlarınızı karşılayabildim mi lordum?"

Adam onu dikkatle izledi ama Saga yüz ifadesini sertleştirmede.

"Daha fazlasını görmek isterseniz Prenses Yrsa'ya sorabilirsiniz. Yıllarını tarihini öğrenmek için harcadı ve muhtemelen benden daha iyi biliyordur."

"Printsessa Yrsa'nın bana göstermesini istemedim," dedi yavaşça.

Kadın ona ihtiyatla baktı. "Neden istemedin?"

"Ivar'ın küçük evcil hayvanını tanımak istedim."

Kızın omurgasını öfke alevleri yaladı. "Ben kimsenin evcil hayvanı değilim."

Rurik'in dudakları seğirdi. "Ne diyorsun sen... rehine mi? Bunu nasıl adlandırmayı tercih edersin?"

Saga'nın kalbi yüksek sesle atıyor, damarlarına ateş püskürtüyordu.

"Zagadka'da sana böyle mi söylüyorlar? Benim bir rehine olduğumu mu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Elleri yumruk haline geldi. "Evet."

Rurik'in yüzü ciddileşti ve cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı.

"Sana hayatta kalan diyorlar. Evet, çoğu senin rehine olduğunu düşünüyor."

"Bana acımanızı istemiyorum." Sesinde bunu duyabiliyordu ve bu onda çığlık atma isteği uyandırdı.

Rurik avuçlarını savunurcasına havaya kaldırdı ama bu onun kanını kaynatmaktan başka bir işe yaramadı.

Saga tehditkâr bir adım daha yaklaştı. "Rehine gibi mi *görünüyorsunuz*? İstedığimi yapmakta özgürüm. Bana iyi davranıyorlar."

Adam *kıkır kıkır* gülme cüretini gösterdi! Saga'nın kasları titredi. Kendini bırakmaya çalıştı ama nafile. "Seni bu kadar eğlendiren tam olarak nedir?"

Adamın sırtışı, kadının duvardaki paha biçilmez gobleni alıp adamın kafasına geçirme isteği uyandırdı. "Mükemmel eğitilmiş bir hayvana benziyorsun. Sana vermeliler

mükemmel ikramlar."

"*Dayanılmazsın!*"

Son derece memnun görünüyordu. "İşte buradasın." Rurik'in yeşil gözleri onun yüzünü taradı. "*Gerçek* Leydi Saga'yı gördüğüme sevindim. Goblen gibi, içinizde ateş var."

"Onu ortaya çıkarmakta ustasın," diye homurdandı, kendini kontrol etmeye çalışarak. Ama adam birkaç kelimeyle onun tüm dizginlerini çözmüş gibi görünüyordu.

"*Pek çok* yeteneğim var, Saga," dedi Rurik, zümrüt yeşili gözleri parlayarak. "Neden kendini saklıyorsun?"

"Çünkü ölmek gibi bir arzum yok!"

"Yaka paça yaşamaktansa ayakta ölürüm daha iyi."

Saga tokat yemiş gibi geri çekildi. Ve Rurik tek bir cümleyle onun öfkesinin alevlerini söndürmüştü. Artık külden başka bir şey değildi, bir rüzgârda savrulup gideceği kesindi.

Çünkü o haklıydı. Saga bir evcil hayvandı. Başkalarının hayranlık duyması için dışarı çıkarılan tasmalı bir şey. Yakında Bjorn'la evlenecekti. Onlardan biri olacaktı. Urkan çocukları doğuracak, onların mirasının bir parçası olacaktı. Kan dökme, savaş ve alma, alma, alma.

"Saga," diye başladı Rurik. Çenesi büküldü, kendinden emin tavrı s a r s ı l d ı .

"Bitirdim," dedi kendine sarılarak.

Uzun bir süre sessizlik oldu, sonra, "Galeriyi bize gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve sizi temin ederim ki sırrınızı saklayacağım."

"İyi günler Lord Rurik," dedi Saga. Dönerek kapıya doğru ilerledi.

"Kassandr," diye seslendi. "Bana Kass de."

Saga ofladı pufladı. Ona kalırsa, o adamı bir daha hiç görmese bile, bu çok erken olacaktı.

Onuncu Bölüm

ISTRÉ'NİN KUZEYİ

Silla, karşısında oturan adamın sert bakışlarını görmezden gelerek ağaçları ve ormanı kaplayan ilginç liken çeşitlerine baktı. Yaz sonu sabahı, Kurt Besleyiciler'in saldırısından bir gün sonraydı. Saldırıdan sonra birkaç saat boyunca yoldan aşağı kaçmışlar, sonra da ormanın derinliklerine doğru ilerleyip geceyi geçirmek için kamp kurmuşlardı.

Ve şimdi, Silla ve Rey güneşle birlikte uyanmış, uzun bir yolculuk gününe daha hazırlanıyordu. Rey ok yarasının etrafına temiz keten sararken, Silla yeni pelerinin omuzlarına daha sıkı sardı ve tütsülenmiş geyiğini ısırdı.

Toparlanma çığı, Silla, diye düşündü. Dün ölmedin. Şu anda yalnız değilsiniz. Yol arkadaşın insanları diri diri yakmaya meraklı olsa bile...

Ofladı, daha sert çiğnedi. Hayalindeki görüntüyü silkelemek imkânsızdı - Rey, Kurt Besleyicilerin etlerini sadece bir bilek hareketiyle yüzlerinden eritiyordu. Onları en aşağılık yöntemlerle öldürmüştü... Tanrı bilir ne kadar zamandır Slátrari olarak insanları öldürüyordu.

Ben sadece bir kılıcım, diye açıklamıştı ama bu onun mide bulantısını dindirmeye yetmemişti. Bunun yerine, üvey babasını ve Ilías Svík'i öldüren kraliçenin savaşçılarını aklına getirmişti. Kraliçenin emriyle Kemikler Yolu boyunca onu takip eden Skraeda'yı düşündü. Onlar da basit birer kılıç değil miydi?

Tüm bu zaman boyunca Rey, Slátrari'ydi. Bu onda bir kez daha kaçma isteği uyandırdı. Ama Kurt Besleyiciler'in saldırısından sonra Silla'nın kafası daha netti. Seçenekleri acımasızdı: kaçıp canavarlar ve savaş gruplarıyla şansını denemek ya da karşısındaki katil adamla kalmak.

Aslında bu bir seçim değildi.

Rey'in şiddetine rağmen, onu pişmemiş halde tutmaya niyetli olduğu açıktı. En azından şimdilik.

"Bana sormayacak mısın?" diye homurdandı Rey, Silla'yı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Birbirimizi nasıl tanıdığımızı bilmek istemiyor musun *Eisa*?" Kamp ateşine bir sopa sapladı ve korların gökyüzüne doğru süzülmesini sağladı.

Vücudundaki her kas gerildi. "Bana öyle deme."

Kaşları birbirine yaklaştı, bakışları onunkilerle buluşmak için kalktı. "Neden olmasın?" Silla şakaklarına masaj yaptı. "Bütün bunları düşünemem, şimdi olmaz." "Eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın," diye ısırdı.

"Korkak olduğumu biliyorum. Bunu bana hatırlatmana gerek yok." Rey ağzını açtı ama kapattı.

"Peki," diye iç geçirdi Silla, gözlerini ateşe dikerek. "Bana onu nasıl tanıdığını anlat." Başlamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Babam Kral Kjartan'ın maiyetinin bir üyesiydi ve Askaborg'u sık sık ziyaret ederdik. Ben sekiz yaşındayken Sunnavik'e geldik. Ailelerimiz ziyarete geldiğinde çocuklar bahçeye çıkıp oynadılar. Kristjan ve Saga birbirlerine çok yakındılar. birlikte kaçtılar ve beni küçük kız kardeşimle bıraktılar."

Onun sessizliğiyle karşılaşan Rey devam etti. "Bakıcı bir süre bizimle kaldı ama acil bir durum vardı ve acilen gitmesi gerekiyordu. Bu da bana, yani sadece kılıç oynamak ya da ağaçlara tırmanmak isteyen sekiz yaşındaki bir çocuğa, topaç çevirme oyunu oynamak isteyen iki yaşındaki bir prensese bakmak zorunda bıraktı."

Döne döne gidiyoruz, Silla'nın zihninde yankılandı. Bu oyun Eisa'nın çocukluğundan bir kalıntı mıydı? Birden, o gece kanyonda olduğu gibi başının döndüğünü hissetti.

Rey sanki devam etmek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Eisa Sunnvald'ın çeşmesine tırmanıp 'etrafında' dolaştı, sonra düşüp gözünü çukıntıya çarptı," dedi aceleyle. Silla'nın parmak uçları dalgınca küçük yara izinin üzerinde gezindi. "Ve prensesi zarardan koruyamadığım için babamdan sert bir sözlü dayak yedim."

"Bu kadar mı?" diye sordu hayal kırıklığıyla. "Daha hayali bir şey olacağını düşünmüştüm - bir grimwolf tarafından pençelenmiş ya da bir ayıyla güreşmiş. Bir çeşme. Ben

bir masa olduğunu söyledi." Uyuşukluk her köşeden içeri sızıyordu. "Görünüşe göre tüm hayatım bir yalanmış."

Rey onu incelerken gözleri kısıldı. "O olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Skutur. Skraeda... bir anıyı çekti ve..."

Rey'in yüzünde önce şaşkınlık, sonra da inançsızlık ifadesi belirdi. "Daha yeni keşfettin," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine. Silla onun içten içe bir şeylerle savaştığını izledi. "Düşündüm ki..." Nefes verdi, bakışları onunkilere kaydı. "Başından beri bildiğini sanıyordum."

Silla başını salladı, acıyı geri itmeye çalıştı. Aklına yeni bir düşünce girdi ve onu bir kenara itemedi. "Eğer öz babamı tanıyorsan, sen-"

Birkaç dakika geçtikten sonra ona sordu. "Ne yaptım?"

"Üvey babamı tanıyor muydun? Adı Tómas'tı." Bu soruyu sormak canını yakmıştı. Onu yetiştiren adam hakkında bu kadar az şey bildiğini itiraf etmek.

"Tómas Kral Kjartan'ın muhafızıydı," diye yanıtladı Rey, onu inceleyerek. "Babam onu iyi tanırdı."

Silla her nasılsa cevapların kederini ve öfkesini yatıştıracağını düşünmüştü. Bunun yerine, onları daha da kızdırmışlardı. "Sanırım bu Skarstad yakınlarında altı paralı askeri nasıl öldürdüğünü açıklıyor," dedi acı acı. "Peki ya annem Ina? Tabii o da sahte bir isim değilse."

Rey'in kaşları birbirine çatıldı. "Eisa'nın bakıcısı. Adı Ina'ydı."

"Bakıcı," diye mırıldandı. "Ve koruması." Parçalar yerine oturuyordu - Tómas ve bakıcı, Eisa'yı saraydan kaçırmışlar, Saga'ya zamanında ulaşamamışlardı. Göğsünde bir ağrı büyümeye başladı.

Silla uzun bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Rahatlama bahanesiyle çalılıkların arasında dolaşırken ayaklarının altında likenler çıtırdadı. Ama bir ağaç kümesinin arkasına geçtiğinde, nefes nefese kalarak pullu bir gövdeye yaslandı. Yalanların sonu gelmiyordu, her yeni yalan bir öncekinden daha acı vericiydi. *Matthias* -Tómas, diye düzeltti acı acı- ona neden söylememişti? Neden ona *güvenmemişti*?

Tüm vücudu ağrıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Ama şimdi dağılmayı göze alamazdı. İçinden akan kederi bastırması ve bir kafese tıkmayı gerekiyordu.

Kampa geri döndüğünde yüz ifadesi Rey'in *baltalı* gözleri kadar sert ve inatçıydı.

REY onun çalıların arasından çıkışını izledi, gözleri kamaşmış ve bir yay kiriş i gibi gergindi. Gözünün etrafındaki şişlik inmişti ama mor çürükler hâlâ duruyordu ve ona Kopa'da ektiğı acıları hatırlatıyordu. Daha nazik olmalıydı. Daha nazik. Ama bu kelimelerin hiçbir i onu tarif etmiyordu.

Sopasını kaptığı gibi yanan bir kütüğe sapladı.

Gerçek adını *daha yeni* öğrenmişti ve bu keş if Rey'i sersemletmişti. Tómas bunu ondan nasıl saklamış olabilirdi? Onu o zehirli yapraklarla beslemiş ve ona bir ocuk gibi davranmış tı? Düşüncesi bile Rey'in içini öfkeyle yakıyordu.

Onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye alış tı. Kalasgarde'a ve güvenli bir kalkan evine ulaşmalarına dokuz gün vardı... Tanrılar, *Kalasgarde*. Düşüncesi bile boğazını düğümledi.

Göz ucuyla Silla'yı takip etti. Kurt Besleyicileri'nden aldığı, şimdi bir ağaca bağlanmış olan ata baktı. Koyu kestane kahverengi olan kısrağın huysuz bir mizacı olduğı ş imdiden belliydi. Rey, Silla'nın yaklaşmasını ve atın kuyruğunu sallamasını endiş eyle izledi. "Günaydın güzeller," dedi Silla zoraki bir parlaklıkla. "Dün ne kadar parlak ve cesur savaş ılardınız." At homurdandı, öne çıktı ve avucuna sokuldu. "Biniciniz söylemeyi unutursa diye Bunu unutmamanız konusunda ısrar ediyorum."

Yeni at homurdandı, kulakları sinirli bir şekilde geriye gitti. Rey ayağı a kalktı ve içgüdüsel olarak ilerledi. "Kısa sürede senin için çok şey değı ş ti, değı l mi?" Silla yeni ata usulca seslendi ve uzanıp yanağı nı okş adı. Rey attan bir an önce atılarak kolunu Silla'nın beline doladı ve onu geri çekti. Atın diş leri az önce Silla'nın elinin olduğı yerde birbirine çarptı.

Sırtını Rey'in göğ süne dayadığında Rey'in içinden bir sarsıntı geç ti. İçgüdüsel olarak Rey'in kolları kızın etrafında sıkılaşt ı ve kız ona doğı ru gevş ed i. Ama bir kalp atış ından sonra kendine geldi. Dönerek yanağı ndaki öfkeli gözyaş ını sildi.

"O bir savaş ının atı," diye homurdandı Rey, geri adım atarak. Onu hissetmeye devam etti ve telaş lı bir elini yüzünde gezdirdi. "Onun güvenini kazanmalıs ın." Gözlerini yeni ata dikti. "Ama kulakları engelli değı l, ş aha kalkmadı ya da tekme atmadı, yani binmen için güvenli olmalı."

"Binmek mi?" Silla şaşkınlıkla sordu. "Beni ısırmaya çalıştı!"

"Bu sadece bir uyarı ısırtıydı," dedi sertçe. "Onu okşamamanızı tavsiye ederim." Rey sesini yumuşatmaya çalıştı. "Bana güvenmediğini biliyorum ama umarım güvenliğini tehlikeye atmayacağımı biliyordur."

O karanlık gözler bir anlığına Rey'inkilerle buluştu ve Rey bir kez daha kızın hayaletinin onun dokunuşuna doğru eğildiğini hissetti. Dişlerini gıcırdatarak eşyalarını toplamak için döndü.

Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun ki at, Silla'nın eyerde olmasına tahammül ediyordu ama kendi bineğine bağlı bir kurşun talihsiz bir zorunluluktan Nihayet Rey At'a kavuşmuştu. Sonunda *düşünebiliyordu*. Ama Kalasgarde'ye yaklaştığı her adımda midesindeki yanma daha da şiddetleniyordu. Kalasgarde, tüm Íseldur'da gitmek istediği son yerdi. Rey, Reynir Galtung'u arkasında bırakmak için çok çalışmıştı; Rey Bjarg olarak kendisinin yeni bir versiyonunu yaratmak için.

Yine de kaderin başka planları varmış gibi görünüyordu. Rey'in Uppreisna için çalıştığı on yıldan daha uzun bir süre boyunca bir kalkan-evine hiç ihtiyacı olmamıştı. Ve şimdi, saklanmak zorunda kalacaktı. *Onunla* birlikte.

Yine de her şeyi tekrar yapacağından kesinlikle emindi. Rey, onun Eisa-tanrıların lanetlediği-Volsik olduğunu keşfetmeden önce bile Silla'nın korunmaya değer olduğunu biliyordu. Onun bu lanetli krallıktaki son iyi şeylerden biri olduğunu düşünmüştü.

Yine de, yokluğunda Istré işini kurtarmak için planlar yaparak, hayatının patlamasına öfkeleniyordu. Rey önce, kendisine iyilik borcu olan çocukluk arkadaşı Eyvind'le temasa geçecekti. Eyvind yetenekli bir savaşçıydı ve güler yüzlüydü; en huysuz adamların bile gönlünü kazanabilirdi. Ve babası Kont Hakon görse de görmese de Eyvind yetenekli bir liderdi. Bloodaxe Mürettebatı Rey'in yerine bir yabancıyı geçmesini istemezdi ama içinde bulundukları zor koşullar göz önüne alındığında başka seçenekleri yoktu.

Ardından, Uppreisna'nın Eisa hakkında bilgilendirilmesi gerekecekti. Yine de bu konuda Rey tereddüt etti. *Ben o olamam*, demişti Silla ona, gözlerinde panik dolu bir bakışla. Kaşlarını çatı. Belki de bunun hemen olmasına gerek yoktu.

Arkasına baktı. Omuzlarının çöküşüne baktı. Ve Eisa Volsik'in bekleyebileceğine karar verdi.

Rey öfkesinden çok fazla zorlamıştı ama şimdi gerçek açıkça görülüyordu. Şu anda Silla Nordvig'in savaşması gereken kendi savaşları vardı.

On Birinci Bölüm

Altı uzun gün boyunca Silla ve Rey kuzeye doğru yol aldılar. Arazi, Batı Ormanı'nın yakınındaki düz arazilerden inişli çıkışlı dağ eteklerine, rüzgârlar soğuk esintilerden buz tutmuş fırtınalara dönüştü. Silla sahip olduğu tüm giysileri giydi ve Rey'in kurt derisinden eldivenlerini acımasız bir teslimiyetle kabul etti. Soğuğa rağmen kırsal bölge oldukça güzeldi. Çam ağaçları vahşi ve engebeli dağları kaplıyordu, yol sık sık dallanıyor ve gittikçe daralıyordu. Yol boyunca, liken kabuklu kayaların arasında mavi zambak kümeleri çiçek açıyordu ve bir gün bir buz tilkisi ailesi yollarının üzerinden fırladığında Silla'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Ayaz tilkilerinin iyi bir alamet olduğuna karar verdi. Uyum sağlama yeteneğinin bir hatırlatıcısı. Kürkleri çevrelerine uyum sağlamak için değişen tilkiler gibi, Silla da kendini yeniden şekillendirebilirdi.

Uzun, sessiz günlerde Silla'nın düşünecek zamandan başka bir şeyi yoktu. Zihninin gözünün önüne tekrar tekrar Rey geliyordu, bir savaşçı sürüsünü hiç düşünmeden öldürüyordu. Korkunçtu, dehşet vericiydi ama yine de... öyle bir *güce* sahipti ki. Silla ilk kez galdurunun bir ölüm cezasından daha fazlası olabileceğini düşünmüştü. Dizginleri bir eline alarak tuniğinin kolunu yukarı çekti ve ön kolunun pürüzsüz, soluk alt tarafını inceledi.

Böyle bir güce sahip olabilir miydi?

Skraeda ona *Ashbringer* ve *Blade Breaker* diyordu. Silla bu terimleri bilmiyordu. Ama şimdi Rey'in neler yapabileceğine bir göz attığına göre, zihninde bir fikir kök salmaya başlamıştı. İlk başta neredeyse reddediyordu. Ama her geçen gün, tamamen ele geçirene kadar büyüdü ve genişledi. Şimdi çok net görünüyordu.

Gel ve beni bul, demişti küçük sarışın kız. Saga, ailesini öldürenlerle birlikte Askaborg'da kapana kısılmıştı.

Ve eğer Silla Rey'inki gibi bir güce sahip olabilirse, belki de kız kardeşini kurtarabilirdi.

Kat ettikleri her kilometrede amacı daha da netleşiyordu.

Galdur'unda ustalaşacak ve kız kardeşini özgür bırakacaktı.

Silla her seferinde kenarlardan sızan hüznü buldu; her seferinde babasının o yolda öldüğünü hayal etti; her seferinde isimleri zihninde yankılandı -*Ilías Svik, Matthias Nordvig, Skeggagrim*- Silla kendine Saga'yı hatırlattı.

Saga'nın ona ihtiyacı vardı.

ALTINCI GÜN, Rey'in Silla'yı Istré'den almak için gönderdiği savaşçı kardeşler Vig ve Runný ile karşılaştılar. Rey'in de bir kalkan evine ihtiyacı olduğunu öğrenmenin ikiliyi şoke ettiğini söylemek hafif kalırdı. Şaşkınlıkları geçtikten sonra, Silla'ya bir çift yün astarlı çizme verdiler ve Silla onları giyerken zevkten inledi. Ama uğuldayan rüzgârlar ve dondurucu soğuklar yüzünden hızla yola koyulmak zorunda kalmışlardı.

Şimdi bir kamp ateşinin etrafında kümelenmişlerdi ve Silla sıcaktan memnun bir şekilde alevlere bakıyordu. Pelerininin altına bir değil, iki battaniye sermişti ve soğuk bir rüzgâr alevleri tekletirken onlara daha sıkı sarılıyordu. Silla kapüşonunun altından yeni yol arkadaşlarını inceledi.

Runný belki de yirmi kış görmüşe benziyordu. Soluk bir teni, koyu, köşeli gözleri vardı ve saçları, parıldayan gümüş halkalarla süslenmiş bir düzine siyah örgüyle şekillendirilmişti. Kardeşi Vig de Rey kadar geniş ve siyah saçları kalın bir örgüye dönüşmüştü. En ilginç, Vig'in tuniği dirseklerinde bitiyor, kalın ve kesinlikle *çıplak* ön kolları ortaya çıkıyordu. Silla daha yakından bakınca adamın pelerini bırakıp basit bir kurt postu giydiğini fark etti.

Vig'in gözleri ateşin karşısından Silla'nınkilerle buluştu. "*Donmuyor musun?*" diye ağzından kaçırdı.

Adamın sert yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve içinden kahkahalar yükseldi. "Bu yaz havası, Silla." Başını iki yana salladı. "Güneyliler."

Runný, Silla'ya yan gözle bir bakış attı. "Merak etme," dedi. "Kanınız kuzeye alışıacaktır."

"Doğru!" dedi Vig, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Gözlerinde ateş ışığı dans ediyordu. "Ve bir kez alıştığında, daha fazlasını aramak isteyeceksin. Belki alıştığında seni buzul göllerine götürüp gerçek bir Nordurya buz banyosu yaptırabilirim."

Kulağa korkunç geliyordu ama Silla çenesini kapalı tuttu.

Vig onun yüz ifadesini okuyarak bir kahkaha attı. "Canlandırıcıdır. Size hayatta olduğunuzu hatırlatıyor. Büyükanнем bile buna yemin eder."

"Onu dinleme Silla," dedi Runný alaycı bir tavırla. "O sadece pelerininin altında ne olduğunu görmek istiyor."

Vig omuz silkti. "Sanırım ona ilk benim sormamı kıskanıyorsun, Runný." Silla soğuk havaya rağmen yüzünün kızardığını hissetti.

"Onu rahat bırak," diye ısırdı Rey. Silla'nın gözleri şaşkınlıkla onunakilere kaydı. "O çok şey yaşadı ve kardeşlerinizin rekabetine daha fazla dayanması beklenmemeli."

Vig kıkırdadı. "Daha bir gün bile olmadı ama şimdiden bize emirler yağıdırıyorsun. Hiç değişmemişsin Galtung."

Silla'nın kaşları birbirine çatıldı. *Galtung*, *Bjarg* değil, bu da Vig ve Runný'nin Rey'in gerçek adını bildiği anlamına geliyordu. Gözleri Vig ve Rey arasında gidip geliyor, geçmişlerini anlamaya çalışıyordu.

"Yaşadığımız mücadeleyle yüzleştikten sonra Vig, emir verebilirsin," diye tersledi Rey.

"Kalasgarde'in kralı gibi davranabileceğini sanma Galtung. Bazıları bastığın yeri öpebilir ama diğerleri... Biz köklerimizi daha ciddiye alırız. Senin cılız kuzeyli çocuk olduğunu hatırlıyoruz."

Rey sinirli bir nefes verirken, "Vig," diye mırıldandı Runný.

Ama Silla, Vig'in söylediklerine takılıp kalmıştı. "Sen Kalasgarde'den misin?" Rey'in kalkan evi hakkındaki bilgisi birden anlam kazanmıştı. Ve ona eşlik etmek zorunda kalmaktan duyduğu asık suratlı teslimiyet, Kalasgarde'de yüzleşmek istemediği bir şeyler olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Silla'nın içinden yeni bir kızgınlık dalgası geçti. Adam ona hiçbir şey söylememişti!

Silla bakışlarını Runný'ye çevirdi. "İkiniz de Galdra mısınız?" "Gök gürültüsü kadar kurnazsın, değil mi?" diye kıkırdadı Runný.

Silla'nın yanakları kızardı ama Vig sadece omuz silkti. "Bunu sevdim. Oyun ya da boşa harcanan kelimeler yok. Açık ve net. Biz Galdra'yız, hepimiz kendi

Aile. Ben bir Kılıç Kıran'ım; kız kardeşim bir Gölge Tazısı; en küçük kardeşimiz Snorri ise Ashbringer sezgileri gösteriyor-"

"Şimdi kaç yaşında?" Rey araya girdi.

"Neredeyse on iki," diye homurdandı Vig. "İkizler on altı yaşında.

Yazışmalarınızı açmaya zahmet etseydiniz bunu bilirdiniz-"

Runný kardeşinin sözünü kesti. "Rey sana numaralarını gösterdi mi, Silla?" "İsteyerek değil," diye homurdandı Rey.

Silla'nın başı dönüyordu. "Bütün bu isimler ne anlama geliyor? Bıçak Kıran? Gölge Tazısı mı? Anladığım kadarıyla Ashbringerlar... ateş..."

Runný sinirli bir ses çıkardı. "Galtung sana hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

O?"

"Hiçbir şey."

Runný içini çekti. "Ne kadar da öngörülebilirsin Galtung. Bir adam eylemler, kelimeler değil. *Asla* kelimeler değil." Vig'i işaret etti. "Bir Kılıç Kıran, Savaşçı Galdra'dan biridir. Büyük güç patlamaları yapabilirler. Ve bir Gölge Tazısı... Gölgelerle karışmamıza, ışığı bükmemize ve onu isteğimize göre yeniden şekillendirmemize yardımcı olan ışıkla hileler oynarız. Tabii ki bu kişiden kişiye değişir, çünkü hepsi ince yönlerden farklıdır."

Silla bu sözleri sindirerek sessiz kaldı. Bıçak Kırıcı. O uğultu hissini düşündü - Rey ve Skraeda'nın her biri, o onları ittikten sonra havada süzülüyordu. Ama kolları o tuhaf beyaz ışıkla parlıyordu. Yani bu kesinlikle onun bir Ashbringer olduğu anlamına mı geliyordu?

"Savaşçı Galdra," diye tekrarladı Silla. "Başka bir türü var mı?"

"Zihin Galdra'sı da var," dedi Vig. "Savaşçı Galdra beden yeteneklerine sahipken, Zihin Galdra düşünce ve hafıza yeteneklerine sahiptir. Çözücüler, Okuyucular, Dokumacılar."

Silla'nın kafası bu bilgilerle dolup taştı ve ellerini Reynir Galtung'un boynuna dolayıp bunu ona açıklamadığı için sıkıkmak istedi.

"Ya sen, Silla?" diye sordu Vig ışıltılı bir gülümsemeyle. "Sen Galdra mısın?" "Ben... sanırım öyleyim," diye itiraf etti. Bunu bu kadar açık bir şekilde söylemek tuhaftı.

"Daha yeni keşfettiğim için bu düşünceye alışmaya çalışıyorum."

"Yeni mi keşfettin?" diye sordu Runný, inanamayarak. "Ne yani, bir dağ mağarasında mı yaşıyordun?"

"Onun gibi bir şey," dedi Silla. "Babam bana baş ağrısını tedavi ettiği gerekçesiyle skjöld yaprakları verdi."

Göğsündeki gerginlik tüm vücuduna yayıldı ve derin bir nefes aldı. Tanrım, ama şimdi babasını düşünemezdi. Silla ilerlemeye devam etti. "Yaprakların tehlikelerinin farkına vardığımda, onları almayı bıraktım ve parlamaya başladım ve şimdi bir Ashbringer olabilirim gibi görünüyor."

Aceleyle yaptığı itiraflarından sessizlik uzadı ama Silla Runný'nin bakışlarını üzerinde hissetti. "O halde sen Cohesed değilsin? Kalbin ve zihninin birbirine bağlı değil mi?"

Silla başını salladı.

Runný, "Bu kadar geç bir öğrenciye sahip olmak duyulmamış bir şey," dedi. "Oldukça zorlu olabilir."

Silla bunun üzerine kalbinin sıkışmasına izin vermemeye çalıştı. "Meydan okumayı severim," dedi meydan okurcasına. "İstediğim bir şey olduğunda, oldukça ısrarcıyım."

Rey uzun bir iç geçirdi. "Ne yazık ki," dedi, "bunu doğrulayabilirim."

"O halde onu Harpa'ya getireceksin, öyle mi?" diye sordu Runný.

Rey'in hafifçe başını sallamasıyla Silla'nın kaşları çatıldı. "Harpa mı?"

"Bir eğitmen," dedi Rey yorgun bir sesle. "Ayin boyunca sana demir atacak ve sana öğretecek."

Kardeşler arasında meraklı bir bakış geçti ama Silla daha fazlasını sormadan Vig bakışlarını Rey'in üzerinde yoğunlaştırdı. "Ya sen Galtung?" diye sordu. "İstré'ye ne oldu?"

Rey sadece alevlere baktı.

"Kalkan evine senin de ihtiyacın varsa, bu kudretli Balta Gözler'in açığa çıktığı anlamına geliyor olmalı." Rey cevap vermeyince Vig kışkırtmaya devam etti. "Ne oldu? Klaernar senin için mi geldi? O sütunlardan birinin üzerinde ruhunu temizlemeye mi çalıştı?"

Rey'in öfkesi derinleşince Vig devam etti. "Mektubunuzda Silla'yı Istré'den almamız istenmiş ama siz buradasınız, oradan epeyce kuzeyde. Bu da demek oluyor ki-"

Rey, Silla'nın bakışlarını görmezden gelerek, "Demek ki bu senin kulaklarına hitap etmeyen uzun bir hikâye," diye tersledi.

"Çünkü sen çok önemlisin, değil mi?" diye tükürdü Vig. "Gizli çabalarınla."

"Dur!" diye haykırdı Silla. Hem Rey hem de Vig irkilerek ona doğru baktı. "İfşa olması benim suçum."

Rey'in bakışları derisine saplanan sıcak bir demir çubuk gibiydi. Neyse ki Vig sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Cesaretini toplayan Silla devam etti. "Barış yapamaz mısınız?"

"Korkarım o gemi çoktan kalktı," dedi Vig. "Senin acılarına katlanacağım Kalasgarde'de bulunacağım, Galtung. Sözümü tutacağım ve kalkanların evini gözetim altında tutacağım ama bunu Silla için yapıyorum, senin için değil."

Rey uzun bir iç çekişle ayağa kalktı. "Senden de daha azını beklemezdim. Korkarım yoruldu ve bu gece dinlenmeye çekileceğim." Ve böylece, Silla'yı Vig ve Runný ile yalnız bırakarak çadırın içinde kayboldu.

"Sinir bozucu kunta," diye mırıldandı Vig, matarasından uzun bir yudum alarak. "Aranızda ne oldu?" Silla sordu. "Bir zamanlar aranızın iyi olduğunu hissediyorum.

Farklı. Arkadaş mıydınız?"

Vig ateşe bir kütük daha ekledi ve onu bir sopayla iterek yerine yerleştirdi. "Evet, arkadaşlık. Genç yaştan beri ayrılmazdık. Ama Kalasgarde'de bizden daha iyi olduğuna karar verdi. Hiç düşünmeden gitti."

Silla sessiz bir düşünceyle dudaklarını büzdü. Hayatında bildiği tek şey gitmekti ve bu duyguyu anlamıyordu. "Ve bu... kötü bir şey mi? Kalasgarde'ı terk etmek mi?"

"Köklerinizi unuttuğunuzda, nereden geldiğinizi unuttuğunuzda. Biz akraba gibiydik, ama o... bah!" Vig elini havada salladı. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

Adamın bakışlarının üzerinde toplandığını hissedebiliyordu.

"O senin için ne ifade ediyor?" diye sordu. "Sen iki-"

"Hayır. Adam beni öldürmeye çalıştı... iki kez!" Güldü, sesi biraz dengesizdi. "Ama aynı zamanda hayatımı da kurtardı. Tuhaf bir onur duygusu var." Rey'in skjöld yapraklarını bırakmasına nasıl yardım ettiğini, ona kendini savunmayı öğretmek için harcadığı saatleri düşündü. Galdur'una nasıl büyük bir merakla tepki verdiğini, parmaklarını bileğinin iç kısmında nasıl gezdirdiğini düşündü.

Gerçekten de güneş ışıısıyla dolusun, değil mi?

Silla ateşin içine bakarak titredi. "Her şey düşünüldüğünde, bana oldukça yardımcı oldu. Yöntemleri arzulanan bir şey bırakmasa bile." Silla kendisine saldıran vampir geyiği düşündü; Kurt Besleyicilerin yanarkenki yüzlerini. Kaşları çatıldı. "Sanırım onun benim için ne olduğunu bilmiyorum. Belki de arkadaş?"

Vig ateşin karşısından onu inceledi ve Silla sanki çok fazla şey söylemiş gibi hissetti.

"Uyarıma kulak versen iyi olur," diye mırıldandı. "Galtung *arkadaşlarını* kelimenin en gevşek haliyle. Gerçekte o sadece davasını önemser."

"Dava mı?" diye sordu Silla. "Nedir bu *dava*?"

"Uppreisna," dedi Runný. "*Ayaklanma* için kullanılan eski bir kelime. Kral Ivar'a karşı olanlar. Krallığın dört bir yanındaki isyancılardan oluşan bir ağ, Gaspçı'nın altını oymak için birlikte çalışıyor."

Silla dudağını çiğneyerek ateşin karşısında onu izliyordu. "Peki bu... Uppreisna'nın amacı ne?"

"Gerçek varisi tekrar tahta oturtmak," diye yanıtladı Runný. "Uppreisna, Volsiklerin Íseldur'un koruyucuları olduğuna, bu soydan birinin her zaman tahtta oturması gerektiğine inanıyor. Bir Volsik olmadan krallığın dengesi bozulur ve kaos daha da büyür."

Silla aniden sıcak hissetti, giysileri çok dardı. "Oh," diye başardı. "Ve Uppreisna Rey'i gönderiyor-"

"Krallıkta koşturup *büyük işler mi* yapıyorsun?" dedi Vig acı bir sesle. "Evet, tabii ki detayları bilmiyorum. Ama yıllardır onların tasmaı altındaydı."

Silla dudağını çiğnedi. *Ben sadece bir bıçağım*, demişti Rey. Yani bu... bu cinayetleri açıklıyor olmalı. Kurbanlar Uppreisna tarafından hedef alınmıştı ve Rey... Rey şimdi bunun cezasını çekecekti. Bir katil olarak damgalanacak, ömür boyu gölgelerde kalmaya mahkûm olacaktı. Bu düşünce bile Silla'nın midesini bulandırıyor.

"Ya siz?" diye sordu Vig ve Runný'ye. "Uppreisna'nın bir parçası mısınız?"

Runný ağzını açtı ama önce Vig konuştu. "Kuzeyden elimizden geleni yapıyoruz. Galdra bu diyarın en uzak köşelerine itildi ve ailem burada huzur buldu. Ama Galdra'nın ihtiyacı olduğunda elimizden geldiğince yardım ediyoruz. Ve güneyde olup bitenler hakkında kendimizi bilgilendiriyoruz."

Tüm bu bilgiler Silla'nın başını döndürüyordu.

"Peki ya sen, Güneyli Silla? Bir süreliğine saklanabileceğin bir kalkan evi arıyorsun. Ve ateşini nasıl kullanacağını öğrenmek istiyorsun. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Ben Eisa Volsik'im, diye düşündü ama vücudundaki gerginlik tüm kaslarını sıktı. Silla'yı bile zor idare ederken nasıl Eisa olabilirdi ki?

"Tavukları severim," diye teklif etti Silla, yorgunluğu bir kez daha ortaya çıkmıştı.

"Pekâlâ," dedi Vig neşeyle. "Kalasgarde'de onlardan var."

"Mükemmel," dedi.

On İkinci Bölüm

Üç uzun gün daha at sürdüler. Silla bu süreyi büyük ölçüde sessizlik içinde, kendini soğuğa karşı hazırlayarak geçirdi. Rüzgâr bir şekilde daha da sertleşiyor, dağdaki kar daha da alçalıyordu. Dağ geçitlerinden tırmanarak, canlı mavi göllerin mücevher gibi parıldadığı vadilere doğru kıvrılan patikaları takip ettiler. Çok az hayvanın yanından geçtiler ama her yerde onlardan izler gördüler -ancak bir bozkurda ait olabilecek kadar büyük bir pençe izi; bozkurt pençelerinin çizdiği ağaç kabukları. Geçitte çok az yolcuyla karşılaşsalar da, her biri Silla'nın kapüşonunu olabildiğince aşağı çekmesine neden oluyordu.

İkinci gün Silla'nın ensesi karıncalanarak bir şeyin onları izlediğini söyledi. Rey sözünü sakınmadan geri çekildi ve bir saat kadar sonra tekrar onlara katılana kadar Silla'nın midesi düğümlendi. At'ın beyaz paltosunda siyah kan lekeleri vardı ama Rey'in yüzü ifadesizdi. Ondan sonra izlendikleri hissi yok olmuştu.

Üçüncü sabah, yüksek kayalık sırtların arasına sıkışmış uzun, yılankavi bir dağ geçidinden tırmanıyorlardı, patikanın yanından bir nehir akıyordu.

"Bu geçidin adı Svangormr," diye açıkladı Vig, sesi alçaktı. "Eski dilde *aç yılan* anlamına gelir. Kışın fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmamalısın. Yüksek sesle konuşan pek çok savaşçı buralarda kendini bir çığın altında bulmuştur."

"Ama yine de yaşıyorsun," diye mırıldandı Rey, beklendiği gibi yeni bir didişme dalgası başlattı.

Ertesi gün geç saatlerde Kalasgarde'ye vardılar. Kasaba Silla'nın beklediğinden hem daha büyük hem de çok daha güzeldi. Etrafı taşlarla çevriliydi.

Kale duvarı, yüz kadar bina vadinin havzasına mükemmel bir şekilde uyuyor, dağlar bir kalenin duvarları gibi etrafına tırmanıyordu. Silla'nın gözü en yüksek olanına takıldı, tepesinde mavi bir parıltı parlıyordu.

"Bunlar buzul terasları," diye mırıldandı Runný, onun bakışlarını takip ederek.

Silla hayretler içinde bakakaldı. Katman katman mavi buz terasları, bir peri masalından fırlamış gibi dağdan aşağıya damlıyordu.

"Bu Jökull," dedi Runný buzul teraslarını işaret ederek. "Daha küçük komşusu ise Kar Mızrağı. Jökull, Sunnvald'ın birçok kalkanına ev sahipliği yaparken, Kar Mızrağı onun mızrak cephaneliğini barındırır - donmuş buz sarkıtlarından oluşan büyük yüksekliklere sahip bir şelale."

Kalasgarde'in kapılarından geçerken, içinden karmaşık bir dizi duygu geçiyordu. Yolculuklarının yakında sona erecek olmasının verdiği rahatlama. Yabancı bir yerde, tanımadığı insanlarla çevrili olmaktan duyduğu endişe. Bu Harpa'yla tanışmak ve galdurunda nasıl ustalaşacağını öğrenmek için duyduğu heves.

Silla kapüşonunun altından Kalasgarde'yi inceledi. Evler ahşap kenarlı ve çim çatılıydı. Ama bunun ötesinde, birkaç tuhaflık vardı. Bir kere, kapıların çoğunun üzerinde işaretler vardı - hem tanıdık hem de yabancı gelen bir sembol. Bir diğeri ise her evin kapısının yanında demir levhalar bulunmasıydı. Silla, geride bırakılan adak kalıntılarını hemen anladı. Bu levhalar sunak görevi görüyordu. Ama kime?

Runný onun ilgisini fark etmiş gibiydi. "Buz ruhları son zamanlarda huzursuz," diye mırıldandı.

"Neyi tercih ediyorlar?"

"Tereyağı ve taze koyun sütü en sevdikleri. Ama bunlar azaldığında ekmek ve bal likörüyle yetinirler."

Silla'nın kaşları çatıldı. "Güneyde adaklar gizlilik içinde yapılır. Klaernar'dan korkmuyor musunuz?"

Runný alay etti. "Klaernar burada bizi pek rahatsız etmez. Yılda iki kez gelirler, o da ancak güneydeki müttefiklerimiz yaklaştıkları konusunda uyarır. Bence Kalasgarde'yi bildiğin Íseldur'dan oldukça farklı bulacaksın."

"Peki ya kapılardaki işaretler?"

"Koruma rünleri," dedi Vig endişeyle. "Buralarda bazı... rahatsız edici olaylar oldu."

Silla'nın kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu. Ne tür olaylar olduğunu sormak için ağzını açtığı anda bir çocuk seslendi.

"Vig!" diye bağırdı, koşarak yanına geldi. Silla kapüşonunu yüzüne doğru çekti. Rey ona Kalasgarde'deyken kalkanların evinde kalacaklarını ve kasabadan olabildiğince uzak duracaklarını söylemişti. Yerel Uppreisna üyelerine güvenmesine rağmen, o huş ağacı gravürleri eninde sonunda Kalasgarde'ye ulaştığında kasaba halkının geri kalanının nasıl tepki vereceğini bilmediğini söylemişti.

Ama çocuk yaklaştıkça, Silla'nın onu bir tehdit olarak görmesi zordu. On iki kış görmüşse benziyordu, iri kahverengi gözleri solgun bir yüze yerleşmiş, yanakları kuzey rüzgârından pembeleşmişti.

"İyi karşılaştık genç Váli," dedi Vig neşeyle. "Sanırım Snorri'yi merak ediyorsun?"

Çocuk başını salladı. Dirseğinden bir sepet sarkıyor, kürklü pelerini omuzlarına yaprak şeklinde bir iğneyle tutturulmuştu. "Kar mantarı avında bana katılacağını söyledi."

Vig boğazını temizledi. "Snorri şu anda dirseğine kadar at pisliğine batmış olmalı. Ben yokken benim işlerimi o üstlenmek zorunda kaldı."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Váli, arkasını dönerek.

"Dışarı yalnız çıkma, Váli," diye uyardı Vig. "Snorri birkaç gün içinde özgür olacak. Ben de sizinle geleceğim."

Váli bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Çocuk uzaklaşırken Vig Rey'e baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Dediğim gibi, Kalasgarde'de garip olaylar oluyor. Gençlerimizin yalnız dışarı çıkmaması en iyisi."

Bu sözler Silla'nın omurgasında uğursuz bir karıncalanmaya yol açtı ama yine de Vig'in daha fazlasını söylemeye hazır olmadığını hissedebiliyordu.

Sonunda kasabanın sınırına ulaştılar ve başka bir kapıdan geçerek Kar Mızrağı dedikleri dağa tırmanan bir patikaya girdiler. Ama daha fazla yükselemeden yoldan sapıp boş bir açıklığa girdiler.

"İşte geldik," dedi Vig geniş bir gülümsemeyle.

"Ne-" Silla başladı ama sanki bir şey tenine baskı yapıyormuş gibi hissetti. Ve sonra, sanki bir gölün cam gibi yüzeyinden bakıyormuş gibi, küçük bir ev girdap gibi göründü.

"O da neydi?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

"Kız kardeşimin kullandığı şeyler var," dedi Vig mutlulukla. "Bölgeyi gizlemek için ışığı бүktü. Bariyerler bu açıklığın kenarlarına kadar uzanıyor, böylece görünmeden dışarı çıkabilirsiniz."

"Etkileyici," diye mırıldandı Rey, bakışları Runný'ye kayarak. Runný omuz silkti ama ağzının kenarındaki eğiklik memnun olduğunu gösteriyordu. "Galdur takmayı ne zaman öğrendin?"

"Geçen sene. Gerçi sadece sabit şeyler için işe yarıyor."

Silla kalkanlı evi inceledi. Yıpranmış ahşap kirişlerden yapılmış ve üzeri çim bir çatıyla örtülmüş olan evin pencereleri hayvan derileriyle kaplıydı. Evin ötesinde bir çift müştemilat vardı: Hayvanlar için mükemmel bir mahzen ve küçük bir ahır. Ve onun ötesinde, bir dere açıklığı keserek ormanın içinde kayboluyordu.

Silla ormanı incelerken gözüne parlak bir mavi parıltı takıldı. Bu bir buz ruhu muydu? Silla gözlerini kırıştırdı, sertçe baktı. Ama gözleri sadece liken kaplı ağaçlar ve dağınık çalılar buldu.

Avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. Belli ki çok uzun süredir at sürüyordu.

Attan indiler ve atları bağladılar. Vig eyer çantasını karıştırıp demir bir anahtar buldu ve kalkan evin kapısını açmak için kullandı; Silla da savaşçıları içeriye kadar takip etti. Küçük ve karanlıktı, odanın ortasında dikdörtgen şeklinde tek bir ocak ve üzerinde zincirle asılı bir kazan vardı. Odanın bir tarafında bir masa ve banklar, diğer tarafında dolaplar ve raflar vardı. Bir perde odanın arka tarafındaki uyku alanını diğerlerinden ayırıyordu ve evin tamamı bundan ibaretti.

"Biz, şey, sizden iki kişi beklemiyorduk," dedi Vig. "Snorri'yi atlar için biraz daha kürk ve samanla göndereceğim." Bir an durakladı. "Annem çiftlikte erzak topladı, bu yüzden kasabaya gitmenize gerek yok. Varlığınızı gizli tutmayı planladığınızı biliyoruz. Ama annem kesinlikle seni görmeye gelecektir, Galtung."

Ve bu sözlerle Vig ve Runný ayrıldılar. Kapı tıkırdayarak kapandı ve Silla kendini Rey'i tedirginlikle izlerken buldu. Son birkaç haftadır yaşananlar yüzünden onun yanında nasıl davranacağını bilemiyordu. Rey'in Kemikler Yolu'na musallat olan katil olduğunu kabul etmek zordu. Ama onun sözleri zihninde yankılanıyordu.

Ben sadece bir bıçağım.

Bundan hiç hoşlanmamıştı ama cinayetlerin ardında bir neden olduğunu bilmek -tesadüfi olmadıklarını bilmek- zihnini kısmen rahatlatmıştı.

Küçük kalkan evinin sınırları içinde, bir şekilde daha büyük görünüyordu. Ama omuzlarının dikliği ve yüzündeki derin çatıklık, ona burada olmaktansa tüm krallıkta herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini söylüyordu.

"Fazla bir şey değil," diye mırıldandı ona doğru bakarak. Bu küçük hareketle, kendinden çok farklı görünüyordu; neredeyse kendinden utanıyordu. Ve Silla kendini onu rahatlatmak isterken buldu.

"Bana..." demek istedi ama babasıyla birlikte yaşadıkları evleri hatırlattığını fark etti. Elini göğsünde şişenin asılı olduğu yere götürdü ve hızla çekip aldı. "Bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

Rey sözünü sakınmadan dışarıda kayboldu ve bir süre sonra bir kucak dolusu odunla geri döndü. Odunları ocağa yerleştirdikten sonra ateşi yakmak için galdurunu kullandı.

"Bunca zamandır böylesine faydalı bir beceriyi sakladığını düşünmek." Bakışları düzdü. "Yatak senin. Ben bankta uyuyacağım."

"Rey," diye söze başladı ama adam topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı. At'a binerken omzunun üzerinden "Geç dönerim," diye seslendi.

Ve böylece Rey, Silla'yı kalkan evinde yalnız bırakarak ayrıldı.

Bankta oturan Silla ellerini ocak ateşinin üzerinde ısıttı. Nefes aldı. Yavaşça nefes verdi. Bir kalkan-ev. Bunu başarmıştı.

O kadar uzun süre koştuktan sonra nihayet durup ayaklarını dinlendirebiliyordu. Yıllardır arzuladığı şey bu değil miydi? Silla göğsündeki boşluğun bir *şeyle* -herhangi bir *şeyle*- dolmasını bekledi. Ama uzun zamandır beklediği sevinç gelmedi.

Bunun yerine, sadece daha fazla boşluk vardı.

KÖTÜ BAŞLANGIÇLAR KORKUNÇ SONLAR GETİRİR.

Rey, Kalasgarde Gölü'nün cam gibi sularına, içinde yansıyan dağlık zirvelere bakarken tek düşünebildiği buydu. O ve Silla kötü bir başlangıç yapmışlardı. Rey o zamanlar kaderin iplerini net bir şekilde görebilmeli, onları hızla kesmeyi bilmeliydi.

Şimdi İlías toprağın altında üşüyordu ve Bloodaxe Tayfası paramparça olmuştu. Ve *bu*.

Rey Kalasgarde'a geri dönmüştü. Soğuk iliklerine işlerken, bu farkındalık da öyle. Yiğitçe savaşmış, çok uzun süre kaçmıştı.

Ama kader onu yine de geri getirmişti.

Küller, ama buradan nefret ediyordu. Her sefil dağ zirvesi; lanet olası yoldaki her viraj; kasabada yanından geçtikleri her tuhaf tanıdık yüz... Hepsi de derisine çakılmış çakmaktaşı gibi acı veren anılardı.

Onu burada Rey Galtung olarak tanıyorlardı. Bir zamanlar o da onlardan biriydi. Çarklarının bir dişlisi, bu topluluğun önemli bir parçasıydı. Şimdi ise bir firariydi. Bir yabancı.

Rey, Baltalı Göz olmak için çok çalışmıştı; *Galtung*'u Kristjan ve ailesinin yanına gömmek için çok çalışmıştı. Eski dilde *kaya anlamına gelen Bjarg* olmuştu. Rey kendini hareket edemez, aşamaz hale getirmişti. Ama kayaların bile yeterli güçle çatlayabileceğini bilmeliydi.

Geri dönmüştü. Geri dönmüştü. Kalasgarde'ye.

Sıcaklık düştükçe mutsuzluğu daha da artıyordu. Bu onun planı değildi. Plan Istré'ydi ve daha sonra talimatlar için Kopa'ya gidecekti. Bu değildi. Kalasgarde *değil*.

Her şey öylesine parçalanmıştı ki, tekrar bir araya getirebileceği parçaları bulmakta zorlanıyordu. Rey yıllarını Magnus Hansson'a ulaşabilecek bir konuma gelmek için harcamış, Uppreisna'ya sayısız bilgi ve Kalp Yiyici'ye sayısız yalan vermişti. Ve şimdi... şimdi sadece bu mahvolmakla kalmadı, yakında tüm krallığın onun sırrını öğrenmesi de mümkündü.

Şimdi ne olacaktı?

Şimdi ne mi olacaktı?

Auroralar uyandığında, gökyüzü aşağıdaki göle yansıyan yeşil fırça darbeleriyle boyanmıştı. Rey acı içinde ayağa kalktı ve arkasını döndü.

Boğuk kanat çırpışları ayaklarının duraklamasına neden oldu. *Sakin bakma*. Ama çekime karşı güçsüzdü. Bakışlarını kaldırdı ve işte oradaydı: dipsiz siyah gözler; hayalet gibi beyaz bir yüz; siyah uçlu alaca tüyler.

Peçeli baykuş.

Yaratığa bakarken Rey yaranın açıldığını, kas ve sinirlerin yırtıldığını, kemiklerin birbirinden ayrıldığını hissetti. Her şey yeniden can çekişiyordu, acı o kadar keskindi ki Kristjan'ı gömdüğü gün de olabilirdi. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Baykuş usulca öttü ve bununla birlikte büyü bozuldu. Bunu yapamazdı. Burada olamazdı.

Rey bakışlarını uzaklaştırdı. Tepeden aşağı tökezledi. O kadar yer varken neden buraya gelmişti ki? Baktığı her yer bir çürüğün üzerine basmak gibiydi ama burası... burası çiğ ve açık bir yaraydı, acısı nefes almasını engelleyecek kadar acımasızdı.

Eve gitme zamanı.

Eve mi? Kalkan-ev, ev değildi. Bir hücre kadar iyiydi. Ve böylece hapishanesine geri döndü.

Kulübe yaklaştığında karanlık ve sessizdi ama kardeş ayların ışığından Rey kapının üzerine karalanmış sembolü gördü. Koruma rününü külle çizmişti. Bu görüntü, kendinden nefret etmenin acısına karşı dişlerini sıkmasına neden oldu. Onu burada, bu yeni yerde tek başına bırakmamalıydı.

Daha iyisini yapmalıydım, diye düşündü, kapı aralığından karanlığa doğru yürürken. Ocak kömür gibi yanmış, perde kapanmıştı. Rey perdeye bakıp yeterince kürkü olup olmadığını merak ederken pişmanlık boğazında acı bir tat bıraktı.

İlginçtir ki, erzaktan eser yoktu. Görünüşe göre Vig'in annesi Gyda gelmemişti. Silla eyer çantalarında yiyecek ve su bulmuş muydu? Rey dönmeyince korkmuş muydu?

Rey sert bankın üzerine yerleşip vücuduna bir kürk çekerken, yarın daha iyisini yapacağına yemin etti.

On Üçüncü Bölüm

ASKABORG, SUNNAVÍK

Saga, ocaklı salonda hızla ilerlerken hevesli ayaklarını yavaşlamaya zorladı. Güzel bir yaz sonuydu ve pencerelerden süzülen parlak ışık, sütunların arkasına derin gölgeler düşürüyordu.

Saga'nın eldivenli eli cebine girdi ve küçük tenekenin etrafını sardı. Yapmak üzere olduğu şeye inanmakta güçlük çekiyordu. Signe ve Alfson'un yeni planlarını öğrendikten sonra Saga çok meşgul olmuştu. Leydi Geira'nın kraliçenin maiyetindeki rolünü nazikçe araştırmış ve kadının Signe'nin kâtibi olarak görev yaptığını doğrulamıştı.

Bu açıklama hoşuna gitmişti. Şüphesiz Leydi Geira'nın odası kraliçeninkinden çok daha az korunuyor olmalıydı. Belki de kraliçenin entrikalı mektuplarını yazması için Geira'ya güvenmesinin nedeni buydu - daha az meraklı göz.

Bir plan yapması bir gününü almıştı. İki gün boyunca botanik kitaplarını karıştırmış ve gecenin köründe solaryumdan luna soğanları çıkarmıştı. Devriye gezen muhafızlardan kaçmak için dikkatli bir zamanlama yapması gerekmişti ve Saga iki kez kesin olarak yakalandığını düşünmüştü. Yine de solaryuma fark edilmeden girip çıkmış, lanet olası soğanları öğütmek ve her bir lifli parçayı ayıklamak için saatler harcamıştı. Macunun tamamen kuruyup şeffaf bir toz haline gelmesi bir gün daha sürmüştü.

Toplamda bu, Saga'nın kraliçenin balmumu mühürleyicisini ve Leydi Geira'nın el yazısının bir örneğini almak için üç günü kaldığı anlamına geliyordu. Bu iki öge, kraliçenin Kurt Besleyiciler için verdiği talimatları taklit etmeye hazır olacağı anlamına geliyordu-

Eisa'ya biraz zaman kazandırmaya hazırdı. Ancak bugünkü taktik işe yaramazsa, Saga ne yapacağından emin değildi.

Planı binlerce kez sorgulamıştı. Luna kökü macununu öğütmek için harcadığı saatlerin arasında kraliçe ve nedimeleriyle özenle görüşmüş, Eisa'yla ilgili gelişmeleri öğrenmek için Duyularını kullanmayı denemişti. Ancak Signe nadiren yalnız kalırdı ve bu kadar çok kişi varken onun düşüncelerini dinlemek imkânsızdı.

Saga kadına ilgi göstermek için Leydi Geira'nın yanına oturmayı ihmal etmemişti. Şimdiye kadar Geira'nın grubun en dindarı olduğunu biliyordu; şarkı söylemekten hoşlandığını ve ayı kemiklerinden oyulmuş heykelciklerden oluşan bir koleksiyonu olduğunu biliyordu. Bir sanat aşığı olarak Saga koleksiyonu görmek istediğini ifade etmişti. Ve büyük bir zevkle, Geira yemi yutmuştu.

Saga yüksek tavanlı bir sahanlığa girdi, geniş kemerli geçitler zıt yönlere dallanıyordu. Solda Askaborg'un Geira ve kocası Yüce Gothi'yi barındıran doğu kanadı yer alırken, sağdaki geçit garnizon salonuna açılıyordu.

Saga doğu kanadına doğru ilerledi ama çelik sesleri duyularına hücum edince durakladı. İstemeden de olsa ayakları idman sahasına açılan çift kapıya doğru ilerledi. Pencereden baktığında siyah giysili Klaernar kalabalığıyla karşılaştı.

Bir an sonra kalabalık dağıldı ve onu gördü. Işık Kassandr Rurik'in alnındaki ter lekesini yakalamıştı, koyu renk dalgaları nemliydi. Aynı zırhlı ceketi giymişti, iki elinde de birer kılıç tutuyordu ama kalkanı yoktu. Klaernar rakibi ona doğru hamle yaparken yeşil gözleri vahşi bir yoğunlukla parlıyordu ve ikiz kılıçlarıyla bir kılıç darbesini engelledi.

Adamlar birbirlerinin etrafında dönüyorlardı; Rurik kıvrak ve pürüzsüzdü, rakibi ise ağır zincir zırhlarla kuşatılmış gibiydi. Klaernar kılıcını güçle savurduğunda, Rurik kolayca eğildi ve gülümsemesi derinleşti. Şaşkınlık içindeki Saga, birbirlerinin etrafında dönmelerini izledi. Rurik sabırlıydı, bakışları rakibinden hiç ayrılmıyordu. Klaernar ise giderek öfkeleniyor, kılıcını her adımda daha sıkı kavırıyordu.

Onu yemliyordu.

Yeterince emin olan Klaernar savaşçısı, Saga'nın bile özensiz olduğunu fark ettiği bir hareketle Zagadkian lorduna pervasızca saldırdı. Ve sonra Rurik hamlesini yaptı. Kendi cüssesindeki bir adam için şaşırtıcı bir zarafet ve hızla kılıcın altından eğildi ve kılıcının kabzasını adamın dizine dayadı.

omzunu adamın böğrüne sapladı. Klaernar hızla yere yığıldı ve Rurik doğruldu, bıçaklarını rakibinin boğazına dayadı.

Saga gözlerini devirdi. Adamın düşmanlarıyla alay etmesi onu neden şaşırtmamıştı?

"Teslim ol!" diye seslendi Klaernar ve kalabalıktan bir inilti korusu yükseldi. Rurik rakibine elini kaldırmasını teklif ederken yüzü sırtıyordu. Buradan bile, kalabalığı incelerken gözlerindeki muzip parıltıyı görebiliyordu.

"Sıradaki kim?" diye sordu aksanlı İseldurian dilinde.

Saga bunu ayrılmak için bir işaret olarak algıladı ve hızla doğu kanadına, ondan çok ama çok uzağa gitti.

Saga yürürken kendi kendine "Ben dindarım," diye tekrarladı. "Pişmanım. Ursir'in kutsamasını diliyorum." Dirseğinin iç kısmındaki yara anlaşmazlık içinde zonkladı ve Saga'nın dudakları aşağı doğru çekildi.

Gözlerinin altında gölgeler olan kuzguni saçlı bir hizmetkâr Saga'yı salona götürdü.

Kraliçe Signe'nin odalarının zenginliğinin aksine, Leydi Geira'nın çok daha sade zevkleri varmış gibi görünüyordu. Odanın merkezinde duvara oyulmuş mütevazı bir ocak ve onun önüne yerleştirilmiş bir çift oyma sandalye bulunuyordu. Koyu renkli taş zemin kıpkırmızı bir kilimle yumuşatılmıştı ve ihtişamın tek göstergesi odanın her köşesinde yanan altın mangallardı.

"Leydi Saga geldi leydim," dedi köle reverans yaparak.

Geira ayağa kalktı ve Saga'yı sert, saçma sapan ifadesiyle selamladı. Elbisesi altın dikişli soluk bir yeşildi ve kumral saçları sıkı bir örgü halindeydi. "İçecekler, Valka!" diye bağırdı Leydi Geira.

Köle koşarak uzaklaştı ve Saga'yı Yüce Gothi'nin karısıyla yalnız bıraktı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Saga beceriksizce. Gözlerinin odanın içinde gezinmesini engellemek imkânsızdı. Balmumu mühürleyici. El yazısı örneği. Geira bunları nerede saklıyor olabilirdi?

"Oturun Leydi Saga," dedi Geira, ateşin yanındaki sandalyeleri işaret ederek. "Valka figürleri birazdan getirecek."

Saga bir sandalyeye oturdu. İsteksizce, zihinsel bariyerlerinin aşağı kaymasına izin verdi ve Duyu'sunun Leydi Geira'dan çıkarabileceği iğrenç düşüncelere karşı kendini hazırladı.

...Valka gece boyunca ayaktaydı, Geira'nın düşünceleri geldi. Parlatılsalar iyi olur...

Bu, zavallı kölenin gözlerinin altındaki koyu halkaları açıklıyordu. Saga, kızın kendi planının içine çekilmiş olmasından dolayı bir parça acıma hissetti.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Saga, fazla parlak bir sesle. *Bir Wolverine gibi gülümsemeyi kes*, dedi kendi kendine. "Hepsinin kemikten oyulduğunu mu söylüyorsun?"

Geira başını salladı ve koleksiyon hakkında gevezelik etti. Saga da başıyla onayladı ve göz ucuyla odayı inceledi. Bu alanın günlük yaşam için değil, misafir kabul etmek için olduğunu tahmin etti ve yazışmaların burada bulunacağından şüphelendi.

Servis kölesi yeniden ortaya çıktı ve bir çift gümüş kadehe bal likörü doldurup aralarındaki masaya koydu.

...Valka sade bal likörünü yine ardıçla karıştırmasa iyi olurdu, diye düşündü Geira.

"Figürleri getir Valka," diye emretti Leydi Geira yüksek sesle.

Lütfen, diye düşündü Saga, dilini ısırarak.

"Renginin değişmediğini görebiliyorum," dedi Geira, keskin bakışlarını Saga'ya çevirerek. "Büyük Sunu'nuzdan bu yana kendinizi daha dinç hissettiniz mi?"

Saga net bir şekilde, "Biraz." diyebilirdi. Balmumu mühürleyiciyi elinde tuttuğunda, son derece canlı olacağına dair bir his vardı içinde.

Geira dudaklarını büzdü. "Tüm kalbinle tapınmıyor olmalısın. Ursir bir İzin Verme'nin bağıllık olmadan yapıldığını hissedebilir ve kutsamasını esirgeyebilir."

Dilini tutmak için Saga'nın tüm gücünü kullanması gerekti.

...herkes bilir ki hastalık, vücudun kendini kötü niyetten arındırmasıdır, diye düşündü Leydi Geira, bal likörünü yudumlarken. *Kızın kurtulması gereken çok fazla kötülük olmalı...*

Neyse ki servis kölesi geri döndü ve fildişi heykelciklerden oluşan bir tepsiyi masaya koydu.

Yanında bal likörü olan kemikler, Saga'nın en iştah açıcı eşleşme olarak adlandıracağı şey değildi ama yine de hayretle bakıyormuş gibi yaptı. Kadehini yere bırakarak en büyük heykelciği eline aldı. Ursir'in sureti cilalı kemiğin içinden ona hırıyordu.

"Ne kadar görkemli."

"Bu ta Norvaland'dan geliyor," dedi Geira, dudaklarında nadir görülen bir gülümsemeyle. "Bir Bahar Uyanışı kurbanının kemiklerinden oyulmuş."

"Ne... tür?" Saga en kanlı Ursinian bayramının zavallı kurbanını düşünmemeye çalışarak sordu.

"Bana mağara ayısı olduğu söylendi. Nadir bir tür."

...*Ve bol bereket getiren bir ayı*, diye düşündü Geira.

Saga heykelciği yerine koydu, eldivenli ellerinden biri cebine girdi ve tenekenin kapağını açtı. Diğer eliyle sarımsı bir parıltısı olan daha küçük bir heykelcik seçti. "Peki ya bu?"

Geira gururla, "Urka'daki bir Gothi'nin karısının hediyesi," diye cevap verdi. "Yıllar boyunca pek çok mektuplaştık ve bunu bana dostluk nişanesi olarak gönderdi. Sarı renk yaşla birlikte geliyor ama ben bunu oldukça çekici buluyorum. Ursir'in altın ışıkla yıkandığı izlenimini veriyor."

Saga başını salladı, parmaklarını yarı saydam pudraya daldırdı. "Bu çok eski," dedi ve elini cebinden çıkarıp heykelciği ışığa doğru tuttu. "Buradaki oluğu görüyor musun?" Saga'nın pudra kaplı eldivenleri ayının burnu boyunca kaydı. "Bir zamanlar siyaha kazınmış olmalı. Sanırım odun kömürü ya da belki de bitkisel bir boya. Ve burada"-Saga'nın parmakları ayının sırtında gezindi-"Düğüm işinin en silik kalıntılarını görüyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Geira, hevesle heykelciğe uzanarak. Geira'nın çıplak parmakları cilalı kemiğe değdiğinde Saga gülümsemesini bastırdı ve kadın heykelciği ateş ışığına tutarak orada olmayan ya da hiç olmamış düğümleri görmeye çalıştı.

Saga tenekenin kapağını yerine yerleştirdi ve pudra kaplı eldivenlerini cebinin iç kısmına sildi. Gün bitmeden bu elbiseyi yakması gerektiğini kendine hatırlattı.

Sonraki birkaç dakika buzul hızında ilerledi. Saga'nın bakışları Geira'nın parmaklarının her hareketini takip etti; burnunu kaşıdı, bir tutam saçını kulağının arkasına itti. Ama Geira'nın eli anahtar kolyesine gittiğinde, dalgınca ip boyunca yukarı, aşağı, yukarı, aşağı ilerlediğinde Saga nefesini tuttu.

Saniyeler Saga'nın düşündüğünden çok daha yavaş ilerliyordu. Geira onuncu -yedinci- oymayı eline aldığı anda endişelenmeye başladı. Ya yanlış bitkiyi kazıp çıkardıysa? Ya tarifi yanlış okuduysa? Ya dört gününü boşa harcadıysa ve hepsi boşa gittiyse? Bu odadan eli boş çıkma düşüncesi bile ağlamak istemesine yetmişti.

Ama Geira kadehine uzandığında Saga onu gördü; kadının mürekkep lekeli parmak uçlarının altından yayılan soluk pembe bir kızarıklık. Bir dakika sonra Geira'nın ellerinin arkasına yayılmış ve burnunda çiçek açmıştı. Kadın önce dalgınca, sonra daha bir gayretle kaşıdı. Bir dakika daha geçtikten sonra kabarık yaralar oluşmuştu.

"Ah!" diye haykırdı Geira, başparmağını elinin arkasında gezdirerek. "Ursir'in Pençesi adına, bu da ne?"

Kötücüllük vücudundan temizleniyor, diye düşündü Saga, biraz fazla hevesle. "Aman Tanrım, Leydi Geira!" diye haykırdı Saga, ayağa fırlayarak. "Valka'yı getireyim mi?"

Geira elbisesinin yakasını çekiştirirdi, kolyelerine değdiği yerde yüzünü buruşturdu. "Ah, ama acıtıyor!" diye haykırdı Geira, daha kuvvetli çekiştirerek.

İğne batmasından Saga'nın en küçük tırnağı büyüklüğüne kadar değişen, içi berrak bir sıvıyla dolu kabarcıklar oluşmaya başladı.

"Bu lanet de ne?" diye haykırdı Saga, belki de biraz fazla hevesle. "Bu iğrençlik de ne?"

Geira'nın yüzü saf bir dehşet ifadesine büründü.

...Ursir, ah benim sevgili Ursir'im, seni hoşnutsuz edecek ne yaptım? diye düşündü kadın. Tüm vücudu sanki kendi derisinden kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı ve kasıldı.

"Isırıyor!" diye bağırdı Geira, yakasını çekiştirerek.

Bakışlarını kolyeye dikmiş olan Saga, "Bırak da bağcıklar konusunda sana yardım edeyim," diye önerdi.

"Çıkarın şunu!" diye haykırdı Geira. "Ah Ursir, kurtar beni!"

Ursir şu anda burada değil, diye düşündü Saga hınzırca. Leydi Geira'nın sırtına atlayan Saga'nın parmakları bağları çekiştirirdi. "Bir dakika Leydi Geira, sonra rahatlayacaksınız. Ama buna ne sebep olmuş olabilir?" Geira kıvranıyor, acı içinde inliyordu. "Çiçek hastalığına benziyor."

...kesinlikle değil! Geira umutsuzca düşündü. *Ah, Ursir, ben ne yaptım? Sana nasıl haksızlık ettim?*

Sonunda Geira'nın bağlarını gevşeten Saga, elbisenin arkasını açtı ama kadının kolyelerinin değdiği her yerde izler oluşmuştu. "Kutsal Pençe adına," diye mırıldandı Saga. "Leydi Geira, kolyelerinizi çıkarmamıza izin verin. Bu kabarcıklar patlayacak gibi görünüyor!"

"Çıkarın!" diye feryat etti Geira, bağları çekiştirerek. Saga onları kavradı, Geira'nın başının üzerinden geçirdi ve ustalıkla kendi cebine soktu.

Valka elinde bir tabak taze gözleme ile odaya girdi.

"Nerelerdeydin?" diye bağırdı Geira ve Valka'nın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu.

"Leydim!" diye haykırdı Valka. "Başınıza ne geldi?"

Ama Geira'nın söyleyecek sözü yoktu, çılgınca çırpınıyordu. Masa yana devrildi, bal likörü ve kemikten oyulmuş heykelcikler darmadağın oldu.

"Bu hastalıklı madde kendini vücudundan dışarı itiyor!" diye bağırdı Valka, Geira'nın sıkıntısını daha da arttırarak. "Ayı Tanrısı seni cezalandırıyor!"

...Ama ben kendimi adadım, diye düşündü Geira. Bir kabarcık patladı, derisinden sıvı sızdı ve kadının ulumasına neden oldu.

"Yıkan!" diye emretti Saga, en sert sesiyle. "Hanımefendi ısıtılmış sütle yıkanmalı. Cildini yatıştırmak için bal ve lavanta ekleyin." Valka ellerini çırparak malzeme aramaya koyuldu.

"Şimdi susun Leydi Geira," diye yatıştırdı Saga, kollarını birbirine bağlayarak. Uzun kollu elbisesi ve eldivenli elleriyle Saga'nın risk altında olan çok az teni vardı ama yine de Geira'nın parmaklarından kaçınmaya dikkat ediyordu. "Şimdi gel. Seni dinlenebileceğin odana götürelim."

"Koridor," diye soluk soluğa kaldı Geira, Saga'ya doğru sarkarak.

Saga onu koridordan aşağıya indirdi, geçtikleri her kapıya bakarken sempatiyle mırıldandı - ikinci bir oturma odası; bir yatak odası; bir çalışma odası. Yazı masası. Dolaplar. Tabure ve sandık. Her şey bir anda yok oldu ama Saga keskin bir nefes verdi. Bu o olmalıydı.

"Aşağıya!" diye seslendi Valka, peşlerinden koşarak.

"Süt banyosu," diye tekrarladı Saga. Kadının kalıcı olarak şeklinin bozulmasını istemiyordu.

"Isıtılması için haber gönderdim leydim," dedi Valka. "Şimdilik soğuk kompres yapabiliriz."

Birlikte Geira'yı yatağına yatırdılar, kadın elbisesini pençeliyor, Valka'ya onu çıkarması için yalvarıyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim leydim," dedi Valka ve Saga'yı kapıya doğru yönlendirdi.

"Lütfen sağlık durumu hakkında beni bilgilendirmek için haber gönderin," dedi Saga, en iyi endişe ifadesini takınmaya çalışarak.

Valka'nın başını hızlıca sallamasıyla kapı kapandı ve Saga Geira'nın odasında yalnız kaldı, anahtarlar cebindeydi.

Hiç vakit kaybetmeden çalışma odasına koştu, heyecanı damarlarında dolaşıyordu. Saga kendini yavaşlamaya ve odayı değerlendirmeye zorladı - uzun camlı pencereler, genişçe atılmış ağır perdeler; bir duvarı kaplayan dolaplar; ortada sağlam bir masa. Masanın üzerinde parşömenin sabitlendiği eğimli bir yazı yüzeyi vardı, mürekkep kapları ve tüy kalemler bir tarafa düzgünce dizilmişti; masanın dibinde bir sandık duruyordu.

Pencerelere doğru koşan Saga cebinden ipi çıkardı, anahtarları ve eldivenlerini perdeye silerek luna kökü tozunun izlerini sildi. Kalbi hızla çarpan Saga, kaybedecek zamanı olmadığını biliyordu.

Saga önce yazı masasını inceledi. Eğimli yazı yüzeyine tutturulmuş parşömen boştu ama yanındaki kül yığınınına bakılırsa Saga yazışmaların yakın zamanda yakıldığını tahmin ediyordu. Dolaba döndü, anahtarları birbiri ardına deliğe soktu, ta ki bir tık sesi duyana kadar. Dolabın kapağını araladı. Gördükleri karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; *yüzlerce* parşömen saklama köşelerine sıkıştırılmıştı.

"Bataklık porsukları," diye tıslayarak bir parşömen çıkardı. Dışında parşömen yoktu, kraliyet mührüne dair bir kanıt da yoktu ama Saga her ihtimale karşı parşömeni açtı.

Ayı, Baba'nın, Koca'nın, Oğul'un vücut bulmuş halidir, kendisine tapılacak ve itaat edilecek olandır...

Bu, Saga'ya bunun Yüksek Gothi'nin yazıları olduğunu söylemek için yeterliydi. O şeyi ateşe verme içgüdüsüne karşı savaşarak yeniden yuvarladı ve dolaba geri koydu. Bakışları parşömen sıraları arasında bir ileri bir geri gidip geldi. Onları incelemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Parşömen üstüne parşömen çıkardı, kalbi her geçen dakika daha da küçülüyordu ama kraliyet mührüne dair bir iz yoktu. Son parşömeni de yerine yerleştirdikten sonra Saga sandığı kontrol etti. Kitaplardan başka bir şey yoktu. Saga telaşla hafızasını yokladı. Yanlış mı hatırlıyordu? Yoksa Leydi Geira kraliçenin mektuplarını yazmak için başka bir oda mı kullanıyordu?

"Nerede o?" diye gür bir erkek sesi geldi kapının arkasından.

Saga dondu kaldı, ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. Ne yazık ki bu sesi çok iyi tanıyordu; Yüksek Gothi'ye aitti.

"Onun başına ne geldi?" diye sordu ve Saga soluk soluğa kaldı. Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun ki Leydi Geira'dan bahsediyordu, ondan değil. Yüksek Gothi'nin ağır ayak sesleri kapının ardında gümbürdedi. Ama sonra durakladılar. "Bu kapı neden kapalı?"

Panik Saga'yı ele geçirdi ama neyse ki onu harekete geçirdi. Sırtını duvara dayayarak ağır perdelerin arkasına daldı. Nefesini tutarken kulaklarına kan hücum etti.

Kapı inleyerek açıldı. Ayak sesleri odaya girdi. Baş Gothi'nin cüppesinin hıştırtısını duydu; aldığı her nefesi.

Alnında ter lekeleri belirdi ama onları silmeye cesaret edemedi. Elbette adam kalp atışlarının hızını duyabilirdi. Eminim ki

saklandığı yeri ortaya çıkarmak için perdeleri geri çekti.

Göğsü sıkışan Saga çıkışları saymaya başladı.

Girdiği kapı.

Pencere.

Hepsi bu kadardı. Bunun farkına varmak hiç de sakinleştirici değildi. Nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı ama hızlı hava yudumlarından başka bir şey alamıyor gibiydi. Tanrım, kaçması gerekiyordu, odasının güvenliğine geri dönmesi gerekiyordu...

Valka'nın uzaktan gelen çağrısı, Yüksek Gothi'nin ayak seslerinin isteksizce dönmesine neden oldu.

Ve sonra geri çekilerek Saga'yı çalışma odasında bir kez daha yalnız bıraktılar.

Kalp atışları kafatasının içinde kulakları sağır ediyordu. Bu çok yakındı. Saga burada keşfedilemezdi. Gözyaşları boğazını yakarken bir karar vermek zorunda kaldı; burada kalıp keşfedilme riskini göze almak ya da buradan ayrılıp başka bir gün için yeniden toplanmak. Üç gün, hâlâ üç günü vardı ama bu odada fark edilirse, hile sona erecekti-Saga cezalandırılacak ve Eisa'ya yardım edemeyecekti. Titrek bir nefes vererek perdelerin arkasından çıktı ve kapıya doğru ilerledi.

Terliği halıya takıldı ve Saga tökezledi. Kendini toparlayarak döndü. Halı kendi üzerine katlanmış, etrafındakilerden bir saç teli kadar daha yüksek bir döşeme tahtasını ortaya çıkarmıştı. Saga çömeldi. Tahtanın kenarlarını dürttü. Köşe hafif bir tıkırtıyla aşağı bastırdı. Ve sonra tüm tahta kalkarak gizli bir oyugu ortaya çıkardı.

Saga bölmeye uzanıp bir tomar parşömen çıkarırken zaman yavaşlıyor gibiydi. Parşömeni ters çevirdi, mühür olmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama gözleri isme takılınca, Saga sevinçten çılgılık atmak istedi. Signe'ye gönderilmişti. Açtı ve okudu.

Kötü sonuçlarımızın ardındaki gizemi çözdük. Görünüşe göre örneklerimiz kirlenmiş. Bir kişi üç ay önce kızıl saçlı bir kadını odaya aldığını itiraf etti. Onu ikna edenin Skraeda Clever Tongue olduğuna ve kadının en güçlü stoklarımızla kaçtığına inanıyoruz. Kadın düzgün bir şekilde yıkanmadığı için kirlilik ortaya çıktı. Sorunlarımızı anlamamız iki ayımızı aldı.

Zeki Dil'in peşinden Kara Pelerin'i göndermek ve zaman çizelgemizi hızlandırmak akıllıca olacaktır. Svaldrin tehlikede olabilir.

-Üstat Lekka

Parşömen yığınının döndü. Yüksek Gothi'nin parşömenlerinde gördüğü küçük, sıkışık yazıların aksine, bu yazıda

kıvrımlı bir süsleme. Bu Leydi Geira'nın yazısı olmalıydı. Açık kapı aralığına bakan Saga yutkundu. Ve sonra okudu.

Bir ursinin uyanışı, bölüm 3

Ursir'in istediği gibi yalınayak ve kurt postundan başka bir şey giymeden ormana doğru yürüyorum. Kalbim çarpıyor ve korkuyorum ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ben bir kurbanım. Onun tarafından seçildim. Ve şimdi isteyerek yürüyorum...

Saga'nın burnu kırıştı ve parşömeni ters çevirdi. Tanrım, birkaç sayfa boyunca devam etti.

...Ona teslim oluyorum ve o da beni yumuşak yosunların üzerine yatırıyor, sert esasını kınından çıkarıyor. Ursir içime giriyor ve ben sadece bir his oluyorum. Acının ve zevkin yarattığı. İştahı hararetli, hareketleri hızlı ve Ayı Tanrı başını eğip göklere doğru kükrüyor...

Saga gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğini bilemedi. Bu tamamen farklı bir düzeyde bağlılıktı. İsteksizce Geira'nın hikâyesini vücuduna yerleştirdi; el yazısı örneği el yazısı örneğiydi. Geira tek bir sayfanın eksik olduğunu fark etse bile, Saga onu geri getirerek aşağılanmayı göze alacağından şüpheliydi. Ama Signe'ye yazdığı mektup kaybolacak olsaydı, Geira'nın kraliçeye haber vermesi gerekirdi.

Bir anlık tereddütten sonra Saga, Lekka'nın mektubunu tekrar oyuğa kaydırды, mühür damgasını ararken son umudunu da yitirmişti. Mühür orada değildi.

Tahtayı yerine bastırıp halıyı düzelttikten sonra, Saga çalışma odasından çıkıp koridora doğru hızla ilerledi.

Yüksek Gothi'nin sesi yatak odasından duyuldu. "Kadehi getireyim, karıcığım. Fazladan bir Letting kanınızdaki kötülüğü temizleyecektir."

Saga daha iyi bir insan olsaydı, belki de Leydi Geira'ya karşı bir parça sempati duyardı. Bunun yerine, sadece sapkın bir adalet duygusu hissetti. Misafir odasına ulaştığında, Leydi Geira'nın kolyelerini ceplerinden çıkardı ve kaosu içine fırlattı.

Ve sonra Saga, Geira'nın odasından sıvışarak Salon.

Parşömen ağır bir şekilde göğsüne yaslanmıştı ama Saga koşarken Askaborg'un doğu kanadına doğru ilerlerken endişelenmekten kendini alamadı.

Balmumu mühür damgası orada değildi. Ve şimdi, haberin kuzeye gönderilmesine sadece üç gün kalmıştı.

Bölüm On Dört

KALASGARDE

Silla ve Rey titreyen çam ağaçları arasındaki dolambaçlı patikayı takip ederek Kar Mızrağı'na çıktılar. Öğleden sonra güneşine rağmen hava kesinlikle serindi. Silla bineğine verdiği isimle Kahverengi At'ın üzerine oturdu, inatçı hayvanını ileri itmek için Rey'in At'ına bağlı bir ip gerekiyordu.

At sürerlerken Silla heyecanını yenemiyordu.

Rey daha önce ona, "Seni bir Galdra eğitmenine götüreceğim," diye haber vermişti. Silla kendi kendine gülümsedi. Bir Galdra olarak yeni hayatına başlamak için sabırsızlanıyordu.

-Damarlarından ne aktığını öğrenmek ve Saga'yı kurtarmak için ilk adımı atmak. Silla bunu nasıl başaracağından tam olarak emin değildi ama bir plan yapmaya kararlıydı.

Eğitmenle buluşmak üzere Kar Mızrağı'na doğru at sürerlerken, etrafı kar tozları kaplamıştı. Yaz ortasına daha bir ay olmasına rağmen *kar* yağıyordu.

"Erken," diye mırıldandı Rey sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

Bir başka uzun kış gibi *erken*. Silla kaç tane olduğunu saymaya çalıştı - şimdi üç oldu, her biri daha erken geliyordu. Ürünlerin bodur kaldığı bir mevsim daha olacaktı.

Etrafları sessiz ve sakindi. Ama Silla'nın içi çıldırtıcı bir enerjiyle doluydu; bir an önce bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu.

"Tekrar söyle," diye yalvardı Rey'e.

"Onun adı Harpa," diye yanıtladı Rey. "Uyum Ayini boyunca sana demir atacak ve galdurunu nasıl ifade edip öreceğini öğretecek."

Silla uzun bir nefes verdi ve kuzeyin keskin havasını bulandırmasını izledi. "Uyum Ayini kalbimi ve zihnimi birbirine mi bağlayacak?"

"Evet."

"Ve sonra ışığı kontrol edebilecek miyim?"

"Zamanla."

Adamın sesi kızgınlıktan huysuzlaşmıştı ve Silla onu kızdırma isteği duydu. "Ve belki de seni bir kez daha kışının üstüne devirebilirim," diye devam etti.

"Deneyebilirsin," diye homurdandı Rey.

"Bu bana bir savaş grubunda yer kazandıracak," diye devam etti. "Çekiç El böyle bir beceri için uygun görünmüyor." Silla kaşlarını çattı. "Belki de Güçlü Silla. Ya da *Avcı Silla*."

"Taşa Fısıldayan Silla," diye mırıldandı Rey.

"*Bir* keresindeydi," diye karşılık verdi Silla, takılıp düştüğü bir taştan özür diledikten sonra Rey'in şaşkın bakışını hatırlayarak. "Bana Harpa'dan biraz daha bahset. Ayin nedir? Ne kadar sürecek? Ve Harpa'yı nereden tanıyorsun?"

"Seni *sevecektir*."

"Hiç isteyerek bilgi verir misin?" Silla sertçe sordu. Kahverengi At homurdandı, tedirginlikle başını savurdu. "Özür dilerim sevgilim," diye mırıldandı Silla, parlak siyah yelesini okşayarak. Ama at başını eğdi ve Silla hayal kırıklığını yutkunarak elini geri çekti.

"Geldik işte," diye homurdandı Rey. "Yakında tüm sorularınız cevaplanacak."

Rey onları patikadan uzaklaştırdı, önlerinde geniş, boş bir açıklık uzanana kadar ağaçların arasında kıvrıldılar. Mevsimlerin kafa karıştırıcı bir karmaşası tek bir yerdeydi. Güneşte kavrulmuş otlar ve kır çiçekleri toz halindeki karın altından görünürken, araziye çevreleyen üvez ağaçları kırmızılar ve sarılarla gösterişli bir görüntü sergiliyordu.

"İşte burası."

"Nerede?" diye sordu Silla, gözlerini etrafta gezdirerek.

"Görünüşe bakılırsa Runný buraya da koruyucularını yerleştirmiş," dedi Rey.

Gerçekten de açıklığın yarısına geldiklerinde Runný'nin galdurunun tanıdık soğuk baskısı Silla'nın tenine dokundu. Boş açıklık değişti ve birkaç dağınık müstemilatı olan yıpranmış bir ev göründü.

"Yanan yıldızlar," diye nefes aldı. Bu garip büyüye her tanık olduğunda, Silla hakkında hiçbir şey bilmediği koca bir dünya olduğunu hatırlıyordu

onu bekliyordu.

Onları kulübeye doğru yönlendirirken Rey'in omuzları ağır bir nefesle inip kalktı.

"Seni rahatsız eden bir şey var Rey. Gergin misin?"

"Hayır."

"Doğru," dedi alaycı bir tavırla. "Zamanını boşa harcıyorsun, öyle hatırlıyorum. Ama omuzlarının duruşu aksini söylüyor."

Rey cevap vermeden attan indi ve atları yıpranmış bir ahıra götürdü. Silla ahırın kenarlarına yapıştırılmış içi boş tahta parçalarına baktı, yarım düzine kuş kafalarını dışarı çıkardığında gözlerini kırıştırdı.

"Merhaba?" diye fısıldadı onlara.

Rey kuşlara bakarak, "Bu yeni bir şey," diye mırıldandı.

Onu kulübeye kadar takip etti, yıpranmış ahşap kirişlere kaynaklanmış birkaç sunak ve geride bırakılmış adak kırıntıları dikkatini çekti. Kapıya doğru yürürlerken, Silla kapıyı çevreleyen rüzgâr çanlarını inceledi. Düzinelerce cilalı kemik ve pürüzsüz tahta parçası merdivene benzer bir yapıda birbirine geçirilmişti ve rüzgâr onları yakaladıkça gümbürdüyordu.

"Şans ve koruma için," dedi Rey, onun bakışlarını takip ederek. Uzun bir nefes vererek kapıya baktı. Silla sabırsızca kıpırdanarak Rey'in kapıyı çalmasını bekledi. Ama o sadece orada durmuş, kapının pervazındaki çürümeye yüz tutmuş bir tahta parçasını karıştırıyordu.

"Tanrılar aşkına," diye haykırdı Silla, onu iterek kapıyı çaldı.

Kapının gıcırdayarak açılması ve yaşlı bir kadının dışarı bakması birkaç dakika sürdü. Silla'nın ilk fark ettiği şey kadının çarpıcı saçları oldu; yüzünü çevreleyen ve omuzlarına dökülen sımsıkı sarmallar, yüzünü çerçeveleyen ikiz beyaz tutamlar dışında gece yarısı siyahıydı. İkinci fark ettiği şey ise Harpa'nın gözleriydi; bakırımsı kahverengi teninde kehribar rengi parlıyordu. Kadının kaç kış gördüğünü tahmin etmek imkânsızdı; kırk da olabilirdi, seksen de. Yaşlandığına dair tek ipucu ağzını ve gözlerini çevreleyen ince çizgilerdi.

Silla'nın bakışları daha aşağılara kaydı. Harpa'nın üzerinde ikiz broşlarla tutturulmuş ağır bir yün elbise vardı, giysi belini göz alıcı tablet dokumasından bir kemerle sarıyordu.

Kadının gözleri bir an için irileşti, sonra hızla kısıldı.

"Harpa-" diye başladı Rey.

"Hayır," diye tersledi kadın, kapıyı iterek kapattı.

Rey ayağını kapı ile çerçeve arasına sıkıştırırken Silla yaşadığı şoku yuttu. "Bekle," dedi. "Harpa, sadece bir dakika istiyorum-"

"Emekli oldum." Rey'in ayağına tekme attı ama Rey'in iri cüssesine denk değildi.

"İyi bir nedenim olmadan sana gelmeyeceğimi biliyorsun," dedi Rey dişlerini sıkarak. "Harpa, dinlemen için yalvarıyorum-"

"Hayır, Reynir. Beni rahat bırak. Rykka!"

"Bekle," dedi Rey ama artık çok geçti. Yanık derinin keskin kokusu burun deliklerine doldu. Rey iğrenç bir küfür savurarak Silla'nın yanından hızla geçti, çizmesinin ucunu kara batırırken kar tıslıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi kapı çarparak kapandı. Silla, Rey'in kapıya geri dönüp ahşabı yumruğunun altında bükecek kadar sert vuruşunu kuşkuyla izledi.

"Harpa! Aç şu lanet olası kapıyı!"

Arkalarında kuşlar ciyakladı ve Silla başını salladı. "Bu kadınla aranızda bir husumet olduğunu tahmin etmeliydim."

"O sadece inatçı," diye havladı ve kapıya vurmaya devam etti. "Harpa! Yemin ederim, bu çok önemli. Bizi içeri al." Rey yine küfretti. "Onda Ashbringer ve Breaker sezgisi var!" diye bağırdı kapının içinden. "Işığı dokunulamayacak kadar soğuk. Ay ışığı kadar beyaz!"

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra Rey sustu, kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. "Zamandan başka bir şeyimiz yok Harpa. Merhamet etmeyeceğimi yeterince iyi biliyorsun. Gürültülü bir huzursuzluk gününe razı olabilirsin ya da bırak ben söyleyeceğimi söyleyeyim." Karlara kaşlarını çatı, sesi alçaldı. "Bana bu kadarını borçlusun, Harpa."

Silla onu dikkatle izledi. Kısa bir an için Rey'in maskesi düştü ve umutsuz görünüyordu... biraz da kaybolmuş. Silla'nın içinde bir şey uyandı ve homurdandı - bu bakıştan nefret ediyordu; onu yok etmek ve tanıdığı o huysuz adamı geri getirmek istiyordu.

Evin içinden bir ses mırıltısı yükseldi. Birkaç uzun dakikanın ardından kapı açıldı ve Harpa kollarını kavuşturmuş, kapının girişinde durdu.

"Beş dakika," dedi ve kapıyı aralık bırakarak içeri çekildi.

Silla, Rey içeri girerken onu takip etti. Mekânı inceledi. Kalkan evleri gibi burası da küçük ve basitti. Ortadaki ocağın üzerinde bir kazan fokurduyor ve duvarlar boyunca kurumuş yaprak demetleri diziliyordu. Şuraya doğru

Girişin solunda ağır bir masa duruyordu; masanın arkasındaki raflar kil kaplar ve kurutulmuş mantarlar, kuruyemişler, tohumlar, konserveler ve daha fazlasıyla dolu cam kavanozlarla doluydu.

Kulübenin arka tarafında Silla, kendisinden daha uzun ve en az kolları kadar geniş, çözgü ağırlıklı devasa bir dokuma tezgâhı gördü. Kısmen tamamlanmış bir dokumadan kırmızı ve altın rengi iplikler parlıyor, çözgü ipliklerinin uçlarına düğümlenmiş taşlar onları gergin tutuyordu.

Harpa ve Rey garip bir an boyunca birbirlerine baktılar. "Benim zamanımda büyüklerimize daha çok saygı duyardık," diye homurdandı Harpa sonunda.

"Harpa, bu Silla," dedi Rey, sesi şaşırtıcı derecede düzdü. "Bir çapaya ihtiyacı var."

"O çok yaşlı, Reynir. Bunu sen de biliyorsun." Harpa'nın bakışları Silla'nın hoşuna gitmeyecek kadar sert ve titizdi. "Kim o?"

Sanki Silla tam karşısında mükemmel işleyen iki kulağıyla durmuyormuş gibi. "İyi tanıştık Harpa," dedi Silla elinden geldiğince parlak bir sesle. Yaşlı kadının elini sıkmak için kolunu uzattı ama Harpa onu bileğinden yakaladı ve korkunç bir güçle öne doğru çekti. Ön kolunu havada tutarak cebinden bir şey çıkardı.

Parmağından acı fışkırdı ve Silla elini geri çekmeye çalıştı ama Harpa onu yerinde tuttu. Parmak ucundan kıpkırmızı bir boncuk fışkırdı ve Harpa onu kendi parmaklarının arasına sürdü. Havada bir nabız var gibiydi, odada hafif bir kayma oldu ve Harpa'nın gözleri süt beyazı oldu. Silla'nın nefesi kesildi.

Rey büyük, sıcak bir eli Silla'nın omzuna koydu. "Endişelenme."

"Zorluk," diye mırıldandı Harpa, boş gözlerle Silla'ya bakarak. "Sorunlar. İpliklerdeki düğümler. Karmakarışık." İrislerinin koyu kahverengisi Harpa'nın gözlerinden geri aktı ve Rey'e kaşlarını çattı. "Tehlikeyi kapıma kadar getirdin Reynir."

Rey de aynı güçle ters ters baktı.

"Kim o?" diye bir ses geldi kulübenin arkasından. Silla etrafına bakındı ama evde başka bir varlık göremedi.

Harpa'nın bakışları daraldı. "Bir Volsik."

"Nasıl?" Silla destek için Rey'in kolunu tutarak haykırdı.

"Auran bana bunu haykırıyor. Bir oda, küçük sarışın bir kız ve Kjartan'ın koruması-"

"Ne... Nasıl..."

"Ben bir Dokumacıyım," diye yanıtladı Harpa. "Geçmişinizin, bugününüzün ve geleceğinizin iplerini görebiliyorum. Sizininki çok karışık, çok kafa karıştırıcı." Döndü ve

Rey. "Kendini nasıl oldu da bir Volsik'in yanında buldun, Reynir?"

"Volsik mi?" dedi köşeden gelen ses. "Harpa, bu isim bela getirir. At onu dışarı."

"Rykka," diye uyardı Rey, odanın arka köşesindeki bir şeye bakarak. Harpa'ya dönerek kısaltılmış kelimelerle cevap verdi. "Arabama tırmandı."

Harpa'nın eli çenesine gitti, bu cevap üzerine kafa yorarken. "Dokumalar bunu göstermiyor," diye mırıldandı. "Gözümünden saklanan iplikler- ağdaki boşluklar. Nasıl saklanmış?" Kehribar rengi gözleri tekrar Silla'ya kaydı. "Sen Saga değilsin. Öyleyse sen Eisa olmalısın."

Kadın irkildi. "Ben Silla'yım."

"Tehlike!" diye gürledi köşeden gelen ses. "O bir bela!"

"Ne?" diye sordu Silla, arkasını dönerek. "Bu ses nereden geliyor?" Tezgâha bakarken, içinden yükselen bir duman kıvrımı gördü. Telaştan tüyleri diken diken oldu ama duman çalkalanarak küçük, kanatlı bir kadın şekline dönüştü. Silla izledikçe yarattığın şekli daha az saydamlaştı, ta ki bir gök gürültüsü bulutu kadar karanlık olana kadar. Ve görünüşe göre bir yıldırım kadar da öfkeliydi.

Silla'nın nefesi kesildi. "Bu da ne?"

"O da ne?" diye tekrarladı yaratık dehşete düşmüş bir sesle. "Ben bir *Ne*. Ben bir *kimim*."

"Bu Rykka," dedi Harpa elini sallayarak. "O bir duman ruhu."

Silla ellerini birbirine kenetledi, ağzı açık kaldı. "Küller, ama sen sevgilisin!"

"Hiç de değil," diye homurdandı Rey, botunun yanmış burnuna bakarak.

Rykka hızla sönen alevler içinde patladı. "Ben sevgilim değilim. Seni diri diri yakacağım!"

Silla dudaklarını birbirine bastırarak coşkuyla başını salladı. "Ah evet. Yapacağından eminim."

"Rey," diye mırıldandı Rykka. "Umarım beni affedersin. Yüzünü bir kez daha gördüğüme çok sevindim." Minik kömür dudakları somurttu ve Silla'nın kalbi sıkıştı.

Rey öfkeyle ensesini ovuşturdu. "Buz ruhlarıyla arkadaş mısın?" diye sordu Silla.

Rykka alevlendi, içinde korlar patladı. "Ben buz ruhlarıyla arkadaşlık etmem! Onlar frijit küçük tıslayıcılar."

"Bir tane görmeyi umuyorum," diye devam etti Silla. "İlk geldiğimizde bir anlığına gördüğümü sanmıştım."

"Buz cadılarına güvenme," dedi Rykka. "Onlar kindar yaratıklardır. Ölümlüler için tehlikelidirler. Çok yaklaşırsan o güzel burnunu ısıırırlar."

Silla kaşlarını çatı, burnunu dürttü. Buzlu içkileri ikram etmek için bu Gyda kadınından tereyağı ve taze keçi sütü istemesi gerekecekti. Eğer kadın bu gece gerçekten gelirse-

"Pekâlâ," dedi Rey, onu tekrar konuşmaya sürükleyerek. "Şimdi söyleyeceklerimin hepsini duydun. Peki senin cevabın ne Harpa?"

Yaşlı kadın bir dakikadan daha uzun bir süre Rey'e baktı. Silla nefeslerini saydı, hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Galdra eğitmeninin ona öğretmek istemeyeceği ihtimalini hiç düşünmemişti ama şimdi içini bir korku kapladı. Eğer Harpa ona öğretmeyecekse, bu Saga'yı kurtarma planları için ne anlama geliyordu?

"O çok yaşlı," dedi Harpa sonunda. "Zihni çok katı." "O kararlı," diye karşı çıktı Rey.

O burada, demek istedi Silla ama akıllıca davranarak ağzını kapalı tuttu.

"Ben çok yaşıyım," diye mırıldandı Harpa. "Eisa *Volsik*, Harpa."

Kulübede uzun bir sessizlik daha uzadı. Ocaktaki közler tıslıyor, kaynayan kazanın yumuşak sesine eşlik ediyordu.

"Yapamam," dedi Harpa sonunda.

Silla'nın göğsü sıkıca kapandı, itirazlar dilinde toplandı...

"Hayal kırıklığı," diye mırıldandı Rey, Silla'nın elinden tutup kapıya doğru çekerken. "Umut etmekten daha iyisini bilmeliydim."

Rey Silla'yı dışarı çekerken Harpa, "Ben emekliyim," diye itiraz etti. "İlgilenmem gereken dokumalarım var."

"Evet, değerli dokumaların," diye tükürdü Rey. "Nasıl unutabilirim ki?"

Silla onu atlara kadar takip etti, içinde panik ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Gerçekten de öylece gidecek miydi? Rey onu sabit tutmak için Kahverengi At'ın dizginlerini kavrarken, Silla somurtkan bir şekilde eyere tırmandı. Rey'in bir şeyler söylemesini, Harpa'yla daha sert mücadele etmesini bekledi ama Rey sadece At'ın üzerine tırmandı.

Silla omzunun üzerinden bir bakış attı. Harpa kapı aralığından izliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Duruşunda bir belirsizlik vardı.

Gözlerinde soru vardı. Ama Rey At'ı ileri doğru iterken ve Harpa hiçbir şey söylemezken, Silla'yı umutsuzluk kapladı. Şimdi ne yapacaklardı?

"Uyum Ayini'ni gerçekleştirebilir misin?" Silla, sesinde panik dolu bir tonla Rey'e sordu. "Bana seninki gibi bir gücü nasıl kullanacağımı öğretebilir misin-"

"Bekle," diye mırıldandı Rey, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Silla onu zar zor duydu.

"Ne için?" diye sordu Silla. Gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları birikti. Kalasgarde'in yeni bir başlangıç olması gerekiyordu ama şimdiden her şey dağılmaya başlamıştı...

"Güven bana," dedi.

Güven kazanılır, diye karşılık vermek istedi. Ama o anda Harpa'nın sesi kulaklarına ulaştı.

"Bekle!" diye haykırdı yaşlı kadın. "Dur, Reynir!"

Rey nefes vererek At'ı durdurdu. Harpa'nın homurtuları, omuzlarındaki şalı çekiştirerek karlı avluda ilerlerken duyulabiliyordu. Sonunda yaşlı kadın onlara ulaştı ve Silla bir kez daha incelendiğini hissetti.

"Ona benziyorsun," dedi Harpa. "Babana." Bir süre sonra ekledi, "Kral Kjartan."

Silla umutsuzca yüzünü nötr tutmaya çalıştı. Hayatı boyunca *Matthias* onun babası olmuştu ama şimdi kafa karıştırıcı, karmakarışık bir karmaşaydı bu. Orada daha önce başka bir adam vardı; hayatını korumasına emanet eden başka bir adam. Matthias gibi, öz babasının son eylemlerinden biri de onu korumak olmuştu.

Keder kafesini iterek açtı ve eşikten içeri süzüldü. Ama Silla kapıyı çarparak kapattı ve karanlığı şimdilik hapsetti.

"Gözlerin babanın, ama saçların annenin," diye devam etti Harpa. Kehribar rengi gözlerinin arkasından bir şey geçti. Binlerce şey olabilirdi ama Silla kısa bir an için bunun biraz pişmanlığa benzediğini düşündü.

"Annemle babamı tanıyor muydun?" "İkisine de ben öğrettim."

Aklına binlerce soru geldi ama Silla kendini sessiz kalmaya zorladı. Harpa Rey'e döndü, nefesi havayı buğulandırıyordu.

"Bunu yapacağım," dedi Harpa, "Kjartan ve Svalla için. İseldur için." Yaşlı kadın derin bir nefes aldı. Sonraki sözcükleri söylemekte zorlanıyor gibiydi. "Ve bunu senin için yapacağım, Reynir."

On Beşinci Bölüm

Rey dağdan aşağı daha hafif bir kalple indi. Devasa bir engel aşılmıştı. Silla'ya bu günden ne kadar korktuğunu söyleyemezdi. Kristjan'inkilere çok benzeyen o kehribar gözlere bakmanın ne kadar zor olduğunu...

Ama yapıldı.

"Keşke Ayin'i bugün yapabilseydik," diye mırıldandı Silla arkasından.

"Harpa acele etmeyecektir," diye uyardı onu. "O her şeyi kendi hızında yapar."

Silla oflayıp pufladı. "Bunu çabucak öğrenmeliyim." Rey'in kaşları birbirine çatıldı. "Neden?" "Sadece gülersin."

"Yemin ederim gülmem."

Cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Kız kardeşim. Tek başına, katillerle birlikte yaşıyor. Onu kurtarabilmek için galdurumu öğrenmeliyim."

Rey içten içe inledi. Saga'yı kurtarmak için düzinelerce girişimde bulunulmuş, sayısız hayat kaybedilmişti. Ama Silla geçtiğimiz haftalarda çok şey atlatmıştı ve Rey onun umudunu söndürmeyi kendine yediremiyordu.

Onun yerine "Hakon," dedi. "Konuşman gereken kişi Kopa'daki Kont Hakon."

"Kont Hakon," diye tekrarladı.

"Bizi arama çalışmaları sakinleştikten sonra seni ona götüreceğim. Hakon'un yöntemleri var... fark edilmeden şehre girmemize yardımcı olabilir."

"Evet," dedi parlak bir sesle, Rey'den çok kendi kendine. "Evet." Mırıldanmaya başladı ve Rey'in dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi. Ama Silla aniden durdu. "Reynir. Harpa sana *Reynir* dedi."

Rey kaşlarını çatı, bundan sonra ne olacağını biliyordu. Tanrım, ama bunu ona asla söylememeliydi.

"Sana böyle seslenenlerin sadece Kraki ve büyükannen olduğunu söylemiştin. Harpa senin *büyükannen* mi?" Silla onun arkasından neşeyle kıkırdadı. "Şimdi seni çok daha iyi anlıyorum."

Rey içten içe homurdandı, sorulacak soruları duyar gibiydi.

"Seni Harpa mı büyüttü?"

Rey içgüdüsel olarak duvarlarını daha da yükseltti. Artık kimse içeri giremezdi. Ama bu kadının acımasız olduğunu ve ne kadar süreceğini tanrıların bildiği kalkan evinde onunla birlikte sıkışıp kalacağını biliyordu. Belki de bu durumda en iyi savunma cevap vermek ve yoluna devam etmektir. Dengeleyici bir nefes aldı. "Kuzeye kaçtığımızda kardeşimle beni Harpa büyüttü."

"Kuzeye mi kaçtınız?"

Rey göğsündeki sızıyı duymazdan geldi ve içindeki soğuk, geçilmez yere doğru derinlere indi. "Ailem, Ivar Íseldur'da karaya çıkar çıkmaz bizi kuzeye gönderdi," dedi. "En sadık Volsik destekçilerinden bazıları olarak, işler ters giderse..."

Rey'in boğazı daraldı. *Devam et*, diye kendini zorladı. *Bir kez söyle ve bir daha asla konuşmak zorunda kalma.*

"Haksız değillerdi," diye devam etti sonunda. "Ivar tahta geçtiğinde onlar için geldi. *Tüm* Volsik destekçileri için geldi." Derin bir nefes aldı. "Ivar annemle babamı öldürdü. Bileklerinin arkasını kesti, sonra da evcil ayılarıyla birlikte onları Askaborg'un çukurlarına atmaya zorladı. Kaçamadılar. Urkanlar ve Ivar'ın destekçilerinden oluşan bir kalabalık onları yerken tezahürat yaptı."

Silla'dan bir sıkıntı sesi geldi ve Rey çok fazla şey söyleyip söylemediğini merak etti. Ama bu onunla ilgili değildi, hatta kendisiyle bile ilgili değildi. Bu artık konuşamayanlarla ilgiliydi. Adaleti hak edenlerle ilgiliydi.

"En aşağılık yöntemlerini Volsik destekçileri için sakladı," dedi Rey. "Bunu bir spor haline getirdi. Yine de amcalarımın kaçmaktan daha fazla onuru vardı."

"Sen daha çocuktun," diye araya girdi Silla. "Kaçmakta onursuzluk yok-"

"Kuzenlerim silah taşıyacak yaşta bile değillerdi ama taşıdılar. Onurlarıyla öldüler, tıpkı içinde bir damla Galtung kanı olan herkes gibi."

Damarlar. Geriye sadece ikimiz kaldık, Harpa da bize bakıyordu."

Sessizlik, az önce söylediği sözler kadar korkunçtu. "Özür dilerim," dedi sonunda.

"Üzülme," diye tersledi, sonra sesini yumuşatmaya zorladı. "Şimdi yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyorsun. Neden kayıtsız kalamadığımı."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorum."

Rey merak etmekten kendini alamıyordu; onu hâlâ Jonas gibi mi görüyordu? Bahanelerle dolu, vahşi bir adam mı?

Dağdan aşağı sessizce indiler, yorgunluk Rey'in üzerine çökmüştü. Ailesi hakkında en son ne zaman konuştuğunu hatırlayamıyordu. Ama onlar gideli on yedi yıl olmuştu. Yaraları uzun zaman önce kabuk bağlamış, sertleşmiş, yaralı bir ete dönüşmüştü. Öte yandan kardeşi... bu yara hamdı ve onarılmamıştı, onu aldığından beri geçen yıllar içinde iltihaplanmıştı.

Her zaman yaptığı şeyi yaptı. Rey aklını Kristjan'dan uzaklaştırdı.

Runný'nin koşuşlarından geçtiklerinde SILLA'NIN MİDESİ gurulduyordu ama kalkan-evin içinden gelen seslerle tüm vücudu gerildi.

"Bu Gyda," dedi Rey. "Vig'in annesi. Sesini tanıyorum." Attan indi, Silla eyerden inerken Kahverengi At'ı hareketsiz tuttu.

İsteksizce onun peşinden kalkan-evin parlak karmaşasına girdi ve şok içinde gözlerini kırıştırdı. Pişmiş yemek kokusu açlıktan midesini bulandırdı. Küçük alana altı beden sığmıştı; Vig masaya yaslanmış, bir çift aynı derecede beceriksiz oğlan yerde yuvarlanıyor, dirsekler ve uçuşan yumruklar havada uçuşuyordu; Runný bir bankta oturmuş, genç bir oğlanın saçlarını kafatasının tepesi boyunca siyah bir örgü halinde örüyordu; ve yaşlı bir kadın kazanı karıştırıyor ve omzunun üzerinden güreşen oğlanlara havlıyordu.

"Rey!" diye bağırdı çocuklar, ona doğru koşarken kavgalarını unutmuşlardı. Rey yumuşak bir homurtuyla onların darbelerini karşıladı ve şaşkınlıkla onlara baktı.

"Hanginiz Haki, hanginiz Haddi?" diye sordu. "Tanrılar aşkına, ne kadar da büyümüşsünüz."

"Kenara çekilin çocuklar!" diye gürlledi kadın. "Rey Galtung. Buraya gel, delikanlı."

Rey ağır bir nefes alarak ikizlerden kurtuldu ve Silla'nın Gyda olduğunu tahmin ettiği kadına doğru adım attı. Broşlarla tutturulmuş ağır yünlü bir elbise giymiş olan kadın hem uzun hem de sağlamdı. Hiç tereddüt etmeden Rey'i boğucu bir kucaklamanın içine çekti. Silla eğlenerek izledi. Bu, Balta Gözler'in yepyeni bir yönüydü.

Silla kadının saçlarını inceledi. Gri çizgileri olan siyah saçlar düzinelerce küçük örgüyle örülmüş, boncuklar ve gümüş manşetlerle süslenmişti.

"Bu Silla," dedi Rey, Gyda onu serbest bıraktığı anda.

Silla gülümsemeye zorlayarak gergin bir el kaldırdı. Ama Gyda ona doğru hışımla koştu ve Rey'e zorla yaptırdığı aynı anaç kucaklamayla onu sardı. Tanrım, ama sarılmak iyi hissettiriyordu. Silla ona doğru sarktı, bırakmak istemiyordu.

"Galtung'un her dostu bizim de dostumuzdur," dedi Gyda geri çekilerek. Elleriyle Silla'yı sıkıca kavrayan Gyda, yüzünü incelemek için onu omuz hizasında tuttu. Neyse ki şişlik inmişti ama Kopa'nın morluklarının kalıntıları hâlâ duruyordu. "Tanrı seni korusun, zavallı kız. Klaernar'ın sana zor zamanlar yaşattığını duydum."

Silla'nın eli, dokunulduğunda diken diken olan kısa saç tutamına uzandı.

"Evet." "Vig senin Galdra olduğunu bile bilmediğini söylüyor!" dedi çocuk otururken.

Runný'den önce. "Bu doğru mu?"

"Korkarım öyle," dedi Silla, Snorri olduğunu tahmin ettiği çocuğa bir kez daha gülümsemeye zorlayarak. Yün bir pelerin giymişti ve pelerinin altında kolları çıplaktı. "Ah, sen Vig'in kardeşi olmalısın."

Gururla başını salladı.

"Snorri, Silla'yı Nordurya buz banyosu yapmaya ikna etmeme yardım et." Vig masadan kahkahalarla güldü.

Snorri'nin yüzüne temkinli bir gülümseme yayıldı. "Oh, *yapmalısın*. Sadece ilk birkaç saniye soğuk olur. Sonra hiçbir şey hissedemezsin." Kaşlarını çatı. "Dışarı çıkıp ateşe yaklaşına kadar ve sonra *yanıyor*. Ama... iyi bir şekilde."

Silla, Runný'nin yanındaki banka çöktü. "Öyle mi?"

"Sus Snorri," diye kıkırdadı Gyda. "Silla daha yeni geldi. Onu buzdaki deliklerden atlatmadan önce yerleşmesi için bir dakika ver." Yaşlı kadın kulübede arkasını döndü. "Dün gece kürkler ve erzaklarla gelecektim ama bazı kötü haberlerimiz var." Gyda dolaplara doğru yürüdü ve bu sabah kesinlikle orada olmayan kilden bir kavanoz seçti. "Snorri'nin arkadaşlarından biri kayboldu."

Silla'nın omurgasından aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı.

"Evet," diye mırıldandı Vig, bir elini yorgun yüzünde gezdirerek. "Görünüşe göre genç Váli uyarılarıma kulak asmamış. Tek başına kartopu toplamaya çıkmış ve geri dönememiş."

Snorri'nin gözleri parladı ve çocuk başını çevirdi.

Runný bir kolunu küçük kardeşinin omzuna doladı. "Eminim bir yere sığınmıştır. Onu bulacağız Snorri."

"Bütün Kalasgarde dağa çıkıp onu aradı," diye devam etti Gyda, kazana bir tutam bir şey ekleyerek. "Bu sabah aydınlıkta aramak için tekrar yukarı çıktık ama şu ana kadar hiçbir iz bulamadık."

"Bana söylemeliydiniz," dedi Rey masaya otururken. "Aramaya ben de katılırdım."

Gyda'nın yüzü bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Elbette katılırdın Rey." Koyu renk gözleri Rey'den Silla'ya kaydı, sonra tekrar geri döndü. "Ama çok uzaklara gittiniz ve buralarda tanınmak istemeyebileceğinizi düşündük."

Rey yavaşça başını salladı. "Varlığımızı gizli tutmak en iyisi. Ama nasıl gizli kalacağımı ve nasıl yardım eli uzatacağımı biliyorum."

Gyda içini çekerek Rey'in yanağını şaşırtıcı derecede sevecen bir hareketle okşadı. "Yeterince yiyor musun? İyi uyuyor musun?" Kulübenin etrafına göz gezdirdi. "Sanırım burada sadece bir yatak var. Senin için yedek bir palet getirmeliydim." Gyda durakladı. "Saklanmak zorunda kaldığın için üzgünüm delikanlı. Ama seni bize geri getirdiği için üzgün değilim."

Ama Rey Gyda'nın elini yanağından çekip yakacak odunla ilgili bir şeyler mırıldanarak dışarı çıktı. Gyda sadece gülümsedi, hırpalanmış bir çaydanlık getirip kapıdan dışarı fırlayan Snorri'ye uzattı.

"Bu adam hiç değişmemiş. Dış görünüşü hâlâ çok ciddi ama kalbi..." Snorri geri dönüp ona alevlerin üzerine astığı dolu çaydanlığı uzatırken içini çekti. Gyda Silla'ya döndü. "Ya sen, dúlla? Senin hikâyen ne?"

Hikâye. Silla bunlardan birine sahip olması gerektiğini düşündü. Cildi kaşınıyor, midesi düğümleniyordu. Eski Silla bu insanların arasına karışır, paylaştıkları tüm eğlence ve sevgiyi içine çekerdi. Ama çok şey görmüş, çok fazla kalp acısı yaşamıştı. Yeni Silla bu insanlara fazla yaklaşmanın sadece hayatlarını tehlikeye atacağını anlamıştı.

"Korkarım söyleyecek fazla bir şey yok," diye mırıldandı kendinden nefret ederek. "Umarım beni bağışlarsınız ama uzanmalıyım. Gün beni oldukça yordu."

"Küller, nasıl unutabilirim ki?" dedi Gyda, çaydanlığa róa kabuğu ekleyerek. Zengin, baharatlı kokusu havayı doldurdu. "Harpa'yla yeni tanıştın. Bu gerçekten de üzücü bir deneyim olabilir. Elbette, dúlla, dinlen. Burada uzun süre kalmayacağız ve uyandığında senin için bolca yemek artığı olacak."

Silla gözlerini öfkeyle kırıştıtararak başka tarafa baktı. "Teşekkür ederim Gyda," dedi ve perdenin arkasına çekildi.

Denemesine rağmen uyku onu bulamadı. Silla bunun yerine perdenin arkasındaki gürültüyü dinledi, baharatlı róa ve doyurucu güveç kokularını içine çekerek onlarla birlikte dışarıda olmayı diledi. Hayatları için bir tehlike olmamayı diliyordu.

Perdenin ötesinde, kamara seslerle dolup taşıyordu. Vig'in ikizlerle zar oyununa daldığını, Snorri'nin üzüntüsünden sıyrılıp Rey'i soru yağmuruna tuttuğunu duydu: "Bir illmarr öldürmek nasıl bir şey?", "Uzun kılıcı büyük baltaya gerçekten tercih ediyor musun?", "Kalp Yiyen'le karşılaştığında onu yumruklamak istedin mi?"

Silla dikkatle dinledi ve Rey'in çocuğun sorularına gösterdiği hoşgöründen etkilendi. Onun mükemmel bir ağabey olabileceğini üzüntüyle fark etti.

Rey, Snorri'ye kılıç kullanmayı öğretmeyi teklif ettiğinde Vig ofladı. "Hiçbir gerçek kuzeyli savaş için büyük balta yerine uzun kılıcı seçmez."

"Sus, bjáni," diye azarladı Gyda.

Çok geçmeden Gyda ve yavruları çiftliklerine dönüş yolculuğu için giysilerini giymeye başladılar. Gyda, Rey'e kulübelerinin artık erzakla dolu olduğunu söyledi -elma, havuç, sert peynir, róa kabuğu, bir somun ekmek ve sınırlı miktarda tahıl. Akşam yemeğinden arta kalanlar döşeme tahtalarının altındaki soğuk hava deposunda saklanıyordu. Ön verandaya taze odun, ahıra da saman yığılmıştı. Dolaba çift için giysiler bırakmışlardı; keten ve yün tunikler, pantolonlar, bacak sargıları ve Silla için kalın, kürklü bir pelerin.

"Güneyli kanı için," dedi Vig yüksek sesle, sanki Silla'nın onu dinlediğini biliyormuş gibi.

Kalkan evinin kapısı açıldığında Rey boğazını temizledi. "Eğer aramaya çıkmak için adama ihtiyacın olursa, beni getirmeni istiyorum."

"Getiririm," dedi Gyda gülümseyen bir sesle.

Kapı tıkırdayarak kapanırken Silla nefes verdi. Omuzlarına bir kürk sarmadan ve perdenin ötesine geçmeden önce birkaç dakika geçmesine izin verdi.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Rey. Adamın zırhlı ceketinin tokalarını sıkıtiğini görünce ayakları takıldı.

"Pek ziyaretçi havamda değildim," diye yalan söyledi. "Sen ne-" Anlayış içine yerleşirken kalbi çarpmaya başladı. "Onu arayacaksın. O çocuğu."

Rey sadece homurdandı, onunla göz göze gelemiyordu. Silla ayağa kalktı, tüyleri yere döküldü. "Ben de gideceğim."

Bakışları onunkilere kaydı, *baltalı gözleri* tenini kesiyordu. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Yardım etmek istiyorum!"

"Hayır," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Bu senin için çok tehlikeli."

"Yani," diye tükürdü, "*sen* kulübeden çıkabilirsin ama *ben* çıkamam. Bunu doğru mu anlıyorum?"

Ne kadar üzölse de gözleri yaşardı. Adam onu yalnız bırakıyor, kayıp çocuğu bulmak için bilinmeyene doğru yola çıkıyordu. Ya geri dönmezse? Ya biri onu burada tek başına bulursa? Bir önceki gece, boş kalkan-evde uyanık yatarken, onu sonsuza dek terk edip etmediğini merak etmek işkence gibiydi.

Rey ona sırtını dönerek kurt derisinden eldivenlerini giydi. "*Ben* kendi başımın çaresine bakabilirim. *Sen* yapamazsın."

Elleri titriyordu ama bir şekilde sesi sabitti. "Hava kararıyor. Düzinelerce kişi başarısız olmuşken senin ne şansın var-"

"Denemeliyim," diye tersledi, sonra içini çekti. Kürklü pelerini omuzlarına doladı ve bronz bir iğneyle tutturdu. Rey derin bir nefes aldı. "Geç kalacağım. Vig'in ailesinden başka kimse burada olduğunu bilmiyor ve huş ağacı gravürlerinin bu kadar uzağa yayılması biraz zaman alacak. Korumalar sayesinde güvende olacaksın."

Silla uyuşmuş bir halde bankın üzerine çöktü. "Ya sen?" diye sordu. "Sana kim göz kulak olacak Rey? Seni kim güvende tutacak?"

Odanın diğer ucundan onun şaşkınlığını hissetti. Kelimeler aradığını hissetti. "Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi sonunda. Ve sonra kapı gıcırdayarak kapandı.

ve Silla üst üste ikinci gece de kulübede yalnız kalmıştı.

Rey nihayet kulübeye döndüğünde sabaha yakın bir saatti. Dik yamaçları tırmanmaktan bacakları ağrıyor, soğuk iliklerine kadar işliyordu. Saatlerce karanlıkta aramıştı.

Rey gençliğindeki tüm saklanma yerlerini, Kalasgarde Gölü'nün uzak tarafındaki kayaya oyulmuş mağarayı ve Kristjan'la saatlerce kızak kaydığı vadiyi aramıştı. Ama çocuktan hiçbir iz yoktu. İz yoktu. Kumaş parçası yok. Ne kırılmış dallar ne de ezilmiş yapraklar. Saat sabaha yaklaştığında ve Rey'in göz kapakları kayalar gibi ağırlaştığında merhamet etmek zorunda kalmıştı.

Yine kalbinde suçluluk duygusuyla kalkan evine döndü. Silla'yı üst üste ikinci gece yalnız bırakmıştı. Yeterince sıcak mıydı? Hızlı bir uykuya mı dalmıştı? Geniş bir esnemeye Rey kalkan evin kapısını iterek açtı.

Gölgelerin arasından fırlayan karanlık figüre karşı hazırlıksızdı. Omzuna çarpıp onu yana doğru tökezlettiklerinde Rey'in savaştı içgüdüleri devreye girdi. Bir darbeyi engellemek için tam zamanında kendini düzeltti, rakibinin bileğini yakaladı ve duvara doğru itti. Ön kolunu saldırganın boynuna bastıran Rey, onu yerinde tuttu.

"Silla," diye mırıldandı, kolunu onun boğazından kurtararak. "Sen ne-"

Göğsü kabararak, geniş, kara gözlerle adama baktı. Sonsuz ateşler içindeki kadın dehşete kapılmıştı. "Rey," dedi titreyerek. "Sensin."

"Ne oldu?" Rey yüzünde bir zarar izi olup olmadığını araştırarak sordu. "Yaralandın mı?"

"Seni davetsiz misafir sandım" -titremeye başladı- "Davetsiz misafir olduğumu sandım." "Benim," dedi Rey usulca. Tanrım, tam bir göttü. Bunu yapmamalıydı.

onu yalnız bırakamazdı, yaşadığı onca şeyden sonra değil. "Burada güvendesin." "Oh," dedi, sesi ince ve kırılgandı. "Onu buldun mu?"

Rey başını salladı, keder göğsünü dolduruyordu. Çocuğu bulma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama yine de bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama Silla burnunu çekerken, onu rahatlatmak için çaresizce göğsüne bastırdı. Kırmızı lekeler Rey'in görüşünü bulanıklaştırdı. Bunu o yapmıştı. Onu ağlatmıştı. Ve kendini bu diyardaki en büyük göt gibi hissediyordu.

Yavaşça onu karanlık kulübeye götürdü ve bankın üzerine oturttu. Ateş kömürlere kadar yanmıştı ama Rey yeniden canlandırmak için onu bırakmayı reddetti. Kız ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken, parmak uçları dikenli saçlarını okşadı ve Rey anlamaya başladı.

Kopa, Silla'nın teninde çürükler ve ruhunda görünmeyen yaralar bırakmıştı. Jonas. Klaernar. Kraliçenin onun peşinden gönderdiği her savaşçı. O anda Rey hepsini avlamak ve parça parça sökmek istedi.

"Güvendesin," diye tekrarladı, bu kadar yetersiz kelimeler için kendine lanet ederek. Rey yavaşça Silla'yı kolunun omzuyla buluştuğu yere çekti. Rey nefesini tutarak onun kendisini itmesini bekledi. Ama Silla sadece ona sokuldu, yumuşak ve çok sıcaktı. Kalbi onun yakınlığı karşısında gümbür gümbür atıyor, etrafındaki duvarlar küle dönüyordu.

"Ben miyim?" diye boğuldu. "Bir kez daha kaçmam an meselesi gibi görünüyor. Başka biri bana zarar vermeye çalışmadan önce..."

"Kimse bilmiyor-"

"Yine de," dedi sulu bir sesle. "Vig ve Runn'y'e güvendiğini biliyorum ama onları tanımıyorum. Ayrıca Jonas bir insanın ne kadar çabuk dönüşebileceğini gösterdi."

Kalbinin gümbürtüsü öfkeyle gök gürültüsüne dönüştü. "Alçakça, aşağılık bir şey yaptı. O Bloodaxe Tayfası'na ihanet etti ama sen... o sana en kötü şekilde ihanet etti."

Silla hiçbir şey söylemedi ve Rey devam etti. "Bana güvenebilirsin." Nefesinin altından küfretti. Vücudu bir savaştan çıkmış gibi titriyordu. "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Başını öyle tanıdık bir hareketle göğsüne indirdi ki Rey kalbinin kaburgalarından kurtulabileceğini düşündü. Güven fidanı bir kez daha büyüyordu ve bu kez onu çiğnemeyecekti. Bu değerli şeyi güçlenene kadar besleyecekti. Kolunu omurgasından aşağı kaydırarak onu daha yakına çekti.

"Üzülme," dedi göğsüne doğru. "Elbette Váli'yi aramaya gittin. Onu düşünmeden edemedim. O çok genç." Durakladı. "Böyle bir çocuk gibi davranmamalıydım. Bilmiyordum ama galiba yalnız kalmayı sevmiyorum."

Rey onun saçlarını dikkatle ve şefkatle düzeltti, kaçmasını bekledi. Bunun yerine gözlerini kapattı. Nefes vererek, uzun zamandır kendisiyle alay eden bukleleri okşadı. "Sen... bilmiyor muydun?"

"Kendimi hiç yalnız hissetmedim."

Rey'in kaşları birbirine yaklaştı. "Hiç mi?"

"Hayatım boyunca babam ve ben vardık. O öldükten sonra, Twisted Pinewoods'da yalnızdım ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Deli olduğumu düşüneceksin."

"Pek olası değil." Parmak uçları bir kıvrımın hatlarını çizdi.

Kadın tereddüt etti. "Hayali görüntüler gördüm. Hatırladığım kadarıyla Saga olduğunu yeni fark ettiğim küçük sarışın bir kız. O..." Silla ürperdi. "O benim daimi yoldaşımdı."

Midesi bir taş kadar ağırlaşmıştı. "Skjöld ayrılıyor," diye mırıldandı. Kristjan da imgelemler görmüştü; uzun zaman önce ölmüş olan anne babasıyla saatlerce konuşmuştu.

Silla başını salladı. "Geldi ve gitti ama yine de hayatımdaki en değişmez şeydi. Gördüğünüz gibi hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadım."

"Ben hep yalnızdım," derken buldu kendini Rey.

Silla geri çekildi. Yanaklarında bir kızarma oldu, sanki birden ne kadar yakınlaştıklarının farkına varmış gibiydi. Birkaç santim uzaklaştı ve Rey rahatlaması gerektiğini bildiği halde, onun dokunuşunun yokluğunu bir ağrı gibi hissetti.

"Özür dilerim," dedi, alnına bir dal düşerken. "Sana saldırdığım için. Ve üzerine ağladığım için."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Rey, saç tutamına uzanmamak için kendini zor tutarak. Düzleştirmek için çekip sonra tekrar yukarı sıçramasına izin verdi.

Kadın ona bakarken kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçekten hep yalnız mıydın?"

"Bloodaxe Ekibi ile değil. Ama işler arasında, özellikle de kardeşimden sonra..." Kendini cümleyi tamamlayamaz halde buldu. Çok çığ, çok savunmasızdı. Kristjan'ın ölümünü açıklamak iki kez yaşayabileceği bir şey değildi. Yalnız bir kurt olmak daha kolaydı. Herkesi dışarıda tutmak.

"Yalnız olmayı *sevmiyorum*," diye itiraf etti Silla. Saç telini yukarı itti ama alnına geri düştü.

"Buna alışacaksın," dedi Rey, gözlerini kıvrıma dikerek.

Silla uzun bir nefes verdi. "Davranışlarım dehşet verici. Kendimi bile tanıyamıyorum."

Başını iki yana salladı. "Seni yalnız bırakmamalıydım."

Birbirlerine baktılar, yeni bir belirsizlik havada asılı duruyordu. Rey bundan hiç hoşlanmamıştı. Onu kendisine geri getirmek istedi. Ona sarılmak için

tüm korkuları eriyip gitti.

Silla bir esnemeyi bastırarak ayağa kalktı. "Artık güvende olduğunu bildiğime göre, belki uyku beni bulur." Tereddüt etti. "İyi geceler, Rey."

"İyi geceler, Silla."

Kadın perdenin arkasına çekilirken Rey ocak ateşinin turuncu kömürlerine baktı. Bloodaxe Mürettebatı'nın karşısına korkusuzca dikilen kadını böylesine çözölmüş görmek içinde bir şeyleri sarsmıştı. Rey onun şu anda neler yaşadığını hayal etmeye çalıştı; yalnız, kafası karışık ve perili. Yalnız kurt olabilirdi ama şimdi Silla'nın bir sürüye ihtiyacı vardı.

Rey uzun bir iç çekişle ateşe bir kütük daha attı.

On Altıncı Bölüm

SUNNAVİK

Gözleri Üstat Alfson'ın çalışma odasındaki raflarda sıralanan renkli kavanozları tararken **Saga**'nın kalbi küt küt atıyordu. Bir dakika içinde onuncu kez bu planı sorguladı.

Leydi Geira'ya luna kökü tozu verip el yazısından bir örnek almasının üzerinden bir gün geçmişti. Saga, Geira'nın ilginç hobisinin keşfini düşünüyordu. Bir yandan, Geira'nın müstehcen hikâyesinin kayıp olduğunu bildirmesi pek olası değildi. Diğer yandan da bunu bir koz olarak kullanma ihtimali vardı. Yüce Gothi'nin karısının Ayı Tanrısı hakkında erotik hikayeler yazması oldukça uygunsuzdu. Saga, Geira'nın kraliçenin yazışmalarını teslim etmesini sağlamak için bu lanetleyici kanıtı kullanabilir miydi?

Ancak Geira'nın hâlâ yatağa bağlı olduğu anlaşılıyordu ve Alfson mektubun iki gün içinde gönderileceğini söylemişti. Saga'nın balmumu mühürleyiciyi edinme konusundaki endişeleri giderek artıyordu. O pula ihtiyacı vardı. Onunla, Kurt Besleyiciler vahşi doğayı yanlış yönde tararken Eisa için *haftalar* satın alabilecekti.

Bu da Saga'yı "sinirlerini yatıştırmak" için bir tonik isteğiyle Üstat Alfson'ın çalışma odasına getirdi. Luna kökü tenekesi cebinde ağır ağır duruyordu ama Saga onu Alfson'ın üzerinde kullanmak istemiyordu. Üstat, Saga'yla buluştuktan hemen sonra Geira'yla aynı rahatsızlığa yakalanırsa, suçlunun kim olduğu açıkça ortaya çıkacaktı. Onu sadece son ve çaresiz bir çare olarak getirmişti.

Ama üstadın genç yandaşı dakikalar önce onu boş çalışma odasına aldığıında, Alfson bütün gün yaptığı üstatlık işlerini bitirirken Saga yalnız bırakılmanın şokunu yaşamıştı. Doğal olarak, Saga etrafı kolaçan etme fırsatını kaçırmamıştı.

Dolap kapaklarını açıp raflarda işine yarayabilecek bir şeyler ararken kendisini takip eden gözleri görmezden gelmeye çalıştı. Üstadın duvarlarında bir düzine ölü hayvan asılı olması yeterince kötüydü. Ama bu hayvanlar... gözleri doğdukları gibi değildi. Değiştirilmişlerdi; kurdun sarı gözleri çok daha büyük bir şeyle, tilkinin gözleri başka bir yaratığın olağanüstü mavileriyle takılmıştı. Tavşanın gözleri sürüngen gibi görünüyordu; parlak yeşil, göz bebekleri dikey bir yarıktı. Daha sayısız şey vardı ama onları zihninden kovmaya çalışmıştı.

Üstadın çalışma masasına doğru ilerledi, gözleri dağınık alanı görünce seğirdi. Bir parşömen parçası kapan Saga, sıkışık yazıyı okudu.

~~-Salvia-kan kaybindan öldü (12)~~

~~-Yanan ısırgan otu-zayıflamış kalp (11)~~

~~-Alpine catspaw- dozu azaltın. 5. Gün enfeksiyonu (13)~~

Saga ne yapacağını bilemez bir halde parşömene baktı. Bir süre sonra parşömeni bir kenara atıp dizlerinin üzerine çöktü. Masanın altında çift kapısı kilitli bir dolap vardı. Eli demir asma kilidin etrafına dolandığında, kolundan yukarı ve omurgasından aşağı doğru bir karıncalanma hissi yayıldı. Saga bu kilitli kapıların ardında ne olduğunu keşfetmek için aniden acil bir ihtiyaçla doldu. Demir asma kilidi salladı, kolları çekiştirdi, kapıyı açmak için boşuna uğraştı. Neden kilit açmayı hiç öğrenmemişti?

Bu dolaba girmeliydi...

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kendini sarsarak. Ellerini dolaptan geri çektiğinde, garip aciliyet dağıldı. Saga ayağa kalktı ve kapıya baktı. Duyularını serbest bırakmıştı ama duvarlardan geçmekte zorlanıyordu ve Alfson'ın gizlice yaklaşmaması için koruyucu tanrıçası Marra'ya dua etti.

Bakışları masanın çekmecesine takıldı ve hemen ona doğru koştu. Ama yerine sabitlenmiş başka bir asma kilit görünce kalbi sıkıştı. Saga iç çekerek asma kilidi çekiştirdi.

Asma kilit düştü ve açıldı.

Saga birkaç kalp atışı boyunca şaşkınlıkla ona baktı. Kesinlikle olamazdı. Ama orada asılı duruyordu. Hemen harekete geçti, asma kilidi kaydırarak çıkardı ve çekmeceyi açtı. Ağzı açık kaldı. Tüylerin arasında yuvalanmış

ve balmumu çubukları, bir mühür damgasıydı. Onu aldı ve mührü inceledi. Bir Norvalander arısı.

Zaman yavaşlıyor gibiydi; zihni tamamen boştu.

Bu kraliçenin mührü. *Alfson*'da kraliçenin balmumu mührü vardı.

Bu keşif karşısında Saga'nın dizlerinin bağı çözüldü. Ve tek düşünebildiği, sadece kilitli olmayan çekmeceyi değil, bütün hafta boyunca aradığı şeyi bulduğu için ne kadar *şanslı* olduğuydu. Kaşlarını çattı. Bu bir hile olmalıydı. Çok kolay olmuştu. Onun gibi bir kadın için fazla şanslıydı. Yine de mührü korsesinin içine soktu.

Saga tam asma kilidi yerine takmıştı ki kapının arkasından bir gırtlak sesi duyuldu. Demir menteşeler gıcırdayıp Üstat Alfson ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde Saga kendini masanın karşısındaki sandalyeye attı. Kısa boylu ve kel olan üstat, her dem yeşil cüppeler giymişti. Kalbi hızla çarpan Saga sandalyenin kollarını kavradı.

Balmumu mühürleyici korsesinin içindeydi. *Balmumu mühürleyici!* Mühürle birlikte odasına koşmak, yatağında sevinçten zıplamak ve yastığına doğru çılgılık atmak istedi. Ama kendini temkinli olmaya zorladı. Her şeyden önce, şüphe uyandırmamalıydı.

...*Üstat Lekka için dozaj numaraları*, diye geldi Üstat Alfson'ın düşünceleri ve Saga'ya bariyerlerinin indirildiğini hatırlattı. Saga bu ismi Geira'nın gizli parşömenindeki isim olarak tanıdı.

"Saga," dedi Üstat Alfson, masanın arkasındaki sandalyeye yerleşerek. "Sinirlerinizin daha da kötüleştiğini duydum."

...*güçlü bir savaşçı yeteneği taşıyan kişinin Saga olmaması ne yazık*, diye düşündü üstat. *Ama onu ergenlik çağında üç kez test ettim ve katalizörün hiçbir etkisi olmadı...*

"Evet," dedi, bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak. Alfson onu... test mi etmişti? Dik dik baktığını fark eden Saga, hevesle -çok hevesle- başını sallayarak durumu telafi etti. *Normal davran tüy kafa.*

Alfson masanın karşısından ona baktı. Alnından yanağına doğru uzanan kırmızı yara izini, bir gözün olması gereken yerdeki soluk, pütürlü kütleyi görmemek imkânsızdı. Saga, sanki onun en derin sırlarını okuyabiliyormuş gibi karanlık ve değerlendirici gözlerine odaklandı.

...*ne kadar güzel gözler...*

Saga'nın eldivenli elleri birbirine sıkıca kenetlendi.

"Sinirler," dedi üstat. "Evet. Size yardımcı olması için bir tonik hazırlayabilirim."

"Teşekkür ederim." Üstadın düşüncelerinden parçalar zihnine dağılırken Saga ne söylediğinin farkında bile değildi.

...Geira'nın yatması ve kâtipliği bana bırakması ne kadar sinir bozucu, diye düşündü. *Eminim başka bir kâtibî kanatlarımızın altına alabiliriz. Bu benim yeteneklerimin çok altında...*

Saga doğal görünmek için elinden geleni yaparak üstada göz kırptı. Yıllardır -belki de hayatında- ilk defa Saga kendini sersemlemiş hissediyordu. Sanki sandalyesinden fırlayıp bir aptal gibi dans edebilirmiş gibi. Balmumu mühürleyicisi vardı. Bulmuştu!

"Aklıma gelen özel bir tonik. Savaş şokunu tedavi etmek için kullanılan bir ilaç," diyordu üstat. "Hem zihni hem de bedeni rahatlatıyor."

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandı Saga.

...Svaldrin, Alfson'un düşüncelerini süzerek uzlaştı. Yine de Rökksgarde hazır değil. Onları şimdilik burada barındırma riskini göze alıyor muyuz?

"Çarkıfelek, kediotu kökü ve losna özü," dedi üstat sandalyesinden kalkarak. Alfson raflardan oluşan duvara doğru ilerledi ve parmağını kaldırarak duvarı taradı. Çeşitli malzemeleri topladıktan sonra çalışma masasına geçti.

...bir damla losna, diye düşündü. *Sağlam eller, iki damla bir atı devirir...*

Saga gözlerini kırptırdı.

...en azından kuzeyden iyi haberler var, diye düşündü Alfson.

Nabızı atmaya başlayan Saga kendini olağanüstü bir şekilde hareketsiz tuttu.

...bir Svangormr Geçidi görüldü. Kesin bir yer değil ama aramayı oldukça daraltıyor...

"Şimdi canım," dedi üstat, elinde toprak bir fincanla dönerek. "Bu seni daha cesur yapacak. Bugün bunu dene ve tekrar görüşelim. Haydi, şimdi iç şunu, sonra da yüzüne biraz güneş almaya çalış."

Saga fincanı kabul etti. "Teşekkür ederim."

...evet, evet, devam edelim, diye düşündü Alfson, bir anahtar aldı ve masasının çekmecesindeki asma kilide yerleştirdi. *İlk iş olarak bu mektubu Kurt Besleyicilere yazmalıyım. Bu aramayı güneyden yönetmek zahmetli, Kara Pelerin'i göndermeliyiz...*

Bu son düşünce Saga'yı hareketsiz bıraktı. Kurt Besleyicileri'ne iki gün içinde değil, *bugün* haber gönderecekti. Zihni artık bedenine bağlı değilmiş de onun üzerinde bir yerlerde yüzüyormuş gibi hissediyordu.

Geniş gözlerle onu izleyen Saga, bardağı ağzına götürdü ve sıvıyı boğazından aşağı akıttı. Alfson asma kilidi kenara çekmişti. Çekmecenin içine bakıyordu.

...Gorm'a Leydi Geira'dan balmumu mühürleyiciyi getirmesini söyledim, diye düşündü, tüy kalemleri ve mürekkep kaplarını dolaştırırken. Bu Gorm'un bugün yaptığı ikinci hata. Bir tane daha yaparsa şansı kalmayacak...

Saga uzun ve yavaş bir nefes vererek boş bardağı Alfson'ın masasına koydu.

Toniğin işe yaradığını şimdiden hissedebiliyordu. Başının üzerinde kırılan bir yumurta gibi, boynundan ve omuzlarından aşağı damlıyor, dokunduğu her yerdeki gerginlik düğümlerini gevşetiyordu. Oh... *harikaydı*.

"Dozu ayarlamamız gerekebilir," dedi Üstat Alfson ona bakarak. "Ama bu iyi bir başlangıç. Şimdi git."

Saga başını salladı ve ayağa kalktı. Alfson'ın titreyen vücudunu toniğin etkilerine bağlamasını umdu ama yorum yapmasını beklemedi.

Saga topuğunun üzerinde dönerek odadan kaçtı.

On Yedinci Bölüm

Svangormr Geçidi, diye düşündü Saga, elleri taş duvarlarda gezinirken. *Eisa Svangormr Geçidi'nde görülmüş...*

Koridorun derinliklerine doğru ilerledi, duvar halılarının, büstlerin ve o korkunç tahnit edilmiş ayının yanından geçti. Saga zavallı şeye kaşlarını çattı. Vahşi doğaya, kuşların, kurtların ve kır çiçeklerinin yanına aitti; yünle doldurulup bu karanlık, küflü koridorda poz vermesine değil. Saga yere baktı ve ayaklarının durakladığını fark etti.

Eisa, diye hatırlattı kendine, onları ilerlemeye zorlayarak. Tanrılar, ama düşünceleri su gibiydi, onları kavrayamadan zihninden kayıp gidiyordu. Ve bir bulut kadar hafıftı, koridorda süzülüyordu. Kendini *iyi* hissediyordu. Tanrım, *mutlu* hissediyordu. Sıcak bir banyoya girdikten sonraki ilk birkaç saniye gibi garip, yabancı bir histi bu. Saga bir elini dudaklarına götürdü ve dudaklarının gülümseyerek açıldığını görünce şaşırdı.

Aşağı baktı. Ayakları yine durmuştu. Arkasını dönerek çevresini inceledi; yüksek tavanlı bir sahanlık ve iki kemerli kapı vardı. Burayı biliyordu ve kapının ötesinden gelen kılıç sesleri de bunu doğruluyordu. Saga pencereye doğru adım atarak dövüş alanına baktı. Aralarında Klaernar'la alay eden ve kalabalığa oynayan o adam da var mıydı?

"Leydi Saga," diye bir ses geldi arkasından ve Saga'nın korkuyla sıçramasına neden oldu.

Saga söz konusu adamla yüzleşmek için döndü. Onu düşündüğünü nereden biliyordu? "Sen," diye ağzından kaçırdı. "Düşüncelerimi mi okudun?"

Kollarını göğsünde kavuşturan Rurik, gölgeli bir kemere rahatça yaslanmış, o gözlerle onu izliyordu. Eğrelti otları gibi yeşil... ya da zehirli sarmaşık. Ama Saga baktıkça bu gözlerin daha çok bir dağ kedisinin yeşil gözlerine benzediğini düşündü; sırtınızı dönmeye cesaret edemeyeceğiniz türden.

Neyse ki Rurik onun sorusunu duymazdan geldi. "Günlerdir sizinle konuşmak istiyordum."

Saga onun çenesindeki yarığa baktı. Daha bu sabah tıraş olduğu anlaşılıyordu, sakalının izleri geri gelmeye başlamıştı. "Burada ne işin var?" dedi şaşkınlıkla.

Adamın kaşları birbirine çatıldı. "Bence daha iyi bir soru, neden antrenman sahasında olduğunuz, Leydi Saga?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Bir görevi tamamlamak için yola çıkmıştı ama ne olduğunu tamamen unutmuştu. Kavrayamadığı bu önemli şey için kemiriyordu.

"Bir şeyler var" -durakladı, dağ kedisi gözleriyle değerlendirdi- "sende düzenli olmayan bir şeyler var. İyi misin?"

"Çok iyiyim," diye yanıtladı Saga, pencereden bakmak için dönerek. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" Onun şaşkınlığını hissedebiliyordu ve bu yüzden devam etti. "Bir tonik aldım." Saga eğildi, yüksek sesle fısıldadı, "sinirlerim için."

"Nedir bu... tonik?"

"Tohn-eek," diye tekrarladı Saga, yanaklarını acıtacak kadar geniş gülümseyerek. "Tekrar söyle!"

Rurik ona bakarak, "Artık sizin... sıradan biri olmadığını biliyorum," dedi. "Nedir bu? Bir şey mi içiyorsun? *Sarhoş* musun?"

Koridorun sonundan gelen bir öksürük, Saga'nın şaşkınlıkla ön kolunu kavramasına neden oldu. Saga yere baktı ve diğer elini de koluna ekleyerek onu çevrelemeye çalıştı. O kadar kalındı ki başparmakları dokunamadı. "Burada ne var? Demir plakalar mı?"

"Bu benim kolum," dedi eğlenerek.

"Çelik kadar sert," dedi bir kedi gibi yoğurarak. "Bu toniğin içinde ne vardı?"

"Valderion kökü, çarkıfelek çiçeği ve fosna özü. Lesna.

Bir şey -na." Elini umursamazca salladı. "Kendimi *oldukça* rahatlamış hissediyorum." "Öyle görünüyor," dedi adam.

"Yalnız," diye devam etti, "çok tuhaf bir his var içimde." Saga durakladı ve ulaşamayacağı bir yerde sallanan düşünceye uzandı. "I

Bir şey yapmam gerektiğine inanıyorum ama hatırlayamıyorum. Ne olduğunu biliyor *musun*, Rurik?"

"Kass," diye düzeltti. "Ve hayır. Korkarım bilmiyorum. Ama senden özür dilemek istedim."

"Özür dilemek mi?" Saga güldü. Bu fikir bile çok komikti.

"Evet," dedi yavaşça. "Galeride söylediklerim için. Benim... itaatsiz bir dilim var. Çoğu zaman izinsiz konuşur. Bunu size söylememeliydim."

Ama Saga derin düşüncelere dalmış, tam olarak ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu.

Rurik boğazını temizledi. "Görüyorum ki bugün kuşlarınız eldiven giymiş-"

"Kuş!" Saga bir elini ağzına götürerek haykırdı. "Şahinler!" Her şey bir anda aklına geldi - mesajlar, balmumu mühürleyici korsesinin içine sokulmuştu. Ve özür dilemeden kaçmak için döndü. Ama yana doğru tökezlemeden önce sadece birkaç adım atabildi. Rurik oradaydı, kolu onun etrafında kayıyor, onu sabit tutuyordu.

"Sakin olun Leydi Saga," dedi usulca. "Uzanmalısınız. Odanıza gitmenize yardım edeyim."

Ama Saga onun kolunu sıkıca kavradı. "Şahin kulesi," diye iddia etti, dalgalanan düşüncelerini toparlamaya çalışarak. Artık o anıya sahip olduğuna göre, aklından çıkmasına izin veremezdi. "Şahin kulesine gitmeliyim."

"Zar zor yürüyebiliyorsun," diye itiraz etti.

"Bana *borçlusun*, Rurik," diye tısladı, bunun çok cüretkâr olduğunun uzaktan da olsa farkındaydı. Adam kaşlarını çatı. "Ve sizi *odalarınıza* götüreceğim, Leydi Saga." "Şahin kulesi," diye tekrarladı Saga. "Beni oraya götürün, ben de... ben de Özrünü kabul ediyorum."

Rurik'in yüzü kaşlarını çatarak onun teklifini düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda ve onu çıkışa doğru yönlendirdi. "Sana bu iyiliği yapacağım ve sonra arkadaş olabiliriz. Gel, omzuma yaslan, evet, oraya."

Başını adamın omzuna koydu, burnuna taze ve bitkisel bir koku çarptı, adaçayı ya da belki ardıç gibi. "Güzel kokuyorsun."

Adam usulca kıkırdadı. "Görüyorum ki bu tonik seni çok özgür hissettiriyor. Ayakların cevap veriyor olmalı. Şimdi onlara adım atmalarını söyle. Güzel, evet."

Adamın ilerlediğini, onu da kendisiyle birlikte çektiğini hissetti ve ayakları ona ayak uydurmak için hızla hareket etti. Duvara monte edilmiş meşalelerin aydınlattığı penceresiz bir koridora girdiler, ateş ışığı eski taş duvarlar boyunca dans ediyordu. Karanlık koridorlar

sadece Saga'nın göz kapaklarının ağırlaşmasına neden oldu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, onları açık tutmaya çalıştı ama sadece kapanmak istediler.

Rurik homurdandı. "Genelde bir hanımefendi omzumda uyuyakalmadan önce ona akşam yemeği ısmarlarım."

Eisa, diye hatırlattı Saga kendine, uyanık kalmak için çaresizce. *Eisa tehlikede!* Bu fırsat için günlerce beklemişti ve bunu mahvedemezdi. Saga, Rurik'in sağlam bedenine yaslandı ve kolunu onun sırtına doladı. Parmaklarının hemen altındaki kasların kasıldığını ve gevşediğini düşünmemeye çalıştı.

Yaklaşan sesler Saga'nın ayaklarının yavaşlamasına neden oldu. "Görünmemeliyiz," diye mırıldandı. "Bu... uygunsuz olur." Yönünü bulmak için etrafında dönerken bakışları Sert Harald'inkilerle çarpıştı. Soğuk gözleri bir goblenin ipliklerinden ona bakıyor, uzun kılıcını Norvaland Kralı'nın göğsüne saplamaya hazırlanırken havada tutuyordu. Ve böylece Saga fark edilmekten nasıl kaçınacağını biliyordu. "Bu taraftan."

Rurik derin bir iç geçirdi. "Bana nereye götürüldüğünü söyleyecek misin? Bize mi?"

Ama Saga taşları saymakla meşguldü. On ikiye ulaştığında, Doğru taşı bulmak için duvara baktı -diğerlerinden giderek daha küçük olan bir taş. Onu bulduğunda elinin topuğuyla itti.

Hiçbir şey olmadı.

Sesler şimdi daha yüksekti - bir çift kadın ve tanrılar, sesler kraliçenin maiyetinin üyelerine aitti. Rurik'in yanında yalnız olduğunun kraliçenin kulaklarına ulaşmasına izin veremezdi. Dişlerini gıcırdatan Saga, tüm vücudunun ağırlığını buna karşı koydu ve tüm gücüyle itti.

Rurik onun yanında boğazını temizledi. "Sanırım seni kendi yerine götürmeliyim-"

Sesi, taşın taşla sürtünme sesiyle kesildi. Saga, bir kapı içeri doğru açılmadan önce mandalın tıkırdadığını hissetti.

"Bir tünel," dedi Rurik, yüzüne yayılan keskin bir ilgi ifadesiyle. yüz.

Saga'nın tek cevabı "Meşale," oldu. Rurik duvardan bir tane kaptı ve onu kapı aralığına doğru çekti. Rurik hızlı bir hamleyle kapıyı kapattı ve onları eski taş duvarların arasına hapsetti.

"Artık görünmeyeceğiz," diye mırıldandı Saga, sallanan bedenini duvara yaslayarak. "Bu yol kale kalesinin altından yukarıya doğru çıkıyor."

batı kanadı."

Rurik Zagadkça bir şeyler mırıldanarak yıkılmakta olan taş duvarları inceledi. Toniğin etkisi her geçen kalp atışında daha da artıyor, Saga'yı uykuya doğru çekiyordu. Neyse ki Rurik dengeleyici kolunu Saga'nın beline dolayarak onu koridora çekti.

Sarmal merdivenlerden aşağıya inerlerken, parmaklarının baskısı Saga'nın zihnini meraklı düşüncelerle doldurdu; yüzünü göğsüne gömüp kokusunu derin derin içine çekmek ya da görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını keşfetmek için parmaklarını saçlarına daldırmak gibi.

Hava her geçen adımda biraz daha soğuyor ve ağırlaşıyordu ama Saga bunu her şeyden çok bir rahatlık olarak görüyordu. Bu tünellerde güvendeydi. Onun gizli, koruyucu alanı.

Gizli değildi, bir parçası onu azarladı. Saga loş fener ışığında gözlerini kırıştırdı, farkına varmaya başlamıştı. Bu tüneli *onunla* paylaşmıştı, bu da onun için güvenli bir yerin daha azalması anlamına geliyordu.

Eisa, diye karşılık verdi. O mektubu ele geçirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Yürürken bana bir hikâye anlat," dedi Rurik, neyse ki dikkatini başka yöne çekerek

Saga'nın iç kargaşasından. "Seni uykudan uzak tutmak için." Başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. O dağ kedisi gözleri onu değerlendiriyor, nasıl hareket ettiğini, ne kadar hızlı koşabileceğini öğreniyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Rurik, "Bana neden hep kuş taktığını söyle," diye denedi.

Saga bakışlı aşağı at onu Eldivenler, inceleniyor
ve Kol ağızları boyunca incelikle işlenmiş kuşlar.

"Annem," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Bir sürü kış kanadı kuşu vardı."

Rurik meşaleyi havada tutarak Saga'nın son basamakları inmesine yardım etti. Şimdi Askaborg'un derinliklerinde, mahzen ve zindanlardan daha derindeydiler. Hava o kadar serindi ki nefesleri bulanıklaştı.

Saga kendini devam ederken buldu, "Senin bile sığabileceğin kadar büyük, yaldızlı bir kafeste tutuluyorlardı, Rurik. Ama annemi üzüyorlardı. Bir kafesten daha iyisini hak ettiklerini düşündü ve biz de onları özgür bırakmaya karar verdik. Kafesin kapısını birlikte açtık."

Saga kaşlarını çattı. Bu kısımdan nefret ediyordu. "Ne oldu?" diye sordu Rurik.

"Onlar..." Kelimeler ona direndi ama onları dışarı itti. "Kuşlar gitmedi. Kafeslerinden çıkamayacak kadar korkmuşlardı."

Rurik arkasında sessizdi ve Saga hikâyesinin sonunu, yani iyi kısmını hatırlamaya çalıştı. "Onlar için ekmek kırıntıları bıraktık. Kuşlar yavaş yavaş daha cesur oldular." Anı gözlerinin önünden geçerken Saga yutkundu. Annesiyle birlikte solaryumdaki çalışanların arasına saklanmış, kuşların özgür olduklarını fark etmelerini bekliyorlardı.

"Gittiler mi?" diye sordu Rurik.

Saga başını salladı. "Biraz zaman aldı ama sonunda gittiler. Kanatlarını açmış o kuşların görüntüsünü asla unutmayacağım. Sonunda özgürdüler."

"Düşünüyorum da," dedi Rurik, "belki de senin ve kuşların pek çok ortak noktası vardır." Bir süre sessizlik oldu ve sonra, "Düşmenize **n e d e n** olan şeyin kan kaybı olmadığını biliyorum Leydi Saga. En son ne zaman dışarı çıktınız?"

Saga eldivenli ellerini sıktı. Çok fazla şey söylemişti; gizli kalması gereken şeyleri açığa çıkarmıştı. Neyse ki şu anda tonik onu bir bulut gibi uçuruyordu. "Çok pershep... anlayışlısın," dedi Saga esneyerek. Tonik onu kendine çekiyor, karanlık derinliklerine doğru sürüklüyordu.

Sonunda Askaborg'un batı kanadına çıkan spiral merdivene ulaştılar. Birkaç dakika tırmandıktan sonra gizli çıkışa ulaştılar. Rurik kapının gizli mandalını ararken Saga taş duvara yaslandı. "Sert Harald'ın büstünü hatırlıyor musun? Hani şu senin deyimle *gülen adam*?" Rurik başını salladı. "Kapı aralığı oraya açılıyor. Doğancılık kulesine kısa bir yürüyüş mesafesinde," diye mırıldandı, sarkan göz kapaklarını kaldırmaya zorlayarak.

Rurik döndü, fener ışığını aralarında tutuyordu ve Saga adamın yüzündeki sert ve yumuşak zıtlıkları incelerken onu çizmek istediğine karar verdi.

"Senin işin ne?" diye sordu Rurik, başıyla kapalı kapıyı işaret ederek. "Ne planlıyorsun?"

Saga elini ustaca bedenine daldırdı, balmumu mühürleyiciyi aldı ve bir ödül gibi havaya kaldırdı. "Araya gireceğim... mektuba müdahale edeceğim." Vücudu sallandı ve Rurik kalçasına sabitleyici bir el koydu. *Evet*, der gibiydi vücudu, onun dokunuşuna doğru eğilerek.

Zagadkian konuşuyordu, o keskin ve yumuşak sesler birbirine karışıyordu. Gözleri kapandı ve kelimelerin teninin üzerinde en nazik okşayış gibi yuvarlandığını hissetti. "Hayır, Leydi Saga," diye ısrar etti Rurik, onu sarsarak. "Mektuplara el koyacak kadar sağlıklı değilsiniz."

Rurik balmumu mührü onun elinden aldı ve Saga dik durmak için tüm enerjisini kullanırken onu inceledi. "Kraliçe'nin mührü."

Saga'nın dizleri büküldü ve Rurik onu yere yatırdı. "Sadece Alfson'ın yandaşını bulmam gerek," diye mırıldandı Saga. "Belki de onun kölesidir. Mektubu al. Bazı şeyleri değiştir. Böylece güvende olur."

"Ne yapıyorsunuz Leydi Saga?" diye sordu Rurik. "Kraliçenin mektuplarını mı alıyorsun? Tehlikeli."

Uykunun sisinde bile Saga ona söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama pes etmeyi reddediyordu ve karmakarışık zihniyle bu görevi tek başına başaracak durumda değildi. "Sen," dedi Rurik'in koluna uzanarak ve onu kilometrelerce ıskaladı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Sana yardımımı verdim." Rurik'in sesindeki ihtiyatı duyabiliyordu.

"Mektupları almalısın," diye devam etti Saga.

"Yapamam," dedi adam. Belki de dar alan ya da meşale ışığı Rurik'i inanılmaz derecede uzun gösteriyordu. Ama ifadesinde -o çarpıcı, yeşil, avcı gözlerinde- Saga pişmanlık da gördü.

Rurik çömeldi ve sesini alçalttı. "Durumunuz için üzgün olduğumu anlamalısınız. Bu Urkanların yaptıkları beni hasta ediyor, Saga. Ama kendimi senin dertlerine bulaştıramam. Ülkem için büyük sorunlara neden olur."

Sorunlar.

Bu sözcük kafatasında yankılandı, tınısın etkisi giderek artıyordu. Saga uzaktan için için yanan bir öfke hissetti. Bunun çok iyi... çok mükemmel olduğunu biliyordu. Balmumu mühürleyici ve ardından bilgi, kucağına çok kolay düşmüştü. Tanrılar onunla oynamış, mutsuzluğundan zevk almışlardı.

"Sana ne istersen veririm," diye fısıldadı. Ve o anda, bu doğruduydu. Hayatını çoktan kaybetmişti. Ama Eisa... Eisa dışarıdaydı ve özgürce yaşama şansı vardı.

"İstemiyorum-"

"Herhangi bir şey," diye yalvardı. Rurik ona hiçbir zaman kendisini kirlenmiş hissettirecek şekilde bakmamıştı ama Rurik'in bunu istememesi için sessizce dua etti. Ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladığında, aklından geçen en uzak şeyin bu olduğu açıktı. Sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi görünüyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki reddedeceğinden emindi. Ama Rurik ağzını açtığında, hiç beklenmedik bir kelime döküldü ağzından.

"Tüneller."

"Tüneller," diye tekrarladı.

"Askaborg'da başka tüneller de mi var?"

"*Çok var,*" diye yanıtladı Saga. Tanrım, ama daha fazla dayanamadı. Bir anlığına gözlerini kapattı. Sadece bir kalp atışı için. Ama Rurik'e gözlerini kırptırdığında, kendinden emin, kibirli Zagadkian'ın biraz dağılmış görüldüğünü fark etti. Bir elini saçlarının arasında gezdirirken, nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Ve bana ihtiyacın var-"

"Mektuplara müdahale edin," dedi Saga. Enerjisi için derinlere indi. Balmumu mühürleyiciye başını salladı. "Onlara kraliçenin sözüne kefil olman için seni balmumu mühürleyiciyle birlikte gönderdiğini söyle. Mektubun detayları yanılttı. Ve ben onları değiştirdikten sonra, göndermek için geri getireceksin."

Rurik'in gözleri kısıldı.

"Çabuk olacağım," dedi Saga. "Sadece değiştirmem gereken birkaç ayrıntı var." Rurik ona kaşlarını çatı. "Neye bulaştın sen, Saga?" "Lütfen," diye yalvardı. "Hayatlar tehlikede. Lütfen, Kass."

Uzaktan, dudaklarından dökülen adının onu bir şekilde etkilediğini söyleyebilirdi. Rurik bir elini yüzüne götürdü. "Tüm tüneller," diye sert bir cevap verdi. "Bunu senin için bir kez yapacağım Saga. Ama sen... sen bana Askaborg Kalesi'nin tüm tünellerini içeren bir harita çizeceksin."

Saga başını sallıyordu. Ondan ne istediği önemli değildi, yapacaktı.

Eisa. Uykuya geri itti. Önemli olan tek şey Eisa'ydı.

"Anlaşmayı mühürlemek için el sıkışıyoruz," dedi Rurik, avucunu eldivenli eline kaydırarak. Sıcak ve sertti, onu kışkandıracak bir güçle sarsıyordu.

"Burada bekle," dedi kaba bir şekilde. "Geri geleceğim." Balmumu mühürleyici cebine girdi. Kapı açıldı ve sonra kapandı.

Saga geçitte tek başınaydı ve elinde meşaleden başka bir ışık yoktu.

Yan tarafına doğru kıvrıldı. Toniğin çekimiyle savaşmayı bıraktı.

Ve birkaç ölçülü kalp atışı içinde Saga mışıl mışıl uyudu.

On Sekizinci Bölüm

KALASGARDE

Rey'le birlikte Harpa'nın evine girdiklerinde Silla'nın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Bakışları en arka köşeye serilmiş bir paletten, ocak ateşinin alevleri arasında dönüp duran Rykka'ya sıçradı ama Harpa'nın ona dikkatle baktığını fark edince huzursuzluğu arttı.

Bu işe devam etmek için can atıyordu. Uyum Ayini'nden geçmeye ve Galdra saflarına katılmaya hazırdı. Ama ya Harpa fikrini değiştirdiyse?

Harpa'nın odağı torununa döndü. "Ben yaşıyım ve alışkanlıklarıma bağlıyım," dedi sessizliği bozarak. "Benim hakkımda bunu biliyorsun Reynir."

Rey sadece homurdandı.

"Ama bu konuda uzun uzun düşündüm. Görünüşe göre uzun zamandır kopuk olduğu düşünülen ipler sadece yıpranmış." Harpa durakladı, başparmağı bugün taktığı güzel tablet dokuma kemerine sürtündü. "Üzerime düşeni yapmaktan onur duyarım."

Silla'nın kaşları birbirine yaklaştı.

Harpa dile getirmek istemediği kelimeleri çiğniyor gibiydi. "Bunun senden ya da benden daha büyük bir mesele olduğunu fark ettim, Reynir," dedi uzun bir süre sonra. "Bunu sonuna kadar götürmek benim görevim."

Rey başını salladı. "Bundan sonra senden başka bir şey istemeyeceğim."

Harpa ve Rey birbirlerine baktılar, sanki Silla'nın bilmediği sessiz bir konuşma yapıyorlardı. "P e k â l â ," dedi Harpa. O da

sert bakışlarını Silla'ya çevirdi. "Eğer bunu yapmayı kabul edersem, söylediklerimi dinlemek zorundasın. Yöntemlerimi sorgulamamalısn."

Silla hevesle başını salladı.

"Yaşlanmışsın," dedi Harpa ve Silla'nın gülümsemesini düşürdü. "Yirmi yaşımdayım-"

"Belli bir yaştan sonra galdur öğretmek zordur. Zihnin katılaşmış. Yapılması gerekene karşı savaşacaktır."

"Sanırım oldukça kararlı olduğumu göreceksiniz."

Harpa onu görmezden gelerek Rey'e döndü. "Her şeyi açıkla."

Rey bir elini buklelerinin üzerinde gezdirerek içini çekti. Silla arkasını döndü, bir gece önce ona deli bir kadın gibi saldırdığı için utanmıştı. Ama Rey... ona yumuşaklığını göstermişti. Onu kendine çekmiş ve göğsünde ağlamasına izin vermişti.

"Kral Kjartan'ın koruması onu Askaborg'dan aldı," diyordu Rey. "Onu on yedi yıl boyunca Sudur topraklarında güvenli bir şekilde sakladı, hazırlığını bastırmak için skjöld almasını sağladı. Ashbringer sezgilerine sahip gibi görünüyor - soğuk beyaz bir ışık. Ve belki de Kırıcı gücüne."

"Ne?" Harpa onlara arkasını dönmüş, kavanoz dolu rafları karıştırıyordu.

"Güç," diye tekrarlardı Rey. "Beni bir tarlanın ortasına itti." Harpa

Silla'ya döndü, gözleri kısılmıştı. "Sen ikiz değilsin."

Silla bir omzunu rahat bir omuz silkmeyle kaldırdı.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Harpa. "Belki de bir ikizin *vardı* ama diğeri anne karnında hiç hızlanmadı?" Raflardan kavanozları toplamaya geri döndü. "Galdra hakkında ne biliyorsun, Eisa?"

"Lütfen bana Silla de." Sertçe yutkundu. "Savaşçı Galdra ve Zihin Galdra olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi Harpa. "Ve sen de bir Savaşçı Galdra'sın."

Bunu duyunca kalbi ısındı. Bir savaşçı olmaya ihtiyacı vardı - Rey kadar güçlü olmaya...

"Savaşçı Galdra," diye devam etti Harpa, "büyük bir güce sahip olan Kılıç Kırınlar'ı içerir. Işığı kendi iradelerine göre bükebilen Gölge Tazıları. Büyük hız patlamaları yaratan Harefeet'ler. Parmak uçlarında ateş taşıyan Kül Getirenler. Ve bu dünyanın bağlarını koparabilen ve dövebilen Demirciler."

"Bekle," dedi Silla. "Smith'leri hiç duymadım. Bağlar derken neyi kastediyorsun?"

"Bağlar bu evrenin dokumalarıdır," dedi Harpa. "Onlar her yerdedir, her şeydedir, o kadar küçüktürler ki onları göremezsin. Taşları ve her bir çimen yaprağını şekillendirirler. Demirciler bu bağları değiştirebilir; onları kesebilir ya da yeniden dövebilir; doğanın sunduklarından yeni şeyler yaratabilir."

"Zırhım," dedi Rey, bir elini karmaşık deri benzeri pulların üzerinde gezdirerek. "Terzi dediğimiz bir Demirci tarafından yapıldı. Yeni tekstiller yaratma konusunda uzman; zincir zırh kadar dayanıklı ama ağırlığı çok daha az olan zırhlar; on kürk kadar ısı tutan battaniyeler."

Silla kıpırdamadan durdu ve her kelimeyi dikkatle dinledi.

"Kopa'daki ve Sunnavik'teki bazı binalar," diye devam etti Rey, "Taş Masonları tarafından yapıldı. Taşın içindeki bağları çözme konusunda uzmanlar."

Silla'nın zihninde bir anı çınladı. "Hekla'nın protezi."

Rey başını salladı. "Bir Metal Demircisi ile Terzi arasındaki işbirliği. Birlikte Galdra savaşçıları için pek çok uzuv ve yardımcı cihaz yaptılar."

Kaşları çatıldı. "Ama bu çok kullanışlı," diye düşündü. "Kral böyle becerileri kendi yararına kullanmayı nasıl istemez?"

"Pah!" Harpa elini havaya kaldırdı, sırtını çalışma masasının üzerine eğdi. "O adam Galdra'dan korkuyor. Kaderinden kaçmaya çalışıyor ama daha iyi bilmeli. Bir kral bile böyle bir şeyden kaçamaz."

Silla açıklık getirmesini umarak Rey'e baktı. "Hikâyeler var," dedi yavaşça, büyükannesine bakarak. "Ivar bir keresinde geleceğini okumak için bir Büyücü aramış. Kadın bir daha hiç görülmemiş. İşte o zaman Ivar'ın Galdra'ya karşı kan davası başlamış. Büyük gruplar halinde toplandılar ve idam edildiler. Ama çoğu kaçtı, krallığın uzak köşelerine kaçtı."

"Dokumacı ona ne söyledi?" diye sordu Silla.

"Galdur'un eliyle düşeceğini," dedi Harpa.

"Spekülasyon," diye mırıldandı Rey.

Harpa doğruldu ve Rey'e toprak bir kap uzattı. "Buna su ekle Reynir."

"Bugün ne olacak?" diye sordu Silla, sorularına engel olamayarak. "Ne kadar sürecek? Rey kadar güçlü olacak mıyım?"

"Çok konuşuyorsun," dedi Rykka, ocak ateşinin alevlerinden başını kaldırarak. "Sana Trilla diyeceğim. Bahçedeki sincap gibi, sürekli yemek için gevezelik ediyorsun."

"Rykka," diye uyardı Rey, dumanı tüten sıvı dolu fincanı Silla'nın ellerine tutuşturarak. "Nazik ol."

"Ben her zaman kibarımdır, Reynir," diye mırıldandı. "Sincaplar kemirgenlerin en sevimlisidir."

"Defol git, Rykka," diye bağırdı Harpa. "Barışa ihtiyacımız var." Silla'ya döndü. "Bunu içeceksin ve sonra Uyum Ayini'ne başlayacağız."

"Şimdi mi?" diye sordu Silla, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak. Bütün sabah bu anın düşünceleri onu tüketmişti ama şimdi o an gelmişti ve endişe karnını düğümlemişti.

"Evet, *şimdi*. Bugün sana Ayin boyunca rehberlik edeceğim ve sonra dinlenmelisin. Yarın ifade üzerinde çalışacağız ve galdurunu fiziksel bir şekle sokacağız." Harpa'nın bakışları fincana kaydı. "İç bakalım."

Bardağa bakan Silla bir an için dehşete kapıldı. Başkalarından yiyecek ve içecek kabul etmenin tehlikelerini zor yoldan öğrenmişti. "İçinde ne var?"

"Güçlerinizi büyüünüzün kalbinden çekmenize yardımcı olacak bir bitki. Zihninizin bu parçanızı bulmasını ve onları birbirine bağlamasını kolaylaştırır."

Rey onu dikkatle izledi. "Seni hazırlayacak. Işığı kollarına çekecek, başka bir şey değil."

Onu hazırlayacak. Silla dumanı tüten kupaya bakarken kalbi çarpıyordu. "Katalizör mü?"

Rey'in çenesi gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Silla'nın eli kısa saç tutamına gitti. "Valf. Kommandor Valf onu yemeğime kattı." Zihninde goblenler parladı - sarıyla örülmüş kahverengi bukleler; boğazına dolanan eller; *çığlık at canım. Bundan çok zevk alıyorum.*

Fincan elinden düşerek yere çarptı ve Silla'nın sıçramasına neden oldu. Yere baktı ve botlarına sıçrayan sıvıyı görünce şaşırdı.

"Harpa," dedi Rey. "Bir dakikaya ihtiyacımız var."

Kollarını Silla'nın omuzlarına dolayan Rey, onu kapıdan geçirip avluya yönlendirirken tutuşundan emindi. Buz gibi bir rüzgâr yanaklarını sıyırdı, soğuk onu şoktan uyandırdı.

"Bana söylemedin," dedi Rey, sesi alçaktı. İri elleri omuzlarından kayarak onu sabit tutarken yüzünü ona çevirdi. "Sana katalizörü onun verdiğini bana söylemedin."

"Neden auroralar gibi parladığımı düşündün?"

"Bunun savaş heyecanı ya da korku olduğunu düşünmüştüm. Her ikisi de seni hazırlamaya yardımcı olabilir." Silla ormana doğru bakarken bakışları odaksızlaştı.

Rey acımasızca küfretti. "O adama verdiğin ölüm çok hızlı oldu." Rey'in gözleriyle karşılaştı, koyu kahverengi bir okyanusta kıvılcımlar saçan altın korlar. "Ben olsam çok daha az merhametli olurum."

Silla ağızını açtı ama ağızından bir şey çıkmadı.

"Güvendesin."

Güvendeyim, diye hatırlattı Silla kendine. *Kapana kısılmış değil. Seçim senin.*

"Başka bir gün deneyebiliriz."

Ama Saga'nın ona ihtiyacı vardı ve kaybedecek zamanı yoktu. Gözlerinin içine bakarak geri çekildi. "Hayır. Bana ne olacağını söyle."

Rey onu gözlemledi. "Katalizörü içtikten sonra zihnini düşüncelerden arındıracak ve içine kapanacaksın. Burası derin bir bilinç yeri ve ne göreceğini kesin olarak söyleyemem. Bazıları anıların parıltılarını, geçmişin anlık görüntülerini görür. Diğerleri bir atanın ruhu tarafından ziyaret edilir. Çoğu bir ışık görür. Işığı takip edin ve kalbinizi, yani gücünüzün kaynağını bulacaksınız. Ellerini onun üzerine koy, kalbin ve zihnin birleşsin."

Silla dudağını ısırdı. "Peki ya yapmazsam?"

"Eğer yapmazsan, galdurun onu ifade etmenin hiçbir yolu olmadan asal olmaya devam edecek."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gerilimle olduğuunda," dedi Rey, "korku, öfke ya da diğer güçlü duygular galdurunu yüzeye çıkarır. *Hazır hale* gelirsiniz. Ama zihniniz onu kontrol edemez. Onu *ifade* edemezsin ya da bir şekle sokamazsın. Bu mantıklı geliyor mu?"

Başını salladı.

"Cohesed olduğuunda, hazırlığını kontrol edebilecek ve bir meşale gibi yanmak istemediğinde galdur'u kaynağına geri gönderebileceksin."

Gölümsemesini bastırdı. "Bu çok yardımcı olur." Silla sakın bir nefes alarak gözlerini ona dikti. Sadece ilerisi vardı. Sadece bu vardı. "Ben... kontrolü kaybetmek istemiyorum."

Yavaş bir nefes aldı. "Harpa bunu yüzlerce kez yaptı ve eğer istersen bırakabilirim-"

"Kalmanı istiyorum."

"Pekâlâ." Bakışları onunkilere kilitlendi ve sabit kaldı. "Kalacağım."

O an uzadıkça tüyleri diken diken oldu. Silla boğazını temizledi. Kulübeye döndü.

"Ben hazırım."

Kulübeye tekrar girdiler. Harpa katalizörle demlenmiş taze bir fincan sıcak su hazırlamıştı ve Silla dilini haşlamadan içebildiği kadar çabuk içti. Harpa'yı, etrafına düzinelerce mum dizilmiş kamıştan bir palete kadar takip etti.

"Şuraya uzan," dedi Harpa, paleti işaret ederek. Silla uzanırken Harpa başladı. "Işığın Babası için mum yakıyoruz, çünkü o bizim galdurumuzun kaynağı."

Silla'nın gözleri Rey'inkilerle buluştu, bakışlarında mum alevleri parıldıyordu.

"Gözlerini kapat," diye emretti Harpa. Silla söyleneni yaptı, kalp atışları hızlandı. "Parlak Olan'ı çağırıyoruz. Senden, Sunnvald, gücünü ve kutsamalarını Eisa'ya bahşetmeni istiyoruz. Onu ilahi lütfunla doldur ki aklını kalbine bağlayabilsin."

Silla katalizörün iş başında olduğunu çoktan hissetmişti. Damla damla akmaya başlayan güç, her geçen dakika daha da artarak damarlarında buzul bir nehir gibi akmaya başladı. O gerginlik... o dayanılmaz gerginlik... serbest bırakılması için ona yalvarıyordu.

Yakında. Yakında bir olacaktı.

Bu garip baskıya karşı koyan Silla, baskının kollarında toplandığını hissedebiliyordu. Bir göz kapağını araladı ve Harpa'nın o saf beyaz ışıkla yıkanan yüzünü yakaladı.

"Kapat gözlerini," diye tersledi Harpa. "Zihnini boşalt."

Sert paletin üzerinde kendini ayarlayan Silla derin bir nefes aldı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Burnu kaşınıyordu. Omurgasına bir yumru saplandı. Dili ağzının damağında ileri geri, ileri geri kayıyordu.

Harpa nefesini sertçe verdi, sabırsızlığı havayı karıştırıyordu. Silla onların bakışlarının gıdıklamasını teninde gezinen karıncalar gibi hissedebiliyordu. Çılgınca bir şekilde, zihnini boşaltmaya çalıştıkça düşünceleri daha da dağılıyordu.

"Nefeslerinizi sayın," dedi Harpa. "Derin derin al, derin derin ver."

Silla büyük, derin bir nefes aldı. Yavaşça dışarı verdi. Zihnini boşaltmaya çalıştı, bedeninin gevşemesine izin verdi.

Buz mavisi gözleri zihninde parladı. Saçlarını paslı kırmızı kan kaplamış, yaralarından sızıyordu. Sonra, kahverengi gözler, korkudan kocaman. Saçlar

Bir mağara ayısı gibi dağınıktı. Sonra Skeggagrim, hiç tanımadığı bir adam, boynu kesilmiş, gözleri açık ve cansız.

Senin hatan. Senin suçun. Senin suçun!

Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, nefesleri sığlaşmaya başladı. "Zihnimi susturamıyorum."

Harpa içini çekti, sonra Rey'e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. Rey'in yanından kayboldu ve bir süre sonra elinde bir kavanozla geri döndü. Kapağını açarak ince, boğumlu bir mantar kopardı ve Silla'ya uzattı.

"Bunu çiğne. Sinirlerini yatıştırarak ve zihnini temizleyecektir."

Çiğneyip yutarken dilinin arkasına bir acı battı. Ama gözlerini kapattığında, o buz mavisi bakışlar, suçluluk ve utanç, bahar güneşi altındaki kar gibi eridi. Sonunda zihni mutlulukla boşaldı.

Ve sonra Silla, karanlık onu altına çekene kadar aşağı doğru sürüklendi.

On Dokuzuncu Bölüm

Silla elleri ve dizleri üzerine düştü, düşüşünün şiddetiyle çenesi öne doğru kırıldı. Sersemlemiş bir halde, birkaç kalp atışı boyunca kendini sabit tuttu ve bulabildiği ayrıntıları seçmeye çalıştı. Aşağıda gri bir taş zemin her iki yönde de uzanıyordu; bir koridor gibi görünüyordu.

Oldukça sessizdi.

Kendini yukarı iten Silla avuçlarını dizlerine sildi ve yönünü bulmaya çalıştı. Ama daha ne yapacağına karar veremeden kulaklarına hafif bir ayak sesi geldi. Adımlar yaklaştıkça midesi korku içinde çırpınmaya başladı. Saklanacak hiçbir yer yoktu; her iki yönde de çorak bir koridordan başka bir şey yoktu. Kaçmalı mıydı?

Ama bilme hissi onu olduğu yerde sabit tutuyordu. Çok geçmeden köşeyi bir adam dönünce derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. Adamın başında bir taç vardı, sade altın, süslemesiz. Gümüş bukleleri ışığı yakalıyor, mavi gözleri yaşlılıktan derin çizgilerle kaplı bir yüze yerleşiyordu. Silla onu tanıması gerektiğini hissetti, onun bir kral olduğundan emindi ama Kral Ivar değildi.

Hüzün bu krala yapışmıştı; bunu omuzlarındaki kamburlukta, ağır adımlarla yürüyüşünde gördü. Silla'nın zihninin bir köşesindeki karanlık kafesini tıkırdattı ve anladı; keder bu adamı sımsıkı kucaklamıştı.

Kimdi bu kral ve ona ne olmuştu?

Tuhaf bir şekilde, adam onu görmemiş gibi görünüyordu - bir bakış bile atmadan doğruca yanından geçip gitti. Silla onun peşinden fırladı.

"Affedersiniz?" diye sormayı denedi.

Hâlâ bir tepki yoktu. İleriye doğru koşan Silla elini adamın omzuna koydu ve eli kralın sırtından geçerken nefesi kesildi.

Bazıları anılara, geçmişin görüntülerine erişebilir. Diğerleri bir atanın ruhu tarafından ziyaret edilir. Çoğu bir tür ışık görür. Rey'in sözleri zihninde asılı kaldı. Işık, diye düşündü. Belki de bu kral onu ışığa götürecekti.

Sersemlemiş olan Silla adamın peşinden gitti. Duvara asılı, siyah ve ateşli turunculardan oluşan devasa bir goblene ulaşana kadar birlikte yürüdüler. Kral omzunun üzerinden bakarak duvar halısını kenara çekti, elinin topuğu sertçe bir taşla çarptı. Duvarın tüm bölümü içeri doğru sallandı.

"Bir kapı," diye soludu Silla, kralın peşinden kapıdan geçerken.

Kapı yerine dönerken karanlık onları yuttu ama yaşlı kralın avucunda ince, turuncu bir alev tutması uzun sürmedi. *Ashbringer*. Silla'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu kral Galdra'ydı! Bu da demek oluyordu ki... onun atalarından biri olmalıydı.

Silla yaşlı kralı dikkatle izledi. Alevi taş duvarı aydınlattı ve bir şey aramak için duvar boyunca ilerledi. Sonunda alevsiz avucunu bir taşın üzerine koydu ve hafifçe tıklayana kadar itti. Döşeme sarmal bir şekilde alçalıp kıvrımlı, gölgeli bir merdiven boşluğunu ortaya çıkarınca Silla'nın nefesi kesildi.

Silla ve kral aşağı indiler. Merdiven boşluğu Silla'nın tahmin ettiğinden çok daha derine iniyordu; hava ağırlaştı ve nemli bir hal aldı, tuhaf, kadim bir his vardı. Sonunda dibe ulaştılar, önlerinde küçük bir oda açıldı.

Silla'nın damarlarında yağlı bir ürperti dolaştı. Kadim varlık burada daha güçlüydü, varlığının kalbinde karanlık bir sarhoşluk yayılıyordu. Elini göğsüne götüren Silla, şişenin rahatlatıcı hissini boşuna aradı.

Küçük odayı inceledi, taş oymalı oyuklara yerleştirilmiş mumları, bir kaidenin üzerinde duran ciltli kitabı inceledi.

Kanında garip bir his uyandı -tanıma, ama tam olarak hatırlayamadığı bir rüya gibi değil. Bu varlık onu uzun zamandır unutulmuş bir arkadaş gibi karşıladı, görünmez dallar karanlık, baştan çıkarıcı bir okşayışla içinden geçti.

Kral, oda ışıkla dans edene kadar mumları yaktı, sonra kitabın önünde durup sayfaları çevirdi. Kral beyaz saplı bir hançer çıkarıp avucunun derinliklerine sapladığında Silla'nın nefesi kesildi. Parmaklarını kana batıran kral duvara bir dizi sembol çizdi.

"Karanlık Olan, seni çağırıyorum," dedi alçak bir sesle. Sessizlik içinde beklerken Silla nefesini tuttu. Hiçbir şey olmadı.

"Karanlık Olan, sana *yalvarıyorum*." Adamın sesi çatladı, çaresizliği elle tutulur gibiydi.

Mumlar titredi, sıcaklık bir anda düştü. Silla'nın nefesi havayı bulandırdı. Varlık daha güçlü, daha buyurgan bir hal aldı ve ani bir ihtiyaç dalgası Silla'nın kanına işledi.

Kendini uyuşturmak için bir yaprak. Suçluluk duygusunu uzaklaştırmak için bir saniye. Hissetmeyi tamamen durdurmak için üç...

Silla göğsünü tutarak o şişeyi aradı. O yapraklara haftalardır hiç olmadığı kadar açlık duydu, acı dolu bir sesle dizlerinin üzerine çöktü. İhtiyacı vardı. Onlara *ihtiyacı vardı*. Onlar olmadan eksikti, onları elde edemezse *ölecekti*...

Bir mum ışığı titreşimi daha ve özlemler bir anda yok oldu.

Nefes nefese kalan Silla ayağa kalktı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Çevresindeki bir hareket dikkatini başka yöne çekti; duvarda sürünen bir gölge. Yavaşça büyüdü, gevşek çizgiler birleşerek bir adam şekline dönüştü, kafatasından uzun, ince dikenlerden oluşan bir taç çıkıyordu.

"Seçimini yaptın," dedi doğaüstü bir ses. Derin ve bedensiz olan bu ses aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyor gibiydi. Silla'nın kollarında tüyler diken diken oldu.

Kral gölgeye döndü, çatışma yüzüne kazınmıştı. "Başka biri yok mu?"

"Hayır," dedi ses sessiz bir kötü niyetle. "Bir kez daha söyleyeceğim kralım. Cevabım hiç değişmedi, bugün de değişmeyecek."

Kral gözlerini kapattı, yanaklarının çukurlarında gölgeler birikti.

"Sevgilinin tekrar kollarında olduğunu düşün," dedi ses. "Onunla geçireceğin zamandan mahrum bırakıldın, Hrolf. Bu büyük yanlış düzeltebilirsin."

"Ama... benim soyum."

"Oğlun o kadar yaşlı değil. Daha çok çocuk doğurabilir."

Bir kadın sesi havayı doldurdu. "Hrolf, sevgilim. Sensizlik benim için ıstırap. Her an sadece senin aşkınla iyileştirilebilecek bir acı. Doğru seçimi yap sevgilim, böylece bir kez daha birlikte olabiliriz."

Kralın gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı, eli kalbine gitti. "Brida?" diye fısıldadı.

"Doğru seçimi yap aşkım," diye haykırdı kadın, "sana yalvarıyorum."

Kral gözlerini kapadı ve kendine sarıldı. Bu haliyle hiç de kral gibi görünmüyordu, sadece kederden bitap düşmüş bir adam gibiydi. Ama gözlerini açtığı anda, acı ve ıstırapın yerini sertlik aldı. Kral omurgasını dikleştirdi. "Bunu yapacağım."

Gölge neşeyle çatırdadı. "Bir cana karşılık bir can," dedi.

Kral ciddiyetle başını salladı.

"Bıçağı kullan," dedi bedensiz ses. "Al onu. Kızın hayatını bana teslim et ve sevgili Brida'nı bir kez daha kucağına al."

Kralın niyeti netleştikçe Silla'nın içinden yavaş bir ürperti geçti. Bu yanıltı, korkunç bir eylemdi ama yine de... anlıyordu. Kederi onu kırmıştı - düşüncelerini çarpıtmıştı, böylece yanlışlar doğru gibi görünüyordu. Karanlık onun ışığa giden yoluydu.

Senin suçun, diye mırıldandı derin karanlık ses, kafatasını delip zihninin derinliklerine işleyerek. Hepsinin ölmesi senin suçun.

Matthias'ın yüzü zihninin gözünde parladı. Sonra Ilías ve Skeggagrim. Demir damgalı bir adam tepesinde beliriyordu. Cezalandırılmayı hak etmişti. Ailesiyle birlikte bir sütuna asılmış olmalıydı. Kafese kapattığı ham, kara keder parmaklıklardan sızıyor, zehir gibi içine sızıyordu, ta ki boğulana, ıstırap içinde boğulana kadar...

Göbeğinin arkasına bir şey takıldı ve çekiştirdi. Ve sonra, bir kez daha, karanlığın içine düşüyordu.

Silla yere indi. Karanlığa göz kırptı. O boğucu varlık gitmiş, kederi zihninin arka köşesine hapsolmuştu. Bu boş yerde uzaklarda bir yerde bir ışık büyüyordu.

"Nereye gittin?" diye tersledi Harpa, Silla'ya doğru ilerlerken kehribar gözleri parlıyordu. Harpa. Silla kadına sarılmak istedi.

"Bir oda," diye başardı. "Bir kitap vardı..."

"Boş ver şimdi bunları," dedi Harpa hızla. "Olman gereken yerdesin. Işıkları takip et ve içindeki bilme hissine güven. O seni gücüne yönlendirecektir."

Silla onun bakışlarını titreyen ışıklara doğru takip etti. Ayağa kalktıktan sonra onlara doğru ilerledi. Yaklaştıkça, onların aslında ışık olmadıkları anlaşıldı. Onlar tül gibi, ışıldayan kanatlarını çırpıp binlerce kelebek benzeri yaratıktı. Merak içinde onların arasında yürüdü. Flita'nın kanatlarından bazıları alev aldı, ardından küçük cehennemler halinde yanıp karanlığa teslim oldu. Ve o küllerin içinde bir yerlerde bir tırtıl ortaya çıkıyordu.

Ölüm ve yeniden doğuş. Hayatlarının yeni bir evresi yeniden başlıyordu.

Tıpkı kendisinininki gibi. Silla uyandığında, sıradan bir kadın olarak hayatı sona erecekti. Galdra olacaktı. Bir Ashbringer. Ve Saga'yı özgürleştirmeye bir adım daha yaklaşıacaktı.

Flita'nın arasında yürürken, uzaklarda daha büyük bir ışık Silla'nın dikkatini çekti. Flita'nın alev sarısı ışığının aksine, bu daha büyük küre saf beyazdı. Yaklaştıkça şekli netleşti; çalkalanan, zonklayan bir küre.

İçindeki bilme hissine güven, demişti Harpa ve Silla gerçekten de ne yapacağını tam olarak bildiğini fark etti. Işık onu çekiyordu, kitabın karanlık baştan çıkarıcılığıyla değil, daha ziyade parlak, istikrarlı bir akışla, yavaş hareket eden bir akıntı gibi onu ileriye doğru çekiyordu. Ve kitap ona yıkıcı bir arzu gibi gelirken, bu ışık *doğru hissettiriyordu* -sanki varlığının başka bir parçasıyla birleşiyormuş gibi.

Kürenin ışığı yüzünü ısıttı, içini coşku doldurdu. Sonunda, kendisinin bu temel parçasını kucaklayacaktı. Yakında, yapmak için doğduğu şeyi yapacaktı.

Silla uzanarak küreyi kavradı.

Enerji bedenine doldu ve sonsuz küçük bir an için Silla dünyanın dokumalarını anladı. Harpa'nın sözünü ettiği bağlantıları gördü; bu dünyayı bir arada tutan, onu yapılar, varlıklar, hava ve su olarak düzenleyen karmaşık bağlar ağını. Duygu, düşünce ve hafıza ipliklerini, geçmişin ve geleceğin dokumalarını gördü. Her şeyin dengesi nefisti -çözgü ve atkı; karanlık ve aydınlık; kaos ve düzen- o kadar güzeldi ki Silla ağlayabilirdi.

Ama sonra yok oldu. Dalga tepeye çıktı. Bu bilgi ve farkındalık sıvılaştı, parmaklarının arasından kayarak kavrayışının ötesine geçti.

Beyaz ısıltı içine battı, göğüs kafesinin hemen arkasındaki yerine yerleşti. Bu hafifçe alıştırma yapan bir galdur havuzuydu ve onunla birlikte, onun kendisi olduğu için ona çok benzediğinin farkındalığı geldi - her zaman oradaydı. Ama artık kalbi ve zihni birbirine bağlı olduğu için Silla galdurunu hissedebiliyordu.

Silla gözlerini açıp Harpa'nın kulübesinin kirişlerine bakarken dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti.

Yirminci Bölüm

SUNNAVİK

Saga tüm vücudunu saran bir sarsıntıyla uyandı. Ne yapacağını şaşırılmış bir halde, ipek bir koza gibi etrafını saran ve dökülen kıpkırmızı pililere baktı. Kasları hemen gevşedi; bu yatağının gölgesi idi.

Parmakları zonklayan şakaklarına bastırdı. Ölü gibi uyumuştı. Saga hıçkırarak doğruldu ve yatağını çevreleyen perdeleri kenara çekti. Yatağın kenarına doğru iterek odasına baktı. Pencere perdeleri ardına kadar açılmıştı. Günün son ışıkları gibi görünüyordu, bu da Saga'nın akşam yemeğini kaçırdığı anlamına geliyordu. Biraz kestirmiş ve...

"Hayır," diye inledi, anılar su yüzüne çıkarken. Tonik, balmumu mühürleyici. Kassandr Rurik.

Yardıma ihtiyacım var.

"Bir rüya," diye mırıldandı, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırarak. Kesinlikle bir rüyaydı. Çünkü en kötü kâbuslarında bile Rurik gibi bir adama böyle bir bilgi vermezdi. Ama gözleri tuvalet masasının üzerinde bir parça parşömen buldu ve Saga biliyordu... bir şekilde, bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Başıyla itiraz ederek odanın öbür ucuna koştu ve parşömeni okudu.

Asla Tower, yarın, 20. saat.

Çevirdi ama başka bir şey yoktu. Görünüşe göre Rurik az konuşan bir adamdı. Saga notun amacının sahte mektubu ona iletme olduğunu ve böylece pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirebileceğini tahmin etti. Ayrıca adam söz verdiği haritayı da istiyordu.

Saga dişlerini sıkarak nota baktı. Hatırladığı son şey, o karanlık geçitte uykunun çekimine teslim olduğuydu. Rurik onu odasına mı taşımıştı? Neredeyse hiç tanımadığı bir adamın yanında bilinçsiz -o kadar savunmasız- olduğu düşüncesi onu kıvrandırdı. Tanrım, ne kadar utanç verici ama aynı zamanda ne kadar riskliydi. Saga, Ivar Ironheart'ın oğluyla nişanlıydı. Ya Rurik gördüyse?

Saga parşömeni bulmak için odaya üstünkörü bir bakış attı. Gözleri tuvalet masasının çekmecesinin kulpuna takıldı. Çekip açtı. Ve işte oradaydılar - tek bir parşömenin yanında duran mühürleyici, kraliçenin balmumuyla damgalanmış yaban arısı mührü. Elleri titreyen Saga parşömeni aldı. Mührü yırttı. İçindeki mektubu okudu.

Kız ve yoldaşı Svangormr Geçidi'nde görüldü, bu da Nordur topraklarının orta koridoruna girdiğini doğruluyor. Ne pahasına olursa olsun yakalanmalılar. Kurt Besleyiciler bir kez daha başarısız olursa nelerin tehlikeye gireceğini hatırlatmama gerek yok.

*Saygıl
arımla
, S.*

Alfson'ın sıkışık harfleri birbirine karıştı, sonra Saga'nın kalp atışları hızlanırken birbirinden ayrıldı. İşte buydu, aradığı mektup. Bunu o yapmıştı. Rurik parşömeni ele geçirmişti ve şimdi Saga'nın elinde Eisa'ya yardım edecek güç vardı.

Minnettarlık göğsünde kabarak Saga'nın kendini hafiflemiş hissetmesine neden oldu. Ve şimdi sadece bir ya da iki kelimeyi değiştirerek Kurt Besleyicileri tamamen yanlış yöne gönderecekti. Hata fark edildiğinde, masum görünecek kadar basit olacak, ancak Eisa'ya daha fazla zaman kazandıracaktı.

Saga'nın vücudu heyecanla karıncalandı ama mide bulantısı hızla onu kesti. Mektubu ele geçirmişti ama ne pahasına? Rurik artık Saga'nın kraliçenin mektuplarına müdahale ettiğini biliyordu - Signe'nin balmumu mühür damgası ondaydı. Bunu fark edince başı ellerinin arasına düştü; az önce ona kendisini yok etme gücünü vermişti.

Ama Rurik'in sözleri kulaklarında çınladı.

Benim için Askaborg'un tüm tünellerini içeren bir harita çizeceksin.

Saga'nın kaşları çatıldı. Rurik'e kendinden çok fazla şey göstermişti ama Rurik de ona bir şeyler göstermişti. Adamın bir haritaya ne ihtiyacı vardı ki? Sessizce düşünürken, birkaç ayrıntı yerine oturdu: Rurik'in onu ilk gün şahin kulesinin yakınında bulması - adamın hiç işi olmayan uzak bir yerd - ve şimdi de tünellere olan ilgisi.

"Bir şey arıyor," diye mırıldandı sarışın bir saç telini yüzünden geriye iterek. Rurik ne arıyordu? Druzhina'sı da bunu arıyor muydu? Gerçekten diplomatik nedenlerle mi buradaydılar, yoksa bu sadece bir oyun muydu? Ama başka bir farkındalık yerleşti ve midesindeki rahatsızlık hissini hafifletti. "Rurik kendi sırrının açığa çıkma riskini almadan beni ifşa edemez." Bu umut ince, kırılgan bir şeydi ama Saga her şeyiyle ona sarıldı.

"Odaklan," dedi kendi kendine, dengesiz ayakları üzerinde yükselirken. Şu anda sadece parşömen vardı. Sadece Eisa. Saga bir sürahidenden lavaboya su döktü ve yanaklarına sıçrattı. Zihni durulduğunda her bir adımı sıraladı.

Talimatları dövmek. Parşömenleri yeniden mühürle. Asla Kulesi'nde Rurik'le buluş.

Ve böylece Saga işe koyuldu.

Asla Kulesi'ne çıkan sarmal merdivenleri tırmanırken SAGA'NIN KALBİ bir savaş çekici gibi çarpıyordu. Bir kolunun içine sıkıştırılmış, yeni mühürlenmiş bir parşömen vardı. Üstat Alfson'un cızırtılı el yazısına uymak için saatlerce uğraşmış olsa da sonunda ona yakın bir şey elde etmişti. Bu yeni yönlerle Kurt Besleyiciler Nordur'un batı kıyısı boyunca, Svangormr Geçidi'nden ve Saga'nın umduğuna göre Eisa'dan uzakta ilerleyeceklerdi.

Diğer kolunda Rurik'in haritası katlanmıştı. Saga bu harita üzerinde çok çalışmış, Askaborg'un ana geçitlerini -Urkalılar tarafından bilinenler de dahil- ve merakını giderecek kadar belirsiz olanları da haritaya dahil etmişti. Ama diğerlerini Saga kendine saklamıştı. Bunu onunla paylaşmayı kabul ettiğinde akli başında değildi. Askaborg'un tüm sırlarını ifşa ederse, bu sadece güvenliğini tehlikeye atmakla kalmaz, Rurik'e ihtiyacı olan her şeyi verirdi.

Ve onu biraz daha fazlasını ister halde bırakmayı planlıyordu.

Saga, Rurik'e önereceği teklifin üzerinden geçti - bir tür ortaklık. Rurik onun için gelecek mektupları yakalayacak, o da onu yeni geçitlerle ödüllendirecekti. Rurik'in buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi Saga. Ama adam, zihni toniğin etkisindeyken böyle bir anlaşma yaptığı için bunu hak etmişti.

Asla Kulesi uzun zamandır terk edilmişti ancak kalenin kuzey kanadının eski savunma duvarları içindeki koridorlardan ulaşılabilirdi. Değil

Sadece bu kadar da değil, Saga'nın kendi yatak odasına sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Rurik kuleyi bu nedenle mi seçmişti? Bu adamın bu kadar kısa sürede kaleyle ilgili bu kadar çok şey bildiğini fark etmek rahatsız ediciydi.

Saga kapıyı itti ve boş bir kule odasına girdi. Yuvarlak mekânın her biri kale arazisinin ve Sunnavik'in ötesindeki bölgelerin nefes kesici manzarasını gören beş camlı penceresi vardı. Saga en doğudaki pencereye yaklaştı ve körfezin sularında yansıyan kardeş aylara baktı. Bu gece en büyük ay dolunay halindeydi.

Dolunay, cesarete ihtiyacı olanlar için iyi bir alamettir, diye merakla düşündü. Saga böyle bir şeyi nereden duyduğunu sorgulayamadan arkasından bir sürtünme sesi duyuldu.

"Seni yakaladım-" diye söze başlayan Saga, yaşadığı şokla sözünü kesti. Kapı aralığını dolduran Rurik'in iri gövdesi değil, Saga'nın tanımadığı bir kadındı. Midesi altüst oldu, kalp atışları hızlandı.

Mavi önlüklü bir köle elbisesi giymiş olan kadın garip bir reverans yaptı. "İyi akşamlar, Majesteleri."

"Kim-ne-"

"Ben Ana, Majesteleri," dedi kadın odaya girerken. Saga'nın yüreği ağzına geldi. Bu hiç de Rurik değildi. "Sizin Majesteleri kraliçeye mahsustur," dedi Saga, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

"Evet," diye yanıtladı Ana, hiç bozuntuya vermeden. "Öyle."

Rahatsızlık Saga'nın kaburgalarını sardı ve Ana'nın omzunun üzerinden bir bakış attı. "Ben senin..." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Lord Rurik mi?" diye tahmin etti kız. Başını iki yana salladı. "Size söylemeliyim ki, adam çok küstah. Şahin kulesinde başka biriyle karşılaşmış olsaydı, haberi çoktan krala ulaşmış olurdu."

Saga yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Şahin kulesindeydin. Ona..." Yine kendini çok fazla şey açıklamak istemezken buldu.

"Parşömen," diye bitirdi Ana. "Tam ben parşömeni emniyete alırken şahin kulesine geldi. İtiraf etmeliyim ki adam *oldukça* ikna edici." Ana kaşlarını alaycı bir eğlenceyle kaldırdı ama Saga sadece kaşlarını çatı. Adamın utanmaz bir baştan çıkarıcı olduğunu bilmeliydi.

"Binanın anahtarlarını ona vermek üzereydin," diye devam etti Ana. "Neyse ki aklımın bir kısmı sağlam kaldı. Ve onun

Beklenmedik varlık beni düşündürdü - kısa bir süre önce kalenin iç bailey'sini geçmeye çalışan bir kadını hatırladım."

Saga'nın vücudu utançla kızardı, bir anı canlandı; parçalara ayrılırken şahin kulesinin penceresinden ona bakan bir yüz. "Gördün..."

Ana elini sallayarak, "Utanmayın," dedi. "Lütfen Majesteleri, bu yapmak istediğim son şey."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Saga tersledi. Sabrını toplamaya çalışarak yavaşça nefes aldı. Ama bir yabancıyla derdini konuşmaktansa Ursir'in bilgeliğini tartışmayı tercih ederdi.

"Parşömenleri ve notu Lord Rurik'e verdim çünkü sana söylemek istedim..." Ana dudaklarını birbirine doladı, sonra konuştu. "Eğer başka bir mektubu ele geçirmeye ihtiyaç duyarsanız, belki ben size yardımcı olabilirim."

Şaşkınlık Saga'nın omurgasını diken diken etti. "Yardım mı?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Ana dikkatle. İki kadın birbirlerine değerlendirici gözlerle baktı. Bu tehlikeli bir çizgiydi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Saga ne düşüneceğini bilemez bir halde karşısındaki kadına baktı. Yavaşça zihinsel bariyerlerini indirdi ve Duyu'sunun genişlemesine izin verdi.

...onu nasıl ikna edebilirim? diye düşündü Ana. *Onun güvenini kazanmak için bir şeyler paylaşmalıyım...*

Saga yavaşça, "Yardım... kabul edilebilir," dedi. "Bu konuda bana yardım eder misin?"

...evet! Ana'nın düşüncelerini patlattı. *Ona söyle, ama çok hevesli olma. Onu korkutup kaçıracaksın...*

"Evet," diye yüksek sesle yanıtladı Ana. "Korkarım senden de bir şey istemem gerekiyor. Bir tür değiş tokuş. Birbirimize çok yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum."

"Yardım..."

Ana'nın elleri yumruk haline geldi, ama onları sıktı. "Askaborg'un duvarları içinde bilgi arayan bir grupla çalışıyorum. Ve siz, Majesteleri, bir saray kölesine yasak olan bölgelere erişim hakkına sahipsiniz."

Saga'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bilgi mi?"

...ah, onu bu işe bulaştırdığım için kellemleri alacaklar, diye düşündü Ana, Saga'yı sessizce izleyerek, *ama tek yol bu...*

"Evet," dedi Ana yüksek sesle. "Bu düzenleme senin için de uygun mu?"

"Benden bu bilgiyi bulmamı istiyorsun," diye düşündü Saga. "Karşılığında da Kraliçe Signe'nin mektuplarını mı ele geçireceksin?"

...ona kraliçenin mektuplarını okumanın bize de yardımcı olduğunu söylemeli miyim? diye düşündü Ana. *Saraya girebildiğini ve balmumu mühür damgasını boş ver...*

Ana başını salladı. "Kraliçeyi araştırmam için beni şahin kulesine yerleştirdiler. Ancak bu kadar kısıtlı bir erişimle, sadece kraliçenin yazışmalarındaki adresleri kaydedebiliyorum."

"Adresler mi?"

Ana başını salladı. "Aradığımız şeyin sadece kırıntıları."

Saga sessizce Ana'yı düşündü. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

...söyle ona, diye düşündü Ana. *Sana güvenmesine yardımcı olacak bir şey paylaş...*

"Galdra!" Ana yüksek sesle söyledi. Saga gözlerini kırptırdı.

...Aman Tanrım, diye düşündü Ana. *Bunu söylemeli miydim? Ya beni ele verirse? Hayır, sakın ol. O yapmaz. O bir Volsik...*

Ana boğazını temizledi. "Yani, ben Galdra'yım," dedi yüksek sesle. "Bunu sana sadece bana güvenebilmen için söylüyorum. Eğer anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeden, beni direğe bağlatabilirsiniz."

...bunu neden önerdin? Ana panik içinde düşündü.

"Bunu yapmazdım," demek için acele etti Saga. Ama bu bilgi, Duyu'sunun duyduklarıyla birleşince Saga'nın koruyucu dikenleri biraz olsun gevşedi. "Bu krallıkta Galdra mı kaldı?"

"Elbette!" dedi Ana, sonra başını salladı. "Özür dilerim... Bilmiyor olman mantıklı."

Saga Ana'yı dikkatle izledi, merakı onu ele geçirmişti. Saga'nın Duyuları on altı yaşında uyandığında, Galdra olduğunu hemen anlamıştı. Ailesinin hâlâ hüküm sürdüğü zamanlarda bir Galdra ayini yapıldığını hatırlıyordu. Ama bu kalede, Ivar Demiryürek'in yönetimi altında, Saga bu ayine katılmamıştı. Bunun yerine, zihinsel bariyerler inşa etmeyi ve Duyularını saklamayı öğrenmişti.

Ama onun gibi başka biriyle hiç karşılaşmamıştı ve aklında binlerce soru dönüp duruyordu. "Ne yapabilirsin?"

...bu iyi, diye düşündü Ana. *Sorular soruyor...*

"Bana Tavşanayak derler," dedi Ana. "Bu, büyük bir hızla hareket edebildiğim anlamına geliyor. Ama böyle bir yeteneği burada kullanmaya cesaret edemem."

Saga yanağının içini çiğnedi. *Düşünceleri duyabiliyorum*, dilinin ucundaydı. *Benim gibi başkalarını da tanıyor musun?* Yine de koruyucu içgüdüleri ona engel oldu. Bunu söyleyemezdi. Henüz söyleyemezdi. "Asla söylemem," diye söz verdi onun yerine. "Ne olursa olsun, sırrın benimle güvende, Ana."

...Biliyordum, diye düşündü Ana, gözleri parlamaya başlamıştı. *Tıpkı annemin Volsik'leri tarif ettiği gibi. İyi ve onurlu...*

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Ana yüksek sesle.

Ana'nın bu unvanı kullanması karşısında hafif bir mide bulantısı hisseden Saga gözlerini kaçırды. Parşömeni kolundan çıkarıp üzerinde düşündü. Bu parşömeni elde etmek, Eisa'ya birkaç kısa hafta kazandırmak için çok uğraşmış ve mücadele etmişti. Ama yakında başka planlar, başka mektuplar olacaktı ve Saga'nın bunları engellemek için yardıma ihtiyacı olacaktı. "Daha fazlasını bilmem gerek," dedi Saga. "Aradığınız bilgi nedir?"

"Bir isim," diye yanıtladı Ana

ihtiyatla. "Bir isim," diye tekrarladı

Saga.

...Leydi Saga'yı bu işe bulaştırdığım için bana çok kızacaklar, diye düşündü Ana, *ama tek yol bu...*

Ana uzun bir nefes verdi. "Kraliçenin Klaernar'ı kendi sapkın eylemleri için yönlendirdiğine inanıyoruz."

"Klaernar mı?"

"Evet," dedi Ana. "Birinin onun için ipleri elinde tuttuğunu gösteren bilgilerimiz var. Bir tür irtibat. Ve biz bu ismi arıyoruz."

Saga ona baktı, zihninden çılgınca düşünceler geçiyordu. "Klaernar kraliçe adına ne yapıyor?"

...cinayet ve ihanet en iyileridir, diye düşündü kadının bıkkın düşünceleri.

Ana yüzünü buruşturdu. "Korkarım ayrıntıları açıklayamam. Şu kadarını söyleyeyim, çalıştığım insanlar bu kişinin kim olduğunu öğrenmeye çok meraklı."

Saga dönüp pencereden dışarı baktı, Ana'nın düşünceleri kendi zihni dönerken donuklaştı. Klaernar. İhanet. Bu sadece postayı kurcalamaktan daha büyük bir şeydi. Ama sonra Alfson ile kraliçe arasında duymuş olduğu ilk konuşmayı hatırladı.

Arkadaşınız ne tür bir beceriksiz embesildi, Üstat? Klaernar'ın Eystri kolunun komutanı. Eğitimsiz bir kız onu nasıl alt edebilirdi ki?

Klaernar, kraliçenin Eisa'yı avlamasına karışmıştı. Ve bu farkındalıkla birlikte kararını verdi.

"Ben yaparım," dedi Saga, parşömeni Ana'ya uzatarak. "Bu aceleyle gönderilmeli."

Ana parşömeni aldı ve her tarafını incelemek için döndü. O hareket ederken Saga, Ana'nın iç bileğinin soluk teninde mürekkep siyahı bir parıltı yakaladı -kölesinin dövmesi. "Zekice, Majesteleri," diye mırıldandı Ana. "Dış parşömen değiştirildi, balmumu mühür birebir kopyası ve yazınız tam bir eşleşme gibi görünüyor. Onları hemen göndereceğim." Ana durakladı. "Orijinal mektupları yakmalıyız. Ama mühür damgası için saklayacak bir yeriniz var mı?"

"Duvardaki gevşek bir taş," diye yanıtladı Saga.

Ana başını salladı. "Kraliçe ile Klaernar arasındaki bu irtibatın adını araştırmanı istiyoruz."

"Bu bilgiyi bulacağım," diye yemin etti Saga, sesi çelik gibiydi.

"Keşke sizinle bütün gün konuşabilseydim Majesteleri," diye devam etti Ana. "Sizinle tanışmanın bile büyük bir onur olduğunu bilmelisiniz. Ailem... ailem..." Gözleri parlıyordu.

...oh sus, diye söylendi Ana'nın düşünceleri. Bu kadar duygusal olmayı bırak...

Ana yüksek sesle, "Ebeveynleriniz iyi ve adil yöneticilerdi, bağlılığımıza ve fedakârlığımıza layıktılar," dedi. "Volsik'ler uzun zamandır krallığın koruyucuları oldular. Taht sana ait."

Ana'nın sözleri Saga'yı kıvrandırdı. Yıllarını bu tür duyguları gömerek geçirmişti. Kendini *onların* ideallerine uydurmak için harcadığı yıllar.

"Bilmelisin ki," dedi Ana, "yıllar boyunca seni bu hapishaneden kurtarmak için pek çok plan yapıldı. Hepsi de şu ya da bu nedenle yanlış yola saptı."

Saga'nın boğazı düğümlendi ve duygularını geri yuttu.

...ona bir çocukmuş gibi davranıyorlar, oysa Ana'nın cesareti var, diye düşündü.

Neden onu planlarına hiç dahil etmediklerini asla anlayamayacağım...

"Sanırım," dedi Ana, karanlık gözleri Saga'nın yüzünü tararken, "bize ismi verdikten sonra, ustabaşımdan seni kurtarmak için yeni bir plan çağrısı yapmasını isteyeceğim."

...ve bu sefer, planlarına Saga'yı da dahil etmelerini isteyeceğim, diye düşündü

Ana.

Saga suskun, aklı karmakarışık. ayrılmayı düşündü. Askaborg onu neşeyle doldurmalıydı. Ama daha dışarı adımını atmamıştı.

Beş uzun yıl boyunca. Kaleden nasıl ayrılabilirdi? Paniğin tanıdık eli kaburgalarının etrafını sardı ve sıkmaya başladı, daha sıkı, daha sıkı...

"Şunu unutma," diye devam etti Ana, içinde bulunduğu durumdan habersiz. "Şahin kulesinden uçan beyaz bir çarşaf, kraliçenin postasını yakaladığım anlamına gelir. O gece tam da bu kulede buluşacağız. Ben balmumu ve yedek parşömen getireceğim; sen de mühürleyiciyi ve topladığın bilgileri getireceksin. Siyah keten bela demektir. Şahincilik kulesinin yakınlarında oyalanma ve benim hakkımda bildiklerini inkâr etme."

Saga derin bir nefes alarak başını salladı.

"Önce sen inebilirsin," dedi Ana. "Ben on dakika bekleyip seni takip edeceğim. Ve bu mektubun derhal postalanmasını sağlayacağım." Ana kaba bir reverans yaptı. "Bu harika bir ortaklık olacak Majesteleri!"

Saga titrek bir gülümsemeyle oradan ayrıldı. Kuleye Rurik'le bir ittifak kurma umuduyla gelmişti ama çok daha fazlasını elde ederek ayrılmıştı. Şimdi önemli bir şey *yapma* şansına sahipti. Çünkü Ana'nın aradığı bilgi Signe'nin planlarını açığa çıkarabilirse -Ivar'a karısının hükümdarlığını baltaladığına dair kanıt getirebilirse- Saga bir savaş grubunu yanlış yönlendirmekten çok daha iyisini yapabilirdi.

Signe'yi sonsuza dek durdurabilirdi.

Bölüm Yirmi Bir

KALASGARDE

Rey gözlerini kırpıştırarak yulaf lapasına baktı. Zaten sert bankta uyumaktan sırtı ağrıyordu ama şimdi Vig buradaydı ve çok yüksek sesle konuşuyordu.

Rey yulaf lapasını ağzına atarken Vig masanın karşısından, "Ahırlardan Silla'nın sesini duydum," dedi. "O... senin atınla mı konuşuyor?"

"Muhtemelen."

"Sesi oldukça ciddi geliyordu. Gerçek bir kalp kalbe."

Rey uzun bir nefes verdi. "Neden buradasın Vig?"

"Falcon sana bir mektup getirdi," dedi Vig, pelerininin kıvrımlarından bir tomar çıkarıp Rey'e uzatarak. "Sanırım Kopa'dan önemli bir iş."

Rey'in gözleri balmumuna damgalanmış ejderha mührüne takıldı - Karl Hakon'un işareti. Mührü yırtıp mektubu okurken Rey'in nabızı hızla atıyordu.

İsli parmaklar,

On adam, altı gün içinde orada olun.

Ölmemeye çalış. Seninkiler,

Ateş Nefesi

Rey dudaklarında ender rastlanan bir gülümseme hissetti. Eyvind zerre kadar değişmemişti. Başını sallayarak parşömeni çevirdi ve kaşlarını çattı. Silla'nın Kopa'da Klaernar'ın elinden kurtarması için yalvardığı kız Metta'dan hiç söz edilmiyordu.

Bunun sadece Eyvind'in aklından çıkmış olmasını ve kadın için kötüye işaret olmamasını umdu. Rey mektubu tekrar yuvarladı ve pelerininin içine soktu.

Vig şahin gibi onu izliyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun Galtung?"

"Bitmemiş bir pisliği temizlemek." Rey ağzını biraz daha doldurdu

Yulaf lapası. Vig'in saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildi. "İşleri bitirmek sana hiç yakışmıyor."

Rey yutkundu ve gözlerini kapadı. *Marra, bana bu yılanbaşıyla uğraşmak için sabır ver.* Uzun bir nefes vererek en iyi *baltalı* gözlerini Vig'e dikti. "Istré'de artık tamamlayamayacağım iş için plan yapıyorum, böylece insanlar öldürölmeye devam etmeyecek."

Söylemesi gerekenden çok daha fazlasını söylemişti -söylemek *istediğinden* çok daha fazlasını- ama Vig'in şaşkınlıkla göz kırpması buna değerdı. Gerçekten de Rey'in bu krallıkta çocukken yaptıkları gibi savaşçılık *oynayarak* koşturduğunu mu düşünüyordu?

"Istré halkını öldüren nedir?" diye sordu Vig.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Rey, onu en çok rahatsız eden de buydu. Emin olmak için adam gönderebilirdi ama kanıtları incelemek için kendisi orada olmadan ve yazışmalardaki gecikmeyle birlikte tedirginliği daha da arttı. İsteyeceğı son şey, kırık dökük ve hırpalanmış Bloodaxe Mürettebatını tekrar hazırlksız bir şekilde tehlikeye göndermekti.

"Gerçekten de sıkıntılı zamanlar," diye mırıldandı Vig. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Vig Rey'i izledi ve ilk kez yüzünde küçümseme ifadesi yoktu. "Bir şey olmayabilir ama..."

"Ama?"

"Váli'nin ortadan kaybolması beni düşündürüyor."

"Nadir bir şey," diye mırıldandı Rey, ama huzursuzlukla kaşlarını çatı. Váli hâlâ bulunamamıştı. Rey zihninde çocuğı arayışının izini sürmüştü - Runný'den Silla'yla kalmasını istemeyi planlıyordu, böylece onu gün ışığında arayabilecekti.

Vig ona keskin bir bakış fırlattı. "Birkaç hafta önce bir koyun sürüsü kayboldu." Kara sakalını sıvazlayan Vig'in yüz ifadesi Rey'in içinde biriken endişeyle örtüşüyordu. "Merada sadece dağınik yün tutamları bulduk."

"Pençe izleri mi? Sis mi?" diye sordu Rey, daha iyi düşünemeden.

Magnus, Istré'deki sorunların kayıp hayvanlarla başladığını söylemişti...

"Hayır ve hayır," diye yanıtladı Vig, Rey uzun bir nefes verirken.

Tanrılara şükürler olsun

yukarıda. "Ama garip bir... kokusu vardı."

"Koku," diye tekrarladı Rey. "Ne tür bir koku?"

"Çürük," dedi Vig. "Erimiş şeylerin kokusu. Yine de hiç ceset yoktu."

Rey'in merakı uyanmıştı. *Beni tarlaya götür*, diye talep etmek istedi. Ama mantık bu düşünceyi çabucak geri püskürttü. Endişelenmesi gereken Silla vardı.

Istré için ayarlamalar. Temas kurması gereken Uppreisna. Ve hâlâ hayatını nasıl toparlayacağını düşünmek zorundaydı. "Muhtemelen bir grimwolf sürüsü," dedi onun yerine, tekrar yulaf lapasına odaklanarak.

"Güzel," dedi Vig, rahatlamış bir şekilde nefes vererek. "Güzel. Bir uzmanın korkularımı gidermesine sevindim." Rey eski arkadaşına belli belirsiz bir saygıyla baktı. Kişisel tartışmaları ne olursa olsun, Vig etrafındakilerin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Güzel," dedi Rey. Ve böylece Vig oradan ayrıldı.

SILLA'NIN NEFESİ kuzey havasını bulandırırken, gözlerini devasa dağlara dikti. Tam bir daire çizerek onları içine aldı; pürüzlü, karla kaplı zirveler masmavi gökyüzünü deliyordu. Nordur'un ham güzelliği hayret vericiydi, vahşiliği onu doğanın merhametine kalmış küçük bir şey gibi hissettiriyordu.

Kendini silkeleyen Silla, bu sabah bir düzine ya da daha fazla kez yaptığı gibi içini yokladı. İşte oradaydı - büyüünün kalbi içinde ısılt ısılt parlıyordu. Bu gerçektir. Bunu hayal etmemiştir.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve Rey'in sesi kalkan-evin içinden ona ulaştığında bu gülümseme derinleşti. O günün geri kalanını hatırladığında yanaklarına sıcaklık yayıldı. Uyum Ayini'nden sonra kalkan evine geri dönmüşlerdi ve Rey atları tımar ederken Silla tamamen bitkin bir halde bankın üzerine yığılmıştı.

Rey de kısa süre sonra ona katılmış, bir kolunu bankın arkasına atmış, bankın üzerine yayılmıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sormuştu hoyratça. Belki de yorgunluktan sayıklıyordu ama onun o sert, keskin sesine bayıldığına karar vermişti.

"Sanki... hiç olmadığım kadar kendimdeyim," demiştir Silla, koluyla göğsü arasındaki boşluğa bakarak. Silla'ya göre küçük bir cepti bu; şimdi çok iyi sığıldığını biliyordu. Tanrım, bir evcil hayvana ihtiyacı vardı.

Rey başını salladı. "Eksik olduğunu hiç bilmediğin bir parçanı buldun."
"Kesinlikle." Dürtüsel olarak bank boyunca ilerleyerek Rey'e yaklaştı.
"Çok fazla enerji harcadın," dedi Rey ona bakarak, "ama bir gece uykusu seni kendine getirecektir."

Silla'nın kalçası Rey'in kalçasına değmiş ve Rey'in içinde bir sıcaklık sarsıntısı yaratmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Axe Eyes'ın o sert sesiyle.

"Ben... üşüyorum." Anlayacağını umarak rahat görünümlü sahtekâra baktı.

"Peki," diyerek gözlerini devirdi.

Silla hevesle ona yaslanmış, ayaklarını bankın üzerine uzatmıştı. "Sen benim kendi kişisel ocak ateşim gibisin," diye mırıldandı, ona doğru kıvrıldı ve sert kasların genişliğini görmezden gelmeye çalıştı. Sıcaklık. Sadece sıcaklık arıyordu.

Rey sanki son derece rahatsızmış gibi onun altında gerildi. Bunun üzerine içini bir belirsizlik kapladı ve Silla başını kaldırıp onunla göz göze geldi. O anda kendini aptal gibi hissetmiş, ne düşündüğünü merak etmişti. Bu Axe Eyes'tı, kucaklayacağı bir köpek yavrusu değil.

Ondan uzaklaşmak için hamle yaptı ama Rey'in kolu bankın arkasından kayarak onu daha da yakınına çekti. Bunun üzerine Silla'nın kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Doğrusu, başı dönmüş gibi hissetmişti. Ayinini tamamlamış ve sihrini kabul etmişti. Ve şimdi Saga'yı kurtarmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Uzun bir süre sonra, "Kimseye söylemeyeceğim," diye mırıldandı. O noktada, yorgunluğundan neredeyse hiç konuşamıyordu. "Korkunç Baltalı Gözler'in yumuşak bir tarafı olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Ve karanlık onu uykuya çekerken, onun "sadece senin için, Günışığı" dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Kalkan-evden uzaklaşan Silla kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi. Kederi içinde, teselli için Jonas'a dönmüştü. Rey'le böyle alışkanlıklara kapılamazdı. Bu kadar yakın bir alanı paylaşmak zorundayken ve Galdra'yla tek bağı oyken bunu yapamazdı.

Derin bir nefes alan Silla avluyu geçmeye devam etti. Ama hareket ederken, ormanda ileri geri gidip gelen parlak mavi bir karaltı yakaladı. Nefesi kesildi. Bu kez emindi; bu bir buz ruhuydu.

"Dün gece sana biraz tereyağı bıraktım," diye fısıldadı Silla çalılarının arasından. "Hoşuna gitti mi?" Ama ruh kıpırdamadı. Ayakları onu kovalamak için kaşınıyordu ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Olmak istemeyen ruhlar

gizli kalmakta oldukça ustaydı. İç çekerek ahırlara doğru döndü.

İşte o zaman onu gördü: ahırın direğine parıldayan buzla çizilmiş bir sembol. Tek bir dikey çizgi ve aşağıya doğru bakan iki çapraz koluyla Silla bunun bir koruma rünü olduğunu hemen anladı, ama baş aşağı duruyordu. Sembol sabah ışığında erirken, Silla buz ruhunu aramak için döndü.

Sembölü ruh mu çizmişti? Bu ne anlama geliyordu?

Ama buz ruhu hiçbir yerde görünmüyordu ve bu yüzden ahırlara doğru ilerlemeye devam etti. Çatının altına adım attığında onu saman ve at kokusu karşıladı.

"Günaydın canlarım," dedi usulca, iki ata yaklaşarak. At ona yaklaşıp avucuna sokulurken, Kahverengi At gözlerini kaçırdı. Silla'nın içindeki öfke alevlendi ve kararlılık tarafından hızla kovalandı. Yapacağı son şey de olsa bu atın kendisini sevmesini sağlayacaktı.

En azından, inatçı yaratık bir süredir onu ısırılmamıştı. Ve At'a bir yulaflı kekin yarısını yedirdikten sonra Silla cesaretini topladı. Avucunu düzleştirerek Kahverengi At'ın alması için uzattı. Atın tedirginliğinin belirtilerini izledi - düzleşmiş kulaklar ve sallanan kuyruk.

Kahverengi At'ın burun delikleri ödülün kokusunu alınca alevlendi. "Küstah ve kaba savaşçılara alışkın olabilirsin," dedi Silla yumuşak bir sesle, "ama zamanla bana alışacaksın." Kahverengi At'ın iri, koyu renk gözleri ödülün üzerine yerleşti ve Silla bir an için sonunda kurtulabileceğini düşündü.

Ama görünüşe göre bu at bir katır kadar inatçıydı. Kahverengi At döndü ve Silla'ya arka tarafını gösterdi. Ve sonra kaba yaratık kuyruğunu kaldırıp yere sıçtı.

Silla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yazık ki senin için," dedi dişlerini sıkarak, "huysuz hayvanlarla başa çıkma konusunda bolca deneyimim var."

Ahırın girişine yakın bir yerde duran küreği kaptığı gibi Kahverengi At'ın sunduklarını toplayıp ormana fırlattı. "Merak ediyorsan diye söylüyorum," dedi bineğinin kıcına. "Yarın geri geleceğim. Ve ondan sonraki gün. Ve bir gün, seni küstah yaratık, beni seveceksin."

Ahırdan hışımla çıkarken Silla durdu. Vig'in atı gitmişti ve Rey tek başınaydı, savunma rutinlerinden birini uyguluyordu

uzun bir kılıçla. Kafatasının kenarlarını kesmiş ve sakalını düzeltmişti, temiz görünüşü sadece gözlerindeki yoğunluğu artırıyor.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu. "Kopa'dan sonra, ben..." Silla derin bir nefes aldı. "Savunma derslerime devam etmem gerektiği açık."

Rey durdu ve onu inceledi. "Alıştırma kılıçlarını kap. Bakalım beni kışımın üstüne devirebilecek misin?"

Ve aniden Silla'nın Kahverengi At'a olan kızgınlığı yeni bir şeye kanallandı. Sözüünü sakınmadan tahta kılıçları aldı ve Rey'in önünde durarak birini ona uzattı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

Güneş Rey'in gözlerindeki altın benekleri yakalamıştı. "Önce duruşun," dedi Rey'in duruşunu inceleyerek. Silla kalbinin çarpıntısını görmezden gelerek bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Ayaklarını genişlet," dedi Rey, arkasına dönerek. "Kalçalarını gevşet."

Rey'in iri ve sıcak elleri kalçalarına indiğinde Silla'nın nefesi kesildi ve omurgasından aşağıya doğru karıncalanmalar başladı. Rey onu sola doğru ayarladı. "Güzel," diye homurdandı. "Şimdi de kılıcın." Kolu Rey'inkine süründü, sıcak bir avuç içi Rey'in kılıcını tutan elinin üzerinde kayıyordu. Eli onunkinin üzerine kapandı ve tutuşunu ayarladı. "Daha yukarıda tut. İşte böyle."

Silla'nın gözleri dalgalanarak kapandı ve onun yönüne odaklanmaya çalıştı. Ama tek düşünebildiği onun sırtındaki hissi ve dün gece ona karşı uyuyakalmış olduğu gerçeğiydi. Yatağında, kürkleri etrafına özenle sarılmış bir şekilde uyanmıştı.

"Diğer elin bir kalkanla meşgul olacak," diyordu Rey. Sol eli dirseğinin altından kayarak onu yukarı doğru itti.

Rey ondan uzaklaşırken, Silla'nın vücudu protestoyla zonkluyordu. Önünde geri adım atan Rey'in dudakları seğirdi. "Şimdi sana rutini göstereceğim ve sen de tekrarlayacaksın."

Rey gösterdikten sonra Silla'ya denemesi için işaret etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle onu izlerken, Silla'ya Kemik Yolu'ndaki tüm o dersleri hatırlattı. "Sence Hekla şu anda ne yapıyor?" diye sordu, göğsünde büyüyen bir ağrıyla.

Rey'in kaşları daha da çatıldı. "Istré'nin bal likörü salonlarında sorun çıkarıyor."

"Umarım öyledir." Silla'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Onu özleyorum. Ve Sigrún. Ve Gunnar'ı ve..." *İlías*, diyemedi. *Jonas*. *Haftalardır her şey böyleydi*. Geçmişe duyduğu yoğun bir özlemle sarsıldı. Zamanda geriye gidebilmek ve İlías'ın yerini alabilmek için.

Suçluluk duygusunun tanidik yakıcılığı vücuduna yayıldı. Kaşlarını  atan Silla kılıcını kavradı ve kendini rutine zorladı. Hareketleri beceriksizceydi, savuruşu teredd tl yd . Sinirli bir huff ile Silla başlangıç duruşuna geri döndü.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Rey, elini yüzünde gezdirerek. "Bunu sen mi uydurdun? Sana gösterdiğim şeyle hiçbir benzerliği yoktu."

"Nezaketi, Reynir," diye azarladı Silla.

"Sen zek yı denersen ben de nezaketi denerim. Sarhoş çocuklardan daha iyisini gördüm."

" ocukların sarhoş olmasına kim izin veriyor?" diye sordu kız, dehşetle.

Ama yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bir kez daha denemek için kendini hazırladı. Ve bir saatin büyük bir kısmı böyle geçti -Rey, Silla'yı rutin boyunca çalıştırıyor, gerektiğinde duruşunu ve tutuşunu düzeltiyordu. Silla yavaşça kendini bedeninin hareketlerine kaptırdı. İhtiyacı olan şeyin tam olarak bu olduğuna karar verdi. Yeni bir amaç. Rahatlamak için bir yol.

Ve böylece yeni bir sabah rutini doğmuş oldu.

Yirmi İkinci Bölüm

Bir saatlik atışmadan sonra Silla atları eyerlerken Rey evin arkasındaki dereye daldı. Sonra da onu Kar Mızrağı'ndan Harpa'nın evine kadar takip etti. Váli'den hiçbir iz göremeyen Silla, atlarını sürerken omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. Kalasgarde'in vahşi doğasında tehlikeli bir şey mi gizleniyordu? Yoksa Váli sadece kaybolmuş muydu?

Şimdi Harpa'nın bahçesinde, yazın, sonbaharın ve kışın kafa karıştırıcı karmaşasının ortasında durmuş, bu tür düşünceleri aklından uzak tutmaya çalışıyordu. Gri bir kuşluk vaktiydi ve dünkü kar serpintisi giderek daha da derinleşmişti. Uzakta, Harpa'nın rüzgâr çanları birbirine vuruyor, Kahverengi At ise korkunç bir sesle ot çiğniyordu.

Bugün Harpa, etrafı tebaasıyla çevrili bir bankta uzanmış bir kraliçe gibi görünüyordu. Eğer kuşlar tebaa olabilseydi, öyleydi. Etrafında ciyak ciyak ötüyor, yere attığı ekmek parçalarının üzerine üşüşüyorlardı.

Gürültülü bir gümbürtü dikkatini Harpa'nın evine çekti. Rey içerideydi ve Tanrı bilir ne yapıyordu.

"Artık Cohesed olduğuna göre," diye başladı Harpa, "galdur'unun, yani kaynağının kalbini hissedebiliyor olmalısın. Hissedebiliyor musun?"

Silla başını salladı. Göğüs kemiğinin arkasında duran sıcak, parıldayan büyü havuzunu aramasına gerek yoktu; Ayin'inin üzerinden henüz tam bir gün bile geçmemiş olmasına rağmen, şimdiden varlığının temel bir parçası gibi hissediyordu.

"Kaynağınız bireysel," diye devam etti Harpa. "Büyüyü üretir, evet, ama aynı zamanda ona bir şekil ve imza da verir. Benim kaynağım Galdur'uma bir Dokumacı'nın şeklini veriyor; Rey'inki ise ona Külgetiren becerisini veriyor. Ama hatta

Galdra sınıfları arasında çeşitlilik vardır. Örneğin Rey'in Ashbringer yeteneği duman olarak ortaya çıkarken, diğer Ashbringer'lar alev üretiyor."

Silla başıyla onayladı.

"Bu krallıkta Sunnvald'ın armağanını taşıyan her varlığın farklı bir kaynağı var."

Silla'nın kaşları birbirine çatıldı. "Sunnvald'ın armağanı mı?"

Harpa'nın kehribar rengi gözleri çelikleşti. "Bana Tómas'ın eski yöntemleri unutacak kadar kalın kafalı olmadığını söyle."

"Bana eski tanrıları öğretti," dedi Silla savunmacı bir tavırla. "Tanrılar ve ruhlar için adaklar bıraktık-"

"Peki sana Sunnvald'ın kutsamalarını öğretti mi?" Harpa araya girdi. "Ashen'in kökeni?"

Silla başını yavaşça salladı.

"Külen," diye başladı Harpa, "bu krallıkta Sunnvald tarafından kutsanmış her şeydir." Yaşlı kadın Silla'nın yüz ifadesinden ne anladıysa kaşlarını çatı. "Bundan şüphe mi ediyorsun? Onlar da en az senin ve benim kadar gerçek. Kanıtı senin bedeninde. Bunu hissetmiyor musun?"

Silla dudaklarını birbirine bastırarak öfkesini bastırmaya çalıştı. "Bana galdurumu nasıl ifade edeceğimi öğreteceğini sanıyordum."

"Sabırsızlık bu işte senin düşmanın." Harpa'nın başı yana eğildi. "Her seferinde bir adım atılması gereken bir şey bu. Önce galdurunun doğasını anlamalısın. Ashen'in kökenini ve içinde taşıdığın armağanı."

Silla sessiz kaldı. Harpa'nın konuşmasına izin verecekti. Sonra Harpa ona galdurunu nasıl kullanacağını öğretecekti. Ve sonra, Saga'yı geri almaya devam edecekti.

"Bu bir karanlık ve aydınlık hikâyesi - kaos ve düzen arasındaki denge," dedi Harpa. "Konu, Işığın Babası Sunnvald ve karısı Yıldız Ana Stjarna ile başlıyor. Elbette onların ay tanrıçası kızları Malla ve Marra'yı da biliyorsun. Hepsi de ışıktan, düzenden ve Íseldur'u koruyan varlıklardı. Ama Sunnvald'ın bir de kardeşi vardı, kaos ve karanlığın tanrısı Myrkur."

"Işığın Babası'nın aksine, Myrkur düzensizliğe ve huzursuzluğa susamıştır ve en çok da kardeşine oyun oynamayı sever. Bir gün Myrkur Stjarna, Malla ve Marra'yı çaldı, onları gecenin içine çekti ve kırılmaz bir büyüyle bağladı. Ve böylece yıldızlar ve aylar Sunnvald'dan ayrılarak sadece gecenin karanlığında parlamaya başladılar."

"Sunnvald sevgili akrabalarının alındığını fark ettiğinde o kadar öfkeleni ki gökyüzünü sallayarak yıldızların yere düşmesine neden oldu. Yıldızlar düşükçe yanarak kül zerreciklerine dönüştüler ve düşükleri her yerde büyü filizlendi. Bitkilerin üzerine düşükü yerde hjarta ağaçları, ay çiçekleri ve kar mantarı oldular. Kayalara ve toprağa düşükü yerde halda tortuları oluştu. Hayvanların üzerine düşükü yerlerde ise don tilkileri, flitalar, skarplingler ve daha niceleri oluştu."

Harpa bir an durakladı. "Ve yıldız tozunun insanların üzerine düşükü yerlerde, onlara galdur bahşedildi. Bu yüzden Galdra'ya bazen Kùldenler de denir. Bu varlıkların her biri, bitki ya da hayvan, sadece kendilerine özgü bir galdur kalbine, kendi büyü tatlarına sahiptir. İşte bu dokumalar böyle başladı."

Silla dalgınca başını salladı.

"Ve Volsik'ler," diye devam etti Harpa çenesini ovuşturarak. "Korkarım bu, yüzyıllar boyunca pek çok detayı kaybolmuş, yıpranmış bir hikâye. Ama Volsiklerin Sunnvald'dan gelen ek bir kutsama içerdii söylenir. Volsik armağanı tam olarak bilinmiyor ama Myrkur'a karşı kullanılabilecek müthiş bir silah olduğu düşünülüyor."

"Bir silah mı?"

Harpa başını salladı. "Yani ocuğum, Sunnvald tüm insanlık arasından *senin* soyunu krallıkta düzeni sağlamak için seçti. Krallık kargaşaya düşmesin diye tahtta daima bir Volsik oturmalı."

Silla'nın boğazı sıkıştı, derisi kaşındı. Çok fazlaydı; çok fazlaydı. Sadece galdurunu öğrenmek ve Saga'yı kurtarmaya devam etmek istiyordu...

"Uzun zamandır bu krallıkta tek bir Volsik var, hapsedilmiş olsa da. Ama şimdi"-Harpa küçük bir gülümsemeye izin verdi-"şimdi bir tane daha var."

Bu sözlerle birlikte Silla bir krallık dolusu beklentinin üzerine yığıldığını hissetti ve gözlerini kaçırdı. Yine de Harpa'nın bakışları öylece kaldı, onu Silla'nın isteyebileceğinden çok daha yakından inceliyordu.

"Bazen merak ediyorum," dedi Harpa, neredeyse kendi kendine, "onları daha iyi eğitmiş olsaydım -bir şeyleri farklı yapmış olsaydım- belki de her şey daha farklı olabilirdi."

Silla'nın bakışları tekrar Harpa'ya kaydı. "Sen de mi kuzeye gönderildin?" diye sormaktan kendini alamadı. Harpa neden akrabalarının geri kalanıyla birlikte ölmemişti? Neden kuzeye gitmişti?

Harpa onun sorusunu duymazdan geldi. "Korkarım bugünün yolundan çok uzaklaştım. Kendini hazırlamanın vakti geldi, Volsik."

"Silla," diye tersledi kadın.

Harpa kaşlarını çattı. "Bunu er ya da geç kabullenmelisin." "Torunun gibi konuşuyorsun."

Harpa'nın dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokundu. "Gözlerini kapat ve kaynağına uzan. Şekline ve hissine alış, sonra galdur'u ondan kanına çek."

Silla itaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve kaynağını bir anda buldu. Işıltıya uzanarak onu damarlarına çekti, o tanıdık soğuk gerilim içinde dönüp duruyordu. Gözlerini açtığında beyaz ışığın kollarından parladığını gördü.

"Güzel," dedi Harpa. "Şimdi ifade edeceksin. Zihnini boşalt, sonra galdur'unun içinde rahatla. İçindeki bilme hissine güven ve bırak ne yapacaksa yapsın."

Silla ayaklarını yere vurarak derin bir nefes aldı, sonra galdurunu serbest bırakacakmış gibi nefesini verdi - elbette saçmaydı. Hiçbir şeyin olmadığı birkaç uzun dakikadan sonra kendini silkeledi, sonra avuçlarından beyaz bir ışık fişkırdığını hayal etmeye çalıştı - o sinir bozucu gerginliğin azaldığını hayal etti - yine de lanetli bir şey değildi.

Kulübeden gelen uzak bir patlama sesi Silla'ya Rey'in burada olduğunu hatırlattı. O ve Harpa soğukta dışarıdayken Rey'in orada ne işi vardı?

"Kendini topla."

Silla derin bir nefes aldı. *İfade*, dedi kendi kendine. *Ateş. Puf. Beyaz ışık.* Ama babasının yüzü zihninde parladı.

Senin hatan. Hepsi senin suçun.

"Ay! Kızım! Yoluna dön!" Silla, Harpa'nın el çırpma sesiyle sıçradı, kuşlar da buna karşılık çılgınca cıvıladı.

"Nasıl ifade edebilirim?" diye sordu Silla. "Bir türlü *başaramıyorum*."

"Sabırsızlığın," dedi Harpa, onu sessizce izleyerek, "yolunu bulandırıyor. Bu konuda ustalaşana kadar asla başarılı olamayacaksın."

Gerçekten de çok yardımcı oldu. Vücudunu silkeledi. İkişer ikişer saymayı denedi, sonra yüzden geriye doğru saydı. Göz kapaklarının arkasındaki hayali bir noktaya odaklanmayı denedi. Uzun, derin nefeslere odaklanmayı denedi.

Yine de hiçbir şey düşüncelerini aklından çıkaramıyordu; bu işin bu kadar uzun sürmesine duyduğu sabırsızlık, bu kadar kötü gitmesine duyduğu kızgınlık. Onun

Düşünceleri babasına sıçradı ve sonra tuzağa, bitmek bilmeyen suçlamalara ve kendinden nefret etmeye saplanıp kaldı ve neden bu tek şeyi yapıp tüm bunlardan iyi bir şey çıkaramıyordu?

"Zihnini boşalt," diye bağırdı Harpa.

"*Yapamam!*" Silla'nın gözleri irkilerek açıldı, kızgınlık ve sabırsızlık derisini diken diken ediyordu. Kaybedecek zamanı yoktu. Şu anda Saga o kaledeydi, etrafı katillerle çevriliydi... anne babasını ve Eisa olduğunu düşündükleri çocuğu katleden aynı aşağılık insanlar tarafından.

Harpa o çalışkan tavrıyla onu izledi ve Silla kendini toparlamaya çalışarak arkasını döndü.

"Hazır değilsin," dedi Harpa düz bir sesle. "İlerleyebilmek için önce bir adım geri atmalısın. Nasıl teslim olacağını öğrenmelisin."

"Teslim olmak mı?" Silla gözyaşlarını geri kırttı.

"Önce biraz róa alalım ve ısınalım." Silla onun peşinden kulübeye doğru yürüdü.

REY'İN sırtı, Harpa'nın duvarlarındaki bir kat daha kiri temizlemek için eğilirken ağrıyordu. Görmezden gelmeye çalışsa da o lanet olası bankta uyandığı her sabah ağrı daha da artıyor gibiydi. Elindekiyle yetinmeye alışkındı; yıllarını taşlarla kaplı zeminde ve tozlu yerlerde uyuyarak geçirmişti. Ama her nasılsa o bank omurgasını düğümlemişti. Hábrók'un kıcı. Yirmi altı kışı geride bırakmış yaşlı bir adamdı.

"Merhaba Reynir," diye mırıldandı Rykka, siyah bir duman bulutu minyatür bir kadın şekline dönüşerek çalkalandı. Kömür rengi saçları yüzünün etrafına dökülüyordu; kanatları bir yusufluğunki kadar narin damarlıydı.

"Rykka," diye homurdandı, inatçı bir noktayı eşleyerek.

"Harpa senin gibi bir torunu olduğu için çok şanslı," dedi Rykka, az önce temizlediği yama boyunca yürürken, arkasından küller serpiliyordu.

"Bu konuda seninle aynı fikirde olmayacağına eminim." Adam kaşlarını çatı.

"Hayır," diye gülümsedi Rykka, dumanlı saçlarında minik bir el gezdirerek. "O da benim gibi seni özledi. Uzun süre kalacak mısın?"

Rey başını salladı. "Elimden bir şey gelmezse kalmam." Duman ruhu suratını astı. "Çok yazık."

"Rykka," diye homurdandı Rey. "Temiz duvarlarıma kül döküyorsun."

Ruh bir kakhaha atarak uzaklaştı, ocak ateşinin dumanına karıştı ve Rey'i huzur içinde bıraktı.

Külü silip süpürdü ve Harpa'nın burayı temizlemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Görünüşe bakılırsa, buraya son gelişinden beri değil.

Beş yıl.

Kristjan'ın mezarına son taşı koyup buraya sonsuza dek sırtını döndüğünden beri beş yıl geçmişti. Ya da o öyle sanmıştı.

Hayatının tersine dönme hızı Rey'i şaşkına çevirmişti. Asla dönmemeye yemin ettiği yere geri dönmüştü. Bloodaxe Mürettebatı Istré'de ölümcül düşmanlarla yüzleşirken ve Uppreisna'daki kardeşleri Ivar Ironheart'ın rejimiyle savaşırken bir korkak gibi saklanıyordu. Kendini güçsüz hissediyordu.

Kendi kendine, *bu konuda yapılacak bir şey olmadığını* söylemeye çalıştı. Eğer Klaernar ona benziyorsa, Kalasgarde onun için tüm krallıktaki en güvenli yerdi. Ve o... o Eisa Volsik'ti. Fark ettiği anda, bir parçası bunu anlamıştı. Yoksa o kadar vagon arasından *onunkine* nasıl tırmanabilirdi? Yoksa on yedi yıl sonra nasıl tekrar bir araya gelebilirlerdi? Eğer bu tanrıların eli değilse, Rey neyin eli olduğunu bilmiyordu.

Istré'den daha büyüktü; Bloodaxe Tayfası'ndan daha büyüktü. Tanrılar, kız ondan daha büyüktü. Eisa onun kaderiydi, halkının kaderiydi.

Uppreisna uzun zamandır gölgelerde çalışıyordu; uzun zamandır küçük zaferlerle karınlarını doyuruyorlardı. Başardıklarıyla gurur duysa da Rey, kendisinin ve isyancıların, kafasının etrafında vızıldayan kral gnatalar için küçük bir sıkıntıdan başka bir şey olmadığını biliyordu. Ama yanlarında bir Volsik ile çok daha fazlasını başarabilirlerdi; kuzeydeki çatışmaları bastırabilir ve tek bir sancak altında birleşebilirlerdi. Ve böyle bir sayıyla, kızdırmaktan daha fazlasını yapabilirlerdi. Bir fark yaratabilirlerdi.

O her şey olabilirdi.

Rey bu düşünceyle kaşlarını çattı. Böyle bir rol istemiyordu. Ne zaman konuyu açmaya cüret etse bunu gözlerinde görebiliyordu. *Zaman*, diye düşündü. *Onun zamana ihtiyacı var*. Kopa'da neredeyse ölüyordu, o kadar çok şey atlatmıştı ki. Ve Rey, yaşadığı onca şeyden sonra onu daha fazla zorlama düşüncesine katlanamıyordu.

Harpa'nın evinin kapısı açıldı ve iki kadın görüldü. Evin loş ışığında bile Rey, Harpa'nın yüzüne kazınmış hayal kırıklığını görebiliyordu.

yüzleri. Dürüst olmak gerekirse, Harpa'da görmek alışılmadık bir ifade değildi. Ama Silla'nın gördüğü şey karşısında kalbi sıkıştı. Kızgınlık. Öfke.

Rey'in yumruğu bezinin etrafında sıkıştı. Onu buradan sürükleyip götürmek istiyordu. Onu güzel bir yere götürmek ve gülümsemesini sağlamak istiyordu. Ama onun güçlenmek, galdurunda ustalaşmak istediğini biliyordu. Bu da Rey'in bu savaşı kendi başına vermesine izin vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Kız botlarındaki karı ezerken göz göze geldiler ve Rey bu sabahki antrenmanlarını hatırlamadan edemedi. Her küçük dokunuşta teni ısınıyor, kızın sırtı göğsüne değdiğinde kalbi gümbür gümbür atıyordu. Seansın sonunda o kadar heyecanlanmıştı ki derenin soğuk sularına girip ıslanma ihtiyacı duymuştu.

Bela. Bu beladan başka bir şey değildi. Kendini onun çekiminden kurtarmak için gün sayıyordu, şimdi buradaydı, lanet olası bir kalkan-evini onunla paylaşıyordu. Onun çekimi her zamanki gibi güçlüydü ve daha da kötüsü, ondan korkmuyordu. Rey'in ondan uzaklaşması gerekiyordu. Savunmasını güçlendirmesi gerekiyordu.

Silla ocak ateşinin önündeki bankın üzerine çökmüş, gözlerini alevlere dikmişti. Harpa çaydanlığı ve kazanı hazırlamakla meşguldü. Çok geçmeden róa kabuğu ve pişmiş yemek kokuları küçük kulübeyi doldurdu. Bir kase koyun eti yahnisinden sonra Rey tekrar ovalama işine koyuldu ve büyükannesini dinlememeye çalıştı. Sorunu anlaması uzun sürmedi.

"Önce zihnini temizlemek için çalışacağız. Büyünün kalbini düşünme. Galdur'unu düşünme. Zihnini dinginleştirmeye odaklan. Tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya."

Silla başını sertçe sallarken dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. Gözlerini kapatarak vücudunu silkeledi ama Rey boynunun tendonlarında, ellerini sıkıp açışında devam eden gerginliği gördü.

On beş dakika boyunca bu işkenceye tanıklık ettikten sonra Rey kapıdan sıvıştı. Bu hiç hoş olmayacaktı ve varlığının durumu daha da kötüleştireceğinden şüpheleniyordu. Harpa sert ve acımasızdı ama yine de yöntemleri etkiliydi. Rey krallıktaki en güçlü Galdra'lardan biri haline gelmişti; kontrolü kusursuz, gücü yıllarca süren pratikle oluşmuştu.

Harpa'nın sesi dışarıda duyulabiliyordu, Silla'ya komutlar yağıdırıyordu.

"Zihnini boşalt."

"Rahatla."

"Odaklan."

Bunları tekrar tekrar söyleyerek Rey'in iinin burkulmasına neden oluyordu. Sinirini odun kesmeye kanalize etti.

Vig'in endişeleri Rey'in zihninde ön plana çıktı. Hayvanlar ortadan kaybolmuş, geriye sadece yün ve tuhaf bir koku kalmıştı. Ve Váli, vahşi doğada bir yerlerde kaybolmuştu.

Çürüyen kokunun küçük ayrıntısı, Kemik Yolu boyunca onlara saldıran skógungar ve kurt örümceklerini akla getirdi. Kopa'dan sonra onlar hakkında her şeyi unutmuştu. Ama şimdi Rey kendini onların doğal olmayan kokusunu ve yanan kömürler gibi kırmızı gözlerini düşünürken buldu. Kalasgarde'da da yanlış giden bir şeyler olabilir miydi? Hepsi birbiriyle bağlantılı mıydı?

Rey, Vig'in korkularını göz ardı etmekte acele etmişti ama baltayı her sallayışında içini kemiren his daha da büyüyordu. Güneş gökyüzündeki zirvesinden daha da alçalırken bu saatler sürdü. Rey, sırtı çığlık atana ve en az bir yıllık yakacak odun kesilene kadar kütük üstüne kütük kırdı.

Harpa'nın köhne kulübesindeki son kütüğü de istiflediğinde kararını vermişti. İçindeki bilgi dolu his Rey'e bir göz atması gerektiğini söylüyordu. Ve böylece Vig'den kendisini koyunların kaybolduğu otlığa götürmesini isteyecekti. En iyi durumda, bölgeyi değerlendirmek endişelerini giderecekti. Ya en kötüsü? Şey. Rey bunu henüz düşünemiyordu.

Ellerinin tozunu alarak açıklığı değerlendirdi. Güneş alçalmış, uzun gölgeler oluşturmuştu. Kalkan evine dönme vakti gelmişti.

Dağdan aşağı inerken Silla sessizdi, acısı o kadar güçlüydü ki havaya karışıyor gibiydi. Rey bir düzine kez konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. Zihnini temizleyemiyordu, bu çok açıktı. Büyük öğrencilerin sorununun bu olduğunu biliyordu. Rey ona bu konuda yardım edemese de, dikkatini başka yöne çekebilirdi.

"İdman yapmak ister misin?" Rey omzunun üzerinden bir bakış attı. Kızın başı dikleşmiş, gözlerinde yeniden bir parıltı belirmişti. Dudaklarının seğirdiğini fark etti. "Akşam yemeğinden sonra. Seni yeni bir rutinle çalıştıracam. Bakalım ne kadar kötü katledebileceksin."

Ve Rey'in kanı, ona işkence edercesine yakın geçireceği bir akşam ihtimaliyle daha ısındıysa da bunu kabul etmeyi reddetti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

SUNNAVÍK

Ana ile görüşmesinin ertesi sabahı Saga büyük salonda oturmuş, seçeneklerini düşünürken bir yandan da elindeki kaşıkla günlük yemeğini karıştırıyordu. Salon her zamankinden daha sessizdi, kral ve maiyeti Zagadkialıları kereste kampları ve demir zengini bataklıklarda gezdirmek için şehrin güneyine gitmişlerdi. Leydi Geira'nın hâlâ uyuyor olduğu gerçeği de vardı. Sessizliğe rağmen Saga, Kara Pelerin'in kimliğini ortaya çıkarma arayışına nereden başlayacağına karar veremiyordu.

Signe ve Klaernar arasında bir irtibat. Erişimi olan biri. Ivar Ironheart'tan korkmayan biri. Bu kişinin cesur ya da belki de aptal olması gerekiyordu. Böyle bir şeyin cezası şüphesiz uzun ve acılı bir ölüm olurdu. Ve kral, karısının ordusuna kendi amaçları için el koyduğunu öğrenirse, o bile kralın gazabından kurtulamazdı.

Signe, Saga'nın düşüncelerini bölerek, "Magnus babanı yine Karthian prensiyle nişanlanmaya zorluyor, hayatım," dedi.

Yrsa'nın yüzü kızardı. "Peki ya Leif?"

Saga, Leif'in Norvalander'lı bir kuzen olduğunu ve Signe'nin Yrsa'ya talip olması için onu zorladığını hatırladı. Ama Magnus prensesi bağlantılar kurmak ve Karthia'nın iç mahkemelerine göz kulak olmak için kullanmak istiyordu. Saga gibi Yrsa'nın da kiminle evleneceği konusunda söz hakkı yoktu. Ama Saga'nın aksine, Yrsa müstakbel kocasını evlenmeden önce tanımayacaktı. Bu düşünce onu şiddetli bir empati dalgasıyla doldurdu.

Signe iç çekerek, "Üzülme tatlı kızım," dedi. "Babanı Norvaland'ın tek kızı için çok daha güvenli bir seçenek olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulacağım."

Yrsa bir şey söylemek ister gibi baktı ama onun yerine elindeki róa fincanını dudaklarına götürdü.

"Ne var?" diye sordu Signe. "Gel hayatım, baban gittiğine göre rahatça konuşabilirsin."

Yrsa elbisesinin manşetiyle oynadı. "Zagadka'dan ne haber?"

Signe'nin bağlı kadınları kıkırdayarak anlaştılar ve Yrsa'nın yanaklarına pembe bir kızarıklık getirdi. Ama kraliçe kaşığını yere bıraktı.

"Sadece-" Yrsa şimdi telaşlanmış görünüyordu. "Onlarla konuşuyordum ve belki-"

"Sevgilim, hayır." Signe'nin sesi sakın ama kararlıydı. "Onların barbar geleneklerini hiç duymadın mı? Bunu kadın kadına söylüyorum ve bu masadan yayılmayacağına inanıyorum." Signe, Yrsa'ya dönmeden önce masada oturan herkese sert bir bakış attı. "Burası vahşi, geri kalmış bir krallık Yrsa, senin gibi nazik bir ruha uygun değil. Yüce prens yaşlı ve bunak bir adam. Peki ya onun canavar varisi? Hayır. Seni böyle bir adamla evlenmiş görmeye dayanamam."

Yrsa tabağına baktı.

"Ayrıca," diye devam etti kraliçe, "yüzlerce yıldır topraklarına bir yabancıнын girmesine izin vermediler. Bu anlaşma ileriye doğru atılmış bir adım olacak ama böyle bir sıçramaya hazır olacaklarından şüpheliyim."

Havayı gergin bir sessizlik kapladı ama çok geçmeden küçük Hávar'ın koşarak odaya girip annesinin kucığına yerleşmesiyle bozuldu. Genelde yemeğini bakıcılarıyla birlikte yedi ama Ivar ve maiyeti gittiğine göre günlük yemekte onlara katılacak gibi görünüyordu. Signe'nin yavrularının en küçüğü olan Hávar iki yaşındaydı, tombul pembe yanakları, parlak mavi gözleri ve sevimli gülümsemeleriyle. Saga kendini asla çocuklara düşkün olarak tanımlamazdı ama Hávar... o iyiydi.

Kraliçe, en küçük çocuğu sulu bir yaban mersini seçip kabaca ağzına atarken sabırlıydı. Signe'nin sadece çocukları için ayırdığı gülümsemesi, Saga'nın kız kardeşini avladığını unutmasını kolaylaştırdı.

Günlük yemeğini yerken Saga, Signe'nin irtibat kuracağı en olası adayın Klaernar'da yüksek rütbeli biri, bir kaptein ya da belki bir kommandor olduğuna karar verdi. Kraliçe, Hávar omzuna yapışmış halde odadan ayrılırken, Saga kayıtlar odasını ziyaret etmeye karar verdi.

Kayıtların Bekçisi'ne bir hikâye anlattı: kayıtlarını derleyerek bir kitap haline getiriyor, Kral Ivar'ın "militarist

başarıları" adlı kitabını Ursir'in Uykusu ziyafetinde ona hediye edecekti. Ortak yazar olarak dahil edilme sözü üzerine, Bekçi kayıtları paylaşmaya hevesliydi ve araştırmasının kraliyet mensuplarına ulaşmasına izin vermemeyi kabul etmişti. Saga, eski savunma duvarları boyunca bir yol keşfettikten sonra, odasına parça parça gizlediği belge demetlerini bıraktı.

İlk birkaç saat boyunca Klaernar'ın gelir ve giderlerini inceleyerek rüşvete dair kanıt aradı ama kısa sürede ceza listeleri arasında kayboldu. Sarhoşken yanlış eve girip ocak ateşine işediği için yirmi sólas cezaya çarptırılan Flóki Gundarsson'un ve komşusuna *tembel hóra* dediği için beş sólas cezaya çarptırılan Ása Ingolfsson'un yanından geçerken, Saga çabalarının sonuç verip vermeyeceğini sorguladı.

Harcamalara geçmek onun için bir irade testiydi. Saga'ya göre birçok harcama çılgınca sorumsuzcaydı. Berskium tozu dozlarını barındırmak için oyukları olan beş yüz gümüş yüzük. Ayı Tanrısı'na kurban edilmek üzere satın alınan düzinelerce keçi. "Askerler arasında uyum sağlamak" için fiçı fiçı bira sipariş edildi. Íseldur halkı açken tüm bu aşırılıklar.

Saga'nın gözleri o kadar çok döndü ki, kafatasına saplanmamış olmalarına şaşırdı.

Parşömenler çıldırtıcıydı ve görevi her geçen saat daha da imkânsız hale geliyordu. Binlerce işlem kaydedilmişti. Bunların arasında tek bir yanlış harcama aramak göz korkutucuydu.

Kendini aynı metin satırını art arda beşinci kez okurken bulduğunda, Saga dinlenmeye razı oldu. Belgeleri sandığına yerleştirdi. Mumları söndürdü. Yatağına çöktü. Ve birkaç saniye içinde uykuya daldı.

SAGA, bir eli boğazına sarılmış bir adamın göğsüne sarıldığını RÜYASINDA GÖRDÜ. Hayatı için savaştı. Onu üzerinden itmek için boşuna çabaladı ama adam çok ağırdı. Çok güçlüydü.

"Cezalandırıldın," diye homurdandı adam, ona sert bir tokat atarak. "Cezalandırılmayı hak ediyorsun."

Bir şekilde kurtuldu. Bir heykele uzandı. Adamın kafatasını ezdi.

Alnında kayganlaşan soğuk terle uyandı. Kalbi gümbürdeyerek derin, sakinleştirici nefesler almaya çalıştı. "Gerçek değil," dedi kendi kendine, paniği bedeninden uzaklaştırmaya çalışarak. Ama o *kadar gerçek* hissetmişti ki, adamın boğazına yapışan pençesi...

"Onu öldürdüm," dedi Saga kendi kendine. "Onu sen öldürdün-"

Fikir, bir dağ zirvesinin etrafındaki bulutlar gibi birleşti. Harcamalar sonsuz görünüyordu, bir kuş sürüsü arasında tek bir tüy arayışı. Peki ya rüşvet yerine Klaernar'ın ölümlerini arasaydı? Daha spesifik olarak, boşalan yerleri doldurmak için yükselmiş olanları.

Vücudu uyumak için yalvardı ama Saga yorgani arkaya attı ve sandığına doğru yürüdü. İki saat sonra Sunnvald Rise'a başladığında hâlâ kayıtları inceliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

KOPA

Jonas ellerini pelerininin ceplerine sokmuş, Kopa'nın siyah taş döşeli sokaklarında yürüyordu. İnsanlar rahatsız edici bir neşeyle koşuşturuyor, hiçbir şey olmamış gibi günlerine devam ediyorlardı. Sanki hayatları paramparça olmamış gibi. Jonas'ın bakışları kulelerin ve çatıların üzerinde, Ashfall Kalesi'nin birbirine karışmış kulelerinin yanından geçerek Brími dedikleri ateş dağına doğru kaydı.

Şehrin üzerinde yeşil ve ağaçsız bir şekilde yükseliyordu, kubbesinin tepesinde bir tutam kar vardı. Jonas, Brími'ye keyfini çıkarmaya başladığı sıcak banyolar için teşekkür edebileceğini, yeraltından gelen ısının Íseldur'un sert kışlarında Kopa'yı yaşamak için hoş bir yer haline getirdiğini biliyordu. Uzun zamandır uykuda olmasına rağmen yanardağdan gelen bir tehdit hâlâ vardı; geçmişin kolayca günümüze taşınabileceği düşüncesi her daim mevcuttu.

Geçmişimizin geleceğimiz olmayabileceğini hiç düşündün mü?

Jonas ağabeyinin hatırladığı sözlerle sarsıldı. Göğsü sıkışarak kendini nefes almaya zorladı. Yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Bunun gibi anılar günde onlarca kez içine saplanıyordu, kederin delici acısı hiç denecek gibi görünmüyordu.

Köşeyi döndüğünde bal likörü salonu göründü. Jonas uzun bir nefes vererek oraya doğru yürüdü. Bu kara şehirde ziyaret edeceği salon kalmamıştı; kavga ettiği için neredeyse on salondan kovulmuştu. Bazıları ona disiplinsiz bir savaşçı, bela getiren biri diyebilirdi. Gerçek şu ki, Jonas'ın kaybettiği her şeyi düşünmediği tek zaman dövüşmekti.

Mead salonunun kapısına ulaşan Jonas durakladı.

Rey'in *baltalı gözleri* kapıya çivilenmiş huş ağacından bir tahtadan ona bakıyordu. Bu gözlerin yargısı altında midesindeki yanma bir anda alevlendi. *Hain*, der gibiydiler. *Aldatan*.

Ama Jonas'ın bakışları daha aşağılara kaydı ve Rey'in resminin altına karalanmış harfleri okudu.

Bu adam hakkında bilgi verene ödül. Kaptein Ulfar'ı ara, doğu garnizon salonu.

Jonas'ın hâlâ özünde Bloodaxe Mürettebatı olan sarsılmaz bir parçası buna gülümsedi. Görünüşe göre Klaernar eski silah arkadaşını yakalamakta başarılı olamamıştı ve şimdi taktik değiştiriyordu.

Bir gülümsemeyle birlikte salona doğru ilerledi.

Bir çift ocak ve büyük bir demir avizeyle aydınlatılan bal likörü salonu öğleden sonra kalabalığıyla doluydu. Jonas işletmenin dekor seçimine gözlerini devirmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. İki tam boy tahnit edilmiş ayı yetmezmiş gibi, Ursir de baktığı her yerdeydi. Jonas, Ayı Tanrısı'nın Ay Kurdu'yla yaptığı büyük savaşı tasvir eden bir goblene kaşlarını çatarak bakarken, kendisine doğru bakan dövmeli yüzleri görmezden geldi.

Jonas iç çekti. Garnizon salonuna en yakın meyhanenin bu Tanrı'nın unuttuğu şehirdeki tüm Klaernarların uğrak yeri olacağını tahmin etmeliydi.

Uzun masada bir boşluk buldu ve bankın üzerine kaydı. Bir barmen hemen onu buldu ve bir boynuz bira koydu. Jonas uzun bir yudum aldı, bakışları odaklanmamıştı. Rey'in benzerini görmek Jonas'ın düşüncelerinin daha iyi günlere kaymasına neden olarak kendisini dengesiz hissetmesine yol açtı. Haftalar geçtikçe İlias için duyduğu keder yeni bir tür kederle birleşti. Jonas sadece kardeşini değil, aynı zamanda akrabası kadar iyi olan insanları da kaybetmişti. Bloodaxe Tayfası'nı tahmin ettiğinden daha fazla özlemişti; dostluğu ve şakalaşmayı özlemişti. Ne olursa olsun birilerinin arkasını kolladığını bilmeyi özlemişti. Son yıllarda ne kadar huzursuz olduğunu, hayatına devam etmeye ne kadar hazır olduğunu düşündü. Ama şimdi Jonas bu tür düşüncelerin mantığını sorguluyordu. Gerçekten o kadar kötü müydü? Sert toprakta uyuyarak, krallıkta seyahat ederek mi?

Eğer alternatif buysa, cevap *hayırdı*.

Jonas bağlarından kopmuş, tamamen kaybolmuş hissediyordu. Silla'nın kaçışından sonra hissettiği öfke soğumuş, keder göğsüne ağır bir şekilde yerleşmişti. Ve onunla birlikte suçluluk da. Jonas *onu* teslim ettiği için zerre kadar pişmanlık duymuyordu; o bunu ve çok daha kötüsünü hak etmişti. Ama Bloodaxe kardeşlerini bir veda bile etmeden terk etmişti. Yaptığı bencilce bir şeydi.

Ilías'ın hor göreceği bir şeydi. Ve yavaş yavaş suçluluk duygusu onu y i y i p bitiriyordu.

Hayatı boyunca Jonas'ın hedefleri net ve keskin şeyler olmuştu. Ama şimdi iki arada bir derede yaşıyordu. Ailesinin topraklarını geri almak için yeterli parası yoktu ama yine de başka bir paralı asker ekibi arama düşüncesi içini burkuyordu. Ilías olmadan başkalarının yanında savaşmak Jonas'ın şu anda katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Istré'deki Gunnar, Hekla ve Sigrún'u düşündükçe morali daha da bozuluyordu. İş o ve Ilías olmadan devam edecek miydi? Rey liderleri olmadan? Onlarla birlikte savaşmalı, Istré'yi ölümcül sorunlarından kurtarmalarına yardım etmeliydi.

Jonas suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak uzun bir bira daha içti.

Uzun masadan gelen kahkahalar dikkatini çekti ve Jonas'ın mutsuzluğu içinde debelenme arzusuna rağmen kulaklarını onlara doğru uzattı.

"Evet, yanlış bilgi satmaya çalışan pek çok kuntayla ilgili ipuçları aldık." Konuşmacının omuzlarına doladığı ayı postuna bakılırsa, rütbeli bir Klaernar olduğu anlaşılıyordu.

"Yanlış olduğunu nasıl anladınız?" diye sordu yoldaşı.

"Çiftin bazı detaylarını sakladık. Aldatıcılar doğru cevaplara sahip olmadığında, sattıklarının sahte hikâyeler olduğunu anlarız."

"Endişelenmiyor musun Ulfar?" diye sordu yoldaşı. "Ne kadar çok zaman geçerse, onları bulmak o kadar zorlaşacak."

"Tek bildiğimiz Svangormr Geçidi," diye homurdandı kaptein, parmakları masaya vururken mühür yüzüğü ışığı yakalıyordu. "Ama haftalar oldu. Lanet olası savaş grubu onları bulmalıydı. Görünüşe göre Nordur vahşi doğasında kaybolmuşlar."

Kalasgarde, diye düşündü Jonas acı acı. Rey, ateşin etrafında brennsa içerek geçirdikleri sayısız gecelerden birinde laf arasında küçük memleketinden bahsetmişti. Rey hiçbir zaman Kalasgarde'ye dönme arzusunu dile getirmemiş olsa da, orada müttefikleri olduğunu düşünmek çok da mantıksız görünmüyordu.

Dur, diye kendi kendine öğüt verdi, suçluluk duygusu için için yanıyordu. Bu Jonas'ı ilgilendirmezdi. Yine de düşünmeden edemedi... Eğer bu Klaernar'ı dinlerse, belki de bir şekilde Mürettebat liderine yardım edebilirdi. Rey'e onu güvende tutacak bilgiler verebilirdi.

Hayır. Bu *ona* yardım etmek anlamına geliyordu. Öfke suçluluk duygusunu yakıp yok etti ve boynuzunu birkaç yudumda boşalttı.

"Hindrium'dan haber var mı?" diye sordu masanın aşağısındaki Klaernar'lardan biri.

"Yakında olacak," diye yanıtladı Ulfar. "Hazır olduğunda, oyunu değiştirebilir, beyler."

"Galdra kuntas onlara neyin çarptığını anlamayacak," dedi yoldaşı. Barmaid geri dönmüş, Jonas'a taze bir bira uzatıyordu.

"Savaş grubu ne zamandır Slátrari'yi arıyor?" diye sordu Klaernar'dan biri.

"Bir hafta olmalı, belki de iki. Anlamıyorum. Onları tam oraya yönlendirdik."

Kalasgarde, diye düşündü Jonas, kaşları seğirerek.

"Onu tanıyan biri olmalı."

Ulfar homurdandı. "Evet. Bu krallıkta *birileri* bir şeyler biliyor."

Kalasgarde! Jonas'ın zihni çılgılık attı. Birasını geri fırlattı ve birkaç büyük yudumla yuttu.

"Belki de daha büyük bir ödül bekliyorlardır."

"Gerçek şu ki," dedi kaptein, sesi alçalarak, "Kara Pelerin tam bir servet öder. Onları istiyor. İkisini de. Ve sabrı tükeniyor."

Kalasgarde, Kalasgarde, Kalasgarde, diye zikretti zihni, gürleyen nabızıyla eş zamanlı olarak. Önüne bir boru daha kondu. Jonas kelime serbest kalmadan önce onu boşalttı.

Ödül, diye tısladı içindeki karanlık ve derin ses. *Kolay para.*

Ailenin topraklarını geri al.

Hayır. Kendinden bir parça, biraz haysiyet ve onur bırakması gerekiyordu.

Bunca yıl sana yalan söylemenin ne onuru olabilir ki? diye karşılık verdi ses. Seni o savaşa o soktu. Kardeşinin ölümünden kısmen o sorumlu.

Jonas gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes aldı.

Kalasgarde, diye bağırdı ses.

Gözleri açıldı. Jonas bankın aşağısına baktı. Grup sadece oradaydı. Tek bir kelime. Tek bir kelime ve biraz para kazanacaktı... topraklarını geri almak için para. Her şeyi geride bırakıp hayatına devam edebilirdi.

Ama Rey. Silah arkadaşı. Bu krallıkta Jonas'ı tanıyan ve ona saygı duyan tek kişi. Rey'e sırt çevirmek yeni bir alçaklık olurdu. Jonas'ın

asla geri dönemezdi.

Ayağa kalktı, boynuzundan bira dökölüyordu. Klaernar'ın onu izlediğini hissetti. Eski silah arkadaşına ihanet etmesini bekliyorlardı.

Jonas masaya bozuk para fırlattı.

Salondan tökezleyerek çıktı. Kopa'nın kara taş sokaklarına itildi.

İki büklüm, derin ve umutsuz nefesler aldı. "Kalasgarde," diye fısıldadı.

Yirmi Beşinci Bölüm

SUNNAVÍK

Saga'nın kömürü parşömenin üzerinde hızla ilerleyerek annesinin çene çizgisi boyunca ve çenesinin kıvrımına bulaştı. Kuzey kanadında devriye gezen muhafızları gizlice geçtikten sonra, Rurik'e aptalca ifşa ettiği gizli geçide çalmıştı. Şimdi haritasını verebilmek için Zagadkian'ın kendisine katılmasını bekliyordu.

Saga sinirli bir şekilde kapıya baktı. Rurik gecikmişti ve her geçen dakika sinirleri daha da geriliyordu. Kısmen, onu Olay'dan bu yana ilk kez görme beklentisiydi. Saga adama *güzel koktuğunu* söylemiş ve onu yakıp kül etmesi için gereken tüm çırayı ona vermeye devam etmişti...

Bu düşünceyi daha kök salamadan kesip attı. Rurik'i bir kez daha görmenin utancına hazır olmadığını söylemek yeterliydi. Ama harita... ona haritayı borçluydu ve Sunnavik'in hemen güneyindeki kereste fabrikalarını ve bataklıkları gezerek geçirdiği günlerin ardından nihayet Askaborg'a dönmüştü.

Saga, Klaernar'ın kayıtlarını incelemekle o kadar meşguldü ki günler su gibi akıp geçmişti. Taktik değiştirdikten sonra ilk şüphelinin adını bulması uzun sürmemişti. Bir yıl önce, bir Reykfjord komutanı atından düşmüş ve başından ölümcül bir yara almıştı. Yerine hemen Thord adında bir kaptein atanmıştı. Saga, adamın adını araştırılması gereken biri olarak özenle kaydetmişti.

Midfjord'da, üç ay geçmeden, uykusunda ölen eski kommandorun yerine Kommandor Bjarki geçmişti. Kayıtlara göre kalbi zayıftı.

Bir de Svaldrin'in kommandoru vardı, açıklanmayan bir hastalığa yenik düşene kadar on buçuk yıl boyunca görevini sürdürmüştü. Hilja adında bir adam onun yerini almıştı.

Saga'nın elinde artık üç isim vardı, en azından araştırılması gereken üç komutan. Ana ile konuşmak için can atıyordu ve şahin kulesine yarım düzine kez gitmeye cesaret etmişti. Ama şu ana kadar beyaz çarşaftan hiçbir iz yoktu. Bu iyiydi, diye kendini temin etti Saga. Kraliçe'den mektup yok -ya da Alfson ve Leydi Geira- Signe'nin Saga'nın kurcalamasının sonuçlarını henüz keşfetmediği anlamına geliyordu. Bu da Eisa'nın daha fazla zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Karakalem parşömen üzerinde dans ederken, Saga sakın bir günde berrak, cam gibi bir gölete dönüştü. Çizim yapmak her zaman bu etkiyi yaratır, dışarıya adım atmasına gerek kalmadan kaçmasını sağlardı.

Duraklayarak, fener ışığında çalışmasını inceledi. Svalla Volsik ona bakıyordu ama bir şeyler tam olarak doğru değildi. Burnu çok mu dardı, yoksa belki de çok mu sivriydi? Ama sonra Saga'nın aklına geldi; yara izi yoktu. Dudaklarını büken Saga, annesinin boynunun dibine karakalemle bir kesik attı, sonra da çizim tahtasını değerlendirmek için geri çekti. Evet. Şimdi tamamlanmış hissediyordu.

Taş taş çarptı, kapı gıcırdayarak açıldı. Ve işte oradaydı. İri gövdesini kapı aralığına sığdırmak için alçaktan çömelen Kassandr Rurik'in çenesinin sert hatları boyunca ve çenesinin yarığında meşale ışığı gölgeler oluşturdu. Ve bununla birlikte, dalgalar sularını parçaladı.

"Çok güzel," diye mırıldanarak midesinin derinliklerinde bir ateş yaktı.

Senin çizimine bakıyor, tüy kafa.

Saga ayağa kalktı, cebinden haritayı çıkardı ve ona doğru itti. Bu işi bir an önce bitirmek en iyisi.

Rurik parşömeni aldığı anda kaşları eğilerek yukarı kalktı. "Mektup gönderebildin mi?"

Saga başını salladı. "Haritanızı aldınız. Şimdi yola koyulmalıyım." Ama geçit dardı ve Rurik yerinden kımıldamaya niyetli görünmüyordu.

Adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adamın gözleri karanlığa rağmen rahatsız edici derecede parlaktı.

"Yine benden kurtulmak için mi çabalıyorsun?"

"Çok mu belli ediyordum?"

Adam *gülümseme* cüretini gösterdi. Işık üst dudağının kıvrımına, ağzını çevreleyen sığ oluklara takıldı.

"Ben de son görüşmemizde bana eşlik etmekten hoşlandığınızı düşünüyordum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Birbirimize *arkadaş* bile diyebileceğimizi düşünmüştüm."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Arkadaşlar karşılığında bir şey almadıkça birbirlerine yardım etmeyi reddederler miydi?

"Sizi temin ederim Lord Rurik, bunu tonik yaptı," diye cevap verdi Saga, özlemle kapıya bakarak. "Yine de yardımınız ve... beni odama geri getirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim." Tanrım, ama bu adama borçlu olmaktan nefret ediyordu. Saga kendini devam etmeye zorladı. "Ve sizi temin ederim, bir daha *asla* böyle bir tonik almayacağım."

"Güzel," dedi Rurik. "Seni umursamaz yapıyordu." Dudağının kenarı yukarı kalktı. "Seni bulduğum için şanslıyım. Oldukça yararlı olduğunu kanıtladım." Haritayı salladı.

"Talihsizliğimin senin işine *yaramasına* çok sevindim," diye tersledi, sonra dudaklarını bastırdı. Ama bu düşünce onu utanç içinde kıvrandırdı. Kraliçenin postasını kurcaladığını biliyordu. Hastalığını biliyordu. Çok fazla şey biliyordu.

"Ve son günlerde ben yokken" - adamın sesi alaycı ve fazlasıyla tanıdık bir tona bürünmüştü - "benim... antrenman alanındaki gösterimi kaçırdın mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ama sesi çok yüksek çıkmıştı. Çok suçluydu.

"Gördüklerin hoşuna gitti, değil mi?"

Utanç onu sardı ve hemen ardından merak geldi. Kana susamış Klaernar kalabalığının arasından onu nasıl görmüştü? "Beni etkileyecek hiçbir şey görmedim."

"Belki de sadece vatandaşının beni yenememesinden utanıyorsundur."

Sinirli bir nefes çekti. "Senin hilelerini göremiyorlarsa, kazanmayı hak etmiyorlar demektir."

"Hile mi?"

"Onları yemliyorsun. Durmak bilmeyen çemberinle onları yıpratırsın. Onları öfkeler, bu da saldırılarını duygusal ve pervasız hale getirir."

İri bir el Rurik'in çenesine gitti ve düşünceli düşünceli onu okşadı. "Çok şey görüyorsun."

"Yazık," diye devam etti, kendini tutamayarak. "Daha dikkatli izleselerdi, sol tarafına karşı ne kadar korumacı olduğunu fark ederlerdi. Bariz bir zayıflık. Ne oldu?"

Rurik'in yeşil gözleri endişe verici bir parıltıya büründü. "*Çok* fazla şey görüyorsun. Bu dünyada tehlikeli bir şey olabilir, Saga." Rurik kayıtsızca tehditkâr bir hareketle yaklaştı. "Bir kaburga kemiği"-sol tarafını sıvazladı -"İyileşmektir. Ve şimdi benimle ilgili bu şeyi biliyorsun, kendinle ilgili bir şeyi paylaşmalısın."

Saga temkinli bir adım geri çekildi. "İşler böyle yürümüyor. Seninle ilgili bunu tamamen gözlemleyerek keşfettim."

"Beni *izleyerek*."

Yanakları ateş gibi kızardı ama yine de geri adım atmadı. "Bunu şimdi bana yapıyorsun," diye tersledi. "Etrafımda dolanıyorsun. Beni öfkeye sürüklüyorsun. Benden ne istiyorsun, Rurik? Saldırmamı mı istiyorsun?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, bir adım daha yaklaştı. "Kabul ediyorum, seni kıvrandırmak hoşuma gidiyor."

Gözlerini iki kez kırptırdı. "Neden?"

"Çünkü"-durakladı-"gerçek. *Gerçek*. Başkalarına gösterdiğin gibi rol yapmıyorsun."

"Peki, kes şunu."

"O zaman seni kıvrandırmak için yeni yöntemlere ihtiyacım olacak." derken gülümsediğini duyabiliyordu.

Saga gözlerini kapattı. Adamın sözlerinin kanına sızmasına izin verdi, sıcak, baygın ve onu öldürtecek fikirlerle doluydu. Ama sonra midesinde öfke alevlendi. Tepki almaktan korkmadan böyle oyunlar oynayabiliyordu. Çünkü bu tam da böyle bir şeydi; erkekler bunun bedelini parmaklarına vurulan bir yumrukla öderken, kadınlar bunu hayatlarıyla ödüyorlardı.

"Aklından ne geçiyorsa onu mu söylüyorsun?" Saga öfkesi gittikçe artan bir öfkeyle kükredi. "Antlaşmaya aracılık etmen için *seni* nasıl gönderebildiler? Gerçekten de Zagadka'nın müzakere etmek için sahip olduğu en iyi kişi sen misin?"

"En iyilerden en iyisi," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Ağzından çıkanları duyduğuma göre, buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Rurik kıkırdadı, bakışları kadının boğazının en hassas yerine kaydı. "Bu ağzın büyüsunü biliyorsun."

Rurik'in sözleri kadının bedeninde tatlı, sıcak bir dalgalanmaya yol açtı. Ve kısa bir an için aklından şu düşünce geçti: Bu ağızla ne yapacaktı?

"Gitmeliyim," dedi şaşkınlıkla. Tanrılar aşkına. Kayıtları incelemekle geçen çok fazla gece aklını karıştırmış olmalıydı. İyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı.

Akıl sağlığını geri kazanmak için uyumak.

"Pekâla," dedi Rurik, ama sesindeki isteksizlik bu konuşmanın henüz bitmediğini gösteriyordu. O geri çekilirken, Saga uzun bir nefes verdi. "Bu işe karıştığım diğerlerine söylenmemeli," dedi Rurik, tüm neşesi kaçmış bir halde. "Ben senin için sırrını saklayacağım, sen de benimkini saklayacaksın. Kabul ediyor musun?"

Saga başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Rurik ona bakarak. Uzun bir süre sonra kapıya döndü ve omzunu hızla iterek kapıyı açtı. Saga'nın yanından sürünerek geçmesi için yer açmak üzere hareket ettiğinde, dudakları eğlenerek yukarı doğru çekildi. "Benim için bir zevkti Saga, her zamanki gibi."

"Ben de aynısını söylerdim ama ikimiz de yalan söylediğimi anlardık."

Arkasında, Rurik inançsızlıkla boğuldu ve Saga bir an için dehşete kapıldı - acaba çok mu ileri gitmişti? Ama ses kahkahaya dönüştüğünde, Saga kendine gizli bir gülümseme izni verdi.

Aklına kısa süreli bir düşünce geldi. Belki de adamın onun gerçek yüzünü görmekle ilgili söylediklerinde doğruluk payı vardı. Çünkü bu adam onu kışkırttığında, Saga öfkesini saklamakta aciz kalıyordu. Ve kahkahasına bakılırsa, yanmaktan zevk alıyor gibiydi.

abucak bu düşünceyi bir kenara itti. Ve sonra, çizim tahtasını kolunun altına sıkıştıran Saga yoluna devam etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Günler sonra, Askaborg'un solaryumunda Kraliçe Signe ile róa için buluşmaya hazırlanırken Saga'nın kalbi örs üzerindeki bir çekiç gibi çarpıyordu. Kapıdan içeri adımını atar atmaz Saga yere baktı ve elbisesinde yerinde olmayan bir iplik olup olmadığını kontrol etti. Árlaug onu bir kraliçeyle buluşmaya layık görene kadar bir saatten fazla bir süre boyunca örülmüş, dürtülmüş ve çekiştirilmişti.

Günlerce süren sonuçsuz kayıt taramasından sonra, kraliçenin solaryumda róa için kendisine katılma davetine atlamıştı. Bu sadece *okumak* dışında bir şeyler yapmak anlamına gelmiyordu, aynı zamanda bu bire bir görüşme kraliçe üzerindeki sezgilerini kullanmak için mükemmel bir fırsattı.

Saga davetiye'nin Leydi Geira tarafından kaleme alındığını fark etmemiş değildi. Uzaktan, Geira'nın hastalığının Ursir'in işi olduğuna hâlâ inanıp inanmadığını ya da Saga'dan şüphelenip şüphelenmediğini merak etti. Gerçi Saga bunun önemli olmadığını düşündü - Geira, Saga'nın elinde müstehcen Ayı Tanrısı hikâyesinin bir sayfası olduğunu düşünseydi hiçbir şey söylemezdi.

"Masa çeşmenin yanına kuruldu leydim," dedi köle, kapıyı açık tutarak.

Saga başıyla onayladı. Solaryuma adımını attığında, ayçiçeklerinin ve tatlı çiçeklerin kokusu ona öyle güçlü çarptı ki ayakları sendeledi. Gözlerini kapadı ve çeşmeye doğru yürürken derin derin içine çekti. Ocak salonu gibi, solaryum da sade granitten yontulmuştu, ancak pembe ve beyaz patlamalarla dengelenmiş, yeşilin tırmanışında renkler zonkluyordu.

Galdra yapımı gökyüzü pencerelerinden süzülen güneş ışığı Saga'nın yanaklarını ısıttı ve kokuyla birleşerek şiddetli bir

Nostalji. Küçük kahverengi saçlı kız kardeşiyle topaç çevirme oyunları oynamak ve annesiyle birlikte yeşilliklerin arasına saklanıp kış kanadı kuşlarının kafeslerinden uçmasını beklemek gibi anılar bir bahçe gibi içinde çiçek açtı. Kapalı bahçeler bir zamanlar Saga'nın tüm Askaborg'da en sevdiği yerdı. Ancak, kalenin pek çok köşesi gibi, bugünlerde buralara da nadiren uğruyordu.

Patika yolda bir köşeyi döndüğünde çeşme gözüne çarptı. Saga sandalyesine yerleşirken Marra'ya sessiz bir dua mırıldandı. Bugün, konuşmayı Klaernar'a doğru yönlendirmek için alabileceği tüm bilgeliğe ihtiyacı olacaktı. Peki bunu nasıl yapacaktı? Kral'ın Pençeleri kraliçeyle konuşulan ortak bir konu değildi.

Neyse ki Kraliçe Signe çok geçmeden fildişi elbisesi ve altın mücevherleriyle ıslıl ıslıl parlayarak geldi. Reverans yapmak için ayağa kalkan Saga derin bir nefes aldı ve zihinsel kalkanlarını çözdü.

"Saga," dedi kraliçe, oturarak. "Muhteşem görünüyorsun, sevgilim."

...bu gölge ona hastalıklı bir ten rengi veriyor, diye düşündü Signe. Saga sarkma isteğine rağmen gülümsemeyi başardı. Bir saatlik işkence ve ne için?

"Siz de öyle Majesteleri," demek için kendini zorlayan Saga kendi sandalyesine çöktü. Gözleri kraliçeninkilerle buluştuğunda Saga'nın midesi guruldadı. Signe'nin sol elmacık kemiğini solmakta olan mor bir çürük kaplamıştı.

Signe'nin dudakları aşağı doğru çekildi. "Eğer bir sorun varsa, Saga, o zaman dile getir." "Özür dilerim, Majesteleri. Nasıl-"

Kraliçenin buz gibi gözleri keskinleşti. "Dikkatsiz davrandım ve duvara çarptım."

Ama Saga buna inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Saga kraliçede bu tür izleri ilk kez görmüyordu, geleceğini de ilk kez görmüyordu. Sevgisiz bir evlilik. Sayısız kişiyle yatan ve istediğini elde etmek için şiddet kullanan bir koca.

"Benim için endişelenme çocuğum," diye devam etti kraliçe ağırbaşlı bir sesle. "Daha dikkatli olmalıydım."

...ve hoşnutsuzluğumu yüksek sesle dile getirmekten daha iyisini biliyorum, diye düşündü Signe, fincan taşıyıcısına el sallayarak. *Skraeda ne derdi? Tavşan, bekleyen zeki kurda kolay gelir...*

Hizmetkâr köle bir çaydanlıkla koşarak geldi ve bir çift gümüş fincana dumanı tüten róa döktü. Saga kendi kaşığına bir kaşık bal ekledi ve baharatlı koku duyularını doldururken yavaşça karıştırdı.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim Saga," dedi kraliçe, kendi kaşığına bir kenara bırakıp onun bakışlarıyla buluşarak. "Uzun zamandır birbirimizle dürüstçe konuşmayı diliyordum."

Saga'nın kalbi hızlandı.

"Anneden kıza," dedi Signe. "Kadın kadına."

Yeni endişe verici düşünceler su yüzüne çıkarken Saga eldivenli ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. Signe balmumu mühürleyicisinin hırsızlığını öğrenmiş miydi? Tahrif edilmiş mektupların haberi kraliçeye ulaşmış mıydı? Görevli köle masaya tereyağı ve çilek reçeli ile dumanı tüten bir hendek dolusu yulaflı kek koyarken Saga'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Odasına kaçmak için büyük bir istek duydu ama buna karşı koyarak solaryumun çıkışlarını tekrarladı.

"Bu hassas bir konu sevgilim," diye devam etti kraliçe. "Ama ele alınması gereken bir konu." Kraliçe daha yakına eğildi. "Senin kadınlık görevlerini konuşmalıyız."

Saga yavaşça nefesini verdi ve kraliçeye baktı. "Kadınlık görevleri," diye tekrarladı.

Kraliçenin dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Bjorn'la evlendikten sonra senden beklenenler."

Saga yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

...onun iyiliği için, umarım Bjorn babasının yatak odasındaki acı zevkini paylaşmaz, diye düşündü Signe, róa'sından buhar üfleyerek.

Tanrım, Saga burada, bu masanın üzerinde hasta olabileceğini düşündü.

Kraliçe kaşlarını çattı. "Bu kadar dramatik olma Saga." Bir yudum alırken fincanının kenarından Saga'yı izledi. "Anlamadığımız şeyler bazen korkutucu görünebilir."

Saga, Güney Kıtası'ndan gelen kitaplar sayesinde kraliçeye gereğinden fazla şey bildiğini söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Bir yulaflı keki kuvvetle ısırdı, bu işi olması gerektiği yere bırakmaya kararlıydı.

"Bir erkekle bir kadını farklı kılan şeyin ne olduğunu bildiğine eminim, değil mi Saga?"

Saga neredeyse boğuluyordu, Signe'ye başını sallamayı başardı.

"Bir erkek bir kadını takdir ettiğinde, onun..." Signe durakladı, masaya baktı. Gümüş çay kaşığını eline aldı. "*Kaşığının* boyutu büyüyebilir."

"Çorba kaşığına dönüşebilir mi?" Saga sormaktan kendini alamadı, dudakları bastırılmış bir kahkahayla titremeye başlamıştı.

"Bazı erkekler için," dedi kraliçe, "servis kaşığı bile olabilir."

Saga bir yudum yulafli keki boğazında düğümlendi ve bir yudum róa ile yıkadı.

"Ve bir kadın bir erkeği takdir ettiğinde"-Signe'nin bakışları masaya geri döndü ve bal kavanozuna yerleşti-"*bal küpü...*"

"Tatlım?" diye sordu Saga. Nötr bir ifadeyi korumaya çalışırken tüm yüzü karıncalandı.

"Evet, sevgilim," dedi Signe, dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Ve bir erkek bir kadını kollarına alır ve"- kraliçe kaşığı bala daldırdı-"bal küpünü kaşığıyla karıştırır."

Saga gözlerini kapadı, boğazından boğuk bir ses kaçtı.

"Şimdi, Saga," dedi Signe. "Bir erkeği memnun etmenin tek yolunun bu olmadığını bilmek önemlidir. Ayrıca..." Signe kaşığı balın içinden çıkardı ve yukarı kaldırmaya başladı.

Yapmazdı. Saga'nın gözleri sulanmaya başladı. Yapamazdı.

Ama kraliçe kaşığı ağzına götürdü ve dudaklarıyla içindeki balı çekti. Kaşığı geri çekip yerine koyarken gözleri Saga'ninkilerle buluştu. "Anlıyor musun sevgilim?"

Saga'nın dudakları birbirine o kadar sıkıca bastırılmıştı ki muhtemelen bembeyaz olmuşlardı. Ve sonunda, solaryumda yankılanan ve ağaçtaki bir kuş kümesini ürküten kahkahasına engel olamadı.

"Biliyorum sevgilim," dedi Signe, dudaklarında nadir görülen bir gülümsemeyle. "Bu oldukça tuhaf. Ama erkeklerin hoşuna giden bir şey."

...ve bir kadının gücünün nadir bir kaynağı, diye düşündü Signe, *bir yulaf keki seçerek.*

"Kocanızla ilk kez yattığınızda canınız acıyacak," diye devam etti kraliçe. "Ama sonra, o kadar da kötü değil. Sadece... orada uzanmalı ve onun istediğini yapmasına izin vermelisin."

Saga kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. O kadar da kötü değil mi? Peki ya zevk, romantizm, ölümsüz ihtiyaç? Gerçi Saga düşününce, Bjorn'la böyle şeyleri asla hayal edemezdi zaten.

"Bana soracağın sorular var mı Saga?" diye sordu kraliçe, yulafli kekinin üzerine çilek reçeli sürerken.

Çok fazla soru *vardı*. Saga umutsuzca düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Korktun mu?" diye sorduğunu kendi de duydu.

"Ah evet," diye yanıtladı kraliçe, şaşırtıcı bir kırılganlık gösterisiyle. "Ivar'la ilk yattığımda dehşete kapılmıştım. Tüm ailem katledilmişti ve ben tanımadığım bir adama teslim edilmişim. Gerçekten de çok korkutucuydu." Kraliçe öne doğru eğildi, buz mavisi gözleri aniden parladı. Signe'nin sesi alçaldı. "Ama korkumu kimsenin görmesine izin vermedim, Saga."

"Bu da beni konuşmamız gereken bir sonraki konuya getiriyor. Çabaladığımı görüyorum, sevgilim. Hanımlarıma ve bana pek çok sosyal etkinlikte katıldın ve yemeklerini büyük salonda yemeye devam ettin. Ama korkarım ki kraliçe olmaya uygun hale gelmen için önünde uzun bir yol var."

Klaernar, diye hatırlattı Saga kendi kendine, konuşmayı bu yöne çekmek için bir fırsat kolluyordu.

"Bu dünyada," diye devam etti kraliçe, "algı her şeydir. Güce sahip olmak için her zaman onu yansıtmalısınız. İşte bu yüzden Saga, kalbini katılaştırmayı, bir maske takmayı öğrenmelisin." Kraliçe durakladı, onun gözlerinin içine baktı. "Eğer bir fare gibi algılanırsan, yılanlar içeri süzülür."

Saga'nın ciğerleri o anda durmuş gibiydi.

...hayatta kalmak istiyorsa kızın dişlerini ve zırhını çıkarması gerek, diye düşündü Signe yulafli kekini ısıtırken. Yavaşça çiğnedi, sonra yutkundu.

"Bjorn'la evlendiğinde onu temsil edeceksin. Bu aileyi temsil edeceksin ve gücünü göstermelisin. Kocan krallığını fethetmek için akınlar düzenlerken senin desteğini hissetmeli. Ve eğer işini iyi yaparsan, taçla ödüllendirileceksin. Kocanın, karısının tam desteğini hissetmesi çok önemli Saga."

...bu dünyada kadın olmanın gerçeklerini çok yakında öğrenecek, diye düşündü Signe ve Saga'nın karnında bir huzursuzluk *belirdi*.

"Kraliçe olarak, krallığının iyiliği için kendi isteklerini feda etmelisin. İyi bir eş ol, varisler sağla ve kalbin kabul etse de etmese de krallığa birleşik bir cephe göster."

Saga'nın bakışları kraliçenin morarmış yanağına kaydı ve onun sözlerini düşündü. Kraliçenin kocasını sevmediği, tacı giymek için çok şey feda ettiği açıktı. Ama Saga kendine kraliçenin samimiyetsizliğini hatırlattı; Signe sözlerinin ardında yapmaması gereken şeyleri planlıyordu.

"Bizimki aşkla değil, görevle bağlı bir hayat Saga," dedi kraliçe. "Bjorn'un senin kadınca çabalarından memnun kalacağını biliyorum. O iyi bir adamdır. Belki aşkınız olmayacak ama en azından dostluğunuz olacak."

...ve en kötüsü de yatağınızda bir düşman, diye düşündü Signe, yulaflı kekini ısıtırken.

"Ama her ikisine de sahip olmanın bir yolu olmalı. Aşk ve görev, birlikte?" Sözcükler Saga'nın dilinden yutkunamadan dökülüverdi.

Signe'nin bakışları ona kaydı ve Saga geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

...bu kız kalın kafalı mı? Signe çiğnerken aklına bunlar geldi. Tüm söylediklerimden sonra, hala anlamıyor mu? Onun her zaman yumuşak başlı olduğunu düşünmüşümdür ama eğer oynanan oyunları kavrayamıyorsa...

Signe yutkunduktan sonra, "Hayır," dedi. "Öyle bir şey yok." Kraliçenin yüzü sakin ve pürüzsüzdü ama güzelliğinin altında bir şeyler yanıyordu. "Güney Kıtası'ndan gelen o peri masallarını seviyorsun Saga, ama sana şunu söyleyeyim: onlar masaldan başka bir şey değil. Bizim dünyamızda prensesler gerçek aşkı bulup sonsuza dek mutlu yaşamazlar. Ve sana hatırlatmama izin ver, senin yerini almak için ölebilecek binlerce kız var." Sesi bir oktav alçaldı. "Senin yerini almak için canını verecek binlerce kız var."

Odadaki sıcaklık düşmüş gibiydi.

...Urkanlar kraliyet soyuyla karışmayı seviyor, diye düşündü Signe, *ama ya bir kaza olursa? Onun yerine kırılmamış biri geçebilirdi; daha kolay biri. Belki de şu altın gözlü Anita...*

Nabızı zonklayan Saga kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı.

"Şimdi daha iyi anlıyor musun, Saga?" diye sordu Signe. Saga başını salladığını hissetti. "Çok şanslısın sevgilim. Ama gözlerindeki endişeyi gördüm ve umarım konuşmamız pürüzleri gidermiştir. Bjorn'un destekleyici bir eşe ihtiyacı var. Kendini ona adayacak birine. Ve artık ikimiz de aynı fikirde olduğumuza göre, bunu başaracağını biliyorum."

Saga şaşkınlığın da ötesindeydi. Signe ile konuşmayı beklediği onca konu arasında, on üç yaşındaki oğlunun baştan çıkarılması bunlardan biri değildi.

"Biz kadınlar için böyle konuları açık yüreklilikle konuşmak önemlidir." Signe róa'sını yudumladı.

"Ben..." Saga bu işin nereye varacağından emin değildi ama eğer kaşık, bal küpü muhabbeti ve üstü kapalı tehditlere katlanmak zorunda kalacaksa, ihtiyacı olan bilgiyi almadan buradan ayrılmayacağını biliyordu. "Bir kraliçenin yönetim görevlerini öğrenmek istiyorum."

Signe'nin gözlerinde şaşkınlık parıldarken, bir keteni dudaklarına götürdü. "Öyle mi?"

"Kitaplara karşı hep bir ilgim olmuştur," diye geveledi Saga. "Kendimi hazırlayabileceğimi düşünmüştüm. Belki de... kol sistemlerini ya da Klaernar hiyerarşisini incelemeliyim ya da-"

"Sevgilim," diye araya girdi Signe. "Seni temin ederim, bu konuların hiçbiri *senin* eline geçmeyecek." Elindeki çarşafı yere bıraktı, yüzünde gizli bir gülümseme belirdi.

...tabii Signe'nin düşüncelerini süzdükten sonra omurgalı davranıp onu kendin için çalmazsan. Gizli gülümseme kayboldu, Signe'nin bakışları uzaklaştı. Şimdiye kadar o savaş grubundan haber almış olmalıydık. Karnımdaki bilmişlik hissi bana Kara Pelerin'i Eisa'nın peşinden göndermemiz gerektiğini söylüyor-

Saga'nın kaşığı elinden düşerek tabağına çarptı. Titreyerek kaşığı aldı ve çılgınca róa'sını karıştırdı. Ama kafasının içinde düşünceler çalkalanıyordu. *Kara Pelerin. Bu ismi daha önce duymuştu; Leydi Geira'nın yazdığı mektupta görmüştü. Zeki Dil'in peşinden Kara Pelerin'i göndermek akıllıca olurdu.*

Bu o olmalıydı. İçini bir coşku kapladı. Bunu daha önce nasıl kaçırdığından emin değildi. Kraliçe'nin Klaernar'la olan irtibatının adı Kara Pelerin'di.

"İyi misin Saga?" diye sordu kraliçe, buz mavisi gözleri endişeyle parlayarak.

...sanki bir draugur görmüş gibi bakıyor...

Saga çılgınca başını sallıyordu. "Evet, Kraliçem," dedi. "Ben iyiyim. Sadece elimde bir titreme var."

...Alfson, Saga'da hiçbir galdur belirtisi görülmediğinde ısrar ediyor, diye düşündü kraliçe, ellerini kucağında kavuşturup Saga'yı dikkatle izleyerek. Ama ya testi bir şeyi gözden kaçırdıysa...

Hafızası Alfson'la yaptığı görüşmeye geri döndüğünde Saga'nın omurgasından bir ürperti geçti - ergenlik çağında galdur testi yapmakla ilgili bir şey. Ancak Saga'nın galduru on altı yaşına kadar, regl döneminden hemen sonra ortaya çıkmamıştı. Ona on altısının kadınlık dalgalarının akması için oldukça geç olduğu söylenmişti. Aynı şey onun galduru için de geçerli miydi? Ne olursa olsun, Signe'nin ona gönderdiği küçük gülümseme Saga'ya dikkatli olması gerektiğini, yoksa hislerinin açığa çıkacağını söylüyordu.

"Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, sevgilim," dedi kraliçe. "Merak etmenin ne demek olduğunu bilirim." Kraliçenin sesinde genellikle çocukları için sakladığı yumuşaklık vardı. "Diğerleri yok olurken hayatta kalmanın ne demek olduğunu bilirim."

Signe de Norvaland'ın prensesiydi; Sert Harald adayı ele geçirdiğinde tüm ailesinin katledilişine tanık olmuştu. Aralarındaki paralellikler göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü ve Saga Signe için yabancı bir duygu-acıma hissetti. Yıllar önce Urkanlar ülkesini işgal ettiğinde kraliçe nelere katlanmış olmalıydı?

...Sissel, Gymir, Arvid, Falki ve Eylin. Şu anda benim olduğum yerde olması gereken tatlı küçük Eylin, diye düşündü kraliçe sessizce yulaflı kekini çiğneyerek.

Saga yüzünü nötr tutmak için mücadele etti ama beş isim kalbini delip geçti. Kan bağları yüzünden katledilen beş çocuk.

"Çok üzgünüm, Majesteleri."

"Üzülme," dedi Signe, sesi yeni yağmış kar gibi serin ve pürüzsüzdü. "Üzerinden uzun yıllar geçti. Elbette şu anda inanılmaz derecede üzücü geliyor ama zaman tüm yaraları iyileştirir. Ursir'in hepimiz için planları var ve ne yazık ki kardeşlerimin kaderi genç yaşta ölmek oldu."

...onlar yaşasaydı, ben asla kraliçe olamazdım, diye düşündü Signe, róa'sını yudumlarken. *Sıralamada üçüncü ve üstelik bir kız...*

Signe yüksek sesle, "Kaderimle savaşmaya değil, onu kucaklamaya karar verdim," dedi. "Kocamı sevmeye. Bana bahşedilen tacı ve gücü kabul etmeye." Kraliçe onu dikkatle inceledi. "Akıntıyla savaşmak sadece enerjini tüketir, Saga. Akan sularla birlikte gitmelisiniz."

...ve gerçekten istediğin şeyi almak için fırsat kolla...

"İyi olduğuna emin misin, sevgilim?" diye sordu kraliçe.

"Evet. Hayır, Majesteleri. Ben... Ben bütün gün baş ağrısıyla mücadele ettim," diye kekeledi Saga. Bitkin bir halde zihinsel kalkanlarına uzandı ve onları tekrar yerine yerleştirdi. "Haklısın. Geçmiş düşünmek, bugünle savaşmak, hepsi oldukça yorucu. Bilgeliliğiniz için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldu."

Signe'nin dudakları aşağı doğru eğildi. "Evet, sevgilim. Git ve dinlen. Uyandığında geleceği ve tehlikede olan şeyleri düşün. Akşam yemeğinde görüşürüz. Oh!" Signe masanın öbür ucuna uzandı, eli Saga'nın bileğini kavradı. "Yrsa'nın doğum günü ziyafeti."

Saga kendini kraliçeye bakmaya zorladı.

"Sen ve Bjorn önümüzdeki hafta Yrsa'nın şöleninde bir giriş yapacaksınız, Saga. Ona olan sevginizi herkesin önünde göstermeniz için harika bir yol olacak."

Kraliçe bileğini bırakırken Saga dişlerini sıkarak, "Emredersiniz Majesteleri," dedi. "Özür dilerim ama uzanmalıyım. Bir dokunuş hissediyorum"

"Şimdi başım dönüyor."

"Evet, elbette, Saga. Seninle geliyorum."

Saga döndü ve solaryumdan dışarı çıktı, kapıda duran saray kölesi yanından geçip giderken kapıyı zorlukla açabildi.

Ayakları onu koridorlara taşıdı. Signe'ye söylediklerinin aksine, aslında uzanmak istemiyordu. Bunun yerine, Saga onu şahin kulesinin kapısına doğru öfkeli bir hızla sürükleyen bir enerji ile doluydu.

Ve oraya ulaştığında, beyaz keten uçtu.

Yirmi Yedinci Bölüm

KALASGARDE

Güneş orman otağındaki karı eritmişti ama yine de kayalara ve çalılara yapışan parçalanmış yünler alana kesinlikle kışa özgü bir görünüm veriyordu. Soğuk bir esintiye karşı kendini destekleyen Rey, aklının Silla'ya kaymasına engel olamıyordu. Harpa'yla ikinci gününün ilkinden daha iyi geçmesini umuyordu. Başını iki yana sallayarak kendini yeniden odaklanmaya zorladı.

"Aynısı," diye mırıldandı Rey, midesindeki kemirgenlik giderek artıyordu. Çürüme kokusu tamamen benzersiz değildi ama hemen akıllarına Kemikler Yolu'nda çarpıştıkları skógungar ve kurt örümceklerini getirdi. Vig'in koyunları kaybolalı birkaç hafta olmuştu ama o koku sanki toprağa, havaya, ağaçlara sinmiş gibi duruyordu.

"Hmm?" diye sordu Vig yanından.

Rey alanı inceledi. Nordur toprakları için tipik olan orman otlakları, kuzeyin acımasız hava koşullarından korunmayı sağlarken, hayvanların ekilmesi zor topraklarda otlamasına da olanak tanıyordu. Vig'in çiftliğinden en az bir saatlik mesafede bulunan otlakta uzun çam ağaçlarının arasına yabani otlar ve çalılar serpiştirilmişti.

"Kaç koyun var?" Rey sordu.

"İki düzine. Bir ay sonraki toplamaya kadar beslenmeleri için yaz başında buraya getirildiler."

Rey içten içe ürperdi. İki düzine koyun, hayatta kalmak için sütlerine, etlerine ve yünlerine güvenen Vig'in ailesi için çok büyük bir darbe olacaktı.

sert kuzey kışı. Ve eğer havadaki soğukluk Rey'e bir şey söylüyorsa, o da uzun bir kış daha geçirecekleri idi.

Bakışları tekrar otlağa kaydı. Koyunların korunması için çitle çevrilmiş dik bir uçuruma tırmanıyordu. Beyaz tüyler kayalara, çalılıklara ve sarkan ağaç dallarına yapışmıştı. Ama hiç kan yoktu. Ceset de yoktu. Váli gibi koyunlar da iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Omurgasından aşağı tuhaf bir his yayıldı; izlendiği hissi. Rey yavaş bir daire çizerek döndü, merayı çevreleyen gölgeli ormana baktı ve grinin farklı tonlarından başka bir şey bulamadı.

"Çit sağlam," diye mırıldandı Vig, onu hayal aleminden kopararak. "Tamamını inceledik. Gevşek ray yok ve kapı da sağlamdı. Koyunların altına sıkıştığını gösteren hiçbir şey yok."

"Peki ya köpeğiniz?" diye sordu Rey, tedirgin edici hissinden sıyrılıp çitlerle çevrili uçurumun kenarına doğru adım atarak. Koyu mavi bir çizgi aşağıdaki sık ormanları kesiyor ve nehrin izini sürerek bitişik dağdaki buzul teraslarına ulaşıyordu.

"Tazılar," diye yanıtladı Vig asık suratla. "En iyilerimizden ikisi. İkisinden de iz yok ve sürüyü korumak için eğitildiler."

"kanı yok," diye mırıldandı Rey, sakalını kaşıyarak. "ceset yok."

Haydutlar mı? Çalınmış olabilirler mi?"

Vig başını salladı. "Haydutlar mı olmalı, sürü geçitten mi getirildi-"

"Birisi iki düzine koyunu fark ederdi," diye bitirdi Rey. Karşıdaki çit hattına ulaşana kadar ormanın içinde ilerledi. Hâlâ izlendiği hissi üzerine yapışmıştı. Çalılarının arasına bakarak herhangi bir yaşam belirtisi aradı ama yine bir şey bulamadı. Sonra, çitin ötesinde toynak izleri ya da yün tutamları aradı, direklerde ve parmaklıklarda grimwolves'a işaret edebilecek herhangi bir çizik vardı. Ama orman zemini tertemizdi, çitler yıpranmış ama sağlamdı.

Önce gökyüzüne, sonra da otlağın dibindeki ormana baktı. "Burası sana da garip bir şekilde sessiz mi görünüyor, Twig Arms?"

"Güçlü Kollar," diye tersledi Vig. "Şimdi sen söyleyince... burada hiç kuş yok."

Rey kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

"Düşüncelerini bana da anlatmak ister misin Galtung?" diye sordu Vig sinirli bir şekilde.

"Merak ediyorum," dedi Rey, "kuşlar bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyor?"

Vig'in kaşları birbirine çatıldı ve omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlattı. "Koku mu? Belki de onları itiyordur?"

"Bir yaratığın bölgesini işaretliyor olabilir," diye düşündü Rey. Ama daha detaylandıramadan bir şey dikkatini çekti. Hızlı adımlarla çit hattının en yüksek kenarına doğru ilerledi.

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin Galtung, yoksa çeşitli kaş çatmalarını okumayı öğrenmeli miyim?"

Ama Rey cevap vermedi. Tek dikkati çayırın üst köşesindeydi. Funda çalıları ve daha kısa boylu yabancı otlar çam ağaçlarının arasına serpiştirilmişti, tek bir yer hariç. Rey yaklaştıkça kalbi hızlandı. Buradaki bitkiler düzleşmiş, en az altı adım genişliğinde büyük, dairesel bir şekil oluşturmuştu.

Rey'in kolu fırladı ve Vig'in çukura adım atmasını engelledi. "Ne?" diye kızdı Vig.

"Buraya bir şey yatmış," dedi Rey çömelerek. "Sonrasında birkaç hafta boyunca çimenleri düzleştirecek kadar uzun." Bir parça ot koparıp burnuna götürdü.

Vig bir tutam ot aldı, kokladı ve öğürdü. "Malla'nın memeleri, Galtung," diye mırıldandı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Cesaretin çelikten dövülmüş olmalı. "

"Sanki büyük bir ziyafet çektikten sonra dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi," dedi Rey dalgın dalgın. "Ya da belki de otlaktan kaçamayacak kadar büyüktü."

"O mu?" diye sordu Vig, endişeyle ormanı inceleyerek. "Yani bir *yaratık* mı?"

"Belki de uçamayacak kadar ağır kanatlı bir hayvan ya da çitleri aşamayacak bir şey," dedi Rey.

"Sen-" Vig boğazını temizledi. "Hâlâ burada olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakarken Rey'in midesi sıkıştı. "Bazı yaratıkların olay yerine dönüp avlarının görkemini yeniden yaşamaktan hoşlandıkları söylenir."

Vig gözlerini kırptırdı.

Ayağa fırlayan Rey, gözlerini çitin ötesindeki ormana dikti. Parmakları uzun kılıcının kabzası boyunca kaydı ama bakışları yakındaki bir şeye takıldı. "İşte," dedi, dairesel izlenimin etrafında adım atarak. "Bu. Nedir bu?"

"Bir kayaya benziyor Galtung," dedi Vig kuru bir sesle.

İlk bakışta insan onu kolayca bir kaya parçası sanabilirdi. Ama Rey daha iyi biliyordu. "Bu, Vig, saçmalık."

"Nedir o zaman?" diye sordu Vig, kuşkuyla.

"Bok," diye tekrarladı Rey, çizmesiyle üzerine basarak. "Gübre. Dışkı. Çayır ekmeği. Ne dersiniz deyin. Canavar orada yattı"- dairesel yamayı işaret etti-"sonra bunu üretti"- dışkıyı işaret etti-"ve ancak o zaman ayrılabilirdi."

Vig'in kahverengi gözleri kısıldı. "Bu çok küçük. Peki koyun kemikleri nerede?"

"Bazı yaratıkların sindirim yeteneklerine şaşırırsın, Vig," dedi Rey. "Hayvanın biz insanların kullanamadığı pek çok parçasını kullanabiliyorlar. Elbette hayal gücünü kullanabilirsin."

"Kemikler," diye tekrarladı Vig, zorlukla yutkunarak. "Yani bana *kemikleri* sindirebilen yaratıklar olduğunu mu söylüyorsun?" Rey'in başını sallamasıyla derisinin rengi soldu. "Hábrók'un saçmalıkları. Ne-nasıl-"

"Cevaplar," dedi Rey, "dışkının içinde olacak." Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Rey meranın ötesindeki ormana bir kez daha baktı. "Buranın havasını hiç sevmedim Vig. Onu aşağı taşıyalım ve kalkan evinin avlusunda inceleyelim."

Vig sıçradı. "Bok mu? Boku taşımak mı istiyorsun-"

Rey kendini toparlayarak, "İçinde gömülü ipuçları olacak," dedi. Vig'e sert bir bakış gönderdi. "Koyunlarınızın başına gelenlerin cevapları. Ve belki de Váli'nin."

Kayıp çocuktan bahsedilince Vig duygularına çabucak hâkim oldu. "Pekâlâ. İşimize bakalım."

REY'D şükürler olsun ki dağın yamacına bir kızak sürükleyecek kadar ileri görüşlüydü. İncelemek için kemik ya da leş bulmayı umuyordu ama görünüşe göre bunun yerine gübre bulmuşlardı.

Dışkıyı kızığa yüklerken, "Bu giysileri yakmam gerekecek," diye homurdandı Vig. "Ve kendimi kül ve kül suyuyla ovmam gerekecek."

Rey kötü kokularla baş etmeye alışkındı ve omzunun üzerinden bir kez daha bakarken, bu otlakla arasına mesafe koyduğu için memnundu.

"Düşünüyordum da," dedi Vig atlarına doğru ilerlerken, kızak arkalarındaki çimenlerin üzerinde kayıyordu.

"Nadir bir-"

"Evet, Galtung, nadir bir şey. Ama bu...boktan. Bu çok küçük. Bunu uçamayacak kadar ağırlaşan kanatlı bir yaratık, hatta çitin üzerinden atlayabilecek bir şey yaptıysa, bunu dışarı atmak hafiflemesine pek yardımcı olmamıştır herhalde?"

"Hmm," dedi Rey yavaşça. "Sana katılıyorum, Twig Arms." "Sanırım her şeyin bir ilki var."

Rey onu görmezden geldi. "Kan ve ceset olmaması koyunların bütün olarak yendiğini gösteriyor. Gerçekten ilginç. Belki de daha fazla cevap bulabiliriz-"

"Ben, kendi *adıma*, bir boka *bulaşmayacağım* Galtung."

Rey ona ters ters baktı. "Benden yardım istedin. Benden her şeyi yapmamı mı bekliyorsun?"

"Sadece bok içeren kısımları," dedi Vig akıllıca.

"Her zamanki gibi, Vig," dedi Rey, onaylamayarak. "Başkaları ellerini kirletirken sen oturmaktan memnunsun."

"Ve sen de akrabalarına sırtını dönen aynı suratsız adamsın!"

"Akrabalarına," diye tekrarladı Rey, içine soğukluk yayılıyordu. "Benim akrabalarım öldü, Vig."

"Harpa," diye tükürdü Vig. "Senin Harpa'n var."

Rey güldü, yakıcı bir sesle. "Harpa sadece dokumalarıyla ilgilenir." "Ya Runný?" diye haykırdı Vig. "İkizler ne olacak?" *Bana ne olacak?* söylemesine gerek yoktu. "Hayır. Zafer peşinde koşmak uğruna onları kolayca bir kenara attın."

"Zafer peşinde koşmak," diye tekrarladı Rey, uyuşmuş bir halde.

Vig sinirlenmiş bir halde ellerini saçlarında gezdirdi. "Başka ne diyebilirdin ki? Sen burayı terk ettin, ben ise-" Vig'in sesi kesilince Rey anladı.

"Bunun benim ayrılmamla hiçbir ilgisi yok," dedi yavaşça. "Sen kendi durumunla ilgili acı çekiyorsun."

Vig ofladı ama cevap vermedi.

"Sen her zaman sözlerin adamı oldun, eylemlerin değil," diye devam etti Rey. Vig yarasını deşmişti ve Rey de onun canını yakmak için sabırsızlanıyordu. "Gerçekte, iyi adamlar ve kadınlar davamız uğruna ölürken sen kuzeyde sinmekten memnunsun."

"Sinmek mi?" diye kekeledi Vig. "Benim *görevlerim* var, Galtung! Sen asla anlamazsın. *Ben* evin erkeğiyim. Bana bağlı olan akrabalarım var, annem ve kız kardeşim. Kardeşlerim-"

Rey'in zihni kendini korumak için nafile bir çabayla kenetlendi. Ama anılar su gibi akıyordu; bir höyüğün üzerine yerleştirilmiş bir taş. Ona göz kırpan bir baykuş. Harpa, hiçbir şey olmamış gibi dokuma tezgâhının başında. Snorri'yi kucağında tutan Vig. Rey'in hiçbir şeyi yokken, Vig'in üç erkek ve bir kız kardeşi olması ne kadar adildi. Hiç kimsesi yoktu.

Ama görünüşe göre Vig'in işi bitmemişti. "Güneyde sefalet içinde bir hayat yaşamaktansa kuzeyde mutlu olmayı tercih ederim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rey, öfkesi alevlenerek.

"Soğuk ve kasvetli bir hayatı seçmişsin ve benim sahip olduğum değil

."

Rey yoluna devam etti. "Benim hayatımla ilgilenme."

Vig alay etti. "Peki, Galtung, boş ve sefil hayatına devam et. Reddet kendin istediğin şeyi-"

Rey ona doğru döndü. "Açık konuş, Vig. Oyun oynayacak vaktim yok."

"Ona nasıl baktığını görüyorum," diye itti Vig. "İstersen inkar edebilirsin. Ya da ona sahip olabilirsin, yeter ki sen-"

"Yeter!" Rey o kadar yüksek sesle bağırdı ki hava titrer gibi oldu. Öfke vücuduna hücum ederek kanını kaydattı.

Meranın kenarına doğru ilerlerken aralarında gergin bir sessizlik vardı. Rey yumruğunu Vig'in çenesine indirmek istedi. Onu lanetlemek istiyordu. At'ın üzerinde dağdan aşağı inmek ve eski arkadaşını bir daha asla görmemek istiyordu.

Ama atların otladığı ormanlık çit hattına ulaştıklarında Rey'in gözleri açıklığın kenarındaki bir ağacın gövdesine takıldı. Öfkesi hemen önce şaşkınlığa, sonra da korkuya dönüştü. Ağaç kabuğuna oyulmuş bir sembol vardı; aşağı doğru eğimli iki kolu olan düz bir çizgi.

"Koruma rünü mü?" diye sordu Vig sessizliği bozarak.

"Hayır," dedi Rey. "Baş aşağı duruyor, bu da demek oluyor ki..." Boğazını temizledi. "Bu ölüm rünü."

Yirmi Sekizinci Bölüm

SUNNAVÍK

Saga kendini erkenden Asla Kulesi'nde buldu, Ana'nın gelişini beklerken yerde volta atıyordu. Pencereden sızan ay ışığına minnettardı, çünkü kulenin pencerelerinden görünmemek için el fenerini merdivenlerin dibinde bırakmıştı.

Nabız gümbür gümbür atarken, çantasını karıştırarak tüm malzemelerinin orada olduğundan emin oldu; taze parşömen, tüy kalem, hokka ve tabii ki mühür damgası. Günlerce bekledikten sonra bu gece harekete geçecekti ve Saga kendini zor tutuyordu. Bütün gün kendini Ana'nın ele geçirdiği mektubun ne içerebileceğini merak ederken bulmuştu -kuzey için direktifler mi? Belki de Eisa hakkında bir güncelleme?

Kapının demir menteşeleri gıcırdayarak Saga'nın yerinden sıçramasına neden oldu.

"Sadece benim, Majesteleri," dedi Ana, elinde bir çift parşömenle kapıdan içeri süzülerek.

"İki mi?" diye sordu Saga hevesle.

Ana başını sallayarak aceleyle yanına gitti. "Biri Reykfjord'a, diğeri Svaldrin'e gönderilmiş."

"Svaldrin mi?" Her zaman Svaldrin'di. O şehirde bir şeylerin döndüğü giderek daha belirgin hale geliyordu.

İkili ay ışığıyla yıkanan bir zemin parçasına yerleşti, Saga ilk parşömeni dikkatle açtı. Sessizce okuyor, okuduğu her kelimeyle morali bozuluyordu. Svaldrin'in mektubu bir terziye çağrı niteliğindeydi.

bir gelinlik üretimi için hizmetini talep ediyordu. Ana ona baktı ve mektubu sözsüz bir şekilde bir kenara bıraktı.

Saga, gelinin kim olacağını bilmiyormuş gibi davranarak ikinci mektupla meşgul oldu. Ama mektubu okudukça, Saga'nın tutunduğu azıcık umut da parmaklarının arasından kayıp gitti. İkinci mektup Reykfyord'daki bir jarl ailesinin Prenses Yrsa'nın doğum günü ziyafetine katılması için bir davetiyeydi.

İkili mektuplara bakarken odayı sessizlik kapladı.

"Eh," diye iç geçirdi Ana, "daha çok mektup gelecek. Er ya da geç, işe yarar bir şeyler bulacağız." Saga kadının kendisini izlediğini, soruların biriktiğini hissetti. Ama Saga Ana'yı ne aradığını açıklayacak kadar iyi tanımiyordu. Eisa'nın varlığı en iyi sır olarak saklanırdı ve haber alınamaması iyi bir şeydi.

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi ve korsesinden bir kare parşömen çıkardı. "Kara Pelerin hakkında ne biliyorsun?"

Ana'nın kaşları soruyu düşünürken birbirine yaklaştı. "Bilmediğim bir isim."

Saga listeyi Ana'ya uzatarak, "Sanırım Signe'nin irtibat kişisinin adı," dedi. "Üç kommandor şüpheli koşullar altında öldü ve bu adamlar onların yerini aldı. Belki de içlerinden biri Kara Pelerin'dir."

Parşömeni açarken Ana'nın gözleri büyüdü. "Zekice, Majesteleri!" Ana isimleri okudu, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Thord, araştırdık. Midfyord'un kommandorunu da. Ama Hilja, bu yeni bir şey."

Saga hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı.

Ana düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Emin olmak için bu bir başlangıç. Bunu ustabaşıma götüreceğim."

"Belki de," dedi Saga temkinli bir şekilde, "eğer... endişeleriniz hakkında daha fazla ayrıntı bilirsem, araştırmamı daraltmama yardımcı olabilir."

Ana'nın endişesi havada hissedilebiliyordu ve Saga zihinsel bariyerlerini indirmeye hazırlandı. Ama Ana sorusuna cevap vererek onu şaşırttı. "Galdra kayboldu." Saga Ana'nın kararlı bakışlarıyla karşılaştı. "Alındı ama asla idam edilmediler. Sanki hiç orada olmamışlar gibi Klaernar'ın gözetiminden kayboluyorlar."

"Ve sen de Kraliçe Signe'nin bu işin içinde olduğuna inanıyorsun?" Ana'nın başını sallamasıyla Saga'nın aklı karıştı. Kayıp Galdra. Kraliçe. Svaldrin. Eisa ve Galdra yoldaşı. Hepsi bir şekilde birbirine uymalıydı.

"Kraliçenin kocasına karşı komplo kurduğuna inanıyoruz."

Saga bu ifadeyi sessizce düşündü. Saga'nın kraliçenin iç düşüncelerinden çıkardığı şeylerle örtüşüyordu... kendine sahip olma hırsı... yatağında bir düşman...

"Ivar ona vuruyor," diye mırıldandı Saga.

Ana kaşlarını çatı. "Doğrusu, kayıp akrabalarımız olmasaydı, onun entrikalarına zerre kadar aldırmazdık."

"Akraba mı?"

Ana ayağa kalkıp kule odasının sınırlarında volta atarak, "Ah, canımı sıkma!" diye haykırdı. Dönüp Saga'ya saf ateşten bir bakış fırlattı. "Tekrar söylüyorum, yüksek reisler seni korumak istiyor ama ben onların kurallarından bıktım... gerçeğin etrafından dolaşmaktan bıktım. Sen bir *Volsik'sin*. Sana bir kraliçe gibi davranılmalı, bir çocuk gibi değil."

Saga gözlerini kırıştırdı ama Ana sözünü bitirmemişti. "Birlikte çalıştığım grubun adı Uppreisna. Eski dilde *Ayaklanma* anlamına geliyor. Bizler bu krallıkta bir değişim isteyen kişileriz."

Saga ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ana'nın gözleri parladı. "Demek istediğim... İseldur'da Gaspçı'ya karşı çıkan pek çok kişi var. Ailelerine sebepsiz yere zulmettiği kişiler. Topraklarını ve unvanlarını elinden aldığı ve saklanmaya zorladığı kişiler. Bu krallık için adalet ve daha iyi bir gelecek istiyoruz."

"Gaspçı," diye tekrarladı Saga, Ana'nın böyle şeyler söylemeye cüret etmesi karşısında afallamıştı.

Ana döndü ve bakışlarını tekrar Saga'ya dikti. "Kraliçenin Galdra'yı kendi amaçları doğrultusunda çalmak için Klaernar'ı kullandığına inanmak için nedenlerimiz var. Krallığın kontrolünü ele geçirmek için bir silah inşa ettiğine inanıyoruz."

"Bir silah mı?"

"Ya da belki bir ordu inşa ediyordur," dedi Ana. "Gerçekten de planları hakkında çok az şey biliyoruz. Ama kraliçenin bir şeylerle oynadığı açık. Alfson da işin içinde, birkaç Klaernar komutanı da-"

"Svaldrin," diye patladı

Saga. "Ekselansları?"

"Svaldrin'de bir şeyler dönüyor. Hastalar ve bir çeşit test. Lekka adında bir üstat. Onlara... şifalı bitkiler veriyorlar." Ayrıntıları hatırlamaya çalışarak gözlerini kapattı. "Alpine catspaw en başarılı olanıydı. Ve... en iyi *stokları* Skraeda adında biri tarafından çalındı."

"Skraeda," diye hırladı Ana. "Bir hain." Düşüncelere daldı. "Ne tür bir bitkinin Galdra'yı silahlandıracağını bilmiyorum. Ama hemen Uppreisna'ya haber göndereceğim. En iyi Gölge Tazılarımızı gönderecekler. Eğer akrabalarımız Svaldrin'de tutuluyorsa, onları bulacaklardır."

"Gölge Tazıları mı?"

Ana'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Unutmuşum Majesteleri, Galdra hakkında çok az şey biliyorsunuz. Gölge Tazısı, ışığı çeşitli şekillerde dokuyabilen bir Galdra türüdür. Çoğu zaman gölgelerle uyum sağlamalarına yardımcı olur ve onlara gizlenme yeteneği verir."

Saga bunun için neler vermezdi. "Yapabilen Galdra var mı..." Saga tereddüt etti, zihni savaştaydı. Bazı yönlerini saklayarak hayatta kalmayı başarmıştı. Yine de yıllarca merak ettikten sonra Ana buradaydı ve kışkırtıcı cevaplarla doluydu. Ve kadının az önce paylaştıklarından sonra, Saga kendi lanet olası sırrını paylaşacak kadar cesur hissetti.

"Düşünceleri okuyabilen Galdra'lılar var mı?" Saga zorlukla sesini yükseltti. Ana'nın cevabını beklerken teni çok sıcak, çok gergin hissediyordu.

"Okuyucular," dedi Ana yumuşak bir sesle. "Yetenekleri düşünce iplikçiklerini okumalarına izin veren Galdra. Son derece nadirdirler."

Okuyucu. Saga'nın kaşları birbirine yaklaştı. Bunca yıl sonra, Duyu'sunun gerçek adını öğrenmişti...

"Okuyucular," diye devam etti Ana, "Zihin Galdra'sı olarak bilinen sınıfa aittirler. Bu Galdra'lar son derece sezgiseldir; yani yetenekleri kaynağa ya da Uyuma ihtiyaç duymadan pasif bir şekilde akar. Ancak Uyum Ayininden sonra, iradelerini iplikler üzerinde uygulayabilirler."

Saga'nın bakışları Ana'nınkilere kaydı. "Tüm bunlar kulağa başka bir dil gibi geldi."

Ana düşünceli bir şekilde durakladı. "Uyum'dan önce, bir Okuyucu düşünceleri *okuyabilir*. Ama Uyum'dan sonra bir Okuyucu düşünceleri *yazabilir*" -duraksadı- "*yazabilir*."

"Uyum mu?"

"Bu Galdra'nın tam gücüne kavuşmak için geçtiği bir Ayin."

Saga yutkundu. "Ve bu Ayinden sonra bir Okuyucu düşünceleri *yazabilir*... bu ne anlama geliyor?"

Ana'nın gülümsemesi heyecana dönüştü. "Bir Okuyucu'nun düşünce ipliklerine dokunabileceği söyleniyor. Onları etkileyebilirmiş."

"Düşünceleri etkilemek," diye tekrarladı Saga. Bu keşif onu çok büyük bir göldeki minnow gibi hissettirdi. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki...

Düşüncelere dalmış olan Saga parşömenlerle meşgul oldu. Dış parşömenlerden bir yaprak alarak Leydi Geira'nın el yazısıyla adresleri kopyaladı.

"Ustabaşım Uppreisna'nın yüksek reislerine haber gönderdi," dedi Ana hevesle. "Onları kuzeydeki rahat salonlarından çıkarmanın zamanı geldi. Yeni bir kurtarma girişiminde bulunmalıyız."

Saga gözlerini kırıştırdı.

"Bu aşağılık katillerin arasında yaşamamalısın." Ana'nın sesinde keskin bir ton vardı. "Volsiklere ihanet eden ve onları kandıranların arasında da olmamalısın."

Saga'nın göğsü sıkıştı, duyguları öne çıkmakla tehdit ediyordu. Onu geri itti ve erimiş balmumunu mektubun dikişine damlatmaya odaklandı. Balmumu birikti ve mühür damgasını balmumuna bastırmadan önce on kalp atışı saydı.

"Kurtarılamam," diye mırıldandı Saga sonunda.

"Eminim yapabilirsin-"

"Ben avluyu geçmeye çalışırken kuleden beni izledin, Ana," diye tersledi Saga. "Ne olduğunu gördün. Benim... rahatsızlığım dışarıya adım atmamı engelliyor."

Ana'nın inatçı cevabı "O zaman dışarı adım atmayacaksın," oldu.

Saga sessizdi, parlayan umut korunu söndürmeye çalışarak başarısız oldu. *Tehlikeli*, diye düşündü. *Kalp ağrısı*.

"Bazı otlar vardır," diye devam etti Ana, "birinin içeceğine konduğunda onu derin bir uykuya daldırır."

"Ve... ne? Beni Askaborg'dan mı *taşıyacaksın*?" Saga'nın elleri, sadece kendisinin bildiği gizli geçitleriyle, bildiği tek ev olan Askaborg'dan ayrılmanın korkunç düşüncesi karşısında titredi. Yabancı bir yerde, tanımadığı insanlarla çevrili olarak uyanmak düşüncesi onu kesinlikle hasta hissettiriyordu. Çıkışların nerede olduğunu, saklanabileceği gölgeli yerleri nereden bilecekti?

"Kaleye bir şeyler sokup çıkarmanın pek çok yolu var," diye yanıtladı Ana. "Koliler sürekli gelip gidiyor. Belki büyük bir sandık... bir çuval tahıl... yüz kalkanlı bir savaşçı zırhı. Uppreisna'nın güney kolu Midfjord'da üslenmiş durumda; bizim için yeterince büyük bir şehir ama Sunnavik'e de hızlıca gidip gelebileceğimiz kadar yakın. Oraya ulaşmak birkaç günlük bir yolculuktan ibaret..." Ana'nın sesi Saga'nın yüzündeki ifadeyi anladığında kesildi. "Bunu düşünmek için zamanımız var, Majesteleri."

Sözlerinin yarattığı korkuya rağmen Ana'nın coşkusu dikkat çekiyordu. Saga hayal kurmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ya köklerini daha az zehirli bir toprağa salmak için buradan ayrılırsa? Yeniden çiçek açabilecek miydi? Saga titrek bir nefes aldı ve kendine asla umut etmesine izin vermediği şeyi dile getirmeye hazırlandı. Her zaman imkânsız hissetmişti. Düşünmesi bile çok zordu.

"Gitmek istiyorum," dedi, eli bir kış kanadı küpesini kavramak için uzandı. "Ama kafesim daha güvenli geliyor."

Ne kadar üzülse de, Saga'nın tüm vücudu titremeye başlamıştı. Ana'nın eli Saga'nın eldivenli avucunun içine kaydı ve nazıkçe sıktı. Böyle bir şefkat Saga'ya yabancıydı. O kadar uzun zamandır bu soğuk yerde yaşıyordu ki. Dikenli korumalarını o kadar uzun süre yerinde tutmuştu ki.

"Bunu bir düşün," dedi Ana. "Bu fikre alışmak için kendine zaman tanı. Bu arada başka eğlencelerimiz de var."

"Svaldrin," diye mırıldandı Saga, derin derin nefes alarak.

"Svaldrin," diye onayladı Ana, yeni mühürlenmiş parşömenleri eline alarak. Tereddüt etti. "Kara Pelerin'in bilgileri kamuya açık kayıtlarda bulunamayacak kadar sıkı korunuyor olabilir," dedi Ana, sırtını Saga'ya dönerek. "Daha cesur bir eylem gerekebilir. Kilit altında tutulabilecek her şeye göz kulak olun. Dolaplar. Çekmeceler. Dolaplar."

"Bunlara nasıl erişebilirim ki?" diye sordu Saga, içine çöken umutsuzlukla.

"Bunu bilmiyorum," dedi Ana, eteklerini fırçalayarak. "Ama bir yolunu bulacağından eminim."

Saga başını salladı. Öyle ya da böyle bir yolunu bulacaktı.

"Bir sonraki buluşmamıza kadar, Majesteleri," dedi Ana, yorgun bir gülümsemeyle.

Ve böylece, Saga'yı düşünceli bir sessizlik içinde bırakarak Asla Kulesi'nden ayrıldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elinde çantasıyla Asla Kulesi'nden inerken, Saga'nın kafasının içinde düşünceler birbirini kovalıyordu. Kayıp Galdra. Siyah Pelerin. Bir kaçış planı. Ama önce kilitli dolaplar. Aklına hemen Üstat Alfson'ın çalışma masasının altındaki dolap geldi. İster içgüdü ister başka bir şey olsun, Saga kilide dokunduğunda o dolaba girmesi *gerektiğini* kesin olarak anlamıştı. Ama anahtarı nasıl bulacaktı? Ve bunun yanı sıra, söz konusu kilitli dolabın bulunduğu odaya nasıl girecekti?

Hepsini aynı anda düşünmek çok zordu. Bir fincan bal likörüne ihtiyacı vardı. Sıcak bir banyoya. Omurgasını saran gerginliği hafifletmesi gerekiyordu. Zihninin arkasından *bir adım diğerinin önüne geçti*. Saga böyle neşeli bir düşüncenin nereden çıktığını merak ederek kaşlarını çatı.

Sarmal merdivenin dibine ulaşan Saga, duvardaki demir halkadan meşalesini aldı ve durakladı. Asla Kulesi uzak kuzey kanadında yer alıyordu ve gecenin karanlık saatlerindeydiler ama Sense'inin yakındaki devriyeleri uyarmak için uzanmasına izin verdi.

Sessizlik.

Derin bir nefes alan Saga, zihinsel kalkanlarını açık bırakarak koridora adım attı. Hemen ensesindeki tüyler diken diken oldu. Durakladı, omzunun üzerinden baktı ama zifiri karanlıkla karşılaştı.

Köşeyi dönen Saga, deli gözlü çılgının bulunduğu duvar halısını bulduğunda el fenerini havada tuttu. Onu bir kenara çekerek mandal taşı aradı ve omuzunu kapı açılana kadar itti.

"Detaylı haritanızda bu kapının olmaması çok garip."

Saga irkildi, meşale yere yuvarlandı. Kalbi göğsünde dört nala atan Saga döndü. Meşale yanmaya devam etti ve Kassandr Rurik'in yüzünün alt yarısını aydınlattı. Saga, dağınık bir sakal başlangıcıyla kaplı yarık çenesine baktı. Bakışları Rurik'in saf bir hoşnutsuzluk ifadesine bürünmüş ağzına doğru kaydı.

"Burada ne işin var Rurik?" diye çıkıştı, aklını başına toplamaya çalışarak. Tanrılar, ama bu adam her şeye burnunu soktuğunu kanıtlıyordu. Ve neden onun düşüncelerini duyamıyordu? Saga konsantre olarak ona baktı. Bariyerleri yıkılmıştı ama yine de hiçbir şey duyamıyordu.

Rurik bir adım daha yaklaştı ve delici yeşil gözleri ortaya çıktı. Genelde adamın kurnaz bir görünüşü vardı ama yine de her zaman eğlenceli bir yanı da vardı. Şimdi ise eğlencenin tüm izleri kaybolmuştu. Ve bu ışıktaki, gözlerinin ve burnunun altında biriken gölgelerle, tehlikeli bir görünümü vardı.

"Gecenin bu derinliğinde burada ne *aradığını* sorabilirdim Saga. Ama sanırım yine beni kandırırsın."

Saga yutkundu, gözleri Rurik'in elinde tuttuğu haritaya kaydı. Bu, onun kasıtlı olarak harita dışında bıraktığı bir tüneldi. Gerçi Rurik'in Ana'nın Saga'ya bıraktığı notu gördüğünü biliyordu: *Asla Kulesi, yarın 20. saat*, bu günler önceydi. Onun *bu gece* burada olacağını nereden biliyordu?

Saga'nın eldivenli elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni mi *takip* ediyordun, Rurik?"

Rurik çıldırtıcı bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırdı. "Yüzünün nabızı atıyor." Ateş göğsünde tutuştu, omurgasını yaladı. "Bir sivrisinek gibisin!"

Sırıltısı yerine oturana kadar bir an için kelimenin üzerinde kafa yormuş gibiydi. "Seni ısırmamı mı istiyorsun? Buna karşı değilim."

Saga titrek bir nefes verdi, zihninin gözü ona görüntüyü gösterdi: dişleri derisi boyunca kayıyordu, tehlikeli ama alaycıydı.

Rurik'in alçak sesle kıkırdaması onu hayal aleminden kopardı. "Görüyorum ki buna karşı değilsin Kışkanat. Deneyelim mi?"

"Biri sana ağızlık takmalı," diye mırıldandı, Rurik'in az önce ona *Kışkanat* dediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak. "İşimizin *bittiğini* hatırlatmama gerek var mı Rurik?" Saga ısırdı. "Senin haritan var, benim de..." Adam bir adım daha yaklaşıncası sesi kesildi. Adam uzun boyluydu, inanılmaz derecede genişti ve o anda yalnız olduklarını açıkça fark etti.

"Daha işimiz bitmedi," diye homurdandı Rurik, buruşuk parşömeni havada sallayarak. "Bana haritanın tamamını ver." Saçları dağınıktı, çenesinde bir günlük kırışıklıklar vardı ve Saga ilk kez Rurik'in her zamanki rahat kibarlığının kaybolduğunu fark etti. Adam biraz dağılmış gibiydi.

Saga'nın sırtından aşağı bir karıncalanma indi ve karnına yerleşti.

"Kaç tünel bıraktın?" diye sordu Rurik. Ona bakarken omurgası duvara çarptı. Meşalenin aydınlattığı silueti inanılmaz derecede büyük görünüyordu. Yine de korkmaktan çok merak ediyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Sorun kayıp tüneller!"

"Hayır," diye mırıldandı, onu izliyordu. "Başka bir şey var."

"Yok," diye tersledi adam, yeşil gözleri parlayarak.

Saga kaşlarını çatı, beklenti içinde bekliyordu.

"Winterwing," dedi, sesi biraz yumuşayarak. "Her zaman çok fazla şey görüyorsun."

Saga dudaklarını birbirine bastırdı ve sessizliğinin onu cesaretlendireceğini umdu. "Aldatmacanı keşfettiğim için hayal kırıklığına uğradım."

"Adil olan buydu," diye karşılık verdi Saga, suçluluk duygusunu bastırarak. "Ben o tonikle sersemlemişken benimle bir pazarlık yaptın! Aklım başımda olsaydı bunu asla kabul etmezdim."

"Neden?" diye sordu, öfkesi havayı karıştıırıyordu.

Saga onun gölgeli yüzüne baktı, gerçek dışında bir şey söyleyemeyecek kadar telaşlıydı. "Tüneller benim tek müttefikim. Bu kalede gerçekten güvende olduğum tek yer." Deşet içinde, duygularının boğazını yaktığını hissetti. "Sen anlayamazsın."

"Haklısın, anlamam."

Onun bu itirafı karşısında şok olan Saga yutkundu.

"Ama," dedi Rurik, sesinde açıkça görölen bir kızgınlıkla, "anlaşmıştık ve çok az zamanım kaldı."

şaşıran Saga, Zagadkialıların Íseldur'dan tam olarak ne zaman ayrılacaklarını hatırlamaya çalıştı. Bu hafta içinde miydi? Bir yanı Rurik'i kandırđıđı için suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu ama bir çıkışa, güvenli bir yere ihtiyaç duyan yanı da var gücüyle savaşıyordu.

"Kilitler," diye fısıldadı Saga, bu fikir zihninin ön saflarına yerleşmişti. Rurik belli ki olmaması gereken yerlere gizlice giriyordu. "Kilit açmayı biliyor musun?"

Rurik doğauştı bir dinginlikle onu izledi. "Evet."

"Öğret bana."

"Bu hiç de akıllıca değil," diye homurdandı Rurik. "Kraliçe'nin mektupları ayrı bir konu, ama bu... ne yapıyorsun Saga?" Büyük bir elini saçlarında gezdirerek Saga'nın dikkatini çekti. Saga uzanıp ona dokunma isteğiyle savaştı.

Bakışlarını adamın gölgeli yüzüne geri çevirmeye zorladı. "Bana ne aradığını söyle, ben de sırlarımı açıklayayım."

Karanlıktaki alçak kıkırdaması bir şekilde sadece bir sestten *daha fazlasıydı...* sanki yaşayan bir şey gibiydi, derisi boyunca fısıldıyordu. "Pekâlâ Kışkanat," diye homurdandı. "Sen sırlarını sakla, ben de kendiminkileri. Ama beni tekrar kandırmayacağına nasıl güvenilebilirim? Dediğim gibi, Zagadka'da bu sana büyük bir ceza getirir."

"Zagadka'da değiliz, Rurik."

"Kass," dedi Rurik, ayak parmaklarına kadar hissettiği alçak bir hırıltıyla.

"Zagadka'da değiliz, *Kass*," dedi alaycı bir sesle. Saga uzun bir nefes verdi. "İyi niyet göstergesi olarak haritanıza iki yeni tünel ekleyeceğim." Avucunda buruşturduğu parşömeni işaret etti. Rurik parşömeni ona uzattı ve Saga onun yanından geçerek yerde duran meşaleye doğru kayd. Yanına çöküp haritayı düzleştirdikten sonra çantasından tüy kalemmini ve hokkasını çıkardı.

Rurik onun üzerinde geziniyor, bileğinin her hareketini inceliyordu. Onun varlığı düşünmeyi zorlaştırıyordu ve Saga tünelleri haritaya doğru yerleştirebilmek için tüm dikkatini toplamak zorundaydı. Birkaç dakika içinde Saga, berserker gobleninin arkasındakini ve mutfağın kuru deposunda gizlenen geçidi çizmişti.

"Mutfaklar," diye alay etti Rurik arkasından. "Bunu tahmin etmeliydim, Árlaug."

Ayağa fırlayan Saga onun gözlerinin içine baktı. Aralarındaki meşale yere düştüğünde, Rurik'in sertliği daha da artmış gibi göründü ve Saga'nın içinde bir heyecan titremesine neden oldu.

"Bana kilit açmayı öğrettikten sonra," dedi nabızı titreyerek, "haritayı tamamlayacağım." Saga eldivenli elini Rurik'in koluna koyarak güvenini ifade etmeye çalıştı. "Sana yemin ederim, Kass."

Rurik'in çenesindeki bir kas gerildi, gözlerini dikmiş Saga'nın eline bakıyordu. "Geçen sefer bunun için el sıkışmıştık," dedi. "Şimdi sana nasıl güvenilebilirim? Tabii..."

"Ne dışında?"

"Zagadkian geleneklerine katılırsan belki inanabilirim." Durakladı, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir öpücük."

Saga'nın kalbi göğsünde durmuş olmalıydı. "Öpücük mü?" diye kekeledi. "Bunun güvenle ne ilgisi var?"

Haksız yere kalınlaşmış kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bu... nasıl diyorsunuz... batıl inanç."

Saga yarı kahkaha, yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı. "Bana böyle şeylere inandığını söyleme sakın?"

"Elbette. Zagadka'da böyle şeyleri *çok* ciddiye alırız."

Saga bu ifadenin ne kadar doğru olduğundan emin değildi. Ama büyük bir şaşkınlıkla, pek de umurunda olmadığını fark etti. Kalbi Ana'yla birlikte parşömenleri açarken duyduğu heyecanla çarpıyordu. Beklenti. Yapmaması gereken bir şeyi yapmanın verdiği haz. Her küçük isyan eylemi onu daha da güçlendiriyor gibiydi. Bunlar yaptığı seçimlerdi ve Saga kendini daha fazlasını arzularken buldu.

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde.

Rurik'in göğsünün derinliklerinden bir ses geldi, yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı. Görünüşe göre onun kabul etmesini beklemiyordu.

"Güzel," dedi Rurik, meşalenin etrafından dolanarak. Loş ışıktaki Rurik'in bakışlarının yoğunluğunun yüzünde dolaştığını ve dudaklarına yerleştiğini hissedebiliyordu.

Saga titrek bir nefes aldı. O dudakların kendi dudaklarına değdiğinde nasıl hissedeceğini, onun kollarına sarılmanın nasıl bir his olacağını düşünmemiş değildi. Ama adam çok iriydi ve Saga'nın içgüdüleri onu geri adım atmaya, meşaleden uzaklaşmaya ve gölgelerin güvenliğine doğru itti. Bir kez. İki kez. Sırtını duvara çarptı.

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi Rurik, sesi alçak bir fısıltı gibiydi. Tüm ışığı engelleyen devasa bir silüetten başka bir şey değildi.

Karanlığın rahatlığı onu bir battaniye gibi sarıyordu. Güvenli. Gizli. Her yerde çıkışlar var.

"Korkma."

Parmak uçları Saga'nın beline, oradan da sırtının alt kısmına indiğinde Saga'nın nefesi kesildi. Avuç içleri genişçe açıldı, tutuşu sıkılaştı. Diğer eli çenesini sıyrırken, Rurik'in botu Saga'ninkine sürtündü.

Gözleri kapanan Saga karanlığa teslim oldu. Sadece kalbinin ritmik atışları ve onu çevreleyen adamın bitkisel kokusu vardı. Sadece

Onu hissetmek, çok büyük ve boyun eğmez, yine de tutuşu çok hassas. Onu sanki değerli bir şeymiş gibi kucaklıyordu.

"*Krasavitsa¹*," dedi, nazik bir baskıyla çenesini yukarı kaldırarak. "*Dolgo ya zhdal⁽²⁾*."

Rurik yüzünü onunkine yaklaştırdı, nefesi tenini ısıtıyordu. Ve sonra Dudakları birbirine değdi. Saga aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Ve sonsuz küçük bir saniye için bu dünyada kaybolmuştu.

Ama başladığı anda bitmişti. Rurik geri çekildi, elleri uzaklaştı. Saga onun dokunuşunun yokluğunu bir ağırlık gibi hissetti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, siniri tepesine vurdu. "Bu *kadar* mı?"

Karanlıkta onun gülümsemesini hissedebiliyordu. "Daha fazlasını mı bekliyordun?"

Saga bir şekilde ihtiyaç duyan bir yaratığa dönüşmüştü. Onu ceketinden yakalayarak kendine doğru çekti ve ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarını onunkilere değdirdi. Saga'nın ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, eğer bu onun ilk öpücüğü olacaksa, hatırlamaya değer bir şey olmasını istediği idi.

Dudakları birbirinden ayrılıp tekrar birleşirken, "Ateşin," diye nefes aldı. "Beni deli ediyor."

"Artık konuşmak yok," dedi Saga, elleri çenesinde gezinerek onu kendisine doğru tuttu.

Rurik boğazının derinliklerinde bir yerden memnuniyet dolu bir ses çıkararak Saga'nın içinde bir heyecan dalgası yarattı ve karnının derinliklerine gömüldü. Elleri beline dolandı ve sırtına çıktı, Rurik onu kendine doğru bastırdı. O kadar iri, o kadar sağlam ve o kadar sıcaktı ki Saga onun içinde eridi.

Tüm keskin tarafları, bu yerde yıllar boyunca kurduğu savunmalar yavaş yavaş eriyordu. Vücudu yumuşuyor ve esnekleşiyordu ve Saga uzaktan kendini bıraktığını fark etti. Güvenliği için korkmuyordu. Bir çıkış yolu aramıyordu. Sadece anı yaşamak böyle bir şey miydi? Korkusuzca *hissetmek*?

"Odamda olmalıydım." Adamın dudakları boynuna doğru ilerlerken sevinçten nefesi kesildi, adamın kirli sakalları hassas derisini sıyrıp geçerken onu çılgına çeviriyordu.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Sakın buna cüret etme." Saga'nın başı geriye doğru eğildi ve duvara çarptı.

Rurik onun tenine doğru güldü, titreşimler vücudunun ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. "Güzel," diye gürledi. "Daha işim bitmedi."

Dudakları tekrar onunkilere doğru hareket etti, onları birbirinden ayırdı, dili onun ağzına doğru kaydı. Her şey erimişti ve o kadar gevşek, o kadar özgürdü ki içi

Sıvı sıcaklığıyla dizleri büküldü ama Rurik onu olduğu yerde sabit tuttu.

Saga onun ağzına doğru inledi ve Rurik'in öpücükleri daha da hızlandı, elleri yeterince yaklaşamıyormuş gibi Saga'nın üzerinde dolaştı. Ve Saga acil, muhtaç bir sesle onun dokunuşuna doğru eğildi.

Dakikalar birbirine karıştı, meşale azaldıkça ışık da azaldı. Sadece gölgeler vardı, sadece *onlar*, birbirine karışan sıcak nefesleri ve keşfeden elleri. Rurik'in avuçları kadının sırtını kavradı ve onu daha yakına çekti. Rurik'in onu hoyratça kullanması açlığın midesinde düğümlenmesine neden oldu. Ve bu adamın onun kırılmasından korkmadığını düşündü.

Vücudunu adama doğru kıvırdı ve sert çıkıntının varlığının merkezine doğru bastırıldığını hissetti. Burada karanlıkla bir olmuşlardı. Burada korunuyorlardı. Burada pervasız olabilirdi. Cinsel tutkuyla dolu bir gece için her şeyi bir kenara bırakabilirdi. Ama Saga'nın içinde bir yerlerde, derinlerde, bir parça mantık kalmıştı.

Geri çekildi. "Bekle," diye soludu, zihni dönüyordu. Rurik alnını onunkine bastırdı ve nefeslerini tutarak birkaç sessiz an boyunca bu şekilde kaldılar.

"Merak ediyorsan söyleyeyim," dedi sonunda, "Zagadka'da anlaşmayı onaylamak için öpüşmek kabul edilebilir."

Saga kendini tutamadı, güldü. Ve çok geçmeden Rurik de onunla birlikte gülmeye başladı. Kendini toparlayıp Rurik'in bakışlarıyla buluştuğunda içinde bir istek ve mantık karmaşası savaşıyordu.

Bu kolaydı. *O* kolaydı.

Ve her ne kadar onunla oyalanmak istese de, saatin geç olduğunu biliyordu. "Odama dönmeliyim," dedi sonunda.

"Bu taraftayım," diye başını salladı Rurik, karşı yönü göstererek. Meşalesini yerden aldı ve Çılgın Goblen'in arkasındaki geçide girmesine yardım etti. Ağırlıklı bir bakıştan sonra Kassandr Rurik kapıyı Saga'nın arkasından kapattı.

Yeniden tek başına, güvende olduğu yerde, Saga gülümsemek için kendine izin verdi.

Bir anlığına özgür kalmıştı. Ve o anda, onca insan arasından *onu* seçmişti.

Otuzuncu Bölüm

KALASGARDE

Rey, kör bir bıçakla dışkıyı ayırırken mevsim normallerinin dışında serin olan sabah için minnettardı. Böyle bir faaliyetin yaz güneşinin tüm şiddeti altında nasıl gittiğini çok iyi biliyordu. Ancak ısı eksikliği ve dışkının birkaç haftalık olması nedeniyle şu ana kadar çok az koku vardı.

"Bunu ilk kez yapmıyorsun galiba Galtung?" diye homurdandı Vig yanından.

"Değil," derken buldu kendini Rey. "Eski ve kuru olduğuna şükret." Bir gün önce kötü bir şekilde ayrılmışlardı ve Rey Vig onu bu çirkin göreve terk etmişti. Ama Vig bu sabah koğuşlardan geçerken Rey hem rahatlamış hem de saygı duyduğunu hissetmişti. Şimdi, iki adam arasında havada asılı duran kırılgan bir barış duygusu vardı, bu türden bir barış tek bir kötü sözle kolayca parçalanabilirdi.

İstese de istemese de Rey'in dikkati dağılmış, aklı Vig'in öfkeyle söylediği sözlerle geri dönmüştü.

Ona nasıl baktığını görüyorum. Kendini bu kadar kurnaz sanma. Ona sahip olabilirsin.

Tanrım, düşünceleri başkalarının görmesi için bu kadar açık mı yazılmıştı? Rey öyle olmamasını umuyordu çünkü bu sabah uzun masanın üzerinden ona bakarken bulaşıkları fırlatıp atmayı, tuniğini ve pantolonunu çıkarmayı hayal etmişti. Onu yaymayı ve diliyle vücudunun haritasını çıkarmayı...

Bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdı. Onun gibi gölgeler ve kanla yıkanmış bir adam için yaratılmamıştı. Rey bunu onun gerçek adını öğrenmeden çok önce biliyordu. Ama Silla'nın Eisa Volsik olduğunu öğrenmek bunu daha da pekiştirmişti. Eisa'nın siyasi gücü olan bir ortağa, soylu bir haneye ve mevkiye sahip birine ihtiyacı vardı. Ve Rey'in Jonas'tan daha fazla onuru vardı. *Onun* için en iyi olanı yapacaktı, kendi bencil sebepleri için değil.

Rey dikkatini elindeki işe vermeye zorladı. Vig eldivenli ellerinin arasında bir parçayı ufaladı, içinden daha fazla keçeleşmiş yün ve birkaç kemik parçası çıkarıp diğerlerinin yanına koydu.

"Yün, toynaklar ve kemik parçaları arasında, bu *şeyin* sürüyü yediği çok açık," dedi Vig. "Devam etmeli miyiz?"

"Evet," dedi Rey, Silla'nın ısrarla adlandırdığı gibi "somun "dan daha yoğun bir katman kopararak.

Vig o saat içinde en az onuncu kez içini çekti. "*Evet?* Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Rey pisliğe ters ters baktı. "Bulduğumda sana söylerim." Gerçekten de, bir soruşturmayı açabilecek herhangi küçük bir ipucu olabilirdi. Bir taş, bir tohum tanesi, belirli bir bölgeye özgü bir deniz kabuğu. Dışkıda *bir şey* arıyorlardı. Bıçağı sert bir cisme çarptı. Dışkıyı karıştırırken Rey bunun başka bir toynak ya da kemik parçası olduğunu düşündü. Ama enkazı gevşettikçe bunun diğerlerinden farklı olduğu hemen anlaşıldı.

"Bu," dedi Rey, parçayı baş ve işaret parmakları arasında tutarak. "Aradığımız şey bu."

Vig gözlerini kısarak nesneye baktı. Bir el genişliğinde uzun, kıvrımlı ve sivri bir noktaya doğru inceliyordu. "Bir... dış mı?" diye tahmin etti. "Ama bu neye ait olabilir? Çok büyük. Buralarda böyle bir şey dolaşmaz."

Rey dışı bir o yana bir bu yana çevirerek her iki tarafını da inceledi. "Dışın içi boş," diye mırıldandı, düşünceleri Bloodaxe Tayfası'nın Íseldur'un güneyinde aldığı bir işe kaydı. Holt ve onun istilasası...

"Tanrılar aşkına!" diye haykırdı Vig. "Düşünceni bitirmen için sana yalvarıyorum. Fangs, Galtung, odaklanın!"

Rey en keskin *baltalı gözlerini* Vig'e dikti. "Bir yılanınki gibi içi boş, seni yılan kafalı. Zehir iç kısımdan avlarına doğru akar."

"Yılan mı? Kuzeydeki vahşi doğada hiç yılanımız yok." Vig kaşlarını ovuşturmak istedi ama sonra vazgeçti.

Rey dışı masanın üzerine, çeşitli kemik parçaları ve yünlerin yanına koydu. "Yılanlar buralarda hayatta kalamaz," dedi.

"Bu da yılanın güneyde bir yerde bu yaratık tarafından tüketilmiş olması gerektiği anlamına geliyor."

Vig sinirli görünüyordu ve Rey onu suçlamadı. Gübrenin koyunun katiline ait olduğunu doğrulamışlardı ama bu dış sadece daha fazla soruyu gündeme getiriyordu. "Yani bu şey," dedi Vig, "güneyde dev bir yılanı yedi, sonra kuzeye geldi ve bütün bir koyun sürüsünü yedi. Sonra da her şeyi sıçmadan önce biraz dinlenmiş mi? Bu... delilik."

Rey somundan bir kat daha dışkı çıkardı. Fang'in keşfi onun heyecanını artırmıştı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Vig, onu izlerken. "Cevap getireceğini sanmıştım, daha fazla soru ortaya atacağını değil."

Rey onu sadece görmezden geldi. Ve bir süre nefesinin altında mırıldandıktan sonra Vig sakinleşti. Vig sonunda sessizliği bozduğunda, bir saatten daha uzun bir süredir boktan şeyleri eliyorlardı.

"Dün öfkeyle konuştum ve bunun için özür dilemeliyim."

Rey şaşkınlıkla eski arkadaşına döndü. Vig'in onu tedirginlikle izlemesi Rey'in çenesini gıcırdatmasına neden oldu. Tanrılar. Bunu yapmak zorunda mıydılar?

"Ben de öyle," diye zorladı.

Vig'in bakışları üstlerindeki muşambaya kaydı, sonra tekrar Rey'e döndü. "Runný de aynı şeyi söylüyor, biliyorsun." Rey beklenti içinde bekledi. "Kendimizi kuzeyde tecrit etmenin korkakça olduğunu düşünüyor. Uppreisna'yla birlikte silahlanmak istiyor ama ben bunu yapmasını yasakladım."

"Runný'nin ona bir şey yasaklamana izin vereceğini düşünemiyorum."

Vig kıkırdadı. "Hayır. Sözümün onu uzun süre tutacağını sanmıyorum." Kaşlarını çatı. "Onun için endişeleniyorum. Akrabalarımız için endişeleniyorum. Çok fazla acı çekildi ve ben sadece barış diliyorum. Belki de bu benim korkaklığım-"

"Bu korkaklık değil," diye iddia etti Rey. "Yaşamak istediğin hayatı görmek ve onu kabul etmek cesarettir." İçinden bir rahatsızlık geçti. Yanan lanet olası yıldızlar, duygulardan bahsetmekten nefret ediyordu. Ama Vig bir zamanlar onun için bir kardeş gibiydi ve Rey'in yardım çağrısına cevap vermişti. En azından saygıyı hak ediyordu.

"Belki de söylediklerinde doğruluk payı vardır," dedi Rey. "Belki de kasvetli bir hayat yaşıyorum. Belki de o yaşamadığı halde ben yaşadığım için kendimi cezalandırıyorumdur."

Vig'in iç çekişi uzun ve ağır. "Suçlanacak kişi sen değilsin-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Rey sertçe. "Anlaşmazlığımızı geride bırakalım." Durakladı, çok iyi tanıdığı yüzünü inceledi.

gençliğinde çok iyiydi. "Ve sana son bir şey daha söyleyeyim. Ayrılmamın seninle hiçbir ilgisi yok Vig, her şeyin kendimle ilgisi var."

Rey, akrabalarıyla çevrili Vig'i düşündü, Galtung soyundan geriye bir tek kendisinin kaldığını fark ettiğinde içine yayılan boşluğu düşündü. Kalasgarde'den ayrılmak Rey'in karanlığın onu bütünüyle yutmasını engellemek için yapabileceği tek şeydi; intikam, acısını dindirecek tek şeydi.

"Ziyaret etmeli, yazmalı ya da... bir şeyler yapmalıydım," diye mırıldandı.

Vig eldivenli elini Rey'in omzuna koymak için hareket etti. Elinin dışkıyla kaplı olduğunu fark edince neyse ki durdu. "Artık buradasın Galtung," dedi Vig. "Önemli olan tek şey bu."

Rey bu sözlerle kendini rahatlamış hissetti, omuzlarından farkında olmadığı bir yük kalkmıştı.

"Şimdi," dedi Vig. "Bu boktan somun kendi kendine parçalanmayacak." Ve böylece tekrar kazmaya başladılar.

Ama çok geçmeden Runný koşu­şlardan içeri daldı. Dizginleri sıkarken atı yana doğru sıçradı, hem hayvanda hem de insanda tedirginlik açıkça görülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rey, tedirginliği ensesini tırmalıyordu.

"Ástrid," dedi kadın, yüzü kederle buruşarak. "Komşumuz. Sürülerini topluyordu ama sadece koyun köpeği geri döndü. Bir düzine koyunla birlikte ortadan kayboldu."

Rey'in midesi bulanıyordu, zihni savaştaydı. Buralarda yüzünü gizlemesi gerektiğini biliyordu. Dikkat çekmemeliydi. Ama insanlar kaybolurken boş boş nasıl durabilirdi?

"Beni padoka götür," dedi.

Vig onu Harpa'dan almaya geldiğinde Silla'nın ruh halinin kötü olduğunu söylemek hafif kalırdı. Zihninin zehirli sınırları içinde geçirdiği bir öğleden sonra daha. Bu görevde başarısız olduğu bir öğleden sonra daha. Harpa'nın bile bu rutinden bıktığı açıktı.

"Neden galdurunda ustalaşmak istiyorsun?" diye sordu yaşlı kadın, saatler süren alıştırmaların ardından.

Silla, Harpa'nın sert bakışlarıyla karşılaştı. Kendini onu tutmaya zorladı. "Saga," diye yanıtladı. "Rey kadar güçlenmeliyim ki onu kurtarabileyim. Ve sonra... dökülen onca kandan iyi bir şey çıkabilir."

"Geçmişe takılıp kalırsan ilerleyemezsin," diye cevap verdi Harpa. "Savaşmak için de teslim olmak için de zamanlar vardır. Sende savaşmayı görüyorum. Belki de bildiğin tek şey bu. Ama kendini teslim etmedikçe ilerleyemezsin. Bırak. Teslim ol."

"Teslim ol," diye tekrarladı Silla uyuşmuş bir halde, anlamaya çalışarak. Ama zihninin sessiz köşesini bulmaya çalıştığı anda onu karşılayacak seslerin korkusuyla midesinde kıvrılan hüsrandan başka bir şey yoktu. Silla yorgun bir şekilde, "Pekâlâ," dedi.

Ve böylece, belki de eğitiminin son saatinde Rey'in asık suratının koşu­şlardan geçtiğini hayal ediyordu. Ve belki de, onun yerine Vig geldiğinde, bir hayal kırıklığı hissetti. Ama Vig Silla'ya bir Kalasgardlı'nın daha ortadan kaybolduğunu haber verdiğinde kendini aptal gibi hissetti. İnsanlar kaçırılıyordu, muhtemelen öldürölüyorlardı ve o kendine acıyordu.

Vig, Rey'le birlikte Kalasgarde'in geri kalanıyla birlikte kayıp kadını aramak için geçirdikleri saatleri anlatırken, Silla omurgasını dikleştirmeye zorladı. Kalkan evine vardıklarında ve Runný'nin koşu­şlarından geçtiklerinde, Silla mutsuzluğunu derinlere itmişti. Váli ve Ástrid'i düşünmeden edemiyordu. Onlara ne olmuştu?

Çiftliğine dönmek ve çit hattında devriye gezmek için sabırsızlanan Vig, izin isteyip oradan ayrıldı. Silla iç çekerek atından indi ve avluda Rey'i aradı. Yardım etmek, aramaya katılmak istiyordu. Avlunun yarısında ayakları takıldı.

Rey köşeyi döndüğünde kalçalarına sarılı bir battaniyeden başka bir şey yoktu. Buklelerinde su damlacıkları parlıyordu, gözleri boynundan ve çıplak göğsünden aşağı kayan bir tanesini takip etti. Silla bir keresinde adama "yürüyen dağ" demişti ve şimdi yanılmadığını anlıyordu. Omuzlarından kalçalarına kadar genişti, vücudu savaş alanında yıllarca süren eforla oyulmuştu. Bakışları omzundan göğsüne doğru kayan bir su damlasını takip etti ama gözleri adamın derisine kazınmış yaratığa takıldı.

"Bir ejderha mı?"

Rey başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu. Durma noktasına geldiğinde battaniyeyi tutuşu sıkılaştı ve Silla'nın bakışları hızla ayaklarını buldu. "Dönmüşsün," dedi Rey. "Bugün nasıl geçti?"

Silla gülümseyemediğini fark etti, ne de galdur saklayan dövmesine bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Membran kanatlar Rey'in göğsünün düzlemleri boyunca yayılıyor, keskin pençeler saldırmaya hazırlanıyordu. Ejderhanın ağzı genişçe esneyerek Rey'in boğazına ve omzunun üzerinden mürekkep siyahı alevler püskürtürken, dikenli kuyruğu sol kolundan aşağıya doğru kıvrılıyordu. Elmas şeklindeki pullardan ejderhanın sırtındaki dikenli çıkıntılara kadar tüm detaylar inanılmazdı.

"Rykk'a'nın hakaretlerine katlanmakla geçen bir gün daha," dedi zoraki bir parlaklıkla ve dönerek ondan uzaklaştı.

Sessizlik Rey'in kelimelerini seçtiğini gösteriyordu. "Aç mısın?" diye sordu sonunda. "Gyda bizim için akşam yemeği gönderdi."

Sırtını ona dönmüş olan Silla başını salladı. "Vig bana kadından bahsetti. Aramaya katılmak istiyorum."

"Hayır," diye cevap verdi Rey, sesi kısıpırsızdı. "Varlığımızı gizli tutmamız gerektiğini biliyorsun. Yüzünün görülmesi riskini göze alamayız."

Hayal kırıklığı Silla'nın içinde toplandı. "Peki ya sen?" diye sordu, hayal kırıklığı tekrar kükreyerek. "Peki ya senin kimliğin?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Zihnini temizleyemiyordu. Kayıp insanları arama çalışmalarına katılamıyordu. Yapabileceği bir şey var mıydı?

"Yerliler buraları bilir," diye devam etti Rey, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Dağlar sert ve tehlikelidir, özellikle de hava karardıktan sonra."

"Sanırım bana sadece ayak bağı olacağımı söylemeye çalışıyorsun," dedi Silla acı acı.

Rey uzun bir nefes verdi. "Eğer hareket etmen gerekiyorsa, o zaman dövüşürüz."

Ben giyinirken sen de alıştırma kılıçlarını getir."

Silla kalkanlı evin kapısının kapandığını duydu ve battaniyenin düştüğünü hayal etmemeye çalıştı. Kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi. "Aklını başına topla," diyerek Kahverengi At'ı ahıra götürdü.

Eyeri çıkarıp alıştırma kılıçlarını aldıktan sonra avluya döndüğünde Rey'in onu beklediğini gördü. Kömür grisi bir tunik giymiş ve ensesindeki dövme duman dalını ortaya çıkarmıştı. Rey soru soran bir kaş kaldırdı ve ona bir kılıç uzattı.

Silla, Rey'in bir gün önce ona gösterdiği savunma pozisyonuna geçti. Rey'in karanlık gözleri onunkilere kilitlenmiş, tahta kılıcını sıkıca kavramıştı. Rey ona doğru hamle yaptığında, Silla'nın kılıcı da ona doğru hamle yaptı ve tahta kılıçlar birbirine çarptı.

"Güzel," diye mırıldandı Rey, onun etrafında dönerek.

Silla döndü, kalp atışları hızlandı. Bu kez Rey'in sol tarafına doğru saldırdı. Rey onun darbesini bileğinin rahat bir hareketiyle savuşturdu ve kılıcını uçurdu. Tanrım, bu hamleyi sabah erken saatlerde denemişlerdi ve o çok daha iyisini yapmıştı. Sanki galdurundaki başarısızlığı buna da bulaşmış gibiydi. Yine de Rey onun özensizliği hakkında hiçbir şey söylemedi.

Sinirli bir nefes üfleyen Silla kılıcını geri aldı ve bir kez daha ona saldırdı. Bir yan adımda bir kayaya takılıp tökezledi ve elleri ve dizleri üzerine düştü. Yine de Rey hiçbir şey söylemedi.

"Kes şunu," diye homurdanarak ayağa kalktı. "Bana iyi davranmayı bırak." "Kafanı kışından çıkarmana yardımcı olacak mı?"

Kadın ters ters baktı ve Rey'in dudakları sessiz bir meydan okumayla yukarı doğru seğirdi. İhtiyacı olan şey buydu. Her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce, Kemikler Yolu'ndaki haline geri dönmek için.

Silla ona doğru koştu, kılıcının altından eğildi ama yeterince alçalamadı. Tahta kılıç omzuna çarptı ve Silla bir küfür savurarak oradan uzaklaştı. Kendini toparlayan Silla, Rey'e sert bir bakış fırlattı.

"Bundan daha hızlı olmalısın, Günişığı," diye azarladı ama bu sadece Silla'nın yüzüne acımasız bir gülümseme yayılmasına neden oldu. Hayal kırıklığının artık bir çıkışı vardı. Dönerek saldırdı ve Rey'in üzerine darbe üstüne darbe yağdırdı.

"Bu gece ruhun var," diye yorumladı Rey, kılıcını soluna çevirip saldırılarını zahmetsizce engelleyerek. "Ne yazık ki zekânın bedelini ödüyorsun." Ani bir hareketle kılıcının geniş tarafıyla onu yakaladı ve yere serdi.

Silla ayağa fırladı ve yüzündeki saçları temizledi. Adamın gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Rey. "Kafanı hizaya sok ve kışma tekmeyi bas."

Tanrım, ama adamı uçurmak ve yüzündeki eğlenceyi silmek istiyordu.

"Kışma *kılıcınla* vur demek istedim Günişığı, gözlerinle değil." Dudakları kıpırdadı.

Dişlerini sıkan Silla tahta kılıcını yukarı doğru savurdu. Rey onu engelledi, bileğini bükte ve kılıcını serbest bıraktı. Rey'in tepki verebileceğinden çok daha hızlı hareket etti ve Rey ne olduğunu anlayamadan, arkasındaki güçlü adam tarafından döndürüldü. Adamın kolu boğazına kilitlenip pratik kılıcı yanağına dayandığında, içinden bir ısı patlaması geçti.

Rey başını kulağının hemen yanına indirdi ve kendine rağmen Silla'nın gözleri kapandı. "Bana ne yapacağını söylemeyi bırak," dedi kısık bir sesle.

Bunun üzerine Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, dirseği adamın kaburgalarına saplandı, ayağı botuna çarptı. Silla hızlı bir hareketle kılıcını kaparak kurtuldu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ona ters ters baktı.

"Sana hiçbir şey söylemiyorum!" diye homurdandı.

"Ama söylüyorsun," dedi Rey. Bakışları kızın çizmelerinden başının tepesine doğru kaydı ve Silla'nın tüm kanı aşağı doğru akar gibi oldu. "Rakibini her zaman ipuçları için izle. Eğer yeterince yakından bakarsan sana planlarını anlatırlar." Başıyla onu işaret etti. "Sol uyluğun. İleri atılmadan önce kaslarını gerersin. Bunu sen söyleyeceksin." O sinir bozucu Neredeyse Gülümseme dudaklarını bükte

"Kendinden çok memnunsun," dedi alaycı bir tavırla. "Bir acemiye alt ettiğin için."

Rey kaşlarını kaldırdı. "Bugünün en önemli dersi: Savaşta duygularının seni yönetmesine asla izin verme."

"Etmiyorum!" diye haykırdı.

Adamın kaşları kalktı ve kız tüm kontrolünü kaybetti. Bir öfke çılgılığıyla ona saldırdı. Rey'in ayağı dışarı fırladı ve gerisi bulanıktı. Silla ne olduğunu anlayamadan sırtüstü yere yığıldı ve Rey tepesinde belirdi. Adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye gözlerini kırıştırdı ve midesinde öfke birikti. Ayağı onu hazırlıksız yakalamış gibi görünen bir hızla tekmeledi. Rey'in ayakları altından çekildi ve bir şaşkınlık çılgılığıyla yere çakıldı.

Silla kendini onun üzerine atarak omuzlarını yere sabitledi ve gözlerindeki inançsız bakışa zaferle gülümsedi. "Bana ne demiştin Baltalı Göz?" diye böbürlendi. "Ah evet. *Hızlı ve merhametsizce tepki vermeyi öğrenmelisin.*"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve kendisine rağmen Silla'nın bakışları bu gülümsemeye kaydı. "Sana ne yapacağını söylememden hoşlanıyor musun, Günişiği?" Adamın sesi kızın içinde gürledi ve kız bunu dokundukları her yerde hissetti.

"Bil bakalım ne oldu?" Acımasız bir hız patlamasıyla onu sırt üstü çevirdi ve kalçalarıyla yere sabitledi. "Sana ne yapacağını söylemek hoşuma gidiyor."

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken sert bir nefes aldı. Dirseklerini başının iki yanına dayamış olan adamın yüzü kızınkinden birkaç santim uzaktaydı. Uzanıp parmaklarını sakalının kaba kıllarının arasına sokmak ne kadar kolay olurdu. Dudaklarını kendi dudaklarına çekmek ve öfkesini tamamen farklı bir şekilde yönlendirmek.

Ama Silla, Rey'in sorunlarından başka bir dikkat dağıtıcı olmayacağına yemin etmişti. Ve haklıydı da; duyguları bu gece onu alt etmişti.

"İşin bitti mi?" Rey sordu, sesi soğuk ve acımasızdı. Silla derin bir nefes aldı. "Bitirdim," diye fısıldadı.

Rey'in boğazı düğümlendi ve bir an için daha söyleyecek bir şeyleri olduğunu düşündü. Ama adam iki elini saçlarında gezdirerek Rey'in üzerinden yuvarlandı. Ayağa kalkarak Rey'in tepesine dikildi. "Akşam yemeğini ısıtacağım."

Ve böylece, Silla'yı çimenlere uzanmış, hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışırken bırakarak kalkan-evine doğru yürüdü.

Bölüm Otuz Bir

SUNNAVÍK

Saga, Rurik'in kendisine nasıl kilit açılacağını öğretmesini beklerken parmaklarıyla taş duvara vuruyordu. Gizli geçitte beklerken, tünelin girişinden geçen devriye muhafızlarının ağır ayak seslerini duyunca ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ama kısa süre sonra geri çekildiler ve Saga'yı ahşap kirişlerin gıcırtısını ve küçük, görünmeyen yaratıkların ayak seslerini dinlemek zorunda bıraktılar.

Geçirdiği günden sonra Saga, Rurik'le tanışmak için sabırsızlanıyordu. Askaborg'a saldıran Urkanların skaldik bir yorumunu dinlemek zorunda kalmakla kalmamış, Signe bu fırsatı değerlendirerek ona bir gelin duvağı hediye etmişti.

"Bunu," demişti kraliçe, "Ivar'la evlenip Urkan ve Norvaland soylarını birleştirdiğimde takmıştım. Bu yüzden Bjorn'la evlenip Íseldur ve Urka'yı sonsuza dek birleştirirken senin de bunu takman uygun görünüyor."

Sunnavík'in soylularının gözleri onun üzerindeyken, Saga toplayabildiği tüm zarafetle duvağı kabul etmişti. Düğün, yaklaşmakta olan bir fırtına gibi esmeye devam ediyordu. Ama Saga zihnini elindeki göreve zorladı. Alfson'ın kilitli dolabına girmek istiyorsa, kilit açmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Ve tabii ki Rurik geç kalmıştı, bu da Saga'nın sağduyusunu bininci kez sorgulamasına neden oldu. Adamın Askaborg'un tünellerinde aradığı şeyin gizemi onu rahatsız ediyordu. Bir silah mıydı? Mücevher mi? Belki de bir kitap?

Onuncu kez adamı planlarına dahil etmeyi sorguladı. Ama bir pazarlık yapmışlardı ve geri dönüşü yoktu. Bu anlaşmayı nasıl yaptıklarını düşününce, Saga'nın midesinin çukurunda bir sıcaklık belirdi. Adam dün gece rüyalarını, bugün de düşüncelerini işgal etmişti ve Saga onun yakında Íseldur'dan ayrılacak olmasının çok iyi bir şey olduğuna karar verdi.

Kapı ittirilerek açıldı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Saga haykırarak elini göğsüne götürdü.

"Ayaklarının üzerinde rüya mı görüyorsun?" diye sordu Rurik, iri silüetiyle kapı aralığını doldurarak.

Saga kaşlarını çattı. "Seni bir kuleden aşağı ittiğimi hayal ediyorum."

"Ah, ama o zaman dışarıda yürümen gerekirdi, değil mi Saga?"

Saga bir cevap ararken dişleri birbirine çarptı ama cevap veremedi. İkinci bir figür belirdi. Yuri Rovgolod geçide adımını atmış, yüzünde saf bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmişti.

"Rov," dedi, eli göğsüne gitti. "Burada ne işin var senin?" Bunu fark eden Saga'nın midesi bulandı; artık başka biri daha geçidi biliyordu ve bu buluşmanın amacını da bildiğinden şüpheleniyordu. Bu... hiç de ideal değildi. Rurik'e paniklemiş bir bakış gönderdi.

En azından adam sinirlenmiş görünecek kadar sağduyuluydu. "Dün gece geç döndüğümü fark etti." Elini dalgalı saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Bu adam benden gerçekleri saklamakta çok iyi."

"Senden hiçbir şey koparmadım, *nochnoy vor*. Gerçek yüzünün her yerinde yazıyordu."

Saga kendi yüzünün kızardığını hissetti. Hiç iyi değil. Bu hiç de iyi değildi.

Rov göz kamaştırıcı gülümsemesini Saga'ya çevirdi. "Sizi gördüğüme sevindim leydim." Rurik'e bakarken gülümsemesi hafifçe soldu. "Ben... nasıl diyorsunuz... *şaperonum*."

"Bana güvenmiyor," diye homurdandı Rurik.

"Bunun bir nedeni var. Seni iyi tanıyorum, Rurik. Ve bu yüzden burada bir bakıcı olarak bulunuyorum. Aceleci adamı uslu durmaya zorlamak ve bir savaş başlatmamak için."

Rurik Zagadkça bir şeyler mırıldandı ve Rov'un öfkeli bir iç çekmesine neden oldu. "Bana bir yemin etti," dedi Rurik, Saga'ya dönerek. "Size söz veriyorum Leydi Saga. Bundan kimseye bahsetmeyecek."

Saga'nın içindeki düğüm bir nebze olsun hafifledi. "Ravine Kulesi," dedi, yoluna devam etmek için sabırsızlanıyordu. "Kilitli. Batı kanadında. Bu taraftan."

Rurik onun yanına sokuldu ve sanki terk edilmiş bir koridorda bu şekilde gezinmek tamamen doğalmış gibi eldivenli elini koluna koydu.

"*Ty ispytyvayesh' moyu volyu*," diye mırıldandı Rov arkalarından.

"Bugün bana hangi manzaraları göstereceksin?" Rurik nazikçe sordu, hemşerisini görmezden geliyordu.

"Solunda taş var," dedi Saga. "Sağında, daha da ufalanan taşlar."

"Vadinin kulesi uzakta mı?"

"Beş, belki de on dakika." Saga onun yanındaki iri, sıcak bedenini hissetmemeye çalıştı; o bedenin kendisini bir duvara sıkıştırdığı anıyı aklından atmaya çalıştı.

"Yürürken bir oyun oynayalım," dedi Rurik, sesinde bir gülümsemeyle.

"Oyun mu?"

"Aklını başına getirme oyunu," diye mırıldandı Rov.

Rurik onu duymazdan geldi. "Keşifler oyunu. Ben sana keşfettiğim bir şeyi söyleyeceğim, sonra sen de aynısını yapacaksın."

Saga düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "İyi ve dürüst bir beyefendi olarak-"

Rov ve Saga aynı anda homurdandılar. Saga'nın omzunun üzerinden bakarak anlaştıklarını gösteren bakışlar atıldılar.

"Bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum leydim," dedi Rurik neşeye. "Ve sen, benim çizme cilacım." Omzunun üzerinden Rov'a baktı: "Dediğim gibi, öğrenebilmen için önce ben gideceğim. Meşhur İseldurya yulaflı turtalarını sevmediğimi keşfettim."

"Yulaflı *kek*," diye düzeltti Saga kendini durduramadan. "Bunu nasıl söylersin? Yulaflı keklerimiz *meşhurdur*!"

Rov küçümser bir ses çıkardı. "'Yulaf taşı' yulaflı kekin diğer adı mı?" Saga öfkeyle ofladı.

"Kaya gibi sert ve tadı yok," dedi Rurik. "Bir gün Zagadka'nın *blini'sini* tadacaksın. O zaman anlayacaksın."

Arkalarından daha tutarsız mırıldanmalar geldi.

"Aldırma ona," dedi Rurik. "Yatma vakti geçti."

Saga bir gülümsemeyi bastırdı. "Zagadka'nın topraklarının yabancılara kapalı olduğunu sanıyordum."

Rurik'in çenesindeki bir kas tüylendi. "Doğru. Şimdilik."

Saga kaşlarını kaldırdı.

İç çekti. "Yulaf keki gibi, Zagadka'daki eski nesil de inançlarında taş gibi hareketsiz."

Rov homurdanarak onayladı.

"Zagadkalı yaşlılar aptaldır," diye devam etti Rurik. "Gizliliğin krallıkta barışı ve güvenliği sağladığını sanıyorlar. Rahat ve tembeller... hayır. Yanlış kelime." Düşünceli bir şekilde durakladı.

"Rahat," diye önerdi Rov.

"Rahat," diye tekrarladı Rurik. "Genç nesil değişim için can atıyor; modernleşmek, müttefikler edinmek ve onlardan bir şeyler öğrenmek için."

"Bu yüzden mi Íseldur'a geldin?" diye sordu Saga. "Bir şey aradığınızı biliyorum. Neymiş o?"

Rov arkalarından hızlı bir telaşla havladı ama Rurik sadece kıkırdadı. "Senin yanında ağzımı sıkı tutuyor olmalıyım, Saga." Yeşil bakışlarını Saga'ya dikti ve teninde dikenlerin dans etmesine neden oldu. "Benim itaatsiz dilimi büyülemeye çalışacaksın."

Dilinden bahsedince kızın boynunda bir kızarıklık oluştu. "Sıra sende Kışkanat."

"Baş belası adam," diye mırıldandı Rov.

Rurik omzunun üzerinden keskin bir bakış fırlattı. "Şaperonun sessiz olması gerektiğine inanıyorum." Rov'un alçak sesle homurdanması üzerine Saga kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

"Hayat düz bir yol gibi görünse bile, her zaman beklenmedik dönemeçlerin olabileceğini keşfettim." Gecenin bir vakti iki Zagadkian ileri geleniyle birlikte bu geçitte olmak kesinlikle Saga'nın asla tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Rurik'in keskin bakışlarını teninde hissetti, sanki her bir hareketini not ediyordu. "Bu işte yalnız değilsin."

"Öyle mi?" diye sordu Saga. "Sanırım Íseldur'un ayıya tapan savaşçılar ve uysal kadınlarla dolu olacağını düşünmüştün? Beklediğin gibi değil miyiz?"

"Hiç de değil."

Onun *krallıktan* bahsettiğini biliyordu ama yine de omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Geçidin sonuna ulaştılar, bir dizi merdiveni tırmandılar ve gizli bir kapıdan batı kanadına süzöldüler. Bir dakika sonra demir menteşeli bir kapının önünde durdular.

"Ravine Kulesi," diye fısıldadı. Kolunu serbest bırakan Rurik kolu çekiştirdi ama yerinden oynamadı. Saga hafif bir eğlenceyle Rurik'i izledi.

kulağını tahtaya dayadı. Adam hızla çalışarak cebinden iki keskin alet çıkardı ve anahtar deliğine soktu. Parmaklarını birkaç kez ustaca çevirerek kapıyı açtı.

"Ve şimdi," dedi Rurik, onu kapıdan içeri çekerek. İsteksizce kapıyı Rov'a doğru tuttu: "Sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Rov homurdanarak yere oturdu, sırtını duvara yasladı. "Ona beş dakika veriyorum," dedi Rurik sinsi bir gülümsemeyle, "yaşlı adam hemen uykuya dalmadan önce."

Saga başını iki yana salladı. "Sen hiç ciddi olur musun?"

"Asla şaka yapmayacağım bazı şeyler var." Rurik kapıya dönmeden önce bakışları yoğunlaştı, gözleri meşale ışığında parlıyordu. "Şimdi başlayacağız."

Ve Kassandr Rurik ona kilidin nasıl açılacağını gösterirken, Saga düz görünen yolunda gerçekten de pek çok viraj olduğuna karar verdi.

"CİVATAYI ÇEVİR," diye tekrarladı Rurik.

"Ben!" diye tısladı Saga, öfkeyle kilit açacaklarını yere fırlatarak. Rov homurdandı, tekrar uykuya dalarken başı yana düştü. Bir saattir bununla uğraşıyordu; bir saattir başarılı olamamıştı. Ve Rurik'in söylemesi gereken tek şey, sanki bininci kez söylemek birdenbire işe yarayacakmış gibi, tekrar tekrar *sürgüyü döndürmekti*.

"*Tvoy gnev prekrasen*³,"-diye mırıldandı, maymuncukları toplamak için eğilerek.

"*Tvoy gnev prekrasen!*" diye tersledi Saga, bunun ona savurduğu hakaretlerin en iğrenci olduğunu umarak.

Kıkırdayarak doğruldu. "Bunu bana söylemek istemezsin Kış Kanadı." Rurik durakladı. "Bunu oldukça iyi söylüyorsun. Zagadkian'ı tanımadığına emin misin?"

Sinirli bir nefes verdi. "Dillere karşı bir yeteneğim var," dedi. "Ama görünüşe göre kilitler için değil."

"Çok kolay."

Kız karşılık vermek için ağzını açtı ama adamın vücudunun sıcaklığı sırtına yayılırken, kollarının gücü

onunkiler boyunca kayıyordu. Rurik yavaşça maymuncuğu ellerine yerleştirdi, geniş avuç içleri eldivenlerinin arkasına yerleşti.

Sesi kulağına yakındı, alçak ve yumuşaktı. "Anahtar deliğinden geçir, sürgüdeki çentiği bul." Rurik'in eli onunkinin üzerine bastırdı ve Saga, göğsünün sırtına yaptığı inatçı baskıdan o kadar etkilenmişti ki neredeyse dikkatini vermeyi unutuyordu. Ama o anda hissetti, maymuncuk sürgüdeki bir çukura batarken.

"Şimdi," diye fısıldadı Rurik, "tam buraya bastırıyoruz," elinin baskısı arttı, "ve böyle döndürüyoruz." Adamın eli kadınınkini bükte, sürgü bir çizikle döndü, sonra bir gümbürtüyle düştü.

Kadının içinden bir nefes fırladı. "Kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Pratik yapınca kolay." Adam geri adım attı ve Saga onun sıcaklığını şimdiden özledi. Saga yutkunarak zihnini tutarlı düşüncelere zorlamaya çalıştı. Rov'a baktı, duvara yaslanmıştı ve başı inanılmaz bir açıyla eğilmişti, ağzının kenarında salyaları parlıyordu. Rurik'in tahmin ettiği gibi, adam beş dakika bile dayanamamıştı. Ve Saga da yorgunluğun üzerine çöktüğünü hissetmeye başlamıştı.

"Ellerim ağrımaya başladı," dedi usulca. Dönerek Rurik'e baktı. "Sanırım mucizeler beklememeliyim."

Beklentiyle ona baktı ve Saga'nın eli cebindeki tamamlanmış haritayı buldu. Bir yanı onu vermek istemiyordu

-Ona sahip olduktan sonra, ona ne ihtiyacı olabilirdi ki? Ama başarması gereken şeyler vardı ve bu adam dikkatini çok fazla dağıtmıştı. Kararlılığı giderek artan Saga haritayı adama doğru itti.

Adam haritayı alırken boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim." Ama adam kıpırdamadı ve Saga ona baktığında Rurik'in yüzünde de aynı ifade vardı - sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi. Ağır bir nefes verdi. "Saga." Sesi değişmişti. İsminde bir ağırlık vardı. Çözemediği bir anlamı vardı.

"Sen sıra dışısın. Hayır, yanlış kelime. *Nadir* birisin. Beklediğim gibi değilsin." Bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Kendini onun cüssesine inanılmaz derecede uyumlanmış buldu. Adamın yakınlığına. Erkeksi kokusuna.

"*Khotel by ya posmotret', kak ty letish' svobodno*⁽⁴⁾."

Saga gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Zihni bulanıktı, uzuvları karıncalanıyordu. Adamın bakışlarını üzerinde hissetti, o kadar ağırdı ki tenini yakıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

"Sana iyi dileklerimi iletiyorum," dedi adam yumuşak bir sesle.

Rov homurdanarak sessizliği bozdu. Zagadkian sarsılarak doğruldu ve etrafına bakındı. "Ne?" diye sordu, bakışları Rurik'in üzerindeydi. "Uyandım. Uyumadım."

Rurik'in dudakları yukarı kalktı, Saga'nın kiler de hemen onu takip etti. Rurik isteksiz bir iç çekişle yoldaşına döndü. "Hayır mı ihtiyar? Sanırım sadece gözlerin dinleniyordu?"

Rov ayağa kalktı, kan çanağına dönmüş gözlerini hızla kırptırıyordu.

"İşin bitti mi?

Bitti mi? Güzel." Ve böylece seansları sona erdi.

Geçitte uykulu bir sessizlik içinde yürürlerken, Saga Rurik'in sözlerini düşünmeden edemedi. Her nasılsa, bu bir veda gibi gelmişti. En iyisi buydu. Yine de nedense Saga hayal kırıklığını üzerinden atamadı.

Otuz İkinci Bölüm

KALASGARDE

Silla için günler, her biri bir öncekinden daha acı verici olan yaralı bir hayvan gibi aksayarak geçti. O ve Rey bir tür rutine alışmışlardı. Sabahları günlük yemekle başlıyor, ardından Kahverengi At'ı beslemek için talihsiz girişimlerde bulunuyorlardı. Ardından idman dersleri geliyor, sonra da Harpa'ya gidiyorlardı. Gündüz saatlerinde Rey, Vig'le birlikte ormanda Ástrid ve Váli'den bir iz ararken, Silla da saatlerini zihninin tatsız sınırlarında geçiriyordu. Günün sonunda kemik yorgunu olan Silla, ikinci bir idman seansı ile derslerine dair tüm anılarını kovmaya hazırdı.

Rey ile kılıç talimi yapmak gününün en güzel kısmıydı. Burada kontrol ondaydı. Güçlendiğini hissediyor, hızlandığını görebiliyordu. Rey ona hem saldırı hem de savunma rutinlerini öğretmişti ve onun beceri seviyesinden uzak olsa da, hareketler hafızasına yerleşmeye başlamıştı.

Ama Rey'in yanında geçirdiği onca zaman aklını karıştırmış gibiydi. Silla bu hafta iki kez rüyasında parmak uçlarının bir ejderhanın kanat kıvrımını izlediğini, dudaklarının ve dilinin de onu takip ettiğini görmüştü. Ter içinde uyanmış, vücudu tatmin edilmemiş bir arzuyla gerilmişti. Gün boyunca kendini Rey'i sıradan işlerini yaparken izlerken yakaladı. Yulaf lapasından ilk ısırtığı aldığı anda gözlerinin kapanışını. Eyeri kaldırırken omuzlarının esnemesi. At'ın yanağını okşarken dudaklarının seğirmesi.

Yakın mesafe. Bu sadece kalkan evini Rey ile paylaşmanın bir ürünüydü. Böyle şeylere kendini kaptırmasına izin veremezdi.

Silla'nın günleri saatlerce oturup Harpa'nın teslim olmak dediği şey üzerinde çalışarak geçiyordu. Başarısız oluyordu. Silla bunu biliyordu; Harpa da biliyordu. Zihnine hükmedemiyordu. Gözlerini her kapadığında, kendi içine çekilmesine her izin verdiğinde, *onlar* oradaydı.

Ilias Svik. Matthias Nordvig. Skeggagrim.

Onu bekliyorlardı. Sefaletinden zevk alıyorlardı. Onu çözecek kelimelerin mükemmel kombinasyonuyla alay ettiler. Onları kafeslere tıktı, kapıları çarparak kapattı. Anahtarları yuttu ve zihnini yeniden odaklamaya çalıştı. Ama bu nafileydi ve zaman akıp gidiyordu.

Zaman, *çok fazla zaman* harcamıştı ve bunun için gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

SILLA baltayı savurdu, kütüğün kenarına çarptı ve onu yere savurdu. Hayal kırıklığıyla hırlayarak alnındaki teri sildi. Sırtı ağrıyordu ve başparmağında bir su toplaması oluşmuştu. Ama yine de o kulübede oturup Harpa'nın tekrar tekrar "teslim ol" diye bağırmasını dinlemekten daha iyiydi.

O kulübeyi düşünmek bile hayal kırıklığı yaratıyordu. Belli ki Silla'nın başarısızlıklarından, Rykka'nın "işte bu yüzden büyük öğrencileri almıyorsun" hatırlatmalarından bıkmış olan Harpa yumuşamış ve yeni bir şey denemişti.

"Odun keseceksin," demişti Harpa. "Ve odunu sallayabildiğinde artık balta yok, buhar banyosunda dinleneceksin."

"Ama Rey sana bir yıl yetecek kadar odun kesti-"

Harpa'nın kehribar rengi gözleri parlamıştı. "Teslim olana kadar galdurunuzla başarılı olamayacaksınız. Dediğimi yap ve yöntemlerimi sorgulama."

Şimdi avluda durmuş, serin kuzey havasında nefesi bulanıklaşıyordu. Ormandan gelen hareketler Silla'nın baltayı daha sıkı kavramasına neden olmuştu. Bugünlerde her şey ensesindeki tüyleri diken diken ediyor, insan yiyen yaratıkları aramak için omzunun üzerinden bakmasına neden oluyordu. Vig'e göre bu yaratık tüm Kalasgarde'yi diken üstünde tutuyordu. Sayısız aramaya rağmen ne Váli'den ne de Ástrid'den bir iz vardı. Ve her geçen gün Rey'in tedirginliği daha da artıyordu.

"Yedi günlük bir düzende saldırıyor," dediğini duymuştu Vig'den. "Önce senin koyunun. Sonra Váli, sonra Ástrid. Sakın gardını düşürme. Runný her gün koğuşları tazelesin."

Silla, Harpa'nın kulübesine girmek için kendini hazırladı ama ormana doğru bakarken, kendisine doğru gelen mavi bir parıltı gördü.

"Buz ruhu," diye mırıldandı, küçük bir kadının beyaz-mavi formuna bakarak. Güneş ışığı, kristal gibi ve kırağıdan parıldayan şeffaf kanatlarını yakalamıştı.

Silla günlerdir ahırların yakınındaki ormanda buz ruhunu görmeye çalışmış, yeşillikler arasında dalıp giden mavi pırıltılardan başka bir şey görememişti. Ama şimdi, ruh kendini tamamen Silla'ya göstermişti. Bir şekilde özel hissettiriyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı dilsizce gülümseyerek. Buz ruhu dönüyor, saçları ve etekleri sanki Silla için süsleniyormuş gibi dışa doğru akıyordu. "Rykkka sana güvenmemem gerektiğini söylüyor." Durakladı. "Yine de Rykkka bana bir sincabın adını verdi, belki de onu dinlememe gerek yoktur."

Buz ruhu dansını kesti ve ağzını açarak uzun, sivri dişlerini ortaya çıkardı. Yaratıktan korkunç bir tıslama sesi çıktı ve Silla'nın tüyleri diken diken oldu.

"Ah," diye mırıldandı Silla, kaşlarını kaldırarak. "Oldukça vahşisin."

Buz ruhu tıslamaya devam ederken ileri geri zıpladı. Silla merakla izledi. Onunla iletişim kurmaya mı çalışıyordu? Rykkka'nın yapabildiği gibi bu ruh da onunla konuşamaz mıydı? "Tedirgin görünüyorsun," dedi. Ruh bir dizi yumuşak tıslamayla birlikte heyecanlı bir hareketle dönüp durdu. "Evet?"

Güneş bir bulutun ardında kayboldu ve Silla'nın bakışları baltasına kaydı. "Görevimi tamamlamalıyım. Ama sizinle tanışmak çok güzel." Baltayı kütükten çekip alan Silla, başının üzerine kaldırdı.

Ama buz ruhu vazgeçmedi ve şaşırtıcı bir hızla Silla'nın görüş alanına daldı. Geriye dönen Silla, kanatlı kadının tedirgin bir şekilde dönmesini izledi.

"Burası senin bölgen mi?" diye tahmin etti Silla.

Buz ruhu tısladı. Parlak mavi bir ışık saçarak hızla uzaklaştı, sonra geri döndü.

"Ne oldu?" Silla hafif bir kızgınlıkla sordu.

Buz ruhu dişlerini göstererek küçük bir kar fırtınasına dönüştü ve havada kayboldu. Ama hızlı bir dönüşle yeniden canlandı ve Silla'nın görüş alanının çevresinde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı.

Silla başını sallayarak görevine geri döndü. Doğrama kütüğünün üzerine bir kütük yerleştirdi ve ucunu eğdi.

Buz ruhu, buz mavisi ve pırıltılı beyazdan oluşan bir bulanıklıkla önünde hızla ilerledi.

"Ne?" diye tersledi Silla. Buz ruhu yerdeki açık bir kaya parçasına doğru fırladı ve çizmiş gibi görüldüğü buzlu bir sembolü işaret etti. Bu bir koruma rünüydü ama ters çevrilmişti.

"Koruman için teşekkür ederim, nazik ruh," dedi Silla, olabildiğince sakın bir şekilde.

Buz ruhu bir kez daha tıslayacakmış gibi baktı ama Harpa'nın kapısı çarparak açıldığında çalılarının arasına daldı. Harpa avluyu boydan boya geçtikten sonra, okunamayan bir ifadeyle Silla'yı inceledi. Sonra onu dirseğinden tutup kulübenin yanındaki küçük kulübeye sürükledi, çatıdaki bir delikten duman tütüyordu.

"Soyun," diye emretti Harpa, beklentiyle Silla'yı izleyerek. Silla'nın ağzı açık kaldı, itirazlar dilinde toplanıyordu.

"Sorgulamayı kes," diye bağırdı Harpa ve Silla'nın ağzı kapandı. "Teslim ol. İç çamaşırlarına kadar soyunacak ve buhar banyosunda ısınacaksın."

"Buhar banyosu," diye tekrarladı Silla, üstündeki elbiseden sıyrılarak.

Buhar banyosuna sadece bir gecelikle girdiğinde, Silla memnuniyetle iç çekti. Yanan taşlardan oluşan bir fırından dökülen buhar, Silla'nın serin tenine yapışarak havada asılı kaldı. Silla bankın üzerine uzandığında, Harpa taşların üzerine kaşıkla su döktü ve kapının girişinde durdu.

"Zihnini boşalt," dedi ve sonra Silla'yı zifiri karanlığa kapattı.

Silla gözlerini kırptırdı. Burada sadece karanlık ve cızırdayan taşlar vardı. Odun kesmekten bitap düşmüş vücudu ağrıyordu ama sıcaklık yavaş yavaş içine işledikçe rahatlamaya başladı.

Gözlerini kapattı. Göz kapaklarının arkasına odaklanmaya çalıştı.

Bu zaman kaybı, dedi babası.

Sinirlenen Silla omuzlarını silkti. Kalbinin atışına, şakağındaki terin yavaşça kayışına odaklandı.

Hayatımı senin için verdim ama sen onu boşa harcıyorsun.

Silla o kafesi buldu, sesi arkasına itti. Onu içeri kilitledi, sonra da kapıyı kapattı.

Gel ve beni bul, kardeşim, dedi Saga. *Sana ihtiyacım var.* "Deniyorum," diye fısıldadı Silla. "Ama önce ben-" *Zaman yok!*

Silla isteksizce Saga'nın sesini kafesin içine hapsetti. Harpa'nın amacı Saga'nın zihnini yorarak ona boyun eğdirmekse, bu bir başarısızlıktı. Onun için hayatlarını verenleri, onun güvenliği için fedakârlık yapanları yüzüstü bırakıyordu. Gözyaşları akarken boğazı düğümlendi.

Damarlarında soğuk bir gerilim mırıldandı ve Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kollarından sızan beyaz ışık havadaki dalgali buhar bulutlarını yakaladı. Silla, Harpa'nın ona hem ısı hem de gerilimin hazırlama ve ifadeyi kolaylaştırabileceğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Enerji bariyerleriyle ilgili bir şey.

"Ekspres," diye mırıldandı, buhar banyosunda ışığın parladığını hayal ederek. "İfade et!" Çenesini sıktı, onu vahşi bir at gibi dizginlemeye çalıştı, itmeye, kakmaya, iradesine köle etmeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Teslim ol, diye duydu zihninde Harpa. *Ona yaslan. Teslim olmalısın.*

Gözyaşları kabardı, yanaklarından aşağı döküldü. Bunu neden yapamıyordu?

Neden her seferinde başarısız olmaya devam ediyordu?

Silla avluya fırladı, içinden buhar ve beyaz ışık fişkırıyordu. Gözleri Harpa'nın kilerle buluştu. "Bunu yapamam!"

Harpa etkilenmemişti. "İşte bu yüzden başarısız olmaya devam ediyorsun. İnanmalısın. Savaşmayı bırakmalısın." Durakladı. "Ve sonra teslim olmalısın."

Teslim olmak.

Silla kafasındaki saçları yolmak, fırlatmak, kırmak ve parçalamak istedi. Şimdiden hayallerini teslim etmişti. Mutluluğunu. Bildiği hayatı. Bu yeterli değil miydi?

Acı onu doldurdu. Hayır. Yeterli değildi. Çünkü tanrılar onun mutsuzluğuna açıldılar. Ve öyle görünüyordu ki o tamamen parçalanana kadar tatmin olmayacaklardı.

Otuz Üçüncü Bölüm

SUNNAVİK

Saga uzun zamandır kendini şanssız bir kadın olarak görüyordu. Ancak Ursir'in Evi'nin çatısında bir sızıntı meydana geldiği gün, değişim rüzgârlarının nihayet kendi yolunda esip esmediğini merak etti. Dualar iptal edilince, Saga'nın odasının sınırları içinde özel bir İzin Verme, bunu bir kalabalığın önünde yapmaktan büyük bir gelişme olmuştu. Gücünü tazelemek için bir fincan civanperçemi çayı içtikten sonra Askaborg'un batı kanadına doğru bir gezintiye çıktı. Saga, keşfettiği şey karşısında heyecanlanmıştı.

Beyaz keten uçuyordu.

Günün geri kalanı salyangoz hızında ilerlemişti. Ana ile bir kez daha buluşma beklentisi Saga'yı heyecanla titretiyordu. Bu mektup bir öncekinden daha açıklayıcı olacak mıydı? Eisa'nın kuzeydeki durumu nasıldı? Suç ortağı hakkında bilgi veren olmuş muydu?

Saçlarını tararken endişesi midesini düğümledi. Bu sefer Ana'ya götürecektir hiçbir bilgisi yoktu ama bu çabasızlıktan değildi. Her boş dakikasını kilit açma becerisini geliştirerek geçiriyordu. Bir kapı kilidinde ustalaşması bir gününü almıştı. Sandığının asma kilidini açmak için bir gün daha. Kendini hazır hissediyordu. Ve işlerin gidişatına bakılırsa, kendini giderek daha iyimser buluyordu.

Parlak metal aynadaki yansımasına bakarken tarak hareketsiz kaldı.

İşler *çok iyi* gidiyordu.

"Tanrılar, Saga," diye kendi kendini azarladı. Neden iyi talihi olduğu gibi kabul edemiyordu? Neden sadece en iyisini umut edemiyordu? Ama yapamadı. Umud etobur bir bitki gibiydi, sizi içine çekmek için güzel ve parlaktı. İşte o zaman tanrılar tuzaklarını ortaya çıkardı.

Eldivenlerini giyip kapıya baktı. Birazdan Árlaug, Saga'yı bu geceki ziyafete hazırlamak için gelecekti. Derin bir nefes aldı, avucunu karnına bastırdı. Birkaç ay sonra ilk ziyafeti olacaktı. Dua etmek için onlara katılan elli kadar kişinin aksine, bu gece yüzlerce Sunnavík soylusu Zagadkians'ı ve yeni tahıl anlaşmasını onurlandırmak için toplanacaktı. Gürültülü ve şamatalı olacaktı ve Saga'nın uzun bir aradan sonra katılması kesinlikle dikkat çekecekti. Ivar'ın ayılarını başlıca eğlence olarak gasp edeceği bir geceyi dört gözle bekleyebilirdi.

"Onlar önemli değil," dedi kendi kendine, yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışarak. Ziyafeti atlatacak, Ana'yla kulede buluşacak ve mektupta işe yarar bir şeyler olmasını umacaktı.

Savaşmayı bırak, diye bir ses geldi, acı Saga'nın içini sızlattı. *Teslim ol. Tüm hayatım boyunca teslim oldum. Benden daha ne istiyor?*

Saga etrafında dönerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tek başına. Neydi-

"İyi akşamlar leydim," dedi Árlaug, telaşla odaya girerek. "Sizi ziyafet için hazırlayalım."

Saga tuvalet masasının önündeki sandalyeye çöktü, içini yokladı ve zihinsel bariyerlerinin sağlam olduğunu doğruladı. Saga temkinli bir şekilde onları indirdi.

...kızın saçları cadı süpürgesi gibi kuru. Belki de ayı yağı sürmek biraz parlaklık kazandırabilir...

Saga'nın burnu kırıştı. Árlaug'un düşünceleri, duyduğu sestten hem daha yüksek hem de daha alçak tonluydu. Aklını mı kaçıırıyordu?

Kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçiren Saga, bariyerlerini tekrar yerine yerleştirdi ve düşüncelerini günümüze zorladı. Árlaug, Saga'nın saçının yan kısmından gümüş sicim ördü ve uçlarını sıkıca sardı. Sonra, Saga'nın elbisesini giymesine yardım etti; ince dokunmuş, siyah bir elbiseydi ve ön kısmında parlak düğümlü süslemeler vardı. "Çok güzel," dedi Árlaug, sıkı çalışmasını takdir ederek.

Ve Saga cilalı metalin içinde kendini incelerken, aslında gecesini bir yemekle sonlandırmayı planlayan bir kadın için oldukça şık giyindiğine karar verdi.

biraz sahtecilik.

Yüzlerce konuğun gürültüsü, davul sesleri ve bir lirin yumuşak notalarına karışıyordu. Büyük salonda Prens Bjorn'un yanında oturan Saga, yüksek masanın diğer ucunu dikkatle görmezden geldi. Prenses Yrsa'nın yanında oturan Kassandr Rurik'i kesinlikle fark *etmemişti*; başlarını eğmiş, alçak sesle konuşuyorlardı. Ancak Rurik'in rahatsız edici sesi odanın diğer ucuna taşınıp, hemen ardından prensesin yumuşak kahkahası gelince, Saga gözlemelerini biraz daha büyük bir gayretle ısırdı.

Sıra sıra dizilmiş ziyafet masaları doluydu, jarllar ve zengin Sunnavik tüccarları tören boynuzlarında bal likörü ve bira içiyordu. Seslerini bastırma zahmetine bile katlanmadan onu izliyorlardı. Saga yüksek masanın üzerine atlama dürtüsüyle savaştı, onlar doyasıya bakabilsinler diye tam bir daire çizerek döndü.

İşte burada, Ivar'ın Evcil Hayvanı.

Saga, hiç utanmadan ona bakan kuzguni saçlı kadına kaşlarını çatı. Kadın başını eğip bir arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldamak için dönerek uzaklaşırken gözleri büyüdü. Saga sinirlenerek yüksek masaya baktı ve bakışları, muhtemelen kalan lezyonları gizlemek için yüksek yakalı bir elbise giymiş olan Leydi Geira'ya takıldı.

Saga kendini silkeleyerek dikkatini tekrar nişanlısına yöneltti.

Bu gece Bjorn'un sarı saçları bir savaşçının örgüsüyle örülmüştü, ancak sakalsız olduğu için gençliği daha da belirginleşmişti. Parmaklarını süsleyen ona göre çok büyük yüzükler ve dar omuzlarını vurgulayan kıpkırmızı bir tunikle Bjorn'un babasının tarzını taklit etmeye çalıştığı ve bunun da garip sonuçlar doğurduğu görülüyordu.

"Ve sonra, yeni Karthian çeliğini test ettik ve bir tavşanı tereyağı gibi kesti," diyordu Bjorn, kadehindeki birayı döndürerek.

"Bu... harika," diye devam etti Saga. Kendi kadehini doldurması için kadehçiye el salladı ve krallıkta bu akşamı zevkli kılmaya yetecek kadar bal likörü olmadığını düşündü.

"Gerçekten de umut verici. İseldurian metalinden sadece bir parça daha ağır ve-" Sesi aniden kesilince, Saga Bjorn'un bakışlarını takip etti ve varlığı kanını donduran bir figürle karşılaştı.

Kont Skotha buradaydı.

Skotha bir zamanlar Kral Kjartan'ın maiyetinin güvenilir bir üyesiydi. Ancak Urkanlar karaya çıktığında ve kimin galip geleceği belli olduğunda, Skotha yemin ettiği krala sırtını dönmüştü. Yıllar geçtikçe, Saga'nın kulaklarına, Saga ve Eisa'nın saklandığı yeri Urkalılara ifşa edenin Skotha olduğuna dair fısıltılar ulaşmıştı.

Ve Kont Skotha, Ivar'ın yeni rejimi içinde öne çıkmıştı. Ama toprakları buranın güneyindeydi ve şükürler olsun ki onu bir süredir görmemişti.

"Ekmekler kurumuş," diye yakındı Signe, Saga'nın dikkatini başka yöne çekerek. "Bu kalede hiçbir şey yolunda gitmez mi?"

Bjorn'un diğer tarafında oturan kraliçe şimdiye kadar sessizdi. Elinden geldiğince nazıkçe öne doğru eğilen Saga kraliçeyi inceledi. Signe'nin başında cılalı çelikten narin pençeli bir taç vardı ve beyaz altın saçları tertemizdi. Ama Saga'ya en güzel gelen şey kraliçenin yüzüne kazınmış olan kızgınlıktı.

Signe ve Kurt Besleyiciler nihayet savaş grubunun haftalarını yanlış yöne giderek boşa harcadığını mı fark etmişlerdi? Yoksa Signe'nin Svaldrin'deki işlerinde bir terslik mi vardı?

"Bahsettiğin hırsızlık mı anne?" diye sordu Bjorn.

"Hırsızlık mı?" diye sordu Signe.

"Garnizon binasının alt katında. Her yer yağmalanmış, bira fiçileri devrilmiş, silahlar etrafa saçılmış."

Rurik, diye düşündü Saga hemen, *seni suçlu*. Kaleyi küstahça yağmalayan ondan başka kim olabilirdi ki? Ayrılması çok yakındı. Adam aradığı şeyi bulmak için umutsuzluğa kapılıyor olmalıydı. Ne olabilirdi ki? Hiç düşünmeden masanın aşağısındaki Zagadkian lorduna baktı. Prensesi ve kraliçenin birkaç nedimesini eğlendirirken yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Bakışları Yrsa'nın üzerine düştüğünde Saga'nın kaşları birbirine çarptı. Prenses ise Rurik'e utanmaz bir merakla bakıyordu.

"Ne kadar korkunç," dedi kraliçe ve Saga'nın dikkatini tekrar masanın bu tarafına çekti.

"Babam oldukça öfkeli."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye mırıldandı Signe. "Zagadkialılarla ilgili olanlardan çok az şey duydum. Benimle biraz paylaşmaz mısın, Küçük Ayıcığım?"

Bjorn'un yanakları kızardı. "Anne," diye tısladı. "Sana daha önce de söyledim, yanımda bana böyle hitap etme. Ve anlaşmalarımızdan bahsetmeyeceğim. *Kimseye*."

Signe'nin yüzü acıyla doldu. "Elbette bunu annenle konuşabilirsin, sevgilim."

Bjorn sadece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Signe, çocuğu rahatsız etme," diye gürledi Ivar, Signe'ninkinin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye otururken. "O artık bir erkeğin işini yapıyor. Kadınların kara kara düşüneceği bir şey yok."

Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. Saga göz ucuyla kraliçenin yüzünün öfkeden kıpkırmızı kesilmesini izledi. Hayatı boyunca Signe'nin sessizce kontrol altına alınmış bir öfke yumağı olduğunu nasıl fark etmemiştir?

"Elbette sevgilim," dedi Signe o ağırbaşlı, kraliçe gibi sesiyle. Ne yazık ki Saga için, kraliçenin bakışları hemen onun üzerine düştü. "Saga sevgilim, biraz çaba gösterdiğinde çok güzel görünüyorsun. Öyle değil mi, Bjorn?"

"Evet," dedi Bjorn, boynundan yukarıya doğru kızaran bir yüz ifadesiyle. "*Gözlerin...* bir Norvalander tazısınınki kadar mavi görünüyor" -düşüncede durakladı, ifadesi aydınlandı- "diye tamamladı Bjorn. "Ve saçların da bir ateş yılanının pulları kadar sarı."

Saga bunu nasıl karşılayacağından emin olamayarak gözlerini kırıştırdı.

"Teşekkür mü?" diye sormayı denedi.

Kral Ivar ayağa kalkarken sandalyesi taş zeminde sürtünüyordu. Şarap kırmızısı bir tunik ve ayı postundan bir pelerin giymişti ve sakalının ikiz örgüleri altın halkalarla süslenmişti. Kalabalık sessizleşerek yerlerini aldı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye gürledi Ivar, kadehini kaldırarak. Kalabalık hep bir ağızdan kadehlerini kaldırdı. "Bu gece kutlayacak çok şeyimiz var. Zagadklî kardeşlerimizle bir anlaşmaya vardık." Ivar kadehini Rurik ve diğer Druzhina'lara doğru eğdi. "Daha fazla gemi yükü vaadiyle birlikte kaliteli tahıl teslim ettiler!" Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi; bazı soylular başlarını sallarken, diğerleri rahatlamıştı. "Bu gece Zagadklî konuklarımıza saygılarımızı sunuyor ve onları Ocağın Onursal Kardeşleri olarak kabul ediyoruz." Kalabalık onaylayarak haykırdı.

Büyük salonun kapıları patlayarak açıldı. Yüce Gothi, sunak taşını taşıyan yardımcıları ve bir kuğu, bir koyun, bir domuz ve Saga'yı dehşete düşüren bir adamdan oluşan bir dizi tasmalı hayvan eşliğinde içeri girdi.

Şakakları zonkluyordu.

"Zagadkian Druzhina'ya, sizi Urkan soyundan gelen bir gelenekle onurlandırıyoruz. Ülkenize güvenli bir şekilde dönebilmeniz için bir kurban."

Rurik ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. "Bu jestiniz için size teşekkür ediyoruz Majesteleri. Gereksiz."

Odayı toplu bir soluk doldurdu, kalabalık tamamen hareketsiz kaldı.

Saga dondu kaldı. Düşüncesiz aptal. Ne kadar korkunç bir ritüel olsa da, bu kurbanı reddetmek krala açık bir hakaretti. Ivar'ın kara gözlerinin soğuyup keskinleşmesini izledi. Ama Rurik'in bakışları krala bakarken hiç değişmemişti. Krallıkları arasında bir anlaşma yapmak için onca hafta uğraşmıştı ve bu düşüncesiz adam tek bir hamleyle anlaşmayı bozabilirdi.

"Size teşekkür ediyoruz Majesteleri," diye patladı Rovgolod, Kassandr'a çeliği delip geçebilecek bir bakış fırlatarak. Rov sonunda Kassandr'ı koltuğuna çekmeyi başardı. "Lütfen meslektaşımı bağışlayın. Gördüğünüz gibi gelenekler farklı. Bu hediyenizi kabul etmekten memnuniyet duyuyoruz. Büyük bir onur."

Kral Rov'a başıyla onay verdi ve Rurik'e belli etmediği bir hoşnutsuzluk bakışı fırlattı. Ve Kral Ivar'ın bir el hareketiyle kan dökülmeye başladı.

Hayvanlar acımasızca katledildi, kanlar toplandı ve sunak taşının üzerine döküldü. Saga gözlerini Rurik'ten alamıyordu, o da gözünü kırpmadan izliyordu.

En son bir adam öne doğru el salladı. Gri saçlıydı, kemikli ve keskin hatlara sahipti. Yine de, sunağa doğru kendi isteğiyle adım atarken sessiz bir asaleti vardı. Saga bu adamın kendi isteğiyle geldiğini, belki de bunu büyük bir onur olarak gördüğünü düşünerek teselli bulmaya çalıştı. Ama bu, olayın barbarca doğasını ortadan kaldırmıyordu.

İki yardımcı onu sıkıca yerinde tutarken, Yüce Gothi adamın başını boynunu açıkta bırakacak şekilde yukarı kaldırdı. Bakışlarını masaya çevirmeye zorlayan Saga, bu dünyadaki iyi şeyleri hatırlamaya çalıştı. Çizim yapmak; kış kanadı küpeleri; kırmızı püsküllü ipek yastık...

Bıçak adamın boğazına saplandı. Saga'nın göz kapakları dalgalandı, vücudu hafifledi. Adamın yaşam kanının yumuşak bir şekilde fişkırdığını duyabiliyordu, çünkü onu fincan fincan toplayıp sunak taşının üzerinde yıkıyorlardı. Sonunda Saga bakmasına izin verdiğinde, Yüce Gothi, sunak taşı ve yardımcıları gitmişti; kurbanlar Ivar'ın evcil ayılarına doğru sürükleniyordu.

Bitmişti. Her şey bitmişti.

Kral ayaktaaydı ama sesi Saga'nın kulaklarındaki ınlamadan uzak geliyordu. "Zagadklı kardeşlerimizi bir domuz ziyafetiyle onurlandırıyoruz. Ursir'in en saygıdeğer yaratıklarından biridir ve yeni dostlarımız için en iyisinden başka bir şey istemem." Son kelimedeki keskin notayı yanlış anlamak mümkün değildi - bu dostluğun gerçekten ne kadar zayıf olduğuna dair bir uyarı. "Yarın buradan ayrılacaksınız ama kardeşlik bağları devam edecek."

Ivar kalabalığın onayını dile getirmesine izin verdi. Ayılar kendi ziyafetlerine başlarken köşeden bir kemik sesi duyuldu.

"İseldurialı dostlarıma. Yrsa'mız önümüzdeki hafta on sekiz yaşına giriyor ve hepinizi onun doğum günü şöleninde görmeyi umuyoruz. Sevgili eşim hazırlıklarla meşgul-şarap ve Güney Kıtası'ndan gelen baharatlarla yapılmış yiyecekler. Bir turnuva, skald masalları ve bu vesileyle özel olarak mayalanmış bal likörü olacak!"

"Yiyecek ve içeceğin tadını çıkarın!" Ivar gümüş kadehini odanın ortasına doğru kaldırdı, iki büyük yudumda boşalttı ve ardından yankılanan bir gümbürtüyle masaya çarptı. Kalabalığın geri kalanı da aynı şeyi yaptı; boynuzlar ve fincanlar yere çarptıkça oda patlamalarla yankılandı. Saga dudaklarını büzdü, sonra kendini aynı şeyi yapmaya zorladı.

Hizmetkâr köleler salona akın ederken sohbet de canlandı. Ne yazık ki Saga için kan dökölmesinden eğlenceye geçiş alışkın olduğu bir şeydi ve kısa süre sonra masaya konan siperlerden yayılan kokularla midesi guruldadı - ardıla süslenmiş tavşan, zengin et suyu ve kızarmış sebzelerle doldurulmuş kalın yaban domuzu dilimleri. Saga'nın gümüş fincanı yeniden dolduruldu ve Saga fincanı kaptığı gibi hızla boşalttı. Midesi ekşimişti, ancak bal likörü hoş, yastıksı bir bulanıklık sağlıyordu.

"Sizi tekrar görmek güzel, Leydi Saga," dedi soğuk, derin bir ses. Düşüncelerinden sıyrılan Saga'nın bakışları iri, karanlık gözlerle karşılaştı. Dişleri birbirine kenetlendi. Kont Skotha. Tıpkı babasının maiyetinin güvenilir bir üyesiyken olduğu gibi görünüyordu, ancak şimdi kahverengi teninde daha derin çizgiler vardı, saçlarının ve sakalının siyahı griyle doluydu.

Saga acısını içine gömdü. "İyi akşamlar, Kont Skotha." "Sizi sağlıklı gördüğüme sevindim leydim," dedi Skotha pürüzsüzce, yüzünü inceleyerek.

Kraliyetin evcil hayvanı teftiş için dışarı çıkıyor, diye düşündü Saga, kaşığına tereyağı bir yaban havucu sıkıştırırken.

"Leydi Saga yakında Ivarsson adını alacak," dedi Signe, Bjorn'un elini tutup sıkarak.

"Öyle mi?" diye sordu Skotha.

Bjorn başını salladı, elini geri çekti ve aşırı büyük yüzüklerini ayarladı. "Kış gelmeden evlenmeliyiz."

Saga'nın elleri masa örtüsünün altında birbirini kavradı.

"Bu harika bir haber," dedi Jarl Skotha. Sesi düzdü ama gözlerinin arkasından bir şeyler geçiyordu.

"Duyduğuma göre ailenizi de tebrik etmek gerekiyormuş Skotha," dedi Signe alçakgönüllülükle. "Kızınızın kocasının Klaernar'ın rütbelerinde etkileyici bir hızla yükseldiğini duydum."

Kont Skotha'nın dudakları gururlu bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, Majesteleri. Oldukça memnunuz. Kommandor Hilja'nın Svaldrin'in gördüğü en genç rütbeli kişi olduğunu duydum."

Saga'nın kaşları birbirine yaklaştı, belli belirsiz bir anı canlandı. Ayrıntıları hatırlamaya çalışarak zihninin derinliklerine indi. Svaldrin'in kommandoru onun listesindeydi. Yakın zamanda açıklanmayan bir hastalığa yakalanmış olan saygıdeğer bir komutan. Oldukça hızlı bir şekilde ölmüş ve yerine genç bir adam geçmişti.

Hilja adında genç bir adam.

Saga'nın bakışları Skotha'ya kaydı ve onu yeni baştan inceledi. Babasına sırtını dönmekte tereddüt etmemişti ve onun da Kral Ivar'a sırtını dönebileceğini düşünmek zor değildi. Ama eğer Skotha ile kraliçe arasında bir bağ varsa, ikisinin de ifadeleri böyle bir şeye işaret etmiyordu.

Kont Skotha'nın dikkati Kral Ivar'ın üzerindeydi. "Kralım," dedi. "Beni dinlemenizi rica ediyorum. Tazılarım hırsızla ilgili bir ipucu buldu."

"Öyle mi?" Kral büyük bir ilgiyle başını kaldırdı ve tereddüt etmeden ayağa kalktı. "Magnus'u getirin. Bjorn, benimle gel."

Kral ve Bjorn bir kapı aralığından kaybolup Skotha Magnus'u getirmeye giderken, Saga Rurik'e baktı. Tamamen umursamaz bir tavırla, fazlasıyla neşeli haline geri dönmüş, Signe'nin iki kadın arkadaşına masal anlatırken kaşığı havada sallıyordu.

Saga kadehini yeniden doldurması için fincan taşıyıcısına el salladı. Uzun bir gece olacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

On birinci çandan kısa bir süre önce Saga, kuzey kanadının eski savunma duvarlarındaki dar koridor boyunca ilerledi. Bir elinde meşale, diğerinde malzemelerini koyduğu çantası, ufalanmış bir taş yığınının üzerinden geçti ve sarkan bir örümcek ağının altından eğildi.

Kutlamalar büyük salonda devam ediyordu; skald masalları, davul sesleri ve bol miktarda bira, Saga'nın fark edilmeden sıvışmasını çok kolaylaştırıyordu. Şimdi Asla Kulesi'ne çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarak mektuplarda ne gibi bilgiler olabileceğini ve Ana'yla birlikte bu sefer bir şeyler yapıp yapamayacaklarını merak ediyordu.

El fenerini kulenin dibine yerleştiren Saga karanlıkta tırmanmaya başladı. Saga kulenin odasına girdiğinde, ay ışığı Ana'yı hemen ortaya çıkardı. Dizlerini yukarı çekmiş, başını duvara yaslamış olan kadının yüzü yorgunluktan kazanmıştı.

"İyi akşamlar Majesteleri," dedi Ana, ayağa kalkıp reverans yaparak.

"Ana, lütfen..." Saga içini çekti, sonra ketenle sarılmış bir topak uzattı. "Tatlı bir rulo isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür ederim!" dedi Ana, keteni hevesle alarak. "Ziyafet hazırlıkları yüzünden yardım için çok az şey kaldı."

Onlar yere yerleşirken Saga kaşlarını çattı, midesini huzursuzluk kapladı. Tahıl kıtlığı olduğunu biliyordu -açlığın alt sınıf için çok gerçek bir tehdit olduğunu da biliyordu- ama Askaborg'da bundan o kadar yalıtılmıştı ki, şimdi kendini bir mankafa gibi hissediyordu. Kadına bir siper dolusu ekmek getirmeliydi.

"Svaldrin'den haber aldık," dedi Ana, son lokmayı da yuttuktan sonra. "Gölge Tazıları Üstat Lekka'yı şehrin kenarındaki eski bir kaleye kadar takip etmişler ama korkarım çok geç kalmışlar."

"Geç mi?"

"Burası terk edilmişti; bir odada sıra sıra yataklar, diğerinde de mutfağa benzer bir şey bırakılmıştı. Ama tuhaf aletlerle doluydu - potalar ve küçük kazanlar, bütün ve parçalanmış şişeler. Ve buranın korkunç bir kokusu olduğunu söylüyorlar; sülfürik, çürük yumurta gibi."

Saga'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir ipucumuz yok, Majesteleri," diye iç geçirdi Ana bıkkınlıkla. "Weaver'ımız cevaplar arıyor ve halkımız da Üstat Lekka'nın nerede olduğuna dair ipuçları aramak için Svaldrin'de kaldı."

"Bu kale... mektupta bahsettikleri yer olmalı," dedi Saga. "*En güçlü hayvanlarımızı çaldı*, diye yazmıştı Lekka. *Stok* ne demek?"

Ana başını salladı. "Stok... mallar... mallar... çiftlik

hayvanları..." "Bir çeşit bitkisel ilaç olabilir mi?"

Sessiz bir bakış alışverişinde bulundular. "Kayıp Galdra'yı o yataklara bağlayan herhangi bir kanıt var mıydı?"

Ana dudağını çiğnedi. "Kan ve idrar lekelerine bakılırsa yatakları yakın zamanda birinin kullandığı açıktı ama kimliklerini ortaya çıkaracak hiçbir şey yoktu. Ve daha fazlası olduğu için üzgünüm." Ana'nın çenesi sertleşti. "Gölge Tazıları kalenin arkasındaki avluyu kazdı. Cesetler bulundu."

Saga'nın midesi bulandı. Ana'nın eline uzandı ve nazıkçe sıktı.

"Tek bir çukura tıktırılmış iki düzineye yakın ceset. Sadece... birbirinin üzerine yığılmış. Saygınlık yok. Tören yok. Öbür dünya için hiçbir hazırlık yok." Ana'nın bakışları uzaklaştı. "En azından birkaç haftalıklardı. Ve kan lekelerine bakılırsa, yataklarda yatan her kimse Lekka kaçtığına götürülmüş."

"Götürülmüşler," diye tekrarladı Saga uyuşmuş bir halde.

"Bunu sana Uppreisna'nın isteklerine karşı söylüyorum," dedi Ana acı acı. "Çünkü bilmeyi hak ediyorsun. Ama aynı zamanda cevapları bulabilecek konumda sadece siz olduğunuz için. Galdra'nın Klaernar'ın gözetiminden alınıp Üstat Lekka'ya teslim edilmesini Kara Pelerin'in düzenlediğine inanıyoruz. Ama şimdi Lekka Svaldrin'den kaçtığına göre nereye gittiğini bulmalıyız. Ve hâlâ Kara Pelerin'in kim olduğunu bilmiyoruz."

"Skotha," diye önerdi Saga, midesindeki ateş alevlenerek. "Kızının kocası Svaldrin'den Kommandor Hilja. Bana onun en genç kommandorları olduğu söylendi."

Ana'yı izledi, ikna olmuş bir bakış bekliyordu... herhangi bir tepki için. Ama Ana sadece ellerine baktı.

"Skotha babama ihanet etti," diye devam etti Saga şiddetle. "Eğer bedeli doğru olsaydı Kral Ivar'a ihanet etmekten çekinmeyeceğine eminim."

Ana yavaşça başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Saga.

Ana iç çekerek başını kaldırdı. "O Skotha değil."

Saga Ana'nın bunu nereden bildiğini sormak için ağzını açtı ama kadın bir çift parşömen ve iki küçük kutu çıkardı.

"Paketler mi?" Saga içinden bir heyecan geçerek sordu.

"Görünüşe göre Üstat Alfson kuzeye ve batıya mal göndermek istiyor," dedi Ana, sesine yeniden coşku gelmişti. "Yandaşı bunları bu sabah bıraktı."

"Gerçekten mi?" Saga ilk çifti inceledi. "Kopa'daki Kommandor Ulfar'a gönderilmiş," diye hevesle okudu. Kalbi küt küt atarak balmumu mührü kesti ve parşömeni açtı. Sıkışık harflere bakılırsa, Üstat Alfson kaleme almıştı.

Hindrium alaşımını sıvı hale gelene kadar ısıtın. Uçları kaplanana kadar tüyleri batırın ve sertleşmeye bırakın. Her yarım günde bir doz verin. Şahıslar en son Svangormr Geçidi'nde görülmüş.

Saga parşömeni ters çevirdi ama başka bir şey bulamadı. "Hindrium?"

"Galdur'u nötralize eden bir metal," dedi Ana yavaşça. "Genellikle kelepçelerde ve hapisane hücrelerinde kullanılır. Ama"-durakladı-"eğer onu sıvılaştırmanın bir yolunu bulmuşlarsa..." Sesi kesildi ama Saga anladı. Metalin sıvı hali bıçaklarda ve oklarda kullanılabilir, hedeflerini uzaktan etkisiz hale getirebilirdi.

Saga yutkundu, parşömen üzerindeki kelimeler birbirine karıştı. Svangormr Geçidi'nden bahsedilmesiyle Alfson'un hindrium'u Eisa ve yoldaşı üzerinde kullanmayı amaçladığı açıktı.

"Diğer mektup," dedi Ana, parşömeni Saga'ya uzatarak. "Paket daha büyük ama daha hafif."

"Rökksgarde'ye gönderilmiş," dedi Saga. "Orası neresi?" Ana omuz silkti.

"Alpine catspaw," diye okudu Saga. "İki hafta kurutun, sonra öğütüp ince bir toz haline getirin." Gözlerini mektuba dikmiş, yeni sözcüklerin ortaya çıkmasını istiyordu. Ama gözlerini kaç kez kırıştırırsa kırpsın, mektup hâlâ çıldırtıcı derecede seyrekti.

"Adresleri değiştirmeliyiz," dedi Ana hevesle. "Kedi pençesini kuzeye, hindrium'u da doğuya gönder."

Saga başını salladı, malzemelerini çıkarırken yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu yeterince basit olacaktı; içteki mesaja dokunmasına gerek kalmadan sadece dış parşömenlerin üzerindeki adresleri değiştirecekti. Saga, Alfson'un sıkışık tarzını taklit etmek için harf harf çalıştı ve kraliçenin yaban arısı mührüyle yeniden mühürledi. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı.

Taş duvara yaslanan Saga Ana'ya baktı. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim, Ana?" diye sordu ihtiyatla. "Bunu neden yapıyorsun? Neden kendini böyle riske atıyorsun?"

Ana dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Başka hiç kimsenin kız kardeşinin benimkiyle aynı kaderi paylaşmamasını hayal ediyorum."

Saga'nın göğsünde bir sızı büyüdü. "Kız kardeşin-"

"Sütunun üzerine koyun," dedi Ana. Başını kaldırdı, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı. Ama düşüncesi ne olursa olsun, Ana bunu dile getirmemeye karar verdi.

"Çok üzgünüm, Ana."

Ana başını salladı. "Uzun zaman önceydi. Onu zar zor hatırlıyorum. Ama onu asla unutmadım."

"Bu duyguyu çok iyi anlıyorum," dedi Saga.

Ana'nın yüzünde bir kalp atışından daha kısa süren bir ifade belirdi. Ama bu kadarı yeterliydi. Çünkü o anda Ana, Saga'ya çok önemli bir şeyi açıklamıştı.

"Tam da benimle çelişmek üzereydin."

Ana sanki konuşmamak için dudaklarını birbirine doladı. "*Biliyorsun*," diye fısıldadı Saga, farkındalık yerine oturmaya başlamıştı.

Ana'nın yerine oturtmaya çalıştığı maske düştü. "Ben bir şey biliyorum. Sen... bir şey biliyor musun?"

Saga'nın zihni çılgınca bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Ama o kelimeleri bir araya getiremeden Ana konuştu.

"Kız kardeşin yaşıyor." Ana'nın gözleri yaşlarla doldu. "Sana söylemeliydim ama emin olmam gerekiyordu..."

"Nasıl?" diye sordu Saga, söyleyebildiği tek kelimeyle.

"Biliyorum çünkü..." Ana'nın bakışları Saga'nıninkilerle yürek parçalayıcı bir saniyeliğine buluştu. "Çünkü kız kardeşim Eisa'nın yerine sütuna kondu."

Saga hasta olacakmış gibi hissetti.

"Volsik'ler içindi," diye devam etti Ana. "Íseldur için. Diyarın bir Koruyucusu *her zaman* tahtta oturmalıdır. Ve bu yüzden bir fedakârlık yapılması gerekiyordu." Ana'nın yüzünde perili, boş bir ifade belirmişti. "Ben daha beş yaşındaydım, küçük Bryndís ise neredeyse üç yaşındaydı."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Saga, içinden tiksinti akıyordu. "Bir çocuğu öldürdüler-"

"Bu benim ailemin seçimiydi," dedi Ana, öfkesi sözlerini keskinleştirerek. "Bryndís için bu kaderi *onlar* seçti."

Mide bulantısı Saga'nın midesini bulandırdı. "Ceset," diye fısıldadı, sözünü bitirmeden. Urkanlar bunu bir gösteri haline getirmişlerdi - tüm Sunnavik'i ailesinin ölümüne tanıklık etmeleri için Askaborg'un çukurlarına getirmişlerdi. Küçük Bryndís ne kadar dehşet çekmiş olmalıydı. Ve cesetleri Askaborg'un çukurlarında tam bir yıl boyunca sergilenmeye bırakmışlardı; Saga'nın umutsuzca düşünmemeye çalıştığı her türlü saygısızlığa maruz kalmışlardı.

Saga kolunu beceriksizce Ana'nın omzuna doladı. "Özür dilerim," dedi, doğru kelimeleri bulamıyordu. Doğru sözcükler *yoktu*. Ama onun varlığı bile Ana'yı yatıştırıyor gibiydi.

"Özür dilerim," diye burnunu çekti Ana, gözyaşlarını yanaklarından silerek. "Kendimi unuttum, Ekselansları-"

"Sadece Saga," dedi Saga, kaşları birbirine yaklaşarak. "Artık aramızda Majesteleri yok. Biz arkadaşız, Ana."

Ana'nın yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü ve Saga onun saçlarını düzeltti. "Başka kim biliyor, Ana?" diye sordu onun yerine. "Uppreisna'nın Eisa'dan haberi var mı?"

Ana başını yavaşça salladı. "O zamanlar Uppreisna diye bir şey *yoktu*. Bu gizli bir meseleydi. Sadece ailem ve babanın maiyetinden bazıları biliyordu. Kimseye söylemememiz emredilmişti. Sızıntılar ve hainler vardı, kime güvenilebileceği belirsizdi. Urkanlar surları aştığında bilenlerin çoğu öldürüldü. Annem hayatta kaldı ama akıllı asla yerine gelmedi. Ben on iki yaşındayken kendi canına kıydı. Ve şimdi, sırrı sadece ben taşıyorum. Kız kardeşimin fedakârlığı boşa gitmesin diye bunca yıl onu kalbime yakın tuttum. Eisa için en güvenli yol bu gibi görünüyordu."

"O kuzeyde," dedi Saga. "Ama Signe onun peşinde ve ben... onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Saga'nın çenesi sıkıştı, duyguları boğazını tırmaladı. *Ağlama*, dedi kendi kendine. *Ağlama*. Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun ki, o an kısa sürede geçti ve duyguların yerini sertleşmiş bir kararlılık aldı. Ana'nın kız kardeşini duymak onu daha fazlasını yapmaya heveslendirdi. "Şimdi ne yapacağız, Ana? Sırada ne var?"

"Zorlamaya devam edeceğiz," dedi Ana. "Yeni bir şey bulabildiniz mi?" Saga başını salladı. "Denedim, ama-"

"Denemeye devam et," diye teşvik etti Ana. "Araştırmaya devam edin. Eğer Kara Pelerin'in gerçek adını öğrenirsek, en iyi suikastçılarımızı onun peşinden gönderebiliriz. Ortadan kaybolmasını sağlayabiliriz. Ve eğer Lekka'nın Galdra'yı nereye götürdüğünü öğrenirsek, akrabalarımızı kurtarmak için bir plan yapabiliriz."

Saga başını salladı.

"İyi iş çıkardın Saga," dedi Ana yavaşça. "Ama bu cevapları ortaya çıkarmak istiyorsak, daha cesur olman gerekebilir." Durakladı. "Lekka'yı ve Kara Pelerin'i indirdikten sonra seni kaleden alacağız. Sizi Midfjord'a yerleştireceğiz."

Saga kendini yorgun hissediyordu. Bu geceki ziyafet ve Ana'nın kız kardeşini öğrenmesi, geleceğinin neler getireceğini hatırlatıyordu. Askaborg'da kalırsa *onlardan* biri olacaktı. Masumların kanının dökülmesinde suç ortağı olacaktı. Bu düşünce kaleden ayrılma ihtimali karşısında yaşadığı paniği biraz olsun azaltmıştı.

"Midfjord mu?"

Ana başını salladı. "Batı Ormanı'nın güney sınırına yakın. Güney Galdra için bir merkez. Güvende olacağın bir yer. Zamanla seni Kopa'ya götürebiliriz."

Saga mide bulantısını bastırdı. Ana ona özgürlük için bir şans sunuyordu. Kendisi için bir seçim yapma şansı. Bir gün kız kardeşini görme şansı. Aslında bu bir seçim değildi. Önündeki tek yol buydu.

"Bilgiyi alacağım, Ana. Sana hemen şimdi yemin ederim. Onu elde edene kadar rahat etmeyeceğim."

Ana başını salladı, gözleri parlıyordu. "Güzel." Ayağa kalktı, parşömenleri ve iki koliyi toplayıp bir el çantasına yerleştirdi. "Bunları bu gece göndereceğim. Beyaz keteni kontrol et."

Ana dönmek istedi ama durakladı. "Teşekkür ederim, Saga," dedi. "Her şey için teşekkür ederim."

Eisa yaşayabilsin diye ölen küçük Bryndís'i düşündükçe Saga'nın boğazında bir şeyler düğümleniyordu. Signe'nin Bryndís'in fedakârlığını çalmasına izin vermeyecekti. Eisa'yı ele geçirmesini engellemek için her şeyi yapardı.

Ana utangaç bir el sallayıyla Asla Kulesi'nin kapısından içeri süzüldü ve Saga'yı yalnız bıraktı.

Ay ışığında otururken Saga düşüncelerini bir plana dönüştürmeye çalıştı. Alfson'un çalışma odası bir sonraki görevi olacaktı. Kilit açma pratiği yapmıştı. Dolabın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yarın çalışma odasına giden yolun haritasını çıkaracak, adımları sayacak ve Klaernar'ın devriye düzenini gözlemleyecek, böylece gecenin köründe oraya varabilecekti.

Ama bu gece sadece yorgunluk vardı. Bu gece uyku olacaktı. Geçirdiği günden sonra, yatağına kavuşma ihtimali çok cazipti. Bir esnemeyi bastıran Saga, odasına güvenle çekilmek için yeterli zamanın geçtiğine karar verdi.

Ama sonra merdivenlerin dibinden gelen hafif bir menteşe sesi duydu.

Birisi kuleye girmişti, yavaşça merdivenleri tırmanıyordu. Saga'nın bakışları saklanacak bir yer aramak için umutsuzca kuledeki odanın etrafında dolaştı ama oda mobilyasızdı, açık ve korunmasızdı.

Kapana kısılmıştı, çıkış bulamıyordu. Köşeye sıkışmıştı, tıpkı uzun zaman önce o gün olduğu gibi...

Kapı itilerek açıldı.

Ve Kassandr Rurik içeri adım attı.

Panik hızla öfkeye dönüşürken nefesi kesildi. "Burada ne arıyorsun, Rurik?" diye sordu.

"Sana bir şey göstermeye geldim," dedi Rurik. Uzun bedenini rahatsız edici bir kayıtsızlıkla taş duvara yasladı.

Tanrım, bu adam kadının ödünü koparmıştı, hem de ne için? Öne doğru atılarak adamın göğsünü itti ama adam boyun eğmedi. "O zaman yarın göster bana. Buraya gizlice gelip beni korkutma, göt herif!"

Rurik, sinir bozucu bir şekilde kaşlarını kaldırarak eğlendi. "Beklemek istemedim." İki büyük el omuzlarını sararak onu döndürdü. "Bak," dedi.

Ama onun arkasındayken odaklanmak imkânsızdı. Rurik'in iri bedeni onu pencereye doğru sıkıştırırken Saga'nın kirpikleri titriyordu. "Bak," diye tekrarladı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı. Pencere kale arazisine ve ötesindeki Sunnavík'e bakıyordu. Açık bir geceydi, kardeş aylar parlak bir şekilde parlıyordu -Malla, kalın bir hilal, Marra ise yumuşak ve yuvarlaklı.

"Dolunay mı?" diye tahmin etti.

"İşte," diye fısıldadı adam, nefesi kulağını gıdıklıyordu.

Her şey puslu ve tehlikeli derecede sıcaktı ama Saga kendini ufku araştırmaya zorladı. Onu Sunnavik'in en uzak noktalarında, şehrin limanı gibi görünen yerde gördü; titreşen turuncu bir parıltı.

"Bir yangın mı?" Saga gözlerini kısarak yaklaştı. "Limanda." Nefes nefese kaldı. "Bu *senin* gemin mi?"

Rurik kıkırdadı, ses doğrudan ayak parmaklarına kadar gürledi. Omuzlarını serbest bıraktı ve Saga gözlerini kırıştırdı. İşte o zaman burun deliklerini tuhaf bir koku karşıladı.

Duman kokusu. Kassandr Rurik hafif duman kokuyordu. Saga dönüp ona baktı. "Sen."

Rurik garip, okunamayan bir bakışla onu izledi.

"Tekneni yaktın!" diye bağırdı. "Neden, ne, sabah yola çıkmayacak mıydın?"

"Evet. Gerçekten çok üzücü. Rovgolod çok bağılıyor ve saçlarını yoluyor." "Sen... sen delisin!"

"Ben... *yaratıcı* olmayı tercih ediyorum."

Saga'nın kaşları birbirine çarptı. "Bunu bana neden gösterdin?"

Rurik'in bakışları Saga'nın yüzünde dolaştı, ifadesi okunamıyordu. "İkimizin de sırları var," dedi yumuşak bir sesle. "Bu şey hoşuma gitti."

Saga gözlerini kırıştırdı, gerçeklik hızla zihnine yayılıyordu. Bu kadar yakından ve parlak Marra'nın ışığında, Saga onun daha önce hiç görmediği kadar çok yönünü görebiliyordu; yanağındaki sık yara izi, bir kaşının diğerinden biraz daha yukarı kalkması gibi.

Kendini sabitlemek için onun dirseklerini kavradı.

Rurik gevşemiş bir tutam saçı yüzünden geriye doğru taradı, parmaklarının uçları teninde fısıldadı. "Bugün küpen var," dedi usulca, sallanan kuşa dokunarak. Rurik ona doğru eğildi, nefesi yanağını ısıtıyordu. O kadar yakındı ki, o kadar çok yakındı ki, o kadar lezzetli bir şekilde büyüktü ki.

"Kalıyorum," diye fısıldadı Rurik, "yarım kalan işlerimi tamamlayana kadar."

Tatmin olmak. Bu kelime vücudunda zonkluyor gibiydi.

Ama zihnindeki sıcak pus, çan sesleriyle dağıldı. Saga pencereye koştu. Tazılar aşağıdaki kale arazisine yayılmıştı, Klaernar da onları yakından takip ediyordu. En son iki geniş omuzlu adam dışarı çıktı ve ilerleyişi inceledi. Malla'nın ışığı figürlerin üzerine düşerek Magnus Hansson'un kusursuz profilini ortaya çıkardı. Bakışları

Magnus gibi geniş, daha koyu tenli ve siyah saçlarında açık renk çizgiler olan ikinci adama doğru uçu. Adam döndüğünde nefesi kesildi. Kont Skotha.

Skotha'nın omuzlarına siyah kurt postundan bir pelerin sarılmıştı.

Saga'nın eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kara Pelerin," diye homurdandı.

"Odana dönüyor olmalısın," dedi Rurik sertçe. "Ben izleyeceğim. Eğer sana yaklaşan olursa, onları korkutup kaçıracağım."

Saga'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Çantasını topladı. Merdivenlerden aşağı koştu. Ve Saga, odasının kapılarının ardında tek başına güvende olana kadar durmadı.

Bölüm Otuz Beş

KALASGARDE

Sabah soğuk ve griydi, Silla'nın ruh haline uyuyordu. Omzunun üzerinden bir bakış atarak ormanda sinsice dolaşan canavarın izini aradı. Ama sadece Rey vardı, kalkanlı evin kapısında durmuş, onun avludaki adımlarını izliyordu. Canavarın yedi günlük bir döngüde saldıracağına dair korkunç öngörüsü, bugün şiddet yaşanacağını tahmin etmesine neden olmuştu.

"Beş dakika," dedi Rey kapı aralığından, lébrynja zırhının tokasını bağlarken.

Ahıra girerken Silla'nın içinde bir umut ışığı belirdi. Acaba bugün Kahverengi At'ın nihayet ikramı kabul ettiği gün mü olacaktı? Ama at ondan uzaklaşmadan önce kuyruğu sallandı ve Silla'nın ağlamamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Vazgeçmeyeceğine yemin etmişti ama Silla'nın kararlılığı çöküyordu.

Her şey parçalanıyordu.

Toparlanma çığılığı atmaya çalıştı ama zihni bomboştu.

Hearthfire düşünceleri, denedi ama ısıtıcı hiçbir şey toplayamadı.

"Silla?" diye seslendi Rey'in sert sesi avludan.

O, diye düşündü. *O benim ocak ateşi düşüncem.* Silla başını iki yana salladı. Hayır. Sparring onun ocak ateşi düşüncesi idi.

Silla derin bir nefes aldı, sonra antrenmanda ona katılmak için ahırdan dışarı çıktı. Artık yürüyemeyecek hale gelene kadar bir ayağını diğerinin önüne koyacaktı.

"Kalbinin atışına ODAKLAN," dedi Harpa birkaç saat sonra. "Damarlarında akan kanı hisset. Galdur'unun kalbini hisset, sakın ve dinleniyor."

Hepsini daha önce denemiş olmasına rağmen, Silla kendini tekrar denemeye zorladı. Göz kapaklarının arkasında dönen şekillere odaklandı. Daireler tekilleşene kadar çalkalandı ve hayır, bu bir daire değil, ona bakan iki buz mavisi gözü olan bir yüzdü.

Senin hatan. Sen olmalıydın.

Silla sabırsızlığın ötesindeydi. Kızgınlığın da ötesindeydi. Bir zamanlar sıcaklık ve her şeyin yoluna gireceği hissiyle doluyken, şimdi soğuk ve boştu. O öldüğünde her şeyi elinden alınmıştı ve bunu daha yeni fark ediyordu-

İyimserliğiniz sığ ve yanlış.

Bunu Rey söylemişti. Onun içini görmüştü. Onu saf bir kız olarak görmüştü. Ve ne kadar da haklıydı. Peki kız ne cevap vermişti? *Korkunç şeylerin seni tanımlamasına izin vermek zorunda değilsin.* Ne kadar da aptalmış.

Dudaklarından acı bir kahkaha döküldü.

"Teslim ol," dedi Harpa, o saat bininci kez. "Geçmişine teslim ol. Değiştiremeyeceğin şeylere güç verme."

"Kelimeler kolay," dedi Silla.

Harpa'nın iç çekişi uzun ve yorgundu. Bu rutinden onun bile yorulduğu belliydi. "Doğru," dedi Harpa, Silla'yı çok şaşırtarak. "En cesur savaşçılar bile hâlâ böyle şeylerle mücadele ediyor."

Silla'nın gözleri akıl hocasınıninkileri buldu ve orada gördü - onarılmamış bir yara; Harpa'nın dünyadan sakladığı pürüzlü parçaları olan bir şey.

İkiyüzlü! diye bağırmak istedi. Harpa'nın ona teslim olmasını söylemesi ne kadar kolaydı, oysa kendisi kendi tavsiyesine uyamıyordu. İçindeki boşluk çirkin bir şeyle doldu. Silla Harpa'yı incitmek, bir şeyleri kırıp dökmek, kendisinin yaralandığı gibi başkalarını da yaralamak istiyordu.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılan Silla ağzını açtı. Ama daha konuşmadan Harpa'nın kamarasının kapısı açıldı. Bir çift savaşçının içeri daldığını görmek için döndüler, en büyüğü bir kadının bedenini kucaklıyordu. İki adamın akraba olduğu belliydi, ikisi de soluk tenli ve mavi gözlüydü. Ama ikisinden uzun olanın gür siyah sakalında tek bir beyaz çizgi vardı.

Diğerinin tıraşlı kafatasında dönen mavi dövmeler vardı. Bu adamın gözleri Silla'nınkileri buldu ve sertleşti. Bir an için oda kımıldamadan durdu, kan damlaları sürekli yere vuruyor, vuruyor, vuruyordu.

"Hef? Ketill?" Harpa onlara doğru koştu. "Ne oldu?"

"Freydis," diye homurdandı sakallı adam. "Bir şey ona saldırdı. Ona saldırmadan önce bir düzine koyun yedi. Tazılar o şeyi ürküttü. Daha kötüsü olmadan onu kovaladılar, Hábrók onları övüyor."

Bir eli Silla'nın ağzına gitti. Rey haklıydı. Yaratık yine saldırmıştı.

"Silla, yat," diye bağırdı Harpa ve Silla hemen anladı. Ayağa fırlayıp kulübenin köşesindeki yatağa koştu, bir kitabı ve bir sopayı süpürüp kürkleri geri çekti.

Harpa'nın gözleri taş gibi sertti. "Onu yere yatır, Hef."

Uzun boylu savaşçı yaralı kadını yatağa yatırdı ve kadın kıvrandı, dudaklarından tiz bir ses çıktı. Kulübeyi tuhaf bir koku doldurdu; kanın metalik tınısı topraksı, çürümeye yüz tutmuş bir çürümeyle karışmıştı. Kan, o kadar çok kan vardı ki kadının yün elbisesinin önünü kaplamıştı.

"Sus, Freydis," dedi Hef, bir elini kadının alnında gezdirerek. "Artık Harpa'nın yanındasın. O seni yola getirecek."

Oda Silla'nın gözleri önünde sallanırken, Freydis elini duvara dayayıp sabitlemeye çalıştı. Çok benzerdi, babasının aldığı ölüm yaralarına çok benziyordu. Skarstad yakınlarındaki yolda onu tutan savaşçının alaycı kahkahalarını, yükseklerden gelen kara şahinin çığlığını duyabiliyordu...

Kumaşın keskin yırtılışı Silla'yı gerçeğe geri çekti. Harpa kadının elbisesini kesmiş ve kumaşı yavaşça geri sıırıyordu. Ortaya çıkan yara öylesine dehşet vericiydi ki, Silla'nın ciğerlerine hava doldu.

Freydis'in karnında eşit büyüklükte iki yara olduğu görülüyordu. Silla daha dikkatli baktı. Bir şey yaralardan birini kapatıyordu, onca kanın arasından görmek imkânsızdı. Tanrım. Çok fazla kan vardı. Silla'nın sadece en temel şifa bilgisi vardı ama içindeki bilgi ona o şeyi Freydis'in bedeninden çıkarmanın ölümün onu daha çabuk ele geçirmesine neden olacağını söylüyordu.

Harpa'nın gözleri Hef'inkilere kaydı, aralarında sessiz bir bakış geçti. Silla söze gerek duymadan anlamıştı. Bu ölümcül bir yaraydı.

"Su," diye tersledi Harpa. "Ketill, kapı aralığında oyalanmayı bırak ve arkadaki dereden bir kova doldur. Silla, sağdan dördüncü kavanozun üçüncü rafındaki mantarları getir."

Kel savaşçı aceleyle kapıdan çıkarken, Silla da mantarları bulmaya koştu. Hareket ettikçe, sanki ayakları sağlam bir zemine basmıyormuş gibi sersemlediğini hissetti. Birden, daha önce yaşadığı sıkıntılar çok küçük geldi.

Gözleri Harpa'nın raflarındaki kavanozları tararken en üst köşedeki bir tanesine takıldı. Tanınma tüm vücuduna inen bir tokat gibi oldu. Görüşü tünelleşirken Silla kendini çalışma masasının üzerinde sabitledi.

Boğumlu yeşil yapraklar bir kavanozun içine tikiştirilmişti.

Silla nefes aldı, sonra verdi. Yapraklar ev gibi, rahatlık gibi, zehir ve yalan gibi görünüyordu. *On yıl* diye fısıldadılar. *Birlikte çok iyiydik. Neden bıraktın?*

Tırnakları avuçlarına batarken Silla'nın bedeni kısıtlamayla titredi. Cildi çok sıkı hissediyor, kalbi ihtiyaçla çarpıyordu.

Bir yaprak daha iyi hissetmek için. Unutmak için bir saniye.

"Silla!" diye bağırdı Harpa.

"Onları görüyorum," diye yalan söyledi Silla. Sanki transa geçmiş gibi, yavaş ve kararsız hareketlerle ilerliyordu. Silla bir sandalyeyi rafa çekti, omzunun üzerinden baktı. Harpa ve iki savaşçı Freydis'in kırık bedeninin üzerine eğilmiş, sırtlarını ona dönmüşlerdi. Silla uzandı. Skjöld yapraklarından oluşan kavanozu aldı. Aşağı indi ve erzak torbasının içine koydu.

Suçluluk duygusu Silla'nın damarlarında dolaştı ama artık eski bir yoldaştı.

Uzun bir nefesle solmuş mantar kavanozunu buldu ve onları Harpa'ya getirdi. Onları kokusundan tanıdı - Uyum Ayini sırasında onu zihninin kıvrımlarına getirmek için sunulanlarla aynıydı.

Ve Silla anladı. Harpa'nın amacı Freydis'in acısını hafifletmektir. Ölümünde ona huzur vermektir.

Kalbi arpan Silla, Harpa'nın kısa talimatlarını izledi ve mantarlardan bir çay hazırladı. Birkaç uzun dakikadan sonra, elinde demlenmiş sıvıdan bir fincanla yatağa yaklaştı. Hef'in gözleri parlıyordu, yüzü kederle gerilmişti, Ketill ise yaklaşırken Silla'ya yan gözle baktı. Harpa, Freydis'in karnını bir battaniyeyle örtmüş, yüzündeki kiri silmişti. Yatağın etrafında mumlar yanıyordu ve Harpa anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken başı öne eğikti. Yaralı kadının sırtı yatağa doğru eğildi ve acı dolu bir ses çıkardı.

"Vedalaşmanız için size biraz zaman vereceğiz," dedi Harpa, fincanı Silla'dan alıp yatağın yanına, yere koyarken. "Bana seslen

Hazır olduğunuzda."

Harpa, Silla'nın pelerinini ve erzak çuvalını kaptığı gibi odanın öbür ucuna yürüdü. Kalbi kafatasına, dizlerine, parmak uçlarına arpan Silla, dışarıda onu izledi.

"Bugünlük işimiz bitti," dedi Harpa. "Bedenini ve zihnini dinlendireceksin. Ne istediğini çok iyi düşün."

Silla nefesini tuttu. Harpa onun ne aldığını biliyor muydu? Onu görmüş müydü? Ama Harpa çantasını ve pelerinini teslim ederken, Silla uzun bir nefes verdi.

"Kamayı bırakmaya hazır olana kadar geri dönme." Harpa durakladı, Silla'yı o bildik bakışlarıyla izliyordu. Yanakları kızaran Silla, azarlanmış bir ocuk gibi ayaklarına baktı.

O anda çok fazla şey hissetti - Freydis için üzüldü; Harpa'nın açık szllĞne öfkelendi; kendi başarısızlıklarından utandı. Ve her zaman var olan suçluluk duygusu. Uyuşmayı arzuluyordu, tüm bunlardan kurtulmayı. Silla duvardan uzaklaştı.

Ve koğuşların parıldayan kenarından geçerken, Hef'in sesi açıklıkta çınladı.

"Vakit geldi, Harpa."

Otuz Altıncı Bölüm

Eyerin ön tarafında dengelediği sandıktan Rey'in kulaklarına bir telaşla yumuşak miyavlamalar geldi. Patika boyunca ilerlerken azalan güneş sırtlarında keskin bir şekilde parlıyordu. Kalasgarde ve çevresindeki çiftliklerde devriye gezmekle geçen bir günün ardından Rey yorgundu. Bildiği kadarıyla yaratık saldırmamıştı ve bu da onu meraklandırıyordu. Yedi günlük döngü sadece bir tesadüf müydü?

Vig'in çiftliğinde yaptığı son devriye sırasında Vig yeni bir civciv yumurtasından bahsetmiş ve bu fikir Rey'in aklına gelmişti. Günlerce Silla'nın yüzünü güldürecek bir yol bulmak için zihnini yormuştu. Ona bir avuç yavru civciv verdiğinde yaşadığı şaşkınlığı düşününce dudaklarının kenarları seğirdi.

Rey'le birlikte patika boyunca ilerlerken Vig, "Onları yarın bana geri vermelisin, yoksa Runný bana yeni bir kış yırtar," diye uyardı. "Bu yavrulara oldukça düşkün oldu. Anneleri onlarla hiçbir şey yapmak istemedi, bu yüzden onu hiç özlemeyecekler. Sadece onları besle, seni seveceklerdir. Tavuklar böyle basittir."

Vig durakladı ve Rey onun endişesini hissedebiliyordu. "Bu gece surlarda devriye gezmek için komşuları toplayacağım ama yarın çiftlikte bana ihtiyaç var. Bensiz idare edebilir misin?"

Rey başını salladı ve bir plan oluşturmaya çalıştı. Yaratığın ne olduğunu bilmeden bir tuzak kuramazdı ama belki bir koyun leşiyle onu cezbetmeye çalışabilirdi.

Kalkan-evin koğuşlarının eşliğini geçtiklerinde Silla'yı tahta bir kılıcı havada savururken buldular. Harpa'nın evinden geri mi dönmüştü?

Bu bölgelerde gizlenen canavarla *yalnız* mı? Bağırsaklarında öfke birikti ama yerini çabucak endişeye bıraktı.

Rey bu kadına her zaman uyum sağlamıştı; uzun zamandır onu göz ucuyla izliyor, her gülümsemesini, her irkilmesini, her küçük ifadesini işaretliyordu. Bu yüzden belki de hemen fark etmesi şaşırtıcı değildi.

Ters giden bir şeyler vardı.

"Evine git, Vig," dedi Rey.

"Yardımanın için teşekkürler, Vig," diye yanıtladı Vig alaycı bir sesle. "Mükemmel navigasyon becerilerin için teşekkür ederim, Vig. Bize tavuklarını ödünç verdiğin için teşekkürler, Vig."

Rey gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Bizim adımıza Gyda'ya teşekkür et," dedi sırf adamı kızdırmak için. "Akşam yemeğini seninle birlikte gönderdiği için."

"Göt herif," diye mırıldandı Vig alaycı bir sesle, ama Rey bineğinin dönüp patikadan aşağı indiğinin işaretlerini duydu.

Attan inerek, At'ı ahıra götüren Silla'yı izledi. Alışılmadık bir dikkatsizlikle alıştırma yaparken saçları gevşekti ve yüzünü gizliyordu. Alıştırma kılıcını yukarı doğru bir ivmeyle savururken ayağı bir taşla takıldı ve bir lanetle öne doğru tökezledi.

Rey bu tekil harekette yüzlerce küçük hata görmüştü ama onları işaret etmekten daha iyisini biliyordu. At'ın eyerini çıkarıp suyunu tazeledikten sonra, Silla ile konuşana kadar civcivleri ahırda bırakmaya karar verdi.

Temkinli bir şekilde yaklaştı. "Bir dövüş partnerine ihtiyacın var mı?"

Karmakarışık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kırmızı çerçeveli gözlerini net bir şekilde görmesini sağladı.

"Ne oldu?" diye tersledi, niyetlendiğinden daha sert bir şekilde. Rey'in elinde değildi; kızın gözyaşlarının kanıtı onda birinin kafasına baltayı saplama isteği uyandırmıştı.

Silla onun bakışlarına karşılık vermeden, "Büyükanneni ziyaret etmelisin," dedi. "Ne oldu?" diye sordu, sesini sakinleştirmeye çalışarak.

"Bir kadın öldü."

"Kim?" Rey çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak sordu.

"Freydis," diye yanıtladı Silla.

"Hefin karısı," diye mırıldandı Rey, ellerini saçlarında gezdirerek. "Nasıl? Ne oldu?"

"Sanırım senin yaratığın," dedi Silla.

Rey uzun bir nefes verdi. Vig, Hef ve Freydis'in şehir dışında olduğunu duymuştu. Hef'in çiftliğine gitmişler, orayı boş bulmuşlar ve söylentinin doğru olduğunu varsaymışlardı. Çok geç kalmışlardı; bu şeyi durdurmak için çok geç kalmışlardı ve şimdi bir şansının olması için yedi gün daha geçmesi gerekecekti...

"Harpa'ya gitmelisin."

Rey, "Yaratık yedi gün daha saldırmayacak," dedi.

onu

Silla ürperdi. "Bu... onun içinde bir şey bıraktı."

"Bir şey mi var?" Rey, Harpa'ya doğru koşma içgüdüsüyle savaştı.

kadının vücudunda ne kaldığını keşfetmeye çalışıyordu. Ama Silla'nın sesinde onu duraklatan bir şey vardı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Uzaklara gönderildim." Sesi titriyordu.

Rey ileri atıldı ve onu kendine doğru çekti. Onu bu halde görmek göğsünde bir acı uçurumunun açılmasına neden oldu. Eğer yapabilseydi, Rey bu acıyı ondan alır ve kendisi katlanırdı. Yaratığı durdurmayı başaramamıştı ve geçtiğimiz günler ve haftalar boyunca Silla'ya mücadelesinde yardım edememişti. Şu anda hiçbir şeyi doğru yapamıyormuş gibi hissediyordu.

"Harpa'ya gitmelisin," dedi, sesi ona karşı boğuklaşmıştı.

"Hayır," dedi, istediğinden daha güçlü bir sesle. Ama bu karar göğsünün derinliklerine kök salmıştı. Bildiği bir his ona bu gece burada kendisine ihtiyaç olduğunu söylüyordu. Onunla birlikte. "Yaratık saldırdı. Artık Harpa'yı görmek için yedi günüm var." Eli kızın saçlarına gitti ve nazikçe okşadı.

"Çirkin bir manzara mıydı?" "O öldü ve ben... ben..." Yüzünü onun göğsüne gömdü. Rey düzeltti

ellerini buklelerinin üzerinde gezdirerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. İçinden kendine lanet okudu.

"Neden buradayım Rey?"

Elleri hareketsiz kaldı. Onun söylemesini beklediği şey bu değildi.

"Güvenlik için.

Harpa'dan öğrenmek için."

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Rey, o kadar yumuşaktı ki zar zor duyuldu.

"Krallıktaki en kötü şöhretli kumandanlardan birini öldürdün. Tecrübeli bir suikastçıyı öldürdün, beni bile alt eden birini." Gurur göğsünde kabardı ve Rey sonunda doğru kelimeleri bulduğunu umdu. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Ama Rey onu şaşırtıcı bir güçle itti. Saçlarını yüzünden çekerek ona gönderdiği saf ateş bakışı Rey'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Görünüşe göre söylenecek doğru şey hiç de bu değildi.

Sessizlik birkaç dakika sürdü, ta ki kadın "Spar ile Ben.

" Rey başını sallayarak alıştırma kılıcını getirdi ve birlikte çalıştılar. hareketleri. Halsiz ve odaklanmamıştı ama Rey bugünün hassasiyetten çok *bir şeyler* yapmakla ilgili olduğunu anlamıştı. Ve böylece, bir saat boyunca, onun özensiz saldırılarını engelledi ve normalde izin vermeyeceği şekilde yer kazanmasına izin verdi.

Kız tamamen tahmin edilebilir bir hamleyle ona saldırdığında, Rey kızın bir darbe indirmesine izin verdi ve alıştırma kılıcını elinden düşürdü.

"Senin merhametini istemiyorum," diye homurdanarak terden ıslanmış alnını sildi.

Rey kaşlarını çattı. "Ben-"

"Kazanmama izin vermeyi bırak."

"Pekâlâ." Kılıcını geri aldı ve onu dikkatle izledi. Silla kafese kapatılmış bir hayvana benziyor, huzursuz bir enerjiyle volta atıyordu.

Çenesini ayarlayarak duruşunu genişletti, Silla da onun hareketlerini yansıttı. Ve sonra Rey yirmi yıllık pratiğini konuşturdu; kılıcının düz kısmı Silla'nın kılıç eline çarptı, ileri doğru bir hamleyle Silla'nın ince bileğini avucunun içine aldı. Sırtını göğsüne dayayana dek onu etrafında döndürdü.

Kadının kokusu kan dolaşımına karışarak düşüncelerini alt üst etti. Rey, kızın kendisine dokunduğu genişliğe vücudunun verdiği tepkiyi durdurmaya çalıştı; kızın zihni ona yetişirken göğsünün kabarmasını fark etmemeye çalıştı.

Başını onun kulağının kabuğuna doğru eğen Rey, "Dinlenmen gerek Silla," diye fısıldadı.

"Bana *dinlenmemi* söylemeyi kes!" Rey'in kaşları onun bu çıkışı karşısında birbirine çarpıldı. Ona karşı mücadele etti ve Rey onu serbest bıraktı. Dönerek onunla yüzleşti. "Dinlenmeye ihtiyacım yok. Onu almam gerek."

Rey'in zihni onun kelimelerindeki boşlukları doldurmak için yarıştı. "Saga."

Silla kılıcını geri aldı ve yanan gözlerle ona baktı. "Yine mi?" "Hayır," diye homurdandı. Kızgın bir hışımla arkasını döndü. "Silla."

Saldırı pozisyonu aldı ve bir kez daha sekans boyunca koşmaya hazırlandı.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun Silla?"

Omuz silkti.

Gözleri kısıldı. "Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" Sessizlik.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Kadın cevap vermedi.

Rey'in alçak hırıltısı havayı sarstı. "Kalkan evine gel ve dinlen. Bir şeyler ye. Daha sonra, devam etmek istersen dışarı çıkabilirsin."

"Sen git. Ben kalacağım."

Rey dişlerini sıktı. "Kendini çok yoracaksın."

"Kulağa hoş bir gelişme gibi geliyor," diye mırıldandı.

Rey, Freydis arkasını dönmeden önce onun omzunu tuttu. Bu Freydis'in ölümünden daha fazlasıydı. Galdur'unu ifade edememesinden daha fazlasıydı. "Ne oldu?"

Onunla göz göze gelmedi.

Adam onu nazikçe salladı. "Ne. Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Kadın adamın elini çekiştirdi, ama adam ikinci bir eliyle sertçe vurdu. "Eğer kendi başının çaresine bakmazsan, bunu senin için yapmak zorunda kalacağım." Ve böylece bir kolunu Silla'nın beline doladı, onu omzuna attı ve kalkan evine doğru yürüdü. Silla haykırdı, sırtına vurdu, önünü tekmeledi ama ne onun cüssesine ne de gücüne denkti.

Kapıyı tekmeleyerek açtıktan sonra Silla'yı ocağın yanındaki sedirin üzerine fırlattı ve kızgın bir kedi gibi dövüşürken kollarını sıkıca yerine sabitledi. "İpleri getireyim mi, yoksa kalacak mısınız?"

Rey'i rahatlatan şey, Silla'nın bu söz karşısında sakinleşmesiydi. Çenesi inatla dışarı doğru çıkmıştı ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Şimdi," dedi Rey, "ne olduğunu bilmiyorum ama seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum. Böyle şeylerden *bahsetmekten* nefret etsem de" - dudağı kıvrıldı- "bunun sana faydası olacağını düşünüyorum."

Kadın bir şey söylemedi, o da devam etti. "Zihin okuyan biri olmadığım için, seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemezsen, alıştırımlarının iyi gitmediğini tahmin edeceğim. Zihnini temizlemekte zorlanıyorsun ve sanırım nedenini biliyorum." Midesi yanıyordu. Tanrılar yukarıda ama bu konuyu açmak istemiyordu ama söylenmesi gerekiyordu. Rey derin bir nefes aldı ve kelimeleri zorla çıkardı. "Sanırım Jonas'ın yaptığı şey peşini bırakmıyor. Alçakça, iğrenç bir şeydi. Korkakça bir şey. Evet, kederle hareket etti ama-"

"O umurumda değil!" diye patladı. Rey gözlerini kırptırdı. "Sen... umursamıyor musun?"

"Hayır!"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden?" Bu soruyu sormaması gerekiyordu ama Rey yine de kendini tutamadı.

Dişleri yumuşak alt dudağına battı. "O... Ben..." Silla'nın başı geriye doğru eğildi ve uzun bir iç çekti. "Karmaşık bir durum."

Rey yüzünü incelemek için onun hizasına çömeldi. Bilmek istiyordu... bilmem gerekiyordu. "Zamandan başka bir şeyim yok."

Gözleri onunkilerle buluştu ve şaşkın bir nefes aldı. "Böyle şeyler duymak istemezsin-"

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana her şeyi söyleyebilirsin," derken buldu kendini Rey. Hemen bir pişmanlık duygusuna kapıldı; kendini fazla açık etmişti ve kelimeleri geri almak için can atıyordu. Ama araştıran bir bakıştan sonra kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Belki de ona değer verdiğimi sanıyordum. Ama şimdi... şimdi anlıyorum ki yalnız ve üzgündüm ve o bana bir süreliğine kendimi iyi hissettirdi." Silla gözlerini kapadı ve titreyerek nefes aldı. "O skjöld yaprakları gibiydi. Üzüntülerimi boğacak bir şey. Kederim için bir tonik. Çok ama çok yanlış giden bir dikkat dağıtma."

Sözlerinde azaptan başka bir şey olmamasına rağmen, Rey'in göğsünde bir şey uyandı ve şarkı söyledi. Bu kadar memnun olması yanıltıcı ama yine de bunu bastıramıyordu...

Rey bakışlarını sertleşmeye zorladı. Eli onunkine dolandı ve hafifçe sıktı. Parmakları buz gibiydi. Ne kadar zamandır oradaydı? "Dikkat dağıtıcı olsun ya da olmasın," dedi, "sana yaptığı şey iğrençti. Bunu hak etmedin-"

"*Tam da hak ettiğim şeydi.*"

Eli onun elinin etrafında sıkılaştı. "Ne?"

"İlías," dedi, sesi kırılarak. Ve sonra, içinde bir anlayış büyüdü. "İlías benim yüzümden öldü. Kardeşin olsaydı sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Rey düşüncelerini dizginlemeye çalışarak derin ve düzenli bir nefes almaya zorladı. Sonunda konuştuğunda sesi alçaktı. "Hayır, yapmazdım Silla." Bakışları onunkilere kaydı, gözleri kocaman ve parlıyordu. "Şimdi dinle Silla, sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim. İlías'ın ölümü sana ait değil."

Kızın kaşları çatıldı ve Rey uzanıp aralarında oluşan çizgiyi düzeltmek istedi. "İlías'ı kardeşim gibi severdim ama o savaşta kontrolünü kaybettiği için öldü. Jonas'ın, Hekla'nın ya da Gunnar'ın kanadını korumasını bekleseydi, kesinlikle savaştan çekip giderdi. Onun ölümü *size ait değil.*"

"Ben olmasaydım o savaşta olmayacaktı."

"Onun ölümünü tamamen üstlenmen ne kadar da açgözlüce," dedi Rey. "Onu bu savaşa sürüklediğim için suçun bir kısmı bana ait değil mi? Peki ya İlıas'ın kendisi? Evet, İlıas'ın hayatını sona erdiren savaş buydu ama bu olmasa bile bir başkası da olabilirdi. Bizden birinin kanadını korumasını beklemeden savaşa daldı. Bu dürtüyü yenmesi için ona kaç kez yardım etmeye çalıştığımı biliyor musunuz? Kaç savaşta şans eseri hayatta kaldı? Onu kontrollü olması konusunda defalarca uyardım. Ve sonunda şans ı tükendi."

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı ve Rey devam etti. "Şunu anla Silla: adım attığımız her savaş alanının son savaşımız olabileceğini bilerek adım atarız. Bu bir savaşçının aldığı risktir. Ve unutma, ateşin etrafında oturduk ve o savaşa girme konusunda oylama yaptık. İlıas riski kabul etti, hepimiz ettik. Onun ölümünden kendini sorumlu tutma. İlıas'ın bunu taşımanı istemeyeceğini biliyorum. Kendini affetmeni ve hayatına devam etmeni isterdi."

Dakikalar böyle sessizce oturarak geçti -Rey, Silla'nın önünde çömelmiş, onun elini tutuyordu. Şu anda ondan herhangi bir şey isteyebilirdi ve o da bunu yapardı. Onu gülümsetecek, gözlerindeki ışığı geri getirecek her şeyi.

"Senin için bir şeyim var," dedi, civcivleri hatırlayarak. Kadının elini bırakarak sandığı almak için dışarı çıktı. Ama kalkan evine döndüğünde Silla gitmiş, perde kapanmıştı.

Rey bankın üzerine çöktü. Sandığın kapağını açtı. Küçük sarı bir tüy yumağını eline aldı ve minik yaratığın başını okşadı. Yaratığa bakarken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Civciv de ona baktı.

"Sanırım," dedi Rey, "bu gece benimle yetinmek zorunda kalacaksın." Piliç dikizledi.

Rey'in bakışları perdeye gitti ve uzun bir iç çekti. En azından uyku ona soğukta antrenman yapmaktan daha iyi gelecekti.

Otuz Yedinci Bölüm

Kuşlar cıvıldıyor, Silla avluyu geçerken güneş neşeyle parlıyordu ama içeride sadece kasvet vardı. Kavanoz cebinde ağırdı ve ileriye doğru attığı her adımda kalçasına çarpıyordu. Ama varlığını hissetmek için onu hissetmesine gerek yoktu. Silla Harpa'dan indiğinden beri kavanozun aşırı derecede farkındaydı.

Arzular içinden süzülüyordu, fısıltılar acımasızdı. Her şeyin ötesinde çok fazlaydı ve Silla bunun çekilen temel bir taş olmasından korkuyordu
-Her an yıkılabilir.

Rey buna bir son verene kadar dikkatini dağıtmak için kendini pratik yapmaya vermişti. Rey'in suçluluk duygusunu yatıştırma çabalarını uzaktan da olsa takdir etmişti ama sözleri içini yakıp kavuran ateşle boy ölçüşemezdi. Bir kadın ölürken yaprakları çalmıştı ve bununla birlikte Silla kim olduğuna dair tüm hislerini kaybetmişti. Yaptığı çok aşağılık bir şeydi, o kadar aşağılıktı ki kendini bile tanıyamıyordu.

Kimdi o?

İğrenç, suçluluk duygusu içinde ve çok yorgundu.

Eli kavanozu buldu, pürüzsüz yüzeyin etrafında kıvrıldı.

Bir işaret. Silla elini geri çekti. Bir işarete ihtiyacı vardı. Ona denemeye devam etmesini söyleyecek bir şeye, *herhangi bir şeye*. Dün gece neredeyse ayağı kayıyordu. Yatağının üzerine dizilmiş budaklı yapraklara bakıyordu. Ama sonra perdenin altından bir sandık kaymış, kulaklarına bir telaşla yumuşak bip sesleri gelmişti.

Rey civcivlerini getirmişti.

İhtiyacı olan işaret buydu. Bir gece için güçlü durmak. İyi bir dinlenmeyle birlikte zihninin berraklaşacağını umuyordu. Ve Silla gözlerini

Sandıktaki çıtaların arasından içindeki minik yaratıklara bakarken uykuya dalmıştı.

şimdi sabah olmuştu ve aradığı berraklığı hiçbir yerde bulamamıştı. Kahverengi At. Eğer bineği bir yulaflı keki kabul ederse, bu ihtiyacı olan işaret olabilirdi. Bugün Harpa'ya gitmeyeceğini söylediğinde Rey'in yüzündeki ifadeyi hatırlayınca Silla'nın suçluluk duygusu daha da alevlendi.

"Neden?" diye sormuştu, masanın kenarından yavru bir civcivi uzaklaştırırken. Civcivler masanın etrafında küçük sarhoş tüy yumakları gibi sallanıyor, ortadaki tahıl yığınını mideye indiriyorlardı. Normalde bu manzarayı çok hoş bulurdu. Ama bugün durum farklıydı.

"Ona kendin sormalısın," demişti Silla, perdeyi çekiştirerek kapatıp içeri çekilirken.

Tavukları kasaya geri koyarken kalkanlı eve çarparak mümkün olduğunca çok gürültü çıkarmıştı. Odanın içinde dolaşırken sanki bir tanesi kaçmış gibi ses çıkartıyordu. Ve kapı arkasından kapandığında, çantasından kavanozu çıkardı. Göğsüne bastırdı. Kapağını çekip çıkarmış ve kokusunu içine çekmişti.

Sadece bir tane. Bir tanede duracaktı.

Mantiğın ince bir ölçüsü yerinde kaldı, çıplak bir iplikle asılı kaldı. Çünkü Silla asla bir taneyle yetinmeyeceğini biliyordu. Bir yaprak almak, kapatılması neredeyse imkânsız bir kutuyu açacaktı. Kafatasının arpışını, alnını yalayan soğuk teri, korkunç derecede gerçekmiş gibi gelen ateşli rüyaları hatırlamaya çalıştı.

"Bir işaret," dedi yüksek sesle, ahıra adım atarken. şşte buydu. Eğer Kahverengi At dl alırsa, yaprakları almayacaktı. Ama eğer almazsa...

O kadar çok şey atlattı ki. Elbette bir tane hak ediyordu. Sadece bir tane.

Silla cebinden yulaf ezmesini çıkardı ve avucunu Kahverengi At'ın burnunun altına tuttu. Kendini nefesini tutarken buldu, bu ağır an uzadıkça son umut kırıntısı da göğsünün derinliklerinde kıpırdanıyordu. Kahverengi At'ın kuyruğu sallandı. Kulakları düzleşti. Ve sonra yüksek sesli bir uyarı homurtusuyla geriye doğru adım attı.

Dizleri bükülen Silla ahırın soğuk ve sert zeminine çöktü. içinden bir hikırık boğuldu. O kadar kaybolmuştu ki.

ıřėa dönüş yolunu nasıl bulacağını biliyorsun.

Bu düşünce ıstırabını kesen bir bıçak gibiydi. Silla son derece sakin bir şekilde pelerininin cebine uzandı. Kavanozu ıkardı. Küçüktü, sıradan bir şeydi. Yine de içinde kurtuluşu, çektiği işkencenin çaresi vardı.

"Zehir," diye fısıldadı ama kelimeleri çok zayıftı.

Panzehir, diye fısıldadı. "Bela," diye karşılık verdi.

Huzur, diye mırıldandı.

Silla kavanozu ileri geri çevirdi. İleri geri. Kavanozun kapağını çekip çıkarmak, bir yaprak koparıp yanağına sokmak ne kadar kolay olurdu. Suçluluk duygusu bir anda yok olacak, sıcaklık onu içten içe yıkayacaktı. Bu bir eve dönüş, uzun zamandır kayıp olan bir arkadaşla yeniden buluşma olacaktı.

Etrafındaki her şey solmuş gibiydi. Sadece yapraklar ve onların sürekli, amansız çekimi vardı. Her geçen saniye Silla'nın iradesi biraz daha kırılıyordu. Neden direniyordu ki? Harpa teslim olması gerektiğini söylememiş miydi?

Aynı şey değildi. Ama nasıl teslim olacaktı? İlerleyebilmek için kendini nasıl özgür bırakacaktı?

Babası bunu ona açıklayabilirdi. Ama o gitmişti ve Silla yalnızdı, onu fiziksel olarak canını acıtacak kadar şiddetle özlüyordu. Silla onunla ilgili düşünceleri bir kenara itti, sonra durakladı.

Her zaman yaptığı şey buydu - acıyı bir kenara itti. Onu bir kafese kilitledi.

Elbette acıyı bir kenara itiyordu; bu insani bir içgüdüydü.

Teslim ol, diye yankılandı zihninde Harpa'nın sesi.

Silla'nın midesindeki bilmişlik hissi onu buna karşı uyarıyordu. Aslında her parçası buna karşı çıkıyordu. Bu kadar yanlıştır hissettiren bir şey onun için nasıl iyi olabilirdi?

Silla zihninin bu köşesiyle oynadı, acısının kemiklerini değerlendirdi. Babasının ardında bıraktığı çığ, sızlayan yaradan o kadar uzun süre kaçmaya çalışmıştı ki. Umutsuzca karmakarışık bir duygu karmaşasıydı bu; onu özlüyor ve çok seviyordu ama Silla ne ihanetinin acısını ne de ölümünün suçluluğunu üzerinden atabiliyordu.

Bu senin hatan, diye fısıldadı zihnine. Kelimeler her zaman olduğu gibi yakıyordu. Ama bu kez Silla, onu kafese kapatması için çılgılık atan içgüdülerini görmezden geldi. Bunun yerine, ne söyleyecekse söylemesi için ona özgür irade verdi. *Senin hatan*, diye tekrarladı.

"Bu senin de suçun," diye sertçe cevap verdi, kendini şaşırtarak.

Seni korumak için öldüm, diye fısıldadı. *Ve şimdi sen bunu boşa harcıyorsun*.

"Senden benim için ölmeni istemedim," dedi Silla, kelimeler derinlerinden yükseliyordu. "Ben de senden bunu istemedim." Silla'nın kendine güveni arttı. "Sen gittin"

Beni," diye suçladı. "Beni yalnız ve savunmasız bıraktın."

Silla, Twisted Pinewoods'daki o geceyi, fazladan bir skjöld yaprağıyla susturduğu terk edilmişlik hissini düşündü. Farkına varmak onu sarstı. Bu, sadece Klaernar'dan değil, geçmişinden de umutsuzca kaçışının başlangıcıydı. Ve o zamandan beri kaçmayı hiç bırakmamıştı.

"Bana *hiçbir şey* söylemedin," diye tersledi Silla. "Yalanların benim için gereksiz zorluklara neden oldu. Hayatımı tehlikeye attılar."

Seni bu acıdan kurtarmak istedim.

"Durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmadın."

Skjöld yaprakları gibi. Jonas gibi. Kederine karşı geçici bir baraj oluşturmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Ve kaldırıldıklarında, bu sadece akışı çok daha güçlü hale getirmişti.

Babası için de aynı şey geçerli miydi? Belki de o küçükken onu korumak için yalan söylemeye başlamıştı ama zamanla bu baskı daha da artmıştı. Ona gerçeği söylemek, yaptıklarını itiraf etmek, zaten bu kadar çok şeyle yüzleşmişken, aralarında öfke ve çekişmeye neden olabilirdi.

Silla'nın midesine garip bir tür merhamet yerleşti. Babası, Prenses Eisa'yı tespit edilmekten korumak için imkânsız bir duruma sokulmuştu. Kendi tercihi olan bir baba değil, kendisine verilen görev için potansiyel olarak uygun olmayan bir savaşçıydı. Kral Kjartan'ın ölümünden sonra Matthias Silla'yı terk edip kendine kolay bir hayat kurabilirdi ama bunu yapmamıştı. Bunun yerine, onu sevmiş; hayatını onun korunmasına adanmış; kendi güvenliğini, kendi refahını feda etmişti. Ve belki de, zihninde, onu gerçeklerden korumak sadece bu korumanın bir uzantısıydı.

Gözleri yaşardı. "Baba," diye fısıldadı. "Yaptığın şeye katılmıyorum ama belki de anlıyorum." Durakladı, ne yapması gerektiğini biliyordu ama yine de içgüdülerine karşı savaştı. Bu, akan bir nehrin akıntılarına karşı yürümek gibiydi ama yine de yoluna devam etti. "Seni affediyorum," diye fısıldadı. "Ben de kendimi affediyorum."

Silla bu sözlerle tam olarak inanmadı. Onları iliklerine kadar hissetmemişti. Ama bunları söylemek, en hafif fısıltıyla bile olsa, muazzam bir histi. Bir şeye doğru atılan ilk adım.

Teslim ol, demişti Harpa ve Silla zihninin köşesindeki kafesi açarak kendini ıstırap dalgasına teslim etti. Acı şiddetliydi, vücudunun her köşesini istila ediyordu. Bir fırtına gibi onu savuşturdu, kırbaçlanan eziyete karşı hazırlandı.

Zamanın varlığı sona ermişti. Sadece hissetmek, sadece ham, temel duygular vardı ve Silla hepsini hissetmesine izin verdi. Acısının ve öfkesinin içinde yuvarlandı. Aşkından ve kederinden zevk aldı. Bu böyle sürüp gitti ve tam da hiç bitmeyeceğini düşündüğü anda akıntı çekilmeye başladı.

Silla kendini soğuk ahır zemininde titrerken buldu. Yumuşamış ve bitkin düşmüştü; tamamen tükenmişti. Titrek bir nefes alan Silla'nın bakışları elinde sıkıca tuttuğu skjöld yaprakları kavanozuna takıldı. Bir sıçrayışla elini bıraktı. Kavanoz yere yuvarlandı, yapraklar sert zemin üzerine döküldü.

Onlara bakarken nabızı gümbür gümbür atıyordu. "Ne-"

Silla gözlerini kaldırdığında Rey'in iri gövdesinin ahırın girişini doldurduğunu gördü. Onun yaklaştığını duymamıştı ve artık çok geçti; yaprakları görmüştü. O *biliyordu*.

Utanç tenine battı, göğüs kafesi aldığı her derin nefeste genişleyip daraldı. Silla kendini öfkeye hazırladı ama kulaklarına nazik bir ses gelince şaşırdı. "Nereden aldın bunları?"

"Harpa'dan."

Nefesinin altında küfretti. "Sen..." Sesi kesildi.

Başını salladı ve kavanozu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Bir tane almak ne kadar kolay olurdu... hayatı ne kadar çabuk değişebilirdi...

Rey yere çömeldi ve yaprakları tekrar kavanoza doldurdu.

Sonra, onu şaşırtacak şekilde yanına çöktü.

Bağışlama sözcüklerini söylediği anda Silla ne yapacağını biliyordu. Ama Rey'in güven verici varlığı onu rahatlatmış, seçimini sağlamlaştırmıştı. Bu hâlâ büyük ihtimalle hayatında yaptığı en zor şeydi.

"Şunları benden uzaklaştırabilir misin?" diye sordu kısık bir sesle. Hem rahatlama hem de pişmanlık kafa karıştırıcı bir hâkimiyet mücadelesine girişti. "Onları Harpa'ya geri getir ya da..." Burnuna keskin bir koku doldu. Döndüğünde Rey'in kapalı ellerinden bir tutam dumanın süzüldüğünü gördü. Ellerini birbirine sürttü, küller sabit zemine dağıldı.

Gitmişlerdi. Gitmişlerdi.

Teslim olmamıştı. Bu sefer.

Boğazının arkasından bir hıçkırık koptu.

"Şşşt," dedi Rey. Onun yaklaştığını hissetti, ağır bir kol omuzlarına dolandı ve onu kendine çekti. "S o r u n yok, Silla. Sen almadın

onları."

İçinden bir nefes titredi. "Her şeyi mahvetmeme tek bir kötü karar kaldı." Elleriindeki titreme şiddetlendi. "Neredeyse her şeyi mahvediyordum!"

Şimdi tüm vücudu titriyordu. Bir kol beline dolandı ve kendini kaldırıp adamın kucağına doğru çektiğini hissetti. Adam sıcak ve katıydı, tutunabileceği bir şeydi ve ona doğru gömüldü, kalbinin sabit gümbürtüsü yanağına karşı güven vericiydi.

"Yine de yapmadın."

Onları almamıştı. *Onları almamıştı.*

Silla yaprakların çekimine direnmişti. Kederinden kaçmayı bırakmıştı. Onunla yüzleşmişti. Babasını affetmiş ve kendini affetmek için ilk adımı atmıştı. Ve bu tamamen yeni bir şeydi.

Kendini çok farklı hissediyordu. Sanki her şey paramparça olmuştu ve yeni, küçük bağlar kuruluyordu. Belki de zaman içinde bu bağlar kopmadan öncekinden daha güçlü hale gelebilirdi.

Rey'in eli saçlarına doğru kayarak kafa derisi boyunca yumuşak okşamalar yaptı. "Onları almadın. Hâlâ deniyor olman ne kadar güçlü olduğun hakkında her şeyi anlatıyor."

İçinde bir hıçkırık büyüdü, boğazında gevşemek için pençelendi ve eli dalgınca onun göğsüne gitti, l brynja ceketinin tokasını kavradı. "Güçlü olmaktan yoruldum. Sadece yoruldum."

Rey'in eli saçlarından sırtına indi ve omurgasında hafifçe aşağı yukarı gezindi. "Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Senin için güçlü olmama izin ver."

Kendini teslim etmek, içinden parçalanmasına izin vermek ve duygularının içindeki boşluğu doldurmasına izin vermek için ihtiyacı olan izin buydu. Gözyaşları bir kez başladı mı, onları durduramazdı. Rey'in kolları sıkılaştı, parmakları kalçasına ve omzuna bastırarak onu sıkıca kendine bağladı.

Ne kadar süre bu şekilde oturduklarından emin değildi ama sonunda gözyaşlarının akışı durdu. Belki duyguları kendini tüketmişti, belki de gözyaşları tükenmişti. Rey'in parmakları yanaklarında gezinerek gözyaşlarını silip süpürdü. Bir anlık tereddütten sonra, Rey'in saçlarına acıyan bir şefkatle bir öpücük kondurdu.

"Kalkan evine gel," dedi Rey sessizce, onu ayağı kaldırarak. "Ateşin yanında ısınalım. Belki bir ögle yemeğı yeriz. Sonra dinlenirsin."

Ya da bir piliç tutarsın. Kabul etmeliyim ki... katlanılabilirler."

Dudaklarının kenarları kıpırdandı ama o anda yumuşak ve sıcak bir şey yanağına sokuldu. Silla nefes nefese kaldı, gözlerini kırptırdı. Kesinlikle hayal etmişti ama... işte! Saçında nazik bir çekiştirme, boynunda sıcak bir nefes.

Silla yavaşça döndü. Kahverengi At, dudaklarının arasında tuttuğu birkaç tutam kıvrık saçla ona bakıyordu. Silla inançsızlık gözyaşlarına karşı koydu. "Aç mısın?" diye sordu usulca, büyüü bozmaktan korkarak.

"Bu tam olarak bir saygı gösterisi sayılmaz," diye homurdandı Rey. Ama yulaflı keki getirip Silla'nın eline sıkıştırdı. "Al bakalım."

Silla avucunu kaldırdı. Düzleştirdi. Kendini hiç kıpırdamadan tuttu. Ve sonra olan oldu.

Kahverengi At Silla'nın saçlarını bıraktı ve başını eğdi. Burnu Silla'nın avucu boyunca kaydı, sonra ödül maması Silla'nın elinden alındı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce süzülürken göğsü sıcaklıkla genişledi.

Kahverengi At.

Kahverengi At kendi isteğiyle ona gelmişti. Silla'nın onu beslemesine izin vermişti.

Eğer bu tanrıların bir işareti değilse, Silla neyin olduğunu bilmiyordu. Umut göğsünde tutuştu ve içini ısıttı.

Matthias'ın sözleri aklına geldi, annesinin idamından sonra söylediği bir şeydi bu. Arkadaşlarını, evlerini, tavuklarını geride bırakarak köyden kaçmışlardı.

Unutma Ayçiçeği, şafaktan hemen önce her zaman en karanlıktır.

Silla'nın yanaklarından yaşlar süzüldü ve Kahverengi At'a fısıldadı, "Sana uygun bir isim buldum kızım. Umut ve yeni başlangıçlar için bir isim. İlk ışıktan önce her zaman en karanlık olduğunu hatırlatan bir isim."

Rey sessizce onu izledi.

"Sana Dawn diyeceğim."

Otuz Sekizinci Bölüm

KOPA

Elindeki biranın üzerine eğilmiş olan Jonas, yanında oturan çifte karşı ilgisizmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Akşam ilerledikçe bal likörü salonu daha da kalabalıklaşıyor, gece nöbeti devralan Klaernar savaşçıları içeri süzülüyordu. Gerçekten de mükemmeldi. İri yarı savaşçıların etrafta dolanması ve giderek daha da sarhoş olmaları, erkekleri kalabalığın arasından birbirlerini duyabilmek için seslerini yükseltmeye zorluyordu.

Geçtiğimiz haftalarda pençe dövmeli yüzler ve hırlayan ayı omuzları görmek sıradan bir olay haline gelmişti. Jonas kendi kendine Kopa'daki diğerlerinden kovulduğu için bu meyhaneye geri döndüğünü söylüyordu. Ama bu tamamen doğru değildi.

Elinde olmadan kurcaladığı bir kabuk gibiydi. Hafif bir merak vakası olarak başlayan şey hızla büyümüştü. Jonas kendini odanın diğer ucundan Kaptein Ulfar'ı izlerken buldu. Sonra, sıranın hemen aşağısından. Ve şimdi de tam yanından. Yavaş yavaş, Klaernar'ın Slátrari soruşturmasıyla ilgili küçük ayrıntılar yakalamıştı. Rey'in Uyuyan Ejderhalar arasında saklandığını iddia etmeye çalışan adamdan, Midfjord yakınlarındaki tarlaları sürdüğünü iddia eden adama kadar, Klaernar'ın aldığı bilgilerin hiçbiri doğru değildi.

Jonas ilk başta rahatlamıştı. Silah arkadaşının ortalıkta görünmemesinin verdiği rahatlama. Eğer Rey'i tanıyorsa, adam bir plan yapıyor ve düşmanlarından iki adım önde duruyordu. Ama günler ilerledikçe ve Klaernar'ın siniri arttıkça, yerine yeni düşünceler yerleşti.

Kimse *gerçek* bilgilerle ortaya çıkmamıştı. Rey'in kimliğini ne kadar iyi sakladığı giderek daha da belirginleşiyordu.

Jonas, insanları öldürmeye devam ederken Bloodaxe Ekibi'nin Rey için sadece bir kılıf olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Neden Mürettebat'a, yani *Jonas*'a hiç güvenmemişti? Beş yıl boyunca yan yana savaşmışlar, birbirlerini sayısız kez ölümden kurtarmışlardı. Ama şimdi Jonas gerçeği bildiğine göre, geçmiş yeni bir anlam kazanmıştı.

Bloodaxe Tayfası'yla yaptığı tüm işler boş geliyordu. Reynir Bjarg'ın kimliğini gizlemek için bir hileden başka bir şey değildi. O Galdra'ydı. Muhtemelen krala karşı savaşan Galdra isyancı gruplarından birine mensuptu. Bu düşüncenin tadı acıydı ama düşündükçe daha da mantıklı geliyordu.

Hafızası haftalar önce Reykfjord'da Magnus Hansson'la yaptığı görüşmeye geri döndü. Tanrıların lanetlediği Slátrari'yi tartışmışlardı, Rey de onun yanında oturuyordu. Muhtemelen odasına dönmüş ve bu konuya gülüp geçmişti.

Jonas'ın midesi bulanıyordu. Bu, Rey'le birlikte Magnus Hansson'la yaptıkları pek çok görüşmeden yalnızca biriydi. Jonas hepsini tekrar gözden geçirdi. Rey her zamankinden daha mı konuşkandı? Tuhaf şeylerin ayrıntılarını öğrenmek için Magnus'a baskı yapmış mıydı? Jonas hatırlayamıyordu. Ama bu düşünce bile kendini kirlenmiş hissetmesine neden oluyordu. Kullanılmış.

"Hiç mantıklı değil!" diye mırıldandı Kaptein Ulfar, mektubu Jonas'ın Hagbard adında olduğunu öğrendiği kara sakallı bir savaşçıya uzatırken.

Görünüşe göre Hagbard pek de iyi bir okuyucu değildi. "Kedilerin pençeleri," diye zorlandı.

"Ursir'in kanlı ciğeri," dedi Ulfar mektubu geri kaparak. "Çam kedisi pençesi, seni kunta. İki hafta kurut, sonra ince bir toz haline getir." Başını kaldırıp Hagbard'a baktı. "Bu ne *anlama geliyor*?"

Hagbard gözlerini kırıştırdı, belli ki Ulfar kadar aydınlanmıştı. "Emirse emirdir," dedi adam omuz silkerek.

"Onu róa'mıza mı alacağız? Derimize mi süreceğiz? Talimat yok." Ulfar kaşlarını çatarak birasından derin bir yudum aldı. "Tek bildiğim, bir zehir olabileceği... belki de yakalanmalarına yardımcı olacak bir uyku ilacı."

"Bulamadığın birini yakalayamazsın," dedi Hagbard asık suratla.

Ulfar'ın ona gönderdiği bakış camı paramparça edebilirdi. "Bulunacaklar." Sesini alçalttı ve Jonas daha yakına eğildi. "Yeni bir ipucumuz var." Hagbard boş boş bakınca Ulfar devam etti. "Haeth."

"Haeth mi?" diye tekrarladı Hagbard, aptalca.

"Şşşt, seni mankafa!" diye tısladı Ulfar. "Evet. *İşte*. Saygın bir kaynaktan aldık, adamı çocukluğundan beri tanıyan birinden. Kızı tanımasa da Slátrari hakkındaki tüm sorularımızı yanıtlayabilir. Görünüşe göre Haeth'de birlikte büyümüşler. Adamın birkaç yıl önce delirdiğini söylüyor. Kasabadan kaçmadan önce birkaç evi yakmış."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Hagbard.

Jonas gözlerini kapadı. Çenesini sıkıca kavradı. Bu bilgiyi her kim verdiyse fena halde yanılmıştı. Haeth, Nordur topraklarının en güney köşesindeydi -Kalasgarde'den olabildiğince uzakta. Jonas bu ipucunun ne olduğunu hemen anladı. Kasıtlı bir yanlış yönlendirme.

Elbette Rey'in kıcını kurtarmak için gizemli müttefikleri olacaktı. Aklında Jonas'ın cevaplarından hoşlanmayacağını bildiği daha fazla soru oluştu.

İçten içe savaştaydı. Rey onun için bir kardeş gibiydi ama bunca zaman Jonas'ın yüzüne karşı yalan söylemişti. Küçük, önemsiz yalanlar değil. Büyük yalanlar. Hayatı tehlikeye atan yalanlar. Tüm bunları Bloodaxe Tayfası'ndan mutlak gerçeği talep ederken yapmıştı.

Rey ve Tanrı'nın lanetlediği *onuru*.

Böylesine ikiyüzlü, böylesine rahatça yalan söyleyen bir adamın onuru neydi? Rey'in onuru, Ilías'ı doğru düzgün düşünmeden bir savaşa sürüklediğinde neredeydi?

Onurun canı

cehenneme.

Rey'in de canı

cehenneme.

Kaptein Ulfar'a döndü. Elini adamın omzuna koydu. Ulfar döndü ve Jonas'ın gözleriyle buluştu.

"Kalasgarde," dedi. "Aradığınız adam Kalasgarde'de."

Bölüm z: Şafak ^{Dawn} Vakti

- i. Gün ışığının ilk ortaya çıkışı
morning.
2. The beginning of something new.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

KALASGARDE

Silla bir kez olsun ölümü hayal etmedi. Onun yerine bir bahçede koşuyor, kız kardeşiyle birlikte kelebekleri kovalıyordu. Kalbi o kadar doluydu ki patlayacağını düşündü; gülümsemesi o kadar genişti ki yanaklarını acıttı. Bu rüyada özgürdü; güvendeydi ve seviliyordu. Ve uyandığında, haftalardır olmadığı kadar yenilenmiş hissetti.

Melankolisi aniden yok olmamıştı ama içine garip bir kabullenme yerleşmişti. Haftalardır bu yanından nefret etmiş, onu azarlamış ve hırpalamıştı. Ama tüm bunlar onu daha da derin bir kasvete sürüklemişti. Silla ancak şimdi kendisinin bu versiyonunun ihtiyacı olan şeyin şefkat olduğunu fark etti. Sabır. Bağışlanmaya.

Kürkleri ve battaniyeleri geri çekerek yataktan çıktı. Sonbahar yaklaştıkça güneş her sabah daha geç doğuyor, hava daha da keskinleşiyordu. Bacak sargıları ve bol kırmızı bir tunik giyen Silla perdeyi kenara çekti. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Runný?"

Runný bankta uzanmış, avucunda sarı bir civciv kıvrılmıştı. Dudakları suçlu bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. "Onları özledim," dedi civcivin başını okşayarak.

Silla tereddüt etti. Runný'ye karşı mesafeliydi. Pek dostça davranmamıştı. Ama o duvarları örmek de kederini kafese koymak kadar yıpratıcıydı. Ve o anda Silla her şeyin değişeceğine karar verdi.

Runný'nin yanındaki banka çökerek sandıktan ikinci bir civciv çıkardı. "Onları ödünç almamıza izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Bu Haydut," dedi Runný, Silla'nın elindeki tüy yumağına başını sallayarak. "Kedinin tabağından çalışıyor."

"Haydut." Silla civcivin başını sevgiyle kaşıdı. "Ya seninki?"

"Korkak," diye yanıtladı Runný. "Kendi savaşını başkalarına bırakmayı tercih eder."

Ama kucaklanmaya çok düşkündür."

Silla'nın bakışları normalde boş olan kamarayı taradı ve Rey'in uyuduğu sert, dar bankın üzerine düştü. Kürkleri ve battaniyeleri özenle katlanmıştı.

"Rey nereye gitti?"

Runný omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece seninle kalmamı istedi."

"Ah," diye başladı Silla, yanakları yanıyordu. "Ben... bu... benim teşekkürüm."

Runný onun utancını elinin tersiyle itti. "Bu Hábrók," dedi sandığı göstererek. "Grubun en vahşi olanı."

Silla, sandığın içinden parıldayan küçük sarı tutama bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Ayaklarını altına sokan Silla rahatladı. Runný ile bir süre bu şekilde sohbet ettiler. Runný ona çiftlikten bahsetti, Silla'nın besledikleri tüm hayvanlar hakkındaki sorularını yanıtladı. Ona Helga adındaki keçiden ve Vig'e savaş ilan eden zalim kazdan bahsetti. Ona Kalasgarde'deki uzun kışları, dört vahşi kardeşle birlikte küçük bir eve tıkdıldıklarını anlattı. Bir gün güneye gitme hayallerinden. Silla'nın içini rahatlatan bir şekilde, Runný ondan çok az şey istedi.

Sonunda, Silla'nın midesi yüksek sesle guruldadı ve Bandit'i teslim etti. Ellerini yıkadıktan sonra günlük yemeği pişirmekle meşgul oldu. Geçtiğimiz haftalar o kadar zor geçmişti ki Silla yemek pişirememişti. Şimdi elma soymak, tahılları kızartmak ve fokurdayan yulaf lapasını karıştırmak gibi tanıdık hareketleri yapmak, iyi giyilmiş bir çift ayakkabıya adım atmak gibiydi.

Tam günlük yemeği bir çift kâseye kaşıklarken kapı gıcırdayarak açıldı ve serin dağ havası kulübeye doldu. Rey kapıyı arkasından kapattı. Gözleri ocak ateşinin karşısında buluştu ve Silla'nın aklından binlerce düşünce geçti.

Ama Runný buradaydı ve ona teşekkür etmek tek başına yapılması gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

"Yemek yapmışsın," dedi Rey.

Silla başını salladı, üçüncü bir kâse getirdi ve kurt postunu bir askıya asarken onu kaşıkla doldurdu. Masada toplandılar, yemek yerken civcivler ayaklarının etrafında gagalıyordu. Rey önce ikinciye, sonra üçüncüyü almak için geri döndü. Rey tahta bir kaşıkla kazanın dibini kazıyıp yalayarak temizlerken Silla gülümsemesini bastırdı.

Rey'in kendisini izlediğini fark edince kaşlarını çattı. "Yemeklerini özlemişim," dedi omuz silkerek. Bu sözler bir kucaklama gibi inmiş, nefis bir sıcaklıkla ortasını sarmıştı.

Gündüz yemeğinden sonra Runný ayrıldı. Rey ile yalnız kalan Silla biraz kararsız hissetti. Bir gün önce onun en çirkin yanlarını görmüştü. Ama hiç tereddüt etmemiş, kaçmamıştı. Ve Rey onu sabah antrenmanı için dışarıya çağırdığında Silla rahatlamaya başladı.

"İndir beni Günişığı," dedi gözlerinde bir parıltıyla. Ve böylece sinirleri bir çıkış yolu bulmuş oldu. Eğer Silla dünün aralarındaki ilişkiyi değiştirebileceğinden endişelendiyse, Rey'in kuru yorumu onu hemen rahatlattı. "Bundan daha iyisini yapmalısın" ve "Neden bu kadar zor nefes alıyorsun?" ve "Bugün gelgitlerden daha yavaşsın."

Silla'nın büyük memnuniyetine rağmen Rey onun tek bir kez bile kazanmasına izin vermedi.

Silla alnındaki teri silerken, "Kalabalığın var," dedi. Yeşilliklerin arkasından ona bakan yarım düzine parlak mavi buz ruhu, onun baktığını fark edince hızla ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Bu güzel, kanatlı ruhların tanrılardan gelen iyimser bir işaret olduğuna karar verdi. "Adaklarımı beğenmiş olmalılar," dedi Silla sevinçle. Gerçekten de ahırların yakınındaki bir kütüğün üzerine bıraktığı koyun sütü ve tereyağı sunuları gitmişti.

Rey talim silahlarını kaldırırken, Silla da ahıra doğru ilerledi. Önce At'a yaklaşan Silla cebinden bir yulaf ezmesi çıkardı. At, tahmin edilebileceği gibi, hemen onunkine sokuldu. Yavaşça Şafak'a yaklaştı ve atın ikramı koklarken burun deliklerinin açılmasını izledi.

"Dawn, zorlu bir yoldan geçtiğimizi biliyorum ama dün özel bir şeydi. Yeni bir başlangıç. Bunu tek başıma da yapabilirim kızım ama seninle yapmayı tercih ederim. Bu yüzden bu ikramı uzatacağım ve bakmayacağıma söz veriyorum. Eğer istersen orada."

Silla ikramı cebinden çıkardı. Avucunu düzleştirdi ve başını çevirdi. *Teslim ol*, diye ısrar etti kendi kendine, inatçı atını olduğu gibi sevmeye yemin etti, ödülü almasa bile-

Bir nefes avucunu buharlaştırdı. Silla'nın gözleri büyüdü ama başını çevirmedi. Yumuşak bir burun ona doğru sokuldu. Ve sonra ikram gitmişti.

Şafak'a bir bakış atarken Silla'nın içini bir ışık, sıcaklık ve mutluluk patlaması doldurdu. Atın kulakları tedirginlikle kıpırdadı. "Aferin kızıma," diye fısıldadı Silla, yavaşça geri çekilirken.

Ahırdan çıkarken Silla durakladı. Gözlerini sıkarak kapattı. Ve büyük bir zevkle kıpırdandı. Gözlerini açtığında, kalkanlı evin kapısına rahatça yaslanmış uzun boylu, karanlık bir figürle karşılaştı. Rey'in dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı.

Silla da ona gülümsedi.

HARPA, Silla'nın kendi arazisindeki koğuşları geçtiğini görünce şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve siyah buklelerindeki beyazlık bir dağın tepesindeki kar gibi parlıyordu.

Attan inen Silla kararsız hissetti. Rey gibi Harpa da onun daha az lezzetli yanlarını görmüştü. Bir an nasıl yaklaşması gerektiğini düşündükten sonra, en iyisinin doğrudan konuşmak olduğunu hissetti. "Özür dilerim-" diye başladı Silla.

Ama Harpa bir el hareketiyle onun sözünü kesti. "Özür dileme. Açık ol. İstekli ol."

Silla yutkundu. "Ben hazırım."

Harpa'nın dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Sonunda. Gel, yapacak çok işimiz var."

Ve Silla akıl hocasını kulübeye kadar takip ederken, çok garip bir şey hissetti şey-olasılık.

GÜNLER DIŞA VURAN BİR BAŞARI OLMADAN GEÇTİ. Sabahları Harpa'nın kulübesinde farkındalığı üzerinde çalışarak, öğleden sonraları da bahçede odun keserek geçiriyordu. Her gün daha fazla buz ruhu onu buluyor, baltayı savururken birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Onlar dönüp dururken, kayalara ve çit direklerine o tuhaf rünleri yazarken, o da onları selamlıyor ve gününü anlatıyordu.

Buhar banyosunun durgun sıcığında uzun süre dinlenmesi Silla'nın gününün en önemli anıydı. Fısıltılar her zamanki gibi devam ediyordu ama Silla onları kafeslemek yerine katlanıyordu. Bu tür bir teslimiyet mantığa aykırıydı. Huzur ve sığınak aramak yerine, kendini tehlikeli unsurlara maruz bırakmak gibi hissettiriyordu. Yine de fırtınadan çıkmanın tek yolu fırtınanın içinden geçmekti.

Arıza geçirmesinin altıncı gününde Silla başına gelecekleri biliyordu. Harpa odun yığınının başını salladığında buna karşı koymadı. İçinden küfretmedi ya da akıl hocasının mantığını sorgulamadı. Metanetli ve kararlıydı. Yolu belirlenmişti ve yapılacak tek şey onu takip etmektir.

Kabullenmenin içinde büyük bir huzur vardı.

Silla baltayı aldı ve keseceği kütüğe doğru ilerledi. Görüş alanının kenarında bir ileri bir geri gidip gelen yirmi kadar buz ruhuna akılsızca gevezelik etti ve baltayı omuzları ağrıyana ve alnında ter damlaları belirene kadar defalarca salladı.

Çalışırken Silla bu hafta kaydettiği ilerlemeyi düşündü. Çektiği acıların çoğu kendisiyle savaşmaktan kaynaklanıyordu. Suçluluk duygusu ve kederiyle savaşmış, yaşadıklarını bastırmış, parçalandıktan çok sonra bile hayallerine sarılmıştı. Silla uzun süre boyunca teslim olmanın vazgeçmek anlamına geldiğini düşünmüştü. Ama onu çok şaşırtan bir şekilde, teslim olmak sadece özgürlük getirmişti.

Silla bunu düşündü. *Onun için* de aynı şey geçerli olacak mıydı -

Eisa Volsik için? Tanıdık mide bulantısı sarmalı midesini sıktı.

Özgürlüğünü kaybedeceksin. Adı pranga. Daha fazla ölüm. Daha fazla sefalet.

Silla bu korkuları kabul etti ve içine sızmalarına izin verdi. Eisa'yla ilgili çok fazla bilinmeyen vardı. Pek çok tehlike. Ama onun gerçek ismine karşı savaşmak neyi başarabilirdi ki? Eisa Volsik'e teslim olmak nasıl bir his olurdu? Asla olamayacak olanı bırakmak ve olabilecek olanı hayal etmek?

Mide bulantısı geçmedi ve Silla eski alışkanlıklarına geri döndü; korkuyu bastırdı. Onu gömdü. Bunu yaptığı için kendini affetti. Bu sadece şimdilikti. Ve Silla her geçen gün bu korkuyu kazıp çıkaracağına ve kendini biraz daha teslim edeceğine dair kendine yemin etti.

Mucizeler nadiren bir gecede gerçekleşirdi.

Sonunda beklenmedik bir şey oldu: Şilla'nın kıracak kütüğü kalmamıştı. Alnını silerek kulübeye doğru ilerledi. İçeri adımını attı ve ilk başta o kadar sessiz ve sakindi ki Silla, Harpa'nın bir iş için ayrıldığını düşündü. Ama taşların yumuşak vuruşları gözlerini en arka köşeye çevirdi.

Harpa devasa çözgü ağırlıklı dokuma tezgâhının başında durmuş, parmakları hızlı ve becerikli bir şekilde hareket ediyordu. Altındaki ağırlık taşları tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir ritimle birbirine vuruyordu.

Havanın tuhaf bir niteliği vardı; hafifçe tenine değen alçak bir tını. Konuşmak için ağzını açtı ama Harpa'nın ürkütücü bir süt beyazı olan gözlerini görünce durakladı. Silla sessizce dönerek dışarı çıktı ve buhar banyosuna doğru ilerledi.

Pardösüsüne kadar soyundu ve taşların üzerine kaşıkla su döktü; tatmin edici bir cızırtı havayı doldurdu. Silla bankın üzerine uzandı. Sıcaklık gergin kaslarını gevşetmiş ve kanındaki soğuğu hafifletmişti. Sıcak ve durgun, duygularından ve odun keserek geçirdiği saatlerden arınmış olan Silla kalbinin atışına odaklandı.

Kısa süre sonra ön kolları parlamaya başladı, damarlarında galdur'un serin vızıltısı vardı. Silla gözlerini kapadı, kendini fısıltılara bıraktı, onları serbest bırakmadan önce sözlerini söylemelerine izin verdi. Derinlere daldığını, mutlak bir farkındalıkla olduğunu hissetti. Kanı damarlarında emin ve sabit bir ritimle pompalanıyordu. Ciğerleri sıcak, buharlı havayı içeri çekip dışarı veriyordu. Ve galdur'u, o tanıdık gerginlik artarken, içinden soğukkanlılıkla fısıldadı.

Sonra bunu hissetti -gerilimin azaldığını. Bir fincandaki küçük bir çatlak gibi, galduru dışarı sızdı. Gözlerini açtı.

İnançsızlıkla baktı.

Küçük ışık zerrecikleri kollarından yukarı doğru süzülüyor, buhar banyosundan yükseliyor ve gözlerinin önünde eriyordu. İçinden bir zafer heyecanı geçti. Haftalarca uğraştıktan sonra sonunda başarmıştı! Ama kendini kutlamaya bıraktığı anda çatlak kapandı ve ışık zerrecikleri kayboldu. Ve sonra gerilim yeniden artmaya başladı.

Silla içini yokladı. Artık nasıl bir his olduğunu bildiğine göre, kırık yeri tekrar bulması sadece birkaç dakika sürdü. Silla'ya bir yarık gibi geldi -Soğuk ve derin, yüzeyi istenildiğinde çözülebilen ya da buzlanabilen bir şey. Bir kas gibi, bu şeyi kontrol etmek de sürekli çaba gerektirecekti. Ama sonunda, belki de nefes almak kadar sezgisel olacaktı.

Silla gülümseyerek giysilerini çekiştirdi ve aceleyle kulübeye gitti. Harpa bir sandalyeye yığılmış, gözlerinin üzerine nemli bir çarşaf örtmüştü. Silla içeri girdiğinde örtüyü çekip çıkardı ve beklentiyle ona baktı.

"Ben yaptım," dedi Silla, gülümsemesini bastırarak. "İfade ettim." Harpa bitkin bir ifadeyle başını salladı. "Bunu yapacağımı biliyordum."

Ve Harpa'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdiğinde,
Silla uçabileceğini hissetti.

Kırkınıc Bölüm

Bazıları Rey'e inatçı diyebilir, diğerkleri ise bir kaya keçisi kadar inatçı. Ama o bir şeyi kafasına koyduğunda, her zaman sonuna kadar giderdi. Ve altı gün önce, Harpa'nın Freydis'in karnından çıkardığı diş i incelerken, Kalasgarde vatandaşlarını tam olarak neyin avladığına dair can sıkıcı gizemi çözmeye bir adım daha yaklaştıklarını biliyordu.

Diş , dışkıdan çıkardıkları diş le mükemmel bir uyum içindeydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Vig sabırsızlıkla sormuştu.

Rey düşünceli bir süre sessiz kalmış , diş in ortasındaki oyuk oluşu incelemişti. "Bu bir yılan yemedi. O bir yılan."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Vig alay etti.

"Hiç mantıklı değil," diye yanıtladı Rey. "Böyle bir yaratığın kuzeydeki vahşi doğada hayatta kalabilmesi hiç mantıklı değil. Ama gerçekler böyle: Yılanların kendi dişlerini yuttukları ve avlarının kemiklerini sindirdikleri biliniyor. Zamanlanmış aralıklarla yemek yerler ve büyük bir beslenmeden sonra hantal boyutlara ulaşabilirler. Uyuyor, Vig."

"Hábrók'un yanan taşakları!" diye mırıldandı Vig. "İki düzine koyun, Galtung! Ne tür bir yılan *iki düzine* koyun yer?"

"Bunu," dedi Rey, "bilmiyorum." Bilmek *istediğinden* de emin değildi. Düşünceleri Kemikler Yolu boyunca Jonas'a saldıran skógungar'a kaydı. Doğası gereği hareket eden başka bir yaratık. O da Freydis'in cesedinde ve Vig'in cesedinde kalan çürüme kokusunu taşıyordu.

padok. Istré'yi, titreşen sisi ve meraklı Klaernar ölümlerini düşündü. Bu krallıkta neler oluyordu böyle?

"En azından artık dişleri yok," dedi Vig.

Rey kaşlarını çatmıştı. "Bundan çok şüpheliyim. Yılan dişleri çabuk uzar."

"Yine cevaplar buluyoruz ama bunlar sadece yeni sorular yaratıyor," demişti Vig. "Pekâlâ Galtung, bu haberi yayacağım... ve kendimi Split Skull'dan kovulmaya hazırlayacağım."

Ve olan da tam olarak buydu. Vig haberi Kalasgarde'in meyhanesinde yaydı ve komşu kasabalara haber gönderdi. Aldıkları tek şey içten kahkahalardı. Rey onları suçlayamazdı. Nordur'un vahşi doğasında avlanan dev bir yılan, Ivar Ironheart'ın aniden Galdra'yı kucaklaması kadar inandırıcıydı.

Rey onların tepkisinden etkilenmemişti. "Bir tuzak kuracağız," dedi ve günler süren bir mühendislik çalışmasına girişti. Üzerinde karar kıldığı düzenek uzun ve dardı, bir panelin aşağı kayarak yarattığı yerinde hapsetmesine neden olan çift tuzağı vardı. Rey ve Vig tuzağı Vig'in çiftliğinin arkasındaki dar bir vadide kurdular ve taze bir koyun leşiyle yemlediler. Cesaret ve planla donanmış olan Rey, yılanın yuvasından çıkacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Bu sefer hazır olacaktı.

"YATAĞI AL GALTUNG," diye yalvardı Silla. "İkimize de yetecek kadar yer var." Belki de Vig ve Runný'nin etkisiydi ama son birkaç gündür ona soyadıyla hitap etmeye başlamıştı. Rey de bundan hoşlandığına karar vermişti.

Bakmamaya çalıştı ama kadının karanlık bakışlarının içine çekildi. Elindeki mum, Harpa'yla geçirdiği eğitim gününden kalma yanaklarına titrek bir ışık saçıyordu. Rey elinde olmadan bir gurur patlaması hissetti.

"İfade ettim!" Silla onu Harpa'nın evinden almaya geldiğinde haykırmıştı. Ona doğru koşmuş ve kollarını ona dolamıştı. "Başardım!"

Ve Rey bunu sanki kendi zaferiymiş gibi kutlamıştı. Bu an için çok mücadele etmişti.

Ahırdaki çöküşünden sonra her şey değişmişti. Gözlerindeki keder ve suçluluk duygusu devam ediyordu ama Silla'da daha önce olmayan bir hafiflik vardı. Kendini bütün gün büyükannesinin Galdra eğitimine adadı, sonra da onunla idman yapmaya verdi. Ne yazık ki Rey'in bedeni onun yakınlığını bambaşka bir şey olarak algılamış ve ahırların arkasındaki derenin buzul sularında yıkanmaya başlamıştı.

Ve Vig'in sataşmaları acımasız bir hal almıştı. "Tanrım, bu uzun, özlem dolu bakışlara daha fazla katlanamayacağım," diye haykırmıştı bir gün bıkkınlıkla.

"Özlem diye bir şey yok, Twig Arms."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" Vig başını sallayarak cevap vermişti. "Ona sadece baltanı okşamasını istediğini söyle."

"Kapa çenenin Vig, yoksa senin yerine ben yaparım."

Ama Vig daha yeni başlıyordu. "Ona kıyılarını yağmalamak istediğini söyle."

Rey'in öfkesi derinleşti.

"Erkeksi yılanınla onun kadınsı mağarasını yağmalamak istediğini söyle."

Bunun üzerine Rey arkadaşını yakaladı ve ağzını kapatmaya zorladı. "Ortaliğı karıştırmayı bırak, Dal Kollar."

"Güçlü Kollar," demişti Vig, kelimeler Rey'in yumruğuyla boğulmuştu.

Ama Vig'in sataşması Rey'in öfkesini daha da artırmıştı. Hem kendisi hem de onun için aralarına mesafe koyması gerekiyordu. Jonas'tan daha iyiydi. Kendi arzuları konusunda daha ustaydı.

"Bir çadırı paylaştık," diye hatırlattı Silla şimdi ona. "Gir şu lanet yatağa!"

Rey'in alçak sesle verdiği cevap "Ben paylaşmam," oldu. Mesafe iyiydi. Mesafe

gerekli.

Bir hışımla mumu alıp yatağına çekildi ve perdeyi kapattı. Mumu yere bırakırken onun silüetini izledi. Tuniğini çıkardı. Rey'in teni ısındı ve başka tarafa bakamadı. Gözleri silüetin hatlarını takip etti; boynunun eğimi ve göğsünün kıvrımı. Eline bir tarak almış ve buklelerini tarıyordu.

Perdeye doğru yürümek ne kadar kolay olurdu. Kenara çek. Tarağı elinden almak ve onu kürklerin üzerine geri itmek...

Rey'in vücudu bir savaş öncesindeki kadar gergindi ve ihtiyaçtan ağrıyordu.

Dişlerini sıkarak sabununu ve kurulanmak için bir çarşaf getirdi.

"Yıkıyorum!" diye bağırdı ve gecenin karanlığında dışarı çıktı. Onun için bir soğuk banyo *daha*.

Rey şimdiye kadarki en temiz haliydi.

Biri kapıyı yumrukladığında, o anda omurgasıyla savaş halinde olan bankta nadir görülen bir başarı olan çamurun içindeydi. Mantık uykunun perdesini delip geçti ve bir anda ayağa kalktı, sadece pantolonuyla kapıya cevap verdi.

"Vig?" diye mırıldandı yüzünü ovuşturarak.

"Başka bir çocuk," diye cevap verdi Vig. "Ketill az önce söyledi. Archer's Point yakınlarında."

Rey gözlerini kırıştırdı. "Ama sadece altı gün oldu." "Belki de yılanımız saymayı bilmiyordur."

Rey tuniğine uzandı. Tam başına geçiriyordu ki Silla perdenin arkasından dışarı fırladı. Saçları dağınıktı ve üzerinde bir tunikten başka bir şey yoktu.

Rey hırlayarak onunla kapı arasına girdi ve Vig'in onu görmesini engelledi.

"Kim o?" diye sordu, koyu renk gözleri uykunun kalıntılarıyla parlıyordu. Vig arkasından, "Sadece ben, Silla," diye seslenince Rey, Vig'e doğru sürmek istedi.

yumruğunu arkadaşının kafatasına indirdi. Vig gözlerini devirdi. "Atını eyerleyeceğim Galtung." Adam akıllıca avluya çekildi.

Rey Silla'ya döndü, gözlerinin onun çıplak ayak parmaklarına inip tekrar yukarı çıkmasına engel olamıyordu. "Bir çocuk kayboldu. Ben-" İç çekerek sözünü kesti. Onu geceleri yalnız bırakmayacağına *söz vermişti*. "Kalacağım," dedi, boyun eğerek. "Seni bırakmayacağım."

Ama kadın onu şaşırttı, sık sık yaptığı gibi. "Git," dedi Silla, onu kapıya doğru küçük, cesaret verici bir şekilde iterek. "Dışarıda sana ihtiyacı olan bir çocuk var. Git, Galtung. Ben iyi olacağım."

Rey onun yüzünü inceledi, herhangi bir korku ya da endişe izi aradı ama bulduğu tek şey kararlılıktı.

Onu tekrar nazikçe itti. "İyi olacağım. Artık civcivler benim. Ve bunu sen yapmalısın."

İçinden bir rahatlama geçti. Onun bu işin sonunu görme ihtiyacını anlamıştı. Kendi korkularıyla bu kadar kolay yüzleşmeye istekliydi. Ve yukarıdaki tanrılara şükürler olsun ki bu sefer onunla gelmekte ısrar etmemişti. Koruyucuları vardı. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Ve sadece bir saatliğine gitmiş olacaktı... belki de iki.

Rey zırhının son tokasını da takarken Silla ona doğru atıldı ve kollarını sıkıca sarıldı. Rey başının arkasını kavrayarak onu göğsüne bastırdı. Burnunu saçlarına gömmek için kendini zor tuttu.

"Güvende ol," diye fısıldadı.

Adam geri çekildi. Ona baktı. Gözlerindeki endişeyi görmek, birinin onun için endişelenmesi çok garipti. Sıcaklık gibi geldi. Eve dönmek için bir neden gibi.

İçi rahatsızlık içinde kıvrandı.

Tek söylediği "Geleceğim," oldu. Ve bununla birlikte kalkan-evden çıktı.

Kapı kapandığında Silla bankın üzerine kıvrıldı ve çıplak bacaklarının üzerine bir kürk çekti. *Onun* gibi kokuyordu ve onun güvenliği için endişelenmeden edemiyordu. Ama kayıp bir çocuk vardı... Rey ve Vig'e güvenen insanlar o Tanrı'nın unuttuğu yaratığın peşine düşmüşlerdi.

"Geri dönecekler," diye fısıldadı Silla yavruları sandıktan çıkarırken. Kucağına yerleştiler, kabarık bir yığın halinde toplandılar. Hábrók tek başına tetikte, kardeşlerini gözlüyordu.

Kalkanın evi sessizdi ama Silla yatağına geri dönmek istemiyordu. Rey ve Vig dışarıda olduğu sürece uyku onu bulamayacaktı.

Adamın beyninde gölet çamuru var, diye tuhaf bir ses geldi. *Kendi teknesini yakıyor. Aklından ne geçiyordu?* Yalnız olduğunu doğrulamak için kamaranın etrafına bakarken Silla'nın omurgası dikleşti.

"Alo?" diye fısıldadı, tüm gücüyle konsantre olarak. Ama tek duyduğu ocaktaki közlerin şangırtısı ve bir atın uzaktan gelen kişnemesiydi. Silla sıkılı kaslarını gevşetmeye çalıştı, tekrar bankın üzerine çökmeye çalıştı. Bu da neydi böyle? Zihni ona oyun mu oynuyordu?

"Önemli bir şey değildi," dedi yüksek sesle, Hábrók da cevap verdi. "Sana adaşın gibi bir çekiç almalıyız." Küçük Hábrók'un kabarık tüylerini okşadı.

Başını.

Ama at bir kez daha seslendi, bu sefer daha yakından.

Silla'nın kalbi biraz daha sert çarptı. "Saçmalıyorsun," diye kendi kendini azarladı.

Bir kütük ocak ateşine düşerek Silla'nın sıçramasına neden oldu. Cıvılcılar itiraz edercesine ciyakladılar ama Silla onları kucağına aldı, tüyleri yere döküldü. Onları güvenli bir şekilde sandığa yerleştirirken, küçük Hábrók ona baktı, cıvıl cıvıl ötüyordu.

"Sus artık," diye mırıldandı Silla. "Bu sadece bir an için." Silla kapağı yerine sabitledi ve döndü.

Geriye doğru tökezledi.

Beş adamın gözlerinin içine baktı. Uzun boylu. Sakallı. Elllerinde ipler. Ve kalçalarında kılıflı düzinelerce kılıç.

"Bu o mu?" diye sordu dağınık sarı saçlı bir adam.

Gruptaki kel bir adam elinde bir şey tutuyordu; huş ağacı kabuğu, Silla dehşet içinde fark etti. Daha fazla zaman, görüntüleri Kalasgarde'a ulaşmadan önce daha fazla zamanları olduğunu düşünmüştü. Kendini sabitlemek için bankın arkasına tutunan Silla, adamın tıraşlı kafasının soluk tenine kazınmış tanıdık mavi dövmelere baktı.

"Sen," dedi. "Sen Harpa'daydın. Hef ve Freydis'le birlikte." Zihninin derinliklerinden bir isim çıkardı. "Ketill."

Ketill kaşlarını çatarak ona baktı ve gravürü kaldırdı. "Sana o olduğunu söylemiştim. Az önce giden de Galtung'du."

Çok az dişi olan siyah saçlı bir adam dans ederken, sarışın adam Ketill'in sırtına bir şaplak attı. "Ben de çam kozalaklarına sıçacağım. Bu o. Kalasgarde'de saklanıyor. Zengin olacağız çocuklar!"

Vig, Ketill'in bana söylediğini söyledi. *Archer's Point yakınlarında. Ama sadece altı gün oldu, diye cevaplamıştı*

Rey.

"Kayıp çocuk falan yok," diye tahmin etti. "Onları sen uzaklaştırdın." Çıplak bacaklarında tüyleri diken diken oldu.

Ketill cevap verme zahmetine girmedi. Öne doğru ağır bir adım attı. O da bir adım geri attı. Aralarında ocak ateşi vardı. Bir bank. Ama oda çok küçüktü, sadece bir çıkış vardı ve onu da beş savaşçı engelliyordu...

Sarışın adam cebinden bir bez çıkardı, havayı hastalıklı tatlı bir koku dolduruyordu. Yavaşça ateşin diğer tarafına geçti. "Gel b a k a l ı m ,

Kızım. Şunu bir kokla, sonra da güzel bir uyku çek, uyandığında her şey bitmiş olacak."

Silla'nın eli Kommandor Valf'in kestiği saç tutamını buldu. "Geri dönmeyecek," diye mırıldandı.

Bakışları ocağa dayalı duran bir el baltasına takıldı. Bir noktada Rey kayıp çocuğun bir oyun olduğunu anlayacak ve kalkan evine geri dönecekti. Onları geciktirebilirse belki bir şansı olabilirdi. Çünkü Silla tüm pratiğine rağmen, iyi ihtimallerle bile *beş* adamı yenemeyeceğini biliyordu.

Ocağın diğer tarafındaki sarı saçlı adam ona doğru yaklaştı. "Eğer istediğin paraysa, bırak da konuşalım."

"Buna çoktan karar verildi," diye homurdandı Ketill. "Seni Kopa'ya götüreceğiz ve ödülünü alacağız."

Geri dönmeyeceğim, diye düşündü umutsuzca. Ve Silla sarışın savaşıya doğru bakınca, onun ne demek istediğini anladı; burun deliklerinin parladığını. El baltasına doğru hamle yaptı. Ayağının üzerinde döndü. Aşağı doğru kesti.

Kan yüzüne sıçradı, sıcak ve yapış yapıştı ama çoktan dönmüş, Ketill'e doğru savurmaya başlamıştı. Bıçak önce etle, sonra kemikle buluştu. Adam böğürdü ve yumruğunu kadının çenesine indirdi.

Dünyası bembeyaz bir acıdan başka bir şeye dönüşmedi ama çığlık atarak döndü. El baltası elinden düştü. İtilip kakıldı, bilekleri arkasından çekildi. Gözlerini kırıştıtarak yeniden görmeye başladığında Ketill'in baltayı omzundan çektiğini gördü.

"Oh-ho," diye alay etti. "Vahşi birini yakaladık, değil mi?" Bakışları yerde yüzükoyun yatan figüre kaydı; sarışın adamın boynunda geniş bir yara açılmıştı. Ketill'in gözleri Silla'nınkilere kaydı, boynunda kızgın bir kızarıklık belirdi. "Arkadaşımı öldürdün," diye hırladı. Ketill onu tutan adamlara başıyla işaret etti. "Bırakın onu."

"Ona canlı ihtiyacın var Ketill," diye uyardı yoldaşlarından biri, elini sıkıca omzuna sararak. "Sadece ona kediotu ver ve-"

"Bredi'yi o öldürdü!" diye hırladı Ketill. "Bırakın onu!"

Arkasındaki adam ağır bir nefes alarak onu bıraktı. "Ölümcül yaralar yok," diye uyardı.

Silla'nın göğsü kabardı, kafa karışıklığı düşüncelerini bulandırdı. Ketill ona kanlı el baltasını uzattı ve kendi baltasını kemerindeki halkadan çıkardı. Ve sonra anladı. Adam dövüşmek istiyordu. Bakışları kapıya kaydı, sonra tekrar Ketill'e döndü.

Bunu uzatması gerekiyordu. Rey'e dönmesi için zaman vermeliydi.

Silla baltayı aldı. Savaşçılar uzaklaştı ve Silla ile Ketill'i bank ile kalkanlı evin duvarı arasındaki boşlukta bıraktılar. Ocak ateşi Ketill'in yüzüne sert gölgeler düşürüyordu ama gözleri öfkeyle parlıyordu. Ve o anda Silla sadece Kopa'daki o hücreyi düşünebildi; insan saçından dokunmuş duvar halılarıyla kommandor. Gitmeyecekti. Gitmeyecekti. Geri dönmeyecekti.

Ona doğru koştu, baltası havayı yarıyordu. Ketill kolayca eğildi ve Silla'nın ayaklarını altından çekip aldı. Silla sertçe sırt üstü yere düştü, kafatası bankın kenarını birkaç santimle ıskaladı. Savaşçının alayları uzaktan geliyordu ama Silla bundan sonra ne olacağını hissediyordu. Ketill onun üzerinde yükselerek silahını kaldırdı. Tam zamanında yuvarlandı; balta kafasından birkaç santim ötede yere saplandı ve her yöne tahta parçaları saçıldı.

Savaşçılardan biri, "*Yaşıyor*, sersem beyinli," dedi.

"Ayağa kalk," diye alay etti Ketill ve Silla tereddüt etmedi. Çabucak ayağa kalkarak adamın yaralı omzunu itti. Ketill irkilerek acı içinde homurdandı ve Silla'ya baltasını onun çizmesine saplaması için gereken fırsatı verdi.

Ketill uluyarak bankın üzerine tökezledi. Silla baltayı çekip çıkardı, Ketill'i değerlendirirken bağırان savaşçıları görmezden geldi. Görünüşe göre ayağından daha fazlasını yaralamıştı.

Ketill kızgın bir boğanın şiddetiyle ona saldırdı ve Silla'nın savuruşu sadece bir kalp atışı kadar geç kaldı. Ketill eğildi, tüm ağırlığıyla karnına çarptı. Havadaydı, duvara çarptı ve yere doğru kaydı.

Göğsü sıkışmış, nefes alamaz hale gelmişti. Nefes almaya çalışırken, karanlık bir şekil ateşin ışığını s ö n d ü r d ü ; Ketill ona nefretle bakıyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı.

Sonunda ciğerlerine hava çekebildi. Nefes nefese kalan Silla baltasını kaptığı gibi ayağa fırladı. Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek savunma pozisyonu aldı. Bacakları ve ayakları yaralı, tuniği kanlı, saçları vahşi ve gözleri dikti. Damarlarında öfke çalkalanıyordu.

"Geri dönmeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak, bekleyerek. İzliyordu.

Hızlı bir nefes aldı ve onun geleceğini biliyordu. Ketill savurdu ve kadın onu engelledi ama darbenin gücü kollarını sarstı. Bir yumruk daha. Bir blok daha. Dişleri birbirine çarptı.

Adam çok güçlüydü. Kadın zar zor dayanıyordu. Soğuk gerilim damarlarında dolaşıyordu ve Silla korkusunun onu hazırladığını biliyordu.

Ketill'in bakışları kollarının yukarı kaydığı yerde parlayan ön kollarına kaydı. Alay etti. "Artık galdur kullanıyoruz, öyle mi?" Baltasını bırakan Ketill gözden kayboldu.

Gölge Tazısı.

Silla sakın değildi. Rahat değildi. Ama savaşın ortasında, kendini son derece açık kafalı buldu. Burada olmaktan başka hiçbir şeye yer yoktu. Şimdi. Bir kalp atışında, içindeki yarığın kırık çizgilerini buldu. Zorla açtı. Kollarından çıkan ışık, kalkan-evin sıcak havasında tıslıyordu.

Tadı kış gibiydi. Kader gibi hissetti.

Ketill'in görünmez formu ona çarparak ikisini de yere düşürdü. Silla'nın korkusu doğrudan galduruna kanalize oldu. Beyaz bir ışık patlamasıyla Ketill onun üzerinde çılgılık attı ve tekrar görünür hale geldi. Onu üzerinden itti ve yerde kıvranışını şaşkınlıkla izledi.

Etraftaki savaşçılar kükredi ve sonra ortalık karıştı: Ketill çırpınıyordu; savaşçılar onun kollarını tutup arkasından çekiştiriyordu; civcivler devrilmiş sandıklarından çılgınca bakıyordu.

Kulübenin kapısı kırılarak açıldı, büyük bir figür çerçeveyi doldurdu ve Silla bir an saf korku yaşadı. Rey'i daha önce hiç görmemişti; Axe Eyes'in acımasız yoğunluğu ile Slátrari'nin yakıcı öfkesinin ölümcül bir bileşimiydi. Ve o anda bu adamın eşsiz olduğunu anladı. Hem savaşçıların hem de Galdra'nın en ölümcülüydü.

Rey'in gözleri bir öfke cehennemiydi. Avuçlarından dumanlar dökülüyor, kollarının etrafında kıvrılıyor ve kor patlamalarıyla alevleniyordu.

Savaşçılar Silla'yı bırakıp sendeleyerek uzaklaştılar ama artık çok geçti.

"Altı gün," dedi Rey, sesi alçak ve ölümcüldü. "Sadece altı gündü.

Hepiniz büyük bir hata yaptınız."

"Bekle," diye yalvardı Silla'ya en yakın savaşçı, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak.

"Beşe karşı bir ne kadar da cesurmuşsunuz," diye düşündü Rey, kalkan-evin derinliklerine doğru adım atarken. Duman huzmeleri havayı yarıyor, öfkeli gök gürültüsü bulutları gibi çalkalanıyordu. "Şimdi şu haline bak, yalvarıyorsun. Hiç onurun yok mu senin?"

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü Rey'in galdurunun sıcaklığından korudu. "Ketill'di! Bize sólas sözü verdi. Bu onun planıydı!"

"Ahh, ama sen onu takip etmeyi seçtin," dedi Rey acıyla. "Seçimine sahip çık." Kaynayan dumanın içinde patlayan korlar savaşçıların irkilmesine neden oldu.

"Merhamet!" diye yalvardı adam.

Rey güldü, karanlık, tırtıklı bir ses. "Sana ölümünü seçme merhametini bahşedeceğim. Bir korkak gibi dizlerinin üzerinde mi yoksa onurunla kendi ayaklarının üzerinde mi öleceksin?"

Adam yutkundu. Titreyerek ayağa kalktı. Baltasını aldı ve Rey.

Silla başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. O izledi Duman, aç bir orman yangınının öfkesiyle adama doğru yükseldi. Boğazına tünel açarak çığlıklarını boğdu; derisi boyunca ilerleyerek ardında kabarcıklar bıraktı. Diğer savaşçılar da Rey'e saldırdı ve aynı kaderi paylaştılar. Rey onların gözlerinin şişmesini izledi. Etleri cızırdarken. Çığlık atıp pençeledikten sonra yere düşüp çılgınca kıvrılmalarını izledi.

Rey en yakındaki savaşçının kıvranan bedeninin üzerinden geçerek doğruca Silla'ya doğru ilerledi. Kalbi çarpıyor, kasları titriyordu ve Silla çömeldiğinde kendini ona doğru attı.

"Teşekkür ederim," diye onun omzuna doğru hıçkırdı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Rey'in pelerini çıkarılmış, omuzlarına sarılmıştı. Çenesini kavriyordu,

başını sağa sola eğerek yüzünü inceledi. Rey gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Ve gözlerini yeniden açtığı anda, öfkeyle yanıyorlardı.

Yutkundu ve etrafına bakındı. Ketill odanın köşesinden feryat ediyordu, yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı. Ama Rey'in bakışları, boynu Silla'nın el baltasıyla yarılmış sarışın adama takıldı. Dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Senin işin mi?"

Silla başını salladı. "Onları tutmaya çalıştım... zaman kazanmak için..."

"İyi iş çıkardın." Gözleri onunkilerle buluştu. "Ben söylemeden kimse o kapıdan geçemez."

Rey sinsice Ketill'e yaklaştı ve önünde çömeldi. Ketill onun varlığını hissetmiş olmalıydı ki ellerini indirdi ve yüzünü gösterdi. Silla'nın nefesi kesildi. Işığının düştüğü yerde, etinde kızgın kırmızı kraterler oluşmuştu.

"Sen," diye mırıldandı Rey, adama bakarak.

"Galtung," diye yalvardı Ketill. "Bilmiyordum-"

"Sen yaptın Ketill," diye yanıtladı Rey, sesi soğuk ve acımasızdı. "Beni ayarttın. Ona zarar vermeye çalıştın. Ve şimdi acılar içinde öleceksin."

Artık ölüm yok, diye bağırarak istedi Silla. Artık insanlar onun yüzünden ölmeyecekti.

Rey ona dönmüştü. Yüz ifadesini okumuş olmalıydı. "Merhametin senin çöküşün olacak." Doğruldu ve Silla'ya doğru yürüdü. Tek bir çevik hareketle

hareketiyle onu kucakladı, cesetlerin üzerinden geçerek kalkan evinin kapısından çıktı. Vig'in atı koğuşlardan hızla geçti ve o da aceleyle atından indi.

"Kahretsin, Galtung, seni kaybettim-" Silla'yı fark edince sözünü kesti.

"Silla!

Sen... o..."

Kelimeler Silla'nın kavrayışının ötesindeydi ve Rey cevap verdiği için minnettardı. "Kalkan evine girildi. Bir yere ihtiyacımız var-"

"Git," dedi Vig. "Çiftliğe git. Benim odamı al ve Runný'ye yeni koğuşlar kurmasını söyle."

Kalkan-evin içinden gelen bir çığlık Silla'nın Rey'in göğsüne gömülmesine neden oldu.

"Ketill," diyordu Rey. "Diğerlerini tanımıyorum. O... biz..." Rey homurdandı. "Bilmen gereken şeyler var ama şimdilik beklemeliler." Silla'yı At'ın eyerine kaydırıp ve arkasından tırmandı.

Vig kapıya doğru ilerledi ve kalkan-evin içindeki katliama yüksek sesle küfretti. "Lanet olsun Ketill!" Vig homurdandı. Gümbür gümbür bir ifadeyle Rey'e döndü. "Doğruca sana gideceğimi bilerek *bana* geldi Galtung. Takip etmiş olmalı. Koğuşlardan geçerken beni izlemiş olmalı."

"Kalkan-ev," dedi Rey hışımla. "Tehlikeye düşüp düşmediğimizi bilmeliyim. Onu sorgulamam gerekecek."

Bunu ağır bir sessizlik izledi.

"Evet," dedi Vig isteksizce. "Sen onu yerleştirirken ben de bu yürüyen koyun pisliğini bağlayıp temizlemeye başlayayım."

Silla yutkundu ve başını Vig'in göğsüne yasladı. Gerçekler su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Kalasgarde güvenli değildi - *elbette* güvenli değildi.

Karanlığa doğru ilerlerken "Rey," diye fısıldadı. Sorular toplanmaya başlamıştı. Huş ağacı kabuğu oymaları kuzeye doğru yol almıştı. Bu ne anlama geliyordu? Kalasgarde'dan ayrılmak zorunda kalacaklar mıydı?

"Şşşt, savaşçım," dedi olağanüstü bir yumuşaklıkla. "Şimdi bunu düşünme. Dinlen. Seni tuttum."

Ona sahipti.

Tanrılara şükür ona sahipti.

Bölüm Kırk Bir

"Kurt kemiği hançerim." Alçak bir ses rüyalarını kapladı. "Obsidyen saplı hançerim. Benim hevrît'im. Bileme taşım..."

Silla'nın gözleri, tanımadığı bir odanın kirişlerinde dans eden meşale ışığına doğru kanat çırparak açıldı. Anıları geri gelirken kalbi dörtmala koşmaya başladı. Kapana kısılmıştı. Güvende değildi. Çıkışlar neredeydi?

"Jonas'ın yüzündeki eti soymak..." Rey'in sesi.

Ona doğru savrulan Silla'nın nabızı hafifledi. Duvara asılı kalkanın Vig'e ait olduğunu anladı ve uyuduğu odanın onun odası olduğunu hatırladı. Duvara monte edilmiş bir fener, kendisi için çok küçük bir sandalyeye sıkışmış Rey'in formunu aydınlattı.

"Uyanmışsın," dedi onu merakla izleyerek. Kızın gözleri onunkilerle buluştu. "Ne yapıyorsun?"

Adamın dudakları kıpırdadı. "Ocak ateşini düşünüyorum."

Rey buradaydı. Güvendeydi. O güvendeydi. Sakinleştirici bir nefes alan Silla elini yanağının altına sıkıştırdı. "Ocak ateşiyle ilgili tüm düşüncelerinin kılıçlarla ilgili olduğunu mu anlamalıyım?"

Yavaşça gözlerini kırıştırdı, bakışları kızın dudaklarında gezindi. "At da buna dahildi." Rey öne doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Piliçler de."

Silla'nın kahkahası boğazında düğümlendi. Tanrılar aşkına. Adam sarhoş muydu? "Başka ne var?"

Rey matarasını dudaklarına götürdü. Başını arkaya eğdi. Hiçbir şey çıkmayınca kaşlarını çattı. "Boş," diye mırıldandı ve şişeyi yere bıraktı. "Tatlı ekmekler," dedi, karanlık bakışları Rey'in üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Tatlı ekmek mi?"

Başını salladı. "Ve... güneş ışığı."

Bakışları bir kez daha onun dudaklarındaydı ve Silla aniden çok sıcak hissetti. "Güneş ışığı," diye tekrarladı.

"Fırtınaları kovar."

Telaşlanan Silla oturur pozisyona geçti, şakaklarının, sırtının, kaburgalarının... her yerinin acımasıyla irkildi. Ama Gyda yatağa yerleşmeden önce onu muayene etmiş ve sadece zedelenmiş olduğunu düşünmüştü. Sonra da Silla'yı Gyda ve Runný'nin dikkatli gözleri altında bırakarak Ketill'le ilgilenmek üzere kalkan evine dönmüştü.

"Anladığım kadarıyla sarhoşsun," dedi dikkatle.

Rey omuz silkti, hiç ona yakışmayan kayıtsız ve umursamaz bir hareketti bu. İçkinin etkisiyle bile gözlerinde perili bir bakış vardı. "Ketill'i sorgulamak zorundaydım," diye mırıldandı Rey, çatıya bakarken başı duvara çarpıyordu. Anders, Kemikler Yolu'na geri döndüğünde Silla'nın hafızasında parladı. Parmakları kesilmişti.

Kemikleri kırılmış. Adamın boğazını keserken Rey'in gözlerindeki bakış... "Onu sen öldürdün."

"Bir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmeliydim." "Ama onu öldürmek."

Bakışları kadının içinden geçiyordu. "Yarım kalmış iş yok, Silla. Asla."

"Yarım kalmış işler..."

"Kopa'da bir tane bıraktım. Benim benzerliğimi böyle biliyorlar. Birinin yaşamasına izin verdim." Silla'nın kaşları birbirine yaklaştı, rahatsızlığı midesini sıkıştırdı.

"Beni zaten cinayetten arıyorlar, Silla. Bir tane daha olmasının ne zararı var?" Ama sözlerinde hiç hoşlanmadığı bir şey, bir kendini küçümseme vardı. "Piliçler zarar görmemiş," dedi Rey, matara yere düşerken. "Runný getirdi onları."

"Güzel," dedi Silla, akli kalkan evine geri dönmüştü. Onun kanına susamış o adamlar. Ketill'in yüzü onun galduruyla dağlanmıştı. Kadın irkildi.

"Cesetler Kálf'ın yanında."

"Kálf mı?"

"O... buraların reisi."

Silla kararsızlaşıyordu. "Peki... kalkan evi? Güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

Rey'in çenesindeki bir kas esnedi. "Başından beri güvende olmalıydı. Ketill nasıl keşfetti?"

"Harpa," diye araya girdi Silla. "Ketill, Freydis'i evine getirdiğinde Hef'in yanındaydı. Yüzümü tanımış olmalı."

Rey kaşlarını çatı. "Ketill. Onun yanında büyüdüğümü biliyor muydun? Her zaman onurdan yoksundu ama hiç düşünmemiştim..." Bir eliyle yüzünü ovaladı. Adam bitkin görünüyordu. "Bizi dışarı çıkmaya zorladı. Ne yapmak istiyorsun, Silla? Eğer gitmek istiyorsan, biz de gideriz."

Gideceğiz, demişti. Silla ne zaman "biz" olduklarından emin değildi ama bu düşünce bile kalbini göğsüne sığmayacak kadar büyük hissetmesine neden olmuştu. "Kalmak istiyorum." Bundan hayatındaki her şeyden daha çok emindi. "Sonunda Harpa'yla ilerleme kaydediyorum." Silla bileğini ters çevirip ön kollarını yeniden inceledi.

"İfade ettin," dedi Rey. "Tam yüzüne karşı. Keşke ben de görebilseydim."

"Sana bir kez daha hayatımı borçluyum." Kadın tereddüt etti, sonra yatakta ona yer açmak için yana kaydı. "Bitkin görünüyorsun Galtung. Buraya gel."

Rey ayağa kalktı, sonra yatağa doğru tökezledi ve bir deniz aygırının tüm zarafetiyle karnının üzerine yığıldı. Silla kıs kıs gülererek onun sırtının alt kısmına süründü. Öne doğru eğilip adamın omuzlarındaki sert kasları yoğururken, ona dokunan tüm parçalarını düşünmemeye çalıştı.

"Uyumamışsın," diye tahmin etti.

Rey omuz silkti, başını yana çevirdi.

"Dinlen," dedi Silla. "Sana sahibim."

"Ben de öyle dedim." Yumuşak, hırıltılı bir kıkırdama ve Silla bir gülümsemenin köşesini yakaladı. Kalbi ters döndü.

"Gülümsüyorsun."

"Sen yapıyorsun," diye cevap verdi. Ama gülümsemesi düştü. "Gerçekten kalmak istiyor musun? Ya..." Sesi uzaklaştı.

Elleri kürek kemiklerinin arasına kayarak hafifçe yoğurdu ve Rey tüm vücudunda hissettiği bir inilti çıkardı. "Bildiğim tek şey Galtung, bu krallıkta hiçbir yerin benim için gerçekten güvenli olmadığı. Kaçmaya devam edebilirim ya da meseleyi kendi ellerime alabilirim. Galdur'umu öğrenmeliyim. Burada Harpa var. Burada dostluğumuz var. Güvenebileceğimiz müttefiklerimiz var. Kalmak istiyorum."

"Cesur kız. Tanıdığım en cesur-"

Onun övgüsüyle içinden bir sıcaklık aktı. Boynunu çevreleyen bir grup gergin kası bularak parmaklarıyla yatıştırıcı daireler çizdi. Rey'in gözleri yine kısık bir iniltiyle kapandı.

"Elimi tutmak istedin," dedi uyukulu bir sesle.

"Ben ne?"

"Yara izini kazandığın gün. İki yaşındaki Eisa Sunnvald'ın çeşmesinde yürürken elimi tutmak istedi."

"Dehşete düşmüş olmalısın."

"Tiksindim," diye onayladı Rey. "Ama sonra düştün..." Nefes verdi. "Kendimi öyle aptal, öyle gururlu hissettim ki sana zarar gelmesine izin verdim. Ağladığında seni kaleye taşıdım ve şifacıyı buldum. Onlar sana dikiş atarken" -durakladı, kendini toparladı- "elini bırakmadım."

Silla'nın dudakları aralandı.

"Ve sen," dedi Rey sevgiyle, "her zaman sağduyudan yoksun oldun."

Kadın homurdandı, elleri kayıp gitti. İsteksizce onun üzerinden kalktı, yatağın ucuna doğru ilerledi ve botlarının tokalarını çözdü. Her birini çekiştirerek çıkardıktan sonra yere düzgünce yerleştirdi. Sonra onun yanındaki yatağa tırmanarak kürkleri ve battaniyeleri ikisinin de üzerine çekti.

Rey beceriksizce sırt üstü kıvrıldı. "Kan ve intikamın her şeyi düzelterecğini sanmıştım ama daha da kötüleşti."

Silla yan dönerek onun yüzünü inceledi. Yumuşak siyah kirpikleri yanakları boyunca uzanıyordu ama kaşları gerginlikle kaplanmıştı. "Daha iyi olan ne, Rey?" diye sordu usulca. "Ne kanı?"

"Karanlık. Onların ölümleri. Hepsi." İncelemek için ellerini kaldırdı. "Ellerimde çok fazla kan var."

İçinden koruyucu bir içgüdü yükseldi. Silla dikkatle adamın ellerinden birini tuttu ve göğsüne koydu. "Bunlar iyi eller," diye fısıldadı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek. "En iyi eller."

Eğer onu duyduysa, Rey hiçbir hareket yapmadı. Nefesleri yavaşladı ve eşitlendi, kaşları sonunda gevşedi. Silla meşale yanıp sönene ve karanlık onları tamamen sarana kadar ona baktı.

Silla'nın uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey, on sekiz kış sonra bile bu adamın elini tutmayı hâlâ çok istediğiydi.

REY RÜYASINDA KRISTJAN'I GÖRDÜ. At sırtında bir tarlada koşturuyorlardı, Kristjan'ın başı çılgın kahkahalarla geriye atılmıştı. Çam, ezilmiş yosun ve berrak dağ havası duyularını dolduruyordu ve Rey merakla

Duygu. Özgürlük. Mutluluk. Mutlak memnuniyet. Her şey sonsuz küçük bir saniye için mükemmeldi. Ve sonra parmaklarının arasından kayıp gitti.

Gözleri bambaşka bir kokuyla açıldı. Tatlı, belki de çiçeksi. *Onun kokusu.*

Uykusunda ona doğru dönmüştü, sanki onun dokunuşuyla rahatlamak ister gibiydi. Kollarını göğsüne bastırmış, yanağını adamın köprücük kemiğine dayamıştı. Burnunu onun saçlarına gömdü. Derin bir nefes aldı. Elini kızın kalçasına koyarak onu kendine çekti.

Sabah onu çalmadan önce bir başka mükemmellik anı.

Bölüm Kırk İki

SUNNAVÍK

Kassandr Rurik'in teknesini yaktığı gece, Saga'nın tüm planları altüst oldu. Bjorn'a göre, Skotha'nın tazılarının aldığı koku, kundakçı ile garnizon binasının alt katını yağmalayan kişinin aynı kişi olduğunu kanıtlamıştı. Olayın ardından Klaernar, kralın emriyle kaleye akın etti ve gece gündüz koridorlarda süründü.

Saga'nın bir muhafızla yüz yüze gelmeden odasından çıkması imkansızdı. Alfson'un çalışma odasına girme planlarının derhal durdurulduğunu söylemeye gerek yok. Saga, Rurik için bir parça endişe duyduğunu itiraf edebilirdi. Onu uyarmak istemişti ama Askaborg'daki onca fazladan göz varken bunu riske atamazdı.

Ve ne kadar üzülse de, Saga adamın sözlerini aklından çıkaramıyordu.

Bitmemiş meseleler beni tatmin edene kadar kalıyorum, demişti adam ve sadece daha fazla soru üretmişti. Urkanlar'da Rurik ve halkının ihtiyacı olan ne vardı? Bir silah mı? Bir kitap mı? Ne olabileceğini anlayamıyordu.

Oyalanmak zorunda kalan Zagadkialılar'ın acımasız bir havası vardı. Bjorn'dan öğrendiğine göre, teknenin iskeleti kurtarılmıştı ve sadece tahtalara ihtiyaçları vardı. Eğer Rurik kendine zaman kazandırmak istediye, bunu başarmıştı. Signe'nin hanımlarından duyduklarına göre, Zagadkian'ın gecikmeli ayrılışı hiçbirini üzmemişti. Özellikle Yrsa, doğum günü ziyafetine katılmalarından çok memnundu.

Saga günlerini kendisinden beklendiği gibi geçirdi: Kraliyet ailesiyle yemeklere katıldı; Signe ve hanımlarıyla düğün konuşmalarına katıldı; nakış işledi, Yrsa'nın doğum günü ziyafetinde giyeceği elbisenin ölçülerini aldı. Beyaz bir çarşaf olup olmadığını kontrol etmek için şahin kulesine gitmeye cesaret edemedi ve Ana'nın yeterince iyi bildiğinden emindi - şimdi Signe'ye karşı cesurca davranmanın zamanı değildi. Sabırlı olmaları gerekiyordu. Dikkat çekmemeliydiler. Kundakçıyı arama çalışmaları sona erene kadar beklemeliydiler.

Saga kendini kilit açma alıştırmaları yaparak ve Klaernar'ın kayıtlarında Skotha ile Kara Pelerin arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırarak meşgul etti. Ancak son parşömeni de yuvarladıktan sonra, eğer bir kanıt varsa bile bunun bu kayıtlarda olmadığı sonucuna vardı. Saga asık suratla onları kayıtların bulunduğu odaya geri götürdü.

Hafta sonunda Saga huzursuz ve sinirliydi. Planlarına devam etmek için çaresizdi. Bir kilidi bir dakikadan kısa sürede açabiliyordu. Alfson'ın çalışma odasının basamaklarını saymıştı. Saklanabileceği girintileri ve gölgeli köşeleri planlamıştı. Artık hazırды.

Ve uzun bir haftadan sonra, olan oldu. Markette son ekmek somunu için çıkan tartışma kısa sürede kavgaya dönüştü. Kralın Pençeleri gönderildi ama kalabalık onlara saldırdı. Akşam olduğunda şehir ayaklanmıştı.

Klaernar şiddeti bastırmak için Askaborg'dan yola çıkarken, Saga zamanın geldiğini biliyordu.

KARANLIK KORİDORDAN AŞAĞI İNERKEN, Saga sıkıca örülmüş saçlarının üzerine siyah bir başlık çekti. Vücudu beklentiyle, *sonunda* Eisa'ya yardım etmek için bir şeyler yapmanın heyecanıyla titriyordu.

Bir eli malzemelerle dolu çantasını (bir mürekkep kabı, yedek parşömen ve tüy kalemler) kavrarken, diğer eli cebindeki ikiz broş iğnelerinin etrafındaydı. Bir ay önce, odasından çıkmak gibi basit bir eylem Saga'yı etkisiz hale getirmişti. Gecenin karanlık saatlerinde koridorlarda dolaşp Üstat Alfson'ın çalışma odasına girmeyi planlayacağını hiç tahmin edebilir miydi?

Kırılgan bir öksürük tüylerini diken diken etti. Bir çift Klaernar yanından geçip giderken Saga duvara yaslanıp gölgelerin derinliklerine çekildi. Sonra

Birkaç uzun dakika sonra geri çekilen ayak sesleri artık duyulmuyordu ve Saga kendini sorgulamadan koridorda hızla ilerlemeye başladı.

Dar koridorun büyük merdiven boşluğunun geniş karanlığına açılması uzun sürmedi. Saga hızla aşağı indi, gevşek bir merdiven inerken bile durmadı. Saga yıldırım hızıyla gölgeli bir koridora katlandı ve Klaernar'ın sesi araştırmasını bekledi. Ona kadar saydı, sonra tekrar aşağı indi.

Kimse gelmedi.

Kısa süre sonra koridorda hızla Üstat Alfson'ın çalışma odasına doğru ilerledi. Ve sonra gözlerini kapıya dikti. Derin bir nefes alan Saga, kendisine bağlı olan herkesi hatırlayarak bir adım öne çıktı. Ana, Eisa, kayıp Galdra.

Ve böylece Saga titreyen elleriyle broş iğnelerini anahtar deliğine soktu ve işe koyuldu. Sadece bir haftalık pratiğiyle bir uzman olmaktan çok uzaktı. Ama artık broş iğnelerinin deliğe batma hissini biliyordu - bükme için ihtiyaç duyacağı kuvveti biliyordu. Titreyen ellerinin ve hızla çarpan kalbinin süreci zorlaştıracığını tahmin etmemişti.

"Bataklık yılanları," diye lanetledi sürgüdeki deliği bulmak için yaptığı beşinci başarısız denemede.

"...elli ölü, hepsi söylendi..."

Saga dondu kaldı, tüyleri diken diken oldu. Koridorda ayak sesleri duyuluyor, her kalp atışında biraz daha yaklaşıyordu. Panik onu ele geçirdi. Geri çekilmek için artık çok geçti; onu kesinlikle görecektlerdi. Tek kaçıışı bu kapıdan geçmekti.

Çabalarını iki katına çıkaran Saga, sesler yükseldikçe daha fazla itti.

"...ekmek için bu kadar yaygara..."

İğnenin içeri kaydığını hissetti ve kalbi yerinden fırladı.

"...çok çirkin olduğunu duydum. Hayvanlar gibi pençeleşiyor, birbirlerini ayakları altında eziyorlarmış..."

Saga pimi kuvvetlice çevirdi ve sürgünün kilitten kayarken tahtaya sürtündüğünü hissetti. İçini bir rahatlama kapladı ama bunu kutlayacak zamanı yoktu. Bir kedi kadar sessiz, kapıdan içeri süzüldü ve sessizce arkasından kapattı.

"...Zagadkian tahılı geldiğinde ortalığın sakinleşeceğini düşünmüştüm..."

Boğuk sesler kapının yanından, Saga'nın birkaç dakika önce durduğu yerden geçti. Ve sonra sessizlik oldu. Sürgüyü geri kaydırıdıktan sonra

kilitli pozisyonda, Saga kaslarındaki gerginliği atmaya çalıştı. Kapıdan geçmeyi başarmıştı. Şimdi dolabı karıştırmak için bütün gecesi vardı.

Perdeler aralanmıştı, ay ışığından bir sütun zemine yayılıyor ve üstadın çalışma masasını aydınlatıyordu. Saga sürünerek oraya gitti ve dolabın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları kilide temas ettiğinde, garip, karanlık bir his teninde fısıldadı. Saga ürpererek işe koyuldu ve kilidi bir dakikadan kısa bir sürede açtı.

İki raf vardı; en üstte çeşitli parşömenler. Altta ise sicimle bağlanmış bir yığın parşömen. Karnının derinliklerinde bir özlem, bu bilgileri yutmak için bir ihtiyaç belirdi.

Silkelenerek bir parşömene uzandı. Mumlu dış parşömeni gevşettikten sonra, Saga ilk parşömeni yavaşça yere bıraktı. Mürekkeple kazınmış kelimeleri içti. *Míkrób'u çıkararak okudu. Ejderhanın Belch'inin uyumasını sağlayın. Yaşam formlarını kovuğun içinden temiz yünle toplayın ve cam bir kavanozda mühürleyin. Bir ateş kabının yanında saklayın ve sık sık et suyuyla besleyin. Míkrób mümkün olduğunca sıcak tutulmalıdır...*

Saga'nın bakışları ilginç bir illüstrasyona takıldı. Mumu daha yakından tutan Saga çizimi inceledi. Kaba olmasına rağmen, düz bir taş ovasının ortasından havaya fışkıran suyu tasvir ediyor gibi görünüyordu. Ejderhanın Geçirmesi. Saga orayı hiç görmemişti ama bu çizim, sülfürlü suyun belirli aralıklarla fışkırdığı bir yerin tarifine uyuyordu.

Kaşlarını çatarak bir sonraki parşömene uzandı. Bunda garip bir tabak ve kıvrımlı tüp çizimi ve Míkrób'u farklı et suyu tarifleri içeren şişelere tekrar tekrar ayırarak diğer küçük yaratıklardan izole etme talimatları vardı.

Kanının donmasına neden olan üçüncü parşömen oldu. *Míkrób'u bir konukçuya tanıtırken şöyle yazıyordu. Kara ay altında yutulduğunda, konak ateşin yakınında tutulmalı ve üzeri iyice örtülmelidir. Bir dolunay döngüsü, Míkrób'un galdurla ziyafet çekmesi ve bir sonraki konağa vermek üzere yeterli sayıda yavru üretmesi için yeterlidir. Bu, güçlü bir sülfürik koku ile doğrulanır.*

Saga'nın kalbi çarpmaya başladı. Bu... kayıp Galdra'ya yaptıkları şey buydu. Galdurlarını yemek için bu yaratıkları kullanıyorlardı. Ama parşömeni çevirdiğinde içini korku ve tiksinti kapladı. *Hasat, yazıyordu. Bacakları, kolları, kalçaları oymak.* Bir insan diyagramı bu bölgeleri gösteriyordu. Midesi bulandı ama okumaya devam etti. *Et çiğ olarak tüketilmelidir. İkincil konakçı, tüketimden önce ve sonra tam bir gün oruç tutmalıdır. A*

Alfons'un sıkışık harfleriyle bir not eklenmişti. *Yumurtaların büyümesini hızlandırmak için yaranın iyileşmesini engelle, yanında da Alp kedi pençesi yazıyordu.*

Durmak istedi ama daha fazlası vardı ve bilmesi gerekiyordu... Ana'ya söylemesi gerekiyordu. *İkincil konak ilk üç ay içinde Mikrób'u reddedebilir. Eğer hayatta kalırlarsa, ikincil konak ana konağın galdurunu yeniden üretebilecek.*

Son parşömene uzanırken Saga'nın eli titredi. Açtı. Alfson'ın sıkışık yazısıydı. En üstte şöyle yazıyordu: *Rökksгарde için, altında da bir tür yapılacaklar listesi vardı. Saga'nın gözleri listeyi taradı, rastgele kalemler seçti. 100 el keten keten... 1 pound losna yaprağı, en büyük dolunayda hasat edilmiş... Zindan için rodyum, sterkiyum, demir, çelik - her biri 100 pound...*

Saga parşömeni yere bıraktı. Elini karnına bastırdı. Kusabileceğini düşündü. Çünkü ortaya çıkmaya başlayan resim son derece aşağılıktı. İsteksiz Galdra'dan galdur toplamak. Bu ikincil konukçunun büyü kazanabilmesi için etlerini tüketmek. Bunu düşünmek bile iğrençti. Ama terk edilmiş mutfaklar, o yataklar, kayıp Galdra, Svaldrin'deki kalenin arkasında gömülü cesetler... hepsi mide bulandırıcı bir hikâyeye uyuyordu.

Rökksгарde... Svaldrin'den sonra bu iğrenç galdur hasadı uygulamasını taşıdıkları yer Rökksгарde gibi görünüyordu. Saga sakin bir nefes aldı. Bu parşömenleri kopyalamalıydı. Ama bakışları dolabın en alt rafına, sicimle bağlanmış parşömen yığınının takılınca ensesindeki tüyler diken diken oldu.

İçine garip bir tanıma hissi yerleşti, kalenin kendisinden daha eski bir şey hissi. Kendini uzanırken buldu, parmakları en üst sayfanın üzerinde gezinirken güç parmaklarının üzerinde geziniyordu. İşaret parmağını sicimin altına sokan Saga, bohçayı kaldırdı ve yavaşça önündeki zemine koydu.

Bir nefes yanağını okşadı ve Saga'nın kalbini hoplattı. Ama o kadar çabuk kayboldu ki, hayal görüp görmediğini merak etti.

Saga yığını inceledi. Her bir parşömenin uzun kenarına yayılmış cilt izleri, bu sayfaların bir zamanlar bir kitapta ciltlenmiş olduğunu düşündürüyordu. Kapak ve başlık sayfaları eksikti ve elyazmasını çevirirken, Saga birçok bölümün sudan zarar gördüğünü ve okunaksız olduğunu gördü - sayfa numaraları, kitabın tüm bölümleri yokmuş gibi büyük demetler halinde atlanmıştı.

Sonunda, okunaklı metin kısımlarının olduğu bir sayfaya geldi. Saga hevesle okuyabildiği tüm kelimeleri yuttu.

...ormanın en derin köklerinden, Sunnvald'ın kendi kalbinden yapılmış, ışık onu yok edemez, sadece aynı karanlıktan yapılmış bir şey...

Daha fazlasını okumak için hevesle sayfayı çevirdi ama sadece kanını donduran bir illüstrasyon buldu. Tanıdđı ama yine de tanımadđı yaratıklar. Garip, mutasyona uğramış, ağız çok genişlemiş gaddar kurtlar; pençeleri büyümüş ve kanatları parçalanmış kuzgunlar; uzamış uzuvları olan dişli ayılar vardı.

Kitabı karıştırmaya devam etti, sanki biri onu yakmaya çalışmış ve başaramamış gibi tuhaf kömürleşmiş bölümlerin yanından geçti. Saga'nın parmakları *Kraugeir* başlıklı sayfaya ulaştığında durakladı. Kaşlarını çatarak isme baktı. Rurik'e haftalar önce Kraugeir'den bahsetmişti - bir zamanlar dünyayı yakmak için uyanan efsanelerin ejderhası. Ona bakarken Saga göğsünde garip bir kıpırdanma hissetti, sanki hafif bir kanat çırpıntısı ve uzanan uzun, karanlık uzuvlar gibi.

Soğuk dikenler boynuna tırmandı. Bu kitap yanıştı ama yine de çok tanıdıktı. Çok baştan çıkarıcı. Bu kitaba sahip olmalıydı, içindeki tüm bilgiyi içmeliydi.

Kapının arkasından biri öksürdü.

Duygu bir anda geri çekildi ve ardında ağıryan bir boşluk bıraktı. İcini garip bir özlem doldurdu. Saga gözlerini kırptırdı, mantığı zihnine zorla soktu. Bu el yazmasında bir sorun vardı - ondan uzaklaşması gerekiyordu. Saga titreyen elleriyle parşömeni üst üste koydu ve sicimi yerine bağıladı.

Sürgü tıkırdadı.

Saga yıldırım hızıyla parşömenleri dolaba geri itti ve asma kilidi tekrar yerine kaydıldı.

Kilidin içine bir anahtar kaydı.

Paniğe kapılan Saga çantasını yerden aldı ve kendini ofisin gölgeli arka köşesine attı. Kalbi hızla çarpıyor, nefesi daralıyordu.

Sürgü yana kayarken metal tahtaya sürtündü.

Oh, tanrılar, oh tanrılar! Bir kalp atışı içinde biri odaya girecek ve yakalanacaktı. Kapana kısılmıştı... çıkış yoktu...

Saga, kendisini yutmasını dileyerek duvara daha da bastıldı. Bir taş sırtının küçük kısmına sertçe saplandı ama aniden

geri çekildi. Duvarın tüm kısmı içeri doğru sallandı.

Bir kapı. Alfson'ın çalışma odasında gizli bir kapı vardı.

Kapı aralığından hızla geçen Saga kendini karanlık bir oyukta buldu. Düşünmek için zaman yoktu, kendini kapıya doğru itmekten başka bir şey yapacak zaman yoktu. Kapı gıcırdayarak kapandı ve Saga'yı mürekkep gibi bir karanlığın ve nemli, küflü bir havanın içine hapsetti.

Güvendeydi. Duvara yaslandı, nabızı sakinleşti. Karanlıkta güvendeydi.

Kapının ardında, çalışma odasının içinde bir hareketlilik vardı. Her kimse, düşünceleri taş tarafından boğuluyordu ama Saga bunun Üstat Alfson olduğunu tahmin etti. Çalışma odasına birinin girdiğini biliyor muydu? Bu kapıdan haberi var mıydı?

Kaşları çatıldı. Bu kapıdan haberi yoktu. Ve Askaborg'un sırlarını Signe'nin fildişi elbiseleri sakladığı gibi saklayan biri olarak, bilmediği şeyler olduğunu keşfetmek tedirgin ediciydi.

Saga dönerek, karanlıktan korkmadığı için şükrederek etrafı kolaçan etti. Burası sadece bir dolap mıydı? Ama karanlık sahanlığın etrafında dolanırken bir merdivenin kenarını buldu. Dikkatli bir şekilde ilk basamağı indi ve kısa süre sonra aşağıya doğru uzun bir tırmanış olduğunu keşfettiği şeye başladı.

Yönünü şaşırmış bir halde, karanlığın içinde el yordamıyla ilerlerken dokunma duyusuna güveniyordu. Kıvrımlı bir merdiven dizisi ve uzun bir koridordan sonra bir köşeyi döndü ve soluk ışıkla kalbi kabardı. Yaklaştıkça, üç kapının birleştiği noktada, yıkılmakta olan taş duvarlara monte edilmiş bir meşale seçebiliyordu. Bu kavşağa ulaşan Saga durakladı, kulakları hazır ve Sense uzanıyordu. Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Kendini çelikleştirdi, eli sağındaki kapının demir halkasına dolandı ve iterek açtı.

Saga başka bir koridora baktı, bu koridor duvara monte edilmiş meşalelerle aydınlatılmıştı. Gözleri ışığa alışırken gözlerini kırptırdı. Havada ağır bir his vardı, adını koyamadığı bir tatsızlık. Çantasını sıkıca kavrayan Saga kendini yürümeye zorladı.

Sızan fener ışığı sağındaki bir hapishane hücrelerini aydınlattı, taş zeminin ortasında paslanmış kırmızı bir leke vardı. Hepsi boş ama demir ve idrar kokusuyla ağırlaşmış başka hücrelerin yanından geçti.

Koridorda attığı her adımda uğursuzluk hissi daha da artıyordu. Koridorun sonundaki kapıya ulaştı. Elini yüzüğün üzerine koyduğunda, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Derin bir nefes alan Saga kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Saga kapının ardında ne beklediğinden emin değildi ama bulduğu şey kesinlikle bu değildi. Oda uzundu, kaba taş duvarları alçak, kemerli bir çatıya doğru kıvrılıyordu. Odanın uzak ucundaki büyük şömineden gelen yumuşak, dans eden ışık, duvarlara yaslanmış düzgün yatak sıralarını aydınlatıyordu.

Saga'nın kalp atışları bir anda hızlandı.

Yataklar. Bunlar kayıp Galdra olabilir miydi? Svaldrin'den alınanlar?

Kapıyı sessizce kapatan Saga odanın derinliklerine doğru ilerledi. Duvardan yanmayan bir meşale alarak şömineye doğru ilerledi ve zifte bulanmış bez tutuşana kadar alevlere daldırdı. Saga yatakların en yakınına doğru sürünürken kalbi keskin, hızlı vuruşlarla çarpıyordu. Üzerine o kadar çok kürk yığılmıştı ki, dolu olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

Saga kürkleri sıyırdı, soğuk bir önsezi duygusu midesine inmeye başladı. Anında burnuna çürük yumurtaların sülfürik kokusu geldi. Elbisesinin koluyla ağzını tıkayan Saga gözyaşlarını geri kırıptı. Tanrım, ama bu iğrençti. Saniyeler geçtikçe koku dağıldı ve Saga yatağı incelemek için feneri havaya kaldırdı.

Sağlam demir iskeleti ve yırtık pırtık saman şiltesiyle Saga'ya tipik bir yatak gibi göründü. Ta ki yatak başlığına sabitlenmiş kelepçeleri görene kadar. Bakışları yatak sırasından aşağıya doğru uçtu. Bu yataklardan herhangi biri dolu muydu?

Gözleri bir yatak ötedeki kürklerin arasından görünen bir tutam kahverengi saça takıldı. "Alo?" diye fısıldadı Saga, yaklaşıyor.

Battaniyeleri geri çektiğinde, aynı keskin koku yüzünü kapladı ve bir an için onu kör etti. Ancak gözyaşları silinince, uyuklayan bir kadının yüzü görüldü. Saga daha yakına eğildi ve yüzünü incelemek için el fenerini havaya kaldırdı. Kadının teni hastalıklıydı, saçları terden keçeleşmişti. Ama en ilginç olanı, boynundan yukarı tırmanan koyu mavi damarlardan oluşan ağ örgüsüydü.

Saga'nın bakışları kadının sol omzundaki bandajın köşesine kaydı. Kürkleri aşağı doğru iten Saga, kadının kollarının üst kısmına sarılmış keten bandajlara baktı. Kadın inledi, sonra sessizleşti ve Saga'nın kalbi kulaklarında çınlamaya başladı.

Her şey yavaşlamış gibiydi. Saga uzandı, başparmağı ve işaret parmağı arasında keteni sıkıştırdı. Yavaşça çekti. Bandaj, taze bir sülfürik dalga bırakarak düştü.

Ne bulacağını biliyordu ama manzaraya hazırlıklı değildi. Yara mükemmel bir şekilde dikdörtgen şeklindeydi, omuzdan dirseğe kadar kesiyordu; Alfson'ın parşömenlerindeki diyagramla mükemmel bir uyum içindeydi. Saga'nın midesinde dehşet ve tiksinti çalkalandı. Bu kadın, bu zavallı kadın, Hasat'ının ortasındaydı, Míkrób dolu eti başkalarına yedirilmek üzere kendisinden koparılmıştı.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

Saga'nın ona zarar vermek istemediğine dair güvence verecek zamanı yoktu. Kadının yüzü dehşet ve öfke karışımı bir hal aldı ve vahşi bir köpek gibi dişlerini göstererek saldırdı. Kelepçeler şangırtılı bir sesle takıldı ve Saga tökezleyerek geri çekilirken çığlık attı. Bacakları arkasındaki yatağa çarptı ve çantasını ve meşalesini düşürerek ışığı söndürdü.

"Bekle," diye tısladı. "Yardım etmek için buradayım-" Ama artık çok geçti.

"Hayır!" diye bağırdı kadın, kelepçeler şangırdayarak bir kez daha üzerine atıldı. Kadının ağzının kenarları köpürdü, gözlerinde delilik vardı. "Buna izin vermeyeceksin! Yapamazsın!"

Saga'nın bakışları kapıya ve tekrar kadına kaydı, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. Ama kadın çok ileri gitmiş, öfkeden çılgına dönmüş ve bağlarına karşı çırpınıyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardı Saga, elleri cebindeki broş iğnelerini bulurken. Kelepçe kilitlerini açabilir miydi? Ama kadın onu duymadı ve çok geçmeden bir erkek sesi katıldı, sonra bir başkası. Tanrılar, ama bu kötüydü. Bu odada fark edilmemeliydi.

Kaçmalıydı, kaçmalıydı! Çıkışları bulmak için dehşet içinde etrafına bakındı. Ama bu odada başka kapı yoktu, sadece bir tane vardı.

Saga olduğu yerde donup kalmıştı, o kadar perişan bir haldeydi ki çevresinden ona doğru gelen iri, karanlık şekli goremedi. Bir eli ağzının üzerine kapandı, diğeri beline sarıldı. Yatağın altına atılmış meşale ve çantanın, bağıran kadının üzerine itilmış battanierelerin belli belirsiz farkındaydı. Sert ve kuru avulara karşı çığlık atan Saga, kendisini esir alan kişiyle mücadele etti ve cebinden broş iğnelerini çıkarıp adamın elinin derinliklerine batırdı. Ne yazık ki bu, kaba ve anlaşılmaz sözcükler dizisinden başka bir işe yaramadı.

"Sakin ol Kış Kanadı," diye seslendi Kassandr Rurik'in aksanlı sesi. "Geliyorlar."

Kadın donakaldı.

ığlık atan kadının karşısındaki boş yatakta durdu ve kürkleri geri çekti. Elini kadının küçük sırtına koyarak Saga'yı hafifçe itti. Anlayan Saga kendini yatağa attı ve kötü kokuyu bastırmak için bir dirseğini burnunun üzerine attı. Onu dehşete düşüren Rurik de onunla birlikte yatağa tırmanarak kürkleri ikisinin üzerine örttü.

"Yine grmemen gereken şeyler görüyorsun," diye fısıldadı Rurik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Haritada olmayan bir şey daha buluyorum," diye çileden çıkarıcı bir cevap verdi.

"Kapayın enenizi!" diye bağırdı kürklerin ötesinden öfkeli bir erkek sesi, bir kapı çarparak kapandı. "Kapayın enenizi, sizi iğrenç yaratıklar!"

Boğuk ayak sesleri yaklaşırken Saga'nın kalbi hızlı ve düzensiz atıyordu. Yapmaması gereken bir şeyi yapmanın heyecanı, pişmanlığa ve saf dehşete dönüşmüştü. Rurik'in üzerine sarkıttığı kolunu kavradı.

"Ursir'in kıllı testisleri!" diye seslendi adamın sesi. "Bunun *sen* olacağını bilmeliydim. Bandajını nasıl gevşettin?" Sessizlik uzadı. "Sıcak tutulmalısın, artık benim emrim değil. Soğuğun sana dokunmasına izin veremem."

Saga'nın vücudu titredi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Rurik. "Sakin ol, *malen'kaya-ptichka*⁽¹⁾." Kötü kokulu havayı düzenli bir şekilde içine çekti, arkasındaki katı forma yaslanarak rahatlamaya çalıştı.

"Tek bir işin var, Gorm," diye bir ses geldi odanın uzak ucundan. Krkler yüzünden boğuklaşsa da Saga sesi hemen tanıdı. Üstat Alfson. "Ve bunda başarısız oldun. Sana onların sessizliğinin zorunlu olduğunu söylemedim mi? Onları Rökksgarde'a taşıyana kadar durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu?"

"Bağışlayın beni Üstat," dedi Gorm'un sesi. "Bir şey onları sarstı! Kesimdeki domuzlar gibi ciyaklamaya başladılar. Draugur'du, bundan eminim. Bunun sargısı çözüldü."

"Draugur," diye tekrarladı üstat, şimdi çok daha yakındaydı. "Seni aptal, ölümler burada kendilerini rahatsız etmezler." Birkaç dakika sözsüz hareket ettikten sonra üstat konuştu. "Neyse ki daha fazla losna toplamaktan yeni döndüm. Fazladan bir doz onları yola getirecektir."

"Ama Üstat, ama dişleri kırılıyor!"

Üstat bir dizi sinirli küfür mırıldandı. "Bu grubun Hasat'ına daha haftalar var, Gorm. Senin beceriksizliğin yüzünden heba olmalarına izin vermeyeceğim. Böyle yap." Bir süre sonra kadının çığlıkları boğuklaştı, sonra da tamamen kesildi.

"Losna'yı üç, beş, yedi ve on iki numaralı yataklara uygula," dedi Üstat Alfson, "yoksa tüketim için gönüllü olacaksın, Gorm."

"Evet, Üstat," diye kekeledi Gorm. "Nereye gidiyorsun?"

"Bu konuda içimde garip bir his var. Skotha'nın av köpeklerini getiriyorum."

Soğuk Saga'nın omurgasından aşağı süzülerek midesinde birikti. Yatağında mışıl mışıl uyuyor olmalıydı, bu dehşet dolu yerde saklanıyor değil. Üstadın ayak sesleri azalırken ve Gorm çığlık atan hastaları susturmakla meşgulken, Saga'nın korkusu azalmadı.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Rurik'e. "Tazılar gelmeden gitmeliyiz."

Rurik uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır," dedi, onu şaşırtarak. "Tazılar bizi rahatsız etmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu koku çok şey saklıyor."

Kadın ikna olmamış bir halde dudağını ısırды. "Gorm'un kafasının arkasına vuramaz mısın?"

Saga'nın sırtından alçak bir kıkırdama yükseldi. "Ne kadar da şiddet arzuluyorsun, Kışkanat. Buradan çıkmanın tek bir yolu var ve korkarım biz kaçamadan onlar gelecek. Bırak tazılar gelsin ve hiçbir şey bulamasın. Burada kimsenin olmadığını bilmek üstadı tatmin edecektir. Sonra da gitmekte özgürüz."

"Bilmiyorum-"

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Saga bir dakika düşündü. "En iyi kararıma rağmen." "Sana göstereceğim," dedi, şiltenin üzerinde kayarak.

"Buranın kokmasını istiyorum," diyordu üstat pencerenin arkasından.
kürk
ler. "Bu bir meydan okuma olacak Üstat," diye cevap verdi sert bir ses. "Nedir
bu
bu koku?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi üstat. "Burayı kokla!"

Saga'nın kalbi göğsünde gümbürdüyor, midesinde bulantı şiddetle çalkalanıyordu. Ya fark edilirlerse? Zincir şakırtısı yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı, köpek kürklerin ötesinden usulca homurdandı. Gözlerini sıkıca kapadı, kürkün kalkmasını bekledi, hırlayan bir tazı ile yüz yüze gelmeyi bekledi-

Rurik'in eli sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi kalçasına en yumuşak dokunuşları yaptı, yavaş, ritmik ve kesinlikle sakinleştiriciydi. Tüm zihniyle bu hisse odaklandı.

Vur. Vur. Vur.

Alçak bir hırıltı havayı doldurdu. Her yerden aynı anda geliyor gibiydi. -Önünde, altında, arkasında. Saga'nın nefesi boğazında düğümlendi ve bunun o an olduğundan emindi; birkaç dakika içinde fark edileceklerdi. Ama kürklerin ötesindeki köpek viyakladı.

Tap. Tap. Tap.

Yukarı aşağı, sol sağ gibi görünüyordu, her şey kürklerin altındaki karanlık dehşetin içinde dönüp duruyordu. Saga giderek yumuşayan bir çınlama ve tıkırtının uzaktan farkındaydı ama zihninin baş döndürücü girdabında duyularına güvenemiyordu.

Tap. Tap. Tap.

"Bir şey yok Üstat," diye seslendi bir adam. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu pis kokunun içinde izini sürebileceğimiz bir şey yok."

"Git," diye emretti Alfson. "Çık dışarı."

Adam ve köpeğin sesleri tamamen kaybolduktan sonra Gorm temkinli bir şekilde, "İlaçlarını aldılar Üstat. Ne yapmalıyım-"

"Benimle gel Gorm," dedi üstadın tok sesi. "Yer değiştirme planlarımızı hızlandırmalıyız. Çalışma odama, *hemen*."

Adamlar odadan çekildi ve Rurik dirseklerine dayanarak onun üzerine yuvarlandı. Kürkün kenarını kaldırıp dışarı bakarken Saga'nın kalbi dönüp duruyordu.

"Gitmişler," dedi, yorganı geriye atıp ona bakarak. "Bu yerde olmamalısın."

Saga bir hışımla Rurik'i üzerinden itti. "Sen de olmamalısın." Ayaklarını yataktan sarkıtıp odayı gözden geçirdi. Çılgık atan kadın tamamen hareketsiz yatıyordu.

"Onlara yardım etmeliyiz," diye fısıldadı.

"Burası dinlenme yeri değil. Burası ölüm yeri," diye mırıldandı Rurik.

Kapıya bakarak kadına doğru bir adım attı. "Kendi istekleri dışında kaçırıldılar. Onlara yardım etmeliyiz."

Rurik Zagadkian dilinde küfretti, eli kızın omzuna dolandı ve onu durdurdu. "Yapamazsın, Saga. Odana geri dönmeli ve böyle şeyleri hiç görmemiş gibi davranmalısın."

"Ama bu insanlar-"

"Onlara yardım edilemez!" diye tersledi. "Geri alınamayacak şekilde değiştirildiler."

Sessiz kaldı, kadının gözlerindeki vahşi bakışı, ağzındaki köpüğü hatırladı. "Hiç merhametiniz yok mu?" diye sordu. "Acı çekmelerine izin veremeyiz. En azından iyi bir ölümleri olsun."

"Kışkanat," dedi Rurik yumuşak bir sesle. "Sana kilitleri nasıl açacağını asla göstermemeliydim. Başına böyle belalar açmana izin verdiğim için bana lanet olsun." Kendisinin çevrildiğini hissetti, sert parmaklar çenesinin altından kayarak onu yukarı kaldırdı. "Bana söz ver Saga, buraya geri dönmeyeceksin. Bu sana tehlike getirecek."

Arka azı dişlerini sıkarak cevap vermedi. Yumuşak bir hırıltıyla Rurik'in eli onun üst koluna dolandı. "Ateşin güçlü, Kışkanat, ama alevin yanmaya devam etmesi için dikkatli olmak gerek." Sessiz bir anın ardından onu kapıya doğru sürükledi ve kulağını kapıya dayadı. "Bu yol artık temiz."

"Nasıl-"

"Kulaklarım çok iyi işitir."

Saga yutkundu. Kapıyı iterek açan Rurik, onu hücrelerin sıralandığı koridora çekti. "Seni odana götürüyorum Saga, sonra da gözüm üzerinde olacak. O odaya geri dönmeyeceksin."

"Affedersiniz?"

Üç kapının birleştiği yerde durdular, Rurik dönüp ona baktı. "Cesursun Kışkanat, ama yumuşak kalbin seni öldürtecek. Planların yüzünden okunuyor."

"Onlara yardım etmeliyim," dedi midesi burkularak.

"Üzgünüm," dedi şaşırtıcı bir içtenlikle. "Ama faul odasındakiler çoktan kayboldu. Tehlikeye atılarak hiçbir şey kazanamazsın. Eğer onlara yardım etmek istiyorsan, akıllı ve sessiz olmalısın." Rurik onu Alfson'un çalışma odasına doğru sola değil, doğruca kapıların birleştiği yere doğru çekti. Dikkatli bir şekilde, meşalelerle aydınlatılmış merdivenleri tırmandılar.

Bir sahanlıkta durduklarında Saga, "Haklısın," diye fısıldadı. "Daha mantıklı düşünmeliyim." Kaşlarını çatı. "*Sen de* öyle. Bjorn bana av köpeklerinin kundakçıyı garnizon binasını yağmalayan kişiyle ilişkilendirdiğini söyledi."

"Endişeniz için teşekkür ederim Leydi Saga, ama tazılar

Ben.

" Kaşları daha da çatıldı. "Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?"

Adamın kayıtsızca omuz silkmesi dişlerini sıkmasına neden oldu. Zorla bir

sakinleştirici bir nefes aldı ve fısıldadı, "Aradığın şeyi buldun mu?"

Rurik cebinden bir iğne çıkardı ve elinin birkaç ustaca hareketiyle kilidi açtı. "Hayır."

"Özür dilerim." Adam kulağını kapıya dayadığında Saga dudağını ısırıp ve ardından kapıyı iterek açtı. "Eğer bana ne olduğunu söylersen-"

"Yapamam."

"Anlıyorum," dedi Saga azarlanarak.

"Bundan bahsetmek akrabalarımın ihanet olur," diye ekledi, sesinde gergin bir nota vardı. "Alınan bir şey geri verilmelidir."

"Eski cephaneliği araştırdınız mı?" diye sordu Saga. "Haritanızda çizmiştim."

Başını salladı. "Orada olmamalıydı ama yine de baktım. Hiçbir şey yok. Her yere baktım. Görünüşe göre ortadan kaybolmuş." Onu güvenli odasına götürürken Rurik usulca şöyle dedi. "Odana göz kulak olacağım, Saga. Artık sorun çıkaracak fikirler yok."

Ve bununla birlikte kapı tıkırdayarak kapandı.

Saga uyuşuk bir şekilde giysilerini çıkardı ve lavaboya gitti. Bir bezi leğene daldırarak tenindeki çürümüş kokuyu temizlemeye çalıştı. Ama o kadının yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Alfson verebileceği her şeyi alana kadar defalarca kesilip biçiliyordu. Saga geceliğini çekti ve yorganın arasına girdi.

Midesi düğüm düğümdü, zihni daireler çiziyordu. Rurik kapısını gözlüyordu; bu gece gitmesine engel olacaktı. Ama sonsuza dek kalamazdı. Er ya da geç, yerine getirmesi gereken görevleri olacaktı.

Böylece uyku yavaş yavaş bastırırken, Saga planlar yaptı. Signe'yi lanetlemek için ihtiyacı olan tek kanıt o odaydı. İlk fırsatta doğruca Kral Ivar'a gidecek ve kraliçenin yalanlarını ortaya çıkaracaktı.

Bölüm Kırk Dört

KOPA

"Dövmeleri bir kez daha tarif et," diye emretti Kaptein Ulfar.

Jonas sandalyesinin kollarını kavrayarak yükselen öfkesini bastırmaya çalıştı. Günlerdir bunu konuşuyorlardı. Onlarca kez açıklamaya çalışmıştı. Ama bu aptal Klaernar, kaptein'in özel odasının konforunda dinlenmekten, sürekli akan bira ve yiyeceklerle karınlarını doyurmaktan memnundu.

Görünüşe göre kaptein bu dekoru selefi olan kötü şöhretli Kommandor Valften miras almıştı. Jonas bu odada geçirdiği günler boyunca rafları kaplayan obsidyen büstlere alışmıştı ama ocağın üzerindeki tuhaf duvar halılarında onu tedirgin eden bir şeyler vardı.

"Ejderha," diye z o r l a d ı Jonas. "Göğsünde. Kuyruğu bir koluna iniyor. Diğer kolunda duman."

Ulfar uzun gri sakalını sıvazladı, mühür yüzüğü meşale ışığında parlıyordu. Söylentiye göre Klaernar, hızlı bir güç artışına ihtiyaç duydukları zamanlar için yüzüklerinin içinde bir doz berskium tozu bulundurmuş. "Ve sen onun-"

"Kemik Yolu boyunca insanları diri diri yakmak mıydı?" Kırılğan bir kahkaha attı. "Hayır."

Kaptein masadan bir sürahi aldı ve kendine taze bir fincan bira doldurdu. "Kamuoyuna açıklamadığımız ayrıntıları bildiğiniz doğru. Ama başkaları da biliyor-"

Jonas, "Seni kasten yanlış yönlendiriyorlardı," diye karşılık verdi.

Hagbard ayaklarını sürüyerek odaya girdi ve Jonas'a nefret dolu gözlerle baktı. "Sunnavík'ten bir şahin daha," dedi Ulfar'a bir parşömen uzatarak. "O... oof!" Kaptein'in dirseği Hagbard'ın midesine sertçe indi ve fincanından bira döküldü. "Yeni bilgiler talep ediyor."

Jonas sabırlı olmaya çalışarak boynunu büktü. "Kraliçe olduğunu biliyorum," dedi kayıtsızca. "Ve eğer Sunnavik'ten buraya kadar bu araştırmayı yönetebileceğini düşünüyorsa, o zaman ya kendisine boyun eğiliyordur ya da aptalın tekidir."

Kaptein Ulfar'ın bakışları Jonas'a kaydı. "Böyle konuşma-"

"O bir aptal *değil*." Jonas Ulfar'a soğukkanlı bir hesaplamayla baktı. "Ona ne söyledin? Kontrol altına aldın mı?" Kaptein solgunlaşınca Jonas hedefine ulaştığını anladı. Eğildi. Şahdamarına saldırdı. "Senin başarısızlıklarına daha ne kadar tahammül edecek?"

Ulfar ve Hagbard gergin bir bakış atılgar.

Jonas, "Bütün bu araştırma tam bir karmaşa," diye devam etti. "Siz Baltalı Gözler hakkında bilgi toplarken savaşçılar Nordur'un kıçını tarıyor ve kraliçe güneyden her şeyi kontrol etmeye çalışıyor." Başını iki yana salladı.

Beceriksiz aptallar, diye *çıkışmak* istedi. Jonas bunun yerine, "Onları tanıyorum," dedi. "Nasıl düşündüklerini biliyorum. Nasıl savaştıklarını biliyorum. Zekidirler Ulfar ve eğer bu avın başarılı olacağını düşünüyorsan, daha fazla başarısızlığa hazırlıklısın demektir."

"Yeter!" Ulfar'ın yumruğu masaya çarptı ve bir elma sallanmaya başladı. "Ne öneriyorsun, Svik?"

Hagbard itiraz etti ama Jonas onun sözünü kesti. "Öncelikle kraliçeye yalakalık yapmayı bırakmalısın. Ona aramayı kuzeyden kontrol etmeniz gerektiğini söyleyin. Ona günlük güncellemeler göndereceğinizi söyleyin." Tanrılar yukarıda ama beceriksizlikleri çok yorucuydu. "Çiftin peşinden bir savaş grubu göndermek yeterli olmayacaktır Ulfar. Kurnaz olman gerekecek. Bir plana ihtiyacın var." Jonas sandalyesine yaslandı ve bir bileğini dizine dayadı.

"Belki de gitmelisin," diye alay etti Hagbard. "Ne hale geldiğini gör. ..."

Jonas'ın bakışları vahşinin üzerindeydi. Sertleşmiş. "Kurnaz dedim, seni pislik

Böcek. Baltalı Göz'le tek başıma yüzleşecek kadar cesur değilim. Yıllarca onun yanında savaştım; nasıl kılıç kullandığını biliyorum. Ve artık bunca zamandır Galdur'un onda olduğunu bildiğime göre..." Öfke içinde alev alev yanıyordu, kıpkırmızı ve durmaksızın. Jonas öfkeye doğru eğildi. Öfkenin onu körüklemesine izin verdi. "Onun zekâsına kendi zekânla karşılık vermen gerekecek."

Ulfar ayağa kalktı ve nefesinin altında mırıldanarak odada volta atmaya başladı. Jonas adamın kaçınılmaz sonuca varmasını bekledi. Ulfar durakladı. Döndü. "Ne öneriyorsun, Svík?"

Jonas yavaşça, "Hem sayıya hem de sürpriz unsuruna ihtiyacın olacak," dedi. "Onu köşeye sıkıştırın. Zayıflığına oyna." Dudakları kıvrıldı. "Kılıcını bile çekmeden onu dize getirebilirsin."

Rey bir koruyucuydu ama bu Jonas'ın şimdilik kendine sakladığı bir bilgiydi. Rey'in Ilías'ı ve kendisini Sunnavík sokaklarından çekip çıkardığı anı Jonas'ın zihninde canlandı. Onları kurtarmıştı. Jonas'ın sadakatine hayran olduğunu söylemişti. Yeni bir ışıktaki gördüğünde anısı çarpıtıldı. Rey, ona güvenecek kadar çaresiz iki genç adam bulmuştu. Yalanlarına kanacak kadar. Ne de olsa, Reynir Bjarg'a yakından bakamayacak kadar minnettar olmakla meşguldüler.

"Böyle basit taktiklerle ödülünüzü kazanacağınızı mı sanıyorsunuz?" diye kükredi Kaptein Ulfar.

Jonas öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ödemenin yarısını peşin istiyorum. Sólas'ı aldıktan sonra, onu alt etmek için ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

"Peşin!" diye güldü Hagbard. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

Jonas savaşçıya kaşlarını çatarak, "Sanırım," dedi, "Klaernar tarafından daha önce bir kez yakıldım. Kızı Kommandor Valf'a getirdim. Onu senin kalene hapsedtim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine *getirdim* ama yine de paramı alamadım. Selefinizin beceriksizliği yüzünden."

Ulfar'ın bakışları hançer gibi keskindi. "Adamın dövmeleri ve kızın yara izi hakkındaki bilgin onların zihinlerini bildiğinin kanıtı değil. Sözüne güvenebilmemiz için önce... bir gösteriye ihtiyacımız var."

"Savaşçılarınıza bir mesaj gönderin. Onları sadece gözlemlmeleri için Kalasgarde'a gönderin." Jonas'ın çenesi sonraki sözcükleri söylemeye çalışırken çalıştı ama başaramadı. Bu ona çok kişisel gelmişti. Fazla... fazla. Ama zihninin gözü ona yardımcı olarak Ilías'ın savaşa koştuğunu gösterdi. Sırtından çıkan kılıçlar. Küçük kardeşinin son anlarını, karaağaçtan bahsederken Jonas'a göz kırpmasını.

Jonas'ın eli boynuna asılı kolyeye dolandı ve sıkı. "Rey'in küçük bir erkek kardeşi vardı," diye zorladı. "Adı Kristjan'dı. Kalasgarde'de gömülü olduğunu sanıyorum." Gözlerini kapattı. Çenesini açmaya çalıştı. Kendinden nefret etme duygusunun kabarmasını engellemeye çalıştı. "Sanırım bir noktada mezar höyüğünü ziyaret edecektir."

Ulfar onu çok yakından inceleyerek başını salladı.

Jonas yutkundu. Gözlerini ocak ateşine dikti. "Rey için mezarlıklara göz kulak olsunlar." Pişmanlığın tadı acıydı ama bunun için zamanı yoktu. Kendini bu yola adanmıştı ve geri dönüşü yoktu. "Kalasgarde'de olduklarını teyit ettikten sonra ücretimin yarısını vereceksin. Sonra da sana Baltalı Göz'ü dövüşte nasıl alt edeceğini anlatacağım."

Ulfar onu izledi. "Diğer ödül avcıları gibi olmadığını nereden bileceğiz?"

"Çünkü," dedi Jonas, "onlar için bu sadece sólas." Kaptine sert bir bakış fırlattı. "Benim için kişisel bir mesele."

Bölüm Kırk Beş

KALASGARDE

Rey kuşların ondan nefret ettiğine karar vermişti. Yoksa neden pencerenin hemen dışında toplanıp çıldırmış gibi çığlık atıyorlardı ki? Rüyalarına sızmışlardı. Onu uykusundan şiddetle sürüklemişlerdi. Hançerine uzandı, onu pencereden içeri göndermeye hazırdı. Ama eli, lanet olası bankın sert yüzeyi yerine, tanımadığı bir yumuşaklıkla karşılaştı.

Doğrulup oturdu. Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Kuşların aslında çığlık atan keçiler olabileceğine karar verdi çünkü burası Vig'in odasıydı. Ve bu, pencereden süzülen Vig'in sesiydi.

"Güzel, Helga, biraz daha yaklaş. Evet. Şimdi şarkı söyle!"

Cırtlak sesler yeniden başladı ve Rey'in kafatasına binlerce bıçak gibi saplandı.

"Vig!" diye bağırarak kürkleri bir kenara fırlattı. Pencerenin ötesinden gelen homurtular şüphelerini doğruladı.

"Bırak uyusun," diyen Silla'nın sesi Rey'in midelerini bulandırdı. Ve zihninde tuhaf bir anı canlandı: Silla göğsüne kıvrılmış, yumuşak nefesleri tenine çarpıyordu. Bir kolunu kalçasına atmış, onu kendine çekmişti. Burnunu onun buklelerine gömüp uyumuştı.

Homurdanarak bir kolunu yatağın kenarından sarkıttı ve eli bir su tulumunun pürüzsüz kıvrımıyla buluştu. Onu kaptığı gibi doğruldu ve suyu geri içti. Bir gece önce, En Uzun Gün'de Kraki'den daha fazla brennsa içerken ne düşünüyordu?

Düşünmüyordu.

Duygularını yok etme ihtiyacı onu kör etmişti. Baltalı, kanı sıçramış, üzerinde sadece tuniği olan bir Silla bulmak yeterince kötüydü. Ama bunun Ketill olduğunu keşfetmek, yani birlikte büyüdüğü Galdra'nın ona bu kadar kolay ihanet ettiğini öğrenmek bambaşkaydı.

Silla'yı Vig'in odasına yerleştirdikten sonra onun gözlerinin içine bakmıştı. Ona gerçekten söylemek istemediği şeyi söylemişti. "Vig'e kim olduğun gerçeğini söylemeliyiz. Runný ve Gyda'ya da."

Onun yutkunmasını izlemişti, bakışlarının uzaklaşmasını izlemişti. "Onlara anlatabilirsin," diye fısıldadı. "Onlara kim olduğumu söyleyebilirsin."

Bunu paylaşmasına izin vermesi yeterliydi ama yine de Rey kendini hayal kırıklığına uğramış buldu. Eisa'ya alışması için daha ne kadar zamana ihtiyacı vardı? Uppreisna'yı ancak bir yere kadar uzak tutabilirdi ve bu geceden sonra yerel reisten kaçmak kesinlikle daha da zorlaşacaktı. Ketill gibi bir korkağın Reynir Galtung'la başa çıkabileceğine kimse inanmazdı. Rey cesetleri nasıl açıklayacaktı?

Zaman. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Rey kimliğini Vig ve Runný'ye soğukkanlılıkla aktarmıştı. Bunu sadece Gyda ile paylaşımlarını emretmişti. Ona farklı davranırlarsa onları dövmekle tehdit etmişti. Ve sonra Rey'in bundan sonra olacaklarla yüzleşmeden önce içindeki soğuk yeri bulması gerekiyordu.

Kalkan evine döndüğünde cesetlerin bahçeye serilmiş olduğunu gördü. Rey bu adamlara bakmış, onları tanımaya çalışmıştı ama ne kendisi ne de Vig onları tanıyordu. Ve böylece gözlerini Ketill'e çevirmişti.

Acımasız etkinliğiyle tanınan Rey, cevapları nasıl alacağını çok iyi biliyordu. Ama bu farklıydı, bu adam *ona* zarar vermek istemişti. Bu yüzden belki de kesimleri o kadar kesin olmamıştı. Belki de Baltalı Gözler kadar kontrollü değildi.

Ketill hıçkırarak, Eystri'de Hef ve Freydis için koyun derisi sattığını anlatmıştı. Rey'e benzeyen bir huş ağacı tahtasına rastlamış ve onu hemen tanımıştı. Bira salonunda bira içerken grubu nasıl bir araya getirdiğini ve Rey'i yakalamak amacıyla onları kuzeye, Kalasgarde'ye götürdüğünü. Rey meyhanede yüzünü gösterdiğinde birasına tohum atmaya planlamışlardı ama her gece Rey ortaya çıkmamıştı. Ketill, Silla'yı Harpa'nın evinde gördüğünde planları değişmişti.

Rey'in içini rahatlatan Ketill, Kalasgarde'de başka kimsenin ödül den haberi olmadığına yemin etti; kızın gerçek adını bilmediğine yemin etti. Ama Rey emin olmak zorundaydı.

Hiçbir şey yarım kalmamalıydı.

Kopa'da hata yapmıştı ve bunu bir daha yapmayacaktı.

İşi bittiğinde ve Ketill kendi kanı, sidiği ve kusmuğu içinde cansız yatarken, Rey ellerinin titrediğini görünce şaşırmıştı. Midesi bulandı. Ve büyük bir dehşete kapılarak çalılara koşmuş ve kusmuştu.

Bir can daha alınmıştı. Elleri daha fazla kan bulaşmıştı.

Titremesini engellemek için tek yapabildiği matarasını boşaltmaktı. Rey elini yüzünü yıkadıktan sonra brennsa stoklarını tüketmiş ve Vig'in çiftliğindeki Silla'nın odasına girip onun uyumasını izlemişti. *Güvende*, diye kendine güvence vermişti. Güvende.

Ama sonra Silla uyanmış ve onun maskesinin ardını görmüştü. Elbette görmüştü. Başından beri Balta Gözler'in içini görmüştü. Onu yatağa çektiğinde; omurgasındaki düğümlere masaj yaptığında, Rey'in uzun süredir donmuş olan kalbi erimiş su ile damlamıştı.

Ama şimdi vicdan azabıyla, çok fazla şey paylaşmış olma duygusuyla sızlıyordu.

Elimi tutmak istemiştin. Rey elini yüzünde gezdirdi. Ona hikâyenin bu kısmını gerçekten anlatmış mıydı? Kendini açıkta ve savunmasız hissediyor, bu sözleri ve diğerlerini geri alabilmeyi diliyordu. Tanrılara şükür Silla yatakta değildi. Onunla henüz yüzleşemedi.

Ve Rey bir daha *asla* brennsa içmeyecekti.

Acı başını delip geçerken su tulumunu boşalttı. Odanın aydınlığından en azından kuşluk vakti olduğunu anlayabiliyordu, Vig ve Silla'nın sesleri dışarıdan geliyordu. Lanet okudu. Yedinci gündü, yılanın *bugün* beslenmesi gerekiyordu.

Rey kendini işe vermek için sabırsızlanarak yataktan kalktı. Yeni bir tunik ve lébrynja zırhı giyerek parmaklarıyla Galdra yapımı pulları düzeltti. Ortak salona adım attığında ayakları durdu. Kalkan evinin aksine, Gyda'nın uzun evi iyi yaşanmış bir yer görünümündeydi. Kirişlerden otlar sarkıyor, duvarları halılar ve raflar kaplıyor, ortadaki ocağın üzerinde devasa bir kazan fokurduyordu. Tavuklar sert zemini gagalıyor, yakınlarda bir kedi geziniyor ve ateşin önündeki bankta Gyda'nın kendisi oturuyordu.

"Ahh, kalkmışsınız," dedi. Sağ elinde ham yünle sarılmış bir distaf tutuyor, altındaki iğ ise lifleri bükerek ipliğe dönüştürüyordu. Gözleri muziplikle parıldıyordu. "Dinlendin, değil mi Rey?"

Kaba bir ifadeyle başını salladı.

"Kasabadan tatlı ekmekler getirdim," dedi masaya başıyla işaret ederek. "Teşekkür ederim Gyda," diye homurdandı Rey. Masadan bir tatlı ekmek kaptı.

masayı ikiye böldü.

"Avluda, Vig'le dövüşüyor." Rey'in çenesi sertleşti. "Vig sana söyledi mi?"

"Saldırı hakkında mı?" diye sordu Gyda. "Korkarım öyle. Tanrılara şükürler olsun ki zamanında dönmüşsün." Durakladı ve iği sert bir şekilde döndürdü. "Ketill aptal bir kunta idi."

Rey'in kaşları kalktı.

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun," diye omuz silkti Gyda.

"Öyleydi," diye itiraf etti Rey, yumuşak, gevrek ruloyu ısırarak.

"Vig bana gerisini anlattı," dedi Gyda kayıtsızca, ham yünü sapından çekiştirerek. "Onun Eisa Volsik olduğunu. Ve şimdi her şey anlam kazanıyor." Gyda onun bakışlarına karşılık verdi. "O bir hayatta kalan."

"Tanıdığım herkesten daha cesur," diye itiraf etti Rey. "Gerçi ismine alışmakta biraz zorlandım."

Gyda başını salladı. "Sana... oldukça düşkün, Rey."

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için kaşlarını çatarak ateşe baktı. "Senin de aynı duyguları paylaştığın açıkça görülüyor."

Rey kızgınlıkla nefesini verdi. Gyda'nın ne kadar anlayışlı olduğunu unutmuştu. "O incindi. İhanete uğradı."

Gyda'nın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve her geçen hafta biraz daha iyileşiyor. Dediğim gibi, hayatta kalmayı başaran biri. Belki de sandığınızdan daha dayanıklıdır." Gözleri onunkilerle buluştu, içinden saf bir yaramazlık parlıyordu. "Görüyorum ki artık aynı yatağı paylaşıyorsunuz."

"Öyle değil," dedi Rey sertçe. Ama çiğnemenin ortasında durakladı, kızın vücudunun kendisinininkine bastırıldığı anı o kadar canlıydı ki teni ısındı. "O benim gibi bir adam için yaratılmamış, Gyda."

"Bu ne anlama geliyor?"

Son tatlı *ekmeği* de yuttu ve ona en iyi *baltalı gözlerini* gönderdi. "Çok fazla korkunç şey yaptım. Onun gibi bir kadın için iyi değilim."

İkna olmadığı açıkça belli olan Gyda, bileğinin hızlı bir hareketiyle mili döndürmeye başladı.

"Ben bir *katilim*, Gyda."

"Ama senin kalbin-"

"Buzdan yapılmış. Ben yumuşaklık yeteneğine sahip değilim. Zalimlikte ve şiddette üstüme yoktur."

Sadece başını salladı.

"Ben neysem oyum." Rey kaşlarını çattı. "Ve bu onun için uygun değil. Bunu anlamam en iyisi." Bir tatlı ekmek daha kaparak avluya fırladı.

Ayakları takıldı.

Vig'in geniş bedeni Silla'ya sarılmıştı. Bir eli kalçasında, diğeri köprücük kemiğinin üzerinde gezinirken, Vig'in ağzı kulağının hemen yanındaydı ve alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Silla cevap olarak başını salladı.

Yüzünden geriye çekilmiş bukleler yanaklarının pembe elmalarını, boynunun zarif kıvrımlarını sergiliyordu. Ve gözleri, tanrılar, o gözler bir erkeğe kendi adını unutturabilirdi. Karanlık ama her zaman ışıltılı, uzun kirpiklerinin arasına yerleşmiş.

Işık oyun mu oynuyordu, yoksa o her zaman bu kadar güzel miydi?

Ama köprücük kemiğinin üzerindeki o avuç içi Rey'in damarlarında sıcak ve zehirli bir his yarattı. Vig'i ondan koparmak, yumruğunu arkadaşının çenesine indirmek istedi.

Keçi çığlık atarak o anı bozdu.

Silla gülümsedi, Rey'e dikilen gözleri parlamaya cesaret ediyordu. Dizlerinin bağı çözüldü, kalbi çok sert çarpıyordu.

"Günaydın Rey," dedi ve yanaklarındaki pembeliğin boynundan aşağı süzülmesine yemin edebilirdi. Bir gece öncesini mi düşünüyordu? Paylaştıkları şefkati mi? Hayır. Kızarmıyordu. Ama siki ne yazık ki fark etmişti, hevesle zonkluyor ve tek bir bisiklet sözcüğüyle kanını dolduruyordu.

O. O. O. O.

"Siktir," diye mırıldandı Rey, lébrynja zırhının aptal, tek fikirli uzantısını örtmesine şükrederek.

"Vig bana Bıçak Kıran sezgisini öğretiyor," dedi telaşla. "Bunun Ashbringer sezgisine çok benzediğini ama *içinizde* ifade edildiğini biliyor muydunuz?"

Bakışlarını Vig'e çevirdiğinde, arkadaşının kaşlarının kıvrıldığını ve dudaklarının bilmiş bir gülümsemeye yukarı kıvrıldığını gördü. Rey yüzünü vurdumduymaz bir ifadeye büründürmeye çalıştı ama artık çok geç olduğunu biliyordu.

"Siktir, *siktir*," diye mırıldandı Rey içten içe bir iniltiyle.

Vig'in parmakları Silla'nın köprücük kemiği boyunca ilerledi ve Rey'in "Yalancı," diye mırıldanmasını izledi. Tanrım, ama Rey hayatında hiç kimseyi bu kadar kötü yumruklamak istememişti.

"Vig buna yakmak diyor," diye devam etti Silla, umursamaz bir tavırla. "Galdur'unu yakarak enerjiye, enerjiyi de güce dönüştürüyor. Bu o kadar hızlı oluyor ki düşünmesine bile gerek kalmıyor."

"Nasıl çalıştığını biliyorum." Rey ters ters baktı. Silla'nın dişleri yumuşak alt dudağına battı.

Hábrók'un kıllı kıcı. Bakışlarını önce evin dış cephesini kemiren keçi Helga'ya, sonra da avlunun karşısındaki gübre yığına çevirdi. Onun dudakları dışında her şey...

Ama hâlâ konuşuyordu. "İlginçtir, galdur yakmak Vig'e bana hissettirdiği gibi bir his vermiyor," dedi Silla dalgın dalgın.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Rey, yine çok sert bir şekilde.

Ona sevimli bir şekilde kaşlarını çattı ve soğuk ölü kalbinden biraz daha erimiş su damladı. Vig'i gevşeterek bir elini kalçasına koydu. "Kötü seçimlerin yüzünden geri kalanımızı cezalandırmana gerek yok, Reynir."

Rey uzun, acı dolu bir nefes verdi.

"Cevap istiyorsan kibarca sorman gerekecek," diye devam etti Silla. Vig onun arkasından kıs kıs gülerek kendisine ters ters bakılmasını sağladı.

Onun öfkesini kışkırtıyordu. Kendini koruma duygusu yok muydu? Söz konusu Rey olunca hayır. Ondan hiç korkmamıştı. Ona doğru hışım ile yaklaşp kanını ilk kez kaynatan sözleri söylediği zamanki yüz ifadesini hatırlıyordu.

Beni korkutup kaçıramazsın.

Rey sinirli bir nefesle tekrar denedi. "Kırıcı yeteneğin nasıl değişti?" diye sordu en yumuşak, en yatıştırıcı sesiyle.

"Daha iyi," dedi Silla eğlenerek. "Önümüzdeki hafta kelime üzerinde çalışacağız."

Lütfen."

Lütfen, diye yalvardığını duydu zihninde. *Lütfen, Rey. Lütfen!*

Rey omuzlarını silkti. "Benimle oyun oynama kadın," d i y e hırladı.

"Hiç havamda değilim."

"Az önce hırladın mı Galtung?" dedi Vig kıkırdayarak.

"Öyle yapıyor," dedi Silla kayıtsızca. "Merak etme. Ben etkilenmedim."

Vig'in gözleri bu alışverişi izlerken neşeye parlıyordu ve Rey ileriye doğru tehditkâr bir adım daha attı. Keçi Helga çığlık attı.

"Pekala, Baltalı Gözler. Silahlarınızı bırakın." Silla iç çekti. "Seni tarlanın karşısına ittiğimde ellerimde bir titreşim hissettim. Patlayan binlerce baloncuk gibi. Ama Vig'in Kırıcı yeteneği göğsünden yayılan parlak bir ısı gibi."

Rey'in kaşları birbirine yaklaştı. Bu merak uyandırıcıydı. "Dün gece Kırıcı yeteneğine eriştin mi?"

Başını iki yana salladı. "Kopa'dan beri girmedim." Skraeda ile dövüşünden beri o zaman. Rey onu nasıl ittiğini hatırladı; öyle bir güçle uçmuştu ki. Kırıcı becerisi olmadan bunu nasıl yapabiliirdi? Ama eminim ikinci bir kaynağı olsaydı, bunun farkında olurdu...

"Sanırım zamanla olacak. Eğitimine devam etmelisin."

"Birlikte çalışacağız," dedi Vig, Rey'in yüzünden silmek istediği muzip bir gülümsemeyle. Adam Rey'le alay ediyordu. Onu harekete geçmeye zorluyordu.

"Burada olmamalısın," dedi alçak bir sesle. "Yılan bugün saldıracak. Ve sen" -bakışlarını Vig'e yöneltti- "senin ve benim kurmamız gereken tuzaklar var."

"Vig tuzağı çoktan kurdu," diye cevap verdi Silla. Rey'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Runný fazladan bir koruma katmanı ekledi ve Vig kendi bahçesinde bana zarar gelmesine izin vermeyecek kadar yiğit."

"Yiğit," diye tekrarlardı Vig geniş bir sırıtışla. "Sanırım bunu sevdim. Dağların yiğit Vig'i, keçilerin ve kıvrıcık saçlı kadınların koruyucusu."

"Ağzı dikişle kapatılacak kadar akıllı olan yiğit Vig," diye mırıldandı Rey.

Silla yüzünü buruşturdu. "İlginiz için teşekkür e d e r i m sevgili Rey, ama ben içeride kalamam. Yapacak işlerim varken olmaz."

Rey onun gözlerindeki inatçı bakışı gördü ve onu ikna edemeyeceğini anladı. Ayağının üzerinde dönerek, At'ı eyerlemek ve devriyelerine başlamak için ahırlara doğru yürüdü. Rey, Vig'in eyer çantasında biraz brennsa sakladığını umuyordu. Şu anda ihtiyacı olan şey bir yudum ateş viskisiydi.

Ayıklık için çok fazla.

Bölüm Kırk Altı

SUNNAVİK

Saga, Kral Ivar'ın çalışma odasının dışında dururken eldivenli avuçlarını birbirine sürttü. Düzensiz atan kalbine lanet okuyarak derin ve sakinleştirici bir nefes almaya zorladı.

Sadece Ivar'dı. Ama bu düşünce onu sakinleştirmede. Sadece ailesini öldüren adam. Sadece onu oğluna bir eşya gibi veren adam. Saga, Ivar'ın ona baktığında zafer görmesinden nefret ediyordu ve bir kural olarak onunla mümkün olduğunca az zaman geçiriyordu.

Ama bu Saga'nın rahatsızlığından daha büyük bir şeydi. Alfson'un çalışma odasının altındaki odada yataklara bağlanmış Galdra'lar bütün gece peşini bırakmamıştı. Gözleri her kapandığında kadının hırlayan yüzünü görüyor, kolundaki kemik derinliğindeki yaraları görüyordu. Alfson onu parçalıyordu. Etini başkalarına yediriyordu. Ve Saga onu orada bırakmıştı.

Rurik, "*Pis odadakiler çoktan kayboldu*," demişti.

Belki de kaybolmuşlardı ama Saga bunun başkalarının da başına gelmesini engelleyebilecekse, yapması gerekeni yapacaktı. Uzun ve huzursuz gecesi boyunca Saga cesaretini toplayıp Kral Ivar'a gideceğine yemin etmişti. Galdra'nın varlığını yasaklayan kral, karısının burnunun dibinde Galdur'la oynadığını öğrenince çok öfkelenenecekti. Bu tuhaf koşullarda Ivar, Saga'nın müttefikiydi. Ve böylece Saga, Rurik'in odasını gözetlemekten vazgeçtiğinden emin olduğu anda Kral Ivar'ın çalışma odasına doğru yola koyuldu.

Ona Alfson'un çalışma odasındaki parşömenlerden ve el yazmalarından bahset, diye mırıldandı elini midesine bastırarak. O korkunç odaya giden geçit.

Derin bir nefes alarak kapıya vurdu. Uzun bir süre sonra kapı açıldı ve bir köle ona baktı. "Randevunuz var mı?"

"Hayır."

Adam kaşlarını çatı. "Yarın görülebilirsin-" "Acil bir durum. Kralı görmeliyim."

Köle sertçe gülümsedi. "Korkarım kral Sunnavik'ten çağrıldı."

"Kenara çekil Kul," diye tanıdık, derin bir ses geldi; kadının içini ürperten bir ses. Ve sonra iri gövdesi kapının aralığını doldurdu. "Leydi Saga."

Saga dört nala atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak yutkundü. Görmek istediği son adamdı. Yıllardır başarılı bir şekilde kaçtığı adam.

"Magnus," diye başardı.

İnce siyah yünden bir tunik giymiş olan kralın Baş Hirdman'ı hem uzun hem de heybetliydi. Saga o soğuk, kahverengi gözleri zoraki bir tarafsızlıkla karşıladı. İçten içe tökezledi, titredi, bir topun içine kıvrıldı ve ileri geri sallandı. Ivar olsaydı, Saga zihinsel bariyerlerini indirirdi. Ona izin verirdi. Düşüncelerini kendisine çekmek için bir his. Ama krallıkta olmak isteyeceği son yer bu adamın zihniydi.

"Kral Ivar'la konuşmalıyım," dedi. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Ağır sakalının altından dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Korkarım birkaç günlüğüne gitti, Pet."

İçinde şiddetli bir mide bulantısı dalgası yükselirken elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama çılgılık atan kadını düşündü, ondan önce kaç kişinin daha yatağa kelepçelenmiş olabileceğini düşündü. Onlar adına konuşmak zorundaydı. Signe'nin komplolarına bir son vermeliydi. Magnus da kralın sağ koluydu. Ivar'ın Galdur'a duyduğu nefreti paylaşan biri varsa, o da kesinlikle oydu.

Saga derin bir nefes aldı. Magnus'un gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. "Belki bana yardım edebilirsin, Magnus."

Magnus ona uzun uzun ve sertçe baktı, sonra kapıyı genişleterek geçmesi için ona alan açtı.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine, odaya girerken nefesleri hızlandı. Saga'nın bakışları etrafta dolaşarak her bir çıkışa dikkat etti. Cam bölmeli pencereler

Açılabilen bir kapı; şöminenin yanındaki kölenin gizli çıkışı; az önce girdiği kapı. Ciğerlerine uzun bir nefes daha çekerken nabızı biraz olsun hafifledi.

Magnus dışbudak ağacından ağır bir masanın önünde duran sandalyeyi işaret etti. "Otur." Kölesine sert bir bakış fırlattı. "Róa, Kul."

Kapı kölenin arkasından kapandı ve Saga Kalp Yiyen'le baş başa kaldı. *Müttefik*, dedi kendi kendine. *Bu konuda o bir müttefik.*

"Seni kralın danışmanlığını ararken bulduğuma şaşırdım," dedi Magnus. "Neden kraliçeyle bir görüşme talep etmedin?"

Saga kollarındaki tüyleri ovmaya çalışarak, "Bu... karmaşık bir durum," dedi.

"Tedirginsin, Pet. Seni rahatsız eden bir şey var."

"Alf-" Saga'nın sesi kesildi ve cesaretini toplamaya çalıştı. "Alfson," diye ısrar etti Magnus. "Bu adam şimdi ne yaptı?"

Saga şaşkınlık içinde onun yüzünü inceledi. Magnus ona değil ama ona sinirlenmiş görünüyordu. "Aramızda kalsın, Pet, Üstat Alfson'ın işi zor. Görevlerinden kaytarıyor. Güvenilmez biri haline geldi." Masanın üzerinde öne doğru eğildi, sesi alçaldı. "Kral ve ben onun üstatlık cübbesini çıkarması için bir neden arıyorduk."

Saga dudağını çiğnedi, kafası karmakarışık. Kendi kendine Magnus'un kralın sağ kolu olduğunu hatırlattı. Şu anda kalede Signe'yi durdurabilecek güce sahip tek adam oydu. Tanrılar, ama sadece kalbi sakinleşirse.

"Eğer bildiğin bir şey varsa," dedi Magnus yavaşça, "davamıza... yardımcı olabilecek bir şey, eminim kral çok minnettar olacaktır."

"Üstat Alfson sinsi bir şeyler planlıyor."

Magnus'un yüzü seğirdi. "Dolambaçlı."

Bundan geri dönüş yoktu, bu yüzden Saga ilerlemeye devam etti. "Çalışma odasının altında Galdra'nın yataklara zincirlendiği bir oda var. Kollarındaki etleri kesip başkalarına yediriyor." Magnus susmuş, onun devam etmesini bekliyordu. "Kendi kullanımı için galdurlarını çalmak üzere Míkrób denen bir şey kullanıyor."

Kul elinde bir tepside róa tenceresi ve gümüş fincanlarla odaya daldı. Kul iki fincana dumanı tüten sıvıyı boşaltırken Saga derin, sakinleştirici nefesler aldı.

Magnus soğuk bir sesle, "Bizi yalnız bırak," dedi ve köle dışarı fırladı.

Magnus fincanına uzandı, pencereden dışarı bakarken buhar üfledi. Saga nefesini tuttu. Ateşin çıtırtısı, aralarında uzanan ıstırap verici sessizliği dindiren tek şeydi.

"Alfson galdur topluyor," dedi umutsuzca. "Parşömenler ve bir el yazması var. Kral bilmeli-"

"Dur," dedi Magnus, elindeki róa fincanını yere bırakarak. Kadını paramparça eden bir bakış fırlattı. "Bana böyle *yalanlar* söylemeye nasıl cüret edersin?" Magnus'un burun delikleri alevlendi. "Kral ve ailesi sana karşı fazlasıyla sabırlı davrandı. Benden çok daha bağışlayıcı olduklarını da eklemeliyim." Ona bilmiş bir bakış gönderdi.

Hayır, diye düşündü, eldivenli ellerini sıkıca birbirine kenetleyerek.

"Yıllardır hasta olduğunu hepimiz biliyoruz, Pet. Bu kadar güzel görünürken kendini gizlemen çok yazık." Yağlı bakışları onun üzerinde gezindi. "Sanrılar görüyorsun, ayaklarının üzerinde rüya görüyorsun. Tek mantıklı açıklama bu."

Róa'sından bir yudum alan Magnus düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Acımasızlığımla ün salmış olabilirim ama bu kalpsizliğimden değil." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sana bir iyilik yapacağım."

Vücudunun alt kısımlarında bir titreme başladı ve dışarıya doğru yayıldı.

"Bu konuşma aramızda kalsın." Masaya yaslandı, ürpertici bir sırıtış yayıldı. "Bir *sır*, Pet. Bu suçlamalar duyulursa, eminim senin için hiç hoş olmaz."

Saga sandalyesinin kollarını kavrayarak uyuşmuş bir halde ona baktı.

...Signe bana izin verseydi, kızı yola getirirdim...

Saga nefes aldı. Heyecandan zihinsel duvarları yıpranmış olmalıydı. Tanrılar aşkına, bu ahlaksız ve aşağılık adamın zihninden sağ çıkamazdı.

...Onunla zaman geçirecektim. Teninin her santimini işaretleyecektim...

Saga, yükselen paniği engellerini örme çabalarını engelledikçe buz gibi dış görünüşünün çatlamaya başladığını hissetti. Nefesini içine çekerek ayağa kalktı. "Çok cömertsin Magnus. İzin verirsiniz, kendimi biraz iyi değilim. Gidip uzanacağım."

...Sanırım artık çantanın kokusunu almak için tazılara ihtiyacımız yok... Saga kapıdan hızla çıkarken tökezledi.

Satchel.

Satchel

mı?

Çanta.

Gözlerinin önünde korkunç bir resim oluşana kadar parçalar birbiri ardına yerine oturdu. Rurik saklanmadan önce çantasını ve meşaleyi yatağın altına atmıştı. Gitmek için acele ettiklerinden onları tamamen unutmuştu. Belli ki fark edilmişlerdi.

Ve Magnus onları biliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Saga. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

Farkındalık damarlarında dolaştı. Kont Skotha'nın Kara Pelerin olabileceği fikri Saga'nın dikkatini o kadar dağıtmıştı ki olayları net görememişti. Hem kraliçeye hem de Klaernar'a erişimi olan kimdi? Krallıkta özgürce dolaşan kimdi? Güce aç olan kim? Şiddet için. İntikam için.

Magnus Hansson, Kara Pelerin'di.

Ve az önce ona bildiği her şeyi anlatmıştı.

Bölüm Kırk Yedi

KALASGARDE

Ketill'in saldırısının ardından Silla üç geceyi Gyda'nın çiftliğinde geçirirken, Rey ve Vig bir yılanı tuzağa düşürmeye çalıştı. Ama görünüşe göre son derece dakik olan yaratık aniden utangaçlaşmıştı. Runný ve komşuları günlerce çiftlik kümelerinin etrafında nöbet tuttular, yanlarında bir tazi olmadan asla tuvalete gitmeye cesaret edemediler. Bu arada Vig ve Rey de tuzağın başında nöbet tutuyordu. Ancak son yılan saldırısından sonraki yedinci gün, ardından sekiz ve dokuzuncu günler geçti ve yilandan hiçbir iz yoktu.

Rey kafasını kaşımaya devam ederken, Vig de meyhanede etrafı soruşturdu. Ama Vig'in döndüğünde söylediği tek şey şuydu: "Kálf huzursuzlanmaya başladı. Onu daha fazla oyalayamam Galtung."

Yılan ve Ketill'in saldırısının ardından Kalasgarde'de işler giderek daha da karmaşıklaşıyordu. Silla bunu görmezden gelmeye çalıştı; başını eğmeye ve zihnini galdurunda ustalaşmaya odaklamaya çalıştı. Ama Gyda ve onun gürültücü çocuklarıyla birlikte kaldığında kendini oldukça keyifsiz hissediyordu.

Ketill'in saldırısından üç gün sonra Rey nihayet kalkan-evine dönmenin yeterince güvenli olduğunu düşündü. Ocak ateşinin başında otururlarken Silla, Ketill'in balta darbelerini savuşturduğu yere bakarken onun kendisini izlediğini hissetmişti. Ama Silla korkmak yerine kararlılığının arttığını hissetmişti. Kalasgarde onun olması gereken yerd. Galdur'unda ilerliyordu. Güçleniyordu. Ketill'i alt edememişti ama onu oyalamıştı. Bu da başlı başına bir ilerlemeydi.

Saldırının ardından Rey daha tetikte olmaya başlamış, omuzları daha da gerilmişti. Her sabah avluyu tehditlere karşı tarıyordu. Ve Rey'i çok rahatlatacak şekilde, yatağı paylaşmaya razı olmuştu.

"Güvenlik için," diye homurdanarak yastığının altına bir hançer sıkıştırdı. "Soğuk ayak parmaklarını kendi tarafında tut," diye uyarmış ve Silla'nın gülümsemesini bastırmıştı.

Kendini Silla ile kalkan evinin geri kalanı arasında konumlandıran Rey, sırtını ona dönmüştü. Ama sabah uyandığında Rey'in göğsü sırtına yaslanmış, burnu saçlarına gömülmüştü. Kolunu göğsüne sarıp tekrar uykuya dalarken yüzünde uykulu bir gülümseme belirmişti.

Bir zamanlar ondan vebadan kaçır gibi kaçır adam şimdi ona dokunmaktan kendini alamıyor gibiydi; kulağının arkasına sıkıştırdığı bir tutam saç, onu ahıra götürürken sırtının küçük kısmına dokunan bir el. Ve akşam bankta yayılıp onu Silla büyüklüğündeki cebe bakarken yakaladığında, sadece gözlerini devirdi ve onu yanına çağırır.

Onun kendisini izlediğini biliyordu. O nadir, korunmasız anlarda gözlerindeki açlığı okuyabiliyordu. Ve Silla bunun iyi hissettirmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Ama Jonas'ın ihanetinin hatırasından kurtulamıyordu. Rey'e söylediklerine rağmen -Jonas'ın sadece bir şaşırtmaca olduğunu- Silla yine de Jonas'ın yaptıklarının kendisini yaraladığını kabul etmek zorunda kaldı.

Silla Harpa'nın evinde uzun günler geçirmiş, ifade üzerinde çalışmıştı. Yeterince nazikçe serbest bırakıldığında, ışık zerreciklerinin bir araya gelerek sallanan bir küreye dönüşebileceğini öğrenmişti. İlginç bir şekilde, bu onları dengeliyor ve ışığın dakikalardan bir saate kadar sürmesini sağlıyor gibiydi.

Harpa'nın açıklaması "bağlanma" oldu. "Her bir ışık zerreciği arasında birbirine bağlanmış minik bağlar hayal edin. Bu bağların şeklini kontrol eden sensin. Onlara bir yapı ve düzen verin - onları düzenli bir ağ gibi örün - ve daha da güvenli olduklarını göreceksiniz."

Hayal etmesi zordu ama Silla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Dokuma karşılaştırması pek yardımcı olmadı - kumaş işi pek de onun uzmanlık alanı değildi. Ve Silla kendini ışıkla savaşırken ve onu düzene sokmaya çalışırken buldu, sadece isyan etmesini sağlamak için.

Yine de ışık ilerliyordu ve sabırsızlığının onu yenmesine izin vermeyi reddetti.

Silla rüyayı gördüğünde Ketill'in saldırısından beş gece sonraydı. Örümcek ağlarıyla kaplı bir koridorda koşuşturuyordu, soğuk ve karanlık varlık giderek güçleniyordu. Arzular uyanmış, damarlarında dolaşarak onu ileriye doğru çekiyordu. Odaya girdi. Karanlık Olan'ın gölgesi taş duvarda belirgindi. Güldü ve ses, koparılan bir arpın telleri gibi göğsünde titreşti.

Çok geç, diye fısıldadı Karanlık Olan. *Çok geç kaldın.*

Silla döndü. Ve işte oradaydı-Rey, bir yatağa kelepçelenmiş, kolları ve bacakları sinire ve kemiğe kadar kesilmişti. *Çok geç*, diye kabul etti, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onu kurtarmak için çok geç kalmıştı. O...

Bir sıçrayışla uyandı, kalbi sağır edici bir hızla çarpıyordu. *Bir rüya*, diye düşündü, Rey'le yüzleşmek için yuvarlandı. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Güvenceye ihtiyacı vardı. Ama yatak boştu.

Tedirginlik omurgasından aşağı süzüldü. Her sabah onun yanında uyanıyordu. Bu rüyanın ardından onu kayıp bulmak tedirgin ediciydi. Yataktan kalkarak alnındaki soğuk teri sildi.

Giyindikten sonra perdeyi geri çekti. Kaşları birbirine çarptı. Rey'in olması gereken yerde Runný oturuyordu. Birkaç hafta önce bu sıradan bir olaydı. Ama şimdi, rüyayla birlikte Silla'nın tedirginliği daha da artmıştı. "İyi karşılaşmalar, Runný," diye mırıldandı. "Rey nerede?"

Runný sadece omuz silktili, siyah örgülerini süsleyen gümüş yüzükler birbirine çarpıyordu. "Dışarıda."

Silla pencereye doğru yürüdü ve hayvan postundan örtüyü geri çekti. Yer hafif bir kar tozuyla kaplıydı, ayak izleri koğuşlardan dışarıya ve ötesine doğru uzanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Runný.

"Karanlık rüyalar ve şimdi..." Silla saçlarını geriye taradı ve rüyanın tanrılardan gelen bir mesaj olduğu hissinden kurtulmaya çalıştı. "Rey'in gitmiş olması hoşuma gitmiyor."

Runný sessizce onu izledi. "Kardeşini ziyarete gitti." Silla'nın bakışları Runný'ninkilerle buluştu ve öylece kaldı. "Kristjan mı?"

Runný başını salladı. "Kalasgarde'deki mezarlığa."

Avludan gelen bir hareket Silla'nın dikkatini dağıttı. Büyük siyah bir kuş, tertemiz kar halısının üzerine konmuştu. Yavaşça başını kaldırdı ve karanlık, bilmiş gözlerle Silla'ya baktı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kavisli sarı gaga. Kuyruk tüylerinde beyaz bir şerit.

"Kara şahin," diye fısıldadı. Ölümün habercisi. Silla onu en son babasının öldüğü gün görmüştü. Ve o anda, içindeki bilgili yer Silla'ya Rey'e gitmesi gerektiğini söyledi. Pelerinini bir çırpıda giydi, ardından botlarını ve silah kemerini taktı.

"Seni burada tutmak için emir aldım," dedi Runný, ayağa kalkarak. "Burası güvenli değil."

"Bir terslik var," dedi Silla, omurgasını güçlendirerek. "Bunu iliklerime kadar hissediyorum." Runný'nin bakışlarını tutarak aciliyetini ifade etmeye çalıştı. "Tanrılardan gelen işaretlere inanıyor musun? Çünkü şu anda bahçede kara bir şahin oturuyor. Belki de önemsiz bir şeydir ama Rey varken bu riski göze alamam."

Silla'nın içini rahatlatan Runný sadece başını salladı. "Gidelim," dedi ve pelerinini kapıldığı gibi kapıdan içeri girdi. İkili Rey'in ayak izlerini takip ederek yol boyunca Kalasgarde'ye doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde, evlerin ve dükkânların arasından geçerek surların içinden hızla ilerlediler ve mezarlığın önünde durdular. Ormanla çevrili ve sık ağaç kümeleriyle bezeli geniş bir açık alan olan mezarlık, güneşe doğru yönlendirilmiş, düzenli, karla kaplı tepelikler içeriyordu. Ve işte oradaydı, bir grup ağacın yanında dizlerinin üzerine çökmüş karanlık bir form.

"O güvende," diye nefes verdi Silla. İçinden akıp giden savaş heyecanı onu görünce azalmaya başladı. Belki de onu garip rüya konusunda uyarmalıydı... kara şahin konusunda. Silla mezar höyüklerinin etrafına göz gezdirdi, arka sınırı çevreleyen ormana baktı. Onu uyardıktan sonra kalkan evine dönecekti. "Runný," diye fısıldadı Silla. "Burada bekleyebilir misin?"

Siyah saçlı Galdra bıkkın bir iç geçirdi, ama bakışları Rey'e takılınca yumuşadı. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim!" diye fısıldadı Silla, ürkmüş Runný'ye sarıldıktan sonra Rey'in ayak izlerini takip ederek mezarlığa girdi. Ağaçların arasına yaklaştığında, herhangi bir sorun işareti var mı diye onu inceledi.

"Neden geldin?" diye homurdandı Rey bakmadan.

"Ben... karanlık bir rüya gördüm," dedi kendini aptal gibi hissederek. Yine de onu iyi ve bütün görmek tedirginliğini biraz olsun hafifletmişti. "Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu." Silla boğazını temizledi ve etrafına bakındı. Bildiği kadarıyla yılan Kalasgarde'nin surlarını hiç aşmamıştı ama havadaki bu his hoşuna gitmemişti. "Belki de fazla oyalanmamalısın-"

"Otur," dedi Rey, üzerine oturduğu pelerinde yer açarak. "Sadece bir dakikalığına, sonra gideceğiz." Silla isteksizce yaklaştı ve aşağı doğru eğildi.

onun yanında. Uylukları, kalçaları, omuzları, dokundukları her yer sıcaktı. -Vücudundaki gerginliği yavaşça hafifletti. Silla mezar höyüğüne baktı ve kardan temizlenmiş üç taş kümesine dikkat etti.

"Gömecek bir şeyimiz yoktu ama ailemizi ziyaret etmek için bir yere ihtiyacımız vardı." Silla'nın *bizdeki* diğer kişinin kim olduğunu sormasına gerek *yoktu-Kristjan*, Rey'in skjöld yaprakları yüzünden kaybettiği kardeşi. Hakkında hiç konuşmadığı kardeşi. Daha fazlasını söylemesini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

"Artık ailemi zar zor hatırlıyorum," dedi. "Her yıl anılarım biraz daha yıpranıyor. Bazen"-sesi çatallaştı-"günler geçiyor ve onları bir kez bile düşünmüyorum."

Dirseklerini çekilmiş dizlerine dayadı ve kadın kolunu onunkinin altına dolayarak nazıkçe sıktı. Devam etmeden önce birkaç dakika sessizlik oldu. "Kalasgarde'a dönmediğimden beri-" Boğazını temizledi. "Beş yıl boyunca. Mezarlarını beş yıldır ziyaret etmedim. Ben nasıl bir oğlum?"

"Artık buradasın," diye fısıldadı

Silla. "Bunu sen yaptın."

Silla'nın nabızı atıyordu. "Ben mi?"

"Her gün kederinle yüzleşmeni izledim. Ve eğer sen bunu yapabiliyorsan, en azından ben deneyebilirim diye düşündüm."

Silla'nın göğsünde bir sıcaklık belirdi ve gülümsemekten kendini alamadı. "Gülümsemeni özlemişim," diye fısıldadı. "Onları geri gördüğüme sevindim."

Silla utanarak burnunu adamın omzuna bastırdı ve onu içine çekti. "Sen," dedi usulca, "bana bildiğinden çok daha fazla yardım ettin. Arkamda olman bana ihtiyacım olan gücü verdi."

Adam kuşkuyla baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Kelimeler değil... Ben eylemlerle daha iyiyim."

"Sözlerin ve eylemlerin yardımcı oldu," dedi başını çevirip yanağını onun omzuna dayayarak. "Bana onlardan bahsedecek misin?" Adamın geri çekileceğinden korkarak sormaya çekindi.

"Çok az şey hatırlıyorum," dedi mezar taşlarına bakarak. "Ama bazı şeyler gözümün önüne geliyor. Annem Harpa kadar sert olabilirdi ama babam bir kurt yavrusu kadar şakacıydı. Bizimle saatlerce güreşirdi; bize nasıl kılıç tutacağımızı ve bir adamın yalan söylediğini nasıl anlayacağımızı öğretirdi. Bize zarda nasıl hile yapacağımızı ve yemeğimizin umursamadığımız kısımlarını annemin gözüne çarpmadan av köpeklerine nasıl atacağımızı öğretti."

Rey uzun bir nefes verdi. "Dışarıdan bakınca annemle babam birbirlerine uygun görünmeyebilir ama bence birbirlerine denge getirdiler. Annem onun kaygısız yanını ortaya çıkarırken, babam da onun tek başına başaramayacağı şeyleri başarmasına yardımcı oldu. Birlikte, ayrı olduklarından daha güçlüydüler."

Silla onu nazikçe sıktı. "Peki ya kardeşin?" diye sordu, daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Ama Rey'in temkinli ifadesi ona ısrar etmemesi gerektiğini söylüyordu. "Özür dilerim," diyerek geri çekildi. "Ben... eğer onun hakkında konuşmak istersen, dinlemek için buradayım."

Sessizdi ve Silla'nın zihni onu tekrar açmak için bir yol aradı - onu birkaç dakika önce bulundukları yere geri getirmek için. "Uppreisna için çalışıyorsun," diye denedi. "Onlar için. Ailen için."

Adam uzun bir nefes verirken parmaklarının altındaki kaslar bir nebze gevşedi. "Evet."

Bir an sessiz bir düşünceye daldı. "Sen bir bakıcısın," dedi sonunda anlayarak. "Ölü ya da diri, başkalarıyla ilgileniyorsun. Başkaları için *her şeyi* yapıyorsun. Bloodaxe Tayfası. Ailen için. Benim için." Silla durakladı ve ona baktı. Güneş, Kar Mızrağı'nın arkasında daha parlak bir şekilde parlıyor, en koyu kahverengilerle örülmüş altın iplikçikleri gözlerine takılıyordu. "*Sana* kim bakıyor Rey?"

Uzun, ağır bir an boyunca onun bakışlarını tuttu. "Ben bakıyorum."

"Bunu yapabilirim," dedi, kelimeler aynı anda hem sessiz hem de yüksek sesle. "Eğer bana izin verirsen."

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok." Adam ters

ters baktı. Kadın güldü, elinde değildi. "İnatçı adam."

"İğrenç derecede neşeli kadın." Adam onun kaburgalarını çimdikledi ve kadın k ı v r a n d ı .

"Yatağını ısıtma taşlarıyla ısıtırdım." Nefes nefese kaldı, adam onu tekrar çimdikleyince kıpırdanmaya başladı. "Omuzlarındaki ağrıya masaj yaptım. Gururunu kontrol altında tutmak için her gece seni kışının üstüne yatırırdım."

Rey ofladı, bakışları onunkilere yerleşti. Dudakları kıpırdadı ve sonra oldu.

Gülümsedi.

Sanki damarlarından erimiş güneş ışığı akıyordu. O da gülümsedi, uzanıp parmaklarını Rey'in dudaklarının yumuşak hatlarında gezdirdi. "Gülümsemelerin," diye fısıldadı. "Onları görmek için her şeyi yapmaya hazır buluyorum kendimi." Parmağı adamın alt dudağındaki çukura yerleşti ve aşağı doğru bastırdı. "Ve

Kendimi merak ederken buluyorum..." Dizlerinin üzerine çökerek yüzlerini aynı hizaya getirdi.

Yaklaşarak Rey'in göz bebeklerinin inanılmaz derecede büyümesini izledi. İçinde derinlerde bir şeyler kıpırdandı. Silla düşüncesizce öne doğru eğildi ve dudaklarını Rey'in dudaklarına değdirdi.

Öpücüklerle gelince, bu onun en iyi işi değildi. Dudaklarını onunkilere biraz fazla bastırdı. Dünya eğilmiş gibi görünürken dengesini kaybetti. Dengeleyici bir elini yere koyarak geri çekildi, yüzü binlerce güneş kadar sıcaktı.

"Bunu yapmadan ölmek istemedim," diye geveleyerek uzaklaştı. Panik onu kavradı. Ne yapmıştı ki? Az önce onu öpmüştü-Reynir Galtung. Aman Tanrım.

Ama eli omzuna dolandı ve boynundan yukarı kayarak yüzünü kavradı.

"O zaman doğru yap," diye mırıldandı. Ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Silla şaşkınlık ve rahatlamanın tuhaf karışımı arasında kaldı. Reynir Galtung'un yüzünü böylesine saygıyla okşamasına, onu dünyanın tüm şefkatiyle öpmesine şaşırmıştı. Sonunda bunun gerçekleşiyor olmasının verdiği rahatlama. Vücudundan ılık bir karıncalanma aktı ve zaman tek bir mükemmel an için durmuş gibiydi.

Ama o an paramparça oldu.

Mezarlıkta bir çığlık yankılandı ve ağızları birbirinden ayrıldı.

"Runný?" diye soluk soluğa kaldı Silla, kafasını çevirdi. Ama bir şey göremeden yere çarpıldı ve bir, iki kez yuvarlandı. Sırtına soğuk sızmış, Rey'in güçlü bedeni kendisinininkini örtmüştü. Silla bir an için rüya gördüğünü sandı.

Ama Rey'in alçak sesi zihnini bir anda temizledi. "Kalktığımda, olabildiğince hızlı bir şekilde ağaçlara doğru ilerleyin ve dışarı çıkmayın."

Kırk Sekizinci Bölüm

Kalbi gümbür gümbür atan Rey, Silla'yı ayağa kaldırdı ve ormana doğru itti. İlk başta yılanın saldırdığını düşünmüştü ama şimdi daha iyi biliyordu.

"Okçular," diye tısladı, çevresindeki hareketleri takip ediyordu. Snowspear'ın üzerinden akan ışık neredeyse kör ediciydi, mezarlıktaki gölgeler derinleşiyordu. "Ağaçlara siper alın!"

"Ama ben savaşmak istiyorum!" diye itiraz ederek kılıcına uzandı.

Kulağının yanından bir ok daha geçti. "Bu sefer olmaz." Rey sözlerinde uzlaşmaya yer bırakmadı. "Bu çok tehlikeli. Ağaçların arasına gir ve ben işaret verene kadar dışarı çıkma."

Silla ona sert bir bakış attıktan sonra ağaçlara doğru koştu ve tam zamanında bir ok daha fırladı, onu birkaç santimle ıskaladı ve bir ağaç gövdesine saplandı. Rey'in dikkatini çeken bu ok, bir uzun yaydan çok daha küçüktü ve ilginç bir kırmızı yiv taşıyordu.

Rey kılıcını çekerek eğildi ve okçuların kafasını karıştırmak için sağa sola dönerek mezar höyüklerinin en büyüğüne doğru koşmaya başladı. Savaşçılar höyüğün arkasından çıktıklarında taşlardan iki adım uzaktaydı. Dişlerini sıkarak hızla değerlendirme yaptı. Sekiz kişiydiler, haşlanmış deri zırh giymişlerdi, iki ellerinde büyük baltalar vardı. Bakışları mühürlerine takıldı ve lanet okudu.

Kurt Besleyiciler.

Rey yere düştü, el arabasının arkasına yuvarlanırken aynı anda galdurunu tüm gücüyle çekti. Ayağa fırladığında

Dizleri, ellerindeki damarlar simsiyahtı, galdurunun karıncalanan ısısı her kalp atışında daha da artıyordu.

Bunun işe yaraması için sadece saniyeleri vardı; höyüğün etrafında koşuşturan savaşçılarla uğraşırken okçuların beklemesi gerekecekti. Avucunu açarak göğsündeki halda dövmesinden çekti ve dumanını karanlığın çalkantılı bir telaşıyla ifade etti.

Bir nefes vererek gücünü sekiz duman parçasına böldü ve öfkesinin her bir zerresini galduruna yönlendirdi. Dumanı en yakındaki savaşçının yüzüne çarptı.

Tanıdık acı dolu çığlıklar ve yanan etin tükürüğü havayı doldurdu, önündeki savaşçı, çalkalanan duman bir sonrakiyle karşılaştığında yere düştü. Rey'in kulağının yanından vızıldayarak geçen bir ok dikkatini bir anlığına başka yöne çekti. Galdur'u sendeledi ama çabucak yeniden odaklandı. Üç savaşçı düşmüştü ama geri kalanlar ona doğru yaklaşıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı odağını korumaya çalışarak. Ama çok yakındaydılar ve galdurunu uzaktan kullanmak daha iyiydi.

"Bu güzel bir numara," diye homurdandı arkasından bir savaşçı. "Ama soğuk çelikle boy ölçüşemez."

"Ne yazık ki ikisine de sahibim," diye homurdandı Rey, kılıcını çekerek.

Rey tam zamanında dönerek savrulan büyük baltanın altından sıyrıldı. Rey'in cüssesine denk olan savaşçının kızıl sakalı Sunnvald'ın görkemli Yükselişi'nde parlıyordu. Kemiklerini titreten bir darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldıran Rey, galdurunu bırakmaya zorlandı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve başka bir savaşçının arkadan savurduğu darbeyi savuşturmak için bir kalp atışı bile geçmeden dalışa geçti.

"Vazgeçersen bütün parçaların sende kalır," diye çıkıştı adam. "Ya da devam edersin ve parçalara ayrılırsın."

Ayağa yuvarlanan Rey duruşunu genişletti, savaşçılar ona doğru ilerliyordu. "Vazgeçerseniz sizi yakacak odun olarak kullanmam." Kılıç kullanmayı ve galdurunu aynı anda sürdüremeyeceğini bilmelerine izin vermeyecekti.

Rey savaşta duygularına karşı kendini çelikleştirmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Kraki'nin söylemeyi sevdiği gibi, *öfkeli biri aklını kaybetmeye daha meyilliydi*. Ve böylece Rey içindeki o soğuk yeri buldu ve olması gereken acımasız savaşçı haline geldi. Kızıl sakallı savaşçıya bir saldırganlık patlamasıyla saldıran Rey, onu hazırlıksız yakaladı. Savuştururken Rey'in kılıcı yere uçtu ama önemli değildi. Rey onu yakasından yakaladı ve

Cızırdayan avucunu savaşçının yüzüne indirdi, adamın eti sakalı kadar kırmızıya dönerken amansızca kavradı.

Havada bir bıçak şakladı ve Rey adamın yakasını bırakarak tam zamanında eğildi. Savaşçının büyük baltası kırmızı sakallı adamın omzuna çarptı, bıçak tam ortasına saplanırken deri yarıldı.

Büyük baltayı çekip kurtaran Rey, başının üzerinde savurarak ilerleyen rakibinin boynunun derinliklerine gömdü. Silahını kaybeden son savaşçı onu yere yıktı. Güzel bir dövüş değildi. Ne güzel kılıç sallamaları ne de süslü ayak hareketleri vardı. Bu bir mücadeleydi, ölümüne bir dövüş. Savaşçının devasa yumrukları Rey'in darbelerine aynı ölçüde karşılık veriyordu. Rakibinin yumruğu burnuna çarptığında Rey hâlâ sıcak olan ellerini adamın yüzüne bastırdı, gözbebeklerinin yumuşak kıvrımlarını bulup içine doğru itti.

Savaşçı çılgılık atarak vahşi bir hayvan gibi debelendi ve Rey'i uçurdu. Ama bu kadarı yeterliydi. Adamın görme yetisi tehlikeye girmişti. Zor nefes alan ve duyularını yeniden kazanmaya çalışan Rey ayağa fırladı. Hançerini kınından çıkararak kıvranan savaşçıyı yere serdi. Ama aniden ensesinden bir acı saplandı. Şoku hızla korku kovaladı, sonra da rahatladı. Eğer bu bir uzun yay oku olsaydı, ölmüş olacaktı.

Yaklaşan savaşçıların farkında olmayan Rey oku çekip çıkardı ve garip, sivri ucunu inceledi. Bu bir ok değildi, bir skarpling'in tüy kalemiydi. En korkuncu, her geçen nefeste büyüsünün kalbi giderek daha da sessizleşiyordu, ta ki sonunda artık hissedemez hale gelene kadar. Rey göğsünü, kaynağının yatması gereken boş yeri kavradı. Bu tükenmekten farklıydı. Boş olmaktan ziyade, basitçe *orada* değildi.

Ona ne yapmışlardı?

Mezarlık alanının her köşesinden daha fazla savaşçı ona doğru akın ederken Rey paniğiyle savaştı. Değerlendirmeye çalıştı, o soğuk, duygusuz yeri bulmaya çalıştı ama Rey galdur'unun yokluğundan huzursuzdu. Savaş çılgınlıkları etrafını sardı ve kılıcını çekerek kendini çarpışmaya hazırladı... hiç gelmeyen bir çarpışmaya.

Hücum eden bir savaşçının beklenmedik bir şekilde yana savrulup yoldaşlarına çarpmasını ve sert bir şekilde yere düşmesini şaşkınlıkla izledi. Adamın boğazında bir yara açılmış, kan havaya yayılmış ve karı kıpkırmızıya boyamıştı.

"Runný," diye nefes verdi. "Tanrılara şükürler olsun." Tam o sırada Vig çevresinden fırladı, çıplak kollarıyla havada bir büyük balta salladı ve adamı omzundan kalçasına kadar biçti. Adam yere yuvarlanmadan önce Vig başka bir Kurt Besleyici'yi kesmeye başlamıştı bile.

"Görünüşe göre beladan uzak duramıyorsun," diye bağırdı Vig, bir başka Kurt Besleyici'yi yere sererken kan lekeli yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"O ortaya çıkana kadar hayatım gayet düzenliydi," diye mırıldandı Rey, Vig'in sırtına saldıran bir savaşçının üzerine atılarak boynunu kesti. "Bela onu terk edilmiş bir aşık gibi takip ediyor."

"Zaten buralar çok sessizdi," diye cevap verdi Vig, gelen bir bıçağı savuştururken adamı dizlerinden doğradı. "Ortamı canlandırmak için iyi bir kavgaya ihtiyacımız vardı."

"Seni iğnelemelerine izin verme," diye bağırdı Rey. "Onların okları galdur'u bastırır."

Rey, Gölge Tazısı ve Bıçak Kıran'la yan yana dövüşürken dünya bıçaklardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Rey, Silla'nın siper aldığı ağaçlara doğru ilerlerken karın üzerine kırmızı bir renk püskürdü. Öldürdüğü her savaşçının yerini anında bir başkası alıyor gibiydi.

"O ormanda," diye bir adam sesi geldi ve onu Silla'nın çığlığı takip etti. Rey'in midesi sıkıştı. Onu pek çok kez hayal kırıklığına uğratmıştı; bugün bir başkası olmayacaktı. Düzensiz bir çığlıkla ormana doğru ilerledi.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı biri. "Biri onu yakalasın!" "Okçular!" diye bağırdı bir başkası.

"Hayır," diye homurdandı Rey, omzunu adamın karnına doğru itti ve onu geriye doğru tökezletti. Başarısız olamazdı, bir daha olamazdı-

Acı, kafatasının arkasından patlayarak tüm dünyasını tüketti.

Kalbinin her dayanılmaz çarpışında HAYAT Rey'e GERİ DÖNDÜ. Gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı. Sırt üstü yatarken, kar zırhını eritti. Soğuk çelik boğazına dayanmıştı; üç savaşçı ona dik dik bakıyordu.

Görüşü çarpıtıldı, üstündeki adamlar yer değiştirdi. Biri döndü ve omzunun üzerinden seslendi. "Adamın elimizde, aşkım. Şunu kaldırırsan ona zarar vermeyiz."

Neyi kaldırıyım? Rey sormak istedi ama dili ağzına sığmıyordu.

Havayı bir erkek kükremesi doldurdu, tiz bir perdeye ulaşana kadar gittikçe yükseldi. Bu bir zafer sesi değil, bir ıstırap sesiydi.

"Bırak onu," diye hırladı Silla, "yaşamana izin vereceğim."

Rey kahkaha bekledi, belki de patronluk taslayan bir sırıtış. Bunun yerine savaşçı irkildi.

"Vurun onu!" diye bağırdı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki anlam veremedi; ayak sesleri, homurtular, bir savaşçının dehşet dolu çığlığı. Göğsüne ağır bir şey düştü ve Rey'in ciğerlerindeki havayı yumrukladı. Ve kendini bir adamın kopmuş kafasının boş gözlerine bakarken buldu.

Rey başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. Yükselen güneşin altında, buz gibi saçları ve kristal kirpikleri olan bir tanrıça, elinde parıldayan don ateşinden bir kılıçla onun üzerinde duruyordu.

Silla'nın gözleri büyüdü, kılıç parlayan yıldız tozları gibi havada eriyip gitti. "Aman Tanrım," diye nefes aldı ağzını kapatarak. "Kafasını kestim." Dönerek karın içine doğru kustu ve Rey'in kendini içinde bulduğu büyüü anında bozdu.

Rey kesik başı göğsünden itti ve sürünerek ayağa kalktı. Kafatası protesto çığlıkları atıyordu ama sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine çökerek her iki yanındaki cesetlere baktı, öylesine donmuşlardı ki karla bütünleşmiş gibiydiler. Bir çift ceset de Silla'nın saklandığı ormanlık alana doğru uzanıyordu. İçini bir huzursuzluk kapladı. Cesetler net bir tablo çiziyordu; onlarla tek başına yüzleşmek için saklandığı yerden ayrılmıştı.

Kurt Besleyicilerin geri çekildiğini gösteren işaretler onu tekrar odaklanmaya itti. Vig onun yanında belirmişti, Runný'nin elinde ise bir çift çizme izinden başka bir şey yoktu. "Buradan kimse sağ çıkmayacak," diye homurdandı Rey kılıcını geri alırken. "Yarım kalmış iş yok."

Vig başıyla onayladı ve üçlü birlikte mezarlık alanını çevreleyen ormana daldı, okçuların kokusunu aldı ve hızlıca işlerini bitirdi. Vig ceset üstüne ceset keserek korkunç bir görüntü oluştururken, gizlilik Runný'nin müttefikiydi ve kaçan okçulara sinsice yaklaşıp onlar daha orada olduğunu anlamadan boğazlarını kesiyordu. Ve Rey, öfke bıçağını en keskin noktalarına kadar bilemişti. Her yerde olduğu gibi burada da kan dökmüşlerdi.

Bunu onlara  detti. Kurt Besleyiciler'in sonuncusu da yere d  t  ğ nde kar kızıla boyanmış, kuzgun çığlıkları mezarlık alanını doldurmu tu.

Rey  fkeyle Silla'nın yanına doğru yürüdü. Onu sarsmak, ona bağırmak istiyordu. Gücünün bu yeni açığa çıkışıyla zafer kazanmak istedi. Ama en çok da onu toparlamak ve savaş  etesi saldırmadan birkaç dakika önce ba ladıkları içi bitirmek istiyordu. Kafatası hâlâ sarsılıyordu ve kelimeleri bulamıyordu; bu yüzden de bakışları Vig ve Runn 'yi bulurken sadece izlemekle yetindi.

"Bir kılıç!" diye haykırdı Vig, Silla'nın omzuna vurarak. "Galdur'unu bir kılıca d n  t rm    n! Nasıl oldu bu?"

Silla solgun kollarına bakarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. " ok *hızlı* oldu," diye mırıldandı. "Tam olarak nasıl olduğunu söyleyemem."

Runn  başını salladı. "Galdur'unuzun ilk kez doğal şeklini alması yaygın bir şeydir. Genellikle zor zamanlarda ortaya çıkar."

"Harpa'ya gitmelisin," dedi Vig hevesle. "Hissettiklerin hafızanda tazeyken bu şeyi yeniden  ekillendir."

Onlar Silla'nın galduru hakkında gevezelik ederken, Rey'in içine giderek artan bir huzursuzluk yayıldı. Büyüsünün kalbini hissedemiyordu. Doğal değildi, sanki bir parçası eksik gibiydi. Sinirlerini yutarak bir okçunun cesedine doğru yürüdü ve Harpa'ya götürmek üzere meraklı skarpling tüylerinden birini kopardı. Uçtaki maddeyi tanımlamaları gerekir. Buna karşı koymanın bir yolu olup olmadığını belirlemeliydiler...

"Kalkan evini boş buldum," diyordu Vig, yakında etkileyici bir morluğa dönüşecek olan gözünü dürterek, "ve senin ayak izlerini takip ettim."

"Tanrılara   k rler olsun ki Yiğit Vig tam zamanında geldi," dedi Silla. "Acımasız Runn 'den bahsetmiyorum bile. İkiniz de çok acımasızsınız."

Sessizlik içinde topallaya topallaya kalkan-evlerine geri döndüler. Runn  görünmezliğini koruyor, tehlikeye karşı gözcülük yapmak için  nlerinden gidiyordu. Neyse ki hiçbir şey bulamadı. G ne  yükseldikçe, ayak sesleri eriyen karla birlikte kayboldu.

Kalkan evinde Silla ateşi harladı ve yaraları sarmak için su kaydattı. Rey bankın üzerine yığıldı, Vig de onun yanındaydı. "K l 'la konu acağım," dedi Vig alçak bir sesle. "Ama mezarlıktaki cesetler için bir açıklama yapması gerekecek." Vig'in bakışları bir an için Silla'ya kayd . "Onlara anlatmalısın. Bugün ikinizi korumak için fazladan gözlere ve kılıçlara ihtiyaç duyulacağı kanıtlandı."

Rey anlayışla homurdandı. Uzun zamandır ertelediği buluşma şimdi ensesindeydi. Uzun bir nefes vererek seçeneklerini değerlendirdi. Silla'yı rahatsız olduğu bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyordu. Ama kimliğini gizli tutmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Göz ucuyla onun Runný'nin kolundaki bir yarayı temizlemesini izledi. Kadın çalışırken mırıldanıyordu ve Rey'in siniri artmaya başlamıştı. Kalkan evini terk etmişti. Kendini tehlikeye atmıştı. Onu alt edebilirlerdi. Onu yaralayabilirlerdi... onu yakalayabilirlerdi. *Öldürebilirlerdi.*

Yine de mırıldanarak Vig'in şişen yanağına merhem sürmek için yaklaştı. Bir süre sonra Vig ve Runný hızlı bir vedalaşmayla ayrıldılar ve Rey ile Silla'yı kalkanlı evde yalnız bıraktılar. Silla odada dolaşırken ocakta bir köz çıtırdadı. Her an hatasını kabul edebilirdi. Emirlerini çiğnediği için özür dileyecekti. Ama dilemedi. Aslında Rey'i tamamen görmezden geldi.

Aklından binlerce öfkeli düşünce geçiyordu ama tek çıkan, "Kalkan evinde kal dediğimde, *lanet* olası kalkan evinde kal demek istiyorum," oldu. Gözlerini ocak ateşine dikti. "Ve ağaçlarda kal dediğimde, *lanet* olası ağaçlarda kal demek istiyorum."

Kadının döndüğünü duydu, keskin bakışlarını sırtında hissetti. "Sanırım bana teşekkür etmek istemiştin Galtung."

Rey ayağa kalktı, döndüğünde onu elleri kalçalarında buldu.

"Teşekkür ederim Silla," diye devam etti, "hayatımı kurtardığın için. *Tekrar teşekkürler.* Bunu söylemek o kadar da zor değil."

Rey'in öfkesi derinleşti. "Tanrılar aşkına, kadın! Hiç kendini koruma duygun yok mu senin?"

"Görünüşe göre senden daha fazla." Öfkelendi. "Sana göz kulak olacağımı söyledim ve bunda ciddiydim. Sırf yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğun için boğazının kesilip açılmasına seyirci kalmayacağım."

"Gurur-" Rey ona doğru ilerleyerek homurdandı. "Gururun bununla hiçbir ilgisi yok! Hayatını bu şekilde riske atamazsın. Bunun bir *değeri* var!"

Silla bir adım daha yaklaştı. Küçüktü ama bir o kadar da vahşiydi. Ona sarılmak, onu sarsmak, onu öpmek ve aynı anda boğmak istiyordu.

Konuştuğunda sesi alçak ve tehlikeliydi. "Hayatının bu riske değmeyeceğini söylemesen iyi edersin Galtung. Her şeyi tekrar yapardım."

Galtung ondan bir baş daha uzun duruyordu ama gözünün hiç de korkmadığı belliydi. Silla ona ters ters bakarak parmağını göğsünün ortasına koydu ve itti.

"O kalın kafana şunu sok: Hayatın risk almaya değer."

Sözleri kafasında yankılanırken diğer tüm düşünceler zihninden döküldü. Uzun zamandır bu soğuk, sert dünyada yalnızdı ve herkesten uzak duruyordu. Ama onun öfkesinin sıcaklığı ona birine sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlattı. Önemsendiğini hissetmek. Kaburgaları çok küçük, derisi çok sıkı geliyordu.

Kadının ifadesi acıya dönüştüğünde, göğsü sıkıştı. "Bir vampir geyiğin bana saldırmasına izin veren adama ne oldu?"

"O daha önceydi-"

"Hayır," diye tersledi. "Senin için daha iyisini düşünmüştüm. Ben güvenmezken bile sen bana hep güvenirdin. Korktuğum şey tam da bu... Bu yüzden *onun yerinde* olmak istemiyorum." Silla'nın kaşları birbirine yaklaştı, yüzünün her yerinde belirsizlik vardı.

Rey kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sen yeteneklisin. Tanıdığım herkesten daha güçlü. Seni gördüğümde... ve kaybolabileceğini düşündüğümde..."

Cümleyi bitiremedi. O anda Eisa Volsik'in aklından geçen en uzak şey olduğunu ona söyleyemedi. Korktuğu şey *Silla*'ydı.

Anlayış yerleştikçe acısı eriyip gitti. Koyu renk gözleri ağzına kaydı, aralarındaki hava çatırdıyor gibiydi. Tek düşünebildiği onun dudaklarının ne kadar yumuşak olduğuydu.

Çizmesinin ucu onunkine değdi. Bu kadar yakından, burnuna dağılmış her bir çili sayabilir, gözünün köşesindeki hilal şeklindeki yara izini takip edebilirdi. Bakışları onunkilerle buluştu ve sanki göğsüne doğru uzanıp kalbini sıkmış gibi hissetti. Ve sonra elleri çenesi boyunca kaymaya başladı ve onu öpmek zorunda kaldı.

Dudakları buluştuğunda içinden bir sıcaklık fışkırdı. Yumuşak, çok yumuşak ve şefkatliydi, dokunuşuna çok duyarlıydı. Elleri onunkilere dolandı, onları yerinde tuttu ve dudakları onunkilere doğru hareket ederken, kafasındaki tüm düşünceler eridi. Neden buna karşı mücadele etmişti? Neden bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü?

Zihninde Silla'nın yüzü parladı; Kopa'nın ormanında kaçarken yaralanmış ve dehşete düşmüştü. Jonas. Jonas tarafından incitilmişti. Mantıklı düşünceler, onu öpmemesi gerektiğine dair tüm nedenlerle birlikte geri geldi. O Eisa-tanrıların lanetlediği-Volsik'ti ve Rey onun için doğru olanı yapmaya *yemin etmişti*.

Öpüşmeyi kesti, aklını toplamaya çalışırken bir elini yüzünde gezdirdi. Ama kafasındaki tüm kan güneye, sikine doğru akmış gibiydi. Arzu onu kasıp kavuruyordu ve Tanrım, onu tekrar öpmeye ihtiyacı vardı.

"Ne oldu? Beni istemiyor musun?" Sesinde bir belirsizlik notası vardı, bu nota onun kısıtlamalarını kırıp geçirdi.

Elleri kızın belindeydi ve kalçalarını kendisine doğru çekiyordu. Silla nefesini tutmuş, gece yarısı kadar karanlık gözlerle ona bakıyordu ve adam onun ne kadar yanıldığını hissettiğini biliyordu.

"Seni günün her dakikası istiyorum." Kalçalarını ona doğru yuvarladı. Sürtünme çıldırtıcıydı ve neredeyse yeterli değildi. "Aklımdan geçen iğrenç düşünceleri bilseydin, Silla, başka yöne kaçardın."

Rey'in burnu saçlarındaydı ve kokusunu derin derin içine çekiyordu. Tanrıların lanetlediği bir çayır gibi kokuyordu. Kendisinin sahip olmasına asla izin veremeyeceği her şey gibi hissettiriyordu.

Yüzünü onunkine doğru eğdi. "O zaman sorun ne?" "Seni istemekle işim yok."

Ama ağzı bir kez daha onun dudaklarındaydı ve kısık bir inilti kaçtı. Onu öpmek sadece bir ihtiyaçtan daha fazlasıydı. Bu bir zorunluluktan ve çaresizdi. Daha yakın, daha yakın olması gerekiyordu. Onu tutmaya, ona dokunmaya ve her yerinin şeklini öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ama ağzını onunkinden çekti, burnunu şakağında gezdirdi.

"Ben iyi bir adam değilim."

"Katılmıyorum."

Rey dıştan kaşlarını çattı ama içten içe sanki karnına bir kanca saplanmış, içini yukarı çekip büküyordu.

"Sana itibarlı biri lazım. Sana yol gösterebilecek birine-"

"Sen," diye cevap verdi, parmakları adamın sakallarına doğru kayd ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Seni istiyorum."

Kalbi yüksek sesle atmaya başladı, siki pantolonuna sürtünüyordu ve Rey başının belada olduğunu biliyordu. Kontrolü ele geçirmek için umutsuzca savaşıırken, belindeki tutuşu sıkılaştı, parmakları tenine battı.

"Ben iyi biri değilim, Silla."

"Ve ben de o kadar kolay korkup kaçamam, Galtung."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla, dudakları onunkileri talepkâr bir öpücükle buldu. *Ben yumuşak değilim*, dedi ona dudakları ve diliyle, *nazik de değilim*. Ama kadın geri çekilmek yerine adamın dirseklerini kavrayarak daha da yaklaştı. Ve boğazının arkasından yumuşak bir ses geldiğinde, şehvet onun içinde kabardı.

Rey inleyerek geri çekildi. Dudakları şişmiş, daha fazlası için yalvarıyordu ve onu yutmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

"Ben şiddet yanlısıyım," demeye çalıştı. Parmak uçlarıyla tutunuyordu. Yakında akıp gidecekti ve geri dönüşü olmayacaktı. "Ben bir katilim."

"Sebeplerin var."

"Lanet olsun, Silla! Diğer tarafa kaçmalısın." Ama adam yavaş ve bilinçli adımlarla onu geriye doğru yürütüyordu. "Benden korkacak kadar sağduyulu olmadın hiç."

Avuç içi kadının kıvrımlarında gezindi.

"Sen değerlisin ve öyle muamele görmeyi hak ediyorsun." Eli omurgasından yukarı kayarak boynunun dibine yerleşti. "Bu... çok tatlı, Rey."

Odanın içinde yavaş yavaş ilerleyişleri yatağa ulaştıklarında durdu ve bunun farkına varmak Rey'in dişlerinin sıkılmasına neden oldu.

"Sen tatlıyı hak ediyorsun, Silla. Nazik olmayı hak ediyorsun. Tapınılmayı, saygı görmeyi ve doğru davranılmayı hak ediyorsun."

"Göster bana," diye fısıldadı. "Ve ben de sana göstereceğim - başkalarıyla ilgilenmekle o kadar meşgul olan adam kendini unutuyor. İzin ver sana önemsenmenin ne demek olduğunu göstereyim."

Gözleri sessiz bir meydan okumayla onunkilerle buluştu. "Bahanelerin tükeniyor Galtung. Bana başka neden seni istememem gerektiğini söyle."

Rey ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Güzel," dedi. Onu da kendisiyle birlikte çekerek yatağa geri düştü.

Bölüm Kırk Dokuz

Rey'in dudakları onunkilere değdiğinde, Silla'nın bedeni iç çeker gibi oldu ve Rey'e doğru eğildi. Kalbi *bu şekilde* atıyordu. *Onu*. Rey onu öperken öyle bir mutlulukla doldu ki, her yere yayılıyor gibiydi.

Rey onun üzerine çıkarak öpücüğü derinleştirdi ve kız sanki düşecekmiş gibi Rey'in kollarına yapıştı. Nasıl başladıklarının bir önemi yoktu. Birbirleri için tamamen yanlış olmaları önemli değildi. Onu öpmek uzun ve acımasız bir kışın ardından gelen ilk bahar günü gibiydi. Sepetin dibine saklanmış son bir tatlı ekmek bulmak gibiydi. Şimdiye kadar sahip olduğu tüm ocak ateşi düşüncelerinin birleşimi gibiydi.

Onu tamamen yanlış anladığını düşündüğü bir an olmuştu. Jonas'ın ihanetinden doğan o korku sarmalı kıpırdandı ve büyüdü. Ama dili ağzına dalınca, kalçasındaki eli tuniğini kavrayınca, tüm endişeleri de geri kalanıyla birlikte yanıp kül oldu. Tanrılar, ama o bu adamı istiyordu. Onun tadını, kokusunu ve hissini keşfetmek istiyordu.

Rey burnunu boynundan aşağıya doğru sürükledi. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı tenine.

Kadın tutarsız bir ses çıkararak adamın ağzını kendi ağzına çekmeye çalıştı ama Rey direndi.

"Haftalar," diye mırıldandı Rey, ağzını çenesinin kenarında gezdirirken. "Aylar."

Dokunuşu çıldırtıcıydı ve neredeyse yeterli değildi.

"Silla," diye yalvardı. "Hissediyorsun..." Onu tekrar öptüğünde söyleyeceği her şey bastırılmıştı. Dünya onların olduğu yerde keskinleşti.

dokundu; çekik dudakları, göğsünün sıcaklığının kızın göğsünde erimesi, elinin kızın kalçasında, belinde, daha yukarıda, daha yukarıda gezinmesi.

Rey'in elleri her yerdeydi; poposunun altında ve sırtının etrafında, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi onu katı bedenine sıkıştırıyordu. Ve kız onun dokunuşunun altında tel tel çözülüyor, yumuşuyor ve kemiksizleşiyordu.

Bu çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. "Rey," diye fısıldadı.

Boğazının arkasından gelen boğuk bir inilti, kadının içini sıvı ve kaynar bir sıcak haline getirdi. Elleri sırtından aşağı inerek zırhlı ceketinin kenarını aradı. Ona dokunmaya, parmak uçlarını pürüzsüz teninde gezdirmeye ihtiyacı vardı. Altında bir tunik keşfeden Silla homurdandı.

"Az önce hırladın mı?" Rey alay etti.

"Çıkar şunu," diye yalvardı ve adamın tuniğini çekiştirdi.

"Bana kibarca sor," dedi Rey, alçak ve karanlık bir sesle. Silla kaşlarını çatı. "*Lütfen.*"

Rey kısık bir memnuniyet sesi çıkardı ve Silla bunu vücudunun tüm hassas yerlerinde hissetti.

Adam yataktan kalktı. Karanlık gözlerle ona bakarak botlarını çıkardı, her gümbürtü Silla'nın omurgasından aşağı ürperti gönderiyordu. Elleri lébrynja zırhının tokalarını açmaya başladığında, Silla daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yavaşça kan lekeli zırhını çıkardı, pantolonunu ve tuniğini çıkardı.

Tanrılar, ama bu... ona bir şeyler yapıyordu.

Bu sonunda oluyor mu? Silla yatağa doğru yürürken düşündü. "Sadece sen istersen," diye cevap verdi, gözlerinde belirsizlik titreşiyordu.

Silla gözlerini kırptırdı. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? "Tanrım, evet," dedi ve yakasından tutup onu hevesle aşağı çekti. Rey dirseklerine dayanarak onun bedenini kendi bedeniyle örttü. Kızın üzerinde öylece duruyordu ki nefesleri karanlıkta birbirine karışıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. Ve sonra kelimeler ondan aktı, filtelenmemiş ve utanç verici derecede dürüst. "Sanırım ilk gülümsediğin andan beri. Bunu düşünmeden edemiyordum. Şu gamzeler. Tanrım, gülümsediğinde..." Titreyerek nefes verdi. "Buna dayanamıyorum. Ağırlığının altında ezilmek istiyorum. Çıplak tenini üzerimde hissetmek istiyorum. Parçalanırken yüzünü izlemek istiyorum-"

Dur!" diye uyardı koruyucu yanı ve Silla daha fazla kelime dökülmeden dudaklarını mühürledi.

"Tanrım, kadın," dedi Rey'in alçak sesi. "Benim ölümüm olacaksın, değil mi?"

Ve bu sözle birlikte tüm utancı da uçup gitti. Gözlerini açtı. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştı. Kalbi tekrar tekrar çarpmaya başladı. Kalçalarını onunkilere doğru indirdi ve...oh. Onun her şeyini hissetti.

Ve sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi ve Silla şehvetin akıntısına kapıldı.

REY saf içgüdüsel arzuya dönüşmüştü. Ona havadan daha fazla ihtiyacı vardı. İntikamdan daha fazla. Daha önce istediği her şeyden daha fazla. Onun çekimine karşı çok uzun süre, çok sert bir şekilde savaşırmıştı, ama her zaman boşuna olmuştu. *O kaçınılmazdı.*

Geri çekilerek, bir parmağını pantolonunun belinde gezdirdi. "Çıkar şunları."

Silla öyle bir coşkuyla karşılık verdi ki, içinde şehvet ve eğlence savaştı; inatçı kadın kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine aldırıyor gibiydi. Ama Rey, Silla'nın onu şaşırtacağını bilmeliydi. Pantolonunu çıkardıktan sonra tulumuna uzandı, çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Tamamen çıplak bir halde kürklerin arasına yerleşti.

Rey, karşısındaki tanrıçaya bakarken bir an nefes alamadı. Yüzünün etrafına vahşi, koyu renkli dallar dökülmüştü, çıplak teni kahverengi kürklere karşı solgundu.

"Sıra sende," dedi usulca.

Ama Rey sadece çıplak teninin genişliğine şaşkınlıkla bakabildi. "Çok güzel. Çok hoş." Söyleyebildiği tek şey buydu. Kızın içi de dışı da gerçekten enfesti. Ona dokunmak için elini uzattı ama kızın eli bileğini kavradı ve kolunda kıvılcımlar çaktı.

"Sen," diye ısrar etti, sanki söyleyebileceği tek şey bu kelimeymiş gibi. Kıvrak parmakları kendi tünığının eteğinin altına kaydılar ve Rey'in kalbi o kadar yüksek sesle çarptı ki bunu duyması gerektiğinden emindi. Ama kızın teninin onunkine değeceği düşüncesi onu çılgınca ve pervasızca hareket ettirdi ve ne yaptığını anlayamadan Rey'in tünüğünü çıkardı.

"Bu ejderha," diye mırıldandı Rey, onun göğsüne bakarak. Parmakları yaratığın kıvrımlı gövdesinde, zarımsı bir kanat boyunca gezindi. "Haritasını çıkarmak istiyorum."

"Sonra," diye mırıldandı adam, avucu kabaca çenesine doğru kayarken. Rey onu daha derinden, öncekinden daha sert öptü, ağzının tatlı tadında, çıplak tenini keşfederken kıvrımlarında ve eğimlerinde kendini kaybetti.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Rey'in sesi kum gibi sertti, vücudu granit gibi sertti ve Rey'in en yumuşak yerine doğru batıyordu.

"Seni daha çok istiyor olabilirim," diye nefesini tuttu, ona doğru yuvarlandı ve omurgasında zevk ürpertileri yarattı.

Tanrım, Rey'in kendini dizginlemesi hiçbir yerde yoktu. Ona doğru itti, vücudunun sıcak, kaygan kavrayışının nasıl hissettireceğini hayal etti. Onu ne kadar derine götüreceğini. Yumuşak bir iniltiyle ona doğru hareket etti, kız ihtiyaçtan titrerken içini saf bir tatmin dolduruyordu.

İçinden kelimeler dökülüyordu, tamamen filtresiz. *Çok güzel, çok cesur ve seni çok uzun zamandır istiyordum.* Kendini parçalara ayırıyor, parçaları birbirine veriyordu. *Hepsini al,* demek istiyordu. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Burada. Şimdi.

"Daha fazla," diye inledi ve Rey kendini sırt üstü yuvarlanmış, Silla da eğlenceli bir kararlılıkla üstüne tırmanırken buldu. Saçları vahşi buklelerden oluşan bir çağlayan halinde etraflarına döküldü ve omzunun üzerinden çekti.

Rey yumuşak bir kıkırdamayla, "Sakin ol benim hevesli kızım," dedi.

"Gülüşün," diye fısıldadı. Tanrım, o vahşi saçları ve çıplak teniyle ona gülümserken çok güzeldi. "Gülümsüyorsun." Parmakları dudaklarında gezindi ve gerçekten de gülümsediğini fark etti. "Hepsini istiyorum, Rey. Gülümsemelerini. Gülüşlerini."

"Gel ve al onları," dedi, onu kendine doğru çekti ve öptü. Rey'in parmakları karnından aşağı süzüldü, sonra mahrem etinin içinden geçip içine daldı. Keşfettiği ıslaklık karşısında içinden bir heyecan geçti. Onun da kendisini istediğinin bir kanıtıydı bu.

Rey doğrulup onu da yanına aldı ve kucağına oturttu. Bir eli omurgasından aşağı kayarken, diğeri iki parmağını içine soktu, tüm bunlar olurken ona doğru yuvarlandı. Sürtünme çıldırtıcı ve sarhoş ediciydi.

Parmaklarını pompalarken, "Tanrılar, kadın," diye homurdandı. Rey, pantolonunu zorlayarak yukarı kalktı ve kendini kadının hassas tenine sürttü. Kısıtlamanın ötesindeydi. Mantığın ötesinde. "Senin söz konusu olduğun yerde kontrolüm yok."

"Kontrolün sende olmasını istemiyorum," dedi nefes nefese. "Umursamaz olmanı istiyorum." İç kasları gittikçe daha sıkı kenetlenirken bir inilti ondan kaydı.

Kalçaları ona karşı sıkıştı. Silla'nın parmakları adamın sırtına saplandı ve kadın yumuşak bir çığlık attı. Yüzünü onun omzuna gömerek seslerini bastırmaya çalıştı. Ve vücudu coşkuyla titremeye başladığında, Silla'nın dişleri onun tenine battı. Acı keskin ve dikkat dağıtıcıydı, Rey onu kendine sabitleyip tekrar, tekrar, tekrar, onu parçaladığı gibi parçalama arzusuyla acımasızca ona doğru eğildi.

Gözlerini kapatan Rey, kadın ona doğru sarkarken dişlerini sıkı. Kalbinin gümbürtüsüne odaklanarak acı verici bir şekilde sertleştiği gerçeğinden kendini uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonunda geri çekildi, dudaklarında doygun bir gülümseme kıvrıldı. Ama adamın serseri aleti ona doğru seğirdi ve Silla'nın gülümsemesi kayboldu.

"Gerek yok-" Ama eli pantolonunun altından kayarak onu sarınca tısladı. Kadın durakladı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Burada ne saklıyorsun?" diye sordu, adamın kalçalarının üzerinde geriye doğru kayarak. Gözleri onunkilerle buluştu. "Kuzeyde seni özel bir şeyle mi besliyorlar?" Ve böylece onu serbest bırakmak için pantolonunu aşağı itti.

"Silla," diye uyardı. "Sen-"

"Ama ben *biliyorum*," diye ısrar etti. "Tanrım, Rey, sen-" Küçük, sıcak bir el onu çevreledi ve bu çok fazlaydı. Tanrım, bunu binlerce kez hayal etmişti ama onun dokunuşu hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı. Diğer eli de ilkinde katıldı ve işkence edercesine bir yavaşlıkla onu aşağı yukarı hareket ettirdi. "Rey, yapabilecek misin, yapabilecek miyim, yapabilecek miyiz, bilmiyorum."

"Seni bir korkak sanmamıştım," diye homurdandı, Silla'nın ellerini sıkıca kavrayarak onu teşvik etmeye çalıştı. Silla alay etti ve onun gözlerindeki rekabetçi parıltıyı yakaladı. Ve o anda, onunla nasıl olacağını görebiliyordu. Sataşmalar. Oynadıkları oyunları.

Kendi zevkini bulması çok uzun sürmedi, kızın elini iterken gözlerinin önünden ve omurgasından aşağı kıvılcım yağmurları akıyordu. Saçlarına doğru inledi, içinden sıcaklık fişkirirken onu sıkıca kavradı. Onu her yerde koklayabiliyor ve hissedebiliyordu ve o anda canının çok acıdığını hissetti.

Başını onun omzuna yaslayarak nefes almak için çabaladı. En vahşi cinsel hayallerinden bile daha iyiydi. Daha önce gelen tüm kadınlardan daha iyiydi. Çünkü *o gelmişti*.

Silla onu sırt üstü yatırdı. Tuniğiyle onları temizledi. Yumuşak bir iç çekişle bedenini onunkinin etrafına sardı. Rey'in kalbi onunkiyle aynı anda atıyor gibiydi.

"Bu..." Titrek bir nefes verdi.

Doğru, ona söylemek istiyordu. *Sanki tanrıların kaderinde bu varmış gibi*. Ama bunun yerine, "Evet." dedi.

Rey onun çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Vücuduna yayılan şaşırtıcı bir sıcaklık patlaması onu dengesini kaybetmiş hissettirdi. Sanki oraya aitmiş gibi hissediyordu, ona doğru kıvrılmıştı.

Kalbi panik içinde sıkıştı. *Kristjan*, diye kendine hatırlatmaya çalıştı, ama o kaybın anısı bile savunmasını yeniden inşa etmek için çok az şey yaptı. Bu kadın -yumuşak ve çok sevimli olmasına rağmen hayatını bir gaddar kurdun şiddetiyle koruyan bu kadın- savunmasını parça parça indirmişti. Ama savunmasız ve korunmasız olmaktansa rahatladığını hissetti. Çok uzun ve zorlu bir mücadele vermişti. Ona teslim olmak şimdiye kadar yaptığı en kolay şeydi.

"Neden bir ejderha?" diye sordu dövme bir kanat mahmuzunun izini sürerek.

"Bir zamanlar gördüğüm bir rüya," diye cevap verdi, bulanık düşüncelerinden uzaklaştığı için minnettardı. "O benim halda'm."

"Halda mı?" Silla ona bakarak sordu. "Bu kelimeyi nereden biliyorum?"

Rey kendini saçmalarken buldu. "Harpa, büyük ihtimalle. Rivayete göre

Sunnvald'ın külü taşların üzerine düşerek halda birikintileri yarattı. Bazıları kendi galdur kaynaklarına sahip olduklarını söyler, ancak taş oldukları için onu kontrol edecek akıldan yoksundurlar. İnce bir toz haline getirilip kişinin derisine dövme yapıldığında, bir tür rezerv görevi görürler. Kişinin kendi kaynağı dışında galdur depolayabileceği bir yer. Büyük bir tedarige ihtiyaç duyduğunuzda kullanışlıdır."

"Savaşta," diye düşündü Silla, tırnakları bir kanat mahmuzunu sıyrırken. Parmak uçları adamın omzundaki ısırık izini buldu ve yumuşak bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Seni işaretledim."

Ona bunu bir rozet gibi takacağını söylemeli miydi? *Onun*, der gibiydi. Onun yerine "Teşekkür ederim," dedi.

Kadın gözlerini kırptırdı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim Silla. *Yine*."

Silla kakhahalara boğuldu. "Acı vericiydi, değil mi?"

Sevgiyle kaşlarını çattı. "Korkunçtu. Ama beni korumak için ışıktan bir kılıç çağırdın ve kendini bir buz tanrıçasına dönüştürdün. Sana teşekkür etmek en azından yapabileceğim şey."

Parmakları sakalının içine kayarak hafifçe okşadı. "Bunu binlerce kez yapardım, Galtung."

Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. Rey o kadar dalmıştı ki galdurunun yokluğunu unutmuştu. Şimdi içini yoklarken, sıcak ve huzursuz bir his içini doldurdu. Bu doğal değildi, büyüünün kalbinin yatması gereken yerde bir boşluk vardı. Sanki bir parçası koparılıp alınmış gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Silla.

Dudakları aralandı ama onları zorla kapattı. Pantolonunu çekiştirerek tuniğini aradı. "Harpa'ya gitmeliyiz," dedi kabaca.

Kız cevap veremedi adam kapıdan çıkmıştı.

Bölüm Elli

KOPA

"*Teması kaybettik* **de** ne demek?" Kaptein Ulfar homurdandı.

Jonas sandalyesinde kıpırdandı. Karşılarında duran Klaernar gençti ve çenesini zar zor gizleyen sarı sakalları vardı.

Delikanlı Jonas'a hemen İlias'ı hatırlattı ve göğsünün kederle sıkışmasına neden oldu. Tanrılar, ama kardeşini özlemişti. Bloodaxe Tayfası'nı özlemişti. Kendini işlerin nasıl bu hale geldiğini merak ederken buldu. Ama Jonas buradaydı, İlias'ın mezar tepesinde ettiği yemini yerine getirmek için Klaernar'la ortaklık yapıyordu.

Boğazını temizleyen genç Klaernar gergin bir şekilde kıpırdandı. "Sadece şu... şunu söylemek..."

"Çıkar ağzındaki baklayı evlat," dedi kaptein alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Bütün şahinlerimiz bize cevapsız döndü. Kurt Besleyiciler'le bağlantıyı kaybettik."

Ulfar'ın yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Dışarı," dedi çocuğa.

Kapı kapanırken kaptan Jonas'a döndü. "Kalasgarde," diye tükürdü. "Onları Kalasgarde'ye biz gönderdik, Svik." Kaptein ayağa kalktı, ellerini yaralı masaya dayadı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Jonas bakışlarını soğukkanlı tuttu; huysuz savaşçılara yabancı değildi. Yine de bu durumun dikkatli bir yönlendirme gerektirdiğini anlamıştı.

"Onlarla çalışıyorsun," dedi Hagbard odanın en uzak köşesinden. Adamın etli kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu, pençe-

dövmeli yanağı kaşlarını çattı. "Kurt Besleyicileri Kalasgarde'a, bir tuzağın içine gönderdin."

"Onlarla çalışmıyorum," diye mırıldandı Jonas, bu son gelişmeyi zihninde evirip çevirerek. Kurt Besleyiciler'in ününü biliyordu; emirleri göz ardı edecek kadar disiplinsiz değillerdi. "Talimatlarınız tam olarak neydi?"

"Onun gibilerle bu kadar bilgi yeter Kaptein!" diye haykırdı Hagbard, duvarı iterek masaya doğru yürüdü.

Jonas durmuş, siyah saçlı savaşçıya hançer gibi bakıyordu. Öfkesi büyüyor, içinden sıcak ve huzursuz bir his geçiyordu. Bir çıkışa, kavgaya ihtiyacı vardı. Ve bu hödüğün suratını dağıtmayı ne kadar çok isterdi. "Dedim ya," diye hırladı Jonas, "onlarla çalışmıyorum."

"Ama-"

"Kurt Besleyicileri bir tuzağa göndermiş *olsaydım*, bunu keşfetmen için neden burada bekleyecektim, seni yılan kafalı?"

Hagbard soruyu düşünürken kaşları birbirine yaklaştı.

Jonas döndü onun DİKKAT geri için Ulfar. "Ne vardı talimatlarınız?"

Ulfar kaşlarını çattı. "Slátrari ortaya çıkana kadar mezarlıkta beklemeleri söylendi. Onu saklandığı yere kadar takip etmeleri ve hemen haber göndermeleri."

Jonas ayağa kalktı. Odada volta atmaya başladı. Kalasgarde'de ne olmuştu? Durakladı. Ulfar'a döndü. "Bizden haber alana kadar saldırmamalarını mı söyledin?"

Ulfar ve Hagbard birbirlerine baktılar.

Jonas yumruklarını sıkmış, karşısındaki embesilleri anlamaya çalışıyordu. "Onların yerini doğrulayacak, ödülümü ödeyecek ve *sonra* da onları nasıl yeneceğinizi söyleyecektiniz. Size onun sıradan bir savaşçı olmadığını söylemedim mi? Onu etkisiz hale getirmek için *zeki* olmamız gerektiğini söylemedim mi?"

Ulfar cevap vermedi.

Jonas bu durumu kavramaya çalışarak, "Kurt Besleyiciler henüz temas kurmadı," dedi. "Bu kaç savaşçı demek?"

Ulfar ona sert sert baktı.

"Kraliçeye sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" "Yirmi dört," diye mırıldandı

Ulfar, gözlerini kaçırarak.

"Yirmi dört," diye tekrarladı Jonas inanamayarak. "Yirmi dört tecrübeli savaşçı tek bir adam tarafından öldürüldü." Küçük bir parçası gurur duyuyordu ama

hızla yere indirdi. Duvara iliştirilmiş, Kalasgarde'ı çevreleyen dağları gösteren haritaya kaşlarını çatarak baktı. "Hayır. Rey yetenekli bir savaşçı ama yirmi dört-"

Hagbard, "Kopa'nın kapılarında yirmi bir yaşında kavruldu," dedi.

Jonas sakalını sıvazladı, Baltalı Göz'ün bu yeni yönünü, daha önce hiç bilmediği yönünü düşündü. "Rey'in Kopa'da sürpriz yapma şansı vardı," dedi Jonas. "Ama Kurt Besleyiciler onun Galdra olduğunu biliyordu; Kalasgarde'de avantaj onlardaydı. Onlara bunun şişelerini gönderdin-" Jonas bir tür karışıklıktan sonra Sunnavik'ten yeni gelen paketin adını hatırlamaya çalıştı.

"Sıvı Hindrium," diye yanıtladı Hagbard.

"Sıvı *Hindrium*," diye tükürdü Jonas. "Bu Kurt Besleyiciler'in kaybedeceği bir savaştı."

Ulfar suratını asarak, "Sadece iki hedef de görüldüğünde onları ele geçirme emri almışlardı," dedi.

Yani kadın da onunla birlikteydi. Jonas'ın midesi Rey'in onunla bu kadar kişisel bir şey paylaştığını fark edince bulandı. Bu arada Jonas Rey'i neredeyse hiç tanımadığını fark ediyordu. Ama Rey'in bir insanın içini dökmesini sağlamakta ne kadar başarılı olduğunu çok iyi biliyordu.

Sana yalan söylemek istemedim, diye çınladı sesi kulaklarında. Tüm bunları yaparken umutlarını ve hayallerini -en büyük utancını- ortaya çıkarmıştı. Ve sonra her şeyi paramparça etmişti.

Midesinde yanan ateş daha sıcak, daha yüksekti.

"Yani," diye zorladı, "onunla birlikteydi. Bir savaş başladı. Kurt Besleyiciler yenilmiş olmalı; yoksa şimdiye kadar çoktan gelmiş olurlardı."

Ulfar başıyla onayladı. "Öyle görünüyor." İçini çekti. "Ne öneriyorsun?"

"Ne mi öneriyorum? Kurt Besleyicileri'nin beklemesini *öneriyorum*. Değerlendirmelerini. Sayılarını, güçlerini, düzenlerini belirlemelerini." Rey'in Bloodaxe Tayfası'nı savaşa götürmesini yankılıyordu ve bunun farkına varması midesinin bulanmasına neden oldu. Ama Jonas konuşmaya devam etti. "Şimdi, bilmiyorum. Üstünlüğü ele geçirmek için bir yola ihtiyacınız olacak. Sürpriz unsurunu yeniden ele geçirin."

Ulfar ve Hagbard beklentiyle onu izlediler.

Jonas uzun bir nefes verdi. Kurt Besleyicileri uzaktan yönetmek onu mutlu etmişti. Onları Rey'in zayıflıkları ve faydalı bilgilerle beslemekten. Ama kaptine ve onun yarım akıllı yardımcısına baktıkça anlamaya başlamıştı.

Jonas işi halletmek istiyorsa, bunu kendi başına yapmak zorunda kalabilirdi. Kapı çalındı.

"İçeri!" diye bağırdı Ulfar.

Genç Klaernar savaşçısı odaya girdi ve Ulfar'a bir tomar uzattı. "Bu az önce Kunaşjord'dan geldi." Ulfar hançeriyle arı mührünü kesip açtı. Parşömeni masanın üzerinde düzleştirdi. Okurken kaptinin yüzüne kurt gibi bir gülümseme yayıldı.

"Dışarı," dedi Ulfar ve genç Klaernar ayrıldı.

"Nedir bu?" diye sordu Hagbard kapı gümbürtüyle kapanırken. "Ne yazıyor?"

Parşömeni Hagbard'a uzattı. "Sürpriz unsuruna sahip olduğumuzu söylüyor." Kaptein'in gözleri Jonas'ınkilerle buluştu. "Kraliçe'nin Seçilmişleri iki gün içinde gelecekler."

Bölüm Elli Bir

KALASGARDE

Silla Harpa'nın avlusunda durmuş, dilinde tazeleme çayının acı izleri kalmıştı. Rey'i aramak için omzunun üzerinden baktı ve onu Harpa'nın kulübesine yaslanmış, elindeki bilmem kaçınıcı yenileme çayı fincanıyla buldu. Yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakılırsa, büyüsünün kalbi henüz geri dönmemişti.

Silla Rey için duyduğu endişeyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama Rey'in yataktan fırlamadan önceki halini hatırlamadan edemedi; gözleri buluşmuş ve Rey bir şey söylemek ister gibi ağzını açmıştı. *Söyle bana*, diye yalvarmak istedi. *Konuş benimle!*

"Harpa'ya gitmeliyiz," demişti onun yerine, dışarı çıkmadan önce giysilerini değiştiren.

Onun ani soğukluğunun kendisini kararsızlığa sürüklediğini kabul etmek istemiyordu. Şimdiden Rey'e karşı hissettikleri Jonas'a karşı hissettiklerinden tamamen farklıydı. Şimdi aralarındaki şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Silla şüphesini bastırmaya çalışarak bunun yerine beyaz ışıktan oluşan güzel kılıca odaklandı. Kılıcın izini hâlâ avucunda hissedebiliyordu; onu kullanırken hissettiği gücü hatırlayabiliyordu. O kılıçta bir doğruluk vardı, galdur'u kaderindeki şeklini almıştı.

Sayırsız bardak çay içtikten ve buhar banyosuna gittikten sonra bir şeyin farkına vardı. Bazı ışık zerreciklerinin birbirlerine yakınlığı varmış gibi görünüyordu; bu bağlantıların yerine oturması için sadece birlikte yönlendirilmeleri gerekiyordu. Bu sezgisel bir şeydi, açıklaması imkansızdı.

diğerine. Harpa bunu *dokumacılık* olarak düşünürken, Silla için bu daha çok *çobanlık* gibiydi. Ve bir kez kendini bir tür çoban olarak düşünmeye başladığında, her şey yerli yerine oturdu.

Sonunda beyaz ışıktan kılıca baktığında içi coşkuyla doldu. Buğulanan avucunda soğuktu, dilinin arkasında kışın tanıdık tadı vardı.

"Malla kutsanmış," diye nefes aldı Harpa, sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Bunca yıldır böyle bir şey görmedim."

Silla'nın gözleri Harpa'nın kapı çerçevesine yaslanmış Rey'i buldu. Dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı ama bakışları sanki akli bu âlemde değilmiş gibi mesafeliydi. Midesinin çukurunda soğukluk büyüdü.

"Kılıcını bırak," diye emretti Harpa, Silla'nın dikkatini görevine geri çekmeye zorlayarak. "Onu tekrar çağırma alıştırmaları yap."

Ve böylece, sonraki saatler tam da bunu yapmakla geçti. Pratik yaparken, Silla bir kılıcın o kadar da harika bir şey olup olmadığını merak etti. Diğer Ashbringer'lar ateş püskürterek bir seferde birden fazla savaşçıyı alt edebiliyordu. Ama düşündükçe Silla bu silahta daha fazla potansiyel görüyordu. Kırılmaz bir kılıç, krallıktaki tüm metallere daha keskin. Taşımaya gerek olmayan ama hazırda çağırabileceği bir kılıç. Hava kadar hafifti, onun boyundaki bir kadın için kolayca sallanabilirdi.

"Bu şeye karşı bir yakınlığın var," diye mırıldandı Harpa, güneş Kar Mızrağı'nın ardında batarken avluya dönerken. "Bu senin galdurun için doğal bir yapı."

Gerçekten de doğal hissettiriyordu, hareketleri Rey'le birlikte kullandığı alıştırmaları kılıçlarından çok daha kolaydı. Bir kez çağrıldığında, sabit bir his veriyor, onu ateşte tutmak için kaynağından sürekli olarak çekiyordu.

Silla günün sonunda Şafak'a binerken heyecanla dolup taşıyordu. Haftalar süren sıkı çalışmanın ardından nihayet bu kılıcı çağırabilmişti! Ama Rey'e bir bakışıyla gerildi.

"Galdur'undan bir iz var mı?" Yavaşça başını salladı.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Silla.

Rey, At'ı öne doğru itti ve Silla da Şafak'ı aynısını yapmaya teşvik etti. "Bu gece antrenman yapacak mısınız?" diye sordu Şafak, aralarındaki bu tuhaf sessizliği bozmak için çaresizce. "Dün bana gösterdiğin rutin mi?"

Ama Rey cevap vermedi. Onun kendisini duyduğundan bile emin değildi.

Ve Şafak tepeden aşağı inerken, Silla'nın bütün gün bir kenara ittiği belirsizlik tüm kontrolü ele geçirdi.

BİR SAAT SONRA, Silla'nın tahta kılıcı akşamın serin havasını yarararak ilerledi. Güneş batalı çok olmuştu, Malla ve Marra şimdi Yükseliş'e başlıyorlardı. Rey, kaynağının her geçen saat daha da güçlendiğini bildirmişti. Bu onu rahatlatmalıydı ama yine de Silla'nın çekirdeğindeki soğukluk mutlaklı.

Bu sabah Kurt Besleyiciler'den kurtulmanın heyecanı vardı. Her şey sıcak duygular ve güçlü inançlarla doluydu. O kadar emindi ki, kendini çok *doğru* hissetmişti. Ama bütün gün boşluklar, sessizlikler, şüphenin içeri sızması için boşluklar vardı. Kendini Rey'in yüzündeki her küçük ifadeyi incelerken buldu. O ne düşünüyordu? Neden ona güvenmiyordu?

Zihni mantıksız düşüncelerle dolup taşıyordu. Jonas'tan sonra Silla kendi yargılarına olan tüm inancını yitirmişti. Rey sadece kürklerin içinde biraz eğlenmek mi istiyordu? Onunla her şekilde ilgileneceğini söylediğinde bunu kastettiğini anlamamış mıydı? Bu konuda daha açık konuşmaları gerekirdi. Şimdi Rey geri çekiliyordu ve Silla'nın endişesi daha da arttı.

Kalın örgüsünü sinirlenerek omzunun üzerinden attı ve kafasından çıkmaya çalıştı. Ayaklarını açarak bir saldırı rutini başlatmaya hazırlandı.

"Bir ortağa ihtiyacın var mı?" diye sordu Rey kalkan evin kapısından.

"Ne?" Bakışları onunkilere takıldı ve bunu *her yerde* hissetti.

Rey ona doğru bir adım attı. "Bir ortağa mı ihtiyacın var?" diye tekrarladı.

Silla endişeyle başını sallayarak korkularını dizginlemeye ve onları uzaklaştırmaya çalıştı. Rey bir elini arkasında tutarak yaklaştı. Gözlerinde çözemediği bir bakış vardı. Yine adamın kafasından neler geçtiğini anlamadı ve içindeki her şey gerildi.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu.

"Senin için... bir şeyim var," dedi adam, elini arkasından çekip bir giysi çıkardı.

Kadın onu aldı ve parıldayan siyah pulların üzerinde gezdirirken kaşlarını çattı. "Lébrynja zırhı," diye mırıldandı Silla, gözleri onunkilerle buluşunca.

"Senin için," dedi Rey, dudaklarının kenarları seğirerek. "Giy de bir sonraki savaşta nasıl görüneceğini görebileyim."

Yanaklarına isteksiz bir gülümseme yayıldı. Onun için bir hediye ve çok daha fazlasıydı; onu mezarlıktaki çalılıklarda saklanmaya zorladığı için bir özürdü; ileride yeteneklerine güveneceğine dair bir sözdü. "Teşekkür ederim. Nereden aldın bunu?" Alıştırma kılıcını bıraktı ve zırhlı ceketini tuniğinin üzerine çekti. Vücudunun her kıvrımını sararak bir eldiven gibi oturdu.

"Terziye yaptırdım," dedi. "Vig'e teslim edildi - bu sabah kalkan evine gelmesinin nedeni buydu." Bakışları kızın ayak parmaklarından başının tepesine doğru kayarken gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Sana çok yakışıyor."

Adamın odağı Rey'in ağzına kaydı ama Silla kılıcını almakla meşguldü. Eğer Rey'in sabahki olayların ardından kendisine yumuşak davranmasını bekliorsa, Silla çok yanılmıştı. Her darbeyi engelledi, güçle geri itti. Kılıcını her savuruşunda kanı daha çok pompalanıyor, az önceki endişeleri bir kenara itiliyordu. Ona doğru tekrar hamle yaptı ve tahta kılıcı savrularak kendi kılıcına çarptı. Bir sonraki darbeyi savuştururken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Birkaç uzun dakikanın ardından Rey sessizliği bozdu. "Bunu konuşmaya hazır mısın?" diye sordu ve Silla sendeleyerek geri çekildi.

"Ne?" diye sordu dengesini yeniden sağlayarak. "Seni rahatsız eden her neyse."

"Hiçbir şey."

"Yalancı."

Alnındaki teri sildi ve onun omzunun üzerinden baktı. "Bu sadece Kurt Besleyiciler," demeyi başardı. Ama Rey'in ifadesi ona zerre kadar inanmadığını gösteriyordu.

Kılıcı alçaktan savruldu ve kadın bir kalp atışı bile kaybetmeden dans ederek geri çekildi. Rey rutinlerinden birine geçti, hareketleri o kadar hızlıydı ki, kız sadece darbelerini savuşturabilirdi. "Yalan söylemeye devam edebilirsin," dedi onu geri iterek, "ya da bana gerçeği söyleyebilirsin." Silla'nın omurgası kalkan evin duvarına çarptı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken yutkundü. Ama Rey ondan önce davrandı.

"Gerçeğimi bilmek ister misin?" diye sordu, o derin sesi aynı anda hem yumuşak hem de sertti. "Bugün huzursuzdum." Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Galdur'umu hissedemiyordum. Onu sonsuza dek kaybedebileceğimi düşündüm." A

Yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Herkesi dışarıda tuttum ve tek başıma atlattım."

Adamın bakışları kıza takıldı ve onu olduğu yerde sabitledi. "İnsanları içeri almaya alışık değilim," diye itiraf etti. "Ve ben de duygularımı... dile getirmeye alışık değilim." Dudağı bariz bir hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

Silla'nın midesindeki gerginlik biraz olsun azaldı.

"Davranışından başka bir anlam çıkarabileceğini düşünmeliydim." Eli Silla'nın belini buldu ve sırtında gezindi. "Sana şunu açıkça söyleyeyim, Silla. Seni nasıl istediğim konusunda belirsiz bir şey yok."

Bakışlarının yoğunluğundan gözlerini alamadı.

"Bu şimdiye kadar hissettiğim en çılgınca kesinlik. Seni her zaman istiyorum. *Her yerde* seni istiyorum. Bu gerçek bir sorun haline geldi."

Karnı dönüp duruyor, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Rey bir elini duvara dayayıp ona doğru eğildi. Loş ışıktaki gözleri fokur fokur yanıyordu. "En Uzun Gün'de o elbiseyle ortaya çıktığında seni istemiştin," dedi sesi titreyerek. "Kraki'ye giderken beni tarlanın karşısına ittiğinde seni istedim. Vampir geyiği öldürdüğünde, bana şantaj yaptığında, hatta lanet olası atımı çalmaya çalıştığında bile seni istedim. Bana hışımla yaklaşip seni korkutup kaçıramayacağımı söylediğin gecedan beri seni istiyorum. Benim için bu kadardı, Günışığı."

Bir zamanlar gerginliğin ağırlaştırdığı kol ve bacakları şimdi hava gibi hafif hissediyordu.

Silla kelimelerinde tökezledi ama zihni çalışıyor gibi görünmüyordu.

Rey daha yakına eğildi, nefesi onunkine karıştı. "Ve şimdi sana sahip olduğum için daha da kötüleşti. Bu sabahı düşünmeden edemiyorum. İkimiz için de yeterince cesur olmana ne kadar sevindim. Benim seni istediğim gibi senin de beni isteyebileceğine olan inançsızlığımı." Yüzünde kırılğan bir ifade belirdi ama bu ifade saf bir açlık ifadesiyle çabucak kayboldu. "Şimdi anlaştık mı?"

Nefes nefese başını salladı.

"Güzel." Eli kadının omurgasında gezindi ve ensesinde durdu. "Çünkü zihnimin gözünde seni çıırılçiplak soydum ve kalkan-evin her yüzeyinde önüme serdim. Sana en kötü şeyleri yaptım."

Silla onun altın benekli gözlerine baktı. Endişesini yuttu.

"Göster bana," diye fısıldadığını duydu Silla.

Ve daha aklına gelmeden Rey onu kollarının arasına almış, kalkan-evin kapısını tekmeleyerek açmıştı.

Elli İkinci Bölüm

Rey onu kalkan evine taşırken tanrılara şükretti.

Günü kafa karıştırıcı geçmişti. Kaynağının yatması gereken yerdeki boşluk göğsünde bir boşluğa dönüşmüştü. Rey sık sık sinirlerin boşa harcanan bir duygu olduğunu söyleyerek övünse de, onu saran endişeye engel olamıyordu. Ya geri dönmezse? Galdur'u olmadan o kimdi? Uppreisna için çalışmadan?

Büyüsünün kalbinin ilk zayıf parıltısında uzun bir nefes vermişti. Kemiklerindeki gerginliği silkelemişti. Huzursuzluk ruh halini anlatmaya yetmiyordu bile. Galdur'unu kaybetmek onu derinden sarsmıştı.

Ne yaptığının farkına varması çok uzun sürmüştü. Vücudunu ona emanet etmişti. Kendini ona açacak kadar cesurdu. Ve o, o yılan kafalı, yataktan kaçmıştı. Bütün gün onu dışlamıştı.

Şimdi onu kollarında tutarken, o kesinlik geri gelmişti. Bu doğrudu. O haklıydı.

Uzun masanın yanında durakladığında onun şaşkınlığını hissetti. Onu bir koluna alıp diğer koluyla bulaşıkları yere süpürdü. Tahta tabaklar zıpladı, toprak bardaklar kırıldı, çatal bıçak ve şamdanlar şingirdedi.

"Ne-"

"Seni burada istiyorum," diye mırıldandı, onu yere bıraktı ve tuniğinin eteğini buldu. "Tam bu masanın üzerinde."

"Bana her yerde sahip olabilirsin," diye nefes aldı, kollarını kaldırarak adamın tuniğini başının üzerinden çekmesini sağladı.

Elleri kızın örgüsünü buldu ve sırtı kavıştı. "Seni *her yerde* istiyorum," diye fısıldadı tenine, burnunu saç örgüsünün üzerinde gezdirerek.

göğsünün alt tarafı. "Seni her zaman istiyorum."

Silla inledi ve bu sesi doğrudan sikine kadar hissetti.

"Dövüşümüz bittiğinde kendimi derenin buz gibi sularına bırakmalıyım." Saçlarını serbest bırakan Rey onu kabaca öptü. "Sen lapayı karıştırmak için eğildiğinde, ben de duvardaki kirişleri saymalıyım." Kalçalarını ona doğru salladı. "Ve saçların yüzüne döküldüğünde" -ağzını boynundan aşağıya doğru sürükledi- "ellerimi saçlarına gömmek için tüm irademi kullanıyorum."

Adam göğsünden kaçınarak aşağıya doğru bir yol öperken nefesi kesildi. İpek kadar yumuşak, güneş ışığı kadar sıcaktı. Silla kızgın bir ses çıkardı, elleri adamın saçlarına kayarak onu kendine çekmeye çalıştı.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun Günişığı?" diye sordu, dili pürüzsüz karnında geziniyor, sakalının kılları tarafından kovalanıyordu. Kadın kıpırdandı, adam da doğal olarak bu hareketi tekrarladı. "Burası mı?"

Göğüs kafesine doğru bir yol öptü. "Burası mı?" diye sordu. Kadın gerinerek adamın ağzını göğsüne doğru çekmeye çalıştı. Ama Rey direndi. "Acele etmeyi seviyorsun, değil mi? Ben yavaş yavaş gitmeyi severim."

Göğsünün alt tarafına bir öpücük kondurdu. "Tadını çıkarmak için."

Burnunu göğüs kafesine doğru sürükledi. "Seni öğrenmek istiyorum. Nelerden hoşlandığını. Ve acele etmeyeceğim, Silla."

Kızın anladığı anı görmüştü; bu, aralarındaki oyunun, itme ve çekmenin yeni bir versiyonuydu. Bunu kontrol edebileceğini düşündüyse de dokunuşu ona aksini söylüyordu. Ağzıyla bir kez daha alay etti, sonra tam da onun kendisini istediğini bildiği yerde, göğsünün üzerinde gezindi. Sonunda rahatladı. Rey yumuşak tomurcuğu ağzına çekti ve Silla'dan kısık bir inilti çıkardı.

Tanrım, onun için yanıp tutuşuyordu. Kendini onun derinliklerine gömmek istiyordu. Ama Silla daha önce işleri aceleye getirmişti ve onun hazır olduğundan emin olmak istiyordu. Ve kendilerini eğlendirecek pek çok başka yol vardı. Rey'in dikkati yavaşça aşağıya, kaburgalarının hassas derisine, kalçasının kıvrımına, pantolonunun bel bandına doğru kaydı.

"Çıkar şunları," dedi en sert *Axe Eyes* sesiyle. Kadın aceleyle itaat etmeye çalışırken içinden bir ürperti geçmesini izledi. Gözleri, nereden başlayacağına karar vermeye çalışarak vücudunun her bir kıvrımında yavaşça gezindi. Çok güzeldi, kesinlikle çok hoştu. Bakışları buluştu. Tutuldu.

"Arkana yaslan. Masaya tutun."

Dizlerinin üzerine çöktü. Ama Silla dirseklerinin üzerinde durmaya devam etti, kaşları birbirine yaklaştı. "Sen ne-"

Rey'in başı kalktı, içinden saf ateş fışkırıyordu. "Seni tatmak istiyorum."

"T a d ı m a bak," diye tekrarladı şaşkınlıkla. Ve sonra kaşları çatıldı farkına vardı.

Titrek bir nefes aldı, parmakları kadının kalçalarına gömüldü. "Yani sen hiç..."

Silla yavaşça başını salladı.

Rey onun ilk olup olmamasını umursamıyordu ama yine de bu onu memnun ediyordu. "Seni tatmama izin ver, Silla. Sana tapmama izin ver. Sana, sana davranılmasını hak ettiğin tüm yolları göstermeme izin ver."

"Pekâlâ," diye başardı, sesi titriyordu. Ve bu iki kelimedeki güven Rey'in kalbinin eriyerek saf bir ısı birikintisine dönüşmesine neden oldu. Arkasına yaslanıp ayaklarını masanın kenarına dayadı. Ama Rey'in parmakları kalçalarında sıkılaştı.

"Utanma," dedi kısık bir sesle, onu kenara çekti ve ayaklarını omuzlarına bağladı.

Göğsü kabarırken, başını eğdiğinde Silla'nın onu izlediğini hissetti. Parmak uçları uyluklarının iç kısmının zarif derisi boyunca kayıyor, alaycı öpücüklerle kovalanıyordu. Ve sonra Rey'in parmakları onun içinden geçti.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı Rey'in tenine doğru. "Her yerin çok güzel."

Parmakları vücudunun içine daldı, hafifçe okşadı, hemen ardından ağzının ıslak sıcaklığı geldi. Silla'nın bedeni yukarı doğru sarsıldı ve şaşkınlıkla ona bakarak doğruldu.

"Arkana yaslan," diye emretti Rey, kendini ayarlayarak. Kadın bir iniltiyle geriye doğru düştü ve Rey'in ağzı yavaşça ona doğru hareket ettikçe kendi zevki de arttı. Dili ve parmaklarıyla onu öğrendi; onu duyarsızlaştıran noktaları buldu; onu sıkan noktaları. Çok yaklaşıyordu, bunu anlayabiliyordu, sıkıca sarılmıştı. Ayakları esnedi, çekiş gücü arıyordu ama Rey geri çekildi, kalçalarına öpücükler kondurdu.

Silla başını kavradı, onu tekrar ihtiyaç duyduğu yere yönlendirmeye çalışıyordu. Rey'in gözleri onunkilerle buluştu. "Sana söyledim Silla. Acele etmeyeceğim."

Kız sinirli bir çığlık atarak ellerini yumruk yaptı ama Rey sadece gülümsedi. Onu kızdırmak, deliliğin sınırlarına sürüklemek istiyordu. Eğilerek onu nazik bir emişle ağzına çekti.

"Aman Tanrım!" diye haykırarak masadan kalktı. Bu onun vücudunda bir sarsıntıya yol açtı. Rey onu yerinde tutmak için kavrayışını sıkılaştırdı. Parmakları

dili girdap gibi dönerken tekrar içeri kaydı, alay etti, ikna etti ve çok geçmeden kızın tekrar yukarı tırmandığını, uzandığını, uzandığını, uzandığını hissetti...

Yine, o zirveye yaklaştığında rahatladı. Yine hayal kırıklığı içinde haykırdı. Başı ileri geri sallanıyor, dudaklarından tutarsız sesler dökülüyordu. Ama Rey sadece güldü.

"Lütfen!" diye yalvardı. Vücudu sanki kontrolü elinde değilmiş gibi kıvranıyordu. Ve hiç de öyle değildi. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Bu kez, dili onu bulduğunda, dikkatinin tüm ağırlığını aldı. Bir ritim buldu ve dokunuşunda acımasızdı. Topukları adamın sırtına batıyor, parmak eklemleri masanın kenarına tutunduğu için bembeyaz kesiliyordu ama Rey onu sıkıca tutuyordu.

Sonunda zirveye ulaştı, sırtı eğilirken nefesi kesildi. Silla vücudu tekrar, tekrar, tekrar sıkılırken haykırdı. Sonunda masanın üzerinde gevşek bir şekilde yatana kadar bu sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyordu.

"Bu..." Kelimeleri bulamaması en büyük övgüydü. Silla zihnini bedenine geri döndürmeye çalışırcasına ellerini saçlarında gezdirdi.

Rey ayağa kalktı, üzerine eğilirken iri vücudu Silla'ninkini örttü. "Harikasın," dedi dudaklarını onunkilere bastırarak. "Çıkardığın o sesler... Onları her gece duymak istiyorum Silla."

Elleri göğsünde gezindi, kalbinin üzerinde durdu. Gözleri buluştu ve birbirini tuttu. Sonra kızın ifadesi muzipliğe dönüştü.

SILLA'NIN ZİHNİ sersemlemiş ve karmakarışık; kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyüktü. Rey'in bakımları onu güçsüz bırakmıştı ve masadan kayarken dizlerinin bağı çözüldü. Ama Rey'in eli onu sabitlemek için oradaydı ve yatağa doğru tökezlemesine yardım etti. Yatağa ulaştıklarında Silla onları döndürdü, böylece Rey sırt üstü yere düştü.

"Silla..." Adamın gözleri arzuyla parlıyordu ve kadın bunu istiyordu, hayır, Onun tamamen çözüldüğünü görmeye ihtiyacı *vardı*.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum." Yatağa tırmanıp adamın kalçalarına yerleşirken gözleri onunkilerle buluştu. Eli yavaşça pantolonunun altına girdi ve onu dışarı çıkardı. "Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

Gözlerindeki altın benekler parladı, sanki kahverenginin ardında bir ateş yanıyordu. Rey kendini tutamayıp titredi ve kadın onu okşarken gözlerini kapattı. "Silla," diye mırıldandı, eli kızın çenesini buldu. "Gerek yok-"

"İhtiyacım var," diyebildi tek söyleyebildiği, parmakları ucundaki sıvı damlasını buldu ve döndürdü.

"Kahretsin," diye küfretti Rey, onun tutuşuna doğru eğilerek.

"Dil, Reynir," diye alay etti Silla, içinden bir heyecan geçti. Onu deliliğe sürüklemişti ve şimdi cezasını çekecekti. Başını eğerek onu ağzına aldı ve dilini döndürdü. Adam bir dirseğini yüzüne atarak inledi.

"Şimdi," dedi Silla, geri çekilerek. "Bakalım senin hakkında birkaç şey öğrenebilecek miyiz?" Onun her tepkisini inceleyerek boylu boyunca yaladı. Onu tekrar ağzına çektiğinde, Silla Reynolds'un alnında bir ter tabakası görmekten memnun oldu.

"Nasıl hissediyorsun Reynir?" diye sordu. "Alay edilmek mi?"

Rey sadece homurdandı, bakışları sertleşiyordu. Elleri tekrar kalçalarından yukarı kaydı ve yumuşak daireler çizerek hareket ettikleri karnına yerleşti. Ama Rey'in bir kontrol modeli olduğu yerde, Silla her zaman sınırsızca istekli olmuştu ve bu oyun ona eziyet etmeye başlamıştı. Bu oyuna daha fazla dayanamayan Silla, Rey'i ağzına çekip olabildiğince derine götürürken bakışlarını Rey'den ayırmadı.

"Siktir," diye mırıldandı Rey gözlerini sıkarak. Nabızı öfkeyle atıyor, göğsü kabarıyor ve küçük bir gülümseme dudaklarını büküyordu.

"Seni böyle hayal ediyordum," diye itiraf etti ve ona alaycı bir yalama yaptı. "Axe Eyes, benim merhametimde." Onu bir kez daha derinlere aldı ve birlikte çalışmak için bir el ekledi.

Onun iniltisine gülümseyerek çekildi. "Neyi seviyorsun, Rey? Göster bana."

Gözleri onunkilerle buluştu. "Nazik olma," diye homurdandı.

Kadından boğuk bir ses geldi. Kendini toparlamaya çalıştı ama başı dönüyordu, vücuduyla bağlantısı kesilmişti. Bunun yerine onu tekrar ağzına çekti ve kalçalarının itişini karşıladı. Bunu daha önce de yapmıştı ama kendini hiç bu kadar kaybolmuş, başka birinin zevkiyle bu kadar tahrik olmuş hissetmemişti.

Ondan aldığı her inilti, kendi arzusunun daha da yükselmesine neden oluyordu. Kalçalarının her istemsiz hareketi onu ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu. Adam kabaca küfretti, elleri kızın saçlarında duruyordu ama asla aşağıya doğru itmiyordu. Onu kucakladılar, kafa derisini okşadılar, onu ne kadar memnun ettiğini bilmesini sağladılar.

"Yaklaştın," diye mırıldandı Rey.

Onu daha derine çekti, onu çılgına çevirme hissiyle baş döndürücü bir hale geldi. Rey'in kalçaları kısa, istemsiz itişlerle yukarı fırladı, boğazının arkasından gırtlaktan sesler geliyordu. Ve yutkunurken Silla onu izledi. Maskeler gitmişti; iyi tanıdığı o sert, keskin adam. İşte Rey, çözülmüştü. Sökülmüş. En saf haliyle.

Sırt üstü yatmış, nefes nefese kalmıştı. Kolunun kıvrımına yerleşirken, Silla bir kez daha avucunu göğsüne koydu, kalbi göğsüne hızlı atışlarla çarpıyordu. O, kendi kalbi cevap olarak atıyordu. *O. O. O. O. O.*

"Tanrılar, kadın," diye inledi Rey. Yan yattı ve başını bükülmüş koluna yasladı.

Doymuş, yumuşak ve inanılmaz derecede sıcaktı ve ona bakarken Silla gülümsemekten kendini alamadı. "Sana göz kulak olacağımı söylemişim."

Rey'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü, o gamze yanağını kırıştırdı. Başını salladı ve onu izledi.

"Galdur'unun geri dönmesine sevindim."

Derin bir nefes aldı. Akıp gitmesine izin verdi. "Ben de öyle." Bakışları onunkilere kilitlendi. "Özür dilerim," dedi.

Kadın gözlerini kırıştırdı.

"Seni içeri almak için çalışacağım. Bir katır kadar inatçı olmamak için."

"Ve ben," dedi Silla, "korkunun beni yönetmesine izin vermemeye çalışacağım." Cesaretini toplayarak sırt üstü yuvarlandı. "Bunu aştığımı sanıyordum. *Onu* geçtiğimi. Onun için hissettiklerimi-" "*senin için hissettiklerimi*" diye ekleyemedi. "Ama yine de beni incitti. Ve o adamın benden daha fazlasını almasına izin veremem."

"Benden şüphe etmen için sana sebep vermeyeceğim." Rey ona doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Bu açıklamaya tüm kalbiyle inanmak istiyordu ama hayatında tanıdığı herkes ona yalan söylemişti. Onun da farklı olacağını düşünmek zordu.

Rey geri dönerken, Silla düşüncesizce ışığını ifade etti. Küre oluştu ve üzerlerinde sallanmaya başladı.

Rey bir duman şeridini göstererek, "Bak ne kadar uzağa geldin," dedi. Silla sessizce aydınlık ve karanlığın birlikte dönmesini izledi ve Rey'in karanlığının kendi ışığını nasıl bu kadar parlattığına hayret etti. Onun ışığının karanlıktan en derin gölgeleri nasıl çıkardığına.

"Ona nasıl hafif bir dokunuş yapıyorsun?" diye sordu. "Eğer seni yıldız ışığıyla yıkamak isteseydim ama... vücut parçalarını çıkarmak istemeseydim."

Rey'in cevabı "Alıştırma," oldu. Bir elini uzatarak küreye uzandı. Ama ışık parmağıyla temas edince tısladı ve parmağını geri çekti.

Silla galdurunu serbest bıraktı, Rey'in elini kendi elinin içine aldı ve parmağını ağzına götürdü. Gözleri onunkilerle buluştu ve nazikçe emerek buzu eritti. Rey'in gözleri anında ısındı. Rey onun üzerine yuvarlanırken dumanı eriyip gitti ve Rey onun bedeninin yeniden uyandığını hissetti.

"Yine mi?" diye sordu, kendi arzusu karnının derinliklerinde kıpırdanıyordu.

"Sana söylemiştim," diye homurdandı burnunu onunkinin üzerinde gezdirirken. "Ben *her zaman* seni istiyorum. Bu bir sorun."

Silla dudaklarını onunkilere sürterek fısıldadı: "Bir çözüm bulalım, olur mu?"

Elli Üçüncü Bölüm

Rey tarağı hafifçe çekiştirerek Silla'nın buklelerindeki düğümleri çözdü. Kürklerin üzerine oturmuş ve üzerinde sadece pantolonuyla Silla'yı kalçalarının arasına sokmuş, düğümleri çözmeye çalışıyordu. Güneş ışığı hayvan postundan yapılmış pencere kaplamalarının altından süzülüyor, havadaki toz zerreciklerini yakalıyordu. Oda, üzerinde oturdukları yatağın sığabileceği kadar geniş değildi, üstündeki ahşap kirişler çürüme belirtileri gösteriyordu. Başka birinin standartlarına göre, kalkanların evi başını sokmak için korkunç bir yer olurdu. Yine de Rey olmayı tercih edeceği başka bir yer düşünemiyordu. Burada, ikisinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir balonun içindeydiler.

Silla geniş bir esnemeyle gevşediğinde Rey'in dudakları kıvrıldı. Onu yumuşak, uykulu öpücüklerle uyandırmış, itiraz seslerine gülümsemişti - göğsüne kıvrılıp tekrar uykuya dalmaya çalışmasına. Silla sabahın ilk ışıklarıyla birlikte rahatsız edici bir neşeyle uyanan biriydi ama bugün gerçekten çok yorgundu. Huysuz tavırları, saçlarının dağınık haliyle birleşince, Silla'nın içini memnuniyetle doldurmuştu.

Ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla onun ruh halini çabucak değiştirmiş, battaniyeleri geriye çekip vücudunda gezinmeye başlamıştı. Parmakları ve diliyle onu uyandırırken Rey buna alışabileceğine karar verdi. Burnunda onun kokusuyla uyanmak. Kendini onun misilleme fikrine teslim ediyordu. Kız onun yanına sokulup bir kolunu göğsüne doladığında Rey daha önce hiç bu kadar mükemmel bir sabah geçirip geçirmediğini merak etti.

"Peki ya Geirborg'dan sonra?" diye sordu inatçı bir düğümü karıştırırken.

Silla itiraz edercesine tısladı ve o da geri çekildi. "Holt'a yerleştik," diye cevap verdi, sesinde kızgınlık vardı. "Saçlarımı çözmen gerekiyordu, değil mi?"

Sen, Galtung?"

Rey bir gece önce saç örgüsünü çözerken parmak uçlarında kayan dalları düşündü. "Evet."

Bir an sessiz kaldı. "Ben bir fırıncıydım, yani zamanımın çoğunu taş ocağında saatlerce tahıl öğüterek geçirirdim."

Rey bu düşünce karşısında kaşlarını çatı. "Bu çok yıpratıcı bir iş olurdu."

Silla başını salladı, sonra hareket saçlarını çekiştirince irkildi. "Su toplamalarından kalan yara izlerini hâlâ taşıyorum. Tam burada." Silla elini kaldırarak başparmağının yan tarafındaki kırmızı izi gösterdi. Rey onun dirseğini tutarak elini dudaklarına götürdü ve yara izinin üzerine bir öpücük kondurdu. Sonra odağını tekrar düğümlere çevirdi.

"Ya sen Galtung?" Silla nazikçe ısrar etti. "Kont Hakon ve Uppreisna'nın yüksek reisleri seni Kraki'nin yanında çıraklık yapman için güneye gönderdi. Sonra ne oldu?" Rey onun sesindeki tereddüdü duyabiliyordu; sanki onu azarlayacağından korkuyordu.

Midesi içgüdüsel olarak gerildi, Rey'in bütün sabah karşı koyduğu koruyucu dürtüler. Kendini bir başkasıyla paylaşmak rahatsız edici bir süreçti ama sorusuna cevap vermek için kendini zorladı. "Kraki'nin sana anlattığı gibi sanırım. Bir büyük balta ile eğitim almıştım ama uzun kılıç kullanmayı öğrenmediğim sürece beni yanına almazdı."

"Bunun üzerine Vig'in yaya olarak kuzeye döneceğini tahmin ediyorum."

Rey kıkırdadı. "Sanırım öyle." O günleri hatırlayınca kaşları çatıldı. Uppreisna'nın en genç gizli savaşçısı olmaktan duyduğu gurur. Krallığa değişim getireceğine dair gençlik iyimserliği. O zamanlar, yıllarca çalışıp karşılığında pek bir şey alamamanın getirdiği hayal kırıklığını henüz hissetmemişti.

"Yıllarca her gün ilk ve son ışıktaki uzun kılıçla çalıştım. Sigrún, Jonas ve Ilías birkaç yıl sonra Sunnavík'te bize katıldılar. Hekla o bahar Midfjord'da. Gunnar iki yıl sonra Kunafjord'da. Ve yavaş yavaş senin tanıdığın Bloodaxe Tayfası haline geldik." Sadece yarısını anlatıyordu, dünyasının paramparça olduğu kısmı atlıyordu. Ama Rey kendi kendine bunun bile bir başlangıç olduğunu söyledi.

Tarak düğümü çözerken "Ha," diye mırıldandı. Saçlarını küçük bölümlere ayırmaya başladı. Uzun zamandır bu saç burnunun dibindeydi ve onu çıldırtıyordu. Şimdi ona da kendi baktığı gibi bakmak istiyordu.

onun için. "Fark etmişsindir," diye mırıldandı, "kuzeyde, gümüş halkalarla kelepçelenmiş birkaç küçük örgü takma tarzı vardır." Parmakları dalları ustalıkla birbirine doladı.

"Fark etmiştim," dedi Silla derin ve memnun bir iç çekişle. "Yine de itiraf etmeliyim ki beni şaşırtıyorsun. Korkunç Baltalı Gözler'in saça ilgi duyduğunu düşünmek."

"Sadece bu saç." Burnunu saça bastırıp içine çekti ve kadının vücudundan geçen ürpertiye fark etti. Rey dikkatini tekrar işine verdi, bir avuç dolusu küçük örgü ördü ve bunları deri şeritlerle sabitledi. İlk fırsatta ona gümüş kelepçeler takmaya karar verdi.

"İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istiyorsun Galtung?" diye gürledi yüksek bir erkek sesi, kalkan-evin kapısı gümbürdeyerek açıldı. Silla korkuyla irkildi ve Rey hançerine uzandı. Ama sesin Vig'e ait olduğunu anladığı anda rahatladı ve yatıştırıcı bir eli Silla'nın omurgasında gezdirdi.

"Hâlâ yatıyor musun?" diye bağırdı Vig perdenin arkasından. "Tembel ocak ateşi budalası."

Ama bunu şefkatle söyledi ve Rey'den küçük bir gülümseme aldı. "Bir dakika, Twig Arms!" diye bağırdı. "Onunla konuşacağım," diye fısıldadı Silla'nın kulağına. "Dinlen ve acele etme."

Silla başını salladı, bir esneme daha serbest kaldı ve Rey yataktan kayarak tulumunu çekti. Bir dakika sonra perdenin arkasındaydı ve Silla'yı gözden uzak tutmak için perdeyi geri kaydırdı.

Vig'in gülümsemesi geniş ve bilmişti ve Rey kendisinin de gülümsediğini fark etti. Yüz ifadesini kaşlarını çatmaya zorladı. "Ne oldu Vig?"

Vig bankın üzerine kaydı ve bir dirseğini uzun masaya dayadı.

"Bırak da dışarıda konuşalım," dedi Rey çabucak. O masada otururken ciddi bir konuşma yapma şansı yoktu. Çoraplarını ve çizmelerini giydikten sonra avluya doğru yürüdü.

"Galtung?" diye sordu Vig, ona doğru yürürken bir porsuk gibi sırtarak. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Ama Rey eliyle bir esnemeyi bastırırken içinden küfretti.

Vig kıkırdadı. "Mmm. Sanırım bütün gece ayaktaydın, *yıldızları seyrediyordun.*"

Rey arkadaşını görmezden geldi.

Çıplak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Vig'in yüzüne bilmiş bir ifade yayıldı. "Tanrılara şükür Galtung, tüm bu özlem dolu bakışlardan bıkmaya başlamıştım-"

"Yeter, Twig Arms."

Vig'in siyah sakalının arasından pırıl pırıl beyaz dişler parlıyordu. "Çok alıngansın Galtung. Ben de kürkler içinde iyi bir boğuşmanın kışındaki o sopayı gevşeteceğini düşünmüştüm."

Rey sadece kaşlarını çattı.

"O zaman önce iyi haber," dedi Vig omuz silkerek. "Yılan yine saldırdı ama kurbanımız yara almadan kurtuldu. Ve bir görüntü aldık."

Rey'in morali hemen düzeldi. Yılan... Tanrım, Kurt Besleyiciler'in saldırısının ardından bir kez bile aklına gelmemişti. Yılanın son saldırısından bu yana geçen günleri saymaya çalıştı ama saymayı çabucak unuttu. Sayı her neyse, yedi günden çok daha fazlaydı.

"Bjalla Gray Locks," diye devam etti Vig. "Birasını Split Skull'da içiyor. Onunla bugün konuşacağız."

"Güzel," diye homurdandı Rey.

Vig sakalını kaşıdı, bakışları temkinli bir hal almıştı. "Kötü haber şu ki Kálf artık seni görmek *istemiyor*. Bu geceki Uppreisna toplantısına katılmanı *talep etti*. Ketill ve Kurt Besleyiciler'in hesabını vermezsen seni huzuruna çıkarmakla tehdit etti."

Rey uzun bir nefes verdi. Aslında buna hazırlanıyordu. Yalnız olsaydı, varır varmaz Kalasgarde'nin yerel Uppreisna reisini görmeye giderdi. Ama Silla'ya zaman kazandırmaya çalışıyordu; Eisa'ya dönüşmesi için ihtiyaç duyduğu alanı ona vermeye çalışıyordu...

Şimdi zaman daralıyor gibi görünüyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Rey. Huzurlu kasabalarının vahşi bir savaş grubu tarafından işgal edilmesini nasıl açıklayabilirdi? Kurt Besleyiciler'in Slátrari'yi avlamak için burada olduğuna inanacaklar mıydı? Ama Ketill Rey'i ayartmıştı. *Onu* götürmeye çalışmıştı. Ve kesinlikle o huş ağacı kalasları kuzeye doğru yol alıyor olmalıydı. Kalasgarde'ye ulaşmış olmaları tamamen mümkündü.

Daha sonra Split Skull'da buluşmak üzere sözleştikten sonra Vig ayrıldı ve Rey kalkan evine girdi. Silla kazanın üzerine eğilmiş, kızarmış tahılların findıksı kokusu duyularını dolduruyordu. Kırmızı bir tunik ve siyah bir pantolon giymiş olan Silla doğruldu ve döndü. Gözleri buklelerinin arasına serpiştirilmiş küçük örgülere takılınca Rey'in içine bir sıcaklık yayıldı.

"Ne..." diye sordu uykulu bir sesle.

"Benimle bir toplantıya gelmen gerekiyor," dedi aceleyle.

"*Dinlenmeye ve acele etmemeye ne oldu?*" diye homurdandı.

"Buraya gel," diye mırıldandı, kolundan tutup onu kendine çekti. Elleri çenesinin altından kayarak yüzünü kavradı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Onu hissetmek o kadar yüceydi ki, onu yatağa geri sürüklememek için tüm iradesini kullanması gerekti. Kendini geri çekilmeye zorladı.

Kadının yüzünü kavrayarak gözlerinin içine baktı. "Benimle bir toplantıya gelmeni istiyorum."

Kaşları aşağıya indi. "Kabul etmem için beni öpmeye mi çalışıyorsun?" Göğsünde bir kahkaha gümbürdedi. "İşe yaradı mı?"

Ama yüzüne bir endişe ifadesi yerleşmişti. "Nedir bu toplantı?"

Rey doğru kelime kombinasyonunu bulmak için dudaklarını yaladı. "Kalasgarde'ın yerel Uppreisna reisi tarafından yönetiliyor." Artık gözlerindeki paniği anlamak mümkün değildi. "Yerel Galdra'nın bir toplantısı. Mezarlık alanında neden iki düzine ceset olduğunu açıklamam gerek Silla."

"*Burası* ölümler için bir yer," diye mırıldandı, adamın elinden kurtulup bakışlarından kaçarak.

"Yalnız gidebilirim ama yalan söylemek istemiyorum. Uppreisna'ya değil. Sadece çok uzun bir süre var..." Rey ona baskı yapmak istemiyordu ama anlamıyordu da. "Bunu bana açıklayabilir misin?" diye elinden geldiğince nazikçe sormaya çalıştı. "Neden onunla ilgilenmiyorsun?"

Silla dönerek uzaklaştı ama boğazından yukarı doğru süzülen kızarıklığı yakalamadan önce değil.

Hayal kırıklığı içinde toplandı. "Neden hâlâ korkuyorsun?" diye sordu, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

Silla dehşetle ona döndü. "Ne?"

"Eisa," dedi Rey, inatla öne doğru omuz atarak. "O kadar çok şeyle yüzleştin ki. Çok yol kat ettin. Ama yine de konuşmayı hep ondan uzaklaştırıyorsun. Öz aileni hiç sormadığını fark etmediğimi sanma."

Silla onun gözlerine bakmıyordu ama vücut dilini yeterince iyi okuyabiliyordu; gergin ve kaçmaya hazırdı. Hâlâ buna hazır olmadığı anlaşılıyordu.

"Kimliğimi arkadaşlarına açıklamana izin verdim," diye mırıldandı. "Bu yeterli değil mi?"

"Dünkü saldırı bunu kendi başımıza yapamayacağımızı kanıtladı. Bizim için tekrar gelecekler. Adamlara ihtiyacımız var. Daha fazla göz, daha fazla kılıç. Bu akşam Uppreisna toplantısına gel ve kimliğini açıkla. Durumumuzun aciliyetini anlayacaklardır. *Yardım* edebilirler. Daha iyi koruma sağlayabilirler."

"Hayır," dedi zorla. "Yapamam. Henüz değil..."

"Bunlar *Galdra*, Silla," dedi Rey. "İyi, onurlu *Galdra*. Onlardan korkmanıza gerek yok. Onlar asla kendilerine sırt çevirmez-"

"Ketill gibi mi?" diye tükürdü.

Rey kelimeleri seçmeye çalışarak alnını ovuşturdu.

Ama Silla ayağının üzerinde dönmüştü. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Ve bununla birlikte, uyku odasına koştu ve perdeyi araladı. Kapa çeneni.

Kendisini kalkanlı evin geri kalanından ayıran perdeyle yatağın üzerinde oturan Silla, keşke avluya fırlasaydım diye düşündü. Aralarında sadece bir parça çarşaf varken Rey'in etrafta dolaşıp ateşe odun attığını ve kazana su doldurduğunu duyabiliyordu.

Silla derin nefesler alarak damarlarında dolaşan paniği dizginlemeye çalıştı. Aynı anda hem Reynir Galtung'un o güzel, acımasız ağzına nasıl yumruk atmak istediğini hem de kucağına tırmanıp dudaklarını onunkilere nasıl bastırmak istediğini bilmiyordu.

Neden hâlâ korkuyorsun?

Ne göt herif. Öfke içinde alevlendi. Rey her zaman iddialı olmuştu.

-Onu hep zorlamıştı. Ama her zaman bir ölçüsü de vardı. Bugün, Eisa konusunu bir kılıç inceliğiyle açmıştı.

Bunun sadece bir isim değişikliği olmadığını nasıl açıklayabilirdi? Eisa olmak tüm geçmişini yeniden yazmak anlamına geliyordu. Bu, uzun zamandır kurduğu hayallerin yasını tutmak ve geleceğinin nelere gebe olduğunu kabullenmek anlamına geliyordu: görev, sorumluluk ve asla karşılayamayacağı beklentiler. Her gün Eisa'ya teslim olmaya çalıştı. Her geçen gün biraz daha kolaylaşıyordu. Yine de bu zirveye ulaşmadan önce kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

dağ.

Zaman. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Ama Rey'e doğrulttuğu hançerler kısa sürede içe döndü. Eisa onu neden bu kadar korkutuyordu? Neden hâlâ bunu yapamıyordu? Bir hıçkırık serbest kaldığında, Silla başını ellerinin arasına aldı. Koşuşturan düşüncelerini sakinleştirmesi gerekiyordu. Dengeli bir yere geri dönmesi gerekiyordu.

Belki de Harpa'nın zihin temizleme teknikleri galdurunu kontrol etmekten daha fazla işe yarayacaktı. Yatağın kenarına oturan Silla gözlerini kapadı ve zihninin sessiz köşesini buldu. Karanlık, sakın ve tamamen durgundu.

Eisa olmaya asla hazır olamayacaksın, diye fısıldadı Matthias az sonra. Silla onun sözlerini selamladı. İçine yerleşmelerine izin verdi. Ve onları serbest bıraktı.

Belki de olmayacağım, diye düşündü. Belki de hiçbir zaman Eisa olmaya hazır olamayacaktı. Belki de her zaman Silla'nın tavuklarla sakın bir yaşam hayallerinin yasını tutacaktı. Bu düşünceyi de kabul etti ve serbest bıraktı.

Eisa olmak için yeterince güçlü değilsin, diye fısıldadı Matthias. *Çok yumuşaksın. Çok korkmuşsun.* Bu düşünceler canını yaktı ama onları kendinden uzaklaştırmadı. Onları hissetmesine izin verdi, gitmelerine izin vermeden önce ne yapacaklarsa yapmalarına izin verdi.

Magnus Kara Pelerinli, diye yeni bir ses geldi, bir kadın sesi. *Bunu nasıl göremedim? Onlar beni izlerken Ana'ya nasıl haber götürebilirim?* Silla'nın nefesi kesildi. Kadının sesi... çok tanıdıktı. *Kimdi o?* diye düşündü Silla.

Perdenin arkasından Rey öksürdü ama Silla devam etti düşünceleri içe odaklandı.

Bu yeni yanılsama muhteşem, diye alaycı bir sesle karşılık verdi kadın. Silla'nın eli göğsüne gitti. *Silla Margrét, deliriyorsun.*

Eğer deliriyorsan, bu benim için kötü bir işaret, dedi ses. *Zaten aklımı kaçırmış durumdayım. Şimdi de kendi kendime konuşmaya başladım. Acaba Alfson'un bunun için bir ilacı var mı?*

Bu da kim? diye düşündü Silla, şaşkınlıkla.

Oh iyi, dedi ses. *Ben de eşlik edebilirim. Benim, Saga Volsik. Seninle tanışmak ne kadar da muhteşem, Silla.*

Silla'nın elleri üzerinde oturduğu kürkün etrafında kenetlendi. *Bu çarpık bir şaka mı? Kimsiniz? Biri seni bu işe mi bulaştırdı?*

Harika, diye düşündü Saga olacak kişi. *Sanrısalsesim şimdi bana bağırıyor.*

Kim? diye sordu Silla. *Kimmiş bu?*

Silla yabancı bir sinirlilik damlası hissetti. *Bak*, diye düşündü Saga olacak kişi. *Sesler duymak için iyi bir zaman değil. Biraz zor durumdayım. Aklımı kendime saklamam gerek, lütfen.*

Benim için de iyi bir zaman değil, diye düşündü Silla, şu anki sıkıntıları zihnini zorluyordu. *Bir Uppreisna toplantısına gidip onlara kim olduğumu nasıl söyleyebilirim? Eğer onlara söylersem, benden bir şeyler beklerler. Onlara asla veremeyeceğim şeyler...*

Saga tereddüt eder gibiydi. *Uppreisna? Nedir bu? Bir şaka mı? Bir duraklama daha. Ana'nın arkadaşı mısın? Zihin Galdra'sından biri?*

Galdra mı? diye düşündü Silla, düşünceleri hızla dönüyordu. Sence... bu... bir Galdra numarası mı? Zihnime mi sızıyorsun?

Saga'nın sonundan bir duraklama, sonra, *bilmiyorum. Aslında Duyu'm hakkında çok az şey biliyorum. Ama Ana bilirdi. Keşke Signe'nin fareleri beni izlemeseydi.*

Silla'nın içinden kuşkulu bir his geçti. Kalkan evinin ocak ateşinin çıtırtısını duydu, parmaklarının altında kürklerin gıdıklanmasını hissetti. Yine de yabancı hisler de içini dolduruyordu; burnunda eski taşın nemli kokusu, teninde ince dokunmuş ketenin fısıltısı.

Gerçekten olabilir mi? Silla yatağın üzerinde kayarak düşündü. Ama hayır. Bu delilik. Ama Signe ve o Uppreisna'yı biliyor. Ve ben Mind Galdra hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya bu gerçekten Saga'ysa?

Düşüncelerin kafamı kurcalıyor, diye düşündü müstakbel Saga. *Beşinci kadeh bal likörünü içen bir sincap gibi düşünüyorsun. Az önce odamın dışını kontrol ettim ve orada kimse yok. Anlamıyorum.*

Bana bir şey söyle Mind-Saga, diye düşündü Silla. Sadece gerçek Saga'nın bilebileceği bir şey. Bana kız kardeşinin yarısından bahset.

Bir anlık kafa karışıklığı ve ardından *Eisa'nın Sunnvald'ın çeşmesinde gözünü kesmesi...*

Tanrıların kutsal külleri, diye düşündü Silla, şaşkınlık, merak ve kuşku içinde savaşıyordu. Gerçekten sen misin, Saga?

Diğer taraftan tereddüt ve şüphe süzüldü.

Sensin! diye patladı Silla'nın düşünceleri. Bunu biliyorum. Tanrılar, Saga bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ve bana inanacağını da sanmıyorum ama benim, Eisa, yine de Silla olarak çağrılmayı tercih ediyorum. Tómas beni kaleden çaldı. Sana zamanında ulaşamadı. Ama şimdi o öldü ve ben de kuzeye kaçtım. Tanrım, belki de bunu düşünmemeliydim. Silla ellerini daha sıkı kavradı.

Böyle şeyleri nereden biliyorsun? diye sordu Saga. Eğer bu bir şakaysa, hiç de komik değil. Benimle neden iletişime geçtiğini söyle.

Silla'nın burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. *Ben seninle iletişime geçmedim; sen benimle iletişime geçtin. Sadece zihnimi boşaltmaya çalışıyordum ve senin sesini duydum. Kara Pelerinli Magnus ve Ana adında biri hakkında düşün-*

Veba ve çıban, diye düşündü Saga.

Silla gözlerini kırptırdı, sonra gülümsedi. *Az önce veba ve... çıban hakkında mı düşündün?*

Tanrılar aşkına, Kara Pelerin'i nereden biliyorsun? Saga'nın cevabı bu oldu.

Bana sen söyledin!

Sanrılar, diye yanıtladı Saga. Kraliçe yemeğime bir şey katmış olmalı. Benden haberdar. Mektuplarına müdahale ettiğimi biliyor.

Bekle, diye düşündü Silla. Sen... ne yaptın?

Kurt Besleyicileri doğuya gönderdim ama eminim ki sahte olduğunu anlamaları an meselesi.

Silla'nın gözleri yaşardı. Bu... inanılmaz. Yine de artık Kurt Besleyiciler için endişelenmenize gerek olmadığını söyleyebilirim.

Ne oldu? diye sordu Saga, Silla'nın midesini düğümleyen hayali bir endişe.

Onları öldürdük.

Saga'nın sonundan bir rahatlama damlası geldi. Tanrılara şükürler olsun.

Tabii ki buna güvenemem. Kraliçe beni uyuşturduysa, şimdi ne yapacak?

Güvende misin? diye sordu Silla, elleri yumruk olmuştu. Sana zarar verdiler mi? Lütfen Saga, bana güvende olduğunu söyle.

Güvendeyi tanımla, diye düşündü Saga, belirgin bir tedirginlikle.

Ne oldu Saga? diye düşündü. Endişe hissediyorum.

Korkarım bir hata yaptım, diye düşündü Saga. Bir şeye rastladım. Ve şimdiye kadar kraliçe kesinlikle biliyordur... Emin olmak için sonuçları olacaktır.

Silla'nın kalbi sıkıştı. Özür dilerim. Keşke orada seninle olabilseydim.

Saga'nın ucundan acı bir his aktı. Keşke gerçek olsaydın, Mind- Eisa. Seni her gün özliyorum. Keşke seni görebilseydim. Sana sarılmak. Bu dünyada biri varmış gibi hissetmek...

Bu dünyada biri var Saga, Silla'ya ısrar etti. Ben varım.

Saga cevap vermedi.

Pratik yapıyorum, diye devam etti Silla. Her gün daha iyiye gidiyorum. Ve Galdra becerilerimde ustalaştığımda, gelip seni kendim alacağım. Kaleden uzaklaşacağız, kol kola.

Sana inanmak istiyorum, diye düşündü Saga. Ama umudun boşa harcanan bir duygu olduğunu uzun zaman önce öğrendim.

Silla'nın gözleri doldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Sanki güneş ışığı içini ısıtmış gibi bir şefkat duygusu bağı ulaştı.

Kötü bir rüya gördüğünde yatağıma tırmanırdın, diye düşündü Saga. Saçlarını okşar ve sana kedi Kisa'yla ilgili o aptal şarkıyı söylerdim. Başımız belaya girerdi, sen ve ben, tatlı ekmekleri çalar ve onları yemek için masanın altına saklanırdık - bahçelerde kelekleri kovalamak için dersten kaçardık.

Ben... Ben seni hatırlamıyorum Saga, diye düşündü Silla ağır bir yürekle. Ama yine de seni hep yanımda taşıdım. Seni hayal ettim. O geceyi.

O gece, diye iç geçirdi Saga.

Bana ailemizden bahset, diye yalvardı Silla. Birkaç dakika önce sorma düşüncesi bile midesini bulandırmıştı ama Saga'nın yanında, bir hikâye daha anlatması için yalvaran küçük kız kardeş gibi hissetti kendini. Bacaklarını yatağın üzerine çekti ve bağdaş kurup oturdu.

Uzun bir sessizlik oldu. Babası sertti ama ona istediğin her şeyi yaptırabilirdin.

Gerçekten mi?

Saga güldü ve sıcaklık Silla'yı bir kucak gibi sardı. Evet. O bakışta ustalaşmıştın... başını eğiyordun, gözlerin aşırı büyüktü. Bir bakışınla babam sana asla hayır diyemezdi. Bu annemi oldukça kızdırdı.

Peki ya annem? Silla dürttü.

Babam ona ışığım derdi. Birbirlerini çok severlerdi. Sık sık gülümser ve inanılmaz masallar uydururdu. Saga durakladı ve güneşin üzerinden kara bir bulut geçmiş gibi sıcaklık kayboldu. Onları zar zor hatırlıyorum.

Aralarında sessizlik uzadı.

Bu doğru değil, diye düşündü Silla en sonunda. Ailemize yaptıkları. İseldur'a yaptıkları.

Saga sessizdi.

Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım, Saga. Bir gün birbirimizin gözlerinin içine bakacağız, kollarımızı birbirimize dolayacağız ve asla bırakmayacağız.

Bunu çok isterim Zihin-Eisa, diye düşündü Saga. Ama ben de senin gibi bunun bir hayalden başka bir şey olmadığına eminim. Şimdiden solduğunu hissediyorum.

Silla da bunu hissetti - Saga'nın varlığı her geçen saniye daha da uzaklaşıyordu. Kal, diye yalvardı Silla, onu tutmak için çaresizce. Bir dakika daha. Lütfen! Saga cevap verdi, ama boğuktu, anlamak imkansızdı. Ve

sonunda,

Gerçekten gitmişti ve Silla'yı göğsünde boş, ağrıyan bir çukurla bırakmıştı.

Çünkü

Bir an için onu yakalamıştı. İmkânsız gibi görünse de, vücudundaki her kemikle o alaycı, hüznü sesin Saga'ya ait olduğuna inanıyordu.

Kız kardeşini düşünürken kaşları birbirine çarptı. Tek başına, o zehirli kalede boğuluyordu. Silla'nın korkusu ve endişesi, Saga'nın karşılaştığı şeyle kıyaslandığında birdenbire çok önemsiz gelmişti.

Saga'nın ona *ihtiyacı vardı*.

Perdenin arkasından ateş çıtırıyor, tahta kaşık kazanın dibinde sürtünüyordu; normal, gündelik sesler. Yine de Silla'nın içinde *her şey* değişmişti.

Gözlerini kapadı ve ailesini hayal etmeye çalıştı. Tek hayal edebildiği genç bir Saga, yırtık bir gecelik giymiş hayalet bir kızdı. Öz ailesini hatırlayamıyordu. Onları zihninin gözünde bile göremiyordu.

Silla'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Urkanlar onu ailesinden mahrum bırakmıştı. Anne babasını öldürmüşlerdi. Kız kardeşini esir almışlar ve defalarca Silla için gelmişlerdi. Akli Kopa'da bir hapishane hücrelerinde kilitli olan Metta'ya gitti. Silla'nın üvey annesi Ina, bir sütuna asılmıştı. Sebepsiz yere öldürülen tüm masum insanlar. Bir taş atmaya zorlanan her İselurian'a.

Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Birinin bunu durdurması gerekiyordu.

Birinin bunu onlara ödetmesi gerekiyordu.

Düşünceleri kristalleşti, soğuk ve keskin.

Perdeyi öyle sert çekti ki yırtıldı ve Rey şaşkınlıkla döndü. Ocak ateşinin yanında dururken kara kaşları kalktı. Ona doğru yürüdü, tahta kaşığı elinden aldı ve yulaf lapasını şiddetle karıştırdı.

Ateşin sıcaklığı kanında kaynayan öfkeyi daha da alevlendirdi.

"İyi misin?" diye sordu Rey ihtiyatla.

"Hayır," dedi.

Derin bir nefes aldı. Kaşığı kazanın kenarına dayadı.

Yüzünü Rey'e döndü.

"Eisa olmaya hazır değilim," dedi sertçe, "ama asla olmayabilirim de. O yüzden sanırım sadece deneyeceğim." Silla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Toplantına gideceğim Galtung. Her şeyi açıklayacağım."

Rey yavaşça nefes verdi ve onu kendine doğru çekti. Yulaf lapası ve duman kokuyordu; kendini güvende hissediyordu. Ve o anda Silla kendini hazır hissetmek zorunda olmadığını anladı. O uçurumdan atlayabilirdi, tıpkı skjöld yapraklarıyla yaptığı gibi. Bir kez daha korkmuştu. Ve bir kez daha, Reynir Galtung onun yanındaydı.

Gerçekler yerine otururken Silla gözyaşlarını geri kırıptı. Artık yalnız değildi. Rey oradaydı ve onun arkasını kolluyordu.

"Bir ayak diğerinin önünde," diye fısıldadı göğsüne.

Elli Dördüncü Bölüm

SUNNAVÍK

Magnus Hansson'la yaptığı felaket toplantının ardından Saga odasına döndüğünde daha fazla kötü haberle karşılaştı. Yokluğunda, kapısının altından küçük bir parşömen parçası atılmıştı. Saga onu açarak hevesle okudu.

Kışkanat,

Oda gitmiş. Her şey alınmış. Daha fazla tehlike aramaya gitmeyin.

Okuduktan sonra yan.

Sevgiler, Kass

Parşömeni avucunun içinde buruşturdu ve öfkeyle ateşe attı. Odasında volta atan Saga düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Korku odası artık boşaltılmıştı, bu da muhtemelen Alfson'ın ofisindeki parşömenlerin ve el yazmalarının da taşınmış olacağı anlamına geliyordu. Alfson ve Signe'yi kayıp Galdra'ya bağlayan ne gibi kanıtları vardı? Ana ile yaptığı tüm yazışmaları yakan Saga'nın elinde sözünden başka bir şey yoktu.

O gece uyuyamadı. Çantası o korkunç odada bulunmuştu. Magnus'la yaptığı görüşmeden sonra, kime ait olduğunu biliyorlardı. Şimdiye kadar Signe'ye haber verilmiş olmalıydı. Belki de Saga'yı Kurt Besleyicileri'nin sorunlarıyla ilişkilendirecekti.

Ana. Elbette Ana ne yapılacağını biliyordur. Belki Uppreisna grubuyla konuşabilirdi. Belki de Saga'yı kaleden kaçırma planlarını hızlandırabilirlerdi. Ama Saga şahin kulesine gizlice giremezdi.

Ana'yı hedef göstermeden. Şimdiye kadar Signe'nin farelerini izlediği kesindi. Saga zeki olmak zorundaydı. Ana'ya ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıydı.

Ama bunu nasıl yaparsa yapsın, Saga bunun sonuçları olacağını biliyordu. En azından Kraliçe Signe, Ivar'ın şüphelerini uyandırmadan onu öldürtemezdi. Ayrıca, cinayet kraliçe için çok *açık* görünüyordu.

Bir ayak diğerinin önünde. Yapabileceğin tek şey bu.

Bu sözler onun içinde bir yerlerden geliyordu, öğürmek istemesine neden olan rahatsız edici bir pozitiflik. *Mind-Eisa, sen misin?* Saga gönderdi. Tanrım, gerçekten aklını kaçıırıyordu. Ama konuşmanın anısı içini açıklanamaz bir sıcaklıkla doldurdu. Saga bir Okuyucu'ydu... Zihin Galdra'sından biri. Onun gerçek Eisa olabileceğine inanmak gerçekten bu kadar zor muydu?

Belki de Zihin-Eisa uyuyordu ya da zihni uyumlu değildi, çünkü Saga sessizlikle karşılaştı. Kaşlarını çattı. Gerçekten de yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmekten başka yapacak bir şey yoktu. İç çekerek, Zagadkian ipeğinden siyah bir elbise giyip Árlaug'un saçlarını örmesine izin vererek günlük yemek için hazırlıklara başladı.

En son gelen Saga'ydı ve içeri girdiğinde büyük salondaki tüm gözler onun üzerindeydi; kralinkiler hariç tüm gözler, çünkü o yoktu. Saga soğukkanlılığını korumaya, uysal bir versiyonunu oynamaya yemin etmişti. Kraliçe'nin Saga'nın son birkaç haftadır büyüdüğünü ve değiştiğini, bir zamanlar olduğu kıza geri dönemeyeceğini bilmesine gerek yoktu. Ve eğer Signe, Saga'nın Íseldur'un iyi insanları üzerinde böylesine korkunç deneyler yapmasına izin vereceğini düşünüyorsa, o zaman bir sürprizle karşılaşacaktı.

Ama şimdilik, itaat. Yüzünü sakın bir ifadeye büründürerek baş masaya doğru ilerledi. Magnus, Kraliçe Signe'nin yanına oturmuştu ve ikiliye kaşlarını çatmamak için tüm çabasını harcadı. Eğer Saga, Magnus'un bu anlaşmadan ne kazandığını merak ettiyse, Ivar'ın tahtına oturduğundaki rahatlığa bakınca bunu çok iyi anladı. Güç. Her zaman güçle ilgili değil miydi? Ona sahip olanlar, onu ellerinde tutmak için çabalarlardı. Olmayanlarsa onu çalmak için entrikalar çevirirdi.

Saga, Prens Bjorn'un meraklı bakışlarını görmezden gelerek yanındaki sandalyeye yerleşti. Yemekler hazırды ve Saga tabağını böğürtlenler, kekler ve skyr kaşıklarıyla doldurmakla meşguldü, her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Kraliçe Signe gümüş bir fincanı dudaklarına götürerek, "Sonunda bizi varlığınla şereflendirdiğini görüyorum, Saga," dedi. "Dün geceki akşam yemeğini neden kaçırdın?"

Çünkü masanın üzerine kusabileceğimi düşündüm, diye düşündü Saga. Signe'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

Kraliçe dudaklarını büzdü ve buz mavisi gözlerini savaşçıların masasına dikti. "Thorir, buraya gel." İri yarı, kızıl sakallı savaşçı ayağa kalktı. "Saga, sevgilim, Thorir randevularına *zamanında varmana* yardım etmeyi kabul etti."

İri adam onaylarcasına homurdandı. Bir ayı kadar uzun boyluydu, pazuları kalındı ve elleri Saga'nın kemiklerini bir an bile düşünmeden kırabilecek güçteydi. Kadının omurgasından aşağı bir tedirginlik sızladı.

"Ne kadar naziksin Thorir," dedi Saga, yumuşak bir ses tonunu zorlayarak. Hiçbir tepki vermemeliydi. Yani Thorir aşırı büyümüş bir çocuk bakıcısı gibi davranacaktı. Cezalar açısından, bu Saga'nın beklediği kadar kötü değildi.

Masaya bakan Saga'nın gözleri, gümüş fincanı dudaklarına götüren Rurik'in keskin bakışlarıyla buluştu. Rurik'in bunu yaptığını anlayabiliyordu; onu istediğinden daha fazla görüyordu. Saga'nın içinde, onunla gizli bir geçitte buluşup sırrını açmasını istemek gibi garip bir dürtü vardı. Ama gözlerindeki bakış Rurik'in Saga'nın çoktan daha fazla bela bulduğunu bildiğini söylüyordu. Umarım şövalyelik gibi aptalca bir şeye kalkışmazdı.

"Saga, sevgilim," diye devam etti Signe, ızgara ekmeğine tereyağı sürerek, "akşam yemeğini kaçırdığın için bugünün heyecanını da kaçırdın. Bugün idam günü. Ve bugün onları Askaborg'un çukurlarında tutacağız."

Saga'nın yüzünü soğukkanlı tutmak için enerjisinin her zerresini harcaması gerekti ama çukurlardan bahsedilince elleri titremeye başladı. "Harika bir haber, Majesteleri."

Signe, Saga'yı örtmeye zahmet etmediği bir hoşnutsuzlukla inceledi. "Bir idama katılmayalı uzun yıllar oldu, değil mi Saga?"

"Evet."

"Senin için ne güzel bir ikram." Signe sözlerini ekmeğinden bir ısırık alarak noktaladı. "Thorir erken gelmeni sağlayacak, değil mi Thorir?"

Thorir homurdanırken, Saga bakışlarını tabağına çevirmek zorunda kaldı. *Çukurlar!* diye bağırdı içi. Anne babasının bulunduğu çukurlar... Ana'nın küçük kız kardeşinin bulunduğu çukurlar... Saga düşüncesini tamamlayamadı. Kalbi şiddetle çalkalandı ve bakışları odanın içinde dolaşarak çıkışlara odaklandı.

Saga'nın göğsünü sıkıştıran gerginlik yavaş yavaş azalırken, etrafında mırıltılı konuşmalar başladı. Yanında, Bjorn'un kendisine yan bakışlar gönderdiğini hissetti. Ancak aklında her ne varsa, bunu dile getirmemeye karar vermiş gibiydi. Bunun yerine Zagadkialılara döndü.

"Geminizdeki onarımlar nasıl gidiyor Lord Rurik?"

"İyi gidiyor," dedi Rurik, bakışları bir an için Saga'nın kilere kaydı. *Şimdi ne yaptın?* der gibiydiler. "Printsessa'nın doğum günü ziyafetinden sonra yelken açacağız."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı Bjorn. "Şansımız yaver giderse, kundakçıyı o zamandan önce yakalayacağız, böylece adalete kendi gözlerinizle tanık olabileceksiniz."

Saga çok sıcak olan ró'a'sından bir yudum aldı ve yanmış dilini yelpazelerken dikkat dağıtıcı bir takırtıyla fincanını masaya bıraktı.

"İyi misiniz Leydi Saga?" diye sordu Rurik, bir uyarının en ufak izleriyle. *Aklını başına topla, aptal kız, diye düşündü* onun bakışlarında.

"Ağzım yandı," diye mırıldandı, dili o kadar kötü yanmıştı ki günlerce hissedeceğini biliyordu.

Adam ona sert bir bakış fırlattı. "Daha dikkatli olmalısın. İnsanın kendini yakması hiç eğlenceli değil."

Kahkahası boğazında düğümlendi. "Bunun için artık çok geç Lord Rurik." *Gerçekten de çok geç,* diye düşündü acı acı, ızgara ekmeğini yerken.

Bölüm Elli Beş

KALASGARDE

"Şurada," dedi barmen Rey'e, Split Skull'ın karanlık köşesindeki bir adamı başıyla işaret ederek.

Kalasgarde'in bal likörü salonu Rey'in son ziyaretinden bu yana geçen beş yılda hiç değişmemişti. Aynı yaralı uzun masalar. Aynı yıkık dökük ocaklar. Aynı Ivar Ironheart büstü, yıllarca atış talimi yapmaktan yontulmuş ve çatlamıştı. Kendisine doğru sallanan kafalara aldırış etmedi, bakışları sadece elindeki bira borusunu hayat iksiriymiş gibi tutan yaşlı adama odaklanmıştı.

Rey bir an şüpheyeye düştü. Bu adam yılanı gerçekten güvenilir bir şekilde tarif edebilir miydi?

Kurt Besleyiciler'in saldırısının ardından Silla'yı Harpa'yla yalnız bırakmak istememişti ama Bjalla Gray Locks'un gördüklerini duymaları gerekiyordu. Vig, Runný ve güvenilir bir arkadaşının Kalasgarde'ye giriş çıkış için tek yol olan dar vadiyi gözlediğini söylemişti. Eğer şüpheli bir savaşçı girecek olursa, çok geçmeden üzerlerine bir çığın düştüğünü görecektlerdi. Bu düşünceyle Rey, Silla'yı bir saatliğine Harpa'da bırakmaya gönülsüzce razı olmuş, Vig'le birlikte Kalasgarde'ye at sürüp yılanı gören adamı sorgulamıştı.

"İhtiyar Bjalla son zamanlarda masallar anlatıp duruyor," dedi barmen, bir sürahidenden bira doldururken, "ama kapıyla duvarı ayırt edemiyor." Dolu boruyu Vig'e uzatan adam Bjalla'ya baktı. "Dinleyen herkese Svangormr'u buralarda gördüğünü söylüyor." Adam kıkırdayarak başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rey, Bjalla'ya dönerek.

"Aç yılan. Bu davamıza yardımcı olacaktır." Vig'in sözleri alaycılıkla doluydu.

Bjalla Gri Kilitler'e doğru ilerlerken Rey cevap vermedi. Adından da anlaşılacağı gibi, yaşlı adamın kır saçları vardı ve onlar yaklaşırken çelik gibi gözlerle onları izledi.

"Gri Kilitler," dedi Rey başını sallayarak. "Ben Axe Eyes, bu da Twig Arms-"

"Güçlü Kollar!" Vig itiraz etti.

Rey onu görmezden geldi. "Rahatsız edici bir manzara gördüğünüzü duyduk. Sizinle bir fincan paylaşıp kendimiz duyabilir miyiz?"

Adam derin derin içti. "Benimle alay etmek için mi buradasınız?" "Hayır," dedi Rey. "Sadece ne gördüğünü duymak istiyoruz." Bjalla cevap vermedi, onları şüpheyle izliyordu.

"Bölgede saldırılar oldu Bjalla," dedi Rey dikkatle. "Vig ve ben araştırıyoruz. Bir kadın öldürüldü, bir diğeri de genç bir çocukla birlikte kayıp."

Bjalla derin bir nefes verdi. "Svangormr'du, sana yemin ederim. Birbirine dizilmiş on aygır kadar uzun, parlak mavi pulları ve uzun, beyaz dişleri vardı. Ama gözleri" -adam bakışlarını kaçırdı- "kan gibi kırmızıydı."

"Onu nerede gördün?" diye sordu Rey.

Adamın perili bir bakışı vardı. "Meyhaneden eve dönüyordum ki, surların hemen ötesinde gördüm onu. Önce kadehlerime çok dalmış olduğumu sandım. Ama döndü ve gözlerini bana kilitledi ve anladım ki... gerçek olduğunu anladım, yeni doğmuş bir bebek kadar ayıktım."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Vig.

"İrkildim," diye mırıldandı Bjalla ve dikkatini birasına verdi.

Vig ve Rey birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "Freydis öldürüldü," diye anlatmaya çalıştı Rey. "Váli ve Ástrid hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular. Ailelerine biraz huzur vermek istiyoruz. Başka kimsenin zarar görmesini engellemek istiyoruz."

Bjalla bu sözleri çiğniyor gibiydi ama cevap vermedi.

"Yaratığı senden başka kimse görmedi, Bjalla. Ne gördüğünü tam olarak bilmeliyiz. Hiçbir ayrıntı çok küçük değildir. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Baltalı Gözler ve ben baştan aşağı kuzeyliyiz," diye araya girdi Vig. Rey arkadaşını izlerken içini sıcak bir minnettarlık dalgası doldurdu. Çok mutluydu

Vig buradaydı ve bunu birlikte yaptıkları için mutluydu. "Biz *t  m   selduriahlıların* dostuyuz," diye devam etti Vig. "Aksi takdirde başınıza bela açabilecek detaylar konusunda bize güvenebilirsiniz."

Bjalla ikisine de baktı ve birasından uzun bir yudum daha aldı. Ağızını elinin tersiyle silerek eğildi. "Ben de buna inandığımdan emin değilim." Bjalla başını sallayarak alçak sesle, "Buz ruhları," diye mırıldandı.

"Buz ruhları mı?" diye tekrarladı Rey uyuşmuş bir halde.

Bjalla elini çılgınca bir hareketle sallayarak devam etti. "Bir küme halinde üzerine üşüştüler. Canavar olduğu yerde durdu, hırladı ve onlara havladı. Ama onlar ısrarcı küçük tıslayıcıları ve çok geçmeden kuyruğunu kıstırdı. Sanki iri cüssesi ona engelmiş gibi zarafetsizce hareket ediyordu. Ama nehre düştüğünde hemen yüzerek uzaklaştı."

Bjalla'nın sesi Rey'in kulaklarındaki kan hücumunun altında silikleşti. Düşünceleriyle boğuşurken bank altında sallanıyordu. Buz ruhları Silla'yı giderek artan sayıda ziyaret ediyordu; o sabah onlar tartışırken bir düzine ya da daha fazlası çalıların arasında oynamıştı. Neden onu arıyorlardı? Bunun yılanla bir ilgisi var mıydı? Rey'in midesinde bir çukur açıldı.

"Teşekkür ederim Bjalla." Rey, Vig'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek aniden ayağa kalktı. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Şu anda daha acil meseleler vardı. "Harpa'ya geri dönmeliyiz."

Elli Altıncı Bölüm

Hava o kadar soğuktu ki Silla'nın yanaklarını yakıyor, her nefes ciğerlerine küçük bıçaklar gibi saplanıyordu. Yine de buzul teraslara giden patika boyunca adım adım ilerliyor, kendisini acımasız rüzgârdan koruyan ağaçlara şükreliyordu.

"Bugün Jökull'un gölünden eriyen suyu getireceksin," demişti Harpa, Silla'ya bir kova uzatarak.

"Neden?" diye sordu Silla, kendini durduramadan.

Harpa'nın bakışları torununun *baltalı gözlerine* o kadar benziyordu ki, Silla gülmek istedi. "Yöntemlerimi sorgulamamayı kabul ettin, değil mi? Bunun Kılıç Kıran yeteneğini ortaya çıkaracağına inanıyorum, o yüzden yapacaksın."

Silla dudağını çiğnemişti. "Ama dev yılan..."

"Bana güvenmiyor musun?" Harpa kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarında bir meydan okuma vardı.

"Biliyorum," dedi Silla yavaşça. Harpa, bir şeyi açıklamakta pek iyi olmayabilirdi.

Ama Silla yöntemlerinin etkili olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Şimdi git," dedi akıl hocası, başıyla kapıyı işaret ederek.

Ve Silla iç çekerek teslim oldu. Kovayı kabul ederek sözsüzce koğuşlardan geçti ve buzul teraslara doğru yürümeye başladı.

Silla tırmanırken sık sık omzunun üzerinden baktı ama neyse ki yilandan hiçbir iz bulamadı. Aşağı dağların yemyeşil çam ormanları kısa süre içinde, kalın kar yığınları arasında kısa ve cılız köknar ağaçlarına dönüştü. Ve çok geçmeden bu seyrek ağaçlar bile yok oldu.

Ama yer yer rüzgârla savrulan karlı alanlar, siyah kayalar açığa çıkmıştı. Rüzgâr şiddetlenmeye başladı ve Silla atkısını daha da yukarı çekti.

Jökull, göz alabildiğine uzanan dev mavi buz yığınlarıyla önünde belirliyordu. Uzaktan bakıldığında, Jökull'un dağının kıvrımlarına yerleşmiş zarif şekilleri vardı. Ama yakından bakıldığında, buzun engebeli şekli, sivri tepeleri ve sert çatlakları, yüzyıllar boyunca hırpalanmış ve şekillenmiş buzu görülebiliyordu. Yaklaştıkça soğuk azalıyor gibiydi. Silla kendini küçük hissetti, böylesine büyük bir şey karşısında alçaldı.

En alttaki terasın altında, buz karanlık bir açıklığın etrafında kavis çiziyor, ağır bir kar dudağı bir girişin üzerine çıkıntı yapıyordu. Bir mağara gibi görünüyordu ama Harpa bir gölden bahsetmemiş miydi? Silla kendisiyle buz mağarası arasında uzanan çorak araziye inceledi, bakışları rüzgârla savrulan bir buz parçasına takıldı. Belli ki göl kaskatı donmuştu. Harpa'nın talimatlarını yanlış mı duymuştu?

Silla, Jökull'un mağaralarının girişine doğru ilerledi ve burada su şırıltısı kulaklarına ulaştı. Derin ve canlandırıcı bir nefes alarak kar tabakasının altına eğildi ve mağaraya girdi. Ve şaşkınlıkla etrafına baktı.

Tünel en güzel bulutsuz gökyüzünden bile daha parlak bir maviydi. Dalgalanan buzul bir çatıdan ışık yayılıyordu ve Silla gözlerini kaçıramadığını fark etti. Bakışları dalgalı her dalganın yapısını ve tepesini izledi. Sonsuzluğa hapsolmuş bir okyanusun akışı gibi bir ritmi vardı buranın.

Silla başını iki yana sallayarak görevine koyuldu. Mağaranın zeminindeki siyah kayalar boyunca küçük bir dere akıyordu. Bir yanı mağarayı keşfetmek için can atıyordu ama kendine burada olmasının tek bir nedeni olduğunu hatırlattı. Dizlerinin üzerine çöken Silla kovağını dereye daldırdı.

Gözüne bir hareket çarptı ve yukarı bakınca bir buz ruhu gördü. Buz mavisi kanatları mağaranın çatısıyla neredeyse mükemmel bir renk uyumuna sahipti ve ruh endişeli bir döngü içinde uçarken, ardında küçük kristal parçalarından oluşan bir iz sürükleniyordu.

"İyi karşılaşmalar dostum," dedi Silla. "Seninle burada karşılaşmayı beklemiyordum."

Bir çift buz ruhu tıslayarak ve mağaranın derinliklerini işaret ederek ilkine katıldı.

Silla kaşlarını çatarak kovayı yere bıraktı. "Burası senin evin mi?"

Yarım düzine buz ruhu daha mağaranın derinliklerinden fırladı ve Silla'nın dikkatini çekmek için birbirleriyle itişip kakıştılar.

"Çok güzel," dedi endişeyle. Ruhlarda daha önce görmediği bir saldırganlık vardı. "Bir sorun mu var?"

Buzdan ruhlar koridorda hızla ilerleyip tekrar geri döndüler. *Evet* gibi görünüyordu. Beklentiyle Silla'yı izlediler.

"Takip etmemi ister misin?" Ruhlardan bir başka mutlu yanıt daha. Silla'nın aklının bir köşesinde şüphe vardı. "Bu pek akıllıca görünmüyor."

Ama alçak, uzak bir feryat kulaklarına ulaştı ve ensesindeki her bir tüyü kaldırdı. Silla olağanüstü bir şekilde durgunlaştı ve sesi hayal edip etmediğini merak etti. İnsana benziyordu. Belki de bir çocuğa.

"İmdat!" diye bağırdı bir ses, Silla'nın omurgasını diken diken eden bir şok.

Elindeki kovayı atan Silla ayağa kalktı. "Göster bana," dedi, kararlılığı yerine oturmuştu. Bu Ástrid miydi yoksa Váli mi? Silla buz ruhlarının peşinden Jökull'un mağaralarına doğru koştu.

Derinlere indikçe çığlıklar daha da yükseliyor, buz ruhları daha da huzursuz oluyordu. Ve Silla ruhların peşinden koşarken, içinde karanlık bir dal kıpırdandı.

"Yardım edin!" diye bağırdı ses, daha yüksek, daha çılginca. Burnuna belirgin bir çürük kokusu geldi ve Silla'nın aklına geri dönmenin akıllıca olacağı gibi belirsiz bir düşünce geldi. Ama karanlık dal açılıp uzandı, baştan çıkarıcı bir okşayış tüm korkularını yatıştırdı.

Bir dönemeci döndüğünde, Silla mağaramsı bir alana girdi ve ürpertici bir manzarayla karşılaştı. Solunda, bazıları çatlamış olan garip soğanlı kaya oluşumları vardı. Hemen ilerisinde, yün tutamları, kemikler ve parçalanmış koyun leşleri alanı dolduruyordu. Ve koku - bu kokuyu biliyordu. Tıpkı Jonas'ın Kemikler Yolu'nda öldürdüğü orman gezgini gibiydi; ölü, erimiş şeylerin kokusu. En tuhafı da, parşömen gibi ince, ama yine de bir şey gibi pullu, tuhaf, bükülmüş malzeme uzunluklarıydı...

Nefes nefese kalan Silla tökezleyerek geri çekildi. *Yuva*, zihninin sağladığı. Burası yılanın iniydi. Ve bu parşömen benzeri madde bir yılan derisiydi. Nefes almaya cesaret edemeyerek herhangi bir hareket belirtisi aradı. Hiçbir şey yoktu. Silla dökülen yılan derisine daha dikkatli baktı. Vig ve Rey'in tarif ettiği yılanı ait olamayacak kadar kısaydı. Ve yuvaya yeni gözlerle bakarken, bir resim oluştu.

Solundaki ilginç kaya kümesi aslında kaya değildi. Bazı kubbeli tepeler çatlayarak açılmış ve içlerindeki boş oyuklar ortaya çıkmıştı. Yumurtalar. Yukarıdaki Tanrılar, onlar yumurtaydı. Koyun leşleri yavrular için bırakılmış olmalıydı ve cesetlerin durumunu incelerken Silla onların ısırık büyüklüğünde parçalara ayrıldığını tahmin etti.

Ve birdenbire, Rey ve Vig'in neden birkaç haftadır büyük yilandan hiçbir iz bulamadıkları anlaşıldı. Anne yılan haftalardır

Yuvaya yumurtalarını bırakıyordu, bazıları çoktan çatlamıştı.

Silla'nın buradan gitmesi gerekiyordu. Rey'e söylemeliydi.

"Yardım edin," diye bir çocuk sesi geldi mağaranın uzak ucundan. Buz ruhları onun yakınında toplanmış, bir şeyin üzerine üşüşmüşlerdi.

"Váli?" diye fısıldadı Silla, yuvanın etrafını sarmak için duvara sarıldı. "Ástrid?"

"Buradayım!" dedi ses. "Bana yardım et."

Kalbi küt küt atan Silla, bir koyun leşinin açık göğüs kafesinden kaçınarak başka bir yılan derisinin üzerinden geçti. Mağaranın arka tarafı göründü ve Silla çılgınlığını bastırdı. Köşede kırık iskelet kalıntılarından oluşan bir yığın duruyordu.

"Váli?" diye fısıldadı Silla, içinde şok ve mide bulantısı savaşıyordu, "Ástrid?" Ama sonra cesedin etrafındaki buzlu sembollerini gördü. Baş aşağı duran koruma rünü onlarca, belki de yüzlerce kez tekrar tekrar çizilmişti. Kemiklerin yanında, mağaranın zeminindeki kama şeklindeki bir açıklıktan buhar yükseliyordu. Buz ruhları tedirgin döngüler halinde uçuyor, tıslıyor ve çukuru işaret ediyorlardı. Görünüşe göre ona göstermek istedikleri şey buydu.

Yaklaş sevgilim, diye fısıldadı bir ses. Bu daha önce de duyduğu bir sestti; hiçbir yerden ve her yerden aynı anda gelen bir ses. Uyum Ayini sırasında imgeleminde duyduğu ve hissettiği şeydi bu.

Karanlık Olan.

Varlığı Jökull'un buz mağarasının en derinindeki çatlaktan özgürce sızıyor, derinlerden gelen bir gümbürtü Silla'nın kemiklerini sızlatıyordu.

"Burada olmamalıyım," diye fısıldadı, uçuşuma yaklaşmanın, içinden süzülen karanlık dallara kendini teslim etmenin baştan çıkarıcı ihtiyacına karşı savaşıyor. Kemik yığınının tekrar baktı. Bakışları yaprak şeklinde şekillendirilmiş bronz bir pelerin iğnesine takıldı. O iğneyi geri alabilirse, Váli ve Ástrid'in ebedi istirahatgâhlarının nerede olduğunu bildiğine dair bir kanıt olacaktı.

İleriye doğru adım attı, uçuşumun üzerine eğilmek için duyduğu yoğun arzuyla savaşıyor midesi bulanıyordu - uçuşumdan yayılan karanlık gücün onu tüketmesine izin verdi. Ama Silla güçlü özlemlere dayanmaya yabancı değildi; belki de bunun için skjöld yapraklarına minnettar olmalıydı. Dişlerini sıkarak varlığı geri itti.

Bir buz ruhu hızla ona doğru yaklaştı, öyle ki Silla onun geniş mavi gözlerini çevreleyen her bir minik, buzlu kirpiği görebiliyordu; kanatlarındaki narin buzlu damarları seçebiliyordu.

"Canavar buradan mı geldi?" diye sordu Silla, Váli'nin pelerin iğnesini çözüp cebine atarken. Buz ruhu başını salladı. "Yardım bulacağım. Ne yapacağımı bilen başkalarını da getireceğim." Buz ruhu neşeli bir döngü içinde fermuarını çekti.

Bir başka alçak gümbürtü yeri salladı ve tüyleri diken diken oldu. Ses *yaklaşıyordu. Bana gel, Malla kutsanmış.*

Silla uyuşturan dürtüyle savaşıarak kendini geri adım atmaya zorladı. "Hayır."

Svalla'nın kızı, dedi o şey. Sana bakmama izin ver.

Annesinin adı Silla'yı ürkütmüştü ama ayaklarının altındaki toprak gümbürdediğinde duyuları geri geldi. Geriye doğru tökezleyerek, "Hayır!" diye bağırdı.

O şeyin öfkesinin nabzı onu doldurdu ama onu geri itti. *Seni yakında yakalayacağım. Şimdi teslim ol ve kendini acıdan kurtar.*

Silla'nın sessizliği üzerine bir öfke atışı daha oldu. *Kötü bir seçim,* dedi o şey. Arkasından garip bir kıymık sesi gelmeye başladı. Yavaşça döndü. Mağaranın çıkışının yanında, yumurtalardan birinin üzerinde kırıklar vardı. Bir parça koparak karanlık mağara zeminine düştü.

Ve küçük açıklığın içinden uzun, ince bir dil dışarı fırladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Silla, geri çekilerek.

Ve sonra koşmaya başladı.

Bölüm Elli Yedi

Saf panik Silla'yı doldurdu buz mağaralarına doğru kaçarken kayalara takıldı ve buzlu bölgelerde kaydı.

"Yardım edin!" Vâli'nin çığlıkları onu takip etti. "Geri dön!" Ama sonra Karanlık Olan'ın sesine dönüştü. *Kendini acı çekmekten kurtar ve teslim ol!*

Kahkahalar kafatasında yankılandı ama Silla bu sese teslim olmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve sonra tıslama başladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Silla, harcamayabileceği tüm enerjiyi derinlere kazarak. Buradan çıkmak zorundaydı. Yer gümbürdedi ve Silla omzunun üzerinden bir bakış atmaya cesaret etti, hemen ardından keşke atmasaydım dedi.

Yarım düzine yılan yumurtadan çıkmıştı; hepsi buz mavisi pullara ve parlayan kırmızı gözlere sahipti. Her biri iki yetişkin savaşçı kadar uzun uzun ve parıltıyan dişlere sahipti. Yine de hareketleri beceriksizceydi, genişçe dalgalanıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı. Bir çift yılan çarpışıp biri duvara çarptığında tüm mağara gümbürdedi.

Ah tanrılar, ah tanrılar, ah tanrılar! Silla umutsuzluğunu geri itmeye çalıştı ama yılanlar ona yaklaşıyordu. Avuçlarından ışık fişkırdı, kurt derisi eldivenlerinin dikiş yerlerinden parladı. Eldivenlerini çıkaran Silla onları bir kenara fırlattı. Hazırdı, soğuk gerilim serbest kalmak için yalvarıyordu.

Dişleri arkasından şakladı, kısa süre sonra öfkeli bir tıslama onu takip etti. Mağaranın çıkışının uzak ışığı gözleriyle buluştu ve Silla'yı umutla doldurdu. Yakındı, o kadar yakındı ki...

Bir çift diş botuna batarken bileğinden acı fişkırdı. Silla bir çığlıkla dönerek o yarığı buldu ve çekip açtı. Silla'nın

Yaratık ışığın parlamasıyla geri çekildi ve Silla'ya bağları yerine oturtması için zaman verdi.

Soğuk ışığın kılıcını tutmadan önce sadece birkaç dakika geçmişti. Yılanlar geri çekildi, Silla'yı kırmızı gözlerle izliyordu, sanki içlerinden aydınlatılmış gibi parlıyorlardı. Pulları buz mavisiydi ama karın altları beyaza daha yakındı.

"Yiyecek başka bir şey bulun!" Silla hırlayarak kılıcını havada savurdu. En yakındaki yaratığın pullarından zararsız bir şekilde sekti. Silla'nın şaşkınlık duymasına fırsat kalmamıştı çünkü yılanlar saldırmaya başlamıştı...

Kristal mavisi formlardan oluşan bir sürü aşağıdan yaratıklara doğru hücum etti. Yılanlar geri çekilip birbirlerine çarparken, buzdan ruhlar da üzerlerine çullanıp onları geri püskürttü.

Silla buz ruhlarının aşağıdan saldırdığını ve yavruların alt taraflarına odaklandığını fark etti. Bir fikir bir araya geldi ve sonra yukarı doğru savruldu, bıçağı en yakındaki yaratığın midesine tereyağı gibi battı.

Döndü ve koşmaya başladı. Mağaralar arasında koşarken Silla'nın koordinasyonu hızla bozuldu. Kayaların üzerinde tökezledi ve buz parçalarının üzerinde kaydı. Arkasından yer gümbürdedi ve yavruların buz ruhlarını aştığını tahmin etti.

Kaçamazlardı. Çıkışı engellemesi gerekiyordu. Mağaranın çatısı incelmişti ve kısa süre sonra dışarı fırladığında görüşü kafa karıştırıcı bir ışıkla patladı. Zihni yünle doldurulmuş gibi hissediyordu ama Silla mağaranın girişine yöneldi ve kılıcıyla sarkan rafı kesmeye başladı.

Kılıcını tekrar tekrar karla kaplı açıklığa indirdi ve bunun yeterli olacağını umdu, dua etti. Bir buz kümesi düştü, bir başkası çarptı, sonra bir başkası. Yer gümbürdedi ve Silla geri adım attı. Kar, sert bir gümbürtüyle yere inerek ve havaya toz püskürterek aşağı doğru aktı.

Gümbürtü kesildi, karın ötesinden boğuk bir tıslama geldi. Silla uzun bir nefes verdi. Mağaranın çıkışı şimdilik kapalıydı.

Buradan çıkması gerekiyordu; yaratıkları sonsuza dek yok etmek için yardım getirmesi gerekiyordu.

Silla dönerek Jökull'un mağaralarından hızla uzaklaştı.

JÖKULL'Ü YIKARKEN, Silla yılanın ısırığının sadece bir et yarası olmadığını fark etti. Bacağında hafif bir zonklamayla başlamıştı ama her geçen adımda büyüyüp yayıldı, ta ki ateş vücudunu yakana kadar.

Bir cana karşılık bir can, diye fısıldadı o kötü niyetli ses, zihnine zehir gibi sızarak.

Silla, karla kaplı patikada ayakları altından kayarken bodur bir ağaca tutundu. Alnında ter lekeleri vardı, yer altından sallanıyordu.

Bıçağı kullan.

Ayağa kalkmaya çalışan Silla patikadan aşağı doğru ilerledi. Yere odaklanmak, ağaç köklerine ve kayalara takılıp düşmemek için tüm enerjisini harcıyor gibiydi. Neyse ki kar kısa sürede çekildi, ağaçlar uzamaya başladı.

Sen iyi bir kızsın, sevgili Svalla'm.

Görüşü dönüyor, sesler daha da yükseliyordu. Zihninde görüntüler parladı; bir çeşme, bir gül fidanı, kana bulanmış bir hançer.

Tanrım, yılanın dişlerinde zehir olmalıydı.

Onu çok özliyorum.

Görüşü bozuldu ve Silla çam ağaçlarının arasında amaçsızca tökezlediğini hissetti. Zihnine hâkim olmak için mücadele etti ama zihni parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Gerçeklik bulanıklaştı, girdaplaştı, etrafında dönmeye başladı. Ve sonra Silla zihninin dünyasına daldı.

SILLA BİR KIZ GÖRDÜ, *tıpkı Saga'nınki gibi mavi gözlü, tıpkı kendisinininki gibi koyu renk bukleli. Ve sonra kızla bir oldu, taş döşeli bir avluda zıplıyordu, kolunun altında bir oyuncak bebek vardı. Güneş ışığı yanaklarını ısıtırken gülümsedi ve Silla baharın kokusunu alabildi; tatlı çiçeklerin, yeni dönmüş toprağın ve parlak çimenli şeylerin.*

Çeşmeye gidiyordu. Kışın son karlarının da eridiğini görmek ne kadar muhteşemdi. Yakında çiçekler, bahçede öğlen yemekleri ve sahile geziler olacaktı. Ve bu aynı zamanda Cook'un yeni bir

Her yemekte böğürtlen yerdi ve en sevdiği de ballı böğürtlen olurdu.

Ama bugün çeşmeye gidecek ve Sunnvald'a üç dilek dileyecekti. İlki, tabii ki, bir erkek ya da kız kardeşi olmasıydı. İkincisi, Büyükbaba'nın yeniden mutlu hissetmesi olacaktı. Büyükanne hastalanıp yukarıdaki yıldızlara gitmeden önce onun gülümsemesini ve anlattığı hikâyeleri özliyordu. Üçüncü dileğini ise henüz seçmemişti. Yüz gün güneş ışığı mı? Ya da belki de babasının dediği gibi "asil" bir şey dilemeliydi. Şimdiye kadarki en iyi hasat mevsimi mi? Herkes için en bereketli balık avı mı?

Silla dudaklarını büzdü, annesinin dikmesine yardım ettiği fidanın yanından geçip gitti. Annesinin söylediğine göre, Güney Kıtası'ndan bir gül fidanı. Görünüşe göre yakında tatlı pembe çiçeklerle dolacaktı ama bunu sevdiğinden emin değildi. Her yerinde dikenler vardı ve ısıyorlardı. Ne tür güzel bir çiçeğin sivri kısımları olabilirdi ki?

Köşeyi döndüğünde, Sunnvald'ın çeşmesi yumuşak su şırıltılarıyla göründü. Elbisesinin cebinden bir adak çıkardı, küçük kenevir çuvalının bağlarını gevşetip ters çevirdi. Metal talaşı çeşmeye düştü, keskin darbelerle suya çarptı ve sonra yavaşça dibe battı.

Babası ona Sunnvald'ın ateş ve kudret gösterilerini sevdiğini söylemişti. Bir adak sunarken sunağın üzerine bal likörü, et ya da iyi işlenmiş bir silah koyun. Bal likörü cebe sığmazdı ve et de çok dağınıktı. Ve Silla'nın, babasıyla dövüşmek için kullandığı küçük tahta kılıç dışında bir silahı yoktu. Ama zeki bir kız olduğu için demircinin demirhanesine gizlice girmiş ve yerden metal parçaları toplamıştı.

Parmak eklemlerini öptü ve gözlerini kapattı. "Ah, Parlak Olan," diye fısıldadı ama arkasında bir şey çatırdadı. Gözleri fal taşı gibi açılan Silla döndü. Bir düzine muhafız tarafından kuşatılmış yaşlı bir adam duruyordu. "Büyükbaba!" diye soludu, içi utançla dolmuştu. Bu ay döngüsünde üçüncü kez bakıcısından kaçarken yakalanmıştı. Eminim ki çok şiddetli bir ertelemeyi atlatacaktı. Bir parmağını ağzına götürdü ve tırnağını kemirdi.

"Buraya gel canım," dedi kralın sulu sesi, taştan bir banka otururken. Gözlerini kırıştırdı, gözlerinin altındaki koyu halkalara, alnındaki derin kırışıklıklara baktı. Her zaman yaşlıydı ama kraliçe ölene kadar hiç hastalıklı görünmemişti.

Ama Şimdi, Silla ona bakarken, gözlerinde bir parıltı vardı, ona ateş ve buzun büyük savaşını anlatan adamdan bir ipucu. İhtiyatlı bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı ve onun yanındaki banka oturdu. Tırnağını çiğneyerek endişeyle bekledi.

"Fallgerd," dedi kral, baş muhafızına el sallayarak. "Bana torunumla bir dakika izin verin."

Fallgerd o güne kadar gördüğü en iri adamdı ve biraz korkutucuydu. Ama annesi ona onun aslında nazik ve kibar bir adam olduğunu, Fallgerd'in işinin sadece korkutucu görünmek olduğunu söylemişti. Şimdi Fallgerd'in gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ve Silla belki de gitmek istemediğini düşündü.

"Emredersiniz Majesteleri," dedi ve muhafızlara kendisini avludan dışarı kadar takip etmelerini işaret etti.

Ellerinin üzerine oturarak bacaklarını salladı, büyükbabasının ne diyeceğini merak ediyordu. İçinde bir itiraf oluşuyordu ve onu tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen iyi bir kızsın, sevgili Svalla'm," dedi kral, onu çok Şaşırtarak. Sesi üzgün geliyordu ama bu alışılmadık bir Şey değildi. "Ama onu çok özlüyorum." Kral uzun bir nefes verdi ve tüm vücudu sarkmış gibiydi. "Özür dilerim."

Silla ona Şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir cana karşılık bir can," dedi kral. Elinde bir bıçak parladı.

Boynunda keskin bir acı hissetti ve her Şey bir anda ısındı ve soğudu. Fallgerd aniden oradaydı, Büyükbaba'yı yere devirdi ve muhafızlarının geri kalanı etrafta dolanırken korkunç bir yaygara koptu.

Silla'nın gözleri irileşti, her Şeyi kavrarken ağzı açık kaldı. Beyaz saplı bir bıçak kaldırım taşlarına düşmüştü ve ona sertçe baktı. Bıçakta Şeytani bir Şeyler vardı, iğrenç, korkunç bir varlık ondan havaya yayılıyordu. Ucu kırmızıydı ve ılık bir damla boynundan aşağı damlayarak elbisesini ıslattı.

Bir cana karşılık bir can, diye fısıldadı biri kulağına.

"Ne?" demeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Boynundaki sıcaklık karnına doğru yayılıyordu ve yukarı uzandığında küçük eli kanla sıvanmıştı.

Fallgerd oradaydı ve öfkeli görünüyordu. Kız geri çekildi ama adamın sesi yatıştırıcıydı.

"Şimdi sus Prenses," dedi yumuşak bir sesle ve elini kızın boynuna koydu. Prensesin görüşünde küçük ışıklar süzülüyordu, tıpkı etrafta dans eden flita gibi. "Bir şifacı yolda ve seni iyileştirecek. Ama elimi boynunda tutmam ve sakın kalman gerekiyor. Bunu yapabilir misin, Svalla?"

Başını sallıyor, Fallgerd'e bakıyor ve anlamaya çalışıyordu. Etrafta korkutucu ve ürkütücü sesler vardı ama Fallgerd oradaydı ve onun yüzüne, sesine odaklandı. Görüşünün kenarları karardı, sanki gece her tarafı kaplıyordu.

"Kral öldü," diye bağırdı biri. Ve sonra karanlık mutlaktı.

Bölüm Elli Sekiz

SUNNAVÍK

Saga Ana'yla konuşmak için giderek daha da çaresizleşiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Şahin kulesine gizlice gitmek son haftalarda daha da zorlaşmıştı. Ama Thorir artık her adımında onu takip ettiğinden, bu düpedüz imkânsız gibi geliyordu.

Ama Saga Ana'ya haber vermek zorundaydı. Sadece Uppreisna'ya Kara Pelerin'in kimliğini bildirmesi gerekmiyordu, Signe artık Saga'nın onun işlerine karıştığını bildiğine göre, Saga Askaborg'dan kaçışını planlamaya hevesliydi. Uzun zamandır kaçmak gibi bir ihtimal yoktu. Durumu nedeniyle Saga dışarıya adım atamıyordu. Ama Ana'nın ektiği tohum -ve bu çabaya yardım etmeye istekli başkalarının da olduğunun farkına varması- zihninde çiçek açmıştı.

İnfazlardan kaçınmak için nedenler düşünerek geçirdiği bir günün ardından Saga başka seçeneği olmadığını biliyordu. Signe'yi yatıştırmak için katılmak zorunda kalacaktı; ailesiyle aynı sütunlar üzerinde öldürülen diğerlerini izlemek zorunda kalacaktı. Sahip olduğu tüm azim ve kararlılığı bir araya getiren Saga, yıkılmayacağına dair kendine söz verdi.

Thorir, Saga'nın çukurlara zamanında varmasını sağladı. Düzinelerce granit sütunun taşıdığı geniş çatısıyla çukurlar bir zamanlar soğuk kış mevsiminde toplanma yeri olarak işlev görüyordu. Tribünler, düz taş sıraların düzinelerce yükseğe tırmandığı, toprakla dolu merkezi arenayı çevreliyordu.

On yedi yıl boyunca buradan uzak durmuştu.

Babasının yönetimi altında, *çukurlar ring*, kutlamalar için dostça bir toplanma yeri olmuştu. Saga dövüş müsabakalarından at gösterilerine, Güney Kıtası'ndan gelen ve vücutlarını imkansız şekillerde bükten göstericilere kadar her şeyi izlediğini hatırlıyordu. Burası en fakir Íseldurluların bile birkaç saatliğine eğlenebildiği bir yerdi.

Urkanlar en iyi yaptıkları şeyi yapmış, burayı harap etmişlerdi.

Şimdi şiddet kokuyordu, toprak zemine V şeklinde üç sütun çakılmıştı. Burası Volsik taraftarlarının götürüldüğü yerdi; halkın katılımının zorunlu olduğu rahatsız edici gösterilerde işkence gördükleri yer.

Beş yaşındayken Saga neyse ki bu tür olayların dışında kalmıştı ama bu onu sarayda dolaşan fısıltılardan korumamıştı. Çiğ ete bulanıp Ivar'ın evcil ayıları ve tazılarıyla birlikte çukurlara gönderilen iyi insanları duymuştu. Bir ay boyunca aç bırakıldıktan sonra Ivar'ın silahlı maiyetiyle yüzleşmek için çukurlara itilenleri duymuştu. Bazılarının sütunlara yayıldığına, ölümün merhameti için yalvarana kadar günler, haftalar boyunca yüzlerce kesik uygulandığına dair hikayeler vardı.

Soylular kürsüde ve etrafındaki tribünlerde otururken, Sunnavík'in köylüleri arenada kaldı. Ve Saga çukurların toprak zeminine adımını attığında, onu izlemek için döndüler. Kendini ilerlemeye zorladı. *Tepki yok*, diye hatırlattı kendine, içindeki soğuk yeri arayarak.

"İleri," diye homurdandı Thorir, eli kürek kemiklerinin arasına sıkıca bastırılmıştı. Toplanan kalabalık dağılırken sessizleşti, aralarından geçerken gözler ona dikildi.

Sütunların yanından geçerken, kalbi kaburgalarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Kendini ilerlemeye zorlayan Saga ifadesini nötr tuttu. Kapana kısılmamıştı. Her tarafta halka açık çıkışlar vardı. Nefesini düzenlemeye çalıştı ama her nefes kısa ve düzensiz geliyordu.

Arena zemininde sadece kısa bir yürüyüş olmasına rağmen, sonsuzluk gibi hissetti. Başı bu alanın açıklığıyla dönüyor, avuç içleri terden kayganlaşıyordu. Ama sonunda kürsüye ulaştılar. Saga'nın talihsizliğine bakın ki, kürsü merkezi bir konumda ve hafifçe yükseltilmişti, sütunları en iyi gören yerdi. Merdivenleri tırmandı. Platformu geçti. Nişanlısının yanındaki sandalyeye yerleşti. Sonunda nefes verdi.

Signe çok geçmeden çukurlara girdi, bir çift iri savaşçı kalabalığı yararken, ona eşlik eden kadınlar fildişi elbisesinin kuyruğunu tutuyordu. Elllerinde siyah obsidiyenden parıldayan taşlar tutan daha fazla insan çukurlara akın etti.

Çıkışları tekrarlayan Saga, artan beklentiyi görmezden gelmeye çalıştı. Solundan gelen bot sesleri ve yumuşak selamlar düşüncelerini böldü ve araştırmak için döndüğünde Saga'nın bakışları derinliksiz yeşil gözlere kilitlendi.

Rurik ona bir bakış gönderdi ve Saga hemen anladı; bu aptal onun yüzünden buradaydı. Oturmayı reddederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve kürsüyü tribünlerden ayıran taş duvara yaslandı. Bir süre sonra Rov da ona katıldı, hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi ve Saga döndüğünde Klaernar'ın üç kişiyi sütunlara doğru sürüklediğini gördü. Demir dizginlerle ağızları bağlanmış olan mahkûmlar, kollarını iki yana açarak V şeklindeki sütunlara bağlanmıştı.

Dünyaya karşı sertleşmiş bir kaya gibi olacaktı. Görecek ama hissetmeyecekti. Saga'nın bakışları boş bir şekilde mahkûmun üzerine düştü. Başka tarafa bakmayacak, irkilmeyecek ve-

Hayır. Hayır.

Saga nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Ortadaki kadına bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Son gördüğünde kararlılıkla dolu olan o kusursuz kahverengi gözler şimdi demir bir dizginle çerçevelenmişti.

Hayır. O değil.

Ama ne kadar çok kez görüşünü temizlemeye çalışsa da, ne kadar çok dua etse de hiçbir şey değişmedi. Ana'ydı.

Ona umudu tattıran Ana'ydı.

Başkasının kız kardeşini sütunlardan kurtarmak için her şeyi riske atan Ana.

Saga'nın bir haftadan uzun süredir temas kurmaya cesaret edemediği Ana.

Yüzündeki kan çekildi. Nasıl olmuştu? Çok dikkatli davranmışlardı. Ana *nasıl* bulunmuştu? Kalabalığın gürültüsü boğuklaştı, sanki suyun altına dalmış gibiydi. Zorla nefes aldı, akşam yemeği midesinde çalkalanıyordu. Saga düşünmeye çalıştı, bir plan yapmaya çalıştı ama nafile. Her seçenek onu ölüme götürüyordu.

Ana'yı kurtaramazdı.

Farkındalık Saga'nın içine sızarak kanını dondurdu. Thorir onun cezası değildi, bu infaza katılmak da öyle.

Onun cezası Ana'ydı.

Saga, isyanının bedelini ödeyecek olanın *kendisi* olduğunu düşünerek ne kadar da aptallık etmişti. Saga, Signe'nin daha keskin bıçakları olduğunu bilmeliydi.

onları nasıl kullanacağını biliyordu. Dudaklarını zorla kapattı -yüzündeki paniği silmeye çalıştı. Gözleri Ana'nın kilerle kilitlendi, geniş ve korkulu.

Baş Gothi içeri girmişti ve büyücülük suçlamalarını okuyordu ama sözleri Saga'nın kulaklarına ulaşmadı. Bakışlarını Ana'nın üzerinde tuttu, dehşet denizinde sakinleştirici bir çapa olmaya kararlıydı. Yapabileceği tek şey buydu. Son bir iyilik hareketi.

Bir şey onu çekiştirdi, belki de içgüdüsel ve Saga düşünmeden zihinsel bariyerlerini indirdi ve Duyularının uyanmasına izin verdi. Sarsıcı bir gürültü duvarı üzerine çöktü, öfkeli kalabalığın düşünceleri yoğun ve acımasızdı, her taraftan içeri doluyordu. Çok gürültülüydü, şiddet dolu düşünceleri kafasını karıştırıyordu.

Öldürün şu pisliği.

Bu işi bitirelim. Bunu

kanla ödemeliler.

Saga bu tedirgin edici düşüncelerin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı, bunun yerine kaostan içinden ona doğru uzanan Ana'ya odaklandı.

Her şeyi tekrar yapardım. Hiçbir şeyden pişman değilim. Yapılacak en doğru şey buydu.

yap

. Ana'ydı. Saga ipliği kavradı ve kendisine doğru çekti.

Ana, diye düşündü. Ana, özür dilerim. Bu benim hatam.

Ama Ana duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Gothi damarını kesti, Bir fincanda yavaşça çiseleyen kıpkırmızı damlaları topluyorum. *Kız kardeşimi göreceğim. Sonunda eve, onun yanına gidiyorum.*

Saga'nın eli ağzına gitti.

Gothi'nin sesi, "Şimdi kararınızı verebilirsiniz," diye duyuldu ve kalabalık ileri atıldı.

Saga tüm gücüyle Ana'nın bilincinin ipliğine tutundu, düşüncelerin şiddetli akışı boyunca onu kavradı. Bir şey koptu, iplik gevşedi ve Saga onu yumak haline getirerek kalbinin sıcaklığına tuttu.

Taşlar fırlatıldı ve Saga kalabalığın tezahüratlarının, taşların gümbürtüsünün, kemik ve kıkırdak çıkırtılarının uzaktan farkındaydı.

Bir taş Ana'nın karnının en yumuşak yerine isabet etti ve Saga'nın ortasından acı fışkırdı. İnançsızlığı içinden geçerken hırıldadı -Ana'nın yüzünde en ufak bir irkilme bile yoktu. Büyük bir taş Ana'nın omzuna mide bulandırıcı bir şekilde çarptığında acı Saga'nın içine saplandı.

Saga dişlerini sıktı. Ana'nın gözleri boştu, yüzü sakin ve huzurluydu. Sivri bir taş yüzünün yan tarafına çarptı ve Saga'nın görüşü patladı, acı kafatasını kesti ve varlığının her parçasını tüketti. Ana'nın ipliği, bir okyanus dalgasının süpürdüğü ayak izleri gibi kayboluyordu. Ama Saga tutundu, bırakmamaya kararlıydı.

Sandalyesinin kollarını kavrayan Saga, acı göğsüne, leğen kemiğine, yüzüne, omzuna çarparken Ana'nın boş bakışlarını tuttu. Vücudu yanıyordu, bir ısı ve acı patlaması kalabalığı, gürültüyü, kürsüyü, sütunları yok ediyordu. Çukurda sadece Saga ve Ana vardı, Ana'nın ipliğinin son kırıntıları da sonunda yok olana kadar soluyordu.

Acı ani bir parıltıyla yok oldu, görüşü geri geldi. Ana'nın başı yana düştü ama kalabalığın kana susamışlığı dinmemişti. Saga son enerjisiyle bariyerlerini tekrar yerine ördü ve sandalyesine yığıldı. İnfaz dayanılmaz bir sonsuzluk boyunca devam etti, ta ki son taş atılana ve üç kadın kanlar içinde ve gevşek bir şekilde asılı kalana kadar.

Artık her şey bitmişti. Artık acı hissetmeyeceklerdi. Ve Ana yakında kız kardeşiyle birlikte yıldızların arasında olacaktı.

Saga gözyaşlarını uzak tutmak için gözlerini kapattı. Ağlamayacaktı. Kraliçeye böyle bir zafer bahşetmeyecekti. Ama kalabalığın sesi azalırken, Saga yüzünün yan tarafında bir karıncalanma hissetti. Gözleri açıldı ve sağa doğru kayarak Signe'ninkilere kilitlendi.

Kraliçenin dudakları yukarı kıvrıldı.

Saf nefret Saga'nın omurgasından aşağı damladı ve midesinde birikti.

"Saga?" diye sordu Bjorn, Saga'nın bakışlarını Signe'den ayırarak. "Burnun kanıyor." Bjorn ona bir kare keten uzattı. Saga titreyen elleriyle kanayan burnunu sildi.

"İyi misin?" diye sordu. "Hasta gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye tersledi ve keteni burnuna tutarken gözlerini kapattı. Pişmanlığını yuttu, keşke ona karşı daha yumuşak davransaydım diye düşündü. Derin derin nefes aldı. Yavaşça dışarı verdi. Yükselen paniğini yatıştırmaya çalıştı.

Yanında bir hareket oldu. Kraliyet ailesi gidiyordu. Saga dengesini sağlamak için sandalyeye tutunarak ayağa kalktı. Tanrım, uzanması gerekiyordu. Çıkışa doğru ilerlerken gözleri Rurik'e takıldı. Okunamaz bir ifadeyle ona bakarken çizilmiş kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. Ama sonra duvarı itti ve Rov'u takip ederek merdivenlerden inip çukurdan çıktı.

Saga uyuşuk bir şekilde Bjorn'un peşinden gitti, hareketleri sanki hakarete uğramış gibi yapmacıktı. Bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Saga kendi ayakları üzerinde odasına nasıl döndüğünü hatırlayamıyordu. Yatağına yığıldı ve rüyasız bir uykuya daldı.

Ta ki ertesi sabah Thorir kapısını çalıp ona günlük yemek için giyinmesini emredinceye kadar.

Bölüm Elli Dokuz

KALASGARDE

Rey başparmağını Harpa'nın baltasının yeni bilenmiş bıçağında gezdirdi. Harpa'nın mutfak bıçakları, hançerleri ve eline geçirebildiği diğer tüm bıçaklar gibi bu bıçak da ölümcül bir noktaya kadar bilenmişti. Yine de çeliği bileme taşının üzerinden ne kadar geçirirse geçirsin, Rey göğsündeki sıkıntıyı hafifletemiyordu.

Güneş Kar Mızrağı'na doğru alçalıyor, eğik ışık Harpa'nın bahçesini keskin gölgeler içinde bırakıyordu. Ses yoktu. Ses yok.

Hâlâ uyuyor olmalıydı.

Dişlerini sıkarak kulübeye doğru yürüdü. Bu kadarı yeterdi.

Mead salonundan büyükannesinin evine koştuğundan ve Silla'yı Jökull'a gönderdiğini öğrendiğinden beri ruh hali kötüydü. Rey Harpa'ya kuşkuyla bakmıştı. Büyükannesinin öğrencilerine hangi yöntemleri uyguladığını çok iyi biliyordu; ne de olsa Rey'e çıraklarına tehlikeyi tattırmanın faydalarını öğreten Harpa'ydı. Ve eğer Rey bir ya da iki vampir geyiğin Bloodaxe Tayfası'nın daha acemi üyelerine saldırmasına izin vermişse, bu yeterince iyiydi.

Ama burası Eisa-tanrıların lanetlediği-Volsik'ti ve buralarda avlanan bir dev-tanrıların lanetlediği-yılan vardı. Büyükannesinin bu kadar akıllıca düşünebilmesi için nasıl bir kafa travması geçirmiş olması gerektiğini anlayamıyordu.

Silla'yı Harpa'nın arazisinin yakınındaki ormanda tökezlerken bulduğunda, kötü ruh hali saf, yakıcı bir öfkeye dönüşmüştü. Alnı terden kayganlaşmış, dudaklarından tutarsız kelimeler dökülmüştü.

Ve onu çılgınca bir yara için ararken, botunun arkasındaki bir delikten başka bir şey bulamamıtı. İlginç bir şekilde, Vig'le birlikte dıkda buldukları die ait olamayacak kadar küçüktü.

Onu Harpa'nın evine götürüp çizmesini çıkardıktan sonra kaşları birbirine çarptı. Sığdı ama kadın titriyor, aynı şeyi tekrar tekrar mırıldanıyordu.

"Kral ld."

Ivar'ı mı kastediyordu? Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Rey gözlerini dağ a dıktı, Jökull'un buzdan kalkanları ağaçların arasından parlıyordu. Oraya hücum etmek ve ona bunu yapanı bulmak istiyordu. Yine de kafası karımıtı... kafası karımanın da ötesinde. Bjalla'nın tarif ettiğ i dev yılan olsaydı, kesinlikle bu hikâyeyi anlatacak kadar yaayamazdı.

Kapıyı iterek içeri girdiğ inde Silla'nın uyuduğ unu gördü ve midesi daha da düğümlendi. Rey'in onun uyanmasına ihtiyaı vardı. Onun iyi olduğ unu bilmeye ihtiyaı vardı.

Harpa gölgelerin arasından çıktı ve Rey'in dişleri öyle bir sıkıldı ki neredeyse kırılacaktı.

"O uyuyor, Reynir. Bırak dinlensin."

"Dinlenmesine izin verecek vaktimiz yok," diye hırladı. "Orada ne grdğ ünü bilmeliyim. Yılan olup olmadığ ını bilmeliyim."

Harpa dokuma kemerini sıktı, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. "Zaman alacak," dedi usulca. "Kaos büyüsü hissi veriyor, bedeninde dzensizliğ e neden oluyor. Ama üzerinde kalıcı bir etkisi yok ve birkaç saat içinde geçmesi gerekiyor."

"Ne dndğ ünü bilmiyorum," diye mırıldandı.

Büyükannesi bir an sessiz kaldı. "Tuhaf iplikler gördüm. Jökull'dan gelen dokumalarda bozulmalar," diye itiraf etti Harpa. "Bunun bir vampir geyiğ i olabileceğ ini ve onun Kırıcı yeteneğ ini ortaya çıkarmada yardımcı olabileceğ ini düşündüm."

Rey'in akakları zonkluyordu. "Eisa Volsik, Harpa."

"Belki de riskliydi," diye itiraf etti büyükannesi. Onun alışılmadık suçluluk itirafı karşısında çok olan Rey'in gözleri Harpa'ninkileri buldu. Tanrım, ama Kristjan'ınkilere o kadar benziyorlardı ki... Gne ıığ ı doğ ru açıyla vurduğ unda bal gibi yumuşak bir kehribar tonu. Bakılarını zorla kaçırdı.

"Bana kızg ınsın," diye gzlemlledi Harpa ve bir şekilde onun artık Silla'dan bahsetmediğ ini anladı.

Rey ocağa döndü ve Rykka'nın alevler içinde dans edişini izledi. Dönüp dururken dumanlı kanatlarının içinde korlar patlıyordu.

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi Harpa. "Kendime kızgıyım."

Rey'in kaşları birbirine çatıldı ve döndü.

Üstündeki elbise küçük bedenini yutuyordu ve Rey boynunun zayıf hatlarını, kaşındaki olukları inceledi. Harpa her zaman bir güç kalesi gibi görünmüştü; dokunulmaz ve yıkılmaz. Ama şimdi, heybetli büyükannesi *yaşlı* görünüyordu. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle, Reynir. Korkarım bunu hak ediyorum."

Öfke midesini yakıyor, elini yumruk yapıyordu. "Sen bencildin. Sadece kendini düşünüyordun."

Harpa yüzünü buruşturdu ama bu onu tatmin etmedi.

"Onu kontrol etmeliydin. Görmeliydin..." Uzun bir nefes aldı. Sertçe dışarı üfledi. "Beni çağırmalıydın."

Harpa başını salladı. "Göndermeliydim." Büyükannesi bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda duygularla parlıyordu. "Çocukken yetişkinlerin her şeyi bildiğini sanırsın. Ama sonra yaşlanırsın ve gerçeği anlarsın. Hepimiz beceriksiz aptallarız."

Rey gözlerini kırptırdı.

"Keşke başka türlü yapsaydım." Harpa'nın bakışları, Silla'nın koyu renk buklelerinin bir yastığın üzerine yayıldığı yatağına kaydı. "Annelik hiçbir zaman bana göre değildi ve çocuklarım büyüdüğünde rahatladığımı itiraf etmeliyim. Askaborg'da bir yer aldım, genç Galdra'yı eğittim ve Dokumacı yeteneğimi krallığımı daha iyi hale getirmek için kullandım. Sanki kaderimde olan şeyi bulmuşum gibi hissettim."

Harpa derin bir nefes aldı. "Ama sonra savaş oldu. Kral Kjartan, Íseldur'un düşmesi halinde atalarımızın hikâyelerini koruyabilmemiz için Dokumacıların çoğunu krallığın en uzak köşelerine gönderdi. Kral bilge bir adamdı, her ne kadar ben öyle görmesem de. Akranlarım ön saflarda savaşıırken, ben kuzeyde saklanmaya mahkûm edilmişim. Yapılacak onurlu bir şey gibi görünmüyordu. Her gün güneye hücum etmeye karşı savaştım. Sen ve Kristjan benim himayeme girdiğinizde, ben... acı çekiyordum. Küskündüm. Size iyi bir anne olamadım ve bunu biliyordum."

Rey'in içinden şaşkınlık geçti ve hayatında ilk kez en ufak bir anlayış pırıltısı hissetti.

"Kardeşini özlüyorum," diye itiraf etti. "Onu her gün özlüyorum, Reynir. Bahçede oturup kuşlara yem veriyorum ve Kristjan'ı yanımda hayal ediyorum."

bir tane."

Duygu Rey'in boğazını tırmaladı ama onu geri çekmeye zorladı. "Kuş evleri," diye mırıldandı.

"Onları Kristjan için yaptırdım," dedi Harpa, onu izleyerek. "Yaşlı büyükannesini ziyaret etmek için bir nedeni olsun diye. Ne kadar üzgün olduğumu bilsin diye."

Rey göğsündeki yanmayı silmeye çalıştı.

"Zamanda geri gidip Kristjan'ın yanında olamam. Ama senin için orada olabilirim." Harpa yutkundu. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Reynir. Mutlu olmayı hak ediyorsun." Bakışları yatağa kaydı. "O senin için iyi biri."

Rey rahatsızlık içinde kıpırdandı.

"Geldiğinden beri sende değişiklikler görüyorum. Daha çok gülümsüyorsun."

"Bunu yapamam," diye mırıldandı Rey, bir elini yüzünde gezdirerek. "Yapamam-" *onu kaybetti, sözünü* bitiremedi.

Ama büyükannesi onu anlıyor gibiydi. "O iyi olacak. Zehri vücudundan atması gerekiyor sadece. Ona bir saat daha verin. Uyanmadıysa, onu uyandırırız ve cevaplarını alırsın."

Rey sadece homurdanabildi. Midesi burkuluyor, bükülüyor, düğümleniyordu. "Sana göstermem gereken bir şey var Reynir," dedi Harpa, onu düşüncelerinden kopararak. Onu odanın arka köşesine, dokuma tezgâhının duvara yaslandığı yere çağırdı. Üzerinde griler ve siyahlardan oluşan, kısmen dokunmuş bir duvar halısı asılıydı.

"Nedir bu?"

"Karanlık iplikler," diye mırıldandı Harpa kaşlarını çatarak. "İlk olarak Jökull'da hissettiğim karanlık bugün daha da büyüdü. Bu krallığın başka yerlerinde de toplanıyor. Henüz anlamını bilmiyorum."

Dokumayı inceledi ve ne ortaya çıkaracağını tahmin etmeye çalıştı. Goblenin sol tarafında koyu bir kıvrım vardı ve onu incelemek için daha da yaklaştı. "Bu bir yaprak mı?" diye sordu.

Harpa'nın yanıtı "Belki de," oldu. Bakışları uzaklaştı. "Dokumaya devam etmeliyim. Hangi sırları açığa çıkarması gerektiğini keşfetmeliyiz."

Odanın öbür ucundan gelen bir öksürük Rey'in dönmesine neden oldu. Orada, yatakta, gözlerini ovuşturan Silla oturuyordu. Hemen onun yanına koştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyisin," dedi ona -kendine de söyledi. Ve Rey saatler sonra ilk kez nefes alabildiğini hissetti. O iyiydi.

Ama gözleri onunkilerle buluştu, korkudan irileşmişti. "Jökull'un mağarası. Geri dönmeliyiz!"

Altmışını Bölüm

Malla ve Marra ay ışığını Kalasgarde'ın Arnavut kaldırımli sokaklarına yayarak yükselmeye başlamıştı, Silla da Rey'i bal likörü salonuna kadar takip etti. O kadar durgun, o kadar sessizdi ki sanki tüm köy nefesini tutmuş gibiydi.

Silla da nefesini tutmuştu. Uppreisna'yla -kendisi gibi diğerleriyle-tanışmak üzereydi. Gerçeği paylaşacak, onlara mağaraları ve mağaralarda gördüklerini anlatacaktı. Kalbi göğsünde, şakaklarında şiddetle çarpıyordu. Zehir neyse ki etkisini göstermişti ama yine de bir miktar baş dönmesi devam ediyordu.

Uyanışından sonraki süreç tam bir kasırgaydı. Harpa ve Rey'e her şeyi anlatmıştı; Jökull'un üssündeki mağarayı, yılan yavrularını, uçurumu ve o tuhaf, kötü niyetli sesi.

"Karanlık iplikler... bu kaos büyüü," diye mırıldandı Harpa, Silla'nın bileğindeki nabızı test ederken. "İlk hissettiğimden çok daha uğursuz geliyor. Tek başına geri dönme."

"Uppreisna toplantısı bu gece," demişti Rey. "Galdra'yı davamız için bir araya getirebiliriz-"

"Onlara gördüklerimi anlatacağım," dedi Silla, kürkleri geri çekip yataktan kalkarak. Cebinden Váli'nin pelerin iğnesini çıkarıp Rey'e uzattı. "Onlara bunu göstereceğim."

"Uçurum," diye mırıldandı Harpa, dokumasına bakarak. "Kaos büyüü... buz ruhları... karanlık iplikler. Birbiriyle bağlantılı olmalı. Yılanın kaynağı uçurum olabilir."

"Onu kapatacağız," diye sözlerini tamamladı Rey.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Silla. "Yaratıkları görmüş birine ihtiyacınız var. Onların zehrini ve uçurumun nerede olduğunu bilen birine."

Rey'in koruyucu dürtüleriyle savaşını izlemiş ve ona yine hayır demesinden korkmuştı. Ama Rey endişesini bastırmış ve başını sallamıştı.

 nce bal likörü salonu. Silla bunu yapacaktı. Vücudu beklentiyle karıncalandı ama midesi endişeyle d   mlendi. *O değil, diye* kafasına vurdu. *Hazır değildi.* Ama o kaledeki Saga'yı düşündü; o mağaranın arkasındaki V li ve  strid'in cesetlerini düşündü.

Hazır olsun ya da olmasın, Eisa olma zamanı gelmişt .

"B l nm   Kafatası mı?" diye sordu tabelaya yüzünü ek iterek. "Bu isim susuzluk hissi uyandırmıyor."

Rey kapıya vurdu. "Sanırım siz buna iğrenç derecede neşeli bir Şey derdiniz. Hearthfire's Shelter." Durakladı. "Seni tanıdığım kadarıyla, içinde bir hayvan olacağına eminim. Köpüklü Tilki-"

"Ne eli Tavuk!" dedi Silla ne eyle.

"Akıllı başında hiçbir savaşçı böyle bir yerde görülmez," diye mırıldandı Rey. Ona yan gözle baktı. " yi olacaksın, G n    . Çok fazla konu mamaya  alı ."

Silla'nın keskin cevabı, bal likörü salonunun kapısının bir aralık açılıp bir çift mavi gözün ortaya çıkmasıyla kesildi.

"Galtung," diye derin bir erkek sesi geldi. "Bir asır oldu."

"Gerçekten de öyle," dedi Rey. " yi kar ıla malar, Erik. Kefil olabileceğim bir misafir getirdim."

Kapı genişleyip geniş omuzlu sarı ın bir adam ortaya çıkarken tahta ta a sürtündü. Silla'nın gözleri adamın yumru unda sıkıca tuttuğu hevr t'e kaydı ve yana ını  i nedi.

"Bu Silla," dedi Rey. "Silla, Erik."

Erik onun gülümsemesine karşılık vermedi. "O buralı değil." "Hayır."

"Peki sen kaç yıldır buralarda değilsin... sekiz yıl mı?" "Be ." Rey ters ters baktı.

Erik, Silla'ya bir kez daha bakarak, "Bunca yıl sonra, tam da Şüpheli Şeyler dönerken, bilinmeyen biriyle d nmen garip," dedi. "Bu his hiç hoşuma gitmiyor. Ama buna K lf karar verecek." Neyse ki Erik kenara çekildi ve B l nm   Kafatası'na girmelerine izin verdi.

Silla, Rey'i bal likörü salonuna kadar takip etti, tüm gözler onların üzerindeydi.

"İki adam ön tarafı gözetliyor -Erik kapıda, diğeri de sokağın gölgelerinde," diye açıkladı Rey, kaşları çatık bir kadına selam vererek. "Eğer bir sorun çıkarsa, bir arka kapı ve barın altında çıkış tünelleri olan bir mahzen var."

Silla'nın endişeli bakışları karşısında Rey, "Kalasgarde'da hiç sorun çıkmadı," diye ekledi. Ama söylenmemiş sözleri duymuştu -başka yerlerde de sorun çıkmıştı. Çünkü bu toplantı yasaktı. Bu odadaki insanlar sadece saklanarak yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda Kral Ivar'a karşı aktif bir şekilde entrikalar çeviriyorlardı. Birdenbire Erik'in şüphesi tamamen doğru gibi geldi.

Tüm bal likörü salonlarında olduğu gibi, sıra sıra dizilmiş ziyafet masalarından odun dumanı ve idrarla karışan bira kokusu yayılıyordu. Yukarıda, demir avizeler sertleşmiş savaşçıların üzerine titrek bir ışık saçıyordu - Silla'nın tahminine göre iki düzine. Vig ve Runný'ye el salladı ama Rey onu onların yanından geçirip odanın önüne götürdü.

Uzun masanın ortasında iri yarı bir savaşçı oturuyordu; parıldayan kahverengi kafa derisi, çenesini kaplayan kalın siyah sakalıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Silla'yı sert, sinir bozucu gözlerle izliyordu, sanki her küçük ayrıntıyı analiz ediyordu. Bu, diye düşündü, Kálf olmalı. Gözleri adamın soluna kaydı ve siyah sakalında tek bir beyaz çizgi olan soluk tenli bir savaşçıya takıldı. Onu hemen tanıdı - Freydis'i Harpa'nın evine taşıyan Hef. Kuzeni Ketill'in ona baltayla saldırdığı Hef.

"Kálf," dedi Rey hızlıca, Silla'yı öne doğru çekerek. "Bu Silla. Ona kefilim."

Savaşçılar Kálf ve Hef'in iki yanında sıralanmış, hepsi de belirgin bir şüpheyile onu izliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," demeyi başardı.

Kálf Rey'e sert bir bakış gönderdi. "Kendini tanıtman neden bu kadar uzun sürdü Galtung? Söylentilere göre *haftalardır* buradaymışsın."

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi Rey dikkatle. "Kimliğim ortaya çıktı ve saklanmak zorunda kaldım."

"İlginç," dedi Hef ekşiyerek, "Vig'in bizim için temin ettiği mektupta senden hiç bahsedilmiyor." Bir parşömen parçası çıkardı ve kelimeleri yavaşça okudu. "*Bir Galdra için konaklama, Ashbringer.*"

Silla, Kálf'tan Hef'e bakarken avuçları terlemeye başladı. Bu bir toplantıdan çok bir sorguya benziyordu.

"Geldiğinden beri pek çok tuhaf olay oldu Galtung," dedi Kálf. "Ve şimdi karşımızda durmuş, yalan söylüyorsunuz-"

Rey huzursuzca kıpırdandı. "Ben tek bir yalan söylemedim-"

"Yarı gerçekler de yalanlar kadar iyidir, Galtung," diye çıkıştı Kálf.

"Açıkla kendini.

Ve Ketill ile başla."

Rey boğazını temizledi. "Silla'ya saldırdı ve ben de onu durdurmak zorunda kaldım."

Kálf'ın ağır bakışları Silla'ya dikildi, kaşları birbirine yaklaştı. "Peki neden böyle bir şey yapsın ki? Ketill'in en keskin baltalara sahip olmadığını biliyorum ama onun bile bir sebebi olmalıydı."

Silla'nın kalbi küt küt atıyordu. Şimdi kimliğini açıklamasının tam zamanıydı.

Ama kelimeler boğazında düğümlendi.

"Silla yılanları gördü," dedi Rey, konuyu değiştirmeye çalıştığı belliydi. "Jökull'un altında yavruların yuvalandığı bir mağara keşfetti. Kuzeye zarar vermeden önce onları yok etmek için sizden yardım istemeye geldik."

Kálf birasından uzun bir yudum aldı ve bıyığındaki köpükleri sildi. "Birden fazla, öyle mi? Kafanı mı vurdun, Galtung? Tıpkı Gri Kilitler gibi konuşuyorsun."

"Rey doğru söylüyor." Silla cebini karıştırıp Váli'nin pelerin iğnesini çıkardı. "Bunu Jökull'un altındaki bir mağarada, benim iki katım büyüklüğündeki buz yılanları tarafından kovalanmadan önce buldum."

Kálf Silla'yı soğuk ve sert bir bakışla değerlendirdi, bakışları tekrar Rey'e kaydı. "Bu *kızın* bu yılanlarla yüzleştigiğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

Silla öfkeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben yirmi kış gördüm, bu da beni yetişkin bir kadın yapar."

"Onu hafife alma hatasına düşme Kálf," dedi Rey alçak bir sesle. "İlk tanıştığımızda ben de aynı hataya düştüm ve o bana yanıldığımı sayamayacağım kadar çok kez kanıtladı."

Kálf'ın gözleri Silla'yı incelerken kısıldı. "Nereden geldin sen?"

Şimdi. Kimliğini şimdi açıklaması gerekiyordu. Ama içi isyan ediyordu.

O değil, o değil! diye bağırıldılar. Silla ancak "Skarstad," diyebilirdi. "Seni buralara getiren nedir?"

"Güvenlik. Klaernar'dan bir sığınak."

Kálf'ın kalın parmakları masanın yaralı yüzeyine vurdu. "Kralın Pençeleri'yle başın belaya girdi, değil mi? Ne yani, sütundan mı kaçtın?"

"Onun gibi bir şey." Kommandor Valf'in ezilmiş kafatasının görüntüsü zihninde parladı ve midesinde bulantıya neden oldu.

"Ve Skarstad'dan Kalasgarde'a tek başına mı kaçtın?" Kálf'ın gözleri alaycı bir eğlenceyle doluydu.

"Yardım aldım," dedi sinirlenerek.

"Harpa ile antrenman yapıyor," diye araya girdi Rey.

Kálf bu açıklama karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Harpa'nın artık çırak olmadığını sanıyordum."

"Silla özel biri. Harpa'nın ilgisini çekti."

Sarışın savaşçı soluk dirseğini masaya koydu. "Sezgilerin ne tatlım?"

"Ashbringer," diye sertçe cevap verdi Rey. "Ve seni temin ederim Rannver, o hiç de tatlı biri değil."

Uzun masadaki adamlar buna kıkırdadı. Kálf hariç hepsi. "Aslında bizden biri olduğuna dair kanıt istiyoruz."

Rey'in cesaretlendirici bakışları karşısında Silla yutkundu. "Utangaç bir şey olabilir," dedi, ciddiyetsiz olmaya çalışarak. Ama karşısındaki savaşçılar hiç de eğlenmiş görünmüyordu. Silla iç çekerek kaynağına uzandı ve yumuşak bir nefes vererek onu damarlarına çekti.

Ön kolları soğuyup bembeyaz bir ışıkla dalgalanırken mırıltılar yükseldi. "Öğreniyorum," dedi Silla, nefesi havayı buzlandırıırken. "Hazırlama doğal olarak geldi, ama ifade..." Gözlerini kapadı, kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama onu izliyorlardı ve adını çoktan açıklamalıydı ve bu savaşçıları nasıl kendi amaçları için bir araya getireceklerdi...

Gözlerini açtığı anda, kürenin zayıf bir versiyonunu buldu ve küre hızla kristal buz parçalarına ayrıldı.

"İtiraf edeyim, Ashbringer'ın böyle bir yeteneğini hiç görmemiştim," dedi Kálf. "Ama *bununla* herhangi bir yaratıkla yüzleşmeyi başardığına inanamıyorum."

Silla galdurunu kalbine geri çekti ve ellerindeki soğuğu silkeledi. "Dediğim gibi, bu ürkek bir şey. Görünüşe göre yeteneğimi geliştirmek için daha fazla zamana ihtiyacım olacak."

Kálf onu kayıtsızca izledi. "Nasıl oluyor da yirmi kış gördün ve galdurunda daha yeni ustalaşıyorsun? Sanırım on kış kadar geç kalmışsın."

"Harpa, Silla'yı Jökull'a bir eğitim çalışması olarak gönderdi," dedi Rey. "Mağarayı keşfetti ve yaratığın yavrularıyla karşılaştı. Eşleşiyorlar

Bjalla Gray Locks tarafından sağlanan açıklama-"

"Bir delinin saçmalıklarına mı inanıyorsun?" diye alay etti bir kadın savaşçı. Koyu renk gözleri ve kahverengi ten rengi Kálf'inkiyle tıpatıp aynıydı ama yuvarlak yanakları ve saçlarının kısa, düzgün şekli onu diğerlerinden ayırıyordu. Silla kız kardeşi ya da yeğeni olduğunu tahmin etti.

"Evet, Mýr," diye yanıtladı Rey soğukkanlılıkla. "Anlıyorum. Yavruları avlamamıza yardım edecek yarım düzine savaşçı istiyoruz."

İsteği tam bir sessizlikle karşılandı.

"O zavallı kıcını neden buraya sürüklediğini hâlâ söylemedin Galtung." Hef ters ters baktı. "Kuzenimin neden toprakta soğuk yattığını da."

"Klaernar," diye homurdandı Rey uzun bir aradan sonra. "Kendimi ifşa etmeye zorlandım ve üzerlerinde benim resmim olan gravürler asıldı. Kuzenin" -Hef'e ters ters baktı- "kolay yoldan para kazanmaya çalıştı."

Hef kaşlarını çatı ama Kálf etkilenmemişti. Kálf, "Vig senin kalkan-evinden kandırıldığını söyledi," dedi. "Bu da demek oluyor ki, yine yarı doğruları konuşuyorsun Galtung. Ketill *onun* peşindeydi, değil mi?"

Söyle, diye ısrar etti Silla. *Ben Eisa Volsik'im*. Ama içi korkmuş bir geyik gibi donmuştu.

"Ve birkaç gün önce mezarlıkta bulunan cesetler. Görünüşe göre Kurt Besleyiciler. Onlar da *onun* için buradaydı, değil mi Galtung?" diye sordu Mýr.

Rey dişlerini sıkı ama cevap vermedi.

"Seni aptal adam," diye hırladı Kálf. "Ne yaptın sen Galtung? Neden krallığımızın köşesine bu kadar dikkat çektin?"

Tanrılar, ama bu adamı bir cesede saldıran kuzgunlar gibi gagalıyorlardı. Ve o orada durup buna katlanıyordu. Koruyucu. O bir koruyucuydu. Ve ona göz kulak olacağına yemin etmişti.

"Yeter!" diye haykırdı. "Haklısın. Ketill benim peşimdeydi. Kurt Besleyiciler de öyle."

Bütün gözler ona doğru kaydı. Silla'nın kalbi çılgınca çarpıyor, avuçları terden kayganlaşıyordu. *O değil*, diye bağıırıyordu içi. Ama düşüncelerini o yılanlara, Váli ve Ástrid'e yöneltmeye zorladı. Bunun bir başkasının başına gelmesini engellemeliydi. Rey'in botu onunkine değdi ve onun desteğini hissetti. Her zaman yaptığı gibi onu güçlendirdiğini hissetti. Teslim olma zamanıydı.

Kendi gerçeğine sahip çıkma zamanıydı.

Gözlerini kapattı. Uzun bir nefes aldı.

"Ben Eisa Volsik'im."

Sözleri aynı anda hem yüksek hem de sessizdi. Ama şüphelerin içine sızmasına izin vermeden önce Silla hikâyesini anlatmaya başladı.

Skarstad'la başladı. Bu insanlara Matthias-Tómas ile. Onlara Reykþjord'u, Rey'in arabasına tırmanışını, Skraeda'nın çılgınca takibini anlattı. Skutur'da yaşananları, gerçek adını keşfetmesini anlattığında salon tamamen sessizliğe gömülmüştü. Silla devam etti, onlara Kopa ve Istré'yi, Rey'le birlikte Kalasgarde'ye nasıl kaçtıklarını anlattı.

"Gördüğünüz gibi," diye bitirdi, "başka seçeneğimiz yoktu."

Bazılarının gözlerinde inançsızlık ve ihtiyat, bazılarındaki ise şaşkınlık görebiliyordu. Ve tamamen anlıyordu - Eisa Volsik'in uzun zamandır öldüğü düşünülüyordu. Gökyüzünün mavi olduğu kadar iyi biliniyordu.

"Bana ilk söylendiğinde ben de inanmamıştım." Silla kaba bir şekilde güldü. "Sanırım henüz tam olarak kabullenemedim. Ama açıklayamadığım çok fazla şey var. Babamın aldaticılığı ve kılıç kullanma yeteneği. Yara izim-" Gözünün yanındaki hilal şeklindeki ize dokundu. "Ve hayatım boyunca kız kardeşim Saga'yı hayal ettiğim gerçeği."

Silla birçok kişinin ikna olmadığını söyleyebilirdi. "Gerçeği söyledim ve yapabileceğim tek şey bu. Eğer bana inanmıyorsanız, sizi ikna etmek için söyleyebileceğim başka bir şey yok. Ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Uçan bir kedi de olsam, bu kuzeydeki sığınağınızın artık olmasını istediğiniz güvenli liman olmadığı gerçeğini değiştirmez."

Kálf ona sert bir bakış gönderdi ama o devam etti. "O yaratıklar yüzünden iyi insanlar öldü ve Rey dışında kimse bir şey yapmadı. O lanet olası dağın her yerinde ipucu aradı - dirseğine kadar dışkıya battı ve o şeyi tuzağa düşürmek için saçma bir düzenek inşa etti."

"Ve Vig!" diye seslendi Vig, bal likörü salonunun arka tarafından.

"Ve Yiğit Vig," diye ekledi şefkatle, Kálf'ın etrafını saran savaşçılara kaşlarını çatmadan önce. "Hikâyeme inanın ya da inanmayın. Gerekirse Rey'e karşı zehirli kinini tut. Ama Kalasgarde'ı korumak için bir şeyler yapmak isteyen varsa, o zaman şuradaki masada bildiklerimi anlatmak için bekliyor olacağım." Ve bu sözlerle birlikte, Rey'i de yanına çekerek ayağının üzerinde döndü. Bir kolunu Rey'in omzuna dolayarak onu kendine yaklaştırdı.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldadı saçlarına.

Vig'in yanındaki ve Runný'nin karşısındaki bankta kayarlarken Silla onların eğlendiğini hissetti.

"Kálfı susturmak için çok şey gerekir," dedi Runný alaycı bir gülümsemeyle. "Bu etkileyiciydi."

"Çok mu fazla?" Silla bal likörü salonuna bakarak sordu. "Çok mu kaba davrandım?" Savaşçılar bir araya toplanmıştı, birkaçı ona doğru şüpheli bakışlar fırlatıyordu.

"Kaba mı?" diye boğuldu Vig. "Senin *kabalığın* keçi Helga'nın tüm vahşiliğine sahip." Silla'nın ters ters bakması üzerine devam etti. "Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. Üzücü olsa da, Galdra bazen koyunlara benzeyebilir; sürüden ayrılmak korkutucudur. Ama biri ayrılırsa diğerleri de onu takip edebilir."

"Onlar hakkında kötü düşünmemelisiniz," diye ekledi Runný. "Korku en büyük savaşçının bile kendini küçük hissetmesine neden olabilir."

Silla iç çekti. "En azından onları etkilemek için elimden geleni yaptım-" Runný'nin yanındaki banka iri bir adam kayarak oturunca sözünü kesti. Silla savaşçının buz mavisi gözlerine baktı.

"Hef," diye mırıldandı. Kuzeni onun yüzünden yerde soğuk yatıyordu. İntikam peşinde miydi? Ketill'inkinin bedeli olarak onun hayatını mı diliyordu?

Hef kollarını masanın üzerinde kavuşturup daha da yaklaştı. Gözleri soğuk çelik gibiydi. "Kuzenim ailemizin şerefini lekeleyen sümüklü bir kunta idi. Sana bir özür borçluyum."

"I..." Silla şok içinde gözlerini kırptırdı. "Freydis için başsağlığı dileyebilir miyim?"

Hef'in gözleri bal likörü salonunun loş ışığında parlıyordu. "Bana o mağarada ne gördüğünüzü anlatmanızı tercih ederim, Majesteleri."

Bölüm Altmış Bir

Rey'in içini rahatlatan bir şekilde, Hef masalarına katıldıktan sonra diğerlerinin de gelmesi uzun sürmedi. Hef'in ardından sıraya ilk kayan Kálf oldu, az konuşuyor ve dikkatle dinliyordu. Ondan sonra da bir sel gibi diğerleri onu takip etti. Rey kendilerine katılan kadın ve erkeklerin meraktan mı yoksa dürüst bir yardım etme arzusundan mı kaynaklandığını umursamıyordu. Ne kadar çok insan katılırsa, Jökull'a çıkma şansları o kadar artacaktı.

Yarım saat içinde bir plan oluşturulmuştu. Silla, mağara girişini buz ve kardan oluşan bir çığla nasıl çökerttiğini anlattı ama bunun tutup tutmayacağı belli değildi. Bu görev günün ilk ışıklarına kadar bekleyemezdi. Savaşçılar zırhlarını toplayacak ve bir saat içinde Jökull'un patika başında buluşacaktı. Mağara girişinin kazılması, yavruların ve ana yılanın gönderilmesi gerekiyordu.

Ástrid ve Váli'nin cesetleri alınacaktı. Sonra da Ashbringer'lar mağaranın çatısını uçurumun üzerine indirecek, Kırıcılar da kaçabilecekleri bir geçidi açık tutacaktı.

Plan bir araya geldiğinde Rey'in göğsünü sıcaklık doldurdu. Haftalarca güçsüz hissettikten, yarattığı sonuçsuzca aradıktan sonra, ilerleme kaydediliyordu. Tek umudu Bloodaxe Tayfası'nın Istré'deki gizemli, titreşen sisle de aynı şekilde başa çıkabilmesiydi.

Sonunda banklardan kalktılar, savaşçılar savaş erzaklarını almak için yola koyuldular. Rey oyalanarak Silla'yı bekledi. Kálf ona doğru yaklaştı. "Krallığın sessiz köşesine getirdiğin ilgiye rağmen, seni tekrar gördüğüme sevindim Galtung," diye itiraf etti yaşlı adam.

"Görünüşe göre ben de döndüğüme memnunum," dedi Rey başını sallayarak. Kalasgarde hakkında böyle hissedeceğine asla inanmazdı.

Rey'in gözleri koridorun karşısında, alnındaki bir tutam saçı iten Silla'yı buldu. Yanakları kızarmış, yüzünde bir gülümseme vardı. Rey'in göğsündeki sıcaklık tüm uzuvlarına yayıldı. Bu savaşçılarla yüzleşmesi ve hikâyesini paylaşması inanılmazdı. Eisa'nın yerine ürkekçe geçmemiştii. Şaşırtıcı bir cesaretle onların içine atlamıştı.

Kapıya doğru ilerlerken Kálf, "Güneyde yaptıklarınızla ilgili hikâyeler yüksek reisler sayesinde kulağımıza geliyor," diyordu. "Reykfjord'un berskium madenlerindeki patlamayı sen mi yaptın?"

Rey'in dudakları kıpırdadı. "Evet."

Kıkırdadı. "Bahse girerim o Klaernar'lar berskium zulaları mahvolduğunda çılgına dönmüşlerdir. Peki ya Kopa'daki Kommandor Valf? Bunu sen yapmış olmalısın."

Rey, Silla'ya başını salladı. "Korkarım bunun için övgü alamam."

Kálf'ın ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Nasıl - bu mümkün değil -"

"Dediğim gibi," dedi Rey, içindeki sıcaklık ıslı ıslı parlayarak, "o görüldüğünden daha fazlası."

Kálf, bir çift savaşçının geçmesine izin vererek, "Hikâyesi... kabullenilecek gibi değil," diye devam etti. "Ama itiraf etmeliyim ki, bir insanın neden böyle bir şey uydurduğunu anlayamıyorum."

"Bazen gerçek, en yaratıcı masaldan daha vahşidir," dedi Rey.

"Birkaç yılan öldürmeye hazır mısın Galtung?" diye sordu Vig neşeyle, o ve

Silla da onlara katıldı.

"Bildiğinden de fazla," diye cevap verdi Rey, gözleri Silla'nın üzerindeydi. "Patika başında görüşürüz, Vig." Arkadaşının cevap vermesine fırsat vermeden Silla'yı kapıdan dışarı, gecenin soğuk havasına doğru yönlendirdi.

Split Skull'dan çıkıp Kalasgarde'in sokaklarına adım attıklarında, Silla'nın başı bir solukla yukarı kalktı. Siyah gece göğü ışıldayan yeşil fırça darbeleriyle boyanmıştı.

"Burada buna kuzeyin şafağı diyorlar," dedi Rey, Silla'nın gözlerindeki şaşkınlığı görmezden gelemeyerek. Bu bakışı yakalamak istiyordu. Tekrar tekrar görmek için. Ve o anda ona göstermek zorundaydı.

Elini tutarak onu ileri doğru çekti ve Kalasgarde'in kapılarına doğru sessizce yürüdüler. Rey durakladı. "Daha önce biraz zamanımız var.

Diğerleriyle buluşmalıyız," dedi ve kalkan evine giden yola doğru döndü. "Ve sana göstermem gereken bir şey var." Küçük bir dağ eteğine tırmanmaya başladıklarında kadın patika boyunca onu takip etti. İnce çam gövdelerine tutunmuş beyaz likenler ay ışığının altında açılmış, kuzey ışıkları ışıldayan solungaçlara hafif yeşil bir renk veriyordu.

"Bu gece iyi iş çıkardın," dedi.

"Bittiği için memnunum," diye itiraf etti. "İhtiyacımız olan yardımı bize kazandırdı.

Ve..." Durakladı. "Ve bir şeyin parçası olmak iyi hissettiriyor."

Tepeyi aşmaları uzun sürmedi. Rey kurt postundan pelerinini çıkardı ve ağaçların kenarındaki yere serdi. Silla'yla birlikte pelerinin üzerine uzandıklarında Rey'in ağzı açık kaldı.

Kalasgarde Gölü'ne doğru keskin bir şekilde inen bir uçurumun kenarında oturuyorlardı. Etraflarında inanılmaz yükseklikte, karla kaplı dağlar vardı, ay gibi çiçek açan bitkiler manzarayı süslüyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzü yeşil ışıkla dalgalanıyor, gölün camsı yüzeyine yansıyor.

Ama Silla gökyüzünde yükselen yeşil nehri seyrederken, Rey seyretmeden duramıyordu.

"Bazıları bunun Sunnvald'ın çok özlediği akrabaları için yaptığı bir gösteri olduğunu söyler," dedi bakışlarını göle çevirip onun gözlerinden görmeye çalışarak. Ama dışarı baktığında Rey bambaşka bir zamana ışınlandı. Yanında Silla yerine Kristjan vardı ve ikisi de Harpa hakkında söyleniyorlardı. Rey büyükanneleri hakkında alaycı bir yorum yapıyor ve Kristjan'ın başı kahkahalarla geriye düşüyor, tüm vücudu titriyordu. Küçük kardeşi de böyleydi işte. Asla yarım gülmezdi.

"Buraya kardeşinle mi geldin?" Silla onun yüzünde yazılı olanları okuyarak sordu.

Duygularını bastırmak için yutkunduğunda tek yapabildiği başını sallamak oldu. Rey ani bir pişmanlıkla doldu. O kadar yer varken neden onu buraya getirmişti? Elbette bu şekilde tepki verecekti ve Rey daha fazlasını öğrenmek isteyecekti.

"Bana ondan bahsedecek misin?" diye sordu. Rey onun sesindeki ihtiyatı ve bunun altında yatan, içini kemiren daha fazlasını bilme ihtiyacını duyabiliyordu.

Yılların savunma içgüdüleri bir anda devreye girmiş, Kristjan'la ilgili tüm anıları, tüm düşünceleri kısıp almıştı. Rey bakışlarını sözsüzce botlarına çevirirken, içinden kendine lanet okudu. Bunu neden yapamıyordu?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Silla.

Rey onun hayal kırıklığını anladı; kendi davranışlarındaki ikiyüzlülüğü gördü. Az önce onu Uppreisna'nın önünde durmaya itmemiş miydi? Paylaşmak için

gerçek adını onlarla paylaştı mı? Ama Kristjan'ın ardında bıraktığı yara çok uzun zamandır onarılmamıştı. K r acısıyla yaşamayı öğrenmişti. şimdi ondan bahsetmek yarayı deşmek gibi bir şey olurdu; kendini o keskin acıya yeniden maruz bırakırdı.

Yukarıdan gelen bir ses Rey'in kuşkulu bir nefes almasına neden oldu. "O burada," dedi başını sallayarak.

"Kim?"

"Baykuş." Tanrım, baykuş bir bıçak kadar iyiydi, Rey'in rızası olmadan kesip biçiyordu.

Silla başını kaldırdı, bakışları yukarıdaki bir dala tünemiş peçeli baykuşa takılınca nefesi kesildi.

Rey kendi kendine, "Kristjan bir keresinde bir baykuşu kurtarmıştı," dediğini duydu. Çaresizce, içindeki o soğuk, duygusuz yeri aradı. "Harpa'nın kanat  ırpmasını sağladı. Onu beslemek için tarlalardaki fareleri tuzaa a düşürdü. Baykuşu sa lı ına kavuşturdu. Baykuşu  zg r bıraktığı gün onu gördüğüm en mutlu gün olabilirdi." G  s  yarılmış gibiydi, acı ve keder fişkırıyordu.

"Onu gömdükten sonra buraya akılsızca sarhoş olmaya geldim. Ama sonra kafamı kaldırıp baykuşu gördüm ve sanki *o da* yanımdaymış gibi hissettim. Kula a çılgınca geldiğine eminim."

Baykuşa bakarken Rey her şeyi hissediyordu; kardeşini yüzüstü bırakmanın parlak, keskin su lulu unu, akrabalarının sonuncusunu gömmenin üzüntüsünü, sonrasında tam bir yıl boyunca adımlarını takip eden karanlığı. Kendini Uppreisna'daki işine vermek Rey'in bu durumdan kurtulmasının tek yoluydu. Ne kadar tehlikeli olursa olsun her görevi kabul etmişti. Bunun tekrarlanmasını önlemek için duvarlarını yüksek ve aşılmaz inşa etmişti.

Nasıl unutabilirdi ki? Rey zar zor hayatta kalmıştı.

"Bir baykuşun bana Bükülmüş  am Ormanları'nda rehberlik ettiğine inanır mıydın?" Silla'nın sesi hızlı ve heyecanlıydı ama Rey sanki suyun altındaymış gibi hissediyordu, söylediklerinin sadece bir kısmı kulaklarına ulaşıyordu: "Baykuş Kovu u Hanı," ve "Tanrıların işareti," ve "bizi bir araya getirdi."

Sözleri zar zor içine işledi. Rey baykuşa baktı, hatırladı ı acıdan bunalmıştı. Yaşadığı tüm savaş yaralarından daha kötüydü. Hayal edebileceği her şeyden daha kötüydü. Ve o anda Rey baykuşun varlığını anladı.

"Bir hatırlatma," diye mırıldandı. Dizlerinin  zerine eğilerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bundan ikinci kez kurtulamam."

"Ne oldu Rey?" diye sordu Silla, sesinde o lanet olası endişe vardı. "Bana anlatabilirsin."

Rey ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Bu neden bu kadar zordu? Az önce bir bal likörü salonunun önünde durmuş ve rahatsız edici gerçeğini paylaşmıştı. Neden o da aynısını yapamıyordu?

Yapamam! diye bağırdı içi. Hayatta kalamaz.

"Keşke biraz paylaşıydın," diye tekrar denedi. "Bunun Kristjan'la ilgili olduğunu biliyorum. Konuş benimle Rey. Bana ondan bahset. Yardımı dokunabilir. Onu kaybetmenin seni derinden sarstığını biliyorum-"

"İstediğin şeyi sana veremem."

Gözleri kocaman, siyah havuzlar gibiydi ve Rey bakışlarını kaçırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum!"

Sözleri yüksek ve keskindi ve kız geri çekilirken Rey kendinden nefret etti. Onun kendisini izlediğini hissetti. Sözlerindeki anlamı parçalara ayırdığını hissetti. Artık Kristjan'dan değil, tamamen farklı bir şeyden bahsettiklerini anladığı anı hissetti. Rey döndü ve onun gözleriyle karşılaştı. Ateşi kaydetti.

"Beni nasıl istediğin konusunda belirsiz bir şey olmadığını söylemiştin," diye meydan okuyarak ayağa kalktı.

"Seni istemek yeterli değil."

Silla ona sertçe baktı. "Peki *bu* ne anlama geliyor?"

Rey'in kendinden duyduğu nefret yeni boyutlara ulaştı. Onu bu kadar çok istediğini, onu kaybetme düşüncesinin kendisini dehşete düşürdüğünü ona nasıl söyleyebilirdi? Sevdiği insanların bu dünya için asla uzun olmadığını nasıl açıklayabilirdi? Bundan ikinci kez kurtulamayacağını? Rey hiçbir zaman kelimelerle konuşan biri olmamıştı. Ve şu anda kendini köşeye sıkışmış, çaresiz ve saldırgan bir hayvan gibi hissediyordu.

"Bu işin çok ileri gitmesine izin verdim. Buna daha önce bir son vermeliydim."

Kendini gözyaşlarına hazırladı. Kendini onun parçalara ayrılmasına hazırladı. Ama Silla sadece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Hayır," dedi, bakışları kırılmadan. "Ne yaptığını görüyorum ve bunu kabul etmiyorum. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsun Reynir Galtung ve üzülerek söylüyorum ki buna izin vermeyeceğim." Ve bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü. Dağ eteğinden aşağı doğru çekildi.

Rey şaşkın şaşkın arkasından bakakaldı.

Onun çirkin sözlerinin içini, ta özüne kadar görmüştü. Kendini savunmasız hissetti. Savunmasız. Tanrım, ama bilmeliydi ki, onunlayken

Saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Kadının yüzünde gördüğü öfke, uyuşmuş göğsünde bir sıcaklık yaratmış ve onu hayata döndürmüştü. Önemsenmenin böyle bir şey olduğunu fark etti. Onun her yanını görüyor ve gözlerini kaçırmıyordu. Şefkate ihtiyacı olduğunda yumuşak, olamadığında ise sertti.

Bu krallıktaki tüm savaşçılar arasından bir şekilde onu seçmişti. Silla ona her fırsatta meydan okuyacaktı. Onu tamamen çıldırtacaktı. Ama şimdi Rey anlıyordu: Onun için savaşacaktı. *Onlar* için savaşacaktı.

Farkına vardığında vücudu titremeye başladı; bu onarılmamış yara yüzünden başına gelen en iyi şeyi kaybedebilirdi. Tanrım, o bir aptaldı. Yapacak işleri olan bir aptal.

Ama önce yılanlar. İsteksizce onun peşinden yürüdü.

Altmış İkinci Bölüm

SUNNAVİK

Ana'nın kömür gözleri, çizim tahtasına sabitlenmiş parşömeden Saga'ya gülümsedi. İç geçirdi, onu bankın üzerine bıraktı ve pencereye doğru yürüdü. Şafağa daha saatler vardı, karanlık mutlak. Ama bakarken Saga'nın kalbi göğsünde sıkıştı.

Bir ışık parlaması. Gökyüzünde süzülen bir yıldız, sonra karanlığa karışan bir parıltı.

"Ana," diye fısıldadı Saga, üzüntü ve mide bulantısı baskın olmak için savaşıyordu.

Sonra, infazın ardından sık sık olduğu gibi, Saga'nın zihnini Ana'nın son görüntüsü işgal etti; kafatasının bir kısmı ezilmiş, Letting'inden ve sayısız diğer yaralarından kan akıyordu.

Saga'nın midesi şiddetle bulandı ve banyo odasına koşarak tam zamanında lazımlığa ulaştı. Asit boğazını yakana ve safradan başka bir şey kalmayana kadar tekrar tekrar kustu. Saga ayağa kalktı, elleri titriyordu, yıkama istasyonundaki su sürahisini aldı ve kendine bir fincan doldurdu.

Yemeksizlik ve uykusuzluktan kaynaklanan halsiz, bulanık hissin üzerine eğildi. Çok net düşünmemek daha iyiydi; Ana'nın infazından sonra Signe'nin yüz ifadesini zihninin parçalamasını engellemek daha iyiydi. Saga burada kendini uysal ve küçük göstermenin onu zarardan koruyacağına ikna edebilirdi.

Ama Eisa.

Ama Eisa. Terliğindeki sinir bozucu bir taşı; yulaflı kekinin üzerindeki tek bir tüydü. İsim her şeyi mahvetti. Pes edemezdi. Signe'nin kız kardeşine zarar vermesine izin veremezdi.

Ama Saga kraliçeyle tek başına nasıl savaşacağını bilmiyordu. Ana onun dayanağı, Uppreisna'yla olan bağlantısıydı. Ve şimdi o gittiğine göre, Saga yalnız ve savunmasızdı. Peki neden? Çünkü o lanetli Zagadkianlı adam çantasını yatağın altına atmıştı. Onu suçlamak çocukçaydı ama öfkesini yönlendirecek bir yere ihtiyacı vardı.

İç çekti. Saga ağzını çalkaladıktan sonra neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi odasına geri döndü.

"Rurik?" diye nefes nefese kaldı. Saga bir an için uykusuzluğunun onu alt ettiğini düşündü. Az önce onu düşünmüştü ve şimdi karşısındaydı; geniş omuzları, kare çenesi ve zümrüt yeşili gözleriyle.

"Sen" -Rurik durakladı- "gevezelik mi ediyorsun?"

Ve bununla birlikte Saga onun gerçek olması gerektiğini anladı. İçinde kızgınlık ve utancın kafa karıştırıcı bir karışımı yükseldi. Ellerini kalçalarına koyan Saga ona sert bir bakış gönderdi. "Burada olmamalısın."

"Katılmıyorum," dedi adam, onu dikkatle inceleyerek. Yüzünde yorgunluk vardı ama gözleri garip bir hevesle parlıyordu. "Seni kontrol etmem gerekiyordu."

Saga'nın bakışları hafif aralık duran balkon kapısına kaydı. "Sen... Rurik, balkona *tırmandın* mı?"

Omuz silkti.

"Bu on beş metrelik pürüzsüz bir sütun. Nasıl yaptın -bu mümkün değil-"

"Kızıl trol adam kapının dışında. Kapı aralığından geçmesi imkânsız." Adamın bakışlarındaki yoğunluk, kadının midesine bir sıcaklık hücumu gönderdi. "Söyle bana Kışkanat. Güvende misin? İyi misin?"

"İyiyim," diye tekrarladı Saga, ayaklarının üzerinde sallanarak. *Hayır!*

Çılgılık atmak istiyordu.

Bir daha asla iyi olamayacaktı.

"Arkadaşım," diye devam etti Rurik, çizim tahtasını kaldırarak. Saga kaşlarını çatı. Ana'nın gerçek benzerliğini tam olarak yakalayamamıştı. Gülümseme biraz fazla zorlama ve kesinlikle kasvetliydi. Saga kesik kesik bir nefes aldı, parçalanmamak için tüm iradesiyle savaştı. Ağlamayı reddetti. Ama boğazı sıkıştı ve gözleri acıdı. Ana'nın gerçek gülümsemesini asla göremeyecekti - onu yakalama şansına asla sahip olamayacaktı.

Saga parşömeni çizim tahtasından kaptı, buruşturdu ve şömineye fırlattı. Kıvrıldı, sonra küle dönüştü ve düzinelerce

öncekiler gibi.

"Özür dilerim," dedi hemen arkasında duran Rurik. Saga kayıtsızca alevlere baktı. "Ona iyi bir şey yaptın, değil mi?"

Yavaşça döndü. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi. Ama aptal, dayanılmaz sesi ona ihanet ediyordu.

"Onun acısını alıyordun," diye devam etti Rurik.

Saga boğazındaki yumruyu yutarak bakışlarını onun omzunun üzerinden geçirdi. Zihninin gözü Ana'nın ezilmiş kafatasını gösterdi, sonra yatağa kelepçelenmiş, kolundan etleri koparılmış kadına kaydı. Sense'i açığa çıkarsa onun kaderi ne olacaktı?

Rurik'in elleri onun ellerine dolandı ve nazikçe sıktı. "Bana güvenebilirsin, Saga. Birbirimiz için sır saklıyoruz, değil mi?"

"Bu değil," diye fısıldadı.

Adam onu dikkatle izledi, çok dikkatle. "Senin bir şey olduğunu biliyorlar mı... buna ne diyorsun?"

"Galdra," diye nefes aldı.

"Galdra mı? Bunu biliyorlar mı, Saga?"

Gözleri onunkilerle buluştu ama bakışlarını kaçırmadan önce sadece bir kalp atışı kadar tutabildi. "Artık biliyor olabilirler."

Rurik'in elleri kızın sırtının alt kısmına dolandı ve onu kendine çekti. O kadar sıcak ve sağlamdı ki, kendini yıkanmış hissettiğinde ona direncini hatırlattı. Sersemlemiş bir halde eğildi. Adamın saçlarını okşamasına izin verdi. Onun yumuşak mırıltılarını dinledi, anlamasa da yatıştırıcıydı.

"*Chto ty sdelala malen'kaya ptichka*," dedi. "Tehlikedesin." Saga cevap vermedi ama kolları sıkılaştı. "Gittiğimde benimle geleceksin."

Kendini kurtararak volta atmaya başladı. "Yapamam, Rurik. Buradan ayrılamam."

"Sana yardım edeceğim," diye iddia etti. "Rovgolod'da okyanus hastalığı için tohumlar var.

Onları alıp uyuyacaksın ve ben de seni dışarı çıkaracağım."

Ama Eisa çılgılık atmak istiyordu. Saga giderse Eisa'yı kim koruyacaktı? Signe'yi kim durduracaktı? Oda dönüyor, Ana'nın kanlı cesedi sütunun üzerine sarkıyordu. Saga gözlerini kapatarak Rurik'ten uzaklaştı.

Yapacaktı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı.

"Bana bak, Kış Kanadı." Nazik parmaklar çenesini kavradı ve yüzünü yukarı doğru eğdi. Saga gözlerini Rurik'e dikti. Bu boyun eğmeyen adam

istediğini e l d e etmek ve onu çalmak istiyordu. Kışkırtıcı bir teklifti. Ve yine de.

"Gidemem," diye fısıldadı Saga. "Bu benim hastalığımın daha fazlası. Onu güvende tutmalıyım."

"Kimi?"

"Kız

kardeşimi."

"Yrsa mı?" diye sordu

Rurik. Saga gözlerini

kaçırdı.

"Yrsa değil." Rurik bir an sessiz kaldı. "Demek ki diğeri olmalı. Esa."

"Eisa." Saga yutkundu. Kendini bedeninden ve tüm bu konuşmadan kopmuş hissetti. Bunu ona gerçekten söylemiş miydi?

"Eisa," diye tekrarladı Rurik. "O zaman ölmemiş." Bir cevap beklemedi. "Ve sen de ona... ne yaparak yardım ediyorsun? Kraliçenin mektuplarını okuyarak mı? Tünellerden gizlice geçip duymaman gereken şeyleri duyarak mı?" Rurik dilini şaklatarak Zagadkça bir şeyler mırıldandı. "Eğer ölürsen ona yardım edemezsin, Saga."

Kalbi kaburgalarına çarptı. Çünkü elbette o haklıydı.

"Kalırsan tehlikedesin," dedi Rurik alçak bir sesle. "Ve böylece gideceksin."

"Ama anlaşma, Rurik-"

Yırtıcı yeşil gözlerle ona bakarak karanlık bir kıkırdama çıkardı. "İşte bir sır daha, Saga." Daha yakına eğildi. "Antlaşma umurumda değil."

Saga'nın kaşları çatıldı. "Ne?"

Rurik çıldırtıcı derecede rahat bir hareketle omuz silkti. "Korkarım daha fazlasını söyleyemem."

Saga onu şüpheyle izledi. Adam sinir bozucu bir muammaydı. Unutmasına izin veremezdi -Rurik Saga'nın en can yakıcı sırlarını bilirken, Saga onunkiler hakkında çok az şey biliyordu.

"Eğer istersen kız kardeşine yardım edebilirim," dedi Rurik kayıtsızca. "Söyle bana Kışkanat. Ne yapılması gerekiyor?"

"Sana güvenmiyorum," diye tısladı.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Seçim yapabilecek durumda değilsin. Ya ben ya da Urkans."

Tanrım, ama onun haklı olmasından nefret ediyordu. Ana gitmişti. Signe, Saga'nın entrikalarını biliyordu. Her an dünyası başına yıkılabilirdi. Ve

Rurik haklıydı; Saga öldürülür ya da hapsedilirse Eisa'ya ya da krallığına hiçbir faydası olmazdı.

"Seni kaleden gizlice çıkarmak için uyuman için sana ilaç vereceğim. Sana gemide güzel bir oda vereceğim. Bir sürü yumuşak kürk ve okuman için kitaplar."

"Kapılar?" diye sordu, kalbi çarpıyordu.

"Alt güverteye bir kapı. Dışarıya değil." "Pencereler?"

"Bir pencere, böylece istersen okyanusa bakabilirsin. Ya da istemiyorsanız örtün."

"İnsanlar?"

"Rov ve Druzhina. İyi, güvenilir adamlar. Mürettebat güvertede kalıyor, yukarıda barınıyorlar."

Saga ellerini dalgınca saçlarında gezdirdi. "Ya beni görürlerse? Ya paniğe kapılırsam?"

"İstersen odanda oturabilirim," diye ekledi. "Dokunarak sana yardım edebilirim. Ve eğer istersen, tohum alabilirsin." Dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrıldı. "Ve Rov bana *Medovukha*'nın Ana Tanrıça sayesinde yangından kurtulduğunu söyledi. Leydi Saga, eğer isterseniz²*çukurunu* açabilirsiniz."

Saga'nın dudaklarını bir gülümseme büktü. "O da ne?"

Rurik kıkırdadı. "Sarhoş ol, *ptichka*³. Sen olabilirsin olsun turşu üzerinde *medovukha*'ya gideceğim. Kimseye söylemeyeceğim."

"Başka bir sır daha mı?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. Alaycı tavrına rağmen Saga, adamın onun ihtiyaçlarını tahmin etmesinden ve onu asla yargılamamasından garip bir şekilde onur duyduğunu hissetmekten kendini alamadı. Ve bu adamla aynı gemiyi paylaşma düşüncesinin tenini ısıttığını inkâr edemezdi... belki de bir odayı...

"Kardeşim," dedi kendine gelmeye çalışarak.

"Zagadka'ya vardığımızda Yüce Prens'le konuşacağız. Kız kardeşin için planlar yap."

Saga yanağının içini çiğnedi, midesi bulanıyordu. Onu endişelendiren sadece kaleden ayrılma ya da tekneyle bilinmeyen bir yere gitme ihtimali değildi. Zagadka'ydı.

"Teklifin için teşekkür ederim Rurik," dedi Saga sonunda. "Ama halkımı ya da kız kardeşimi ihtiyaç duydukları anda bırakamam. Bunun yerine beni Midfjord'a götürmeni istiyorum."

Rurik'in çenesi sertleşti.

"Zagadka." "Hayır."

Yüzüne kızgınlık yerleşti. "Midfjord yolumuzun üzerinde değil. Urkanlar bizi yakalayabilir."

Saga kollarını kavuşturdu. "Midfjord olmalı."

"Zagadka!" diye tısladı.

"Hayır!"

Çaresizlik Saga'nın kemiklerine yerleşti. Onun yeri Íseldur'du. Krallığı. Ama bu sinir bozucu derecede inatçı adamı nasıl ikna edebilirdi? "Anlaşma için burada değilsin," dedi Saga. "Bir şey arıyorsun ama bulamadin. Cephanelikte değil. Gizli geçitlerde de değil. Belki de Askaborg'da bile değildir." Rökksgarde ismini düşündü, bu isim defalarca gündeme gelmişti.

Rurik'in kalın kara kaşları aşağı doğru indiğinde, bir şeylerin peşinde olduğunu anladı.

"O korkunç yatak odasına rastlamadan önce Alfson'un çalışma odasında bir şey buldum. Eğer aradığınız şey Askaborg'da değilse, belki de başka bir yere götürülmüştür."

"Nereye?" diye sordu, sesi neredeyse hırıltılı çıkıyordu.

"Beni Midfjord'a götür," dedi Saga. "Ve sana söyleyeceğim."

"Şimdi söyle Kışkanat," diye bastırdı. "Hayatlar risk altında-"

"Midfjord'a gitmezsem de öyle olacak."

Aralarındaki hava şiddetle çatırdadı ve Saga kendini ikinci kez tahmin etti. Adam yaklaştı ve Saga sırtı duvara değene kadar geri çekildi.

"Zagadka'da kimse bana *hayır* demeye cesaret edemez," diye söylendi Rurik.

"Bu yüzden bu kadar kibirli olmalısın," diye karşılık verdi Saga. Tanrılar, bu adam imkânsızdı, çileden çıkarıcıydı. Yine de vahşi yeşil gözleri zevkle parlıyordu.

"Saygısızlık hissettiğimde ne olacağını biliyorlar."

Saga'nın gözleri kısıldı. Adam o kadar yakındaydı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bir elini kaldırdı ve yavaşça boğazının sütununda gezdirdi. Karnının alt kısmında bir sıcaklık birikti. "Sana göstereyim mi?" diye sordu.

"Beni kışkırtmaya çalışmayı bırak," diye mırıldandı.

"Ama ateşini seviyorum, Saga." Rurik alçak sesle ve derinden güldü. "Bu sadece bana gösterdiğin bir şey. Sırlarımızdan biri daha." O kadar yakınına eğildi ki nefesi kızın yanağında buğulandı. Bakışları aşağı kaydı ve boynunun dibinde çırpınan nabzın üzerine indi. "Korkmuşsun. Kalbin sinek kuşunun kanatları gibi hızlı atıyor."

Saga titrek bir nefes aldı, kafatasına biraz mantığı geri getirmeye çalıştı. "Korkmadım, sinirlendim."

Olağanüstü bir şekilde durgunlaştı, gözleri çok uzun süre bakarsa onu kör edecek yeşil alevler gibiydi. "Bana bu yeri anlat. Vereceğin bilginin böyle bir pazarlığa değip değmeyeceğini bilmeliyim."

Saga yutkundu, ayak uydurmaya çalışıyordu. "Sanırım bir tür kale. Bir liste buldum. Gönderilecek eşyalar, otlar, zindan için metaller ve -"

"Zindan mı?" Rurik araya girdi. Kadın başını salladı.

İri eli kızın omzunu sıkıca kavradı. "Bana anlatmalısın."

"Midfjord," diye fısıldadı nefesini tutarak. Bu işe yaramalıydı. Sahip olduğu tek şey buydu.

Adam nefesinin altında Zagadkian dilinde bir şeyler mırıldandı, sonra kızın gözlerine baktı. "Midfjord'da ne var? Güvenli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ana," diye fısıldadı Saga.

Rurik'in gözlerine anlayış yerleşti. Başını sallayarak onayladı sadece.

"O halde kabul ediyorsun?" Saga zorladı. "Midfjord?"

Uzun, kısık bir nefes veren Rurik şömineye baktı. "Yol üzerinde değil. Rov çok bağırarak." Sonunda gözleri onunkilerle buluştu. "Pekâlâ, Saga. Seni Midfjord'a götüreceğim. Sen de bana tekne burayı anlatacaksın."

Saga başını salladı, içi rahatlamıştı. Tekne. Sonra ona Rökksgarde'yi anlatacaktı. Ve sonra... Midfjord. Tanrılar, ama bu gerçekten olacaktı...

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Güzel," dedi. Eli yavaşça ve lezzetli bir sıcaklıkla kolundan aşağı kaydı. "Printsessa'nın ziyafetinden sonraki sabah yola çıkıyoruz. Gündüz yemeğinde büyük bir fincan senin"-durakladı-"róa'ndan iç. Tohumları ezip içine koyacağım."

"Nasıl?"

Rurik onun çenesini kavradı, başparmağı çenesinden yukarı doğru kaydı. "Bu konuda endişelenme Kış Kanadı. Hiçbir şey için endişelenme. Yakında buradan uzakta olacaksın. Güvende olacaksın."

Açık gökyüzü. Yeni yerler. Onun *güvende* olması kulağa tehlike gibi geliyordu.

Başparmağı kızın alt dudağını sıyırdı ve göz kapakları titredi. "*Glaza boyatsya, a ruki delayut. Zagadkian'ın söylediği gibi, gözler korkar ama eller yapar.* Anlıyor musun, Saga?"

Saga başını salladı. Korku hissedilmesi gereken bir şeydi, itaat edilmesi değil.

Rurik, parlayan dişleri ve yırtıcı gözleriyle gülümsedi. "Güzel. Sen bir savaşçısın. Bunu uzun zamandır görüyorum. Ama Urkanlar kurnazdır. Dikkatli ve zeki olmalıyız."

Saga tekrar başını salladı. Bu konuşma onu çok yormuştu. Ama bir plan vardı. Yeni bir amaç. "Yrsa'nın doğum günü ziyafetinden sonraki sabah," diye tekrarladı.

"Güzel," dedi Rurik, Saga'ya yatağına kadar rehberlik ederek. "Şimdi dinlen *malen'kaya ptichka*⁴. Yakında buradan kurtulacaksın." Battaniyeyi onun üzerine örttü.

Sonra da balkon kapısından geçerek Saga'yı odasının sessizliğinde bıraktı. Kıpırmızı örtüsüne baktı ve adamın verdiği güvencelerin içine işlemesine izin verdi.

Öyle ya da böyle buradan çıkacaktı.

Bölüm Altmış Üç

KALASGARDE

Lébrynja zırhını giymiş olan Silla, buz mağaralarını çökertmek için Jökull'a tırmanan bir düzineden fazla kürklü erkek ve kadına katıldı. Kuzey ışıkları yavaş yavaş solmuş, yerini gökyüzünü aydınlatan bir yıldız örtüsüne bırakmıştı. Silla tırmanırken onlara baktı ve öz anne babasının yukarıda onu izleyip izlemediğini merak etti. Eisa'nın yerine geçtiği için onunla gurur duyup duymayacaklarını.

Bu dağa son tırmanışı Silla için tek başına bir etkinlik olmuştu. Ama gecenin köründe ve Galdra'yla çevriliyken bambaşka bir duyguydu.

Elbette, baykuş zihninde her canlandığında göğsünde hissettiği öfke de olabilirdi. Reynir Galtung bunu o kalın kafasına sokamaz mıydı? Baykuş, ister tanrılardan ister kardeşinin ruhundan gelsin, birlikte olmaları gerektiğine dair bir işaretti.

Bunun çok ileri gitmesine izin verdim, demişti soğuk bir sesle. Silla onun sözlerini bir anda anlamıştı. Rey sadece kardeşini hatırlatan bir şey görmüştü; korkmuş ve onu itmeye çalışmıştı. Belki de daha yumuşak davranmalıydı. Ama Rey'in onlardan bu kadar kolay vazgeçmek istemesi onu öfkeyle yakmıştı.

Silla şimdilik duygularını bir kenara iterek eylemlerine odaklandı. Yavruları ve anne yılanı yok et. Ástrid ve Váli'nin cesetlerini geri al. O uçurumun üzerindeki buz mağarasını çökertmek.

Ve böylece, Nefi adında iri yarı bir Bıçak Kıran'ın arkasında dağa doğru yürüdü; kokusuna bakılırsa kürkünü uzun süredir yıkamamıştı. Ay gökyüzündeydi, etraflarında yeşillikler parlıyordu - ağaçların kuytularından ve kayaların arasından çıkan tuhaf, dokunaçlı bitkiler, parlak bir şekilde parlayan ay çiçeği kümeleri. Büyülü olmalıydı ama Silla uyuşmuştu.

Yürürken Ocak Ateşi düşünceleri, diye düşündü. *Harpa'nın buhar banyosu.*

Buz ruhları. Neredeyse gülümsemesi.

Bir saat içinde düz, donmuş göl önlerinde geniş bir alana yayıldı. En son gördüğünde göl karla kaplıydı ama uğuldayan rüzgârlar onu temizlemişti. Şimdi yıldızlar siyah buzun üzerinde yansıyor.

Bakışları gölün üzerinde gezinerek mağaranın girişine geldi. Silla girişi kapatan ufalanmış kar ve buzı görünce rahat bir nefes aldı - neden olduğu küçük çöküntü dayanmıştı. Gölü geçtiklerinde Silla aşağıya baktı. Kardan arınmış göl beklediğinden daha büyük çıkmıştı. Derinliğini söylemek imkânsızdı; ayaklarının altında sadece yıldızların yansıması vardı. Aşağıdan yüksek bir inilti geldi. Silla olduğu yerde durup dikkatle baktı ama sadece buzun siyah parıltısını gördü.

"Bu sadece buzun kayması," dedi Mır, omzuna vurarak. "Merak etme Eisa, bu buz Rannver'in kafatası kadar kalın."

Rannver onun arkasından sıkıntıyla homurdandı. Silla nefes vererek buz mağarasının girişinde toplanan Galdra'nın geri kalanına katılmak için acele etti.

"Böyle bir mağara nasıl ortaya çıktı?" diye sordu Hef, sırtından bir kürek çıkararak. "Sizce ana yılan bunu oymuş olabilir mi?"

"Belki de," dedi Rey, planın üzerinden geçmek için hepsini yanına çağırarak. "Mağarayı kazacağız. Yumurtadan çıkan her yavruyu çıkarırız."

"Ya anne ortaya çıkarsa?" diye sordu Nefi.

Rey ona sert bir bakış fırlattı. "Anne mağarada değil, yoksa tikanıklık ortadan kalkardı. Ama kendini gösterirse birlikte çalışırız. Gözlerine ve karın altlarına nişan alın." Bakışları Silla'ya kaydı ve sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Adam rahatsız görünüyordu. Belki de mutsuz. Boğazını zorlayarak yutkunmaya çalışan Rey başka tarafa baktı. "Giriş temizlendikten sonra grup olarak mağaraya doğru ilerleyeceğiz."

Hef ve diğer savaşçı mağaranın girişini kazmaya başlarken, bir çift Ashbringer da ateşlerini hedeflenen bir noktaya yöneltti. Silla sadece küçük bir alanı genişletmeyi planladıklarını biliyordu - tek bir kuluçka yavrusunun çıkmasına izin vermek için

Ancak buzlu enkazın dengesiz olduğu kısa sürede anlaşıldı. Ne zaman tek ve dar bir delik açmaya çalışsalar, enkazın üst kısmı parçalanıyordu. Çok geçmeden, kar yığınının tepesinde istenmeyen bir delik oluşmuş, çatallı bir dil boşluktan içeri dalmıştı. Hef'in küreği kar yığına saplanırken, savaşçılardan biri bir çığlık atarak geriye düştü. Kürek bir çınlamayla yılanın burnuna çarptı ve Hef'in küfrederek kolunu sallamasına neden oldu.

"Bel altı," diye hatırlattı Vig ona.

Dil, kararmış mağaranın içinde kaybolmuştu ama delik şimdi genişlemişti ve diğerlerinin hep bir ağızdan tısladığını duyabiliyorlardı. Mağarada kaç yılan kapana kısılmıştı?

Arkalarında buz, Silla'nın ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar uzun ve gürültülü bir şekilde inledi. Yanında, Rey'in avuçlarından dumanlar yükselirken, Kálf tıslayan alevlerden bir kırbaç oluşturdu. Kalbi çarpan Silla hazırlandı, gözlerini kapatarak ışığını ifade etti ve yerine yerleştirdi. Birkaç dakika içinde elinde parıltıyan buz ateşinden bir kılıç tutuyordu.

Galdra'da mırıltılar dalgalanıyordu ama hemen mağaranın girişine odaklandılar. Grup yılanların kar duvarına çarpmaya başlamasını dinlerken beklenti havayı sarstı.

Arkadaki gölden gelen bir patlama sesi Silla'nın kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Yakındaki bir ağaçtan aşağı kar düştü. Ve sonra, mağaranın girişini kapatan enkaz, yılan yavruları içeri girerken patladı.

Hızlı ve düzenli infaz umudu hemen kayboldu. Yavrular mağaradan dışarı fırladı, Galdra sayılarının çokluğu karşısında şok içinde sendeleyerek geri çekildi. Silla mağarayı mühürlediğinde, peşinde belki de altı yavru vardı. Şimdi ise bunun on katı kadar yavru vardı.

Dünya kaosa sürüklendi. Rey'in galdurunun sıcaklığı solundan yayılıyor, duman yılanların boğazlarından tünel açarak vücutlarını sarıyordu. Buz pullu bir canavar ona doğru hamle yaptı, Silla'nın kılıcı karşılık olarak havalandı. Kılıç alt çenesinden kafatasına saplandı ve yaratık yere düşerken parlayan kırmızı gözleri söndü.

Galdra onun etrafında savaşıyor, yılanın yanık kokusu kömürleşmiş ete karışıyordu. Ama çok fazla yılan vardı ve onları zapt etmek imkânsızdı. Önce bir, sonra iki tanesi sürünerek grubun yanından geçip ilerideki ağaçlara doğru kaçtı.

"Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı Rey, Hef ve Mır'ın arasına sızan bir yavruya doğru koşarak. Üç yavru aradaki boşluktan yararlanarak, o sinir bozucu kırmızı sürüngen gözlerini Silla'ya dikmiş ilerliyordu. Biri hamle yaptı ve Silla'nın kılıcı yılanın karnının derinliklerine saplandı. Silla kılıcını çekip kurtarıken, diğer çift kayarak yanından geçti ve ormana doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı, gölün kenarına yaklaştıklarında peşlerinden koştu. Kaçmalarına izin vermeyecekti. Başka bir çocuğa zarar vermelerine izin vermeyecekti. Öfke ve savaş heyecanı ona güç verirken, Silla kendini en yakındaki kuluçka yavrusuna fırlattı, kılıcı onun karnının derinliklerine saplandı. Ama üçüncü yılanın kuyruğunun karanlık ormanda kayboluşunu izlerken gözlerinde hüsrana yaşları yanıyordu.

"Silla!" diye gürledi Rey. "Kıyıya!"

Gruba geri dönmeye başladı ama çok geçmeden kıvranan mavi bir bulut tarafından karşılandı; mağaradan kurtulan buz ruhları çılgınlık içindeydi, gölün yüzeyini işaret ederken itişip kakışıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı. Kaşları çatılan Silla aşağıya baktı.

Kaybolmadan önce ancak bir kalp atışı kadar sürdü. Ama o an Silla'nın buzun altındaki hareketi fark etmesi için yeterliydi; bir gözün kusursuz kırmızı ışıltısı. Tüyleri diken diken oldu. Buzun *altında* bir şey vardı ve çok büyük görünüyordu.

Silla koştu.

Altındaki buz ani bir darbeyle yukarı doğru büküldü ve tökezlemesine neden oldu. Gök gürültüsü gibi bir ses havayı doldurdu, buz ruhları telaşa sağa sola koşuşturuyordu. Rey gözlerini kocaman açarak ona doğru hücum etti ve Silla hızını artırdı.

Fazla uzaklaşamadı.

Bir sonraki darbe buzı kırdı, kâbus gibi bir şey Silla'nın birkaç adım ötesinde yüzeyi yardı. Uzun, yilansı vücudu buzdan pullarla kaplıydı, ağzını açıp çığlık atarken mızrak gibi keskin dişleri görünüyordu. Ses şeytaniydi, bu dünyaya ait değildi.

Ana yılan. Öyle olmalıydı.

Zaman yavaşladı. Ayaklarının hareketi durdu ama ivmesi ve buzun pürüzsüz yüzeyi onu umutsuzca canavara, buzdaki genişleyen deliğe doğru taşıdı. Buz ruhları yaratığın üzerine yağarak bir çığlık daha atmasına neden oldu ama onu avından uzaklaştıramadılar. Canavar şimşekten daha hızlı bir şekilde ona doğru savruldu, ağzı açık bir şekilde onun vuruş mesafesine girmesini bekledi.

İçgüdüğü onu ele geçirdi ve Silla kılıcını yaratığın karnına doğru savurdu. Canavar, kılıcı temas edemeden şaha kalktı, sonra da buzun altına daldı. Silla, Rey'in ona doğru hışımla koşarken bağırdığını belli belirsiz fark etti ama altındaki buz kaybolmuştu.

Ve sonra suyun içindeydi.

Binlerce bıçak Silla'nın derisine saplandı; acı o kadar yoğunlu ki düşünme yetisini elinden aldı. Bir kalp atışı, beş ya da belki otuz dakika sonra şok onu sardı ve acıyı uyuşturdu. Kasları sert ve yavaş olsa da Silla yüzeye doğru tekmeledi.

Bir şey baldırına sürtündü.

Kılıcı mucizevi bir şekilde avucunun içinde sabit duruyordu. Tuhaf bir şekilde, kılıç suyu dondurmadı ama karanlığa parıldayan bir ışık saçarken garip bir titreşim gönderdi. İlk kez yılanın tüm boyutlarını gördü. Devasaydı - en az otuz adım uzunluğundaydı, yerinde dalgalanırken suları dalgalandırıyordu. Ve kırmızı korlar gibi parlayan gözleri ona dikilmişti.

Silla kesin ölüme bakarken, farkındalığı keskinleşti ve her şeyi hissedebiliyordu -kalbinin çılgınca çalkalanışını; ciğerlerinin yanışını; ve içinde derinlerde bir yerde kıvranan garip, karanlık bir ipliği.

Yılan ileri atıldı. Silla beceriksizce bir hamle yaptı, suyun sürtünmesi yeni bir engel oluşturunuyordu. Garip hareketine rağmen canavar geri çekildi ve Silla öfkeyle tekmeledi. Yüzeye çıkan Silla ağız dolusu hava emdi ve kaçacak bir yer aradı. Buzun üzerine çıkması gerekiyordu. Sonra da kaçması gerekiyordu.

"Silla!" Rey deliğin sivri ucunda yatıyordu, bir kolunu uzatmıştı. "Yüz!"

Silla çılgınca tekmeledi, mesafe kapandıkça umut daha da yeşeriyordu.

On adım.

Doku

Z.

Sekiz.

Başaracaktı. Yedi.

Altı.

Çılgılık atmayı düşünemeden, Silla tuniğinden geriye doğru çekildi ve yüzeyin altına sürüklendi. Kulaklarına çarpan suyun sağır edici uğultusu diğer her şeyi bastırdı; yılan onu daha derine, daha derine, daha derine çektikçe dehşeti daha da arttı.

Onu serbest bıraktı.

En Kısa Gün'ün gece yarısından daha karanlıktı. Bir mucize eseri kılıcı, ışığı donuk ve titrek olsa da, inişinin karmaşası ve dehşeti boyunca sabit kaldı. Yakınında kıvrılmış, ürkütücü, kırmızı gözleriyle onu izleyen yaratığı görene kadar döndü.

Onunla oynuyordu.

Silla titredi, gerçi bu noktada üşümenin de ötesindeydi - o kadar üşümüştü ki aslında sıcak hissediyordu. Karanlık onu boğuyor, her yanından bastırıyordu.

Kaçış, içeriden bir ses geldi. *Çıkışlar. Kapana kısılmak değil.* Bir gözü yılında olan Silla ayaklarını çırparak yukarıdaki mavinin loş ışığına doğru ilerledi. Kasları yavaşıladı, ciğerleri ağrıyordu ama ayaklarını hareket ettirmeye devam etti.

Duyuları keskinleşti, içgüdüleri onu yaratığın yaklaştığı konusunda uyarıyordu. Sanki Silla kendini yukarıdan izliyordu. Döndü, kılıcını indirdi. Bulanık sulara yukarı doğru savurdu. Kılıcını yılanın çenesinin yumuşak alt tarafına sapladı. Yılanın acı dolu çığlığı gölde titreşti, geri çekilirken sular kabardı. Seğiren ve titreyen canavar, kılıcının ışığı artık onu aydınlatamayana kadar daha da derine kaydı.

Silla'nın fazla zamanı kalmamıştı. Görüşünde ışıklar dans ediyordu; ciğerleri patlamak üzereydi. İtti, tekmeledi ve buz gibi sulara yukarı doğru savaşıarak ilerledi.

Başı sert bir yüzeye çarptı, elleri yüzeyi yokladı. Buz.

Yüzeydeydi ama buzun altında sıkışıp kalmıştı.

İşte o an Silla'nın öleceğini anladığı andı.

Altmış Dördüncü Bölüm

"Silla!" Rey bağırdı, uçurumun kenarına ulaşmaya çalışırken Vig'in tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Düşün Galtung," diye homurdandı Vig, tutuşu daha da sıkılaşmıştı. "Eğer ölürsen ona yardım edemezsin."

Rey'in kalbi boğazında düğümleniyor, mide bulantısı midesini bulandırıyor. Ona ulaşmalıydı. Ona ulaşmak zorundaydı. Yavruların çoğunun artık serbest kaldığını, Nefi'nin ısırık yarası aldığını ve zehrin etkisiyle baygın yattığını umursamıyordu. Mýr, Rannver ve Kálf baygın savaşçının etrafında koruyucu bir çember oluşturmuşlardı ve yeterince yaklaşan her yavruyu kesmeye hazırdılar.

"O suya atlarsan ölürsün," diye hatırlattı Vig. "Akıllı ol, Galtung. Duygularına kapılma-"

"Silla!" Rey bağırarak dirseğini Vig'in karnına sapladı ve kendini kurtardı. Kendini karnının üzerine atarak göldeki deliğin kenarına doğru ilerledi. Etrafta çılgınca uçuşan düzinelerce buz ruhu onun paniğini daha da artırıyor. Canavar onu altına çekeli ne kadar olmuştu?

Her kalp atışı sonsuzluk gibi geliyordu. Rey'in boğazı kapanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Kız neredeydi? Olay yerini inceledi, onun buklelerini, karanlık, canlı gözlerini aradı. Ama Silla hiçbir yerde görünmüyordu. Bir zamanlar ana yılanın hızlı hareketleriyle köpüren sular şimdi hareketsizdi.

Rey birkaç derin nefes almak zorunda kaldı. Bakışları gölün üzerinde geziniyor, bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Eğer ona bir şey olursa... İçinde bir hıçkırık

boğazına kaçtı ve Rey onu geri yuttu. O bir savaşçıydı, asla pes etmezdi.

O da öyle.

Ruhlar çok uzakta olmayan bir buz parçasına üşüşmüş, heyecanla dönüp duruyor ve tıslıyorlardı. O zaman gördü, altlarında donuk bir ışık zonklaması vardı. Ayağa kalktı, düşünmeden bacakları hareket etti. Sonra Rey galdurunu çekip beyaz ışığın titreyip sonra kaybolduğu buza doğru itti.

"Silla!" diye bağırdı. Sonra Kálf ve Rannver yanındaydı, ikisi de buz eritmeye çalışan Külgetiren'lerdi. Vig elinde büyük baltasıyla ileri atıldı, Erik de kısa sürede ona katıldı.

Ortak ateşleri buzun içine işledikçe gölün donmuş yüzeyi cızırdadı. Vig ve Erik hafifçe yontarak deliği derinleştirirken, buz ruhları tıslayarak onları ilerlemeye teşvik etti. Yavaşça bir çukur oluştu ve bir su parıltısı belirene kadar derinleşti.

Yeterince hızlı değildi. Halda'sından su çekerken sıcak dikenler dövmesini boydan boya sardı. Buzda bir delik oluştu, yarım el genişliğinde, sonra tam bir el. Sonra iki. Sonra beş.

Yüzüstü yere düştü, saçları etrafına dağıldı.

Karnının üzerine kayan Rey onu sudan çıkardı, gevşek bedenini kendi bedenine çekti ve göğsüne yasladı. Kendini küçük hissediyordu. Çok savunmasız.

Rey'in kulaklarına kan hücum ederken çevredeki kargaşa boğuklaştı. Bütün bunlar yanılttı. Yanakları soluk, ceset grisi rengindeydi. Pembe olmalıydılar. Gülümsemesi genişlediğinde elmaları yukarı doğru kıvrılmalıydı. Ve her şey bir anda, başını döndüren bir darbeye yüzüne çarptı. Onu kaybedebilirdi.

"Günüşığı," diye yalvardı, parmakları boynunun dibinde dolaşıyordu. Hissettiği korku sersemleticiydi. Ama bu, kederin fırtınasını bir kez daha atlatmanın korkusu değildi. Rey'in sözleri kulaklarında çınlarken ölebileceği korkusuydu. *Bunun çok ileri gitmesine izin verdim.*

O zaman hissetti - parmaklarının altında hafif bir zonklama. "Nabızı atıyor," dedi ve Galdra'da bir rahatlama mırıltısı yayıldı. Rey hızla Silla'yı sırt üstü yatırdı, bir çift buz ruhu onları ezmeden uzaklaştı. Dudakları solgun, doğal olmayan tenine karşı maviydi, göğsü kıpırdamıyordu. Nefes almıyordu.

Tüm Galdra'lılar gibi Rey de eski tanrılara inanırdı, gerçi dua etmeyi pek sevmezdi. Ama şu anda, onun gevşek bedenine bakarken, onlara yalvardı... *yalvardı. Lütfen... lütfen onun hayatını bağışlayın.*

Rey onun göğsüne bastırdı.

Lütfen bana işleri düzeltme şansı ver.

Başka bir sıkıştırma.

Bana bir şans daha vererseniz, bunu boşa harcamayacağım.

Başka bir sıkıştırma.

Daha iyisini yapacağım. Daha cesur olacağım.

Silla öksürdü, ağzından su fişkırdı. Rey hırıltılı bir çığlık atarak alnını onunkine bastırdı. Nefes aldı. *Nefes* alıyordu. Ama eğer onu ısıtmazsa, soğuk onun hayatını çalacaktı.

"Savaşçım," diye fısıldadı, onu kollarına çekti ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Yarım düzine el ona destek olmak için uzandı. "İyisin, iyisin." Silla'yı mı yoksa kendisini mi rahatlatmaya çalıştığından emin değildi ama bunun önemli olmadığına karar verdi. Önemli olan tek şey onu ısıtmaktı. Ve kalkan evinden bir saatlik yürüyüşle ayrıldıklarına göre, bunu burada yapmak zorundaydı. Rey karın sığ ve rüzgârın daha az yakıcı olduğu ormanın sığınağına koştu.

"Pelerinler!" diye bağırdı, kaynağından yavaşça çekip dumanlı bir battaniyeyi Silla'nın etrafına sardı. Silla'nın vücudu her çılgın adımda Vig'in göğsüne çarpıyordu.

Vig kürklü bir pelerini çıplak bir toprak parçasının üzerine serdi ve Rey Silla'yı onun üzerine yatırarak botlarını çıkarıp kemerine uzandı. Onu ıslak giysilerinden kurtarmak zorundaydı.

Vig onun yanında oyalanarak başka pelerinleri de yere bıraktı. "Neye ihtiyacın var Galtung?" diye sordu.

"Ateş," diye mırıldandı Rey. "Ve uzay."

Rannver ileri atıldı, bir alev çıkardı ve onu yakındaki bir yere sabitledi. Ve sonra Rey, Vig'in diğerlerini uzaklaştıran hırçın sesini duydu.

Rey savaş kemerini çıkardı ve tuniğini başının üzerinden çekti. Mavi dudakları bir açılıp bir kapandı ve Silla'nın ağzından karmakarışık kelimeler döküldü.

"Şşt," dedi. "Konuşma. Enerjini kendine sakla, cesur kızım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kaybedemem-" Rey'in sesi çatladı, sözünü bitiremedi. Duyguları içinde öyle güçlü bir şekilde çalkalandı ki titredi.

Rey onu gözlerden saklayarak ıslak kumaşı üzerinden attı ve ağır, kuru pelerinleri çıplak teninin üzerine örttü. Titreyen elleriyle Rey

Lébrynja zırhını, tuniğini ve pantolonunu çıkardı, pelerinlerin altından kayarak çıplak tenini onunkine bastırdı.

Kadın buzdan daha soğuktu.

Korkusu çok baskındı ve kendini başıboş, filtresiz, çaresiz kelimeler dökülürken buldu. "Bana geri dön Silla," dedi. "Bunu sensiz yapamam." İhtiyacı olduğunu bilmediği bir yumuşaklıktı bu, gölgelerinin en derinlerini aydınlatan bir ışık. "Affet beni," diye yalvardı. "Lütfen Günışığı, bana geri dön."

Günışığı haykırdı ve Rey onu daha sıkı kavrayarak yüzünü ıslak saçlarına bastırdı. "Ben bir aptal ve korkağım. Lütfen Günışığım, bunu düzeltmemeye izin ver."

Rey ona sarıldı, dumanlı galduruyla ikisini de ısıttı ve tüm tanrılara bunu atlatması için dua etti. Aylar ufka doğru ilerliyor, gökyüzü hafifçe aydınlanıyordu. Rey, Vig'in Galdra'yı mağaraya götürdüğünün, bir süre sonra dağın derinliklerinden gelen yer sarsıntısının belli belirsiz farkındaydı. Ama tek odak noktası Silla'ydı. Ve bir mucize eseri, titremeler yerini ürpertiye bıraktı ve buz gibi soğuk teni ılıklaştı.

"Rey," diye mırıldandı Silla. Saçları keçeleşmişti, teni ölümcül derecede beyazdı ama Rey'in hayatında gördüğü en güzel şeydi. Rey'in göğsü saf, ham duygularla doldu ve ona doğru eğilerek alnını onunkine bastırdı.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi, sesi çiğ ve cılızdı. Kız ona karşı titredi. "Beni kurtardı."

"Sen kendini kurtardın. Ben sadece buzdu erittim. Tanrılar, Silla. Seni kaybettiğimi sandım."

Silla karanlık, parıldayan gözlerle onu izledi. Takırdayan dişlerinin arasından küçük bir gülümsemeyi başardı.

Rey kendini titrek hissediyordu. Bitkin. Sanki kendisi de ölümle yüzleşmiş ve hayatta kalmış gibiydi. "Beni çok korkuttun," diye fısıldadı. "Yapamam... Yapamam..." Bir elini saçlarında gezdirerek Silla'ya baktı. Yanaklarında en ufak bir renk kırıntısı belirmeye başlamıştı ama gözlerinde mutlak bir yorgunluk vardı.

Ama her şeye rağmen yaşıyordu. Vücudundaki tüm soğukluk boşalmış gibiydi. Şu anda sıcaklıktan başka ne hissedebilirdi ki? Tanrılar onun çağrısına cevap vermişti.

Silla doğrulmaya çalıştı ama Rey nazik bir elini köprücük kemiğinin üzerine koydu. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Diğerleri az önce oradaydı ve onlara senin iyi olduğunu söylemeliyim. Dinlen. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Tanrılara şükür, inatçı, sevimli kadın onu dinledi.

Giyindikten sonra Rey, Silla'ya göz kulak olması için Runný'yi çağırdı. Buz ruhları Silla'nın etrafında telaşla dolanıyor, Runný çıra eklerken alevlerden uzak durmaya çalışıyorlardı.

Rey, Ástrid ve Váli'nin cesetlerinin serili olduğu mağaranın girişine doğru yürüdü. Parçalanmış kalıntılara bakarken göğsü hüznle doldu. Gözleri Vig'inkilerle buluştu.

"Bitti." Vig nefes verdi. "Uçurumun üzerindeki mağarayı çökttük."

Rey başını salladı, bu görevin en azından bir kısmı plana uygun gittiği için rahatlamıştı. "Peki ya yumurtalar?"

Vig alnını ovuşturdu, yorgunluk yüzüne kazınmıştı. "Seksen yedi yumurta yumurtadan çıktı." Vig yılan cesetlerinin serili olduğu donmuş göle başıyla işaret etti. "Yirmi iki yavru cesedi."

Rey şok içinde sarsıldı. "Altmış beş yavru kaçtı." Tanrılar aşkına, bu bir kâbustu. Altmış beş dev yılan yavrusu kuzeydeki vahşi doğada başıboş dolaşıyordu.

"Tanrılar aşkına, ana yılan neden *göldeydi*?" Vig, Rey'in dikkatini ortaya çıkan felaketten başka yöne çekerek sordu.

"Bjalla Gray Locks," diye mırıldandı Rey. "Yılanın karada beceriksiz olduğunu söyledi. Nehre girmiş ve yüzerek uzaklaşmış." Bakışları buluştu, anlayış yerlerinde sertleşti.

"Nehirler," dedi Vig. "Suyu tercih ediyorlar." Alnını ovuşturdu. "Kuzeye haber göndereceğiz. Canavarlar su yoluyla seyahat etmeyi tercih ederler ve koyun leşleriyle cezbedilebilirler."

Rey nefes vererek Vig'in kolunu sıktı. "Kendine dikkat et, Twig Arms," dedi. Vig başını salladı, bakışları Silla'nın üzerindeydi.

"Ona iyi bak."

Rey duygularının ateşini yuttu ve Vig'in hızla Galdra'ya dönüşüne şükretti. Cesetleri ve Nefi'nin baygın halini taşımak için kızaklar yapılması emrini verdi. Ve çok geçmeden dağdan aşağı inmeye başladılar, yavruların haberini kuzeye yaymak için sabırsızlanıyorlardı. Rey'in dikkati yalnızca Silla'ya odaklanmıştı. Rey ona kendi tuniğini ve Mır'ın bacak sargılarını

giydirdikten sonra onu kürk pelerinlerle sardı ve

Onu kollarına aldı.

Kız itiraz etmeye çalıştı. Rey ona "Bu *benim* için," dedi. Neyse ki gururu korunduğu için Silla razı oldu.

Jökull'den aşağı inen patıkaya girdiklerinde hızlıca ilerlediler. Bir saatten kısa bir süre sonra, Silla'nın arkasında At'ın eyerine tırmanıyordu. Vücudu Silla'nın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. "Beni korkuttun," diye fısıldadı. Kadın sessizce onun elini okşadı.

Adam nefes vermek için kendini zorladı. Kız güvendeydi. İyileşecekti. Ve Rey'in işleri düzeltmek için bir şansı vardı.

Bölüm Altmış Beş

KOPA

Çarpışan çeliğin sesi Jonas'ın kulaklarına müzik gibi geliyordu. Nefesi soğuk havayı buğulandırırken, ayakları Kopa'nın doğu garnizon salonunun arkasındaki kararmış toprağa genişçe dikildi. Savrulan kılıçtan sıyrılarak Hagbard'a bir tekme savurdu ve iri Klaernar savaşçısını bir ağaç gibi devirdi.

Alay sesleri ve kalkanların gümbürtüsü avluda çınlarken, Jonas adama elini uzatırken kanına coşku pompalanıyordu. Tanrılar, ama bunu özlemişti. Savaş heyecanını; vücudunu hareket ettirmeyi; rakibini alt etme stratejisini. Antrenman sahasında Jonas tekrar kendi elementine dönmüştü.

Kopa'nın bal likörü salonlarında dövüşürken peşinde olduğu şey bu muydu? Bu düşünce kafa karıştırıcıydı. Kılıçlarını ailesinin geri kazanılmış uzun evindeki sessiz geceler için takas etmek uzun zamandır onun hedefiydi. Bloodaxe Tayfası'ndaki hayatının geçici bir şey olduğuna kendini ikna etmişti.

Ya geçmişimiz geleceğımız değilse? diye sormuştu İlias. Ama bunlar küçük bir kardeşin sözleriydi. Ölen büyükbabasının gözlerine hiç bakmamış ve Svik ailesinin değerlerini korumak için bir tılsım üzerine yemin etmemiş birinin.

Jonas'ın eli boynunda asılı duran tılsımı buldu ve sıkıca kavradı.

Aile, saygı, görev.

Jonas'ın ne istediğı önemli değildi. Büyükbabasına bu değerleri koruyacağına dair yemin etmişti. İlias'ın mezarı üzerine intikam yemini etmişti. Ve Klaernar'ın ödemesinin yarısı yakındaki bir zulaya gömüldüğünde, Jonas

hedefine ulaşıyordu. Silla ve Rey Klaernar'ın zindanlarına kapatıldığında, ödülünün diğer yarısını da alacaktı. Ailesinin topraklarını geri almaya yetecek kadar parası olacaktı. Tüm bunları geride bırakıp hayatına devam edebilirdi.

Şimdi önünde sadece bir görev vardı.

"Slátrari olarak tanıdığınız adam," dedi Jonas, Klaernar'ın birliğine dönerek, "savaşta ustadır."

Bu savaşçılar Íseldur'un güneyinden bir gemiye binerek Kunařjord'dan yeni gelmişlerdi. Kaptein Ulfar onlara *Kraliçe'nin Seçilmişleri* adını vermişti. *Seçkinler*. Bunlar acemi çocuklar değildi. Savaşta sertleşmiş adamlardı. Ve şimdi *onun* emri altındaydılar.

"Savaşırken tek bir taktiğe güvenmez," diye devam etti Jonas. "Tüm vücudunu kullanıyor. Bir sürü farklı silah. Kurnaz ve acımasızdır ve bu onun Tanrı'nın lanetlediği Slátrari olduğunu öğrenmeden önceydi. Şimdi bir de şu ateş büyüsünü hesaba katmalıyız."

Savaşçılar homurdandı. "Bu bizi canlandırmak için mi?"

Jonas'ın bakışları adamın pençe dövmei yüzüne kaydı. "Hayır," diye cevap verdi. "Sahip olabileceğiniz tüm yanılsamaları ortadan kaldırmak için. O tek bir adam, evet, ama on kişi bir araya gelmiş gibi dövüşüyor."

"Sanki ona hayranmışsın gibi!" diye meydan okudu grubun arkasından Seçilmişlerden biri.

Jonas kaşlarını çatarak adama baktı. "Bir zamanlar öyleydim," diye itiraf etti.

Adamlar kendi aralarında söylenmeye başladılar. "Adamla omuz omuza savaşmışken sana neden güvenelim?" diye seslendi biri. "Fikrini değiştirmeyeceğin ne malum?"

"Sol baldırına bir ok yedi ve soğukta hâlâ acıyor. Kemerinde beş, çizmesinde de bir hançer kılıfı var. Bir kılıcı sağ eliyle olduğu kadar sol eliyle de rahatlıkla kullanabilir." Jonas mesajını anlamalarını umarak grubu izledi. "O bir koruyucu. Başkaları tehlikedeyken kötü kararlar veriyor."

Rey'in Kemikler Yolu'nda Silla'yı korumaya yönelik öfkeli kararının bedelini Ilías ödemişti. Jonas'ın midesi yanıyordu ama bunu görmezden geldi. Sadece ilerisi vardı. Sadece intikam vardı. "Araziyi kendi çıkarları için kullanıyor."

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," diye mırıldandı Klaernar savaşçılarından biri.

"Ama var," dedi Jonas, adamı inceleyerek. "Eğer araziyi kontrol edersek, savaşı da kontrol ederiz."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu bir diğeri.

"Henüz emin değilim," diye itiraf etti Jonas. Adamlar itiraz ettiler. "*Henüz* değil," diye tekrarladı Jonas, sinirlenmişti. "Eğer savaşa hevesliyseniz, o zaman Kalasgarde'ye koşun ve Kurt Besleyiciler'le aynı kaderi paylaşın." Adamlar bunun üzerine sustu. "Bu aceleye *getirilmeyecek*. Dikkatlice planlanacak ve uygulanacak. Onun nasıl düşündüğünü, nasıl savaştığını, lanet olası róa'sını nasıl aldığını biliyorum. Seninle çalıştığımı bilmiyor. Bu bize bir avantaj sağlıyor... sürpriz unsuru."

Jonas grubu dikkatle izledi. "Şimdilik antrenman yapıyoruz. Plan yapacağız. Bekleyeceğiz. Er ya da geç bir hata yapacak. Ve o geldiğinde, biz hazır olacağız."

Bölüm Altmış Altı

KALASGARDE

Silla, Bloodaxe Mürettebatı'nın arabasında yaptığı şekerlemelerin hayatının en görkemli uykusu olduğunu düşünmüştü. Ama ana yılanın saldırısından sonra yaptığı şekerleme hepsinin önüne geçmişti. Kalkan evine döndükten sonra hemen yatağa yuvarlanmıştı. Ve şimdi, Silla her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ederek uyandı.

Ama yatağın yanında oturan adam ona hemen aksini söyledi.

Silla adamın büyük elinin kendi elini sardığı yere baktı. Birbirine dolanmış parmaklarına baktı - adamınki sıcak kahverengi, onunki ay ışığı kadar soluktu - bir goblenin dokumaları gibi birbirlerine dolanıyorlardı.

"Elimi tutuyorsun." Adamın gözleri onunkilere kaydı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Ne zamandır uyuyorum?" Silla ipucu bulmak için kalkanlı evin etrafına baktı ama pencereleri kaplayan hayvan postları yüzünden günün hangi saatinde olduğunu anlamak zordu.

Rey bir elini yüzünde gezdirerek, "Sabahtan beri ve bütün gün," diye cevap verdi. "Alacakaranlık çökmek üzere." Herhangi bir hastalık belirtisi arar gibi onu inceledi.

"Bunca zamandır burada mı oturuyordun?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Uyandığında ilk gördüğün şey ben olmak istedim."

Silla ona gözlerini kırıştırarak yorgun ifadesini okumaya çalıştı. "Uçurum mu?" diye sordu.

"Vig ve diğerleri tarafından kapatıldı." "Peki ya yavrular?"

Rey gözlerini kapadı, çenesindeki bir kas tüylendi. "Birçoğu kaçtı. Vig yorulmak bilmeden çalışıyor, tüm kuzeye mesajlar gönderiyor. Şimdiden daha fazla tuzak inşa ediyorlar-" Başını salladı. "Şu anda bu bizi ilgilendirmiyor. Yılanlar emin ellerde."

Silla yüz ifadesini okumaya çalışarak ona baktı. Çenesi gergin, elleri sandalyenin kollarını kavırıyordu. Ve gözlerindeki bakış - karanlık ve esrarengizdi. Ve o anda, kuzey ışıkları altında söylediği sözler aklına geldi.

Bu işin çok ileri gitmesine izin verdim.

Çok tuhaf bir rüya görmüştü -Rey özür diliyor, ikinci bir şans için yalvarıyordu. Ama şimdi tamamen uyanık olduğuna göre, bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu. Her geçen nefesle birlikte Silla'nın göğsündeki sıcaklık kızgınlığa dönüşüyordu. Kuzey ışıkları altında olduğu kadar şaşkın görünüyordu.

Rey bir elini sakalının arasında gezdirerek son derece tedirgin görünüyordu ve Silla onun söyleyeceklerine karşı kendini hazırladı. İtiraz sözcükleri dilinde toplandı.

"Kristjan... hayattı," dedi Rey.

Şok içinde dalgalandı ama kendini tuttu.

"O mutluluktı. Senin gibi, gerçekten. İnsanların içindeki iyiliği görürdü." Rey arkasındaki duvara baktı ama o *konuşmaya* devam ediyordu ve bulanıklaşan gözlerini temizlemek için öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "Kristjan hayatımda bir ışıktı. Bana yaşamayı hatırlatan kişiydi. Beni balığa, bal likörü salonuna sürükledi, onunla sayısız zar oyunu oynamamı sağladı. Beni zihnimin bazen gidebileceği karanlık yerlerden uzak tuttu."

Rey bir elini çenesinde gezdirdi. "Belki de bunun sadece benim yararına olmadığı şimdi aklıma geliyor. Belki Kristjan'ın da onu karanlıktan uzak tutmam için *bana* ihtiyacı vardı. Ve ben bu konuda fevkalade başarısız oldum."

Silla onun elini sıktı, acısını dindirecek bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Ama o kelimelerin var olmadığını biliyordu.

Rey devam etti. "Çok genç olduğu için ebeveynlerimizin ölümünün onu beni etkilediği gibi etkilemeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Skjöld yaprakları buralarda ruh halini iyileştirmek için bilinirdi. Onları kalbini hafifletmek için aldığından eminim ama onları gördü. Ailelerimizi. İmgelemler gördüğü, onlarla konuştuğu söylendi. Ve sonra, hiçbir şey onu daha fazlasını almaktan alıkoyamadı."

Göğsü daraldı, içini bir sızı doldurdu. "Kendini suçlayamazsın, Rey-"

"Eve dönmeliydim," diye araya girdi. "Ben onun kardeşiyim, Harpa dışında yaşayan tek akrabasıyım. Ona göz kulak olmalıydım; işaretleri görüp ona yardım edebilmeliydim. Bunun yerine Kraki'yle birlikte savaşıyor, içiyor ve kendime bir isim yapmaya çalışıyordum."

"Ona göz kulak olması için Harpa'ya güvendin," diye tahmin etti. "Evet," dedi adam dişlerini sıkarak.

Elini Harpa'nın ön kolunda gezdirerek düğümlenmiş kasları gevşetmeye çalıştı.

"Ve Kristjan'ı gömdüğümde, bir daha asla buraya adımımı atmayacağıma yemin ettim."

Her şey anlamlıydı -Rey'in gidişi; Harpa'yla aralarındaki düşmanlık. Kristjan'ın ölümünün kendi suı olduğunu düşünemezdi herhalde?

"Onunla bu konuyu hiç konuştun mu?" diye sordu endişeyle.

"Dün," dedi kabaca. "Daha önce anladığımdan daha iyi anlıyorum. Yine de... affedilebilir miyim bilmiyorum."

Silla'nın kaşları onun sözlerini düşünürken birbirine yaklaştı. "Harpa'nın zihninin işleyişini anlamıyorum. Bildiğim tek şey, sevdiğimiz insanların en keskin bıçakları kullandıkları." Bakışları odaksızlaştı. "Babam bana yıllarca yalan söyledi. Beni o zehirli yapraklarla besledi. Bana gerçeği söylememek utanç verici bir şeydi." Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Yaptığı şeyden hoşlanmıyorum ama onu affediyorum. Omuzlarımdan öyle bir yük kalktı ki."

Rey sessizdi ama dinliyordu.

"Harpa affedilmeyi hak ediyor mu bilmiyorum. Ama *senin* hak ettiğini biliyorum Rey. Öfke, taşınması çok zor bir yüktür. Onu teslim ederek huzur bulabilirsin." Derin bir nefes aldı. "Onun ölümü sana ait değil."

Eli onunkine karşı gerildi. "Ben burada olsaydım onları almazdı."

Silla'nın başparmağı Rey'in elinin tersi boyunca kaydı. "Onun ölümünü tamamen sahiplenmen ne kadar da açđözlüce."

Rey keskin bir nefes verdi. "Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyorsun."

"Bunlar bilge bir adam tarafından söylenmiş bilgece sözlerdi," dedi usulca. "Ben

Kristjan'ın ölümünü omuzlarında taşımaya izin vermeyeceğim. Onu tanı mıyordum ama seni sevdiğini biliyorum ve bunu taşımamı istemezdi. Kristjan *senin* mutlu olmanı isterdi."

Silla Rey'in cevabını beklerken nefeslerini saydı. Rey tereddüt etti. Ama sonra güçlü, sağlam eli onunkini nazikçe sıktı.

Meşale ışığı Rey'in dokulu buklelerine, kıvrımlı elmacık kemiğine vurdu. Çenesi büküldü. "Seni istiyorum," dedi çıplak bir fısıltıyla. "Havadan daha çok. Bu lanet olası dünyadaki her şeyden daha fazla, Silla."

Gözyaşlarını geri kırıptı.

Derin bir nefes aldı. "Beni mutlu ediyorsun Günışığı, o kadar mutlu ediyorsun ki bu beni dehşete düşürüyor. Ama seni kaybetme düşüncesi beni daha da çok korkutuyor. Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum... *bizi*." Rey durakladı. "Ve eğer hiçbir zaman Eisa olmak istemezsen, bu benim hislerimi değiştirmeyecek. Eğer dinlenmek istersen, seni zarar görmekten koruyacağım. Savaşmak istersen, kılıcımı yanında çekerim. Eğer yüz tavuk istiyorsan, sana bir tavuk kalesi inşa edeceğim."

Gözyaşları artık birikmeye başlamıştı. Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi bunu söylediğine göre, omuzlarından büyük bir ağırlık kalkmıştı.

"Ama sen benim nasıl biri olduğumu gördün - bazen korkakça davranabilen huysuz bir adam." Yüzünün her yerinde utanç okunuyordu. "Eğer bana artık kalbinle güvenmiyorsan, isteklerine saygı duyacağım."

Adam ona baktı ve sonunda kadın ne gördüğünü anladı. Sert, haşın ve tamamen dokunulmaz olan Baltalı Gözler gitmişti. Bu Reynir Galtung'du, açık, istekli ve umutluydu.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Silla, az önceki öfkeli kabadayılığı eriyip gitmişti. Hissettiği her şeyi görmesine izin verdi - incitilmekten ne kadar korktuğunu. Kullanılmaktan ve bir kenara atılmaktan. "Belki," diye fısıldadı, sonra duraksadı. *Cesaret, Silla*, diye ısrar etti kendi kendine.

"Belki birlikte korkabiliriz."

Rey bir an nefes alamıyor gibiydi, korku ve inançsızlık arasında bir yerde kalmıştı. Silla onun alnındaki endişeyi öpmek istedi; omuzlarındaki gerginliği ovmak istedi. Elini çeken Silla onu yatağa çekti. Kadın ona yer açarken, adam yan yattı ve gözlerinin derinliklerine baktı.

"Ben değilim... kelimeler değil..." Rey başını salladı, sonra telaşla, "Sık sık yanlış şeyler söylerim. Duyarlı bir adam değilim. İstemeden de olsa seni ezebilirim," diye itiraf etti. "Ama bil ki senin için savaşacağım Silla. Senin için daha yumuşak, daha iyi bir adam olmak için çalışacağım."

"Hayır," diye ağzından kaçırıp, yüzündeki kan çekiliyordu. Jonas bir keresinde ona, "*Beni iyi bir adam yapabileceğini düşünmüştüm*," demişti. "Seni olduğun gibi seviyorum. Ve ben," dedi, "ayrıca özür dilerim. Kardeşin konusunda seni çok zorladığım için."

"İnanılmaz bir kadın," diye mırıldandı Rey. "Şimdiye kadar tanıdıklarımın en iyisi. Yumuşak ama güçlü. Tatlı ama keskin." Onu dikkatle inceledi. "Büyümeni ve değişmeni izledim ve henüz tırmanman gereken dağlar olduğunu biliyorum. Ama onları fethettiğinde yanında olmak istiyorum. Ve başkalarının seni hafife almasını izlemekten zevk alacağım."

"Zevk mi?" diye sordu eğlenerek.

"Senden şüphe etmemem gerektiğini biliyorum, cesur kızım," dedi Rey. "Benden hiç korkmadın, değil mi?"

"Senden korktum," diye fısıldadı. "Ama sadece senin nasıl bir adam olduğunu anlayana kadar. Onurlu bir adam. Bir koruyucu."

Adamın parmak eklemleri kadının yanağını okşadı, dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Üşüyorum"-Silla dudağını ısırdı- "üşüyorum."

Kaşlarının arasında bir çatıklık. Gözlerinde endişe vardı. Rey daha yakına eğildi ve elinin tersini kızın alnına koydu.

Silla kirpiklerinin arasından ona baktı, eli bileğini kavradı ve yavaşça aşağı doğru çekti. Elini göğsünün üzerine koyduğunda yüz ifadesi ısındı.

"Beni ısıtacak mısın, Galtung?"

Altmış Yedinci Bölüm

Rey'in yüzüne anlayış yerleşirken **Silla** nefesini tuttu. "Neredeyse ölüyordun," diye itiraz etti.

"Haftalık bir olay."

"Emin misin?" diye sordu yürek parçalayan bir endişeyle.

Kadın yavaşça başını salladı. "Her şeyden daha eminim."

Rey'in çenesi sertleşti, sesi bir oktav alçaldı. "Nerede?" Adamın sesindeki değişim Rey'in içini bir ürperti kapladı. "*Nerede* üşüyorsun?"

"Battaniyenin altında."

"Bu olmaz," dedi adam. Ayağa kalkarak yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. İşkenceli bir yavaşlıkla kürkleri santim santim aşağı çekerek Rey'in tunik giymiş halini ortaya çıkardı. Çıplak bacaklarına ulaştığında Rey keskin bir nefes aldı. Silla onun bakışlarının samimi ağırlığı altında kıpırdandı.

Sıcak, kuru bir avuç topuğunu kavradı ve incelemesi için yukarı kaldırdı. Tunığı kalçalarının üzerinde yükseliyordu ama Rey'in karanlık gözleri ayağına odaklanmıştı.

"Burası mı?" Bir parmak eklemine ayağının kemeri boyunca sürükledi.

Tüyleri diken diken oldu ve Silla bir kez daha kıpırdandı.

Yavaşça başını salladı.

"Hmm," dedi Rey, o kadar erotik bir sesteki ki vücudu zonkladı. Avucu yavaşça baldırından yukarı kayarak iç dizini okşadı. Silla'nın nefesi kesildi. "Ahh," dedi adam. "Burası mı?"

Dizinin arkası nabız gibi atıyor, vücuduna titreşimlerden oluşan bir senfoni gönderiyordu. Tanrılar aşkına, adam onu

sadece dizine dokunarak bir su birikintisine dönüştürdü. Silla itiraz etmek için ağzını açtı ama Rey yatağın dibinde dizlerinin üzerine çökmüş, burnunu dizinin arkasındaki hassas deride gezdiriyordu. Ağzının ıslak sıcaklığını hissettiğinde boğazının arkasından kısık bir ses geldi.

"Rey," diye inledi, başı yastığa yaslanmıştı. Neredeyse çok fazlaydı, neredeyse dayanılmazdı...

Ama adamın eli şimdi Rey'in kalçasına doğru kayıyordu ve Rey'in içinde şimşekler çakıyordu. Rey'in sakalının kılları uyluğunun iç kısmındaki hassas deriyi sıyırdığında vücudu sarsıldı ama adam dilini kaydırarak bu sertliği hafifletti. "Burası mı?" diye sordu burnunu ileri geri sürterek.

"Mmph," diye cevap verdi kadın kıvranarak.

"Kelimer, Günışığı," dedi Rey başını kaldırarak. "Kullan onları." Onun kendini beğenmiş yüz ifadesine ters ters baktı, sonra pes etti. "Daha yükseğe."

Rey çıldırtıcı bir yavaşlıkla kadının tuniğini yukarı doğru çekerek onu kendisine gösterdi. "Çok güzel," diye mırıldandı işaret parmağını kızın üzerinde gezdirirken. "Ah, anlıyorum." Ona göstermek için parmağını kaldırdı. "İşte burada üşüyorsun." Parmağını ağzına götürdü ve yavaşça dışarı çekti. "Tüm dikkatimi vermem gerekecek."

Ve böylece yatağın üzerine yerleşti, kadının kalçalarını omuzlarına asıp sıkıca kavradı. Bir süre öylece durduktan sonra kadının ortasına doğru yakıcı bir yol yaladı. Sırtını yatağa yaslayan Silla inledi. Ama Rey'in tutuşu daha da sıkılaşarak onu yerinde tuttu.

"Beni öldüreceksin!" diye haykırdı Rey, küçük tomurcuğu ağzına götürüp emerken. Dili kızın üzerinde gezinirken, Silla'nın kasları kasıldı. Boştu, boştu, ihtiyacı vardı...

Rey sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi bir parmağını onun içine kaydırды. İkisi de inledi. Hemen bir ritim buldu, ikinci parmağı da kısa süre sonra birincisine katıldı.

"İhtiyaç..." Vücudunda zevk oluşup daralırken başı yana düştü. Akılsızca, parmakları adamın saçlarına kaydı, adam tek bir kararlılıkla çalışırken buklelerini çekti. Zevki aniden beklenmedik bir zirveye ulaştı ve serseri bir dalga gibi üzerine çöktü. Silla haykırdı, yukarı doğru eğildi ama adam onu amansız bir güçle yerinde tuttu. Görüşü kararana ve kürklerin içinde gevşek bir şekilde yatana kadar baskı artarak devam etti.

Rey onun karnını öptü, tuniğini tamamen çıkarmak için durakladı, sonra şehvet onun derinliklerinde kıpırdanana kadar göğüslerini şefkatle okşadı

mide. *Yine mi?* diye düşündü. Ama bu adam söz konusu olduğunda, yeterli diye bir şey olmayacağını hayal etti.

Ve Rey şimdiden onun vücudunu okuyabiliyordu. Öpücükleri daha aşağılara, kalçalarının tepesine kadar indi.

"Bekle," dedi, parmakları adamın buklelerine kayarak onu yukarı çekti.

"Aklını kaçırmama ihtiyacım var Silla," dedi adam, koyu renk gözleri ateşle erimişti. "Titremene ihtiyacım var. Yalvarışını duymaya ihtiyacım var."

"Sen," diyebilirdi sadece, adamı çekiştirerek. Tanrım, adam onu tek kelimeye indirgemmişti. Tekrar denedi. "İçime gir!"

"Henüz değil, Silla," diye homurdandı adam, onun çekişine direnerek. "Bana bir tane daha verene kadar olmaz."

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak kürklerin içine geri çekildi ve adamın dilinin işkenceli hareketlerine boyun eğdi. İlk başta hassastı, onun çıldırtıcı dokunuşu altında kıvranıyordu, ama düşük bir ihtiyaç koru giderek daha sıcak, daha parlak alevlendi, ta ki damarlarında orman yangını dolaşana kadar.

Ne söylediğinden bile emin değildi. *Evet, ve daha fazlası, ve sen sen Sen.*

Orman yangını vücudunda patladı ve onu yakıp kül etti. hissediyordu. Zevk içinde kudurdu, vücudu parmaklarına yapıştı, o görkemli, yetenekli parmaklar her şeyi patlatan yeri okşadı ve şimdi onu uzattı.

Sonunda tamamen gevşedi, görüşünün kenarlarında karanlık toplanıyordu. Adam onun yanına yerleşti ve kadın yüzünü ona dönmek için yuvarlandı.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

"Uzun zamandır istediğim her şeyi," diye yanıtladı adam. Kadının görüşü yeniden parıldadı ve adamın yoğun, karanlık gözleri ortaya çıktı.

"Başka ne var? Bana başka ne olduğunu söyle."

"Seni becermek istiyorum," dedi, kelimeler o kadar çiğ ve acımasızdı ki, kız onları ayak parmaklarında hissetti. "Seninle zaman geçirmek istiyorum. Sana çığlık attırmak, küfrettmek ve kendi adını unutturmak istiyorum." Daha yakına eğildi, kulağına fısıldadı. "Benden önce gelen herkesi sana unutturmak istiyorum."

Silla inleyerek ona baktı. "Bunu. *Lütfen.*" Elleri adamın vücudunda aşağı doğru kaydı ve pantolonuna yaslanan sertliğin üzerinde gezindi. "*Seni* istiyorum. Senin için yapıyorum..."

Ne olduğunu anlayamadan Silla sırt üstü yatmış Rey'e bakıyordu. Dirsekleri başının iki yanında, onu kafese hapsetmişti.

Büyük bedeniyle burnu neredeyse onunkine değecek kadar yakındı. "Beni istiyor musun, Günişığı? Bundan emin misin?"

Şaşkınlıkla başını salladı.

Keskin bir nefes veriş teninde titreşti. "Silla." Dudakları onunkilere yaklaştı. "Uzun zamandır seninim."

Kız ona doğru uzandı ama Rey çoktan tuniğini başından çekip kemerini gevşetmeye başlamıştı. Pantolonunu çekiştirerek indirdi ve Silla yutkundu, bir anlık bir endişe hissetti. Çünkü Reynir Galtung *her yerde* iriydi.

"Emin misin?" diye sordu, gözleri karanlıktı.

Silla başını salladı ve sert bir yutkunmayla adamın boğazındaki düğümün sallanışını izledi. Ona bakarken kalbinin her atışıyla birlikte içinde bir sıcaklık da hissediyordu. Bu anın bir ağırlığı vardı ve birbirlerine bakarlar aralarından bir anlayış geçti. Bu, bedenlerinin bir araya gelmesinden daha fazlasıydı. Bu bir sözdü. *Birlikte korkmuşlardı*. Çünkü birlikte daha güçlüydüler.

"Gebeliği önleyici otlar mı?" Silla fısıldadı.

"Vig." Rey boğazını temizledi ve kırıslara sinirli bir bakış fırlattı. "Onları şaka olsun diye getirdi."

"Güzel," dedi Silla, Rey'in bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çekerek.

Sözsüz bir an boyunca birbirlerine baktılar ve sonra adamın dudakları kadınınkilerle buluştu. Adamın enfes ağırlığı kızın üzerine çöktü ve Silla ona uyum sağlamak için kaydı. Elleri her yere kayıyor, bu adamın sağlam gücünü hissediyor ve sanki tüm dünyası oymuş gibi onu tutuşuna hayret ediyordu. Göğsündeki sıcaklık, hissettiklerini tutmaya yetecek kadar yer yokmuş gibi hissedene kadar genişledi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı saçlarına. "Saçların, dudakların ve kalbin." Ve onun her yerindeydi, onu kucaklıyor, tutuyor, yutuyordu. Ve yine de yeterli değildi.

Aşağı uzanarak onu eline aldı ve ihtiyacı olan yere doğru yönlendirdi.

"Silla," diye homurdandı Rey, yüzünü onun boynuna gömdü ve kendini onun girişinde tuttu.

Bir an korktu ama sonra adam yavaş ve nazik bir baskıyla onu dürtmeye başladı. Nefesi boğazında düğümlendi, vücudu içgüdüsel olarak kenetlendi. Bu ilk seferinden çok uzaktı ama onunla sanki öyleymiş gibi hissetti.

"Nefes al," diye fısıldadı, geri çekildi ve çenesini kavradı.

Başparmağı elmacık kemiği boyunca hafifçe okşadı, dudakları onunkilere doğru kaydı. Yavaşça, yavaş yavaş gevşedi, vücudunun onun etrafında gerilmesine izin verdi ve adam biraz daha derine itti.

Kızdan alçak bir inilti kaçtı.

"Bunu kaldırabilirsin, Güneş ışığı."

"Bana hep böyle temelsiz bir güven duydun," diye nefes aldı. "Değil asılsız," o mırıldandı, ikna etmek onu için kabul et başka bir

inç. "Tanrım," diye inledi, göz kapakları çırpınıyordu. "Bu şekilde ölebilir ve mutlu olabilirim."

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı, parmakları Rey'in pazularına batıyordu.

Rey, Silla'nın bedeninin onu kabul etmesini beklerken çok sabırlıydı ama boynunda zonklayan nabzından, onun dışarıdan görüldüğü kadar sakin olmadığını biliyordu. Sonunda tamamen içine girmişti.

"Görüyor musun?" diye sordu. "Asılsız değil."

Dolu, daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı, yine de adam hareket etmeye başladığında inanılmaz hissetti. Adam gözlerini onunkilerden ayırmadı ve kadın onun kendisini incelediğini, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izlediğini hissetti.

Dirseklerini yukarı kaldırdı ve birlikte vücutlarının birleştiği yere baktılar. Rey nefesinin altından usulca küfretti, hızı birkaç itiş için düzensizleşti. Ama çok geçmeden, sanki mümkün olduğunca uzatmak istiyormuş gibi yavaş ve durgun bir ritim buldu. Ve onun her ölçülü darbesinde Silla biraz daha eridi, biraz daha yumuşadı, biraz daha teslim oldu. Silla bacaklarını adamın kalçalarına dolayarak onu daha derinlere buyur etti ve adam kadının görüşünü eğen bir yere ulaştı. Tırnaklarını adamın kollarına geçirerek başını geriye attı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Bana bak," dedi Rey'in alçak sesi.

Kızın gözleri açıldı. Onunkilere kilitlendi. Ve gözlerini kaçıramadı; adam ona her sorunun cevabıymış gibi, dünyanın en şanslı adamıymış gibi bakıyordu. Adam ona kendini bir tanrıça gibi hissettiriyordu.

Zevk, alçak ve köklü bir şekilde artıyor, her kalp atışında daha da yükseliyor ve büyüyordu. Rey aşağı uzandı, kalçalarını ayarladı ve başparmağını ona doğru sıkıca bastırdı.

"Oh, tanrılar!" diye haykırdı. Görüşünde yıldızlar parıltıyor, her şey onun etrafında oluşuyor, sıkılaşıyordu. Yakındı, o kadar yakındı ki...

"Güneş ışığı," diye mırıldandı. Yakıcı bir yoğunlukla ona bakan Rey, bir dizi kısa, hızlı itme hareketiyle temposunu hızlandırdı.

Nefes nefese kalmış ve battaniyeyi çekiştiriyordu. Ama a d a m acımasızdı ve pompalamaya devam etti, onu izlemeye devam etti.

Göğsündeki sıcaklık -ona duyduğu sıcaklık- bir kırılma noktasına ulaştı. Patladı ve vücudunun her köşesine yayıldı.

Ve tüm bunlar olurken Silla bir kez bile başını çevirmedi.

Onun etrafında parçalanırken yüzündeki ifadeyi izlemek Rey'i neredeyse uçurumdan aşağı yuvarlıyordu. Dişlerini gıcırdatarak iradesinin son zerresine kadar zorladı ve kız etrafında titrerken kendini hareketsiz tuttu. Vücudu gevşeyene ve adam kendini ondan kurtarana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Yüzünü onun saçlarına gömerek derin bir nefes aldı.

"Rey, sen..."

"Bana bir dakika ver," diye homurdandı, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Yavaşça nefes aldı ve dişlerinin arasından bıraktı.

"Ama sen..."

Başını kaldırdı, onu içine çekti. Saçları dağınıktı, gözleri zevkten parlıyordu.

"Daha işim bitmedi," dedi kabaca. "Seni uyarmıştım Silla. Acele etmemeyi planlıyorum."

"Üç!" diye haykırdı. "Üç çoktur! Üç harika!" Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Daha iyisini yapabiliriz."

Kadının gözlerinin kararmasını izledi - bakışları vücudunda aşağı doğru kayarken. "Daha iyisi mi dedin?"

Rey onu hissetmek için çaresizce kalçalarına uzandı ama Silla onu sırt üstü itip üstüne çıkarak şaşırttı. "Belki," dedi, dudaklarında bir gülümseme, "böyle mi?"

Yumuşak bir hareketle onu kaldırdı ve ağrıyan sikinin üzerine yerleştirdi. Ellerini göğsüne dayayarak, yavaşça şaftından aşağı kaydı. Birlikte inlediler.

Adam ona baktı, çok güzel ve yumuşaktı, duyguları göğsünün derinliklerinde kabarıyordu. *Birlikte korktuklarını* söylemişti ona. Bu iki kelime onun hayatını değiştirmişti. Her şeye rağmen ona kalbini açmıştı. Ve eğer bugün yaşananlar Rey'e bir şey öğrettiyse, o da bunu boşa harcamaması gerektiğiydi.

Silla yavaş, kıvrımlı ritimlere başladı, koyu kıvrıcık saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Çok hoş," diye mırıldandı Rey, bir tutam saç telini gergin bir şekilde çekip sonra da yukarı çıkmasına izin vererek.

"Sen de çok güzelsin," diye fısıldadı, göğsünü daha sert bastırdı, kalçalarını daha yükseğe kaldırdı ve onu daha da derinlere çekti. "Çok özverilisin. Başkaları için fedakârlık yapmaya çok isteklisin. Sana her gün ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü göstereceğim."

Sözleri güneş ışığıydı, saf ve parlaktı ve göğsündeki her karanlık yarığa parlıyordu. Rey'in eli omurgası boyunca, ensesine doğru kaydı, bir avuç saçını yakaladı ve onu aşağı çekti. Göğüslerinin adamın göğsüne sürtünmesi çıldırtıcıydı; inlemeleri daha da çıldırtıcıydı. Rey'in diğer eli onun kalçasını kavradı ve içine pompalarken onu hareketsiz tuttu.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?" diye fısıldadı, saçlarını çekiştirerek boynunu yukarı doğru kaldırdı. Kalçaları yukarı kalkarken onun gözlerinin derinliklerine bakması gerekiyordu. "Bu senin. Senin için, Günişığı."

Kızın tek cevabı bir inilti oldu. Mahrem kaslarının çırpınına bakılırsa, yakında bir kez daha zevk alacağını biliyordu.

"Görüyor musun?" Parmakları kızın kalçasına saplandı ve itişler çılgınca artarken onu aşağıda tuttu. "Bir tane daha alamayacağını düşündün."

İçindeki ısı cızırdıyor, omurgasının dibinde toplanıyordu ve Rey bu kez kendini tutamayacağını biliyordu. Yavaşça saçlarını geriye doğru çekti ve itmeye devam ederken omurgasını bir yay kirişi gibi eğilmeye zorladı. Tamamen onun merhametine kalmıştı, güveni mutlaktı ve bunu hafife almadı. Onun güvenine değer veriyordu. Onu tüm kalbiyle korumaya yemin etti. İnleyerek kalçalarını geri itti ve onunla buluştu.

"Ama ben daha iyi biliyorum."

Şehvetli sözleri onu harekete geçirdi. Sırtının kavisi derinleşti, duvarları onu o kadar sıktı ki görüşü beyazlaştı. Ve sonra onunla birlikte uçuşumun kenarındaydı. İticileri düzensizleşti, vücudu ısı, özlem, duygu ve saf, mutlak zevkle kavruldu, dışarı doğru patlamadan önce sıkıca sarıldı. Ve sonra inliyor, ona tutunuyor, içine dökülüyordu.

Vücutuyla bağlantısının koptuğunu hissetti. Uzaktan, onun üzerine yığıldığını, ikisinin de terden kayganlaşan uzuvları ve gürleyen kalpleriyle nefes almak için çırpındıklarını hissetti.

Rey kendini paramparça olmuş ve yeniden bir araya getirilmiş gibi hissetti. Farklı ama daha iyi. Çünkü şimdi o oradaydı, kalbinin içine sıkışmıştı.

İkisi de konuşmadan dakikalar geçti. Silla kollarını göğsünde kavuşturup çenesini yukarı kaldırdı. Tembel bir gülümsemeyle onu izledi.

"Şey," dedi. "Artık iyice ısındım."

Rey kıkırdadı. Saçının bir tutamını geriye doğru taradı ve gülümsedi. Çünkü bu kadın yanındayken bir daha asla üşümeyebilirdi.

Altmış Sekizinci Bölüm

KALASGARDE

"Ellerini gökyüzüne kaldır, yoksa gülümsemeni genişletirim," diye hırladı Vig, bıçağını Silla'nın boynuna dayayarak.

Kendini Vig'in pençesinden kurtaran Silla, bu hareketleri ona aşıl原因an kadını düşünmeden edemedi. İçini bir hüçün kapladı ve Silla tüm kalbiyle Hekla'nın Istré'de iyi olmasını, bir gün yeniden bir araya gelmelerini umdu.

Silla iç çekerek odağını şimdiki zamana geri döndürdü ve içini yokladı. Ne o tuhaf köpürme hissinden ne de Rey'i tarlada iterken sahip olduğı inanılmaz güçten eser vardı.

Vig kılıcını geri çekerek, "Utangaç, Bıçak Kırıcı yeteneğın," diye mırıldandı.

Silla uzuvlarını silkeleyerek Harpa'nın evine doğru baktı. Buz ruhları sunu tabaklarının arasında uçuşuyor, birbirlerini omuzlayıp dişlerini gösteriyor, ahşap rüzgâr çanları birbirine çarpıyordu. Ama Harpa'dan hâlâ bir iz yoktu. Rey'e göre, Silla'nın yılanla karşılaşmasından beri dokuma yapıyordu.

"Jökull'daki olaylara cevap arıyor," demişti Rey, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Silla, Harpa'nın dünyanın dokumalarından iplikler çektiğini biliyordu ama bu süreçten zerre kadar anlamıyordu. Tek bildiğı, Harpa'nın dokuduğı duvar halılarının geçmişin, bugünün ve geleceğın hikâyelerini içerdiğiydi.

İç çekerek Vig ve Runný'ye döndü. Silla kabul etmek zorundaydı, onlarla antrenman yapmak eğlenceliydi ama şu ana kadar elde ettiği sonuçlar oldukça cansızdı.

Vig ormanı inceliyordu ve Silla onun yılan yavrularından herhangi bir iz aradığını biliyordu. Saldırıdan beri meşguldü, Nordur ve güneye yılanların haberini gönderiyordu. Rey'in kurduğu tuzak üç yavruyu yakalamış, bunun üzerine yerel su yollarının yakınına bir düzine daha tuzak kurulmuştu. Toplam sekiz yavru yakalanmış ve öldürülmüştü, bu da diğerlerinin de yakalanmasının an meselesi olduğuna dair umutları artırıyordu. Ama hâlâ dışarıda bir yerlerde dört düzine yılan vardı.

Anne yılanı gelince, o henüz buz gölünün yüzeyine çıkmamıştı. Ama kimse onun yarasına yenik düştüğüne bir an bile inanmadı. Bir teoriye göre anne yılan Jökull'un gölüne yeraltı tünelleri aracılığıyla ulaşmıştı. Eğer bu doğruysa, buzı kırmadan göle nasıl girdiğini açıklıyordu. Ama bu aynı zamanda annenin fark edilmeden serbest kalabileceği anlamına da geliyordu.

Runný tünediği çit direğinden aşağı atladı ve Silla ile Vig'e doğru yürüdü. "Belki de Kılıç Kıran gücünü henüz yakmamıştır çünkü sevgili kardeşim, sen bir fok yavrusu kadar korkutucusun."

"Yavru foklar bir *zevktir*," diye ilan etti Silla.

Vig siyah kaşlarını salladı. "Bana keyifli mi diyorsun?" Silla omuz silkti.

"Dikkatli ol Silla, yoksa beni öldürteceksin. Şuradaki Baltalı Göz bıçaklarını bileyliyor."

Kütüğe baktılar. Bacaklarını iki yana açmış olan Rey, Vig'e dik dik bakarken bileme taşını bıçağının kenarı boyunca yavaş ve tehditkâr bir şekilde gezdirdi.

"Bıçaklarını *her zaman* bileyler," dedi Rey, elini rahatça sallayarak kızarıklığını gizlemeye çalışarak.

"Yeterince değil gibi görünüyor," dedi Vig, Rey'i incelerken. "Sakalını kesmek için hangi bıçağı kullandı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Silla, sesi yükselmişti.

Vig alay etti. "O... düzensiz. Sanki uzun bir kılıçla kesmiş gibi görünüyor."

"Tamamen düzgün," dedi Silla savunmaya geçerek. "Bu benim ilk seferimdi! Daha fazla pratiğe ihtiyacım var-"

"Galtung sakalına bakmana izin mi verdi?" Vig iki büklüm oldu, kahkahası yakındaki ahırda yankılandı. Doğrulurken gözlerindeki yaşları sildi. "Peki ya At? Sanırım yelesine örülen ayçiçeklerinden sen sorumlusun?"

"At örgülerini *sever*."

"Hmm. Ya Galtung?"

"Onda... büyüyorlar." Silla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Harpa meşgul olduğu için zamandan başka bir şeyim yok, Vig."

"Odaklan!" diye bağırdı Runný, onları asıl konuşmalarına geri döndürerek. "Mesele şu ki Silla, Vig'in sana zarar vereceğine gerçekten inanmıyorsun. Bu yüzden de Kılıç Kıran yeteneğin utangaç kalıyor. Belki de *gerçek* korkuyu hissetmen gerekiyordur."

Vig kız kardeşine kaşlarını çattı. "Büyük önerin nedir, Runný?"

Runný bir kaşını kaldırdı, sonra gözden kayboldu.

"Runný," diye uyardı Silla, Gölge Tazi'dan herhangi bir iz arıyordu. Sıkışmış kar, ayak izlerini takip etmeyi imkânsız kılıyordu. Ama buzun çıtırtısı Silla'nın dönüp bakmasına neden oldu.

"Ah!" Vig kaburgalarını ovuşturarak iki büklüm oldu.

"Runný, sakın-" Silla'nın ensesine dokunan sıyrıcı bir dokunuş onun dönmesine neden oldu. "Kes şunu-" Yerde tekmelenen bir taş Silla'nın çizmesinin yanında durdu. Nefesi hızlandı ve geri çekildi. Bir adım, iki adım...

Silla'nın sırtı ona çarptığı anda Runný, "Boo," diye fısıldadı.

Silla'nın kalbi bir an için durdu. "Seni sefil-" Hazırladığı galdurun soğuk cızırtısını duyunca sözünü kesti. Silla, kılıca tüm ihtişamıyla bakana kadar ışığını yerinde tuttuğunu ifade etti; kabzası sağ elinde, soğuk ateşten ince, konik bir bıçak.

Bir çift buz ruhu uçarak Silla'nın omzunun üzerinde durdu ve ilgiyle onu izledi.

"İstediğim bu değildi," diye mırıldandı Runný, bir kez daha görünür halde. Koyu renk gözleri kılıca odaklanmıştı. "Ama *çok* güzel bir silah."

"Neyi kesebiliyor?" diye sordu Vig, Silla'nın yanına yaklaşıarak.

"Şimdiye kadar denediğim her şeyi," diye yanıtladı Silla, nefesi havada minik, parıltıyan kristallerle donuyordu. Buz ruhları kristallerin içine girerek dans etti ve havayı daha da buzlandırdı.

"Hatırladığım kadarıyla insan kafaları," diye mırıldandı Vig, temkinli bir şekilde geri çekilerek.

Runný kesilmiş kütüğü avluda yuvarlayarak ucuna yerleřtirdi. "Bir oyun oynayalım mı?"

Sonraki bir saat boyunca Silla, Harpa'nın mülkünde değersiz görülen her şeyi kesti - kütükler, atılmış çiviler ve nallar, yarısı paslanmış demir bir balta. Buz ruhları kümelenmiş, dikkatle izliyor ve heyecanlı döngüler halinde zıplıyorlardı. Silla bir dizi taşı kesti, giderek büyüdü ve sonunda kendi boyunun yarısı kadar bir kayayı kesti.

"Pekâlâ," dedi Runný, elleri kalçalarında, yarılan kayanın pürüzsüz, buzlu yüzeyini incelerken. "Sanırım oldukça keskin."

Hırıltılı bir nefesle kılıcın parıldayan buza dönüşmesine izin verdi. Silla donmuş kirpiklerinin altından kulübeye baktı ama kulübe sessiz ve hareketsizdi.

"Galtung bana eğitiminiz bittiğinde ikinizin de Kopa'ya döneceğinizi söyledi," dedi Runný.

Silla dudağını ısırarak başını salladı. "Bana Reis Hakon'un kız kardeşimi kurtarmama yardım edecek imkânlara sahip olduğu söylendi."

Vig ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sana Hakon'dan bahsetti mi?"

"Bana Hakon'un bir Volsik destekçisi olduğunu ama Urkan yönetimi altında hayatta kalabilmek için pişmanlık verici şeyler yapmak zorunda kaldığını söyledi."

Vig ve Runný bilmiş bir bakış paylaştı.

"Onu en iyi Galtung tanır," dedi Vig yavaşça. "Babası ve Reis Hakon savaştan önce iyi arkadaşlardı. Birçok yazı Kopa'da Reis Hakon ve oğlu Eyvind ile geçirdiğini biliyorum. Yine de" -Rey'e temkinli bir bakış fırlattı- "yolsuzluk fısıltıları var."

"Çevrenizde güvendiğiniz insanlar olmalı," dedi Runný. Siyah saç örgülerini omzunun üzerinden geçirdi ve gümüş manşetlerini gergin bir şekilde büktü. "Düşünüyordum da..." Önce kardeşine, sonra da hızla Silla'ya baktı. "Bu sadece bir fikir. Belki de aptalca bir fikir." Runný ayak parmaklarının üzerine yuvarlandı, sonra tekrar yere indi. "Sana ve Galtung'a Kopa'ya kadar eşlik etmeyi düşündüm."

Vig'in yüzündeki renk solmuş gibiydi ama Silla'yı şaşırtacak şekilde sessiz kaldı.

"Yolda korunmaya ihtiyacınız olacak," diye devam etti Runný. "Kopa'da müttefiklere. Ve umarım"-Runný boğazını temizledi-"umarım bana güvenebileceğini biliyordur."

Bu, iyi bir liderin bilgece sözler söyleyeceği ya da belki de yeminler edeceği kısımdı. Ama Silla kollarını ürkmüş Runný'ye doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Bana alışman gerekecek, Runný," dedi Silla parlak bir sesle ve geri çekildi. "Sarılmayı çok severim. Tabii ki buna bayılırız."

"Evet, iyi... güzel." Runný'nin gözleri kardeşininkilerle buluştu.

"Vig?" Ona gülümserken gözleri parlıyordu. "Evet."

"Evet mi?"

"Evet. Gitmelisin." Vig gökyüzüne hüzünlü bir bakış gönderdi. "Çok uzun zamandır yaptıkları seçimler için başkalarını suçluyorum. Bunu yapmamak için çalışacağım."

Runný'nin dudakları birbirine yapıştı ama gülümsemesi parladı. "Bunu duyduğuma sevindim kardeşim."

Vig boğazını temizledi. "Evet, şey... Kuzeyde kalmalıyım. Birisi yavruların avlanmasına öncülük etmeli ve uçurumun kapalı kalmasını sağlamalı."

"Senin için endişeleniyorum," dedi Runný yutkunarak.

Vig ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Benim için endişelenme. Senin de çok iyi bildiğin gibi ben bir fok yavrusundan çok daha vahşiyim." Ve bununla birlikte, çıplak, iri bir kolunu Runný'nin boynuna doladı ve onu bir baş kilidine çekti.

"Göt!" diye bağırdı Runný, dirseğini onun kaburgalarına geçirerek.

Silla bir süre kardeşlerin kapışmasını izledi, içini bir kıskançlık duygusu kapladı. Bir kız kardeşle büyümek nasıl bir şey olurdu? Bunu asla bilemeyecekti. Urkanlar onun bu şansını elinden almıştı.

Silla arka dişlerini ısırarak döndü ve kulübeye yaklaştı. Saçlarının ve kirpiklerinin donu erimişti ve nemi fırçalayarak uzaklaştırdı. Rey kılıcını bir kenara bırakarak onu izledi. "Kılıcı dokumakta giderek daha iyi oluyorsun," dedi dolgun dudaklarını bükerek. O dudakların bu sabah yaptıklarını hatırlayan Silla, Rey'in kucağına tırmanıp ona sarılma isteğiyle savaştı.

"Kötü düşüncelerini okuyabiliyorum kadın," dedi Rey alçak bir sesle, dudakları neredeyse gülümser bir hal almıştı. Bunu giderek daha fazla yapıyor, her seferinde Silla'dan dolu dolu, ısıltılı bir sırıtış alıyordu.

Rey'in iri eli kendi elinin etrafını sararak onu bacaklarının arasına çekti. Oturuş şekli sayesinde boynunu eğmeden doğrudan gözlerinin içine bakabiliyordu. Rey gümüş kelepçeli saç örgüsünü yüzünden çekerek çenesini kavradı. "Ben de seni tatlı sanırdım," diye mırıldanarak onu yumuşak ve çok kısa bir öpücük için kendine çekti.

"Ben de seni cani sanmıştım," diye fısıldadı, adam geri çekilirken dudaklarını kovaladı ve kendi dudaklarıyla yeniden yakaladı.

Adam eğlenir gibi bir ses çıkardı. "Ben caniyim," diye başardı, kolları onun sırtına dolanmadan önce bir saniyeliğine geri çekildi ve onu sıkıca kendine bastırdı.

"Runný Kopa'ya döndüğümüzde bize katılacak," dedi Silla omzunun üzerinden bakarak. Kardeşler hâlâ idman yapıyordu, Runný Vig'in sırtına atlayıp kolunu boynuna dolamıştı.

"Güzel," dedi Rey. "Runný yanımızda olması gereken iyi bir müttefik. Benzer duyguları dile getiren başkaları da var." Bakışları yumuşayarak gurur gibi bir şeye dönüştü. "Varlığınız şimdiden buralara bir değişim hissi getirdi."

Silla rahatsız edici bir nefes verdi. "Ben yılanlara yem olmaktan başka bir şey yapmadım."

Rey ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Silla iç çekerek kollarını Rey'in ortasına doladı, çenesini Rey'in göğsüne dayadı ve ona baktı.

"Sana arkandan ne dediğimi biliyor musun?" diye sordu tatlı tatlı.

Adam kaşlarını çatı.

"Yürüyen bir kaya." Silla kıs kıs güldü.

"Sana ne dediğimi bilmek ister misin?" diye sordu, gözlerinde bir parıltıyla.

göz.

Silla başını salladı.

"Tam bir baş belası."

Kadın kahkahalara boğuldu ve onu daha da sıktı. "Bahse girerim
yaptı
."

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Harpa'nın kulübesinin kapısı Silla'nın arkasından kapanırken çerçeveye çarparak gıcırdadı. İçerisi soğuktu. Ateş kısık yanıyor, odaya yayılmış ot demetlerinin ve kavanozların üzerine loş bir ışık saçıyordu. Ateş gibi Rykka da uyuyordu, kömür kolları bir kömüre yastık gibi sarılmıştı. Silla sessizlik bekliyordu ama Harpa tezgâhında dokuma yaparken birbirine çarpan ağırlık taşlarının ürkütücü sesiyle karşılaştı.

Bir cana karşılık bir can, zihninden geçti ve Silla bundan kurtulmaya çalıştı.

Rey onu Harpa'yı rahatsız etmemesi konusunda uyarmıştı ama Silla'nın ona sorması gereken o kadar çok şey vardı ki... Aklının bir köşesinde Kral Hrolf'la ilgili gördüğü hayaller vardı. Yılanın saldırısının ardından Rey'le birlikte Galdra'yı toparlamak için acele etmişlerdi. Ama şimdi Silla bu görülerle yılanlar arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyordu.

Ayrıca Saga ile kurduğu zihinden zihine bağlantıyı da sormak istiyordu. Ne tür bir Galdra bu şekilde iletişim kurabilirdi? Bu sese güvenebilirse, Saga'yı Askaborg'dan kurtarmak için gereken atılım bu olabilir miydi? Harpa dokuma tezgâhında çalışırken Silla günlerini bekleyerek geçirmişti. Artık yeterdi.

En arka köşede yanan bir mum Harpa'nın dış hatlarını aydınlattı. Dans eden ışık, örgüsünden çözülmüş bir dizi sarmalı yakaladı. Silla Harpa'ya bakarken içinden bir endişe dalgası geçti. Omuzları elbisesine göre ince görünüyordu, şalı arkasında buruşuk bir yığın halindeydi. Harpa ne zamandır bu haldeydi?

"Harpa?" diye fısıldadı ama akıl hocası hareketlerine devam etti.

Bir hayat için bir hayat.

Silla başını salladı, sinir bozucu kelimeleri zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu köşedeki hava daha da serindi ve Silla'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Birden alev şiddetle titredi. Tuhaf, uğursuz bir his onu içine çekti, tanıdıktı ama değildi. Unuttuğu bir rüya, hatırlayamadığı bir anı...

Bir elini Harpa'nın ince omuzlarına koyan Silla, akıl hocasının önüne geçti ve nefesi kesildi. Harpa'nın gözleri ardına kadar açılmıştı ama daha önce gördüğü gibi süt beyazı değildi. Onun yerine simsiyahtı.

"Harpa?" diye sordu Silla, bu kez daha yüksek sesle. Omzunu hafifçe salladı. Ama Harpa bu trans halinden uyanmayacaktı.

Silla dokuma tezgâhına döndü ve nefesi kesildi.

Harpa epey ilerleme kaydetmişti ve şimdi gece yarısı siyahı ipliklerle dokunmuş dört figür açıkça seçilebiliyordu. Bir yılan. Bir ejderha. Bir ağaç. Bir kraliçe.

Bir hayat için bir hayat.

Kelimeler zihninde kıvrıldı ve damarlarında dolaştı. Silla bakarken goblen onu kendine çekti. Yaklaştı, yaklaşmalıydı. Ve her geçen kalp atışında, uzanıp parmaklarını o iplikler boyunca kaydırma dürtüsü, skjöld yapraklarına duyduğu en şiddetli arzuyla yarışana kadar vücuduna daha güçlü bir şekilde pompalandı.

Silla zihninin gevşediğini hissetti. Elini kaldırdı. Goblene dokundu.

Ve dünya karardı.

TAŞ DUVARLAR. *Nemli hava. Ve havaya yapışan eski, tanıdık bir his.*

Buraya daha önce de gelmişti.

Oda hâlâ dökülüyordu, oyuklar hâlâ karanlıktı. Ama içgüdüleri Silla'ya bunun öncekinden farklı olduğunu söylüyordu. Yaşlı, vakur kralın yerine, önünde çılgınca yürüyen bir kadın vardı.

Üzerinde Güneş Haçı bulunan lébrynja zırhına bürünmüş olan kadının siyah saçları düzinelerce küçük örgüyle örülmüş ve tepesinde tek bir kalın örgüyle birleşmişti. Silla onu içine çekerken, kadının

Boynuna ve çenesine kan sıçramış, zırhının ön kolu yarılmış ve ortaya bir bandaj çıkmıştı.

Silla yaklaştı. Loş ışık ve kadının yüzüne bulaşmış kömür rengi savaş boyası nedeniyle yüz hatlarını seçmek zordu.

"Yapamam," diye mırıldandı kadın, bir tırnağını çiğnemek için durakladı. Bu şaşırtıcı derecede çocuksu bir hareketti ve tanıdık gelmişti. Silla'nın bakışları kadının gözlerine kaydı ve koyu boyanın arasından onları inceledi. Mavi. Yukarı doğru eğilmişti.

"Anne?" Silla fısıldadı, içinde sevgi ve keder savaşıyordu. Beklendiği gibi, Svalla Volsik kızının varlığından habersizdi. Ama Silla yine de ileri atıldı ve kollarını kadının boynuna doladı. Kolları sanki havadan yapılmış gibi kadının bedeninden kayıp gitti.

"Anne!" Silla boş yere kadına dokunmaya çalışarak hıçkırdı.

"Onları güvende tutmalıyım," dedi Svalla, odanın içinde bir tur daha atarak.

Silla sakın kalmak için kendini zorladı. Ama bu annesiydi, onu doğuran kadın. O ana kadar Silla annesinin bakışını tanımayı, yüzünün her köşesinin haritasını çıkarmayı ve ona benzeyen her şeyi keşfetmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyordu.

Silla'nın son imgeleminde Svalla küçük bir çocuktı. Ama şimdi yetişkin bir kadındı. Bir kraliçeydi. Silla'nın bakışları Svalla'nın boynunun dibine, boylu boyunca uzanan kırmızı bir yara izine kaydı. Hayal bile edilemeyecek bir şeyden kurtulmuştu; kendi büyükbabası tarafından hayatına kastedilmişti. Svalla'nın onca oda arasında burada ne işi vardı?

"Yapamam," dedi Svalla dişlerini sıkarak. Durakladı ve duvara oyulmuş raflara döndü. "Ama başka ne var?"

Silla'nın kaşları birbirine yaklaştı, endişesi içinde düğümlendi. Svalla duvara doğru bir adım attı, raftan beyaz saplı bir hançer seçip ucunu avucuna götürdü.

"Hayır," diye fısıldadı Silla, uyuşmuş bir halde izliyordu.

Svalla titrek bir nefes verdi. Bıçağı eline sapladı.

Duvara kanla semboller çizdi.

"Karanlık Olan, seni çağırıyorum," dedi Svalla teslim olmuş bir sesle.

Soğuk, karanlık bir his Silla'nın midesinin çukurundan dışarı doğru yayıldı.

Annesi...hayır. Bu olamazdı. Bu tamamen yanlıştı.

Mumlar titriyor, odanın sıcaklığı düşüyordu. Bu kez Silla ne bekleyeceğini biliyordu; duvarı kaplayan mürekkep gibi bir gölge, bulanık çizgiler

dikenlerle taçlandırılmış bir adamın ürkütücü şekline dönüşüyordu.

"Küçük Svalla," dedi ses, bedensiz ve ürpertici, "artık büyüdü."

Svalla omurgasını dikleştirerek duvardaki gölgemsi şekle baktı. "Hâlâ ruhuma susamış durumda mısın?"

Gölge çatırdadı, sonra duruldu, açlığı havayı dolduruyordu. "Ne istiyorsun Svalla?" diye sordu.

"Koruma," diye yanıtladı Svalla, sesi titreyerek. "Onlar için."

"Ahh," dedi gölge, başını yana eğerek. "Onlar için."

"Kızlarım masum," dedi Svalla. "Onlar-" Hıçkırıklara boğuldu. "Ölemezler. Urkanlar Sunnavik'i ele geçirdi ve yakında kale surlarını aşacaklar. Askaborg düşecek. Lütfen kızlarım, onları korumalıyız."

Kemikleri titreten kahkahalar Silla'nın kafatasını salladı. "Yolu biliyorsun Svalla.

Bunun bir bedeli var."

"Bir cana karşılık bir can," dedi Svalla

donuk bir sesle. "O halde kabul ediyorsun?"

Svalla dudağını ısırды, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Başını salladı. "Kelimeleri söyle, Svalla."

Silla'nın annesi derin bir nefes aldı. "Evet. Bir hayat için bir hayat."

Mumlar kıvranan siyah alevlerle parladı, güç odaya yayıldı ve Silla'nın bedeninde spiraller çizdi. Değişimin gerçekleştiğini hissedebiliyordu -bağlar kopuyor ve yeniden birleşiyor, dünyanın doğal ipliği kopuyor ve yeni bir şeye dönüşüyordu. Ve Silla'nın içindeki bir şey, koparılan bir enstrümanın telleri gibi tıngırdadı. Kabaran güç azaldı, mumlar bir kez daha turuncu renkte yanıp söndü.

"Bitti," dedi her yerden ve hiçbir yerden aynı anda gelen ses. Svalla nefes verdi, titreyen elleriyle beyaz saplı hançeri kaldırdı.

"Şimdi mi?" diye sordu, bıçağın ucu boğazındaki nabız gibi atan noktanın üzerinde geziniyordu. "Burada mı? Bu hançerle mi?"

Gölge güldü, kırık ve tırtıklı bir sesle. "Oh, Svalla. Bu pazarlık konusunda bir ders olsun. Belirginlik son derece önemlidir."

"Ne?" diye kekeleydi Svalla.

"Senin hayatını istemiyorum, Svalla," dedi o şey. "Yakında kendi başına ölmüş olacaksın."

Svalla'nın mavi gözleri büyüdü.

Ve sonra Silla öne, hiçliğin boşluğuna doğru devrildi.

"UYAN!"

Yanağında bir acı belirdi. Silla gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. Titrek mum ışığı. Odun dumanı ve bitki kokuları. Üzerinde mücadele eden iki şekil.

"Bırak beni, Reynir!" Bu Harpa'nın sesiydi.

"Ona bir daha vurmayacaksın." Rey.

Adamın formu yavaş yavaş netleşirken gözlerini dikti. Mum ışığı elmacık kemiği üzerinde oynuyor, dudaklarının kenarı aşağı çekiliyordu.

"Ne... oldu..." Silla doğrulmaya çalıştı ama her şey sallanıyordu. "Sakin ol." Rey'in sıcak avuç içi sırtının küçük kısmına doğru kayarak onu ayağa kaldırdı.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat kızım," diye tersledi Harpa. "Dokumalarımı bozdun, sonra da... kriz geçirdin."

"Trilla bir kez daha dikkat çekmek istiyor," diye mırıldandı Rykka, Harpa'nın omzunun üzerinden süzülürken siyah saçlarından dumanlar yükseliyordu. "Zaten o buz iblislerini bahçenize getirmişti, şimdi de bu."

"Ses," diye fısıldadı Silla. "Durmayacaktı. Ses..." "Hangi ses?" diye sordu Rey.

"Ses. Beni çağırdı. Beni duvar halısına çekti ve ona dokunduğumda..." Silla'nın gözleri Harpa'nın kilere kaydı. "Bir hayat için bir hayat."

Harpa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin sen?"

"Bir cana karşılık bir can," diye tekrarladı Silla. "Bunu üç kez garip imgelemlerde duydum. İlki Uyum Ayınım sırasında."

Harpa'nın bakışları uzaklaştı. "O gün seni bulamadım. Hiçbir şey düşünmedim ama..." Harpa kaşlarını çatarak Silla'ya baktı. "Nereye gittin? Ne gördün?"

"Hrolf," dedi Silla. "Kral Hrolf'u gördüm. Karanlık Olan kim?"

Harpa geri çekildi, bir elini alnına bastırdı. Yavaşça duvar halısına döndü. "Yılan, ejderha, ağaç, kraliçe."

"Açıklamak isteyen var mı?" diye homurdandı Rey.

"Myrkur," diye soluk soluğa kaldı Rykka. "Myrkur Karanlık Olan'dır." Duman ruhunun içinden bir kor koptu ve Rykka hızla ocak ateşine gidip kararmış bir kütüğün altına saklandı.

"Kaos tanrısı mı?" diye sordu Rey kuşkuyla.

"Her şeyi duymalıyım," dedi Harpa sertçe. "En başından başla."

Ve Silla da öyle yaptı; Uyum Ayini'nden başlayarak, Kral Hrolf'un Karanlık Olan'ı çağırışını izledi ve kendi torununu öldürme girişimiyle devam etti. İsteksizce, kendi annesinin ters giden pazarlığıyla bitirdi.

"Bir cana karşılık bir can," diye mırıldandı Harpa. "Bunlar Kral Hrolf'un son sözleriydi, ama kimse anlamını bilmiyordu."

Harpa keskin kehribar gözleriyle Silla'yı izledi. "Onunla geçirdiğim onca zaman boyunca Kraliçe Svalla bu konudan hiç bahsetmedi. Hayatına kastedilmesi sessizlikle karşılandı," dedi sesinde acı bir notayla. "Halkın Volsiklere olan desteğini korumak için en iyisinin bu olduğuna karar verildi. Ancak Prenses Svalla'nın yetişkinlik çağında gece kabuslarından muzdarip olduğu iyi biliniyordu. Hizmetkârlar onun çılgınlıklarından bahsederdi. Uykusunda haykırdığı kelimelerden. *Bir hayat için bir hayat.*"

Annesinin o odada volta attığını düşününce Silla'nın midesi düğümlendi. Karanlık Olan'la yüzleşirken Svalla ne kadar korkmuş olmalıydı. Ama bunu Eisa için yapmıştı. Saga için. Kızları yaşayabilsin diye.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rey, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Bu şu demek," dedi Harpa yavaşça, "Myrkur nesiller boyunca Volsik soyuna karanlığı sokmuş ve bizim bundan haberimiz yokmuş."

"Kim?" diye sordu Silla, şaşkınlıkla. "Eğer annemin hayatını istemiyorsa, kimi istiyordu o zaman?"

Harpa onu gözlemledi. "Bunu bilmiyorum. Belki de seni. Belki de kız kardeşin." Goblene döndü. "Ama korkarım-" Bir an durakladı. "Yılanı anlıyoruz. Ama geri kalanı..."

"Ağaç Batı Ormanı'nda olabilir mi?" diye sordu Rey ve Silla onun Istré'deki Bloodaxe Tayfası'nın o ormanda bilinmeyen düşmanlarla savaştığını düşündüğünü biliyordu. Sigrún, Hekla ve Gunnar'ı düşündükçe korku midesini sıkıyordu.

Harpa ayağa kalktı ve kulübede volta atmaya başladı. "Yılan ve ejderha Myrkur'un çocukları. Ama ağaç ve kraliçe. Bunları bilmiyorum."

Rey şakaklarına masaj yaptı.

Harpa onlara döndü, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Uzun kışlar," dedi. "Myrkur'un yaratıkları dünyadaki çatlaklardan içeri giriyor. Ve Íseldur'un koruyucuları olan Volsik'ler esir düşer ve saklanmaya zorlanır. Bir Volsik

her zaman tahtta oturmalıdır. Dengeyi sağlamak için. Myrkur'un kaosuna karşı koymak için."

Silla'nın omurgasında önseziye dayalı bir ürperti dolaştı.

"Ayazla başlar, ateşle biter," dedi Harpa derin bir nefes alarak. "Rökkur geliyor. Dünyamızın alacakaranlığı."

Yetmişinci Bölüm

SUNNAVÍK

Haftalar süren hazırlıkların ardından, Prenses Yrsa'nın doğum günü ziyafeti nihayet gelip çatmıştı. Saga eldivenlerini çekiştirerek koridorlarda ilerledi ve kendini geceye hazırladı. Önce davul sesleri, ardından kızarmış domuz kokusu geldi. Ve ocak salonuna açılan kemer görüldüğünde, yüzlerce ses kulaklarıyla buluştu. Saga'nın ayakları titredi, kalbi göğsünün içinde hızla çarpmaya başladı.

Yrsa'nın doğum günü şöleni, Ursir'in Uykusu'na kadar Askaborg'daki en büyük kutlamaydı. Ne kadar üzülse de Saga her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Kraliyet skald'ı okunacak masalları büyük bir gayretle hazırlıyordu ve funda balından yapılan özel bir bal likörü sadece bu durum için mayalanıyordu. Davullar taze sığır derisiyle bağlanmış, domuzlar besiye çekilmiş ve Güney Kıtası'ndan bol miktarda meyve ve şarap getirtilmişti. Íseldur'un dört bir yanından gelen yüzlerce soylu, ülkenin prensesinin reşit oluşunu kutlamak için bir araya gelecekti.

Saga sakinleştirici bir nefes alarak sadece geceyi atlatması gerektiğini kendine hatırlattı. Yarın gündüz yemeği vardı. Uyuşturulmuş róa. Ve Saga uyandığında, Rurik'in gemisine güvenle yerleştirilmiş olacaktı.

Bu düşünce son derece ürkütücüydü. Kaleden ayrılalı beş yıl olmuştu. Bu fikir bile içini tekmeliyor ve savaşıyordu. Ama başka bir seçenek yoktu. Askaborg, sığınağı, müttefiki, Saga için artık güvenli değildi. *Gözler korkar ama eller yapar*, diye geldi Rurik'in kaba, aksanlı sesi zihninde. Bu sözler midesindeki gerginliği hafifletti-

derin bir nefes almasına yardımcı oldu. Ancak pek çok şey ters gidebilirdi ve Saga soruların zihnine üşüşmesine engel olamıyordu. Ya biri onları gördüyse? Ya tohumları Saga'nın içeceğine gizlice sokamazlarsa? Ya hava kötüleşir ve gemi karaya oturursa?

"İleri," diye homurdandı Thorir, elini Saga'nın ensesinin çıplak tenine koyarak. Saga irkilerek avucunun baskısından kaçmak için acele etti.

Thorir'in ağır adımlarının her biri Signe'den gelen bir hatırlatma gibiydi. *İtaat et sevgilim, yoksa ezilirsin.*

"Söyle bana Thorir, Signe bu akşam tabağımdaki her bir lokmayı senin seçmeni mi istedi?" diye sordu acı acı. Signe, Saga'nın giyeceği terliklere ve saçının şekline kadar kıyafetini çoktan seçmişti.

Homurdandı. "Ne istersen yiyebilirsin. Ama Majesteleri nişanlının yanında oturmanı ve ona şefkat göstermeni söylüyor."

Saga yaltaklanmaktan kendini alamadı. Ve böylece evlilik maskaralığı başladı. Mümkün olan en kısa sürede gitmesi için bir sebep daha.

"*Gülümseyecek* ve sohbet edeceksin." Durakladı, sonra devam etti. "Ve her kapıda çıkışınızı engelleyecek adamlar var. Bu yüzden korkarım Leydi Saga, kraliçe istediği sürece salonda kalacaksınız."

Saga'nın içi burkuldu. *Çıkışını reddet.* Kalbinin hızla çarpması ve avuçlarının terlemesi için yeterliydi. "Thorir," diye tersledi. "Kraliçe'nin sana emanet ettiği liste epey kabarık. Umarım hepsini hatırlamaya çalışırken kaslarını zorlamazsın."

"Olabilir mi?" diye sordu iri adam.

Saga'nın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. İşi çok kolaylaştırmıştı. "Oh evet, Thorir. Fazla düşünmek insana korkutucu bir baş ağrısı verebilir." Sesini alçalttı. "Doyurucu bir bira içmek iyi gelecektir."

Mırıldandı, düşüncelere dalmıştı.

Salonun kapısına ulaştıklarında sesler daha da yükseldi. Saga derin bir nefes aldı, sert eteklerini düzeltti ve omuzlarına doladığı tilki kürkünü düzeltti.

"Haydi," diye homurdandı Thorir, onu ileri doğru iterek.

Ocak salonu zar zor tanınabilir haldeydi. Ziyafet masaları uç uca dizilmiş, meşale ışığının tereyağlı parıltısıyla yıkıyor ve devasa ikiz ocaklarda ateşler kükrüyordu.

Ziyafet yemeği henüz servis edilmemiş olsa da, masalar taşan meyve kaseleri, çam dalları ve en iyi gümüş tutuculara yerleştirilmiş balmumu mumlarıyla donatılmıştı. Uysal bir homurtu Saga'nın dikkatini kavgaya çekti

Ivar'ın evcil ayılarının taze bir leşi parçaladığı halka. Yıldızlı tasmalar boyunlarını çevreliyor, uzun zincirler onları yere sabitlerken, çok yaklaşan izleyicilere saldırmak için yeterli alan sağlıyordu. Etrafta bir kalabalık toplanmıştı; genç savaşçılar itişip kakışıyor ve birbirlerine öne çıkmaları için meydan okuyorlardı.

Thorir, Saga'yı ezici kalabalığın arasından yüksek masaya doğru yönlendirirken ensesindeki eli yanıyor gibiydi. Neyse ki kalabalık onlar için kolayca dağıldı. Saga, yarı trolün akıl hocası olmasının faydalarından birinin de bu olduğunu düşündü.

Göğüsleri çıplak ve Urkan sembolleriyle boyanmış bir grup savaşçıya baktı. Bir çift önde oturuyordu, yayılmış kalçalarının arasında devasa davullar vardı ve tokmaklarla ritmik bir vuruş yapıyorlardı. Arkadaki diğerleri şarkı söylüyor, transa geçmiş gibi hareket ediyorlardı.

"Saga, sevgilim," diye mırıldandı arkasından tanıdık bir ses.

Saga durakladı, endişesi içinde düğümlendi ama yüzünü gülümsemeye zorladı. Sadece bir gece sonra Signe'den kurtulacaktı. Saga sakın bir nefes alarak kraliçeye döndü.

"Majesteleri," diye mırıldanarak reverans yaptı. Signe, tenini ve beyaz-sarı saçlarını daha da solgun gösteren fildişi bir elbise giymişti. Ama buz mavisi gözleri, başında duran pençelerden taç kadar sertti.

Gözleri Saga'nın vücudunda gezinirken Signe'nin dudakları büzüldü. "Uygun bir kıyafet giymişsin."

"Mükemmel bir zevkin var," dedi Saga sertçe.

Signe kadehinden bir yudum aldı, ağzının kenarına kıpkırmızı bir damla yapışmıştı. "Ziyafetin tadını çıkar sevgilim," dedi Signe. "Unutulmayacak bir gece olacağını duydum."

Ve bu uğursuz ifadeyle kraliçe uzaklaştı.

SAGA, elinde bir fincan bal likörüyle salonun en derin köşesini çabucak buldu. Kaşlarını çatarak şenlikleri izledi. Thorir, Magnus'a büyükçe bir bira için katılmıştı ve Kalp Yiyen'in kendini beğenmiş bakışları onunkilerle buluşunca Saga gözlerini kaçırdı.

Tanrılar, ama buradan gitmek istiyordu. Bir gece daha. Sadece bu geceyi atlatması gerekiyordu. Sinirlenerek bal likörünü yudumladı.

"Bu gece ⁽¹⁾'i *çukura* atmak akıllıca değil." Derin ses vücudunda yankılanarak midесinin derinliklerine yerleşti.

"Çok daha katlanılabilir olurdu," diye yanıtladı Saga, Rurik'in kollarını çekiştirdiğini görmek için dönerek. Bal likörünü yudumlarken gözlerinin Rurik'in vücudunda gezinmesine izin verdi. Özel dikim Zagadkian ceketi omuzlarının genişliği boyunca uzanıyor, altındaki ince kumaştan tunik ise vücudunun kaslı hatlarını gizlemek için pek bir şey yapmıyordu.

Saga avlunun temiz hava girmesi için açık bırakılmış kapısına doğru yaklaştı. Rurik kurt gibi ona doğru ilerlerken, serin hava akışı için gerçekten de minnettardı.

Bir kolunu duvara dayayan Rurik ona doğru eğildi ve ağzını kulağına yaklaştırdı. "Yarın için her şey hazır," diye fısıldadı. Kızın içinde bir ürperti titreşti. "Ama dikkatli olmalısın, Saga. Dikkatli ve zeki."

"Belki de benimle görünmen akıllıca değildir," dedi Saga, omzunun üzerinden bakarak.

"Belki de kendime yardım edemem." Yeşil gözleri çok parlak, gülümsemesi çok keskin görünüyordu ve Saga onun da ertesi gün için gergin olup olmadığını merak etti.

Gözleri kısıldı. "Belki de gözetime ihtiyacı olan sensin."

"*Belki* de bu konuda değil, Saga." Kıkırdadı, sonra da birasından derin bir yudum aldı. "Sorun şu ki Kışkanat"-yakına eğildi-"Ben istediğimi istiyorum. Ve her zaman da elde ederim." Bir an için ona baktı, burun delikleri alevlendi. Gözleri kapanan Rurik tedirginlikle boynunu döndürdü.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu alçak bir sesle. "Huzursuz görünüyorsun."

Bakışlarının yoğunluğu Saga'yı kıvrandırdı. Ama uzun bir süre sonra gözlerini kırptırdı ve gözleri yumuşadı. "Ülkemi özlüyorum," dedi Rurik beklenmedik bir şekilde. "Ayaklarımı Zagadkia topraklarına basmak için sabırsızlanıyorum."

Saga yutkunarak başını salladı.

"Lord Rurik," diye bir kadın sesi geldi ve Saga'nın gözleri Rurik'in arkasında duran Yrsa'ya kaydı.

Yrsa her zamanki gibi mükemmeldi. Canlı kırmızı bir elbise giymişti ve parıldayan mum ışığında korsaj boyunca uzanan altın işlemler göze çarpıyordu.

Örgülerinin arasına örölmüş ve kulaklarından damlayan buzul inciler elbisesini vurguluyordu.

Rurik döndü ve prensesi selamladı. Yrsa'nın gözleri onu takdirle süzerken, Saga'nın midesine asitli bir sancı saplandı.

"Gün doğumu kadar güzel görünüyorsun," dedi neşeyle. "İçkiniz hiç dökölmesin, çoraplarınız hiç yırtılmasın ve hamamınıza hiç kötü ruhlar musallat olmasın."

Yrsa'nın bakışları Saga'nınkilere kilitlendi ve ikisi de kahkahalara boğuldu. "Kötü hamam ruhları mı?" Saga başını sallayarak sordu.

Rurik ciddiyetle başını salladı. "Zagadka'da kötü talihin en kötü şekli olarak kabul edilir."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Yrsa, yanakları pembeleşmişti. "Duyarlılığınız için teşekkür ederim Lord Rurik. Sizinle konuşmayı umuyordum." Gözleri bir an için tekrar Saga'nınkilere kaydđ. "*Yalnız*."

"Elbette," diye cevap verdi.

Saga, Yrsa'ya hürmeten kaşlarını eğdi. "Ziyafetin tadını çıkarın Lord Rurik," diye mırıldanarak yüksek masaya doğru ilerledi.

Bölüm Yetmiş Bir

Ziyafet iğrenç bir aşırılık gösterisiydi; soylular ve kraliyet mensupları karınlarını doyururken, krallığın geri kalanı açlıktan ölmüyormuş gibi davranıyorlardı. Uzun süren beş yemeğin, Prenses Yrsa şerefine yapılan sayısız şamatalı kadeh kaldırmanın, kahkahalarla karşılanan başarısız bir teklifin ve skald'ın sıkıcı resitalinin ardından, Ivar'ın ayı bakıcıları nihayet öne çıktı. Ayıların zincirlerini çözdükten sonra, kralın sevgili evcil hayvanları ocak salonundan dışarı çıkarıldı.

Ve sonra kavga başladı.

En genç savaşçılar ilk sırayı aldı, kaybeden bayılana ya da pes edip demir çanı çalana kadar taş zemin üzerinde boğuşup güreştiler. Sólaslar el değiştirdi, taze bira boynuzları elden ele dolaştı ve kalabalık daha da arttı. Prens Bjorn ringe çıktı, kendi yaşında titreyen bir çocukla karşılaştığında kalabalık coşkulu bir tezahürat yaptı. Sırık gibi prensin galip gelmesi sürpriz olmadı, ancak kalabalık sanki bu zaferi sadece ismi kazanmamış gibi tezahürat yaptı.

Nihayet ana müsabakanın zamanı gelmişti. Bu noktada, seyirciler dövüş çemberinin etrafında toplanırken uzun masalar terk edilmişti. Beklenti odayı sarstı.

Saga, sakinleştirici bir kadeh daha bal likörü içme isteğiyle savaşarak itaatkâr bir şekilde izledi. Rurik haklıydı, dikkatli ve zeki olması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak ringedeki kalabalığa katıldı. Bakışları çukurun karşısındaki Rurik'e takıldı; Rurik telaşla kıpırdanırken yeşil gözleri parlıyordu.

Kral Ivar bir elini kaldırdı ve sesler kesildi. "Ve şimdi, atalarımız tarafından uzun zamandır sürdürülen bir gelenek," diye gürledi. "Prenses bu gece kendisi için dövüşecek bir şampiyon seçti."

Kalabalıktan fısıltılar yükseldi ama Saga'nın midesi gerildi.

Kral devam etti. "Çoğunuzun bildiği gibi, prensesin şampiyonu seçilmek hem bir onur hem de bir sınav olarak kabul edilir."

Saga'nın gözleri Rurik'e kaydı ama Rurik onun bakışlarına karşılık vermedi. Yavaşça, karıncalanan bir ürperti uzuvlarına yayıldı.

"Bu savaşçı zafer kazanmak için aramızdaki en seçkinlerle savaşmak zorunda. Merhamet gösterilmeyecek. Ama şampiyon başarılı olursa, çok az kişinin yapabildiğini yapacaklar. Sadece Prenses Yrsa'ya büyük bir şeref bahsetmekle kalmayacaklar, aynı zamanda biz Urkalıların bildiği en iyi şekilde onurlandırılacaklar." Ivar kızına döndü, gözleri parlıyordu. "Ne diyorsunuz Prenses Yrsa? Bir şampiyon seçtiniz mi?"

Farkına varmasıyla birlikte Saga'nın boğazından yukarıya doğru safra yükseldi. Hayır...

"Evet, baba." Yrsa sakın bir şekilde gülümsedi. "Zagadka Krallığı'ndan Lord Kassandr Rurik'i şampiyonum olarak seçtim."

Bunun üzerine kralın gözleri sertleşti, kalabalığın içinden onaylamama fısıltıları yükseldi.

Rurik, seni mankafa, Saga'nın tek düşünebildiği buydu. Bu nasıl dikkatli ya da akıllıca olabilirdi?

Saga'nın yanındaki adam, "Bu odadaki tüm yetenekli savaşçılar için bir onursuzluk," diye mırıldandı. "Prensesimiz için savaşan bir yabancı mı?"

Rurik'in yanındaki Rovgolod çılgınca el kol hareketleri yaparken, Druzhina'nın geri kalanı da kaşlarını çatarak onaylamıyordu. Ama Saga dövüş ringinin öbür ucundan bile, Rurik'in paltosunu çözerken içinde dolaşan garip huzursuz enerjiyi hissetti.

"Seçiminden emin misin Yrsa?" diye sordu Kral Ivar kaşlarını çatarak. "Bu çok alışılmadık bir durum."

Ama prenses, tıpkı Rurik gibi, seçiminde kararlı görünüyordu. "Eminim." Rurik'in paltosunu çıkarışını izlerken Yrsa'nın yanaklarına renk gelmişti.

Saga kendini kötü hissetti. Bu müsabakalar herkesin bildiği gibi şiddet içeriyordu -aslında Saga bir şampiyonun zafere ulaştığına hiç şahit olmamıştı. Bunun yerine, eğer hayatta kalırlarsa, kırık kemikler ve kafa yaralarıyla haftalarca yatağa bağımlı hale getirilirlerdi. Kalabalıkta hızla biriken öfkeden ve Kral Ivar ile Magnus Heart Eater arasındaki bilmiş bakıştan Saga'nın mide bulantısı daha da kötüleşti. Kazanmasına asla izin vermeyeceklerdi.

Tek gereken yanlış bir bıçak, bir el çabukluğu ve Rurik'in ortadan kaldırılmasıydı. Ona zarar gelebileceği düşüncesi bile

kulaklarına kan hücum ediyordu. Ancak Saga, Rurik'in düşüşünün kendisini zor durumda bırakacağını anladığında, salonun ekseni kaymaya başladı.

"Şampiyon beş raunt dövüşecek!" diye seslendi kral. "Çemberin sınırları içinde teke tek dövüş. Zırh yok, savaşçılar tarafından silah getirilmeyecek. Savaş, çan çalınana ya da biri daha fazla dövüşemeyene kadar devam edecek."

Rurik tulumunun eteklerini tuttu ve başının üzerinden çekerek dikkatsizce Rov'a fırlattı. Salondaki meşale ışığı, geniş göğsünün güçlü yüzeyini, bunun gibi ringlerde geçirdiği yıllarla sertleşmiş kaslarını yakaladı. Saga kendine onun yaptığı şeyin bu olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Ama bir yanı da onun atılğan ve düşüncesiz doğasına karşı çıkıyordu. Ya kaldırılabileceğinden daha fazlasını kabul ettiyse? Ya o çukurdan çıkmadıysa?

Çıplak göğüslü ve yalınayak dövüş çemberine atlayan Rurik, kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri ilerliyordu. Saga'nın kalp atışları çılgınca bir hıza ulaştı.

"İlk rakip," diye bağırdı Kral Ivar, "Sida Spearhand!"

Kalabalık tezahürat yaparak, dövüş derilerine kadar soyunmuş solgun, kuzguni saçlı bir kadın için ayrıldı. Sida uzun, ip gibi örgülerini tepesinde sabitledikten sonra Rurik'in uzattığı eli sıkıttı. Rakipler dövüş ringinin kendi köşelerine çekildiler. Sólás el sıkıştı. Bira tazelendi. Kral kadehini kaldırdı ve kalabalık sustu.

"Skál," dedi Ivar.

Ve böylece başladı.

Rurik ve Sida, birbirini inceleyen iki vahşi yırtıcı gibi ringin etrafında döndüler. Rurik boy ve kaba kuvvet avantajına sahip olsa da Sida'nın hareketleri sıvı gibi akıyordu. Kalabalık kısa sürede galeyana gelerek hoşnutsuzluklarını haykırmaya başladı.

"Bu kadar oyun yeter!" diye bağırdı Saga'nın yanındaki adam.

Sida yılan gibi bir hızla ileri atıldı, hızlı tekme ve yumruklarla saldırdı. Rurik bir yumruktan kaçmak için eğildi ama kaburgalarına ağır bir darbe aldı. Sida onun bir anlık irkilmesinden yararlanarak kafasına doğru güçlü bir tekme savurdu.

Rurik tam zamanında geriye doğru savruldu ve bir mucize eseri kendini düzeltti. Ve böylece denge yeniden kuruldu. Savaşçılar bir kez daha daire çizmeye başladı ve kalabalık inledi.

"Yakala onu Sida!" diye kükredi yakınlardaki bir savaşçı.

Saga Sida'yı inceledi. Kadının hareketleri güçlü ama çevikti ve belli ki ilk saldıran olmaktan hiç korkmuyordu. Rurik ve Sida çukurun etrafında bir daire daha çizerken, Saga anladı.

Sida bu savaşı kazanmak için yaratılmamıştı. Rurik'i yıpratması gerekiyordu.

Kısa süre sonra iki savaşçı da ter içinde kaldı ve bir döngü başladı. Sida saldırdı. Rurik geri çekildi. Ve dans yeniden başladı. Görünüşe göre Rurik garnizon salonunda tanık olduğu taktiğin aynısını deniyordu: Sida'yı kızdırıp saldırtmak. Ama Sida bu tür numaralara kanmayacak kadar yumuşak huyluydu. Rurik'in ihtiyacı olan şey sırayı bozmaktı. Konsantrasyonunu bozmak. Onu bir tuzağa çekmek ve maçı bitirecek darbeyi indirmek.

Saga bu bilgiyle ne yapacağına karar veremeden boğazından bir nefes koptu. Sida'nın ayağı vurmuştu, Rurik'in tepkisi bir kalp atışı kadar yavaştı. Tekme kaburgalarına mide bulandırıcı bir gümbürtüyle inmiş ve onu geriye uçurmuştu. Sida yeni bir şiddetle saldırdı ve yukarı doğru savurduğu yumruk Rurik'in başını geriye savurdu. Tökezleyen Rurik kaburgalarını tutarak kan tükürdü.

Saga'nın eli ağzına gitti. Ona iyileştiğini söylediği kaburgaları.

Kalabalık zaferin tadını alarak çılgına döndü.

Saga'nın solundaki bir adam, "Ne şampiyon ama," diye homurdandı. "Sida onu ilk rauntta alt edecek."

Kalbi gümbür gümbür atan Saga, Ana'yı, onun acısına nasıl dayandığını düşündü. Bunu Rurik için yapıp ona bir avantaj sağlayabilir miydi? Ama Rurik'in düşüncelerinin ipucunu asla bulamamıştı, bu da onun için tutunacak bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Görünüşe göre bu maçı kendi başına kazanmak zorundaydı.

Sida ilerlerken Saga'nın başı döndü ve Rurik'e sert bir tekme savurdu.

Maçı bitirecek darbe.

Öyleydi de, sadece Rurik darbeyi almadı. Kendini yere atan Rurik, Sida'nın sıçrayan bedeninin altından yuvarlandı. Bacağı havaya kalktı. Sida'nın kaval kemiğini yakaladı. Sida yere yığıldı, bir kolu dışarı fırladı.

Sida'nın kolu düşüşünü engellerken ıslak kemik çatırtıları havayı doldurdu ve hemen ardından kafatası yere çarptı.

Salon sessizliğe gömüldü.

Saga nefesini tuttu, kalp atışlarını saydı. Ama Sida ayağa kalkmadı.

"Kazanan Rurik," diye bağırdı kral ve kalabalık alay etti.

Rurik sanki kaburgaları hiç acıımıyormuş gibi doğruldu. Gözleri buluştu ve Saga şaşkınlıkla bakakaldı. O-o az önce-

Ve o anda Saga, Kassandr Rurik'i hafife aldığını fark etti. Sida'nın indirdiği o ilk başarılı darbeler, Rurik'in onun hareketlerini incelemesi için bir hileden başka bir şey değildi. Ve yeterince zaman geçtikten sonra, onu aynı sekansa geri getirmiş ve bunu ona karşı kullanmıştı.

Göründüğünden daha zeki olduğu anlaşılıyordu.

Saga gülümsediğini hissetti. Başını yavaşça salladı. Ve sinirlerini yatıştıracak bir fincan bal likörünün kesinlikle sırayla içilmesi gerektiğine karar verdi.

RURIK birçok numarası olan bir adam olduğunu çabucak kanıtladı. Her rakibine göre hareketleri değişiyor, birini maça başladıktan birkaç saniye sonra, diğerini ise bir saatin dörtte üçünden sonra yere seriyordu. Kalabalığı kendi lehine kullandı, rakibini kasıtlı olarak kızdırdı ve onları şaşırtmak için kaosu kullandı.

Ancak Rurik sadece bir insandı ve maçlar devam ettikçe enerjisi azaldı. Çenesine, kaburgalarına, dizine daha fazla darbe aldı ve dişlerini sıkmaya başladı. Yine de devam etti. Kalabalık her geçen dövüşte daha da heyecanlanıyor, onun kanına duydukları susuzluk artıyordu.

"Zafer Rurik'in," diye bağırdı kral dördüncü maçtan sonra, kızgınlığı yüzüne kazınmıştı. Kalabalık sabırsızlıkla uluyarak küfürler savurdu. Etrafta daha fazla sólas dolaştırılıyor, savaşçılar ringe çıkmak için yalvarıyordu.

Rov, Rurik'in alnındaki teri sildi, hızlı Zagadkça konuşuyordu.

"Beşinci rauntta," diye bağırdı Kral Ivar, "Dev Thorir dövüşecek."

Kalabalık sarhoş bir çılgınlığa kapıldı ve Thorir ilerlerken dağıldı. Saga ağır ağır yutkundu. Elbette bu Thorir olacaktı - tam da bu ringde yenilmemişti. Ağaç gövdeleri kadar kalın kolları, bir boz ayının ki kadar geniş omuzlarıyla savaşçıyı gözlerinin önüne getirdi. Rurik'ten daha iri ve çok daha güçlüydü. Saga bu adamın daha önce bu ringde dövüştüğünü, ölümcül yumruğunun birkaç kafatasından fazlasını ezdiğini görmüştü. Thorir hiç kimseye benzemeyen bir darbe alabiliyordu. Ve adam konuşurken kalın kafalı olsa da, savaşta hiç de öyle değildi. Bu yüzük onun alanıydı.

Rurik'in omuzlarını silkeleyişini izlerken Saga'ya bir mide bulantısı dalgası daha çarptı. Zagadkian'ın gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı. Thorir ringe adımını attı, keten bir tunik geniş fiçı göğsünün etrafına gerilmişti.

Kalabalık sessizleşti, salondaki tüm gözler ringedeki iki adama sabitlendi. yüzük.

"Sonunda kırmızı trol adamı gönderiyorlar," dedi Rurik, elindeki yüzüğü göstererek.

keskin bir gülümseme.

Thorir homurdandı.

Kral kadehini kaldırdı. "Skál!" diye bağırdı.

Ve böylece savaş başladı. Thorir zaman kaybetmeden Rurik'e saldırdı. Ama Zagadkian ustalıkla geri çekildi. Thorir yine ona saldırdı ve Rurik yine kaçtı.

"Dövüş, seni korkak," diye hırladı Thorir, sertçe savurarak.

Ama Rurik Thorir'in ölümcül yumruğunun altından yuvarlandı ve çevik bir hareketle çömeldi.

"Küçük korkak kız," diye alay etti Thorir. "Bir erkek gibi dövüş."

"Belki de bir kız gibi dövüşmek istiyordum," dedi Rurik neşeyle, bir kez daha dönmeye başlayarak. "Düşündüğün hakaret bu değil."

Saga'nın eldivenli elleri birbirini mengene gibi kavrarken, kalabalık kan için bağıarak alay etti. İzleyemiyordu ama yine de başka tarafa da bakamıyordu.

"Buraya gel," diye homurdandı Thorir.

Rurik'in çıldırtıcı cevabı, "Sen *buraya* gel," oldu.

"Korkak!"

"Dikkatli ol trol adam," dedi Rurik neşeyle. "Görünüşe göre giderek sinirleniyorsun."

Thorir azgın bir boğanın gücüyle Rurik'e saldırdı, kalabalığı çılgına çevirdi ve Saga'nın kalbi serbest düşüşe geçti. Thorir savurdu. Saga'nın neredeyse ıskalayacağı kadar hızlı bir hareketle Rurik, Thorir'in yumruğunun altından yuvarlandı, iri adamın arkasından ayağa fırladı ve sırt üstü yere düştü.

Rurik'in elleri Thorir'in kalın boynuna dolandı, kalçaları iri adamın ortasına kenetlendi. Thorir çılgınca savruldu, giderek kızaran yüzünden tuhaf bir ısıklık sesi yükseldi. Ama Rurik'in boğazını sıkı tutuşu acımasızdı ve Thorir'in çırpınma hareketleri boyunca onu sıkıca kavradı.

Kalabalık öfkeyle inledi ama Saga'nın göğsünde umut alevlendi. Belki de başarabilirdi... Rurik buna şimdi bir son verebilir ve çekip gidebilirdi.

zarar görmemişti ve yarın planlandığı gibi devam edecekti. Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydi.

Thorir geriye düştü ve ağırlığının tüm gücüyle Rurik'i yere çarptı. Rurik'in çıplak sırtının taş zemine attığı mide bulandırıcı tokat Saga'nın ciğerlerinin sıkışmasına neden oldu. İki savaşçı yerde yatıyordu - Dev Thorir, sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırpan Kassandr Rurik'in üzerinde umutsuzca soluyordu. Ama sonra Thorir dönerek yumruğunu aşağıya doğru indirdi.

Rurik yuvarlandı ve ölümcül darbeyi birkaç santimle kaçırdı.

Yumruğu taş zemine değdiğinde, Thorir acı içinde böğürdü. Ama sonra Rurik arkasındaydı, Thorir'in tuniğini çekip büküyordu. Zagadklı hızlı bir çekişle Thorir'in kollarını arkasından çekip tuniğinin bükülmüş kumaşına hapsetti.

"Görüyorsun ya, koca adam, önemli olan tek şey güç değil. Boyumdaki eksikliği zekâmla telafi ediyorum." Ve sonra Rurik Thorir'in yüzüne acı bir tokat indirdi. "İşte bu yüzden... nasıl diyorsun... kız gibi dövüşmekten onur duyuyorum."

Tanrılar, ama kalabalık bundan nefret etti. Öfkeleri sadece Thorir'inkiyle eşleşiyordu. Yüzü saçlarından daha kızarmış bir halde kulakları sağır eden bir çığlık attı. Ve sonra, Thorir tuniğinden kurtulurken kumaşın keskin yırtılışı havayı doldurdu.

Rurik geri çekildi, yeniden değerlendirirken kan tükürdü. Ama Saga onun saklamaya çalıştığı şeyi gördü; çenesinde bir gerginlik, nefes alırken yüzünde bir çatlaklık. Yerden yara almadan kalkmamıştı.

Kalabalığın enerjisini arkasına alan Thorir yeni bir şiddetle ilerledi. Rurik bir darbeyi savuşturdu, sonra bir başkasını. Ama üçüncüsü kaburgalarının sol tarafına isabet etti ve onu geriye savurdu. Çabucak toparlandı, bir yumruk savurdu ve Thorir'in çenesine büyük bir gürültüyle çarptı.

Tam o sırada Saga göz ucuyla gümüş rengi bir parıltı gördü. "Bıçak!" diye haykırdı gürleyen kalabalığın arasından.

Rurik doğaüstü bir hızla döndü ve bir elini uzattı. Gördükleri manzara karşısında oda bir anda sessizleşti.

Bir hançerin kabzası Kassandr Rurik'in elindeydi ve bıçak Rurik'in yüzüne bir santim uzaklıktaydı.

Saga gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. Gerçekten de bıçağı havadan mı kapmıştı? Bu imkânsızdı...

"Ah, ah," diye söylenen Rurik kılıcı bir kenara fırlattı. Gürültülü bir çınlamayla dövüş ringinin zeminine düştü. "Silah yok."

"Ben değıldim," dedi Thorir, gözleri önce hançere, sonra tekrar Rurik'e kaydı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, trol adam?" Rurik'in yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Beni yenemeyeceğini düşünüyorlar demek. Senin iyiliğe ihtiyacın olduğunu biliyorlar."

Kalabalık bunun üzerine yuhladı ve Saga yeni bir hançer işareti var mı diye etrafına bakındı.

Rurik kollarını iki yana açtı. "Gel bakalım Thorir. Sana bir iyilik yapacağım. Sana bir saniye avans vereceğim."

Thorir'in dudağı kıvrıldı, etli elleri yumruk oldu. "Senin işini bitirmek için bir iyiliğe ihtiyacım yok, kunta. O güzel yüzündeki dişleri seve seve sökeceğim. Parçalanmış kafatasının onca parçası arasında dilini bulamadığında ne kadar akıllı olduğunu gör."

Kalabalık bunun üzerine uludu, iki adam bir kez daha daireler çizmeye başlayınca umutları arttı. Ama Thorir şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle hançeri eline aldı.

Rurik'in gözleri kısıldı. "Bahsettiğin onur bu mu, koca trol adam?"

"Uzun yıllar burada dövüşmenin bir faydası," diye hırladı Thorir, "kuralları anlıyorum. Bir dövüşçü ringe kılıç getiremez. Ama bu" -kılıcı salladı- "ikimiz tarafından getirilmedi."

Saga'nın kalbi boğazına kaçtı. Thorir kendini Rurik'e doğru fırlatırken, kılıç havayı yarmaya başlamıştı bile. Tüm onur ve disiplin pencereden uçup gitti. İki savaşçı boğuştu, Rurik kılıcı kendi iradesiyle uzak tuttu. Ama sol tarafı zayıflamıştı, ağzının kenarından kan damlıyordu ve saf güç söz konusu olduğunda Thorir her zaman kazanırdı.

Rurik Thorir'in ön koluna vurarak bıçağı gevşetmeye çalıştı. Ama daha iri olan adam el üstü bir saldırıyla onu şaşırttı ve bıçak Rurik'in sağ omzuna saplandı.

Rurik acı dolu bir çığlık atarak başını öne doğru attı, alını Thorir'in burnuna ıslak bir şaplaqla çarptı, ardından insanlık dışı bir sıçrayışla rakibinin üzerinden takla attı. Saga böyle bir başarının imkânsızlığını düşünemedi, Rurik Thorir'in arkasına indi ve dizlerinin arkasına hızlı bir tekme indirdi. Rurik'in bir itişile Thorir kemiklerini titreten bir gümbürtüyle yere düştü.

Devasa adam hareketsiz yatarken kalabalık sessizleşti. Bir çift savaşçı koşarak geldi ve onu sırt üstü yatırdı. Vücudundan çıkan

Karnında hançerin kabzası vardı, Thorir'in eli hâlâ ona sarılıydı.

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

Thorir'in mavi gözleri kocaman açılmıştı, hançerin kabzasının etrafından kan damlıyordu. Rurik çanı kaptı ve iri adamın eline yerleştirdi. Ve sonra, akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Dev Thorir çanı çaldı.

"Şifacı!" Ivar'ın hırçın sesi sessizliği böldü. Ringe çıktı, Thorir'in önünde diz çöktü ve ona bir fincan bira uzattı. "İyi dövüştün Dev. Ve yine iyi dövüşmek için yaşayacaksın. Bırak da şifacı kılıcı çıkarsın."

Kral Ivar kendini toparladığında, sert bakışları Rurik'inkilerle buluştu. Uzun bir süre sessiz kaldı, konuşmak istemediği kelimeleri çiğniyordu. "Ve sen, Şampiyon," dedi kararlı bir acılıkla, "sen de iyi dövüştün." Kalabalığa dönerken sesi yükseldi. "Bu çemberde bir şampiyon taç giymeyeli uzun yıllar oldu. Bu gece yiğitçe dövüşen savaşçılar için bir kadeh kaldıralım."

Odanın dört bir yanında kupalar, boynuzlar ve kadehler kaldırıldı.

Ivar tekrar Rurik'e döndü. "Ve yeni şampiyonumuz Zagadka Krallığı'ndan Lord Kassandr Rurik için kadeh kaldıralım!"

Kalabalık hoşnutsuzluk içinde mırıldandı ve bir çift savaşçı içeri girerken arka köşede ayrıldı.

"Ve bu gece, Lord Rurik," diye devam etti kral, "özel bir törenimiz var. Prensesin reşit olması şerefine. Bu gece, benim en saygıdeğer kişilerimden sadece bir avucunun deneyimlediği bir onura katılacaksınız."

İki savaşçının arasında taşınan küçük sandığı incelerken Saga'nın kaşları birbirine yaklaştı. Basamakları inerek dövüş alanına girdiler ve kapağı açtılar.

Kral Ivar içeri uzandı. Herkesin görmesi için eşyayı çıkardı.

Saga irkildi, kalbi boğazına doğru fırladı. Nefes nefese, sendeleyerek kalabalığın arasından çıktı. Oda dönüyordu; duvarlar ona doğru yaklaşıyordu.

Dışarı! diye bağırды zihni. Kaçış. Çıkışlar. Dışarı çıkmalıyım!

Elleri taş bir duvarla buluştu. Duvar boyunca ilerledi. Bakışları çıkıştan çıkışa sıçradı, Thorir'in sözleri zihninde yankılandı.

Her kapıda çıkışınızı engelleyecek adamlar var.

Nefes al, nefes alamıyordu. Ama sonra onu gördü; açık avluya açılan kapıyı. Bir mucize eseri, insansızdı. Kadın

tüm sesleri engellemeye çalışarak duvar boyunca ilerledi. Ancak Saga kapıdan geçip gecenin serin havasına sendeleyerek girdiğinde, kralın sesi onu kovaladı.

"Bu gece, Lord Rurik, Kral'dan içki içme onuruna sahip olacaksınız. Kjartan'ın kafatası."

Bölüm Yetmiş İki

Salonun zengin dumanı karanlık, aysız bir gecede söndü. Yağmur damlaları Saga'nın çıplak yaka kemiklerine sıçradı ve kaygan ayakları kaldırım taşlarında tökezledi. Tüm bunlar garip bir şekilde uzak geliyordu. Başka bir zamanda, babasını öldüren ve şimdi de kafatasından su içen canavar insanlardan kaçan başka bir kız.

Gökyüzü dönüyor, nefesinin sisi yukarı doğru kıvrılıyor ve kalenin ışığında yakalanıyordu.

Kahkahalar ve tezahüratlar kapıdan süzülüp derisine bıçak gibi saplanıyordu. Onun kafatasına. Bir tür oyun oynar gibi *babasının kafatasından* içiyorlardı. Tahtına oturup ülkesini taş taş söktükleri yetmezmiş gibi, bu iğrenç ayinle onu daha da aşağılamaları gerekiyordu.

Boğazında bir yanma hissetti ama teslim olamadı. Ağlayamadı.

Uzaklaş! diye bağırdı zihni. *Kaç.* O odadan, o insanlardan, bu kaleden, bu hayattan olabildiğince uzağa gitmesi gerekiyordu.

Uzaktan, yarın ayrılacağını hatırladı. Sadece günlük öğünü atlatması gerekiyordu. Ama babasının kafatasını görmek onu mantığın ötesine itmişti. Düşünemiyor, çalkantılı zihnini toparlayamıyordu. Işık azaldı... ya da ayakları onu daha derinlere, o insanlardan daha uzağa götürürken karanlık tarafından boğuldu. Saga kendini karanlık, çarpık gölgeler ve serin, keskin bir yağmur ülkesinde buldu.

Yağmur.

Bu farkındalık gerçekliği üzerine çökertti. Yağmur. Açık havadaydı.

Cezalandırıldın, diye geldi ses. Cezalandırılmayı hak ediyorsun.

"Hayır," diye fısıldadı Saga, dönerek. Soğuk keskin ve deliciydi, çevresi çok karanlıktı. Ama paniğin yumruğu kaburgalarını sıkıyor ve kalbi kontrolden çıkıyordu.

Onlarla birlikte bir sütuna asılmış olmalıydın.

"Lütfen," diye hırıldadı, nefes almaya çalışıyor, o sesi, o günü zihninden atmak için umutsuzca çabalıyordu. Saga yönünü bulmaya çalışarak döndü ama karanlıkta her şey aynı görünüyordu.

Kaybolmuş, diye alay etti zihni. Kapana kısılmıştı. Kaçış yok.

Saga nefes nefese kaldı, hayalet kuzgunlar kafatasının içinde haykırıyordu. *Cezalandırılmış*, der gibiydiler, gagalarından kopan her yırtık gaklamayla. Parmaklarını kulaklarına tıkadı, boğmaya çalıştı, durdurmaya çalıştı...

Alçak baban yüzünden kaç adam kaybettiğimi biliyor musun?" diye fısıldadı, parmaklarının hayaleti Saga'nın yüzünde geziniyordu.

"Hayır," diye inledi Saga, kendini sabitlemek için elini uzattı ama tutacak bir şey yoktu. Yere tökezledi, saman, at ve demirci ocağı kokusundan öğürdü...

Saga bir topun içine kıvrıldı, parmakları kulaklarının üzerinde kenetlendi. "Lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen," diye yalvarmıştı o gün ahırda uzun boylu, siyah giysili adamlar ona doğru yaklaşırken. "Bırakın geçeyim."

Ama yolunu kesmişlerdi, kaba erkek kahkahaları içinde şiddetli bir ürperti yaratmıştı. Kapana kısılmıştı. Çıkış yoktu. Etrafı sarılmıştı. Lider öne çıktı, Saga'nın her ne pahasına olursa olsun kaçındığı acımasız bir adamdı. Ama artık ondan kaçmak mümkün değildi, ahırın demirci köşesine geri dönmüştü...

Uzun boylu ve enliydi, Urkan tarzında örülmüş düzensiz bir sakalı vardı ve kara gözleri ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar süzülüyordu. Magnus Heart Eater, kendisinden çok daha iri olan gövdesini Saga'ninkine yaslarken gülümsemişti. Ama sırtı ahırın ahşap duvarlarına çarptığında içini gerçek bir panik kapladı.

Magnus'un nasırlı parmakları yanağında gezinirken irkildi. "Alçak baban yüzünden kaç adam kaybettiğimi biliyor musun?" Magnus'un eli kadının çenesini sıkıca kavrayarak onu yukarı kaldırdı. "Seninle konuşurken yüzüme bak!" diye bağırdı. "Halfdan üç kardeşini kaybetti. Frode, kendi ikizi." Adam tükürdü ve tükürük yanağına inince kadın irkildi.

Magnus yüzünü onunkine yaklaştırmıştı, o kadar yakındı ki sıcak nefesini teninde hissedebiliyor, içtiği biranın kokusunu alabiliyordu. "Ölmüş olmalıydın," diye fısıldadı. "Sen de ailen gibi ölmeyi hak ediyorsun. Onların yanında bir sütuna asılmış olmalıydın."

Gözyaşlarının belli belirsiz sızladığını hissetti ve onları engellemek için gözlerini sıkarak kapattı. Saga, ailesini katlettikleri günden beri ağlamamıştı ve bir daha asla ağlamayacağına yemin etmişti. Ama Magnus'un tutuşu daha da sıkışmıştı. "Bana bak, seni değersiz hayvan!" Saga gözlerini zorla açarak Magnus'un soğuk bakışlarına baktı. "Evcil hayvan," diye tekrarladı Magnus, çirkin bir gülümseme genişçe yayılıyordu. "Sen bir evcil hayvansın. Ama görünüşe göre unutmuşsun. Kalenin etrafında hoplayıp zıplıyorsun. Prensesle at sürmeyi. Asillerin kıyafetlerini giyiyorsun. Hepimize sanki daha iyi olduğunuzu düşünüyormuşsunuz gibi bakıyorsunuz-"

"Ben-"

"Sessiz ol!" diye bağırdı, öyle yüksek sesle bağırdı ki kemikleri titredi. "Ben söyleyeceğimi söyleyene kadar dinleyeceksin! Yerinizi unuttunuz."

Arkasındaki adamlar aynı fikirde homurdandılar.

"Kralın öfkesini çekmeden senin erdemini mahvedemeyiz," diye homurdandı Magnus. "Ama sana hatırlatmanın başka yolları da var Volsik. Sen bir malsın. Sahipli. Değersiz bir evcil hayvandan başka bir şey değilsin."

Magnus döndü ve omzunun üzerinden adamlara başıyla işaret etti. Sözsüzce ona doğru yaklaştılar. Saga çığlık atmak için ağzını açtı ama bir el ağzını kapattı.

Gerisi bulanıktı. Demirhane ateşine doğru sürüklendi, karnı bir çalışma masasının üzerine bastırıldı. Burnuna sıcak demir kokusu geldi. Ve sonra Magnus yaklaştı, elinde atları işaretlemek için kullanılan damga vardı. Saga çığlık atan, tepinen, dövüşen bir şeye dönüştü, saf dehşete kapıldı.

Ama hepsi boşunaydı. Avuç içleri masaya itildi, kırmızı-sıcak damga elinin arkasına bastırıldı. Acı, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir çığlık attı. Bu kavurucu sıcak acı onun dünyası haline gelmişti. Görüşüne kıvılcımlar yağıyor, yanık et kokusu duyularını dolduruyordu. Ve sonra, bunu diğer taraftan tekrarladılar.

Adamlar onu demirci masasının üzerine yığılmış halde bıraktıktan sonra bile acı hiç bitmedi. Son on iki yıl boyunca inşa etmeyi başardığı zayıf bariyerleri yaktı, yuttu ve tüketti. Saga bomboş, kemiksiz ve titreyerek kalakaldı.

Ve sonra en affedilmez şeyi yapmıştı.

Saga ağlamıştı.

Yanaklarından aşağı süzülen sıvı sıcaklığı, yağmurun keskin soğuğuna karıştı. Saga elini kaldırdığında eldiven giydiğini hatırladı. Eldivenlerini çıkarırken parmaklarının pürüzsüz uçları yanaklarında gezindi ve beş uzun yıl boyunca akmasına izin vermediği gözyaşlarını hissetti.

Ama şimdi kendini o günkü kadar savunmasız buluyordu. Kırılmış, titriyor ve karanlığa gömülmüştü. Gözyaşları bir intikamla geldi ve Saga rahatladı. O gün ona yaptıkları için ve onu takip eden yavaş yavaş hayattan çekilme için ağlamasına *izin verdi*. Magnus onu evcil hayvan olarak damgalamış olabilirdi ama kendini kafese kapatan Saga olmuştu.

O günden önce olduğu kız için ağladı; içinde koruduğu ince umut ateşi için. O zamanlar mutluluk vardı. Geçmişinin enkazı arasında kendine bir hayat kurabileceğine dair bir umut vardı.

Bunun yerine, sadece o enkaza katıldı. Kırılmış, acı dolu bir şey, yok olana kadar kendini karanlığa kilitledi.

Sonunda gözleri kurduğunda, Saga tamamen tükenmişti.

Başını dizlerinden kaldırdı ve paniğinin şimdilik yatıştığını görünce şaşırdı. Karanlıkta gözlerini kırıştırarak yönünü yeniden bulmaya çalıştı. Saga önündeki çitlerin engebeli hatlarını, hemen arkasındaki suyun şırıltısını seçebiliyordu.

Ve aniden, Saga nerede olduğunu anladı. Yavaşça ayağa kalktı. Patika yoldan döndü. Elbisesi sıırılsıklamdı, tüyleri diken diken olmuştu. Ama bakışları Sunnvald'ın çeşmesine düştüğünde, sıcaklıktan başka bir şey hissetmedi. Askaborg'un üst katlarından gelen zayıf ışık, Sunnvald'ın avuçlarından fışkıran suyu yakalıyor ve ona büyülü bir parıltı veriyordu.

"Merhaba," diye mırıldandı atalarının tanrısına - karanlığın içinde bilmeden rastladığı bu ışığa. Signe, kraliyet bahçelerine gizlenmiş bu heykeli kaldırtmak için boşuna uğraşmıştı. Heykelin Galdra yapımı ve kırılmaz olduğunu bilmiyordu. Onu inceleyen her taş ustası -kaba kuvvetle yıkmaya çalışan her savaşçı- sonunda pes etmişti.

Başını arkaya yatıran Saga gözlerini kapadı ve bu anı içine çekti. Serin yağmur yüzüne indi ve teninde kaymaya başladı. Beş yıldır ilk kez yağmuru teninde hissediyordu.

Ve bu ona özgürlük gibi gelmişti.

Eldivensiz ellerini gökyüzüne kaldıran Saga, yağmur tenini gıdıklayıp avuç içlerinde minik havuzlarda birikirken gülümsedi.

Kalp atışları hızlandı ve kalenin güvenliğine çekilmek istedi ama kendini olduğu yerde sabitledi. Sadece biraz daha. Birkaç dakika daha özgür kaldıktan sonra rahatlayacaktı.

Çevresindeki bir hareket bakışlarını yakaladı ve döndü, gözleri Rurik'inkilerle buluştu. "Güzel," diye mırıldandı, bunu yüksek sesle söylediğini fark edince şaşırılmış gibiydi.

Ama o kafatasının görüntüsü zihnini doldurdu ve Saga hızla uzaklaştı. *Geri çekil*, diye yalvardı içi. *Odana git*.

"Ben ondan içmedim," dedi adam, Saga'nın görüş alanına girerek. "Bunu asla yapmayacağımı biliyor olmalısın." Elini saçlarında gezdirirken su damlacıkları uçtu. Rurik tuniğini giymişti, yağmur tuniğın yapışmasına ve her kasının belirginleşmesine neden oluyordu. "Dışarıdasın," dedi harikulade bir şekilde.

Güvenli bir yer bulmalısın, diye araya giren düşünce geldi. Saga irkildi, yeniden odaklanmaya çalıştı. "Yaralandın mı?" diye sordu Rurik'in yüzüne bakarak.

"Sadece bu." Tuniğinin boynunu çekiştirerek omzuna sarılmış bir bandajı ortaya çıkardı. "Ve kaburgalarım benden oldukça nefret ediyor."

Rahatlamış bir nefes aldı. "Dikkatli olmaya çalıştım," diye fısıldadı Saga, kendine sarılarak. "Ama kalamazdım, onlar-"

Kaç! diye bağırın zihni, cümlesini tamamlamasını engelledi. *Güvenli bir yere git!* Kulaklarında donuk bir çınlama duydu, kalbi hızla çarpıyordu. Yaşadığı paniğin belirtileri geri dönüyordu. *Dışarıdaydı* ve taşıdığı bu şey bir gecede yok edilemezdi. Zil sesi yükseldikçe nefesleri hızlandı ve sığlaştı.

"Nefes al," diye yatıştırdı Rurik, yavaşça yaklaşarak. "Sadece biz varız Kışkanat. Gerekirse gözlerini kapat."

Ama ciğerlerindeki havayı sıkın bir yılan gibi daralıyordu. Bir el omzunun etrafında kıvrıldı, diğeri belinden aşağıya doğru kaydı. Ve sonra Rurik'in güçlü bedenine doğru çekildi, saçlarına Zagadkian fısıldarken eli omurgasının tümseklerinde geziniyordu. Kalbinin hızlı atışına odaklanmak çok kolaydı, vücudunun sıcaklığı nemli soğuşu hafifletiyordu.

Bir dakika içinde nefes alabildi ama Saga onun gitmesine izin vermedi. Bunun yerine, kollarını onun beline dolayarak kendini ona daha sıkı bastırdı. Onun altında, adamın kasları kasıldı. "Neden Yrsa için savaştın?" diye sordu şaşkınlıkla. "Neden reddetmedin?"

Adamın boğazından çıkan bir ses göğüs kafesinden geçip midesinin en derin yerine yerleşti. "Aklım düşünmeden önce ağzım kabul etti," diye cevap verdi. "Bu benim sorunum. Sana daha önce de söylemiştim."

"Düşüncesizce," diye mırıldanarak yüzünü onun tuniğinin ıslak yününe çevirdi. Saga burnunu yumuşak kumaşa sürttü, onun kanla karışık ter kokusunu ve ona özgü o taze, bitkisel şeyi içine çekti. İçinden bir titreme geçti ve Saga sanki kendini sabitlemeye çalışıyormuş gibi kürkünü tuttuğunu hissetti. "Küstah bir adam."

"Bazen bana daha kötü şeyler söylüyorlar," diye itiraf etti. "Bazen bana *chudovishche* diyorlar." Vücudu çok sertti, kasları kadının dokunuşu altında geriliyordu.

İçeri, güvenliğe, diye yalvardı zihni. Ama Saga bunun bitmesine hazır değildi. Bu gece özgürlüğünü bulmuştu ve bu hem güçlendirici hem de uyuşturucuydu. Daha fazlasını istiyordu. Kendisi için bir şey seçmek istiyordu.

"Son zamanlarda kendime ait küstah bir çizgim olduğunu keşfediyorum," diye fısıldadı Saga, sırtındaki gergin, kordonlu kaslara masaj yaparak. Ona karşı rahatlayan Rurik neredeyse mırıldanacak gibiydi. "Bana sahip olamayacağım söylenen şeyler var ama ben yine de onları istiyorum." Yüzünü kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu ve kirpiklerine yapışan her bir yağmur damlasını inceledi.

"Saga," dedi Rurik ve bu bir yalvarış ile uyarı arasında bir şey gibiydi.

Saga ayak parmaklarının ucuna bastı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu dokunuş onun içinde bir sarsıntı yarattı ve sonsuz bir akıntıya dönüştü. Rurik de onu öperken, Rurik'in derinliklerinden bir ses geldi; Saga'nın kanının daha da ısınmasına neden olan hoş bir ses. Rurik'in kolları sıkılaşıyor ve onu kendine çekti ama vücudunda sanki kendini tutuyormuş gibi bir gerginlik vardı.

"Uzun zamandır senin dokunuşunu arzuluyorum," dedi geri çekilerek. Yeşil gözlerinde vahşi bir bakış vardı, yün elbisesini avuçlayan eli titriyordu. Ama Rurik'in sözleri tenine işliyor, ona karşı eriyene kadar içini ısıtıyordu. "Kalbim bana bunu söyledi. *Onu istiyorum.*"

Saga ona bakarken dudakları aralandı.

"Sen çok nadir bulunan birisin." Rurik onu içine çekerken burnu şakağında gezindi. "Şiddetli bir ateşle." Dişleri kızın çenesini hafifçe sıyırdı. "Ve keskin bir zekâyla." Dili kızın boynunun hassas derisini okşadı. "Ve çok... enfes." Adam başını kaldırdı ve kadın onun gözlerindeki açlığı gördü. "Senin gibi ben de yanlış anlaşılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Saga'nın kaşları onun sözlerini düşünürken çatıldı ama Rurik'in dudakları onunkilere çarpınca tüm sorular saf, parıldayan bir sıcaklığa dönüştü. Bu yavaş ve ölçülü bir şey değildi. Bu açlık ve ihtiyaç, dizginlenemez bir tutkuydu.

İri bir eli ensesini kavradı, dişleri ve dili onunkilerle çarpışırken onu sıkıca yerinde tuttu. Bahçelerden kaçma düşünceleri onun dokunuşuyla paramparça oldu. Ziyafete dair tüm anılar onun tadıyla yerle bir oldu. Öpücük akıl almaz derecede sıcaktı, Saga serin yağmurun şimdi teninden buharlaştığını hayal etti. Adamın tutuşu gittikçe morarıyor, parmaklarının beş ucu Saga'nın tenine batıyordu.

Belki bazı kadınlar bu adamın yoğunluğundan korkabilirdi ama Saga sadece ona yaslandı - hayatındaki tek sağlam şey haline gelen bu adama. Ona spontane olmanın ne demek olduğunu hatırlatan bu adam

-Ödülleri toplamak için risk almak gerekir.

Ve bu, risklerin en büyüğü gibi geliyordu.

Ama geleceği düşünemiyordu, Rurik onu deliliğinin nedeni ve ilacı gibi tutarken düşünemiyordu. Dokunuşunun sertliğine rağmen, Rurik'in zorlukla dizginlenmiş kısıtlamasını hissedebiliyor ve koparsa ne olacağını merak ediyordu. Saga'nın elleri cüretkârlaştı, boynundan aşağıya, omuzlarındaki kaslara, oradan da göğsüne doğru kaydı. Eli, özgür kalmaya çalışıyormuş gibi gürleyen kalbinin üzerinde durdu. Rurik'in de kendisi gibi çözülmüş olduğunu fark etmek onu ihtiyaçtan çılgına çevirdi.

"Saga." Rurik onun dudaklarından uzaklaşırken sesi çizik çizik geliyordu. Ağzını boğazının sütunu boyunca sürükleyerek onu içine çekti. "*Kak ya mogu otpustit' tebya² ?*"

"Bu ne anlama geliyor?" Boynunu eğerken dudakları şaşkınlıkla aralandı, adamın dudakları aşağıya doğru sert öpücükler bırakırken nefesi kesildi, sakalları boynunun hassas derisini tırmalıyordu.

"Güzel olduğun anlamına geliyor."

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, adamın dişlerinin sürtünmesi ve dilinin boynu boyunca kayması tüm düşüncelerini aklından çaldı. Ellerini saçlarına götürerek onu orada tuttu ve bu anın sonsuza dek sürmesini istedi.

"*Mozhet ya ne otpushchu tebya³ ,*" dedi tüm vücudunda yankılanan alçak bir hırıltıyla.

"Peki ya bu?" Her hızlı nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

"Bu sana kötü şeyler yapmak istediğim anlamına geliyor."

Adamın eli kadının belini kavradı ve ağzı kadının kine doğru eğildi. Bu öpücük çaresizdi, aceleci ve ıstırablıydı. Rurik onu sanki açlıktan ölüyormuş gibi öptü - sanki bunun alacağı son tat olduğunu biliyormuş gibi.

Ruhunu dönüştüren bu öpücüğün sonunun yasını tutmaya başlamıştı bile. Böyle öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmediği bir zamana nasıl geri dönebilirdi ki, sanki güneş, ay ve gökyüzündeki tüm yıldızlar oymuş gibi?

Ama ses yavaş yavaş geri gelmeye başladı. *Seni aptal!* diye bağırdı ve kalbini yerinden fırlattı. *Dışarıdasın. Tehlikedesin. Güvenli bir yer bulmalısın.*

Saga sesten kurtulmaya çalışarak geri çekildi. Sadece biraz daha...

Benimle gel, diye bağırarak istedi Saga. *Benimle Midffjord'a gel.* Ama onu zaten sahip olduğundan daha fazla sorunlarına sürükleyemezdi. Elleri daha fazla kan bulaşmasına izin veremezdi.

Rurik vahşi bir yaratığa benziyordu; saçları ıslak ve dağınık, gözleri kurt gibi ve çok parlaktı. Onu tüketmek istiyormuş gibi görünüyordu, sanki kendini en ince ipliğinden tutuyormuş gibi. İçine sıcak bir telaş yayıldı ve Saga bir an için ipliğin kopup gitmesinden başka bir şey istemedi. Ama Rurik gözlerini kırıştırdı, parmak uçlarının altındaki kaslar gibi, vahşet de azaldı.

Ve sonra ona muzipçe bakmaya başladı. "Bu kadar uzun zamandır dışarıda olman yeterince şaşırtıcı. Kaleye dönelim Kışkanat."

Aralarındaki hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı ama ikisi de büyüü bozmak istemiyordu.

"Evet," dedi Saga sonunda. "Kaleye dönmeliyim." Bir telaş göğsünü sıktı. Sırılsıklam elbisesi vücuduna yapışmış, saç örgüleri yağmurdan sıırılsıklam olmuştu. "Şölene geri dönemem."

"Bir kapı biliyorum," dedi Rurik, sesine eğlence karışmıştı. "Gizli."

"Öyle mi?"

"Orman perisinden daha güzel bir kadın gösterdi bana. O kadar büyüendim ki, onun yanında daha uzun süre kalabilmek için kendi teklemi ateşe verdim."

Saga başını yavaşça salladı. "Küstah adam."

"Eller izinsiz iş yapıyordu," diye cevap verdi ona doğru uzanarak.

Eli Saga'nın sırtına dolandığında tereddüt etti. Avucu bir kez daha kızın teninde gezindi, gözleri aşağıya kayd.

Saga'nın kalbi duracak gibi oldu ve elini geri çekmeye çalıştı ama adam onu sıkıca kavramıştı. Gözleri onunkilere kilitlendi, kara kaşları çatılırken

elini kaldırdı ve saraydan sızan ışığa doğru tuttu. "Ne..."

Kalbi bir savaş davulu gibi çarpıyordu ve gözlerini sıkıca kapattı. *Tehlike!* diye bağırdı bedeni. Saga derin nefesler almaya zorlanırken, Rurik elini eğdi ve başparmağını Saga'nın çirkinleşmiş teninde gezdirdi.

"Nedir bu, Saga?"

Saga'nın dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Göğsü sıkışıyordu, daha sıkı, daha sıkı. Gözlerini kapatmaya zorlayarak, ellerinin arkasında ne bulacağını düşünmemeye çalıştı.

Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılmış bir ayı. Sonsuza kadar kızgın kırmızı çizgilerle kazanmış.

"Seni işaretlediler mi?" Sözleri alçak bir hırıltıydı, vücudunda yankılandı ve midesine yerleşti. "Seni *yaktılar* mı?" Rurik'in öfkesi aşikârdı, gece gökyüzüne yayılıyor ve kadının kollarında tüylerini diken diken ediyordu. "Kim... bunu sana *kim* yaptı?"

Başını salladı, görüşünde ışıklar dans ediyordu. Panik içinde tırmanıyor, veba gibi vücuduna bulaşıyordu.

Rurik kendini salladı ve konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Nefes al," dedi. "Benim, Kışkanat. Sadece biziz." Tekrar onu kendine çekti ve bedeni sakinleşene kadar saçlarını okşadı. Ama sonunda gözlerini açtığında, camı paramparça edebilecek bir bakışla karşılaştı.

"Bunu kimin yaptığını bana söylemelisin," dedi Rurik. "Ivar mıydı?" "Hayır."

"Kim yaptı?"

Kadın başını salladı.

"İsim," diye homurdandı.

"Yapamam."

"Çileden çıkarıcı kadın," diye hırladı. Gözleri insanlık dışı bir yeşile bürünmüştü, etrafındaki hava titreşiyordu. "Eğer bana ismi vermezsen, salona geri döner ve hançerimle herkesi sorgularım."

İçinden ürperti dalgaları geçti ve Rurik gözlerini kırıştıtarak kendine gelir gibi oldu. "Beni affet Kışkanat. Seni korkutmak istememiştim. Gel. Kaleye dönelim." Rurik onun elini tutarak döndü.

Dudaklarını ıslattı. "Magnus."

Sustu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Rurik yavaşça döndü. "Neden?"

Saga derin bir nefes aldı. Ve sonra kelimeleri zorla çıkardı. İlk başta büyük bir çaba harcadı ama konuştuğuça daha kolay hale geldi. Ve hiç istemediği halde, Saga kendini ona *her şeyi* anlatırken buldu. "'Şimdi ellerine baktığında, Saga,' diye bitirdi, "'bir mal olduğunu hatırlayacaksın. Değersiz bir evcil hayvandan başka bir şey değilsin."

Rurik'in gözleri kapandı, vücudu bir yay kirişi gibi gerildi. Bir an sessiz kaldı ve gözlerini tekrar açtığında pişmanlıkla doluydu.

"Tanıştığımızda sana böyle seslenmiştim. Sana *Ivar'ın küçük hayvanı* demiştim." Nefesinin altından küfrederek kızın ellerine uzandı. Yaralı bedenini ağzına götürerek, dudakları önce birinin, sonra diğerinin üzerinde saygıyla gezindi. "Affet beni."

"Bilmiyordun," diye başardı, gözyaşlarının sıcak yanığını yutarak. "Çok az kişi biliyor."

"Cezası neydi?" diye sordu Rurik sıkıca. "Magnus'a suçu için ne yapıldı?"

Saga gözlerini yere dikti. "Hiçbir şey. Kral bu konuda hiç konuşmadı. Signe utancımı gizlemek için eldiven giymemi tavsiye etti. Hepsi bu kadar."

Onu göğsüne çekti ve etrafını sardı. Saga gözlerini kapadı ve kalbinin öfkeli gümbürtüsünü dinledi.

"Sen evcil hayvan değilsin. Bunu sakın unutma."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle tanıştığımda da söylemiştim." Bir kahkaha attı. "Demek öyle."

Saga, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi dileyerek onun kucağında iç çekti. Ama içindeki panik ateşi giderek büyüyordu. *Güvenlik!* diye bağırdı vücudu. *Kaçın!* Yine de gitmesine izin veremezdi. Böyle bir an daha, gerçekte yüzleşmeden önce bir an daha...

Eğer gözleri açık olmasaydı, Saga bunu kaçırabilirdi. Çitlerin köşesinde kırmızı bir parıltı. Yağmur dinmiş, hava berrak ve durgundu. Ve tam bir saniye boyunca Saga, Yrsa'nın açılmış gözlerine baktı.

Yrsa dönüp kaçtı ve Saga kendini Rurik'ten çekti.

"Gitmeliyiz."

Bölüm Yetmiş Üç

KOPA

Jonas ellerini arkasında kavuşturmuş, dövüşen Klaernar'ın arasında yürüyordu. Öğleden sonra güneşi parlaktı, kararmış toprakta ve garnizon binasının taş duvarları boyunca parlayan mineralleri yakalıyordu. Etrafında, parlayan gümüşten çılgık atan ayı omuz plakaları olan siyah zincir zırh giymiş Klaernar savaşçıları vardı. Her savaşçının yanağında ayı pençesi dövmesi, ikinci parmağında da bir mühür yüzüğü vardı. Jonas bu adamları haftalarca eğittikten sonra onların savaş alanında ölümcül olduklarını biliyordu.

Kapıdaki hareket gözüne çarptı: Kaptein Ulfar, atlı bir arabaya önderlik eden bir çift Klaernar'la birlikte ilerliyordu. Jonas nefes vererek kaptine doğru ilerledi ve onu sert bir tokalaşmayla selamladı.

"Hepsi orada mı?" diye sordu Jonas, arabanın örtüsünü geri çekip içindekileri incelerken.

"Hepsi orada," dedi Ulfar bir sandığı açarak. "Üç yüz skarpling tüyü."

Jonas bir tüy kalem aldı ve güneş ışığına tuttu. "Hepsinin ucunda... hindrium mu var?"

"Evet. Bana galdurlarını anında kilitlediği söylendi."

Jonas'ın dudaklarına acımasız bir gülümseme yayıldı. "Güzel," diye mırıldandı.

Kalemi sandığa geri koyarak kapağını yerine yerleştirdi.

"Ve bu," dedi Ulfar, daha küçük bir sandığı göstererek, "savaşta dozajlandıktan sonra mühür halkalarını yeniden doldurmak için berskium tozu." Kaşlarını çatı. "Sonra

Íseldur'un madeninin yok edilmesinden sonra berskiumu büyük maliyetlerle ithal etmek zorunda kaldık, bu yüzden sadece ihtiyacınız olanı kullandığınızdan emin olun."

Jonas başını salladı, bakışları erzak vagonunun üzerinde geziniyordu. Midesinde oluşan burkulmayı görmezden gelmeye çalıştı; vagon, Bloodaxe Tayfası'nın kullandığının neredeyse aynısıydı. Erzak sandıkları. Demir çadır direkleri. Silahlar. Jonas'ın gözleri kürk yığınının takıldı ve midesi şiddetle burkuldu. Onu orada hayal edebiliyordu; koyu renk saçları kurt postunun üzerine yayılmış, kirpikleri solgun yanaklarına inmiş, uyukluyordu.

Jonas titreyerek nefes verdi. Son zamanlarda kederinin arasına şiddetli nostalji sancıları serpiştirilmişti. Bloodaxe tayfasının ateşin etrafında oturup zar attığı, Ilías'ın biraz fazla ileri gittiği ve Gunnar'ın onu yere serdiği günlerin özlemine duyuyordu. Doğru, eyer üzerinde uzun günler geçirmişti ama saçlarında rüzgâr ve etrafında Íseldur'un sonsuz güzelliği vardı. Bir duygusallık dalgası Jonas'a öyle sert çarptı ki, arabanın yan tarafını tuttu.

"Bu... Baltalı Gözler'e çok odaklandın," dedi Ulfar. "Onun kadın suç ortağını da düşünmemiz gerekmez mi?"

"O bir savaşçı değil," diye tükürdü Jonas. "Onun tek gerçek silahı zehirli dili. Bir örümceğin ağını ördüğü gibi yalanlar ve aldatmacalar örüyor."

Ulfar onu ihtiyatla izledi. "Ah. Seni tuzağa düşürdü, değil mi?"

Jonas'ın boynunda sıcak bir kızarıklık belirdi.

"Onları getirdiğin sürece seni neyin motive ettiği umurumda değil, Svik," diye mırıldandı kaptein. "Kraliçe bir başarısızlığa daha tahammül etmeyecektir."

"Onun savaş taktiklerini inceledik," dedi Jonas. "Slátrari'den kaçan savaşçıyla konuştuk. Nasıl dövüştüğünü, galdurunu nasıl kullandığını biliyoruz. Onu *tanıyoruz* Ulfar. Er ya da geç, deliğinden çıkmak zorunda kalacak. Ve bunu yaptığında, biz hazır olacağız."

"Umarım ne yaptığını biliyordur, Svik," dedi Ulfar sakalını sıvazlayarak.

"Kaptein Ulfar," diye nefes nefese bir ses geldi. Jonas ve Ulfar döndüklerinde genç Klaernar'ın onlara doğru koştuğunu ve bir tomar parşömen salladığını gördüler. "Bu az önce kuzeyden geldi."

Parşömeni Ulfar'a uzattı, o da kalçasına bastırıp içindekileri gözden geçirdi. "Başka bir güneş sarhoşu kuzeyliye benziyor," diye mırıldandı Ulfar ve kâğıdı Jonas'a uzattı.

Jonas sayfayı okuyarak, "Hayır," dedi. Okuduğu her kelimeyle birlikte midesindeki bilmişlik hissi daha da kesinleşti. "Bu bir

deli adam." Kaptein Ulfar'ın dikkatli gözleriyle karşılaştı. "Bu o."

Ulfar'ın kaşları birbirine yaklaştı, yüzünde şüphe okunuyordu.

Ama Jonas hiç olmadığı kadar kendinden emindi. Sonunda tanrılar ona iyi bir talih bahşetmişti.

"Bu," dedi Jonas, "bizim sınırimız."

Bölüm Yetmiş Dört

SUNNAVÍK

Saga'nın parmakları sönmüş ateşin külüne daldı ve ocağın taşları üzerinde dönmeye başladı. Normalde resim yapmak onun tesellisiydi, işler zorlaştığında geri çekilebileceği bir yerdi. Ama şimdi, midesindeki düğümleri hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Önceki gece tam bir felaket olmuştu. Saga sıırıslıklam elbisesini çıkarıp küvete girdikten birkaç dakika sonra Signe, beyaz altın rengi saçları ve fildişi etekleriyle hışımla odaya dalmıştı. "Ziyafetten ayrılmamanız talimatı verilmişti." Signe'nin sesinde bir gerginlik vardı ve kendini toparlamak için gözlerini kapatıp ellerini elbisesinin ruhani beyazında gezdirdi. Sonunda Signe gözlerini açtığında, gözleri soğumuş ve keskinleşmişti.

"Saga, sevgilim. Eğer bir çocuk gibi davranırsan, sana çocuk gibi davranılmasını bekle."

Ve Signe, Saga'yı küvette yalnız bırakarak oradan ayrıldı. Suyun altına battı. Baloncuklardan oluşan bir çığlık attı.

Saga çok geçmeden kapının arkasından gelen bir ses duydu. Kendini küvetten çıkarıp kurulandı ve Árlaug'un onun için hazırladığı uzun, beyaz geceliği aceleyle üzerine geçirdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırarak yatak odasına daldı. Bir düzine ya da daha fazla muhafız kadının eşyalarını toplayıp odadan çıkarıyordu. Giysiler gardıroptan çıkarılmış, çekmeceler boşaltılmış, mücevherler

ve çizim aletleri ve kürkler taşındı. Gözler ona, çıplak ayaklarına ve köprücük kemiklerine doğru kaydı ama adamlar işlerine ara vermediler.

"Onlar benim eşyalarım!" Saga, tuvalet masasını taşıyan bir çift muhafızı engellemeye çalıştı.

"Kenara çekilin Leydi Saga," diye terslendi Thorir'in çakal suratlı yedeği, "yoksa size yardım etmek için güç kullanırım."

Üzerinde sadece bir gecelik olan ve etrafı kendisinden iki kat büyük adamlarla çevrili olan Saga'nın boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Çok geçmeden her şeyini almışlardı; bankını, çizim malzemelerini, kürklerini ve battaniyelerini, hatta halısını bile. Geriye sadece yatağı ve tek bir yırtık battaniye kalmıştı.

Eşyaları olmadan oda çok büyüktü, çok boş ve soğuktu. Bu oda uzun zamandır onun Askaborg'daki sığınağıydı. Ama şimdi ihlal edilmişti ve Saga bunun sadece başka bir yanılsama olduğunu fark etti. Bu duvarlar arasında onun için güvenli bir yer yoktu.

Yarın. Yarın gidecekti. Ama göğsündeki uçurum genişlemişti. Yrsa onu ve Rurik'i bahçede kucaklaşırken görmüştü. Kraliçe Signe'ye söylemiş miydi? Kral Ivar'a? Saga aklına gelen tek şeyi yaptı; bu düşüncüyü bir kenara itti ve Yrsa'nın bunu kendine sakladığına dair ince bir umut kırıntısına tutundu.

Uzun ve soğuk bir gece olmuştu. Árlaug onu tek banketin altında kıvrılmış halde bulduğunda nefesi kesilmişti.

"Leydim, ne oldu?"

Saga cevap vermek için ağzını açtı, ama ağlayabileceğinden korktu.

Neyse ki hanımının hizmetçisi yeterince anlayışlıydı.

"Ah, çocuğum. Odana girmem yasaklandı. Yarına kadar dönmemem söylendi." Árlaug dudak büktü. "Merak etmeyin Leydi Saga, gün yemeğinden önce sizi yola getireceğiz." Banyo odasına çekildi ve elinde bir şeyle geri döndü. "En azından bir tarağımız var."

Árlaug, Saga'nın saçındaki düğümleri özenle çözüp yandan ördükten sonra Thorir'in yerine geçen kişiyle sert sözler söyleyerek kapının ardında kayboldu. Bir süre sonra, Árlaug'un giymesine yardım ettiği, düz mavi yünden, buruşuk bir elbise getirildi.

Ve şimdi Saga ocağının başında oturmuş, sönmüş ateşinin külleriyle uğraşıyordu. Belirsizlik onu sarmıştı. Bugün ya özgür olacaktı ya da hapsedilecekti. Ödül ya da ağır bir ceza. Ama kesin olan bir şey vardı: Ne olursa olsun, alacakaranlıkta Saga'nın hayatı değişecekti.

Bu uğursuz düşünce Árlaug'un kafasını içeri sokup Saga'ya gündüz yemeğine geç kaldığını haber vermesiyle bölündü.

Saga iç çekerek ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Leydim," diye seslendi Árlaug, gözleri çıplak ellerine takılmıştı, "eldivenleriniz."

Saga elini demir kapı halkasına koyarak durakladı ve kabarık kırmızı izlere baktı. Rurik'e lekeli tenini göstermek garip bir şekilde güçlendirici olmuştu; duygularının haklı olduğunu hissettirmişti.

"Artık ellerimi saklamayacağım," dedi sessiz bir öfkeyle.

Ve sonra yeni muhafızı arkasından tırmanırken koridora doğru ilerledi. Büyük salona doğru yürüyüş çok hızlı ilerledi. Kapılara ulaşan Saga tereddüt etmeyi reddetti. Odaya adımını attı ve içeriye doğru ilerledi.

Saga ikincil ziyafet masasının boş olduğunu hemen fark etti. Hiçbir jarl, hiçbir skald, hiçbir Yüksek Gothi bugün onlarla yemek yememişti ve hiçbir Zagadki'li de yoktu.

Göğsü sıkıştı ama Saga tüm gücüyle nefes almaya odaklandı. Yüksek masanın yeniden yapılandırıldığını fark ettiğinde neredeyse ayağı takılıyordu; sandalyeler iki yana dizilmişti ve Prens Bjorn'un yanında boş yer yoktu. Saga odadaki tek boş koltuğu fark ettiğinde omurgasına bir soğukluk saplandı.

Magnus'un yanında.

Saga sakın bir nefes alarak boş koltuğa doğru ilerledi ve kralın Baş Hirdman'ının yanına çöktü. Tabağına baktı ve görüş alanının kenarından kimlerin orada olduğunu değerlendirdi: Var, Signe, Magnus, Yrsa ve Bjorn. Duyularının işe yaramayacağı kadar çok insan vardı.

"Berbat görünüyorsun Saga," diye mırıldandı Signe masanın karşısından. "Dün gece iyi uyuyamamış olmalısın."

Saga cevap veremeyecek kadar korku sarmalıyla boğuşmakla meşguldü. Sakin kalmak zorundaydı.

"Saga," diye tersledi Kral Ivar, yüzü kızarmıştı. "Kraliçen sana hitap etti. Ona biraz onur göster."

Saga ellerini kaldırdı ve tabağının üzerinde birleştirdi. Keskin bir nefes alma sesi duydu ama kaynağını görmek için bakmadı. Signe'ye bakarak, "Hayır, Majesteleri," dedi. "İyi uyuyamadım."

Signe, Saga'nın çıplak ellerine bakarken dudakları büküldü ama kendini çabuk toparladı. "Utanç verici, sevgilim. Ama daha büyük utanç Yrsa'nın dün gece bahçede gördükleri."

Saga'nın elleri sıkıca kenetlendi. Signe'nin zalimliği çoğu zaman ince bir şeydi ama Saga şu anda kendini vahşete hazırlaması gerektiğini biliyordu.

"Saga, neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye sordu Signe, sesi hafıftı. "Açıklamanı duymak isterim. Bir sonuca varmadan önce hikâyenin tüm yönlerini duymak gerekir." Signe'nin bakışları kocasına kaydı; ilk kez birlik olmuşlardı.

Kralın yüzü sert, gözleri vakurdu. "Açıklayın."

Onu utandırmak istiyorlardı. Kanatlarını koparıırken bir böcek gibi kıvrınmasını istiyorlardı. Saga'nın da buna ayak uydurmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Akıntıya kapılıp gitmek.

"Önce prensle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi Saga, gözleri Bjorn'un kilere kayarak. Ama nişanlısının yanakları kızarmıştı ve bakışlarına karşılık vermedi. Belli ki biliyordu. *Hepsi* biliyordu.

Saga, Rurik'i iki kez öptüğü için bir an için pişmanlık duydu ama bu pişmanlık bir öfke dalgası tarafından çabucak kovuldu. Pişman değildi. Bunlar *onun* seçimleriydi ve çok az şeye sahip olduğu bir hayatta, onlardan pişmanlık duymayı reddetti.

"Hepimize açıklayacaksın, Saga," dedi Signe, sesi silahsızlandırarak kadar sakindi. "Biz senin aileniz. Gerçeği duymayı hak ediyoruz."

Benim ailem değil, diye bağırarak istedi. Ama Saga burada onun için tek bir seçenek olduğunu biliyordu, oyunu oynamak. "Kızardığımı hissettim ve salondan çıktım." Sesi kendi kulaklarına bile uzak geliyordu. "Lord Rurik bahçede bana katıldı."

Signe'nin çenesi hafifçe parmak eklemlerine dayandı. "Ve sonra..."

Gözler korkuyor, ama eller yapıyor.

"Öpüştük." Kelimeler uçsuz bucaksız, boş odada yankılanıyor gibiydi. Saga nişanlısına bir bakış attı, hâlâ bakışlarına karşılık vermediği için utanç içinde kıvrılıyordu. "Özür dilerim, Bjorn. Sana saygısızlık etmek istemedim."

"Saga, beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi Ivar'ın derin sesi. "Ailemize utanç getirdin."

Yine o söz, midesinin derinliklerindeki öfkeyi alevlendirmişti. Ama kral sözünü bitirmemişti. Yumruğunu masaya vurarak gümüş takımları salladı. "Zagadkialılar bizi kandırdı. Bizi aptal yerine koydular. Kafatasından içmemesi yeterince utanç vericiydi, ama bu... *bu* dayanamaz."

Saga'nın öfkesi hızla korkuya dönüştü. İtiraz etmek için ağzını açtı ama kralın gözlerindeki şiddet onu durdurdu.

"Bu küstah adam evime girip *benim* himayemdeki kıza el sürebileceğini mi sanıyor? Varisimin nişanlısına?" Kralın gözlerindeki sahiplenici parıltı, öfkesinin Saga için değil, kendi gururu için olduğunu bir anda ona anlattı.

Yeni bir şeyin farkına varıyordu; bu onu paniğe sürüklüyordu. Saga'nın dün geceki bencilce seçiminin fark ettiğinden çok daha geniş sonuçları vardı. Zagadkianlarla yapılan anlaşmayı tehlikeye atmıştı. Bu sadece Rurik ve yoldaşlarının güvenliğini değil, halkının refahını da riske atıyordu. O tahıla *ihtiyacı* olan Íseldur'un iyi insanları.

Bunu düzeltmek zorundaydı. "Onu öptüm. O *bendim*. O masum."

"Kullanıldın Saga," diye tükürdü Ivar, alnında derin gerilim çizgileriyle. "Adam beni kışkırtmaya çalışıyordu." Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Daha şimdiden, veda şöenlerinde kurban edilmemize karşı çıktı. Sonra da turnuvaya katılma cüretini gösterdi, ancak galiplerin haklarını reddederek şerefimizi lekeledi. Geleneklerimize tükürüyor. Kendini kurallarımızın üstünde görüyor."

"Hayır," diye itiraz etti Saga. "Öyle değildi-"

"Zavallı sevgilim," diye kibarca araya girdi Signe. "Kullanıldın ve terk edildin. Gecenin karanlığında korkaklar gibi kaçtılar."

Saga'nın görüşünde beyaz noktalar dans ediyordu. Bu doğru olamazdı. Ama gözleri boş ikinci masaya kaydı, gerçeklik kristalleşti, soğuk ve kasvetli. Róa'sında tohum olmayacaktı. Bugün onun için bir kaçış olmayacaktı.

Saga geride bırakılmıştı.

Yıkılmazdı - Signe'nin kazanmasına izin veremezdi. Ciğerlerine nefes almaya zorlayan Saga'nın bakışları Yrsa'ya kaydı ama üvey kız kardeşi kendi tabağına öfkeyle göz kırptı.

"Zagadkialılar yakında Urkan gazabının tadını öğrenecekler." Ivar'ın sesi yükseliyordu. "Kaçmaları akılcıydı."

"İntikam almalıyız," dedi Magnus karanlık bir sesle.

"Hızlıca," diye homurdandı Ivar.

"Ama tahıl," diye araya girdi Bjorn. "Halkımız ne olacak?"

"*Onurumuz* ne olacak oğlum?" diye gürledi Ivar. "Bu öğrenilmesi gereken bir ders. Bir adamın sözüne değil, yaptıklarına güven. Zagadkialıları müttefikimiz sanmıştık ama davranışları aksini kanıtladı. Bize söz verdikleri tahılı bile teslim edeceklerini kim söyleyebilir?"

Bjorn ağzını açtı, sonra kapattı.

Kralın bakışları sertleşti. "Bir kurtla karşılaştığında dişlerini ya da karnını gösterirsin. Sen bir koyun musun oğlum, yoksa yırtıcı bir hayvan mısın?"

"Yırtıcı," dedi Bjorn, ama sıkıntılı görünüyordu.

"Saga," dedi Ivar soğuk ve sert bir sesle. "Bir koyun olduğunu kanıtladın. Zayıfsın. Kolayca kandırılıyorsun. Ve kurtların hilelerine kanmışsın. Oğlumla evlenmeye layık değilsin. Kraliçe olmaya layık değilsin."

Saga nefesini tuttu.

"Bu vesileyle Bjorn'la olan nişanınızı iptal ediyorum."

Saga'nın kalbi sanki kanatlanmış gibi hissetti - sanki tavanın etrafında daireler çizerek uçabilirmiş gibi. Tepkisini bastırdığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Ama Bjorn o kadar vurduymaz değildi. Yüzündeki hüznün kaburgalarının arasına saplanmış bir bıçak gibiydi.

Onunla evlenmek istemiş olamazdı, değil mi? Ama Saga'nın bunu düşünecek zamanı yoktu. Gözleri Signe'ye takılınca kanı dondu. Daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

"Onun yerine Magnus'la evleneceksin," dedi kral.

Oda kendi ekseninde döndü, kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

Saga masanın kenarını kavradı, pasifliğini korumak için çok uğraştı. Ama Magnus onun elini masadan çekip kendi eliyle kavrayınca, Saga parçalara ayrıldığını hissetti. O değil. Onun dışında herhangi biri. Magnus'un başparmağı kısık bir onay homurtusuyla kızın tenine yerleştirdiği işaretlerin üzerinden geçti. "Senin için daha iyi bir eş, sevgilim," diye devam etti Signe, yüzü bir o kadar sakın

sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi. "Seni hizada tutacak sert bir ele ihtiyacın var. Ve Magnus bu iş için biçilmiş kaftan, öyle değil mi Magnus?"

"Bunun kabul edilebilir bir düzenleme olacağını düşünüyorum," dedi soğukkanlılıkla, elini bir kez daha okşayarak.

"Yerleşmenin vakti geldi Magnus," dedi Kral Ivar bilmiş bir gülümsemeyle. "Bir ailen olmasının zamanı geldi."

Saga sersemlemiş bir halde, masanın üzerinde şiddetle hastalanıp hastalanmayacağını merak etti. Elini Magnus'tan kurtardı ve hızla zonklayan şakaklarına bastırdı.

"Düğünü hızlandırmalıyız," diyordu Signe, ama kelimeler sanki suyun altındaymış gibi boğuk çıkıyordu. "İşleri uzatmaya gerek yok. Kısa sürede güzel bir tören düzenleyebiliriz. Bir hafta sonrası sana nasıl geliyor Magnus?"

"Mükemmel." Magnus'un eli Saga'nın kalçasında ağırlaştı ve Saga bu temas karşısında irkildi.

Sanki orada değilmiş gibi ondan bahsediyorlardı. Sanki hiç söz hakkı yokmuş gibi.

Ve yoktu da.

Magnus'un elini bacağından çekti ve Magnus kıkırdayarak tüm vücudunun gerilmesine neden oldu. Bu ses bir vaatti -işkence, şiddet, tekrar tekrar kaybedeceği oyunlar.

Cezalandırılmayı hak ediyorsun.

Etrafındaki konuşma uğultusu arttı ama Saga'nın kulaklarını beyaz bir gürültü doldurdu. Nefesleri kesik kesik alıp veriyordu. Signe'ye onun çözüldüğünü görme zevkini tattırmak istemiyordu ama Saga artık kontrolü elinde tutmuyordu.

Vücudunu damgalayan ve ona mal diyen adam yakında kocası olacaktı.

Günlük yemek servis edildi ve Saga dört fincan ra içti. Ama ikide uyku çekimi olmayacağını biliyordu. Kaçış olmayacaktı. Gece kaçmışlardı. Onu geride bırakmışlardı. Gözyaşları akmaya çalıştı, ama o onları iradesine hapsetti. Gözyaşı dkmeyeceğine yemin etmişti. Geriye tek bir şey kalmıştı.

Gündüz yemeği işkenceye dönüşecek kadar uzadı ama bir mucize eseri Saga hayatta kaldı. Sonunda kraliyet ailesi ayağa kalktı ve o da uyuşmuş bacaklarıyla onları takip etti. Odasına nasıl geri döndüğünü bilemiyordu.

Muhafızı odasının kapısının önündeki sandalyesine yerleşti. Boş odasında duran Saga durumunu gözden geçirdi; özgürlüğünü, eşyalarını ve kaçma umudunu kaybetmişti. Ve yakında bir canavara teslim edilecekti.

Magnus'un ellerine yaptığı şey sadece başlangıçtı. Magnus'un başka neler yapabileceğini düşündükçe içinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçiyordu.

Saga görmeyen gözlerle balkonunun ağır meşe kapılarına baktı. Demir halkayı itti ve sabahın keskin havasına adımını attı. Vücudu açık havada olmaya tepki verirken, taş korkuluklar önünde eğildi, gerginlik ortasını sardı ve nefes alamayana kadar sıktı. Her şey yanlıştı, çok yanlıştı. Yukarı aşağı, doğru yanlıştı. Tekrar, tekrar, tekrar ileri adım attı.

Kalbi göğsünde şiddetle pompalanırken kafatasının içinde *cezalandırılmışlık* yankılandı.

"Evet," diye hırıldadı Saga göğsündeki gerginliğin içinden. Kuşlar ığlık atıyor, demir ocağının sesi kulaklarında cızırdıyordu. Elleri soğuk, sert taşa sarıldı. Korkuluk. Ona ulaştı ve aşağıya, taş avluya baktı.

Vücudu hareket etti; zihni düşünmeden. Taş duvarı kavrayan Saga kendini yukarı çekerek parmaklığın üzerinde durdu. Aşağıdaki zemin bir geminin güvertesi gibi ileri geri sallanıyordu ve Saga bir elini duvara dayayarak kendini sabitledi.

Aşağıdan bir ses geldi: Klaernar taş geçitte, yukarı bakıyordu.

Saga aşağı baktı, etekleri rüzgârda savruluyordu.

Sarayın üçüncü katı. Düşmesi ne kadar sürerdi? İki kalp atışı kadar, belki de üç? Görüşü bulanıklaştı ve gözlerini kapattı.

Gözyaşı yok.

Saga ailesini düşündü, annesini ve babasını zihninde canlandırmaya çalıştı ama çizimlerinde peşinden koştuğu mükemmellik gibi, görüntüler de hiçbir zaman tam olarak doğru olmadı. Annesinin saçının kıvrımı yanlıştı, babasının kaşının kavisi yanlıştı. Ebeveynleri artık bir görüntü değil, sadece bir his olana kadar bulanıklaştı. Sıcaklık. Güvenlik. Sevgi. Çok uzun zamandır hissetmediği şeyler.

Saga korkuyordu ama emindi. Bir an içinde özgür olacaktı. Kanatlarını gerekir ve kafesinden uçacaktı. Gittiği yerde kimse ona zarar veremezdi. Bir daha kimse ona zarar veremeyecekti.

Gülümsedi, garip bir huzur duygusu yerine yerleşti.

Gözlerini kapattığında bir görüntü gözünün önüne geldi: küçük bir kız koşuyordu, elinde bir ağ vardı, kahverengi saçları güneş ışığında dalgalanıyordu. Görüntü büküldü. Kız ona doğru uzandı, Saga kollarından çekilip alınırken gözleri korkuyla irileşmişti.

Beni bırakma! Saga çığlık atmıştı. Ama onu terk etmişlerdi. Herkes hep bırakırdı.

Üzgünüm Eisa, diye düşündü. *Huzur bulmanın tek yolu bu. Seni seviyorum ve yıldızların arasında tekrar görüşeceğiz.*

Bölüm Yetmiş Beş

KALASGARDE

Silla'nın beyaz kılıcı havada cızırdarken Rey'in onu çalıştırdığı vuruş sekansına başladı. Yukarı doğru hamle yaparken eğildi ama arka ayağı bir buz parçasına takıldı. Kendini dengelemek için elini uzattığında, bıçağı karın arasından çıkan bir tutam yabani otu kesti.

"Odaklan," dedi bir sandalyeye tünemiş olan Harpa.

Silla saatlerdir bu hareketleri yapmaya çalışıyordu. Saçları bembeyazdı, kirpikleri kristalleşmiş ve parlıyordu. Bir düzine kadar buz ruhu, Harpa'nın ayaklarının dibinde toplanmış kuşların arasında oynaşıyor, ekmek için cıvıldıyordu.

Rökkur zihninde yankılandı ve tekrar tökezledi. Kendini toparlayan Silla sinirli bir nefes verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Harpa.

"Dikkatim dağıldı."

"Gürültüyü engellemeyi öğrenmelisin," dedi Harpa. "İlk savaş her zaman kendi içindedir."

Silla'nın gözleri en sevdiği kütüğün üzerine tünemiş olan Rey'e kaydı. O da kendisi gibi düşüncelere dalmış, Harpa'nın bir gün önceki açıklamasına takılıp kalmış gibiydi.

Rökkur, demişti. *Dünyamızın alacakaranlığı*.

Silla ve Rey bu açıklama karşısında birbirlerine tedirgin bir bakış attılar. Tanrıların kendi aralarındaki küçük olaylara hükmettiğine inanmak başka bir şeydi.

Ölümlüler - Silla'nın sıklıkla aradığı işaretler, belki de hava durumu gibi. Ama kaos ve karanlığın tanrısı Myrkur'un, bildikleri hayatın sonunu getirmek için uyandığına inanmak... bir sıçramaydı.

"Rökkur'un hikâyesini tam olarak bilen yok," diye açıklamıştı Harpa. "Bir zamanlar bir duvar halısı vardı. Genç bir kızken Sunnavik'te görmüştüm onu. O zaman bile çok eskidi ve çok yıpranmıştı. Korkarım Urkanlar istila ettiğinde goblene ne olduğunu bilmiyorum."

"Rökkur hakkında bildiğim tek şey, bunun daha önce de yaşandığı. Ayazla başlayıp ateşle bittiği söylenir. Hikâye üç uzun kışın ülkeye kıtlık getirmesiyle başlar. Ve Uyuyan Ejderhaların uyanması, diyarı ateşle temizlemesi ve güneşi kül ve dumanla boğmasıyla sona erer. Enkazdan yeni bir çağ başlayacaktır. Ancak don ve ateş arasında ne geçtiği bilinmiyor."

"Bu sadece bir masal," diye araya girdi Rey.

"Tanrılar kadar gerçek," diye cevap vermişti Harpa. "Damarlarında akan güneş ve galdur kadar gerçek."

Silla temkinliydi - bu çok büyük bir inanç sıçramasıydı. Yine de o gölgeli varlığı, buz mağaralarındaki sesi düşündüğünde neye inandığını bilmiyordu.

"Peki ya uçurum?" diye sordu Rey.

"Dünyadaki bir çatlak," diye yanıtlamıştı Harpa. "Son günlerde Íseldur'un dört bir yanından gelen iplikleri dokuyorum ve bir desen görüyorum. Yüzyıllardır görülmemiş karanlık yaratıklar kuzeydeki yarıklardan ve batının derin köklü ormanlarından, güneydeki bataklıklardan ve doğudaki su kulelerinden sürünerek geçiyorlar. Bu çatlaklardan Myrkur'un soyu ortaya çıktı ve insan etiyile ve Sunnvald'ın diğer yarattıklarıyla beslendi."

"Ana yılan-"

"Myrkur'un kızı," dedi Harpa usulca. "Kaos ve çekişme getirmek için dünyamıza giriyorsun. Yılanın amacının seni öldürmek mi yoksa talihsiz bir tesadüf mü olduğundan emin değilim. Ama sadece Volsik soyunun Myrkur'un kaosunu durdurabileceği söylenir. Bu yüzden senin atalarına karışıyor olmalı. Ve görünüşe göre zihnine erişmeye çalışıyor. Korumalarını güçlendirmeliyiz. Onu uzak tutmalıyız."

"Neden bir Volsik?" Silla çaresizlik içinde sormuştu.

Harpa'nın gözleri uzaklara dalmıştı. "Korkarım bu kayıp ipliklerden biri. Volsiklerin Sunnvald'dan ek bir kutsama taşıdığı söylenir. Myrkur'u yenmek için bir hediye. Ama detayları bilinmiyor."

"Istré," demişti Rey dalgınca. "Batı Ormanları. Eğer söylediklerin doğruysa, Bloodaxe Tayfası hakkında en ufak bir fikir sahibi olmadıkları şeylere boğazlarına kadar batmış durumdalar."

"Buna inanıyor musun?" Silla kuşkuyla sormuştu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama itiraf edeyim, bu pek çok şeyi açıklıyor. Buz ruhlarının onca insan arasından neden seni aradıklarını. Eğer buz ruhları Myrkur'u yenmenin anahtarının sen olduğuna inanıyorlarsa - Sunnvald'dan gelen bu kutsamaya sahip olduğuna - Onları yenmek için seni onun yumurtalarının kaynağına götürmeleri uygun olur."

Şimdiki zamana geri dönen Silla'nın ayağı tekrar takıldı ve sert bir kahkaha atarak ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye sordu Harpa, bir parça ekmek daha fırlatarak. Kuşlar ciyakladı ve buz ruhları tısladı, hepsi de ekmeğe saldırdı. Kısa süre sonra bir buz ruhu yığından muzaffer bir şekilde çıktı ve birkaçı tarafından avlu boyunca kovalandı.

Silla alnını ovuşturdu. "Sadece bu krallığın kaderinin benim ellerimde olduğuna inanıyorsun ve ben taşlara takılmadan yürümeyi bile beceremiyorum." Daha fazla kahkaha yükseldi.

"Gelişiyorsun," dedi Harpa sakın bir sesle. "Her geçen gün daha da güçleniyorsun. Kararlılığını görüyorum. Gücünü görüyorum. Ama aynı zamanda inatçılığını da görüyorum. İnanmak istemeyişini." Harpa durakladı. "Tanrıların sana verdiği armağanları kabul edene kadar mücadele etmeye devam edeceksin."

Silla'nın gözlerinde yenilgi gözyaşları birikti.

"Belki de bir ara vermeliyiz," dedi Rey, Silla ile büyükannesinin arasına girerek.

Harpa ayağa kalktı ve evine doğru yürümeye başladı. "Yenileyici bir çay demleyeyim."

Kulübenin kapısı kapanırken Rey'in kolları Silla'nın beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. "İyi misin?" diye sordu.

Silla dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Çok fazla."

"Sadece dünyayı yok etmeye kararlı bir tanrı."

Kadından bir kahkaha patladı ve Rey'den neredeyse bir gülümseme aldı. "Acaba bu dokuma böyle gafil bir Volsik'i mi önceden haber veriyor?"

"Sen gaflet görüyorsun. Ben ilerleme görüyorum. Arada seyredilecek güzellikler var."

Silla onun sözlerinden etkilendi. "Kötü şöhretli Baltalı Göz'ün böyle bir söz ustası olduğunu asla tahmin edemezdim."

Gözleri sıcaktı ve parlıyordu. "Birçok gizli yeteneğim var."

"Öyle mi?" diye nazikçe gülümsedi. "Ne tür yetenekler?"

"Her yerde uyuyabilirim," diye cevap verdi hiç vakit kaybetmeden. "Otururken, ayakta, at üstünde..."

"Tanrı aşkına, nasıl *ayakta* uyuyabiliyorsun?"

Daha yakına eğildi, sıcak nefesi yanağında gezindi. "Beni ayakta tutmak için bir sürü brennsa ve güçlü arkadaşlar gerekti-"

Silla'nın parmakları sakalına doğru kaydı, kısmen şefkat, kısmen de bu sabah gözden kaçırmış olabileceği düzensiz telleri arıyordu. "Hepsini duymak istiyorum. Her bir kabahati. Her macerayı."

"Hayır, istemiyorsun," diye homurdandı. "Bazı hikâyeler gün ışığına çıkmamalı."

Özür dilerim, Eisa.

Nefes nefese kalan Silla geri çekildi. İçine öyle bir hüznün çöktü ki dizlerinin üzerine çöktü.

"Silla?" diye sordu Rey, ama Silla onun sesini zihninden uzaklaştırdı. Kendi içinde derinlere dalarak karanlık ve sessiz bir yer buldu.

Huzuru bulmanın tek yolu buydu. Seni seviyorum ve yıldızların arasında tekrar görüşeceğiz.

Bölüm Yetmiş Altı

SUNNAVÍK

Çılgılık Saga'nın zihnini parçaladı ve kafatasında yankılandı, öyle ki gözleri irkilerek açıldı. Gözlerini kırıştırarak balkonunun altındaki çimenlik alanı, kraliyet ormanını ve onun ötesinde uzanan kuzey savunma duvarlarını gördü. Duvarı kavradı, ağzındaki korkunun tadını, burnundaki saman ve dağ havasının kokusunu anlamaya çalıştı.

Saga! diye bağırdı Mind-Eisa.

Róa'sına bir şey mi katmışlardı yoksa?

Bunu yapma, diye yalvardı Mind-Eisa. Her ne ol duysa, yapma

Bu.

Saga'nın midesi alçaldı, inançsızlığı zihnini bulandırdı. Ama daha fazlası Klaernar aşağıda toplanmış, Saga'yı spor yapar gibi izliyordu. Bahis mi oynuyorlardı? Ivar'ın küçük evcil hayvanının kendi canına kıyıp kıymayacağı üzerine bahis mi oynuyorlardı?

Bu şekilde yaşayamam, diye düşündü Saga, umutsuzluk içinde tırmanıyordu. Askaborg'un savunma duvarlarının ötesine baktı. Özgürlük nasıl hem bu kadar yakın hem de bu kadar ulaşılmaz olabilirdi?

Nelere katlandığını bilmiyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum, diye düşündü Zihin-Eisa. Sana yemin ederim Saga, senin için geleceğim. Biraz daha savaş.

Bir hıçkırık göğsünde sıkışıp kalmıştı, itiyor ve yakıyordu, ama serbest bırakmayacaktı. *Yapamam, diye düşündü. Beni tekrar incitemez.*

Bir sevgi patlaması onu sıcak bir kucak gibi sardı. *Bedelini ödeyecekler Saga, diye düşündü Mind-Eisa, öfkeyle karışık bir kararlılıkla. Ödeyecekler*

kanla ödeyin. Atlayarak onlara zafer kazandırmayın.

Onun adına böyle bir öfke hissetmek şaşırtıcıydı. Bu insanların arasında yaşamak Saga'nın düşüncelerini çarpıtmış, öz değerini bulandırmıştı. *Korkuyorum*, diye itiraf etti Saga. Magnus'un yakınında olma fikri bile nabzının hızlanmasına neden oluyordu. *Onun elinde bin tane küçük ölmektense, bir tane büyük ölmek daha iyidir.*

Biri seni incitti, diye düşündü Zihin-Eisa, haklı bir öfke Saga'nın içinden akarak. *Tek başına katlandığın şey hiç adil değil. Ama şunu bil ki Saga: İlk ışıktan önce her zaman en karanlıktır. İleriye doğru adım atmaya devam et, her seferinde bir adım.*

Bir hıçkırık koptu ve Saga duvara yaslandı. *Çok yorgunum, Mind- Eisa. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.*

Ben de yapayalnız kaldım, diye düşündü Mind-Eisa. Saga'nın zihninde bir hapisane hücresi parladı. Tuhaf duvar halıları. İğrenç görünümlü bir Klaernar tepesinde belirdi. *En karanlık anımda yanımdaydın Saga. Her şeyin kaybolduğuna inanmıştım ama seni gördüm. Senin yüzünü. Ve bana uğruna yaşanacak bir şeyler olduğunu hatırlattın. Sana bir gün buluşacağımıza söz verdim. Bu sözü tutmama yardım et.*

Uğruna yaşanacak bir şey. Saga düşüncelerini buna geri döndürmeye çalıştı. Ama gözleri yaralı ellerine takıldığında, panik yumruğu etrafını daha da sıktı ve nefesi kesildi. Kalenin kuzey duvarları hareketli dalgalar gibi kabarıp yükseliyordu ama yabancı bir sevgi ve sıcaklık patlaması Saga'nın yönünü şaşırtmasına neden oldu.

Dur, diye yalvardı Zihin-Eisa ve Saga kız kardeşinin deliliğini, çaresizliğini hissetti. *Her ne olduysa, Saga, bunu atlatacağız.*

Özlem Saga'nın midesini bulandırdı. *Seni özliyorum*, diye düşündü. *Onları özledim.*

O zaman bu sözü tutmama yardım et, diye düşündü Zihin-Eisa. *Sana yemin ederim Saga, birbirimizi tekrar göreceğiz.*

Saga'nın göğsünün derinliklerinde bir sıcaklık kuru titreşti. Gözlerini kale arazisine, Sunnavik'in kuzey bölgelerine ve ötesindeki tarım arazilerine dikti. Orada bir yerlerde, bu krallığın vahşi doğasında Eisa yaşıyordu, nefes alıyordu ve Saga için savaşıyordu. Elbette o da aynısını yapabilirdi, en azından bir gün daha.

Pekâlâ, diye düşündü Saga, *bir gün daha bu sözü tutmana yardım edeceğim.* Derin bir nefes alarak kendini parmaklıklardan aşağı bıraktı ve el yordamıyla odasına doğru ilerledi. Duvardan aşağı kayarken ve yere yığılırken

Eisa'nın rahatlığı ve sevgisi onu sarmıştı. *Her şeyi berbat ettim.*

Bir ayağını diğerinin önüne at, Saga, diye düşündü Eisa. *Yolun gölgeli ve net göremiyorsun. Her adımda daha da netleşecek.*

Saga dizlerine sıkıca sarıldı, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. *Hayal gücümün bir ürünü için çok bilgesin.*

Bana daha önce hiç bilge denmemişti, diye düşündü Eisa eğlenerek. *Sanırım bunu 'iğrenç derecede neşeli'ye tercih ederim.*

Ya bana zarar verirse? Saga düşünmeden edemedi.

Eisa bir süre sessiz kaldı. *Ne cevabı ne de doğru kelimeleri biliyorum. Ama bir arkadaşım bir keresinde bana hayattaki zor zamanları çıra olarak gördüğünü söylemişti. Onları ateşini daha yüksek ve daha sıcak hale getirmek için kullanırdı. Ve doğru zaman geldiğinde, cehennemini düşmanının üzerine salmış.*

Cehennem, diye düşündü Saga. *Kulağa hoş geliyor.*

Bu arkadaş seversin, diye düşündü Eisa sevgiyle. *Bir gün onunla tanışacaksın.*

Bir gün, diye düşündü Saga hüznle. Başını hafifçe taş duvara çarptı ve gözlerini kirşlere dikti. Daha sabah olmasına rağmen, şimdiden kemik yorgunu olmuştu.

Söz ver bana, Saga! Eisa'nın varlığı avuçlarının arasından kayıyor, gittikçe zayıflıyordu. Bir gün yeniden bir araya geleceğimize söz ver.

Söz veriyorum, diye düşündü Saga.

Aralarındaki bağ koptu ve Saga bir kez daha yalnız kaldı. Eisa'nın sıcaklığı teninde kaldı. O kadar gerçek hissetmişti ki. Ve o anda, deli olsun ya da olmasın, Saga bunun gerçek olduğuna inanmaya karar verdi. Kasvet içinde, tek bir duyguya odaklandı.

Sevgi.

Şu anda, karanlıkla örtülü Eisa onun yıldızı, yol gösterici ışığıydı ve Saga tüm varlığıyla bu ışığa odaklandı.

Kendin için savaş, diye tekrarlardı defalarca, ta ki kelimeler kemiklerine işleyip damarlarında akana kadar. *Toplanma çılgılığı,* diye düşündü. *Bu ay cesur ve cüretkâr davrandın. Kraliçeyi gözetledin ve Alfson'ın çalışma odasına girdin. Geçmişini selamladın ve dışarı çıktın. Ve bir adamı öptün, hem de iki kez. Buraya kadar başarısız olmak için gelmedin, Saga.*

Ve böylece karar verilmiş oldu. Saga kendini toparladı ve odasından geçerek çan koluna uzandı. Árlaug bir anda ortaya çıktı.

Birkaç dakika sonra dudakları belli belirsiz bir
gölümsemeyle kıvrıldı. "Evet leydim?"

Saga cesaretinden geriye kalanları topladı. Omurgasını dikleştirdi.
"Kraliçe ile bir görüşme ayarlamayı istiyorum."

Bölüm Yetmiş Yedi

KALASGARDE

Nordur'dan ayrıldıkları sabah Rey kendini Harpa'nın karlı bahçesinde durmuş, onun evini düşünürken buldu. Sanki tanrılar onlara veda ediyormuş gibi, Nordur tüm ihtişamıyla karşısındaydı. Serin ve berrak bir gündü, buz tutmuş hava parlak sabah güneşi ışığında parıltıyordu.

Harpa'nın arazisinin uzak ucunda, bir küme buz ruhu dönüp dans ediyor, bir sincabı ağaca kadar kovalıyor ve budaklı gövdeyi buzla kaplıyordu. Silla, Jökull'a göz kulak olmalarını istedikten sonra minik mavi yaratıklarla vedalaşmıştı bile. Onlardan Vig'e rapor vermelerini istemişti ama Rey anlayıp anlamadıklarını ancak zamanın göstereceğini düşünüyordu.

Silla ve Rey'in ortak çabalarıyla Harpa'nın odunluğunda beş kış yetecek kadar odun kesilmiş ve istiflenmişti. Rey evinin içini elinden geldiğince temizlemiş ve cilalamıştı. Duman deliğinin yanındaki çatıyı yeniden sazlamış ve evin duvarlarını taze çam reçinesiyle kışa dayanıklı hale getirmişti. En azından Harpa kışa hazırdı.

"Ama Eisa hazır değil," diye sızlandı Rykka. Buz ruhlarının avlunun kenarında meşgul olduğundan emin olduktan sonra Rykka nadiren dışarıya çıkmıştı. Dumanlı formu şimdi Harpa'nın omzunun üzerinde dalgalanıyor, serin havaya buhar saçıyordu.

"Rykka haklı," diye kükredi büyükannesi, kehribar rengi gözleri Silla'ya sabitlenmişti. "Zihninin savunmasını güçlendirmemiz gerek. Karanlık Olan'ı dışarıda tutmalıyız."

Silla'nın tek cevabı "Saga'nın bana ihtiyacı var," oldu.

Silla kız kardeşiyle kurduğu zihinden zihine iletişimi anlattığında Rey şaşkınlık ve inanırsızlıkla dolmuştu; bŖyle bir řeyi daha Ŗnce hić duymamıştı. Yine de Galdra arasında her zaman anormallikler olurdu. Hissetmiř olabileceği tŖm řŖpheler Silla'nın sarsılmaz kararlılığıyla yatışmıştı.

"şimdi Kopa'ya gitmeliyiz," diye ısrar etmişti.

Eđer savaşmak istiyorsan, kılıcımı yanında ćekerim, demişti Rey ona ve şimdi sŖzŖnŖ kanıtlayacaktı.

GŖnŖn geri kalanı, onlara eřlik edecek savařçıların peřine dŖřmek ve Jarl Hakon'a haber gŖndermekle gećmiřti. Kopa uzun zamandır onların planıydı. Reis Hakon'un kaynakları ve bađlantıları Saga'nın kurtarılması ićin ćok Ŗnemliydi. Ama yolculuk artık ćok yakın olduđu ićin ići endiřeyle doluydu.

Rey duygulara dayanarak karar vermekten hoşlanmazdı; hatalar bŖyle yapılırdı. Ama Silla'nın aklı ćelinmeyecekti. Saga onun yaşayan son kan akrabasıydı. Ve Rey bŖyŖkannesini izlerken, bu gŖrevi kendince anladı. Harpa'yla ilişkisi ne kadar gergin olursa olsun, başı dertteyse her zaman onu aramaya gelirdi.

Ve bŖylece Rey hazırlıklara kendini bıraktı. Son sayıma gŖre, Erik, MŖr ve RunnŖ de dahil olmak Ŗzere dokuz savaşçıdan oluşan bir grupları vardı. Ve Rey'i ćok şaşırtan bir şekilde, Kálf gŖnŖllŖ olmuş ve Vig'i onun yokluğunda gećici reis olarak atamıştı.

"Bıćak Kırma becerin hâle ele gećmedi," dedi Harpa, hořnutsuzluđu hissediliyordu. "Birkać hafta daha-

"Ve Saga ŖlmŖř olabilir," diye yanıtladı Silla kesin bir ifadeyle.

Rey'in zihni Kopa'ya doğru sŖrŖklendi. Klaernar'ın meraklı gŖzlerinden uzakta, Ashfall Kalesi'ne sığınacaklardı. Saga'yı Sunnavik'ten kurtarmak ićin planlar yapacaklardı. Eđer Kont Hakon ve Uppreisna reddederse... eđer bu kendi savaşçılarını toplayıp Askaborg surlarına saldırmak anlamına geliyorsa, Rey bunu yapacaktı.

Silla'nın ondan bir ućurumdan atlamasını isteyebileceđini fark etmeye bařlamıřtı ve o da hangisini istediđini soracaktı. YŖzŖne yavařća bir gŖlŖmseme yayıldı.

"Reynir," dedi Rykka, "kesinlikle bunu desteklemiyorsun."

"Onun kararını destekliyorum," diye cevap verdi.

Rykka suratını astı, kŖmŖrden kanatları alevlendi. "Onun eğitimi," diye başladı Harpa.

"Onun eğitimine devam edeceğim," diye cevap verdi. "Tabii sen de katılmak istemezsen

Bizi mi?"

Harpa'nın kahkahası sertti. "Benim yerim burada, dokuma tezgâhımın yanı. Bunu biliyorsun Reynir." Ama yüzünün çizgileri yumuşadı ve bir an için onu inceledi. "İplikleri araştırıyor olacağım. Diğer Dokumacılarla iletişim kuracağım. Eğer bir şey keşfedersem, haber göndereceğim."

Başını salladı. "Nerede olduğumuz konusunda sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz. Gyda ve Vig seni kontrol edecekler. İhtiyacınız olursa onlardan bir şey istemekten çekinmeyin."

Harpa'nın bakışları tekrar Silla'ya kaydı. "Korkarım bu Myrkur'un işi. Eğitimin tamamlanmadan seni bir tuzığa çekmesinden." Silla sessiz kaldı. "Eğer gitmek zorundaysan şunu unutma: Kendine, tanrılara, gücüne inanmadıkça galdur'unda asla ustalaşamayacaksın. Çok yol kat ettin ama hâlâ onunla savaşıyorsun. Unutma Eisa, kazanmak için bazen teslim olman gerekir."

Silla'nın gözlerinin arkasından bir şeyler geçti ve Rey onun eline uzanıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Harpa'nın gözleri birleşen ellerine takıldı. "Pekâlâ," diye iç geçirdi büyükannesi, onun bakışlarıyla buluşarak. "Güvende kal, Reynir. Sen de Eisa."

Silla'nın eli gerçek adının kullanılmasıyla sabit kaldı. "Ve sen, Harpa," diyerek bir adım öne çıktı ve Harpa'yı sıcak bir kucaklamayla sardı. Rey, büyükannesinin yüzündeki rahatsızlığa karşı bir gülümsemeyle savaştı. "Teşekkür ederim. *Her şey için*," dedi Silla, parlayan gözlerle geri çekilerek. "Gerçekten, buradan daha iyi bir insan olarak ayrılıyorum. Beni değiştirdin ve nereye gidersem gideyim senden bir parça taşıyacağım."

"Çok iyi, çok iyi," diye araya girdi Harpa. "Şimdi yola çıksanız iyi olur."

Harpa'nın hızlı girişiyle irkilen Silla sırtmaya başladı. "Özleyeceksin bize

!" "Kendi düşüncelerimi duymak hoşuma gidecek."

"Senin iyimser bilgeliğini özleyeceğim," diye neşelendi Silla.

Harpa başını iki yana salladı, ama bir gülümseme belirdi.

"Ve sen, Rykka," dedi Silla, duman ruhuna dönerek. "Ben olsam sarılırdım hayatımı riske atmasaydınız. Kendine iyi bak." Sesini alçalttı. "Buz ruhları oldukça misafirperver bir gruptur, bilirsin."

Rykka omzunun üzerinden oynayan buz ruhlarına dehşetle baktı. "Hayatta olmaz," diye karşılık verdi. Ama sonra kömürden ellerini sıktı, kıza benzeyen yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. "Dikkatli ol, Reynir. Sen de Trilla."

Harpa ve Rykka kulübeye çekildiler ve Rey, Silla'yı gözlerindeki yaşları silerken buldu. Tanrım, ama gerçekten de Harpa ve huysuz bir duman ruhu için ağlıyordu.

"Buraya gel," dedi Rey eğlencesini gizlemeye çalışarak. Onu kendine doğru çekerek sırtında yatıştırıcı daireler çizdi.

"Onları özleyeceğim," diye burnunu çekerek göğsüne bastırdı.

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı, ama bu sadece onun daha fazla burnunu çekmesine neden oldu.

"Sen de onları özleyeceksin!"

Homurdandı. "Göz yaşlarını kendine sakla. Sırada Vig var."

Silla yüzünü onun göğsüne daha sıkı bastırarak feryat etti.

GYDA, Vig ve Snorri kalkan evinde onları bekliyordu. Runný ayaklarının dibinde, başında parlak kırmızı bir takke olduğu halde sırtıyordu. Rey'in dudakları kıvrıldı. Gyda'nın yarattıklarından biri, diye tahmin etti.

Rey eyer çantasına gitti ve küçük, kınılı bir kılıç çıkardı. Dizlerinin üzerine çökerek Snorri'ye uzattı. "Kardeşinin kafana yalanlar sokmasına izin verme Snorri," dedi. "Gerçek bir savaşçı *tüm* silahlarda ustadır."

Snorri gözlerini kocaman açarak silahı kabul etti. "Bu benim için mi?" "Dikkat et de onunla koşma!" Silla uyardı.

"Evet, sen onunla koş," dedi Rey, gözlerini devirmemeye çalışarak. "Ne yani, bir savaşçı boş zamanlarında savaşa mı katılmalı?"

"O daha *on iki* yaşında," diye karşılık verdi.

"Aldırma ona Snorri," diye devam etti Rey. "Her gün pratik yap. Ve seni bir daha gördüğümde, dövüşeceğiz."

Doğrulurken Snorri'nin saçlarını karıştırdı. Çocuk çoktan kılıcı kınından çıkarmış, başparmağıyla ucunu test ediyordu.

Gyda öne çıktı ve Rey'i sıcak, anaç bir kucaklamayla sardı. "Aklının başına geldiğini gördüğüme sevindim delikanlı," diye fısıldadı kulağına. "O iyi bir kadın. Ona iyi davranmayı unutma."

Dehşete kapıldı, duyguları boğazında düğümlendi. Tanrım, belki de Silla'nın hastalığı bulaşıyordu. "Deneyeceğim... deneyeceğim."

Gyda geri çekildi, gülümsemesi sıcak ve bilmişti. "Yüzünü tekrar görmem için bir beş yıl daha geçmesine izin verme, yoksa güneye at sürüp seni bulmak zorunda kalırım. Büyük Uppreisna toplantılarınıza dalar ve sizi kulağınızdan tutup dışarı çıkarırım."

Rey bu görüntü karşısında homurdandı. "Beş yıl olmayacak. Yemin ederim." Durakladı. "Ve teşekkür ederim. Her şey için."

Vig'e döndüğünde Rey boğazındaki gerginliğin göğsüne yayıldığını hissetti. "Dikkatli ol," dedi arkadaşına. "Planı takip et. Anne ve yavrular hakkında beni olabildiğince sık bilgilendir." *Ve sessizce kendini de ekledi.* "Elbette," diye homurdandı Vig, gözlerinde okunamayan bir bakış vardı. "Sen de güvende ol iyi."

Rey'in yanıtı kısa bir baş sallama oldu.

Silla burnunu çekerek, "Ah, durun, siz ikiniz," dedi, ikisinin arasına bakarken gözleri parlıyordu. "Küller, ama beni ağlatacaksın."

Silla'nın gelmeye bu kadar isteksiz olduğu halde Kalasgarde'dan ayrılırken duygusal olduğunu gören Rey'in içini sıcak bir hayranlık kapladı. Buradaki dönüşümü dikkate değerdi. İtiraf etmeliydi ki kendisi de öyle olmuştu. Bir zamanlar umutsuzluk hissettiği yerde, şimdi kendini yenilenmiş hissediyordu. Yeni bir amaçla dolmuştu.

"Rey için endişelenme," dedi Silla sulu bir sesle. "Onu koruyacağım."

"Ah, ama bundan hiç şüphem yok," diye alay etti Vig, gözleri yumuşayarak. "Ne kadar da acımasızsın."

"Nordurya buz banyosu yapma şansımız olmadı," dedi Silla bir damla gözyaşını silerek.

"Sanırım siz kendi buz banyonuzu yaptınız," dedi Vig içten bir kahkahayla. "Bahse girerim bu bir ömür boyu yetecek kadardır."

Silla kendini Vig'in kollarına bıraktı ve ona şiddetle sarıldı. "Seni özleyeceğim Vig," diye hıçkırarak yüzünü Vig'in göğsüne gömdü.

Vig onun sırtını sıvazladı ve Rey ile neşeli bir bakış paylaştı. "Ben de seni özleyeceğim Güneyli Silla. O utangaç Bıçak Kırıcı yeteneğini aramaya devam et. Ve Runný'ye göz kulak ol, olur mu?"

"Elbette," diye kokladı Silla göğsüne doğru, bırakmak istemiyordu.

Rey, Silla'nın parmaklarını Vig'den kurtardı ve Runný'ye ailesiyle vedalaşırken biraz mahremiyet sağlamak için kalkan-evin arka tarafına doğru yürüdü. Birkaç dakika göğsünde ağladıktan sonra Silla geri çekildi ve kırmızı çerçeveli gözlerle Rey'e baktı.

"Beni aptal sanıyor olmalısın."

"Bu çok güzel bir şey," dedi Rey gözyaşlarını silerek, "başkalarıyla böyle bir bağ kurmak. Bundan asla utanma."

Elleri adamın yakasına doğru kayarak ağzını kendi ağzına doğru çekti. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun," diye fısıldadı dudaklarına, sonra onu yavaşça öptü.

"Bu bana söylenenin tam tersi," dedi, dudakları yanaklarındaki ıslak çizgiler boyunca hareket ederken. Gözyaşlarının tuzu dilinde patladı ve hepsini öpüp uzaklaştırmak ve bir daha asla ağlamamasını sağlamak istedi.

Ama ormandaki hareket onu geri çekilip kılıcına uzanmak zorunda bıraktı. Rey çalıların arasına baktı, göğsü sıkıca kenetlenmişti.

"Ne-" Silla'nın sesi onun bakışlarını takip ederken kesildi.

Birlikte, alçak bir çam dalından onlara bakan peçeli baykuşun kömür karası gözlerine baktılar. Bu yaratığın gündüz saatlerinde uyanık olması hiç mantıklı değildi. Baykuşun onlara veda ediyormuş gibi hissetmesi de anlamsızdı. Ama Rey bu dünyada bazı şeylerin sadece mantıkla açıklanamayacağını öğreniyordu.

Silla'nın ana yılanla savaşını izleyen günlerde, auroraların altında ona anlatmaya çalıştığı hikâyeyi tekrarlamıştı. Baykuşun onu Bükülmüş Çam Ormanları'nda bulmasını anlatmıştı. Baykuş yüzünden Reyk fjord'daki Owl's Hollow Inn'i nasıl seçtiğini anlatmıştı. Ve o anda Rey kederden ziyade minnettarlıkla doldu.

"Teşekkür ederim." Rey'in sesi duygusallıktan titriyordu. "Onu bana yönlendirdiğin için teşekkür ederim. Bizi bir araya getirdiğin için."

Silla'nın eli onunkini buldu ve sıkıca kavradı.

"Belki Harpa'yı bir ziyaret edersiniz," dedi Rey. "Bunu takdir edeceğini biliyorum."

Peçeli baykuş tüylerini karıştırarak göz kırptı. Ve daldan güçlü bir hamleyle havalanarak ağaçların tepesinde gözden kayboldu.

Gyda'nın zayıflayan sesi Rey'in kulaklarına ulaştı, Vig'in büyük baltanın "gerçek bir savaşçının" kullandığı şey olduğunu ve sonsuza dek öyle kalacağını ilan etmesi gibi. Çok geçmeden sesler kayboldu. Rey geri çekilerek Silla'ya baktı ve bir kalbin aynı anda nasıl hem boş hem de dolu hissedebileceğini merak etti.

İç çekti. "Yola çıksak iyi olur."

Bölüm Yetmiş Sekiz

SUNNAVÍK

Saga kraliçenin misafir odasının kapısının önünde durmuş, tek başına giydiği mavi elbisesinin kırıxıklıklarını düzeltmeye çalışıyordu. Dünkü gündüz yemeğinden beri midesi bulanıyordu. Zihninde bir görüntü canlandı; etekleri ayak bileklerine dolanıyor, Klaernar onu hevesle izliyordu.

Saga derin ve sakinleştirici bir nefes alarak düşüncelerini şimdiki zamana zorladı. *Bir adım*, dedi kendi kendine, süslü kapıya vurarak. Sadece ilerisi vardı.

Bir köle onu Signe'nin misafir odasına götürürken, Saga midesi bulan midesini yatıştırmaya çalıştı.

Saga'nın hayatının akışını değiştiren o sefil gündüz yemeğinden bu yana bir düzine plan yapılmış ve yakılıp yıkılmıştı. Ana ve onun Uppreisna ile olan bağlantısı gitmişti. Rurik ve onu saraydan çalma planları da gitmişti. Bu da Saga'yı Signe'nin kaptislerine bırakmıştı. Bu artık büyük planlarla ilgili değildi. Artık cesur bir isyanla ilgili değildi. Saga'nın dünyası, hayatta kalmak gibi korkunç bir ihtiyaca indirgenmişti. Bugün hayatının enkazından bir şeyler kurtarmaya çalışacaktı.

Kraliçenin anaç yönüne başvurma'nın en iyisi olacağına karar vermişti. Ne de olsa Signe, Saga için 'bir anne gibi' olduğunu ilan etmişti. Signe'nin soğuk sesi "İçeri gel hayatım," diyordu.

Saga zihinsel bariyerlerini indirerek Sense'ini serbest bıraktı ve kendini ilerlemeye zorladı. Kraliçe, ocakların en büyüğünün yanına yerleştirilmiş iki kürklü koltuktan birinde oturuyordu. Önünde cilalı küçük bir masa vardı.

İki gümüş kadehle donatılmış mermer. Boş sandalyeye oturan Saga ellerini kucağında kavuşturdu ve dikkatle Signe'ye baktı.

...çaresizlik bizim zavallı Saga'mıza yakışmıyor, diye düşündü Signe.

"Şarap, sevgilim?" diye sordu kraliçe yüksek sesle. Yüzlerce buzul incisiyle süslenmiş fildişi bir elbise giymişti, beyaz altın saçları başında örgülerden bir taç oluşturuyordu. "Güney Kıtası'ndan ithal edildi," diye devam etti Signe.

...ve Zagadkian partisinden bir hediye, diye düşündü Signe, iki kadehi doldurması için kadeh taşıyıcısına el sallayarak.

"Teşekkür ederim Ekselansları," diye mırıldanarak bordo renkli sıvıya baktı. Saga'nın buruşuk mavi elbisesi dışında odadaki tek renkli nokta buydu.

Signe bir yudum aldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, gülümsemesi yayıldı.

...Gördüğüm kadarıyla bu Zagadkialılarda kurtarılabilir bir şeyler var, diye düşündü kraliçe, bakışları ağırlıkla Saga'nın üzerindeydi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, sevgilim?"

Kadehini yere bırakarak Signe'ye doğru baktı. "Majesteleri, nişanımı görüşmeye geldim."

...ve şimdi bu anın tadını çıkarmalıyım... Saga'nın midesi burkuldu ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Signe uzun bir iç çekişle onu kayıtsızca izledi. "Mmm. Planlarda ani bir değişiklik oldu, biliyorum sevgilim. Ama sanırım ikimiz de Magnus'un senin için çok daha iyi bir eş olduğun konusunda hemfikiriz."

...Küçük Ayı'mı utandırdığı için daha kötüsünü hak ediyor...

"Görüyorsunuz ya, Majesteleri," diye başladı Saga. "Bunun pek de iyi bir eşleşme olduğunu düşünmüyorum."

Signe mırıldanarak şarabından bir yudum daha aldı. "Yaşlı bir koca o kadar da kötü bir şey değil, biliyorsunuz. Magnus gibi bir adam sana bir iki şey öğretebilir, sevgilim."

...acı ve güç hakkında. Kurallar dahilinde oynamak hakkında.

Magnus böyle şeylerde çok başarılıdır.

Saga içinden gelen tiksinti dalgasını yatıştırmak için bir elini midesine bastırdı. "Ben... bu..."

"Biliyor musun Saga, birbirimize çok benziyoruz," diye araya girdi Signe. "Ve ben kadınların şampiyonu değilsem hiçbir şey değilim."

...Bu krallık için planlarım var. Daha iyi hale getirmek için - gücü en zayıf olanlara geri vermek için...

Saga irkilerek kraliçeye baktı ve onun düşüncelerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Signe'nin dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sen ve ben müttefik olabilirdik. Uyarılarıma kulak asmaman çok yazık Saga. İşler senin için daha farklı olabilirdi."

...ama kimsenin planlarımı engellemesine izin veremem. Böyle hilekâr bir küçük şey olduğunu kanıtlaması talihsizlik...

Saga, midesinde büyüyen soğuk çukura rağmen devam etti. "Gücünüz var, Majesteleri. Lütfen. Bana bir anne gibi davrandınız."

"Hmm," dedi Signe, onu dikkatle izleyerek. "Biliyor musun sevgilim, bana bir hikâye hatırlattı." Kraliçe, şarabını anında tazeleyen bardak taşıyıcısına el salladı. "Bir zamanlar babamın bana anlattığı bir Norvalander masalı. İki küçük fare hakkında bir çocuk masalı."

Saga ilgileniyormuş gibi yaparak küçük bir yudum aldı.

"Masal, duvardaki küçük deliğinde mutlu olan iyi kalpli kahverengi bir fareyle başlar. Bir gün kahverengi fare, bir kediden kaçan beyaz bir fare görür. 'Buraya!' diye bağırır küçük kahverengi fare, deliğinde yer açarak. Beyaz fare tam zamanında deliğe atlar ve kedinin pençesini kıl payı kaçarır."

Signe fincanını dudaklarına götürerek zarif bir yudum aldı. "Kahverengi fare beyaz fareye misafirperverlikten başka bir şey sunmadı, akşam yemeğini paylaştı ve beyaz farenin korkusunu atlatana kadar kalmasına izin verdi. Ama beyaz fare o kadar da nazik bir yaratık değilmiş. Hoş karşılandığından daha uzun süre kalmış. Payına düşenden fazlasını yedi. Ve küçük delikte dikkatsiz davranmış. Bir gün kahverengi fare geri döndüğünde evinin paramparça olduğunu görmüş. Kahverengi fare büyük bir üzüntüyle oradan ayrılmak ve yeni bir ev aramak zorunda kalmış."

Saga kraliçenin dudaklarına baktı; şarap onları Signe'nin solgun tenine karşı çilek kırmızısına boyamıştı. "Epey zaman aldı ama kahverengi fare sonunda yeni bir delik buldu. Birkaç gün geçmemişti ki, aynı beyaz fareyi kediden kaçarken gördü. Ve bu kez kahverengi fare ona evini güvenli bir sığınak olarak sunmamış."

Signe'nin buz mavisi gözleri Saga'nınkilere dikilmişti. "Neden bu hikâyeyi hatırladığımı sanıyorsun sevgilim?"

Saga'nın omurgasından aşağı yavaşça bir ürperti süzüldü. "Sanırım beni beyaz fareye benzetiyorsun." Yanağının içini çiğnedi. "O zaman bu seni kahverengi fare mi yapıyor?"

Signe'nin kahkahası cam çınlaması gibiydi. "Hayır, sevgilim. Ben kedyim. Meraklı küçük yaratıkları yerim." Kraliçe kadehini yere bıraktı ve Saga'ya dikkatle bakmaya başladı.

Ve işte oldu. Bu rol yapma oyunu nihayet sona ermişti.

"İkimiz de bunun Rurik'le hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz," diye tısladı Saga.

Signe narin bir of çekti. "Sevgilim, hataların en basitini yaptın." Kraliçe Saga'ya uzun ve sert bir bakış fırlattı. "Kalbinin tutkularının kontrolü ele geçirmesine izin verdin. Ve bunu yaparken de seni koruyan tek şeyi kaybettin. Erdem Urkanlar tarafından çok sevilir."

"Sadece bir öpücüktü," diye kekeledi Saga.

...güzellik bir silahtır, diye düşündü Signe, Zagadkianlı adamın oldukça ustaca kullandığı bir silah...

"Bjorn'umu utandırmaya yeter," dedi kraliçe.

...ve Signe, bizi bu işgüzar küçük yaratıktan kurtarmaya yeter, diye düşündü...

Saga'nın çaresizliği kaynama noktasına ulaşmıştı. Belli ki kraliçenin sempatisine başvurmak onu hiçbir yere götürmeyecekti. Derin bir nefes aldı, sonra kelimelerin akmasına izin verdi. "Kralın burnunun dibinde Galdur'la oynadığını biliyorum. Galdra'yı çaldığını ve büyülerini en aşağılık yollarla topladığını biliyorum."

...sonunda omurgası ortaya çıktı, diye düşündü Signe. Ama kraliçenin yüzü çıldırtıcı derecede sakindi, Saga'yı devam etmeye zorluyormuş gibi sessizdi.

"Ana'yı bana bir mesaj göndermek için idam ettirdiğini biliyorum." Saga'nın eli, sütuna asılan kadını düşününce yumruk şeklinde kıvrıldı. "Seni asla affetmeyeceğim."

"Sevgilim, senin affına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Signe kayıtsızca onu izledi. "Sana hiç ihtiyacım yok."

...bu düğün yeterince erken olamaz, diye düşündü Signe.

"Krala söyleyeceğim," diye ağzından kaçırdı Saga, içinde yükselen öfkeyle. "Alfson ve Lekka'yı biliyorum. Rökksgarde'yi biliyorum."

Signe içini çekti. "Ivar'a söylemeyeceksin. Hiçbir şeyin kanıtı yok. Sana neden inansın ki Saga? Dürüst olmadığını daha yeni kanıtlamış olan sen? Başlangıçta sözünün pek bir değeri yoktu. Ama şimdi, değersiz."

Gözyaşları kafatasını yaktı ama Saga onları geri itti. Signe onun gözyaşlarına *asla* sahip olamayacaktı.

"İşlerin bu noktaya gelmesi çok yazık, sevgilim," dedi Signe. "Ben de senin yerindeydim ve bu yüzden sana yardım etmeye çalıştım. Ne yazık ki uyarılarıma kulak asmadın. Güce sahip olabilirdin, *kraliçe* olabilirdin. Bunun yerine, kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşeceksin."

Saga ayağa fırladı, kadeh devrildi. Kıpırmızı bir leke beyaz mermer masanın üzerine yayıldı ve yere damladı.

"Öz annemi pek hatırlayamıyorum," dedi, kelimeler derinlerden geliyordu. "Gerçekten tanıdığım tek anne sensin. Ve bir gün, bana gösterdiğin tüm iyiliğin karşılığını ödeyeceğim."

Ve bununla birlikte Saga odadan çıktı.

Bölüm Yetmiş Dokuz

SVANGORMR GEÇİDİNİN KUZEYİ

Silla, patika boyunca sessizce ilerlerken Runný'nin sırtından aşağı dökülen saç örgülerine baktı. Önlerinde uzanan dağlar yeni yağmış karla kaplıydı, soğuk Kalasgarde'nin korunan vadisinden daha nüfuz ediciydi. Yanlarından bir nehir akıyordu, tepesi henüz donmamıştı. Silla, bu saat içinde bir düzine kez daha yaptığı gibi, Saga'nın varlığına dair herhangi bir ipucu aramak için içini yokladı.

Hiçbir şey bulamadı.

İç çekerek dikkatini Şafak'a verdi. Atın yeni çıkan kışlık kürkü ona dağınık bir görünüm veriyordu ama Silla onun siyah yelesini kendi saçlarıyla uyumlu olacak şekilde örmüştü. Bu vadiden en son geçtiklerinde - Kalasgarde'a giderken- Şafak'ın boynu sarkmıştı, At'a bağlı bir ip onu ileri itmek için gerekiyordu. Şimdi her adımda gurur vardı. Dawn, Silla'nın fırçalamasına ve saçlarını örmesine razı olmuştu; şimdi göz temasını korurken Silla'nın avucundan yiyordu. Hatta Silla'yı birkaç kez şefkatle dürttü.

"Uzun bir yol kat ettin kızım," dedi Silla, Dawn'ın boynunu takdirle okşayarak. Silla da Dawn'ın öyle olduğunu düşünüyordu.

Vadilerden geçerek ve dağ eteklerine tırmanarak saatlerce yol aldılar, Silla sürekli olarak Saga'nın iyi olduğuna dair bir ipucu arıyordu. İlk gerçek dağ geçidine ulaştıklarında Silla'nın içi en az bir düzine düğümle dolmuştu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Rey, At'ı Şafak'ın yanına yanaştırarak.

"Kalçalarım ağrıyor," dedi Silla dalgınca, sonra kahkahayı patlattı. "Gerçi iyi anlamda *değil*."

Rey'in sert bakışı onun için bir düzine farklı planı olduğunu gösteriyordu. "Bu gece iyi türden ağrılar üzerinde çalışacağız." Durakladı. "Svangormr Geçidi buradan Kopa'ya kadar uzanan en tehlikeli yol. Orayı geçene kadar duramayız ama geceyi vadinin ötesinde geçireceğiz."

Silla yutkunarak başını salladı. Elinde bir fincan róa, ateşin başında ayak parmaklarını ısıtmak için sabırsızlanıyordu. Patika keskin bir eğimle yükseliyor, yükselen çamlar derinleşen karda cılız köknarlara dönüşüyordu.

Arazi düzleştğinde Dawn'ın paltosu terden sırılsıklam olmuştu. "Aferin kızıma," diye fısıldadı Silla, Şafak'ın omuzlarını okşayarak. "Bu gece sana fazladan yulaf ikram edeceğim."

Uzun, sırtlı dağlar patikanın iki yanında yükselirken rüzgâr uğulduyordu. Silla, Vig'in dağ geçidiyle ilgili açıklamasını hatırladı. Gerçekten de kar örtülerinin altında uyuklayan bir çift kıvrımlı yılan andırıyorlardı. Silla ürpermekten kendini alamadı. Eğer hayatında bir daha yılan görmezse, bu çok erken olacaktı.

Ağaçlar dağın yamacını kaplamış olsa da, dik yamaçlarda çığların açtığı belirgin boşluklar vardı. Rüzgâr dağların arasında giderek artan bir öfkeyle tünel açıyor, Silla'nın yanaklarına çarpıyordu. Toynaklar kar üzerinde yumuşak bir tempoyla gıcırdıyordu. Yeni yağın ışıığında Rey, gruplarına bu bölgede sessiz kalmaları talimatını vermişti ve bu da bölgeye kesinlikle ürkütücü bir hava katıyordu.

Yine de Silla'nın midesinde tedirgin edici bir his büyüdü. Gözleri tehlikeyi aradı ama sadece daha fazla ağaç, daha fazla kar ve sıradağların sonsuz kıvrımlı çizgisini gördü.

Virajı döndüklerinde bir ses duydu; o kadar zayıftı ki Silla rüzgâr olduğunu düşündü. Rey bir yumruk kaldırdı ve sıraları durdu. Toynakların karda çıkardığı çıtırtı olmadan, ses daha belirgindi ve Silla'nın omurgasından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi.

Nefes almaya cesaret edemeyerek Rey'in arkasını görebilmek için eyerine yaslandı. Beyaz ve yaprak dökmeyen yeşil, buz mavisi bir kütle tarafından bozulmuştu. Silla soğuk rüzgâra karşı gözlerini kırpiştirarak bunun tam olarak ne olduğunu ve tam olarak neden hareket ettiğini anlamaya çalıştı. Farkına vardığında neredeyse boğulacaktı.

Yavrular.

Düzinelerce yılan, buz mavisi pullardan oluşan bir kalabalık halinde birbirlerinin üzerine üşüşmüşlerdi.

"Geri dönmeliyiz," diye mırıldandı Mır arkasından.

"Hayır," diye araya girdi Hef, sesi çelikle güçlendirilmişti. "Bu onların işini bitirmek için bir şans."

"Görevimiz Eisa'yı korumak," diye araya girdi Kálf, sesinde şaşırtıcı bir endişe vardı. "Savaşa atılmak aptallık olur."

"Sayıları çok fazla," dedi Runný. "Kalan tüm yavrular bunlar olmalı, en az dört düzine ve elverişsiz bir arazide. Ne bir siper ne de bir avantaj var."

Silla boğazındaki yumruyu yutarken bir çift köz gibi parlak göz onlara bakmaya başladı. Çatallı bir dil, her birinden kıpkırmızı damlayan parıldayan dişlerin arasından kaydı. Kuluçka yavrusu kütleden ayrılarak yığının tepesinden karlara doğru yuvarlandı.

"Karada yaşamak için yaratılmamış," diye fısıldadı Hef. "Kuyruğundaki küreği görüyor musun? Bu yaratıklar su için yaratılmıştır. Burada çok hantallar. Size söylüyorum, bu bizim avantajımız!"

Rey yavaşça kalkanını At'ın eyerinden çözdü. "Sürü farkına varmadan onu ortadan kaldıramazsak, başka seçeneğimiz olmayabilir."

"Hallediyorum," diye mırıldandı Mýr arkalarından, ardından kayışlarından kayan bir yay sesi duyuldu. Yumuşak bir *tını* Mır'ın okunun havada hızla ilerlediğini gösteriyordu. Ok yavrunun parlayan kırmızı gözüne saplandı ve yaratığın kıvranırken tıslamasına neden oldu, sonra da hareketsiz kaldı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye fısıldadı Kálf ve Silla da aynı fikirdeydi. Gürültüden uyanan bir başka yavru sürünün içinden yuvarlanarak çıktı. Bir ikinci, üçüncü, dördüncü... Silla saymayı bıraktı.

"Attan inin!" diye emretti Rey. "Cesetler atları tuzağa düşürecek ve aşağıdan daha iyi bir açımız var. Kırıcılar önde, Ashbringer'lar arkada. Silla yanımda." Grup hızla atlarından inerek atları patikadan aşağı gönderdi. "Şu kayalığın karşısına," diye emretti Rey, koyu bazalttan çıplak, dik bir uçurum yüzüne doğru dalarak. "Karşısında küçük bir kalkan duvarı oluşturacağız. Gelen yılanları net bir şekilde görebileceğiz."

Kaya duvarına karşı yarım daire oluşturdular - Bıçak Kıranlar yine en önde, Ashbringer'ları koruyorlardı. Runný, tahmin edilebileceği gibi, ortalıkta görünmüyordu.

"Kalkanlar yukarı," diye emretti Rey. "Gözlere ve karın altlarına nişan alın, olabildiğince sessiz olun."

Rey'in gözleri Silla'nınkilerle kilitlendi, çelik gibi maskesi bir anlığına düşerek korku ve endişeyi açığa çıkardı.

"Birlikte," diye güvence verdi ona.

"Birlikte," diye tekrarladı Rey, bunu ifade ederken avuçlarından dumanlar yükseliyordu. "Yanımda kal."

Yılanlar ölmek üzere olan bir yaratığın üzerine çullanan kurtlar gibi üzerlerine çullandı ve dünya kaosa dönüştü. Sadece o kan kırmızısı gözler, kırbaç darbeleri, kalkanların arasına saplanan mızrak keskinliğindeki dişler vardı. Rannver ve Nefi'den ateş topları patlıyor, Kálf'ın kırbacı sağda solda yılanları yakıyordu. Hef, Erik ve Mýr, Bıçak Kıran güçleriyle Ashbringer'lara kalkan oldu. Yılanlar ikiye bölündü, havada savrulurken kara kan karlara sıçradı. Ve bir yılanın karnı saldırının ortasında yarılrken, Silla Runný'nin onların yanında savaştığını biliyordu.

Rey'in dumanı boğazlardan içeri girip yılansı bedenlerin etrafına dolanırken, Silla'nın beyaz kılıcı defalarca kesip biçti. Ama yaratıklar birbirinin üzerine çullandırken Rey kısa süre sonra galdurunu kılıcına bıraktı ve kılıcı avucuyla ısıtarak kızarmasını sağladı. Haftalarca birlikte idman yaptıktan sonra Rey, Silla'nın hareketlerini kendisinden önce anlamış ve kılıcından kolaylıkla uzak durmuştu. Birlikte çalışıyorlardı, Silla'nın parlak kılıcı yönlerini şaşırtırken, Rey bel altlarına cızırtılı bir vuruşla işlerini bitiriyordu. Ve Silla'nın savunma farkındalığındaki boşlukları Rey dolduruyor, dişlerini kesiyor ve onu saldırıya karşı koruyordu.

Çatallı dilleri ve kesici dişleriyle çılgınca bir yığın olan daha fazla yavru üzerlerine düştü. Silla bir dişini kopardı, yaratık şaşkınlıkla çığlık atarken onu geri itti, sonra da kılıcını gözünün derinliklerine sapladı. Yılan hareketsiz kalırken ürkütücü kırmızı parıltı sönerek siyaha dönüştü. Saçları buz tutmuş, kirpikleri parlıyordu.

Tiz bir erkek çığlığı havayı doldurdu ve kadın döndü. Devasa bir figür gökyüzünü lekeledi. Ve Rannver... göğsünden büyük bir diş çıkarılarak yerden kaldırılmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Mır, Rannver'a doğru atılarak. Ama anne yılan onu grubun güvenliğinden geri çekti ve kıvranan Rannver'ı çocuklarına doğru uzattı. Bir kuluçka yavrusu ona saldırdı, dişleri uyluğuna battı ve onu serbest bıraktı. Kan, canlı kızıl çizgiler halinde fişkırdı. Üçüncü bir canavar Rannver'ın ortasına yapıştı ama anne geri çekildi. Rannver

ikiye bölündü, yarım düzine yılan kanının kokusuyla birbirinin üzerine üşüştü.

"Piçler!" diye uludu Erik.

"Kıyıya çıkın!" diye bağırdı Rey. "Kırılırsak ölürüz!"

Aralarında bir kişi eksilince yarım daireleri daraldı. Yılan cesetleri etrafa yığılmış, bir tür koruyucu duvar oluşturmuştu. Ama aklına başka bir fikir gelince Silla'nın midesi düğümlendi.

"Kapana kısıldık," diye uyardı Silla. "Bizi avlayabilir!" Rey, Kálf ve Nefi'ye "Yakıp geçin," diye emretti.

Ashbringer'lar işe koyulurken, yanık et kokusu duyularını bastırdı ama Silla yukarıdan aşağıya inen ana yılanı odaklanmaya devam etti. Kılıcını yukarı doğru savurdu, anne yılan tam zamanında geri çekildi. Sonra tekrar saldırdı ve Silla'nın kılıcı havayı yararak sert pullara saplandı. Çarpmanın etkisi Silla'nın içinde yankılanırken, annenin geri sıçramasına yetti.

"Kálf," diye böğürdü Rey, Erik ona doğru tökezleyince arkadan itildi, "zamanımız tükeniyor."

"Neredeyse... orada..." diye cevap verdi Kálf.

Anne vurdu ve Rey Silla'yı geri çekti, ikili yere yuvarlandı ve vuruş mesafesinin dışına çıktı. Ama büyük yılan yine de bir av bulmuş gibi görünüyordu. Parıldayan bir diş Nefi'nin sırtına saplandı ve onu yukarı doğru çekti. Şaşkına dönen Silla, Nefi'nin dehşetle açılmış gözlerine baktı.

"Hayır!" diye çığlık atarak ayağa fırladı ve Nefi'nin ayağını yakaladı. Ana yılan geri çekildi, Nefi'nin çizmesi Silla'nın parmaklarının arasından kaydı. Yavrular annenin altına koşup ödülleri için savaşıırken korku ve tiksinti midesinde sıkıştı. Ama sonra kokuşmuş, yanmış cesetlerden oluşan bir tünele doğru sürükleniyordu. Tökezleyerek temiz, serin havaya çıktıklarında Silla onu ciğerlerine çekti.

Rahatlaması kısa sürdü. Görüşünün köşesi gölgelendi. Rey'in kılıcı doğaüstü bir hızla havada vızıldadı ve ana yılanın yeni saldırısını engelledi.

"Arkamda kal!" diye bağırdı devasa yılan şaha kalkarken. Silla bu açıdan anne yılanın çenesinin altından geçen siyah çizgiyi görebiliyordu; galdur'unun Jökull'un gölünde açtığı yara. Ama annenin dışından sarkan siyah zırh parçasını gördüğünde tiksinti, tatmin duygusunu çabucak geride bıraktı. Nefi.

Öfke midesini yaktı. Bir yavru saldırdı, Silla'nın kılıcı saf bir içgüdüyle hareket ederek yavrunun karnına saplandı. Silla dönerek sırtını Rey'inkine dayadı.

"Sen yavruları al," diye hırladı Rey. "Anneyi ben hallederim." Duman ellerinden sıyrıldı ve yukarıda çalkantılı bir fırtınaya dönüştü. Ateş fırtınasından yayılan ısı, karla kaplı zemine kül yağdırırken Silla'nın alnında boncuk boncuk terler oluştu. Duruşunu genişletti ve üç yavru ileri atılırken kendini destekledi.

Arkasında anne çığlık attı ve Silla daha küçük yılanlara doğru hamle yaparken bir hava akımı hissetti. Rey kendini yere bırakmış, eforuyla bağırıyordu. Yukarıda, duman fırtınası yılan şeklini alana kadar daha da sıkılaştı. Etler cızırdadı, anne bir kez daha çığlık attı.

Bir başka yavru daha saldırdı, Silla nefes almadan karşılık verdi. Tam bir kaostu. Silla, Erik'e arkadan yaklaşan bir yılanı ateş kırbacını savuran Kálfı gördü; Mýr bir canavarı Bıçak Kıran gücüyle ikiye bölerken, diğer iki canavar iki yanından ona doğru yaklaşıyordu. Ama dakikalar geçtikçe ve Rey'in homurtuları daha da sinirlendikçe, Silla'nın endişesi daha da arttı.

"Orada ne yapıyorsun?" Silla talep etti. "Kızart onu, Galtung!" Omzunun üzerinden baktı. Ana yılanın vücudunda yanık siyah pullar vardı ama bu sadece onun öfkesini arttırmışa benziyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," diye hırladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Silla saldıran bir yılanı kesti. "Sorun nedir? "Çok hızlı."

"Yaklaşmalısın," dedi, bir fikir şekilleniyordu. "Bir şaşırtmacaya ihtiyacın var." Bir el Silla'nın koluna dolandı ve hafifçe sıkı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Runný.

"Rey'in kanadını korumak," dedi Silla alçak sesle. Gözlerini ana yılanı dikti. "Beni istiyorsun, değil mi Myrkur'un dölü?" Annenin kocaman, çatallı dili dışarı kaydı, parlayan kehribar gözleri Silla'ya dikildi. "Ne kadar lezzetli bir Volsik. Ama beni yakalamam gerekecek."

Ve sonra Silla koştu.

Annesinin onu kovaladığını duymaktan çok hissetti. Anne peşinden koşarken, her beceriksiz dalgalanmada yer sarsılıyordu. Silla kaçtı, eğildi ve yumurtadan çıkan yavruların arasından yolunu açtı. Arkasında, Runný

haykırdı ve Rey öfkeyle böğürdü. Silla omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı ve tökezledi.

Rey yılanın sırtına yapışmış, bacakları vücudunun her dalgalanışında sallanırken duman fırtınası buharlaşmış gibiydi. Bir eli kaydı ve tek bir soluk mavi pulu tuttu. Anne yılan durakladı, başı sırtındaki zararlıyı aramak için dönüyordu.

"Dur!" diye bağırdı Silla. Anne yılan dönüp durdu, burun delikleri açıldı. Ama dev yılanın yanı sıra düzinelerce küçük kırmızı göz de ona döndü.

"Lezzetli değil," dedi Silla geri çekilerek. "Yalan söyledim! Tadım eski çoraplar gibi!" Anneye bir göz attı -Rey tutuşunu yeniden kazanmıştı ve annenin boynuna tırmanıyordu. Biraz daha ilerlerse tam olması gereken yerde olacaktı...

Silla döndü ve koşmaya başladı.

Anne peşine düşerken yer gümbürdedi, yavruları da çok geride değildi. Tıslama sesleri ensesindeki tüyleri diken diken etti ve omzunun üzerinden bir kez daha baktı. Rey annenin kafasına ulaşmıştı, havaya kaldırdığı avucundan kül ve duman yükseliyordu.

Silla tam zamanında yolundan çekildi. Annenin dişleri toprağın derinliklerine battı, gök gürültüsü etraflarını saran dağlarda yankılandı. Rey bir mucize eseri yılanın kafasına tutundu ve bacağını geriye doğru sarkıttı. Silla galdurunun havada kalınlaştığını hissetti, ellerinden çıkan dumanı gördü - daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir sel. Duman gece yarısı karasıydı, gökyüzünü kapatıyordu, içinde korlar orman yangını gibi çatırdıyordu. Silla yüzünü sıcaktan korudu, altındaki kar eriyordu.

Yılan dişlerini yerden çekerek şaha kalktı. Ama Silla annenin dikkatini dağıtmak için çaresizce ona doğru koştu.

Bu kadarı yeterliydi. Rey tüm gücünü anneye yöneltti, duman ve korlardan oluşan bir girdap acımasızca annenin üzerine çöktü. Duman annenin göz çukurlarına ve burun deliklerine girerek vücuduna doldu ve havayı yanmış et kokusuyla doldurdu. Anne çığlık atıyor, kıvranıyordu ama Baltalı Gözler dayanıyor, galdur'unun her zerresini bu korkunç düşmana akıtıyordu. Anne yavaşladı, sallanmaya başladı ve Rey aniden yılanın sırtından aşağı kayarak karla kaplı zemine yuvarlandı. Anne yere çakıldı ve havaya bir kar bulutu gönderdi.

Ayağa kalkmadı.

Silla Rey'in yanına koştu ve ona arkadan saldıran bir kuluçka yavrusunu kesti. Onun yerine iki tane daha belirdi ve Silla ile Rey birlikte

onları aşığı indirdi. Ama birinin düştüğü yerde, bir başkası ortaya çıktı. Bir başkası. Bir başkası. Yorgunluk giderek artıyordu, Silla'nın kasları protesto ediyordu. Sonsuz bir yavru kaynağı varmış gibi görünüyordu, sayıları hiç azalmıyordu.

Tuhaf bir ısıık sesi, havada süzülen alevli bir oku yakalamak için tam zamanında yukarı bakmasını sağladı. Tehlikeli görünen bir buz rafına çarpan ok, keskin bir çatırtıyla aşığı yuvarlandı. Kar havayı pudralamış, görmeyi zorlaştırmıştı ama yeryüzünü sarsan alçak gümbürtü Silla'ya yeterince şey anlatıyordu.

"Çığ!" diye bağırdı Rey, Silla'nın kolundan tutup onu çekerek uzaklaştırdı. Ve Silla yine can havliyle kaçıyordu, bu kez bambaşka bir düşmandan. Gümbürtü her geçen kalp atışında daha da artıyor, kar ağaçlardan sallanıyordu. Kasları çığlık atıp ciğerleri yanana, ses kulak tırmalayıcı bir kreşendoya ulaşana kadar koşmaya devam ettiler. Nefes nefese döndüler.

Erik bir toz bulutunun içinden çıktı, ardından Mýr ve Hef, Kálfı da aralarına alarak. Bir kalp atışı sonra Runný titreyerek göründü.

"Tanrılara şükürler olsun," diye feryat etti Silla.

Grup hep birlikte, çığın dağıdan aşığı, beceriksiz yavruların üzerine doğru düşüşünü izledi. Kar havaya fırladı, yüzlerini pudraladı ve görüşlerini engelledi. Kar durulduğunda, savaştan geriye devasa bir kar yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Yılanlar gömülmüştü.

"Tanrılar canımızı bağışladı!" diye haykırdı Mýr, Runný'yi sıkı bir Sarıl.

Silla'nın gözleri yaşardı. Bu gerçekten bir mucize gibiydi. Anne ve yavrular gitmişti. Grupları hayatta kalmıştı. Bir el omurgasından yukarı çıkıp boynunun arkasına yerleşti. Ve sonra Silla Rey'in göğsüne doğru çekildi, Rey'in dudakları Silla'nın dudaklarına yapıştı.

Silla da onu öptü ve rahatlamanın gelmesini bekledi. Ancak Rey'in dudaklarının güven verici baskısına rağmen, zihninin arkasında bir his büyüdü. O ok nereden gelmişti? Ve yılanlar onca yer dururken neden *buradaydı*? Bu yavru kitlesi neyin üzerinde kaynaşıyordu? İlk yavrunun dudaklarından kıpkırmızı kan damlamıştı, bu da bir şeyle beslendikleri anlamına geliyordu...

"Ne kadar tatlı, değil mi?"

Silla keskin bir nefesle geri çekildi. O ses. Bu... *hayır*. Yavaşça, bir zamanlar güvenli sığınağı, tesellisi olan adamla yüzleşmek için döndü. A

aptalca güvendiği kişi. "Merhaba,
Curls."

Sekseninci Bölüm

SUNNAVİK

"Magnus nerede?" diye sordu Kral Ivar, kadehini boşaltıp yere çarparak.

Signe'yle buluşmasının ertesi günüydü ve Saga şimdi kendini bu saçma sapan nişan ziyafeti için kralın yanında otururken bulmuştu. Ziyafet masaları Sunnavík'in soylularının kendi aralarında sohbet etmeleri ve kraliçenin ikram ettiği Zagadkian şarabının tadına bakmalarıyla doluydu. Saga kendini bir çift zümrüt göz ararken yakalayınca kaşlarını çatı.

Eğer Rurik'le avluda öpüşürken yakalanırlarsa, bunun bedelini Saga'nın ödeyeceğini *biliyordu*. Yine de onun için daha iyisini düşünmüştü. Bahçelerde paylaştıkları onca şeyden sonra onu nasıl terk edebilmişti?

Saga iç çekti. Kendine acımak kaldırılabileceği bir lüks değildi. Zekâsını keskin tutmalı ve bir müttefik bulmalıydı.

Ancak bu oda Saga'nın ittifak kurabileceği türden insanlarla pek dolu değildi. Volsik'e ihanet edenler ve Urkanlar bir yana, çoğu Magnus Kalp Yiyen'in dostuydu. Saga, kendisini ahırda köşeye sıkıştıran aynı askerlerin muhtemelen bu odada olduğunu ve Magnus'un yeni bir intikam almasıyla eğlenmeye hazır olduklarını fark ettiğinde boğazındaki düğüm çözöldü.

Cezalandırıldı, sesi kulaklarında yankılandı. Değersiz bir evcil hayvandan başka bir şey değildi.

Odayı incelerken çaresizlik onu doldurdu. Yalnızdı. Bu yılan çukurunda yalnızdı ve çığlık atmak istiyordu.

İftira dolu fısıltılar koridorda dolaşıyor, küçümseyen bakışlar ona doğru yöneliyordu. Magnus'un adı kulaklarına ulaştı ve ürperdi. Günler sonra o canavarla evlenecekti. Ona *ait* olacaktı.

Ama Eisa.

Bütün gün düşünceleri karanlığa gömülürken, tek bir düşünceyle kendini ışığa geri getirmişti. Kız kardeşi vardı, zihin-zihin bağlantısı vardı. Ve Saga kendine her seferinde bir adım atması gerektiğini hatırlattı. Önce bu akşamı atlatacaktı. Sonra gerisini halledecekti.

Ivar kendi kadehini öne doğru iterken, bir bardak taşıyıcısı elinde gümüş bir sürahiyle döne döne geldi ve Saga'nın kadehini sözsüzce doldurdu. "Özür dilerim Majesteleri," dedi tatlı bir sesle ve reverans yaptı. "Bu son damlaydı. Birazdan taze şarapla döneceğim."

"Kadehimi ister misiniz, Majesteleri?" diye sordu Saga, kadehini krala uzatarak. Ona bu kadar yakın oturmaya alışık değildi ve Bjorn'un sıkıcı hikâyelerini ve tuhaf gözlemlerini özlediğini fark etti. Ama bir baba figürü olarak gelenekler, Ivar'ın düğün kutlamalarında onun solunda oturmasını gerektiriyordu.

Bütün gece, Signe'nin planlarını krala anlatıp anlatmamak konusunda kendisiyle savaşıyordu. Kanıt olmadan krala anlatmak onu daha da kızdıracak gibi görünüyordu. Ama şimdi kralın kulağı ondaydı. Belki de burada bulunacak başka fırsatlar vardı.

Ivar, Saga'nın uzattığı kadehi elinin tersiyle iterek kalabalığı gözden geçirdi. "Saat geç oldu ve Magnus normalde dakiktir."

Saga, Zagadkian'ın hediye ettiği şaraba kaşlarını çatarak kadehini yuvarladı. Ona göre nişanlısı ne kadar geç gelirse o kadar iyiydi. Derin bir yudum alarak, zengin tatların dilini yıkamasına izin verdi.

"Özür dilemeliyim, Majesteleri," dedi Saga cesaretini toplayarak. "Ailemizi utandırmak niyetinde değildim."

Ivar onu kara gözlerle süzdü ve savaş yaraları içindeki iri eliyle sarı sakalını sıvazladı. "Sanırım kötü kararlar vermek senin kanında var," dedi iç çekerek.

Saga yüzünü soğukkanlı tutmak için dişlerini sıktı. Yavaşça şarabından uzun bir yudum aldı. Tanrım, ama bu akşamı atlatmak için alabileceği tüm sıvı cesarete ihtiyacı olacaktı.

"Sanırım bu kadar kolay kandırıldığın için suçsuzsun," diye devam etti kral. "Ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, güç her zaman gösterilmesi gereken bir şeydir. Oğlum bir avcı olarak görülürken bir avcıya sempati duyamaz."

Kadehçi geri döndü ve kralın kadehini doldurdu. "Demek Bjorn'la neden evlenemeyeceğini anlıyorsun. Onu bağışlayıcı gösterirsin. Zayıf."

Saga'nın kalbi göğsünde çılgınca çarpıyor, içinde huzursuzluk birikiyordu. "Anlıyorum." Cesaretinin kalan son kırıntılarını da topladı. "Ama bu mantıkla Magnus'u da zayıf göstermiş olmaz mıyım?"

Ivar sert, değerlendirci gözlerle onu izledi. "Bjorn'un aksine Magnus tecrübeli ve şimdiden adından söz ettiriyor. Kalp Yiyici'yi tanımayan ve ondan korkmayan tek bir kişi bile düşünemiyorum." Gözleri Signe'yi yatıştırmak için eldivenli ellerine kayd. "Ve sanırım ikimiz de Magnus'un pek affedici bir tip olmadığını biliyoruz."

Saga'nın dizi masanın altında zıplamaya başladı.

...Ursir'in laneti. Magnus nerede? Bu gösterinin gereğinden fazla uzamasını istemiyorum. Görmem gereken sarışın bir köle var.

Saga doğruldu ve Kral Ivar'a yan gözle bir bakış attı. Zihinsel barikatları gevşemiş olmalıydı. Kadehine odaklanarak, bariyerlerini tekrar yerine çekmek için onlara uzandı. Ama onları her çekmeye çalıştığında, parmaklarının arasından ipek gibi kayıp gidiyorlardı.

...kız hak ettiğini alıyor...

...Zagadkians'ın yeterince hızlı atılamadığını duydum...

...Prens Bjorn ne zaman yeni bir gelin seçecek merak ediyorum...

Düşüncelerin uyumsuz karmakarışıklığı yavaşça hacim kazandı. Kısa yudumlar alan Saga tekrar engellerini kaldırmaya çalıştı, ancak her geçen kalp atışıyla genişleyen büyük yıpranmış delikler keşfetti. Ani bir ses saldırısı vücudunun gerilmesine neden oldu ve kadehini sıkıca kavradı.

Ne oluyordu? Daha önce hiçbir zaman Duyularının kontrolünü kaybetmemişti; hiçbir zaman bariyerlerini yukarı çekememişti. Dünyası bir kaosa dönüştü; düşüncelerin ve gürültülü konuşmaların gürültüsü dayanılmaz bir hal aldı. Ellerini kulaklarının üzerine kapatan Saga gözlerini kapattı. Hızla çarpan kalbini rahatlatmaya çalışarak nefes nefese kaldı.

"Saga, bilmiyordum." Yrsa'nın sesi.

Saga gözlerini zorla açtı. Üvey kardeşini gördü. Yrsa geniş ve ciddi gözlerle karşısında duruyordu.

"Lütfen anlayın, bilmiyordum."

...Lord Rurik'i sadece kendime istedim. Bunun olmasını hiç istememiştim...

Saga'nın dudakları aralandı ama ses tufanı bırakın konuşmayı, düşünmeyi bile imkânsız hale getirdi.

"Magnus seni incitti, değil mi?" Yrsa'nın başparmağı Saga'nın eldivenli elinin arkasına sürtündü. "Bu yüzden gündüz yemeğinde dehşete düşmüş görünüyordun."

...ona Kalp Yiyen diyorlar. Ursir'in Pençesi adına, elimde olsa geri alırdım...

Saga masanın aşağısında bir hareket yakaladı. Başını çevirdiğinde gözleri solgun bir yüze kilitlendi. Beyaz-sarı saçlar. Buz mavisi gözler. Signe'nin dudakları yukarı kıvrıldı.

...Saga, sevgilim, kraliçenin düşünceleri sanki doğrudan ona yöneliyormuş gibi yayıldı. Görünüşe göre benden sır saklıyormuşsun.

Seksen Birinci Bölüm

SVANGORMR GEÇİDİ

Rüzgâr şiddetli ve ısırmacıydı ama Silla Jonas'a bakarken rüzgârı hissedemiyordu. İçini bir dizi duygu kapladı; bir zamanlar yaşananlar için keder, kardeşinin ölümündeki rolü için utanç ve belirgin bir yetersizlik duygusu. Jonas onu bir kenara atmıştı. Onu bir kenara atmıştı. Onu tekrar görmek onu o hücreye geri götürdü, üşümüş ve korkmuştu, kendi içine büzülmüştü.

Jonas her zamanki gibi görünüyordu. Silla'nın parmaklarını sayısız kez geçirdiği altın sarısı saç telleri tepesinde geriye doğru toplanmıştı. Gözleri yaz gökyüzünün rengindeydi ve her zaman kibirli bir ifade taşıyordu. Jonas'ın yakasının altında ailesinin tılsımının asılı olduğunu, ona kaybettiği ve yeniden kazanmak için çabaladığı her şeyi hatırlattığını bildiği için, bunun sadece onun iç yaralarını gizleyen bir maske olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

Göğsünde bir uçurum açıldı. Onu uyuşturup Klaernar'a verdiği için Jonas'tan nefret ediyordu ama aynı anda onun nedenlerini de anlıyordu. Ama Jonas ona sert ve duygusuz gözlerle bakarken, sonunda dağların soğuğu tenine işledi.

İki düzine silahlı Klaernar Jonas'ın arkasından yaklaşırken Silla daha da üşüdü. Siyah kurt postundan pelerinleri rüzgârda savruluyor, savaş kemerlerinde kılıflı el baltalarını ve hevritleri ortaya çıkarıyor, pençe dövme yüzleri uzun zamandır öğrendiği Kralın Pençeleri korkusunu yeniden alevlendiriyordu.

"Bir tuzak," diye mırıldandı Rey, yanında güçlü bir şekilde. "Yılanları bizi zayıflatmak için buraya çektiler... bizi yormak için." Başıyla yolu işaret etti ve sonunda Silla yılanların buraya nasıl geldiklerini anladı. Koyun leşleri

Kan sıçramış karların üzerine yığılmış, nehrin buz gibi sularının hemen yanında duruyordu. "Geri çekilmemizi engellemek için o çığı tetiklediler."

Silla'nın zihni bir plan oluşturmak için çaresizce dönüyordu. Galdur neredeyse tükenmek üzereydi, sayıca azdılar ve geri çekilecek hiçbir yerleri yoktu.

"Siktir," diye mırıldandı Erik, aynı sonuca varmış gibi görünüyordu.

Jonas'ın gözleri Silla'nın çizmelerinden yüzüne doğru kaydı. Alay etti.

"Güzel lébrynja, Curls. Şimdi de kendini savaşçı mı sanıyorsun?" Bakışları eski reisine kaydı. "Görüyorum ki bıraktıklarımı almak için hiç vakit kaybetmemişsin Rey."

Rey onun yanında kılıcını kınından çıkardı ve duruşunu genişletti.

Jonas'ın dudakları kıvrıldı. "O bir şey, değil mi? Seni çok yumuşak, çok tatlı kokuyor. Bunu benden öğrenmen en iyisi Rey, o güzel yüzünün altında Myrkur'un tohumu var."

"Tek kelime daha etme," diye uyardı Rey alçak bir hırıltıyla.

"Geceleri yatağında yalnızken hâlâ onun sesini duyuyorum. *Daha fazla Jonas, çok iyi hissediyorsun.*"

"Dilini tut, yoksa kesip sana yediririm." Rey bir adım öne çıktı ama Silla elini onun koluna koydu.

"Seni kışkırtmasına izin verme," diye tısladı, yanakları şiddetle yanmasına rağmen.

"Sen akrabalarına sırtını döndün," diye hırladı Rey. "Benim tanıdığım adam bundan daha iyiydi."

"Akraba mı?" diye alay etti Jonas. "O asla akraba değildi. İlías... o akrabaydı."

"Peki ya ben Jonas? Peki ya Hekla, Gunnar ve Sigrún? Biz de senin aileniz. Hepimize ihanet ediyorsun ve kardeşinin şerefini lekeliyorsun."

"İlías adına konuşamazsın." Jonas yere tükürdü. "Kardeşime bir yemin ettim ve bu yemini yerine getirmeye niyetliyim. Bedelini ödemeli."

Rey başını salladı ve Silla onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Bu bir savaşçının ölümüydü Jonas. Onurlu bir ölüm."

"*Gereksiz bir ölüm!*" diye haykırdı Jonas, alnında bir damar atıyordu.

"Bu sadece senin daha fazla üzülmenle son bulacak," diye uyardı Rey.

"Yeter, Rey," dedi Jonas. "Benim derdim seninle değil."

"İşte burada yanıliyorsun, Jonas," diye hırladı Rey. "Eğer kavgan onunla ise, o zaman bu benim kavgamdır. Sadece bir kez söyleyeceğim için uyarımı dikkate al: Ona dokunursan baltamla boğazını keserim."

"Seni parmağında oynatıyor, Rey. Yaptığı şey bu.

Seni kandırıyor. O bir *yalancı*."

"Yalancı olduğunu biliyorum. Ama o *benim* yalancım."

"Senin." Jonas ofladı pufladı. "Ah. Doğru, *Slátrari*." Dudakları kıvrıldı. "Kendi yalanların sonunda seni yakaladı. Mürettebata yalan söylediğin onca yıl. Onur vaazları verirken ne olduğunu sakladın."

"Bunu kötü niyetle yapmadığımı anlayın. Bu krallıkta hayatta kalmak için bazı yalanlar gereklidir," dedi Rey huzursuzca.

"İkiniz de hilekârsınız." Jonas başını salladı. "Birbirinizi hak ediyorsunuz." Silla'ya döndü, o parlak mavi gözleri nefretle doluydu. "Silla. Yoksa *Eisa*'yı mı tercih edersin?" Dudakları kıvrıldı. "Senin için kaçış yok. Ama isteyerek gelersen, diğerlerini bağışlarız."

Silla'yı şaşırtan bir şekilde Kálf öne çıktı ve ağır bir şekilde Mýr'ın omzuna yaslandı. "Önce bizi yarıp geçmeniz gerekecek," diye hırladı.

"Görüyorum ki yalanlarıyla geri kalanınızı da zehirlemiş," dedi Jonas. "Bu kadın yıkımdan başka bir şey getirmiyor. Kendinizi onun yoluna koymak aptalca bir seçim."

"Bu *Eisa*'nın suçu değil," diye tükürdü Mır. "Suçu ait olduğu yere, o saçma sapan kraliçenin omuzlarına yükleyelim."

Jonas, Mır'ı görmezden gelerek bakışlarını Silla'ya çevirdi. "Bu sana son uyarım, Silla. Bunu sözle ya da kılıçla yapabiliriz. Eminim daha fazla insanın ölmesini istemezsin."

Silla sözcüklerini dikkatle seçerek onu izledi. "Daha fazla ölüm istemiyorum; bu konuda haklısın." Grupları az sayıda olsa da, Silla onların desteğinin kendisini güçlendirdiğini hissetti. "Ama ne olursa olsun her zaman Íseldur için savaşmayı seçeceğim."

Kanı damarlarında sıcak bir şekilde pompalanıyordu. "Bunu krallığıma borçluyum. Aileme. Matthias Nordvig'e, Ilías Svík'e, Skeggagrim'e, Nefi'ye ve Rannver'e borçluyum, hepsi beni güvende tutmak için öldü. Ama en önemlisi, bunu Urkan rejimi altında uzun süredir acı çeken halkıma borçluyum."

Silla bunların hiçbirini söylememeyi planlamıştı. Kelimeler kalbinden dökülene kadar bunu hissettiğini bilmiyordu. Ama şimdi iliklerine kadar *hissediyordu*. Bu noktaya gelmesi uzun sürmüştü ama işte buradaydı.

"İşte seçenekleriniz," diye devam etti Silla. "Ya o patikadan geri dönersin ya da kuzgunlara yem olursun. Kendini oldukça zeki sandığını görebiliyorum. Ama şimdi beni dinle Jonas: Aç bir kurt zorlu bir savaş vermek zorundadır. Ve biz Galdra'lılar *açlıktan ölüyoruz*."

Jonas inanılması güç bir kahkaha attı. Ses etraflarını çevreleyen dağlarda yankılanırken, yağın karın uzaktan gelen *uğultusu*

kulaklarını tıkadılar. Grup hep birlikte nefeslerini tuttu ve ancak sessizlik yeniden sağlandığında nefeslerini bıraktı.

Jonas bakışlarını Silla'ya çevirdi. "Tanrım. Rey'le çok fazla zaman geçirmişsin. Kibrin hayret verici."

Silla başını yavaşça salladı. "Acı çektiğin için üzgünüm Jonas. Yaşadıkların için üzgünüm. Ama bu" -arkasındaki Klaernar'ı işaret etti- "bu doğru yol değil. Bu doğru değil ve sen de bunu tüm kalbinle biliyorsun."

"Kalbimi bildiğini sanma," diye hırladı.

"Ailenin senin için her şey demek olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Sadece onları onurlandırmak istediğini biliyorum. Çok geç değil. Şimdi git Jonas, ben de yaşamana izin vereyim."

Yine alay etti. "Yaşamama *izin* vereceksin. Bukleler. Tehditlerin de amın kadar yumuşak."

Rey hırıltılı bir nefes vererek ileri doğru bir adım attı ama Silla elini tutarak onu geri çekti. Işığını ifade etti; kılıç hızla şekilleniyordu. Ama içinde bir boşluk olduğunu hissedebiliyordu; kaynağı daha önce hiç olmadığı kadar düşüktü. O tanıdık savunma duruşunu alırken, kılıcın uzunluğu boyunca buzlar çatırdadı.

Jonas'ın şaşkınlığının tek izi gözlerini hafifçe aralamasıydı. Aynı hızla o da kayboldu. "Bıçaklar olacak o zaman," dedi donuk bir sesle.

Klaernar başını hafifçe sallayarak halkalı parmak eklemlerini burunlarına götürdü ve derin bir nefes aldı.

"Berskium tozu yüzüklerinde saklı," diye tısladı Kálf. "Bu onlara çıldırtıcı bir güç ve öfke verecek."

Gerçekten de onlar izlerken Klaernar ürperdi, gözlerini vahşi bir bakış doldurdu. En uçtaki kızıl sakallı adam Silla ile göz göze geldiğinde, çirkin bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Klaernar bölüğü homurdanarak yer değiştirdi, bazıları kılıçlarını kalkanlarına vurdu, bazıları da kenarlarını ısırdı.

"Kabadayılıklarının seni korkutmasına izin verme," diye mırıldandı Rey, botu onunkine değerken. Duman avuçlarından sıyrılarak üzerinde toplandı. "Berskium tozu onları güçlü kılıyor, evet, ama aynı zamanda pervasız da yapıyor."

Silla yutkunarak Klaernar'ın ilerleyişine karşı kendini hazırladı. Yanında, Kálf'ın alevleri canlandı. Ama küçük Galdra grubu

Klaernar'ın üzerine salınan iki düzine hırıltılı savaşçı bir anda ortadan kayboldu.

Jonas'ın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Kraliçenin Seçilmişleri kendilerini savaşta test etmeye hevesliler."

Seksen İkinci Bölüm

SVANGORMR GEÇİDİ

"Gölge Tazıları!" diye tısladı Erik, Runný gözden kaybolurken duruşunu genişleterek.

"Nasıl?" diye homurdandı Silla, hırlayan rakipleri yaklaşırken kardaki ayak izlerini takip ediyordu. "Nasıl olur da... onlar *Klaernar*..."

"Kraliçenin yeni bir savaşçı sınıfı var," diye homurdandı görünmez bir düşman.

"Bu eşyanın tabiatına aykırı," dedi Kálf, yaralı bacağının üzerinde nazıkçe durarak. "Bu her neyse, kraliçe yapmaması gereken şeylerle uğraşıyor."

"Kraliçe Signe'nin cephaneliğinde silaha ihtiyacı var," dedi Jonas. "Ve sen, Silla, görünüşe göre çok değerlisin."

"Ben onun kullanabileceği bir silah değilim," diye tersledi Silla, donmuş ateşine bakarak. Kraliçe bunca zamandır onu bu yüzden mi takip etmişti? Bu kılıcı istediği için mi? Yoksa Sunnvald tarafından verildiği söylenen diğer hediye miydi?

Jonas kaşlarını çattı. "Tam da bu sonuca vardı. Ve beklediğinden daha fazla kaçamak cevaplar verdiğin için kraliçe yok edilmen gerektiğine karar verdi."

Ayak sesleri onlara doğru yaklaştı, hırıltılar havayı titretiyordu.

"Birlikte çalışıyoruz," diye tısladı Rey yanından, etrafında duman ve korlar yükseliyordu. Ama daha önceki girdaba kıyasla çok ince, çok şeffaftılar; Rey de tükenmiş gibiydi. "Bu kuntaları kendilerini göstermeye zorla, sonra da onları yok et."

Rey ince bir duman duvarını dışarı itti ve bu duman birkaç şarj formunun etrafında dalgalandı. En yakınındakine saldıran Silla, ışıktan kılıcıyla kemik ve eti parçaladı. Hayvani bir uluma havayı yırttı, burun deliklerine çürük yumurta kokusu doldu.

"Bu koku da ne?" Mır boğuk bir sesle.

"*Onlardan* geliyor," diye mırıldandı Erik.

Ama koku bir anıyı tetikledi... çoktan ölmüş bir kadının sözlerini. Skraeda'nın elinde tuttuğu şişe, Silla'nın duvara çarptığı şişeydi. Bu adamlarla aynı kükürtlü kokuya sahipti.

Skraeda ona *bu sıvının içinde küçük canlılar olduğunu* söylemişti. *Onlar senin galdurunla ziyafet çekerken sen de onları yutacak ve vücutlarında barındıracaksın. Karınlarını doyurduktan ve daha fazla minik canlı yarattıktan sonra, onları senden alıp kendi bedenime getireceğim ve senin büyüün benim büyüüm olacak.*

"Míkrób," diye mırıldandı. Öyle olmalıydı.

Silla kendini toparlamaya çalıştı ama kılıcı titredi, sonra da tamamen söndü.

Klaernar üzerlerine saldırdı, Galdra'yla çarpışırken hırıltılar ve ulumalar havada uçuşuyordu. Onun yanında Rey homurdandı, sol bacağı altına çökmüştü. Kolları geriye doğru çekildi, elleri arkasına doğru zorlandı. Silla dönerek, sahip olduğu her şeyi çekti, sadece beceriksiz bir ışık küresini yönetebildi. Homurdanarak onu fırlattı ve görünmez Klaernar'ın kılıcı tam başının üzerinden savrulurken eğildi. Işığı onunla çarpıştığında, Rey'in saldırganı acıyla inledi. Rey seğirerek rakibinin demir gömleğini yakaladı ve boynuna bir hevrít sapladı.

Kulağının yanından küçük bir ok fırladı.

"Galdur'u yok eden oklar!" diye bağırdı.

Rey'in bedeni yana doğru uçtu ve sert bir homurtuyla yere düştü. Silla başka bir küre deneyemeden, görünmez bir düşmanın yumruğu çenesine sertçe çarptı. Sırt üstü düştü, saldırgan hırlayarak üzerine tırmanırken kafatası beyaz bir acıyla patladı. Vahşinin çılgınca hareketleri paniğini daha da artırdı ve Silla yapabildiği tek şeyi, bir başka beceriksiz küreyi ifade etti. Zayıftı, çok silikti ama üstündeki Klaernar'a çarptığında derisi boyunca dans ederek vahşi gözlü formunu ortaya çıkardı. Homurdandı ve ışığa pençe atarak ondan kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Boğulurken Klaernar'ın gözleri büyüdü, boynundan bir hançerin ucu çıkmıştı.

Görünmez bir el Silla'yı ayağa kaldırmadan önce Runný'nin formu kısa bir süre için parıldadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, önündeki tuhaf sahneye bakıyordu -Rey ve Kálf görünmez düşmanlarla güreşiyor, Mýr boynundan bir tüy kalem çıkarıyordu.

Kálf'ın başı geriye düştü, tüy kalem omzuna saplanmıştı. Alev kırbacı söndü ve telaşla bağırdı.

Silla nefesinin altından küfrederek saymaya çalıştı. Silla, Rey ve Runný'ye karşı... kaç tane Klaernar kaldığını söyleyemedi.

Rey başını geriye atan sert bir darbe aldı ve ağzının kenarından kan damladı. Hayvani sesler havayı sarsarken Rey'in sol bacağı bir kez daha çöktü. Onu mu hedef alıyorlardı? Kırmızı bir sis Silla'nın görüşünü bulandırdı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırarak onlara doğru atıldı.

Hava kulağının dibinde tısladı, bir uzun yayın oku ilerideki kar setine saplandı.

Silla dönüp Jonas'ı buldu, ikinci bir ok daha yerleştirilmiş ve doğrudan kendisine doğrultulmuştu. Aniden yana doğru sıçradı ve görünmez bir saldırganla yuvarlandı. Ama hızlı ve acımasız bir yumruk yiyen Runný'nin formu yeniden parıldadı. Gözleri kapalıydı, başı yana eğilmişti ama hâlâ nefes alıyordu.

Bir Klaernar ona doğru hamle yaptı ve Silla adamın ölümcül darbesinden kurtuldu. Göz ucuyla Rey'i takip etti. Görünmez rakibiyle boğuşan Rey bir yandan çıplak eliyle ifade vermeye çalışırken, diğer eliyle de adamlar -adamlarla- boğuşuyordu. Rey bir haykırıyla başını adamın yüzüne çarptı; ıslak bir çatlağın ardından sıcak bir kan püskürdü. Rey sonunda kendini ifade edebildi ve kızgın yumruğunu zincir zırhın ve etin arasından geçirerek doğrudan saldırganın gövdesine indirdi.

Ama sonra olan oldu. Bir tüy kalem Rey'in boynuna battı. Elinden yükselen duman bir anda yok oldu. Rey yüksek sesle bir küfür savurdu ve Silla'nın midesi bulandı. Galdur'u sönmüştü.

"Kımıldarsan işini bitiririm," diye homurdandı Jonas, bir başka uzun yaylı okunu yivleyip doğrudan Rey'e doğrultmuştu.

Silla'nın kulaklarında gürleyen kan, diğer her şeyi engelliyordu. Etrafları sarılmıştı... mahvolmuşlardı... büyüünün kalbinde en ufak bir damla bile kalmamıştı. Bir yayın tıngırtısı Silla'nın içinden bir çığlık kopardı ama Rey bir Klaernar cesedini bükerek onu kalkan olarak kullandı.

Bir kılıcın geniş tarafı bileğine indiğinde Silla'da acı alevlendi. Tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde galduru çöktü, kolları

arkasından çekiştirdi. Saldırgan kollarını yukarı doğru bükte, tendonlar patladı, Silla çığlık atana kadar acı keskin ve sıcak bir şekilde kırbaçlandı.

Etrafını saran deri ve demir kokusu öfkesini yeni boyutlara taşıyordu.

Jonas, "Kıvırcıklar," diyerek Silla'nın kolunu kemikleri kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkıca çekti. "Vay canına, yeni numaralar öğrenmişsin. Ama görünüşe göre hâlâ aynı zayıflığa sahipsin."

Kadın adama karşı mücadele etti, iğrenme duygusu içinde kıvrılıyordu. "Dokunma bana, seni kunta."

Jonas homurdanarak yana doğru tökezledi. Kadını kavrayışı gevşedi ve Silla serbest kalarak yakınlarda duran bir hevrít'e doğru hamle yaptı. "Baltalı Gözler," diye homurdandı Jonas ve Rey'in obsidyen saplı hançerini kalçasından çekip bir kenara fırlattı.

Silla dönerek Jonas'a doğru ilerledi.

Görüş alanının kenarından Rey'in çenesi görünmez bir düşmandan yumruk yerken yukarı kalktı ve hançeri fırlatırken kendini açıkta bırakmış olması gerektiğini fark etti. Vücudu sanki çelme yemiş gibi yana doğru çöktü. Onlardan çok fazla vardı... ve onları göremiyordu... galdurunu kullanamıyordu...

Bu iş bitti. Burada. Şimdi.

Jonas'a döndü, elinde hevrít vardı. Karlı arazide sadece Silla ve Jonas vardı ve Jonas'ın arkasında dağ vardı. Jonas'ın beklemediğı bir hızla ona doğru koştu. Geriye doğru tökezleyen Jonas, siyah bazalttan oluşan dik bir duvara çarptı. Çok yukarılardan alçak bir gümbürtü duyuldu ama Silla Jonas'a doğru ilerliyor, öfke ve acısını darbe üstüne darbeye dönüştürüyordu. Her sabah Rey'le birlikte çalıştıkları hareketler ona ikinci doğası gibi geliyordu. Ama Jonas ondan daha iriydi, çok daha güçlüydü ve yılların deneyimine sahipti. Şaşırtma avantajı ortadan kalktığında Silla çabucak yenilmişti.

Gök gürültüsü tepesinde çatırdadı ve dikkatini bir anlığına başka yöne çekti. Ama Jonas tereddüt etmedi; kılıcının bir hamlesiyle Silla'nın kılıcını uçurdu ve Silla iki büküm olup eğilerek beceriksizce geri çekildi. Ayağı bir taşa takıldı ve yere yuvarlandı.

"Ve bu intikamın tadı ne kadar tatlı olacak," diye hırladı Jonas, ona doğru ilerlerken. "Hayatına son vererek ailemin adındaki kara lekeyi sileceğimi ve topraklarımızı geri kazanacağımı bilmek daha da tatlı."

Gök gürültüsü daha da arttı ama kesilmedi; bu ses durmak bilmiyordu ve her geçen kalp atışıyla daha da artıyordu.

"Ailenin adını onurlandırmanın yolu bu değil," diye çıkıştı Silla. "Onlara babanın yaptığından daha fazla utanç getiriyorsun."

Jonas öfke dolu bir çığlık atarak ona saldırdı. Ama gürültülü ses kreşendoya ulaşmış, yeri sarsmış ve Silla'nın dişlerini takırdatmıştı.

Jonas durakladı. Döndü. Ama artık çok geçti.

Kabaran beyaz bir bulut dağın zirvesini, ağaçları ve gökyüzünü yuttu. Aç, yıkıcı ve durdurulamaz bir şekilde onları da tüketti. Toz etraflarını sardı ve Silla, kar yüzüne, vücuduna yağarken çığlıklarında boğuldu. Ve sonra ona çarptı - onu sanki samandan yapılmış gibi iten soğuk, boğucu bir basınç duvarı.

Ve sonunda, sadece siyahlık vardı.

Bölüm Seksen Üç

SUNNAVİK

Gürültü sonsuzdu, başı ve sonu olmayan bir şeydi. Saga düşünemiyor, hareket edemiyor, sadece kendine tutunup hayatta kalmaya çalışıyordu. Bir hıçkırık boğazını tırmaladı ve ziyafet masasının üzerine eğilerek başını ellerinin arasına aldı.

Umutsuzca düşünmeye çalıştı; kaçması gerekiyordu. Ama hiçbir düşünce, her şeyi tüketen sesin içinden geçemiyordu. *Çıkışları* denedi. *Doğu çıkışı*. Ama odanın en uzak tarafındaydı, onca insanın, onca düşüncenin arasında, kafatasını itiyor, kakıyor, dövüyordu.

Kapana kısılmıştı. Kapana kısılmıştı. Kaçış yoktu. Çıkış yoktu.

Panik etrafını sarmış, göğsündeki havayı hapsetmişti. Ölecekti, burada, ailesine ihanet eden ve öldüren insanlarla çevrili olarak ölecekti...

Saga mı?

Düşünceler arasında bu ses çok zayıftı ama yine de onu duraklatan bir şey vardı. Saf siyahtan örülmüş bir çizginin ortasında bir altın teli.

Saga, bana gel.

Ses bir çan gibi doğru ve net çalışıyordu. O zaman onu tanıdı-Eisa burada, bir şekilde, bu kâbus gecesinin ortasında. Takip etmesi için bir ışık. Ve sesi takip etti, bilincinin derinliklerine doğru ilerledi, ziyafet salonu gittikçe uzaklaştı. Etrafı kapkaranlıktı ve

Yine de Saga her zaman gölgeleri özlemişti. Burası huzurluydu. Huzurluydu.

Saga nefes aldı. Yavaşça nefes verdi.

Omurgasını dikleştirdi ve alanı inceledi. Mutlak karanlığın içinde, uzaktaki bir parıltı her kalp atışında daha da büyüdü ve parlaklaştı. Ve o büyüdüğü, çizgileri yavaş yavaş belirginleşen bir silüet de büyüdü. Saçları vahşi buklelerden oluşan bir kadın.

"Saga!" diye haykırdı kadın, ona doğru atıldı ve Saga'yı sıkıca kucakladı.

Saga da kadına sarıldı, dilinin arkasını gıdıklayan kırağı ve herdem yeşilin kışa özgü tadı. Kadının kıvrırcık saçlarından yayılan koku Saga'yı kucaklamasından daha da sıkı sarıyordu. Son bir eğlence için bakıcılarından kaçtıkları bir yaz gecesindeki bahçelerin kokusuydu bu. Anneleri onlara mum ışığında masallar anlatırken altına kıvrıldıkları battaniyelerin kokusu. Tatlı ekmekler, róa ve koşulsuz sevgi kokuyordu.

"Bu sensin," diye fısıldadı Saga, Eisa'yı daha da sıkarak. "Gerçekten sensin."

On yedi yıl boyunca yasını tuttuğu küçük kız kardeşi. Saga bunu ummaya asla cesaret edememişti, buna gerçekten inanmasına asla izin vermemişti. Ama bu gerçektir. *O* gerçektir.

Geri çekilen Saga, parlayan ışığın içinde Eisa'nın yüzünü inceledi; kalın kirpiklerle çerçevelenmiş iri kahverengi gözler, burun köprüsünde bir tutam çil. Kız kardeşinin gözünün köşesindeki hilal şeklindeki yara izini takip etti.

"Eisa," diye fısıldadı. "Nasıl geldin buraya?"

Eisa'nın kaşları çatıldı, aralarında bir çizgi oluştu. "Ben... Ben bilmiyorum. *Sen* nasıl buradasın, Saga?"

"Ben... zihnime çekildim," dedi Saga. "Duyu'm tüm kontrolünü kaybetti. Kalkanlarım, onları tekrar bir araya getiremiyorum..."

Eisa'nın endişesi derinleşmiş gibiydi. "Galdur'unun kontrolünü mü kaybettin?" Saga dudaklarını birbirine bastırdı. "Onun gibi bir şey. Engelleyemiyorum.

Gürültü dayanılmaz-"

"Bir şey içtin mi?"

"Şarap," diye cevapladı Saga, Signe'nin kendini beğenmiş bakışını fark etti; kadeh taşıyıcısının kralın önünde Saga'ya nasıl hizmet ettiğini. Kraliçe Saga'nın şarabına ilaç katmıştı.

"Katalizör," diye nefes aldı Eisa, gözleri irileşerek. "Sana galdur'unun kontrolsüzce akmasına neden olan bir ilaç verilmiş. Bu sadece beni hazırladı, ama senin galdur'un zihne ait. Sizin türünüzdeki Galdra için işlerin farklı yürüdüğü söylendi."

Eisa döndü ve arkasındaki ışığa baktı. "Tanrılar, Saga. Bu senin Uyum Ayinin." Saga'ya döndü, heyecanı yüzüne kazınmıştı. "Belki de tanrılar beni buraya seni bu ayine demirlemem için getirmiştir."

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Kalbinle zihnini hiçbir zaman birbirine bağlamadın," dedi Eisa. "Bu da galdurun üzerinde çok az kontrolün olduğu anlamına geliyor. Kalbini ve zihnini birleştirdiğinde inanılmaz şeyler yapabileceksin."

Ana da benzer bir şey söylememiş miydi? Eisa'nın yanından geçerek parlak, yaldızlı kafese baktı. Işık, kafesin tepesinde bir araya gelen zarif parmaklıklara yontulmuştu ve meraklı, titreşen yaratıklar kafesin içinde kanat çırpıyordu.

Eisa'nın eli Saga'nınkine dolandı. "Onları serbest bırak," diye fısıldadı. "Acıtmayacak, söz veriyorum."

Yaklaştıklarında kafesin içinde hapsedilmiş küçük yaratıklar görüldü. Boğazında bir hıçkırık koptu, gözleri yaşardı.

Kafesin içinde bir kış kanadı kuşu sürüsü vardı.

Bunca yıldır kafeste tutulan ve Saga'nın onu serbest bırakmasını bekleyen bir parçası.

Bu konuda çok dairesel bir şey vardı, bir haklılık. Bu kuşlar onun varlığının kalbiydi; eksik olduğunu hiç bilmediği bir parçası.

"Gücüne sahip çık, Saga," diye ısrar etti Eisa.

Saga'nın parmakları uzandı, o narin, yaldızlı kapıya uzandı. Parmakları kapıya dokundu ve sonra çekerek açtı. Kuşlar ışıktan kanatlarını çırparak kafesten süzöldüler. Sonunda özgürdüler.

Saga'nın nefesi kesildi. Saf enerji içine doldu, barajından kurtulmuş bir nehir gibi damarlarından aktı. Her parçası birbirine bağlıydı; her düşünce, her anı, her kas, kalbinin her atışı binlerce-milyonlarca küçük bağlantıyla örülmüştü ve o anda Saga hepsini hissetti.

İçinde daha derinlerde, kadim bir şey esnedi, uzun uykusundan uyandı. Damarlarındaki vahşi, coşkulu güç yavaş yavaş sakinleşti ve kaburgalarının arkasında sakince dalgalanan bir havuza döküldü.

"Sen Cohesed'sin Saga," dedi Eisa ellerini birbirine kenetleyerek. "Seni hissedebiliyorum kardeşim. Seni şimdi çok daha güçlü hissediyorum... ve başka bir şey daha hissediyorum."

Tuhaf bir şey." Eisa'nın kaşları çatıldı.

Saga Eisa'yı hissedebiliyordu, her taraftan sıkıştıran çok soğuk basıncı, hava ihtiyacını. Dehşeti.

"Eisa," diye mırıldandı Saga, farkındalık omurgasından aşağı soğuk su gibi damlıyordu. "Güvende değilsin."

Eisa kaşlarını çatı. "Hayır, güvende değilim." Eli boğazına doğru kaydı. "Nefes alamıyorum," diye fısıldadı. "Tanrım... Çığ!"

Saga kendisine ait olmayan anılar gördü; gri gökyüzünde tıslayan ışıktan bir kılıç; dik bir kayalığa çarpan sarışın bir adam; yukarıdan aşağıya doğru inen bir kar duvarı.

Eisa'nın gözleri parladı ve Saga'nın dirseklerini tuttu. "Daha fazla oyalanamam. Geri dönmeliyim..."

Saga kız kardeşini sıkıca kavradı, ona şiddetle sarıldı. Yalnızdı. Yine yalnız kalacaktı ve buna dayanamıyordu.

"Unutma, Saga." Eisa geri çekildi. "Verdiğin sözünü hatırla."

Saga başını salladı, boğazı yanıyordu. "Hatırlıyorum," dedi. "Git. Güvende ol."

Siyah bir sis Eisa'nın etrafında dönüyor, rüzgârda savrulan kumlar gibi ondan parçalar alıp götürüyordu, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek.

Saga'nın içini bir sızı kapladı, asla sahip olamadığı bir şeyi kaybetmenin acısı. Ve o anda, Eisa'ya verdiği söz kelimelerden öte bir anlam kazandı. Saga, ne pahasına olursa olsun Eisa ile yeniden bir araya gelecekti.

Kararlılık yerine yerleşti. Saga kendini değerlendirdi, göğsündeki meraklı güç havuzunu yokladı. Yukarıdan donuk sesler geliyordu ve kaderinin orada, o odada olduğunu biliyordu. O insanlarla birlikte.

Zamanı geldi, diye düşündü, kendini çelikleştirerek.

Saga yavaşça zihninin kıvrımlarından çıkıp ışığa, gürültüye ve tam bir kaosa doğru ilerledi. Ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar yoğun bir ses duvarı ona çarptı. Saga gözlerini kırptırdı, Yrsa'nın yüzü odak noktasına geldi, kahverengi gözleri endişeyle açılmıştı. Dönen Saga, Ivar'ın kaşlarının arasındaki derin çizgiyi fark etti. Konuşma kekeleyerek durmuştu, odadaki tüm gözler onun üzerindeydi. Yine de, düşünceler içine hücum etti.

...ruhlar tarafından ele geçirilmiş, o...

...kızın doğal olmadığını biliyordum...

...emin olmak için aklın Galdra'sı. Belki de her şeye rağmen işe yarar.

Saga'nın bakışları Signe'ninkilerle buluştu. Solgun gözleri, sarı saçlarının en solgunuyla çerçevenlenmiş solgun yüzündeydi. Ama şaraptan kırmızıya boyanmış dudakları zaferle kıvrılmıştı.

Ve on yedi yıl boyunca biriken binlerce küçük kesik, açık bir yaraya dönüştü. Saga, Signe'den Ivar'dan daha çok nefret ediyordu. Magnus'tan daha fazla. Volsik'lere düşman olan her soyludan daha fazla. Rol yapmadılar. Ama Signe, sahte gülümsemeleri ve ağırbaşlı güzelliğiyle içlerinde en kötüsüydü.

Saga'nın içindeki canavar kanatlarını açmış ve ağzını sonuna kadar açmıştı. Karanlığın vücut bulmuş haliydi, cezbediciydi. Güçlendirici. Nazik kanat çırpışlarıyla öfkesinin alevlerini körükledi.

Signe'nin açtığı her yara bugün için, tam da bu an için çıra olmuştu. Artık yanma vakti gelmişti.

İçindeki yaratık onun öfkesini, nefretini soluyarak saf, ham bir güç yaydı. Saga'ya baktı ve gülümsedi.

İşte buradasın, Svalla'nın kızı. Seni çok uzun süre bekledim.

Seksen Dördüncü Bölüm

SVANGORMR GEÇİDİ

Silla sarsıcı bir soğukluğa geri döndü. Onu her yönden itiyordu; üstten ve alttan, lébrynja zırhına nüfuz ediyor, saçlarına sızıyor, kulaklarının kıvrımlarına ve her parmağının arasındaki boşluğa baskı yapıyordu.

Kapana kısılmış.

Bir kar dağının altında, tahmin edemeyeceği derinliklere gömülmüştü. Bir mucize eseri, başının etrafında bir hava boşluğu vardı. Ama sonluydu. Şimdiden her nefesin biraz daha az etkili olduğunu söyleyebiliyordu. Ayağıyla deneysel bir tekme atarken, parmaklarını oynatırken parlak noktalar görüşünü sınırlıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Yerinde kaldı. Karlı bir mezarda sıkışıp kalmıştı.

Giderek artan paniğini bastıran Silla, galdurunu yokladı, çekti, sürükledi, ileri doğru çekti. Tek başarabildiği bir ışık titremesiydi.

Tükenmişti.

"Aman Tanrım," diye inledi, nefeslerini kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Kapana kısılmıştı; gömülmüştü; bu karlı mezarda ölecekti. Ölmek istemiyordu... bu şekilde değil. Ve Rey'den ayrılmak istemiyordu. Tanrım, Rey.

Silla paniğe o kadar kapılmıştı ki, Saga onun gücünü ele geçirdiği anda hissettiği tuhaf duyguyu fark edemedi. Tanıdıktı ama kendisine ait değildi. Yavaşça bir gözünü açtı ve ona baktı.

Seni bekledim, Svalla'nın kızı, diye mırıldandı gölgeler ve yankılarla dolu bir sesle.

Silla başladı. Bu sesi tanıyordu. Aslında unutamıyordu da.

Panik boğazını sıktı. Bu olamazdı.

Öyle, dedi Myrkur neşeyle. İkinizin de tam büyüünüze kavuşmanızı ne kadar uzun zamandır bekliyordum. Sonunda Svalla'nın pazarlığını yerine getirebileceğim.

Bu anıyla Silla'nın içinde bir öfke kabardı. *Onu kandırmıştın. Çaresizlik anında onu avladın.*

Svalla kendi sözlerinin efendisidir. Bir cana karşılık bir can, demişti. Uzun zaman önce kararlaştırılmıştı.

Ciğerleri yanıyordu, boğazı, uzuvları. Gömüldü, gömüldü, bu dünyada kayboldu. İçinde bir şey çatladı. *O zaman al beni, diye hırıldadı Silla.*

Myrkur'un kızgınlığı içini sızlattı. *Teslim olmuş bir hayat benim istediğim şey değil.*

Ne istiyorsun peki?

Oynamak istiyorum, sevgili Eisa. Bana kalbine erişim izni ver, ben de Sen.

Hayır, diye düşündü Silla, içini öfke kaplamıştı.

Benim, diye mırıldandı Myrkur, pençeleri nazik, kıvrımlı bir hareketle

Silla'nın omurgasını yoğuruyordu.

Ritim. Siz ölümlülerin ne kadar lezzetli bir tutkusu var. Seni bu karlı mezardan kurtarabilirim. Beni içeri al, Eisa.

Hayır! Hayır!

Ölecek, dedi Myrkur, paniğini körükleyerek. Eğer beni içeri almazsan, Galtung ölecek. Zihni görüntülerle dolup taşıtı -Rey yatağa bağlanmış, kollarından ve bacaklarından etleri koparılmıştı. Seni kül rengi olmuş, inliyor, başı yana doğru sallanıyordu.

Parıldayan yıldızlar dışında görüşü karardı. Yorulmuştu, çok yorulmuştu. Koşmaktan yorulmuştu. Savaşmaktan yorulmuştu.

Ona yeniden bir araya geleceğinize söz vermiştin, dedi Myrkur, Saga'nın yüzü zihninde yanıp sönerken. Sözünü unutma, dedi Silla'nın kendi sesi. Gözlerini sıkarak kapattı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Teslim ol, dedi Myrkur, ben de bunu kolaylaştırayım. İçinde sarhoş edici dallar açılmıştı. Teslim olmak, her şeyi durdurmak istiyordu. Ama kaos tanrısına kalbine erişim izni vermek ne anlama geliyordu?

Ne olacak? diye sordu. Başı dönüyordu, son giderek yaklaşıyordu.

Beni içeri aldın. Kardan kaçacağız. Ve sonra, sevgili kızım, onlara bunu ödeteceğiz.

İçinde bir açlık büyüdü. Uzun zamandır içinde saklı duran bir açlık. Klaernar'ın intikamı ve ölüm kanı karların üzerine döküldü. Silla, bu krallığın çöküşünde oynadıkları rol için kellelerini alacaktı; sütunda kaybedilen her ruh için; hapisane hücrelerinde acı çeken her kadın için.

Bunu onlara ödeteceğiz, Eisa. Kanlarını dökeceğiz.

İçini kemiren öldürme arzusu dışında her şey kayboldu. Ama Silla'nın içinde küçük de olsa mantıklı bir düşünce kalmıştı. *Bundan ne kazanacaksın?*

Myrkur güldü, kafatasının içinde keskin, gıcırtilı bir ses. *Oyun oynuyorum, dedi. İnsan duygularının tadına bakıyorum.*

Peki ya bir hayat için bir hayat?

Myrkur mırıldandı, omurgasının etrafında dolanarak. *Ahh, ama kimin hayatını istediğime karar vermedim.*

Sözcükler Silla'nın uyuşmuş zihninde bulanıktı. Havası tükenmişti ve yakında ölecekti.

Bir seçim yapmalısın, sevgili Eisa. Yaşamak ya da ölmek. Signe'nin kazanmasına izin vermek ya da zaferi kendin için almak. Kardeşine verdiği sözü tutmak ya da diğerleri gibi onu terk etmek.

Uzaktan, Silla doğru bir seçim olmadığını biliyordu. *Bazen kazanmak için teslim olmalıyız,* diye düşündü acımasızca. Jonas'a her zaman Íseldur için savaşmayı seçeceğini söylememiş miydi? Kız kardeşine birbirlerini tekrar göreceklarine dair söz vermemiş miydi? Ve bunu düşünmek onu korkak yapsa da, Silla ölmek istemiyordu.

İçeri gel, diye fısıldadı. Myrkur gülümsedi, soğuk, dişlek bir sırıtış.

Ve sonra Silla büyüünün kalbini kaos tanrısına teslim etti.

Seksen Beşinci Bölüm

Çığ dağdan aşağı inmiş ve önüne çıkan her şeyi yutmuştu. Yine de bir öncekiyle aynı genişliğe sahip değildi ve sırf bu nedenle Rey ayakta kalmıştı. Ama Silla'nın birkaç dakika önce durduğu yerde şimdi beyazdan başka bir şey yoktu; sert kar ve buz yığınları. Tanrıların lanetlediği dağın yamacının tamamı kaymıştı.

Çaresizdi. Tamamen çaresizdi, elleri arkadan bağlıydı, galdur o şeytani tüylerle bastırılmıştı. Yine de Rey'in kalbi damarlarında hâlâ umut pompalıyordu. Kızı bir savaşçıydı. Ona ulaşmak için çaresizce bağlarına karşı mücadele etti.

Ama Rey'in bağları sıkıca tutundu ve her geçen dakika umudu eridi. İçinden buzlar fışkırdı. Çok iyi, çok tatlıydı. Böyle şeyler asla uzun sürmezdi, onun hayatında değil.

Jonas'ın onun yanına gömülmüş olması küçük bir teselliydi.

"Beni serbest bırakın!" Hayatta kalan bir düzine Klaernar enkazın etrafında dolanıp Silla ve Jonas'ın kokusunu ararken Rey boğazı düğüm düğüm yanarak bağırdı. Kraliçelerine Eisa Volsik'in öldüğünü kanıtlamak için bir cesede ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu.

Klaernar başını ona doğru eğdi ama kısa süre sonra avlarına devam ettiler. Çok fazla zaman geçmişti, Rey bunu içten içe biliyordu ama ondan vazgeçemezdi, vazgeçmeyecekti. Yan dönerek dizlerini göğsüne çekti ve bağlı ellerini önüne getirdi. Bağlarını incelerken Rey içinden lanet okudu. Bu tür bir kelepçe ancak anahtarla ya da bir demirci tarafından açılabilirdi.

Yer gümbürdedi ve bakışları dağa doğru uçtu, başka bir  ı a hazırlanıyordu. Ama dağın yamacı hareketsizdi ve titreşimler aşağıdan, yakınlarda bir yerden geliyor gibiydi.

Kar yığını titreşti. Bir kar kümesi  ı  enkazından aşağıya sıçradı ve bir düzine küçük parçaya bölündü. Bakışlarını yığına diken Rey'in kalbi göğsünde gümbürdedi. Bu bir göz yanılgısı mıydı? Yoksa sert kar yığını gerçekten hareket mi etmişti?

Olay ger ekleştğinde Rey bunun bir h sn kuruntu olduğuna kendini daha yeni ikna etmişti. Dünya karanlıkta patladı. Klaernar kükredi.  ı  yolunun tepesinden cesetler uçtu ve Rey'in üzerine kar yağdı.

"Tanrıların kutsal külleri içinde bu da neydi?" diye mırıldandı Runn , do rulup otururken. Yüzü şişmişti, yakında etkileyici bir mor göze sahip olacaktı. Sorusu sessizlikle karşılandı; M r, K lf, Erik ve Hef yakınlarda baygın yatıyordu.

Silla. Rey umudunu yüksek sesle dile getirmek istemiyordu.

Küçük gruplarını izleyen Klaernar sava cısı kılıcını çekip kalkanına vurarak ince toz halindeki kar bulutuna baktı. Ama bir figür pusun içinden sıçradı, bukleleri arkasında çılgınca uçuşuyordu.

"Silla," diye soluk solu a kaldı, nefes alamıyordu. Tanrılar yukarıda ama bu bir mucize olmalıydı. Bir tane daha -kadının bir kediden daha fazla canı vardı. Içinde kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası savaşıyordu. Rey onu korkuttu u için ona kızgındı ama hayatta olduğu için de rahatlamıştı. Onun gerçek olduğunu kanıtlamak için dokunmasını arzuluyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Silla'ya, ayağa fırlayarak. "Yardım etmeme izin ver!"

Ama Silla onu duymazdan gelerek Klaernar'ın boynuna sert bir darbe indirip kafasını omuzlarından ayırırken yüzü kayıtsızdı. Bir sonraki saldırganın üzerine döndüğünde Rey'in kaşları birbirine çarptı. Elinde tuttuğu silah onun buz ateşinden kılıcı değildi. Bu kılıcın alevi yağ karasıydı.

Sadece bu da değil, hareketleri de doğaüstü -sürekli, pürüzsüz, inanılmaz derecede hızlı- ve Rey'in ona   rettiklerinden çok daha ileri düzeydeydi. İnanılmaz bir beceriyle dövüşüyordu; çılgına dönenlerden daha güçlü ve hızlıydı. Ve Silla ikinci bir adamın başını kurtarıırken Rey'in içine soğuk bir his yayıldı.

Bir şeyler yanlış gidiyordu.

   nc  ve dördüncü hırlayan Klaernar'a doğru koştı ve ikisini de aynı anda yakaladı. Rey dehşete kapılmış ve büyülenmiş bir halde izliyordu. Silla döndü

ve eğildi, siyah bıçak vücudunun bir uzantısı gibi dışarı fırladı. Sanki düşmanlarının hamlelerini onlardan önce biliyormuş gibi hareket ediyordu. Kan havaya yayıldı ve karı kırmızıya boyadı. Bir çift kafa kara çarptı, bedenler bir kalp atışı sonra yere yığıldı.

Ona döndü.

Rey keskin bir nefes aldı. Aynı hilal şeklindeki yara izi. Aynı kalkık burun ve soluk ten. Ama boynunun kıvrımı boyunca koyu mavi damarlar, güneşe uzanan birbirine dolanmış dallar gibi uzanıyordu. Ve gözlerinde ışık yoktu. Sadece siyahtı.

"Silla," diye mırıldandı, bir adım geri çekilerek. "Sen iyisin."

"Evet," dedi kadın, her yerden ve hiçbir yerden aynı anda. "Hiç olmadığım kadar iyiyim."

Adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Kadının sesi değil. Onun Silla'sı değil. "Kimsin sen?" diye sordu Silla'nın derisini giyen yaratığa. "Ona ne yaptın?" Rey bir adım daha geri çekildi, elleri lanetli bir şekilde hâlâ bağlıydı ama en azından önündeydi. Yanında tuttuğu siyah kılıcıyla yaklaştı. "Bana geri dön Günişığı."

"Eisa selamlarını yolladı," dedi ses. Silla ona doğru hamle yaptı ama tökezledi, Runný'nin eli bileğine dolanmıştı. Bir hırıltıyla döndü ve kılıcını kaldırarak Runný'nin boynuna doğru bir darbe indirdi. Rey ona doğru atılarak yere düşürdü. Bağlı ellerini boynuna doğru iterken kılıcı havada eriyip yok oldu. Karanlık bir yaratık gibi hırıliyordu, teni çok soğuk ve çok *başkaydı*.

Silla'nın dizi kalktı ve sertçe kasıklarına indi. Rey acı içinde böğürdü. Bir kolu kurtuldu, yumruğu burnuna çarptı, sonra da boynunu pençeledi. Omzuna saplanmış olması gereken hindrium tüyü serbest kalarak başının yanındaki karın üzerine düştü.

"Silla," diye homurdandı, acıyı üzerinden atmaya çalışıyordu. Rey vücudunu ona daha sert bastırdı ve serbest kalan kolunu dizinin altına hapsetti. Silla vahşi bir yaratık gibi tekmeleyerek ve hırlayarak Rey'in tutuşuna karşı koydu. Ama Rey cüssesinin avantajına sahipti, tüm ağırlığıyla kıza yükleniyordu.

"Onu alamayacaksın," diye tısladı Silla'nın kulağına. Rey onu vücuduyla kafese kapattı, boğazını amansızca kavradı. "Onu almak sana düşmez." Suçluluk ve öfke hâkimiyet için savaşıyordu ama kararlılığı galip geldi; Rey onun için savaştığı gibi o da Rey için savaşıyordu.

"Onu ele geçiren ne?" diye sordu Runný. "Onu nasıl durduracağız?"

"Bilmiyorum." Rey nefes nefese kalmıştı. Onu tutarken kasları protesto çığlıkları atıyor, kolu gevssemeye bařladıķça korku daha da artıyordu. Ona gerçekten zarar vermeden nasıl zapt edebilirdi?

Bakışları kızın başının yanındaki karda duran tüy kalemine takıldı. "Runn, bana şu tüy kalemlerden taze bir tane getir ve acele et!"

Silla'nın başı öne doğru atıldı ve Rey'inkine öyle bir kuvvetle çarptı ki dişleri birbirine çarptı. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı ama artık çok geçti. Silla kurtulmuştu ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. Rey bedenini ona doğru fırlattı ama Silla geriye doğru dans etti, ince havadan uzun bir siyah alev konisi oluştu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rey, geri çekilerek.

Rey'e doğru ilerlerken Silla'nın dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme belirdi. Ama ayakları aniden durdu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Elini boynuna götürdü ve skarpling kalemini çekerek kurtardı. Runn yavaşça Silla'nın arkasından ıktı.

"Hayır!" diye bağırdı Silla'nın bedenindeki yaratık, siyah alevden kılıcı tamamen kaybolmadan önce titreyerek.

Rey, daha büyük bir iyilik için karanlık işler yapmaya alışkın bir adamdı. Bu yüzden hiç tereddüt etmedi. Silla'yı yere düşürdü. Ellerini, günün erken saatlerinde öpücüklere boğduğu boğazının etrafında sıktı. Hareketleri zayıfladı, nefes almak için savaşırken siyah gözleri şişti. Dudaklarını kulağının yanına yerleştirerek fısıldadı, "zr dilerim, Günışığı. Beni affet." Gözleri geri yuvarlanmadan önce ellerini son bir kez ırttı ve Silla daha fazla hareket etmedi.

Rey onun yanına yığıldı, tuttuğu acı dolu hıçkırık sonunda serbest kaldı.

Seksen Altıncı Bölüm

SUNNAVÍK

Svalla'nın kızı, dedi Saga'nın zihnindeki ses, seni bekliyordum.

Gözlerini kırptırdı. Tuhaf şey sırtını kamburlaştırdı ve pençelerini lezzetli bir şekilde uzattı. Bu onun galdur'u muydu? Konuşan canlı bir şey mi?

Gücünü parıldayan kış kanadı kafesinden aldığı anda, kendini onun bir parçası gibi hissetmişti. Ama bu... bu kesinlikle farklıydı. Kesinlikle *başkaydı*. Keşke Eisa burada olsaydı; keşke sorabileceği biri olsaydı. Ama bunun yerine Saga kendisine tiksintiyle bakan insanlarla dolu bir odayla karşılaştı.

Birlikte, dedi o şey, onlara bunu ödeteceğiz. Bunu ister miydin, Saga?

Öfkesi daha parlak, daha sıcak, çok lezzetli bir şekilde yanıyordu. Uzun yıllar boyunca güçsüzdü. İtaat etmeye zorlanmıştı.

Beni içeri al, Saga, ve birlikte buna bir son verelim.

İçeri mi? diye düşündü, kafası karışmıştı. Saga içindeki yaratığın bir o yana bir bu yana volta attığını hissedebiliyordu.

Bunu onlara ödetebiliriz, dedi o şey. Saga'nın öfkesi ziyafet masalarına bakarken alevlendi. Bütün bir oda ihanet edenler ve aldatanlarla doluydu ve sanki yanlış bir şey yapmış gibi ona bakıyorlardı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Signe, ayağa kalkarak. Muhafızlar odanın köşelerinden hızla içeri dalarak Saga'nın kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldular.

Seni zindana atacaklar, dedi ses. Sonra da sütuna.

Tıpkı annenle baban gibi seni de rezil edecekler.

Saga'nın boğazının arkasında bir hıçkırık birikti. Annesini ve babasını düşündü. Ana'yı ve küçük kız kardeşini. Muhafızlar peşindeydi, Saga'nın kolları arkasından tutulmuş ve çekiştiriliyordu.

Beni içeri alın, onları durduracağım. Beni içeri al, ailenin ve Ana'nın intikamını alalım. Ve zavallı küçük Bryndís'in.

Zihninde bir çocuğun parçalanmış bedeni canlandı, içinde öfke ve tiksinti çalkalanıyordu.

Evet, diye düşündü Saga, sersemlemiş ve baştan çıkmış bir halde. Dilinin ucunda intikamın tadını aldı ama bu yeterli değildi.

"Signe!" diye gürledi Ivar. "Neler olduğunu açıkla."

"O Galdra," diye haykırdı Signe. "Şarabına bir ilaç koydum ve tepki verdi!"

"Anne!" diye haykırdı Yrsa. "Kesinlikle yanılıyorsun!"

Kral sanki kanıt arıyormuş gibi Saga'ya sertçe baktı. Yüzünden korku geçti ve hızla öfkeye dönüştü. "Çıkarın onu buradan!" diye bağırdı muhafızlara ve geri çekildi. Saga, Ivar'ın yanından sürüklenerek uzaklaştırıldı ama Yrsa masanın karşı tarafına geçerek muhafızlarla tartışmaya devam etti.

Katlettikleri tüm masumların intikamını alabiliriz, dedi o şey, damarlarını tıngırdatarak. *Canlarını yakacağız. Yaratık durakladı, sırtışı yavaşça yayılıyordu. En çok da kraliçenin canını yakabiliriz.*

Saga'nın içine çirkin bir his yayıldı. Signe'nin hikâyesini düşündü - kedi ve fareler. *Ben kediyim,* demişti Signe. *Meraklı küçük yaratıkları yerim.*

Saga ayaklarını yere vurarak muhafızları durdurdu. "Ben fare değilim," diye homurdandı Saga omzunun üzerinden. Bakışları kraliçenin genişlemiş mavi gözlerinden Ivar'ın soğuk, sert gözlerine sıçradı. "Av da değilim."

Muhafızlar onu öne doğru çekerken, *"Beni içeri al Saga,"* diye mırıldandı ses.

"Ben," diye hırladı Saga, "bir yırtıcıyım. Ve artık kafese kapatılmayacağım." *Yap,* dedi o şeye, kontrolü bırakarak.

Özünü çekti, son damlasına kadar boşalttı, sonra... bir şekilde değiştirdi. Bağlar koptu, yeniden düzenlendi, artık *kendisi* olmayan, tamamen *başka* bir şeye dönüştü. Göğüs kafesinin arkasında hafifçe alıştırma yapan bir havuz yerine, damarlarında çalkalanan öfkeli bir güç seliydi - evcilleştirilemeyen bir şeydi, çünkü kaosun kendisiydi. O sadece bu güç için bir araçtı -yıkımın vücut bulmuş haliydi.

Muhafızlar ellerinin rahat bir hareketiyle kenara çekildi ve Saga kral ve kraliçeye doğru yaklaşırken eldivenlerinin altında bir şey gördü. Eldivenlerini çekip çıkardı ve damarlardaki mürekkebin suda yayılması gibi yayılan koyu maviye baktı.

"Yakalayın onu!" diye kükredi Ivar, ama sesi garip bir şekilde uzaktan geliyordu. Ivar geri çekildi ama Yrsa, Saga'nın koyu mavi damarlarına diktiği gözleriyle öylece kalakaldı.

Saga'nın saçları havalandı, sarı dallar başının etrafında uçuşuyor, ona borçlu olduğu taç gibi kıvrılıyordu. Çaldıkları taç.

Senin, diye mırıldandı yaratık. Ödeyecekler.

İçinde bir dalga oluştu, bir gelgit dalgası kadar yüksek ve güçlü. Yüksekliği ve ivmesi arttıkça içine daha fazla güç çekerek yuvarlanmaya devam etti. Gerilim dayanılmazdı, enerji damarlarını tırmalıyordu. Saga'nın elleri kavrulmuş lav taşları gibi yanıyordu, kuru ve dayanılmaz derecede sıcaktı.

Ve sonra nefesini verdi. Canavar kükredi. Dalga tepeye çıktı. Isı ellerini yaktı. Ve oda karanlığa gömüldü.

Saf siyah alevle kaplandı.

Ateş büyük salonun en uzak ucuna kadar sıçradı, duvarları yaktı ve sarayın temelini sarstı.

Aynı hızla alevler söndü, pencerelerden ve koridordaki meşalelerden odaya ışık sızmaya başladı. Hava, şimşekli bir fırtınadan sonra olduğu gibi yanık kokuyordu. Tavandan yuvarlanan taşlar odayı pudralıyordu. Sessizdi ama sadece bir an için.

Sonra çığlıklar başladı.

İnsanlar odaya hücum etti; bir adam bir kadının cansız bedeninin başında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, alnından kan fişkırıyordu; kabarmış ve kırılmış bedenler koridorun her tarafına saçılmıştı.

İyi iş çıkardın, dedi esneyen ses.

Adamın onayından duyduğu memnuniyet içini kapladı. Başardı, onlara bunu ödetmişti.

Şimdi sen ve kız kardeşin uyandığınıza göre, eğleneceğiz... hayal edebileceğinizden çok daha fazla eğleneceğiz. Ama şimdi dinlenme zamanı. Canavar kıvrıldı ve başını pençelerinin üzerine koydu.

Yorgunluktan bitkin düşen Saga kendi başını ziyafet masasına koydu. Ve sonra uykuya dalarken daha fazla karanlık.

Seksen Yedinci Bölüm

KOPA

Silla karanlığı, boğucu karı ve ters giden bir pazarlığı hayal etti. Bir yaratığın omurgasını okşadığını, kulağına kötü şeyler fısıldadığını, kara alevden bir kılıç ve Rey'in ellerinin boynuna dolandığını hayal etti. Ve uyandığında, sadece daha fazla karanlıkla karşılaştı.

Ama gözlerini kırptırdığında, siyahlık kendini bir gölgelikten aşağıya doğru kıvrılan yumuşak, kıvrımlı ketenlere dönüştürdü. Silla kafası karışmış bir halde aşağı baktı. Bir yataktaydı, etrafına sarılmış battaniye şimdiye kadar hissettiği en yumuşak, en lüks kumaştan dokunmuştu.

Yana doğru yuvarlanan Silla'nın başı zonklamaya başladı. Odanın duvarları siyah taştan yontulmuştu, zemin cilalı siyah fayanslardan oluşan bir mozaikti. Her köşede altın mangallar yanıyor, duvarlardan ince dokunmuş halılar sarkıyordu ama bunların hiçbiri Silla için önemli değildi. Çünkü önünde Reynir Galtung'un sandalyeye yığılmış iri gövdesi duruyordu. Mavi bir tunik ve siyah bir pantolon giymiş, kılıflı bir hevrít dizlerinin üzerinde dengede duruyordu. Uyku halindeki yüzü daha yumuşak, neredeyse çocuksuydu. Uzun siyah kirpikleri kahverengi teninde geziniyor, dudakları hafifçe aralanıyordu. Ama boynunun garip açısını fark edince Silla kaşlarını çatı.

"Neden yatakta değilsin, seni mankafa?"

Başını kaldırdı ve birkaç kalp atışı boyunca şaşkın şaşkın ona baktı. Sonra Rey sandalyeden fırladı, kız gözünü kırpamadan hevrítini çekti. "Sen ne..." Silla kendini ayağa kaldırdı, sırtındaki tüyler boynunu kaldırdı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Rey'in gözleri çılgınca yüzünü ararken Silla'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "O orada mı?" diye sordu. "Onu... hissedebiliyor musun?"

Silla'nın kaşları, Rey'in sözlerini anlamaya çalışırken çatıldı. "Anlamıyorum."

Rey uzun bir nefes verdi. "Gözlerin," dedi, sesinde bir kuşku notası vardı. "Normaller." Yatağa yaklaştı ama bir adım geride durdu. "Yaralandın mı?" diye sordu kılıcını kınına sokarken.

Silla vücudunu gözden geçirdi ve sıra dışı bir şey bulamadı. "Sadece yorgunum," diye mırıldandı. "Ne oldu? Kılıcını neden çektin?"

"Hatırlamıyor musun?" Rey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Belki de en iyisi budur." Sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. "Hatırladığın son şey ne?"

Silla kafasındaki sis perdesini aralayarak tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yılanlar, sonra da Klaernar. Ve Jonas.

Bunun üzerine kaşlarını çatı. Ama sonra, bir dağ yamacının serbestçe kayarak üzerine çöktüğü anısı kendini öne doğru itti. Silla'nın eli ağzına gitti. Kapana kısılmıştı. Kaçış yoktu. Canlı canlı gömülmüştü. Ölmüş olmalıydı. *Ölmüş* olmalıydı.

"Çığ," dedi. "O çığdan nasıl kaçtım?" Ama o puslu kâbuslar her an daha da canlanıyordu. Karanlık Olan'la bir pazarlık. Bir kar patlaması. Bıçağının eti kesmesi, tekrar tekrar ve tekrar...

Boğazında safra yükseldi. "Gerçektir," diye soluk soluğa kaldı. "Myrkur. Annemin pazarlığı..."

"Demek Karanlık Olan'dı," diye mırıldandı Rey. "Bir şeyin bedenini ele geçirdiği çok açıktı. Sen... kendinde değildin."

Zihninin gözünde başka bir yüz belirdi. Karlar boyunca uzanan siyah örgüler, kadının solgun yüzünde genişleyen karanlık gözler. Silla'nın boş midesi ters döndü. "Runný," diye mırıldandı. "Aman Tanrım. O... ben..."

"Runný iyi. Sana bir skarpling tüyü batırdı. Görünüşe göre üzerlerindeki galdur giderici madde Myrkur'un büyüünde de işe yarıyor."

"Büyümün kalbine erişmesi gerekiyordu," dedi Silla uyuşmuş bir halde. Bunu kendisi için alamazdı, ben ona vermek zorundaydım." Gözlerini kapattı. Sakinleştirici bir nefes aldı. "Sence hâlâ orada mı? Onu hissetmiyorum."

Rey parlak siyah zeminde volta atmaya başladı ama onun sorusuna cevap vermedi. "Seni atımın üzerinde Kopa'ya taşıdım. Kont Hakon bizim için her şeyi ayarladı -sütun infazı ve duvarlardaki nöbetçi değişimi- Kopa'dan fark edilmeden geçip Ashfall'un kapılarına ulaşmamız için yeterliydi."

"Ashfall," diye tekrarladı Silla uyuşmuş bir halde. Ateş dağının içine oyulmuş kale. Ama sonra zihni birkaç adım geriye gitti. "Kopa'ya kadar bütün yol boyunca uyudum mu? Ama bu..." Günleri saymaya çalıştı ama vazgeçti.

"Yedi gün," dedi Rey. "Aceleyle hareket ettik."

Silla'nın aklı karıştı. Yedi gün. Bu nasıl olabilirdi? "Ah, tanrılar! Saga! Biz-" Silla yataktan fırlamak üzere yorganı bir kenara fırlattı ama omzuna konan sert bir el onu sakinleştirdi. Rey onun önünde diz çöktü, elini eline aldı ve usulca okşadı. Gözleri onunkilerle buluştu ve Silla'nın kalbi şiddetle çarptı. "Ne oldu?" diye sordu, içinde korku ve endişe birbirine karışmıştı.

"Sunnavik'ten haber aldık," dedi Rey yavaşça. "Bir patlama olmuş."

Boştaki eli dalgınca ağzına gitti. "Yaralandı mı? O-" Silla düşüncesini tamamlayamadı.

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Uppreisna'nın kalede bize bilgi veren casusları var. Prens Yrsa'nın ölümleri arasında olduğu doğrulandı, kraliçe ve kral da kurtulabilir yaralar aldı. Ama Saga henüz bulunamadı."

Silla yavaşça nefes verdi. Ama sonra sözleri onu yakaladı. "Bulunamadı. Ama bu ne *anlama geliyor?*"

Rey onun elini okşadı ve ona baktı. "Daha yeni uyandın. Yiyecek göndermemi ister misin? Belki biraz ekmek?"

Silla'nın kaşları düştü. "Söyle bana Galtung."

Çenesi büküldü ama devam etti. "O kayıp. Askaborg Kalesi'nde onun izine rastlanmadı. Ivar" -kaşlarını çattı- "Saga'yı kendisine suikast düzenlemek için Zagadkialılarla işbirliği yapmakla suçluyor."

Silla'nın dudakları kuşkulu bir nefesle aralandı. "Sence bu doğru mu?" Saga. Güzel, becerikli kız kardeşi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rey. "Söylendiğine göre kalenin altını üstüne getirmişler, hem tazılarla hem de adamlarla. Ondan hiçbir iz yok. Casuslarımız Saga'nın Prens Bjorn'la olan nişanının yakın zamanda bir patavatsızlığı yüzünden bozulduğunu bildirdi. Patlama olduğunda Magnus'la nişan şölenindeymiş."

Silla yatağa uzandı, düşünceleri dönüp duruyordu. "Kaçtı mı?" diye sordu merakla. "En son zihinden zihine konuştuğumuzda, ona Uyum Ayini boyunca rehberlik ettim. Katalizörden kurtulmuştu..." Sesi kesildi. "Ivar'a suikast düzenlemeyi planlasaydı bana söylerdi. Ve elbette, onu kaçırان Uppreisna olsaydı, casuslarınız bunu bilirdi." Ama bu durumda Saga nerede kalıyordu? Silla'nın kalbi korku ve temkinli bir umutla çarpıyordu.

"Onunla zihinden zihine iletişime geçmeli ve güvenliğini teyit etmeliyim." Gözlerini kapatarak zihninin derin kıvrımlarını, Saga'yla iki kez konuştuğu yeri aradı. Ama içini araştırdıkça, Silla büyüsünün kalbini hissedemediğini fark etti.

Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, içinden panik geçti.

"Hissedemiyorum." Rey bir elini saçlarının arasında gezdirdi, bakışları giderek uzaklaşıyordu.

"Reynir?"

Dilini dişlerinin arasında gezdirerek ona kaşlarını çattı. "Kendi güvenliğin için sana o tüylerden veriyoruz."

Kızın içinde öfke birikti. "Ne yaptınız?"

"Bazıları seni hindrium kelepçeleriyle yatağa bağlamayı önerdi. Ben bunun daha hafif bir çözüm olduğunu düşündüm."

Silla'nın ağzı açık kaldı ve kapadı. Kafası kesilmiş Klaernar'ın görüntüleri zihnini doldurdu ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Bunu yapman çok akıllıcaydı. Ama şimdi... Galdur'uma erişemeyecek miyim?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya Saga? Onunla bağlantı kurmaya çalışmalıyım."

"Günüşığı, bu çok tehlikeli," dedi Rey huzursuzca. "Eğer yaptıklarımı görseydin... ama eminim bazılarını hatırlıyorsundur?" Derin bir nefes aldı. Kızın bakışlarını sabit tuttu. "Bu sadece bir süreliğine, seni bu anlamadan nasıl kurtaracağımızı anlayana kadar."

"Peki ya Saga?" Gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları süzüldü. Saga'yı kurtarmak için haftalarca eğitim görmüşlerdi. Ve şimdi Kopa'dayken, Reis Hakon'un kulağıyla Saga'nın nerede olduğu bilinmiyordu. Bu çıldırtıcıydı... çileden çıkarıcıydı.

Rey'in eli çenesi boyunca kaydı, başparmağı yanağındaki bir damla gözyaşını silip süpürdü. "Şimdilik beklemekten başka bir şey yapamayız. Sunnavik'ten gelecek haberleri bekleyeceğiz."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ya ona bir zarar geldiyse?"

Adam ona baktı, gözlerindeki kararlılık ona güç veriyordu. "Sanırım casuslarımız şimdiye kadar öğrenmişlerdir. Ama eğer zarar gördüğü ortaya çıkarsa,

Bunu onlara kanla ödeteceğiz."

Bir süre ona baktı, sonra onu yatağa doğru çekti ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Söz mü?" diye fısıldadı, geri çekilerek.

"Bir yemin edeceğim-"

Ve böylece gerginlik sona erdi, Silla'dan kahkahalar yükseldi. "Sen ve yeminlerin."

Rey'in yüzünü bir kez daha inceledi, parmak uçları iyileşmekte olan siyah gözünde, kaşının üstündeki kesikte ve boynundaki çürükte gezindi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, saç ve sakalı bir süredir kesilmemişti. Belli ki adam kendine bakmıyordu.

"Neden yatakta değilsin?" diye sordu.

Rey'in kara kaşları aşağı eğildi ve *baltalı gözlerinin* uysal bir versiyonunu gönderdi ona doğru.

Silla'nın omurgasından aşağı ılık bir ürperti aktı. "Buraya gel, seni inatçı adam," diye emretti Silla. "Aramızdaki ilişki böyle mi olacak? Güç kullanayım mı, yoksa kendin mi geleceksin?"

Adamın dudaklarının kenarları temkinli bir şekilde yukarı doğru çekildi ve Silla'nın yüreğini hoplattı. O yana kayarken, adam yatağa tırmandı, iri vücudu kuş tüyü şilteyi eğdi. Silla yerini buldu, kolunun kıvrımına sokuldu ve bir elini onun sıcak göğsüne kaydırdı.

"Senin için endişelendim," diye itiraf etti Rey. "Uyandığında... *sen* olup olmayacağını bilmiyordum."

"Ben *benim*," dedi Silla, bir kez daha içini yoklayarak. "Onu hissedemiyorum. Ne de kendi galdurumu." Kaşlarını çattı. Sanki bedeninden kopmuş önemli bir parçası gibiydi. Ama onun yerine Rey'e, tünığının yünleri arasından kalbinin düzenli atışına odaklandı. Yavaşça, sanki o ana kadar gergin durmuşlar gibi kaslarının gevşediğini hissetti.

Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama bu bir bataklıkta ilerlemek gibiydi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, cevabı bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Rey'in gözleri kapandı. "Bekleyeceğiz," dedi. "Er ya da geç, Saga'nın nerede olduğu doğrulanacak. Bu arada sen dinlen. Svangormr Geçidi'nden sonra toparlan. Myrkur ve pazarlıkları hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmalıyız. Eğer Kral Hrolf gerçekten de o imgelemde anlattığın gibi bir şey yaptıysa, *birileri* bir şeyler biliyor demektir."

Silla dudağını çiğnedi, düşüncelere dalmıştı. "Peki ya Bloodaxe Tayfası?"

Uzun bir nefes verdi. "Istré'de henüz başarıya ulaşamadılar. Korkarım bu iş düşündüğümüzden daha karmaşık olabilir." Rey boğazını temizledi. "Kont Hakon sizinle görüşmek istiyor. Konuşmak istediği şeyler var."

Silla'nın bakışları onunkilerle buluştu ve endişelerini ifade etti. Başparmağı çenesinde gezinerek sıkıntısının bir kısmını yumuşattı. "Sonra," dedi yumuşak bir sesle. "Bunların hepsi yarına kadar bekleyebilir."

Rey onun sırtına yerleşti ve Silla daha da yakınına sokuldu. Çok geçmeden düşüncelere daldı. Istré'deki sorunlar. Kont Hakon'la bir toplantı. Ivar'a yönelik bir suikast girişimi ve Saga'nın şu anda kayıp olması. Vücudunda yaşayan bu lanet olası pazarlıktan bahsetmiyorum bile.

"Rey?" Silla usulca sordu.

"Mmm?"

"Her şey değişmek üzere, değil mi?"

Uzun bir nefes aldı. "Evet," dedi bitkin bir şekilde.

Ama eli, kadının göğsünün üzerinde durduğu yere kaydı, parmakları birbirine dolandı. Adam sıcak ve sağlamdı. Bu çökmekte olan dünyada onun kayasıydı.

"Birlikte," diye fısıldadı Silla.

"Birlikte," diye yanıtladı.

Bölüm Seksen Sekiz

BİLİNMIYOR

Koku Saga'ya ilk olarak yün, taze kereste ve okyanusun tuzu olarak geri döndü. Ardından sıcaklık, battaniyenin yumuşak çizdiği, yanağına değen kürkün yumuşaklığı geldi. Ve son olarak da su sesi, odun iniltisi, yukarıda bir yerlerden gelen boğuk sesler.

Gözleri çırpınarak açılan Saga'nın bakışları tepesindeki ahşap panellere takıldı. Kalp atışları hızlandı. Gölgeğinin o tanıdık kızıllığı neredeydi? Islak taş ve odun dumanı kokusu? Yavaşça içine sindi.

Askaborg'da değil. Uyarı zilleri çaldı. Tehlike. Güvenli değil. Saga dik oturarak şakaklarındaki şiddetli zonklamaya karşı irkildi.

"Uyandın," diye seslendi derin bir erkek sesi odanın öbür ucundan.

Omurgası duvara çarpana kadar koordinasyonsuz bir telaşla geri çekildi. Başı dönerken, kafatasına bıçaklar saplanmış gibi hissetti. Anılar bir anda çarpıştı: ziyafet; uyuşturulmuş şarap; Eisa ve dalgalı ılık kafesi.

Patlama.

Alçak, hayvansı bir ses içinden kopup geldi. Saga'nın göğsü yaklaşan bir krizin kıpırtılarıyla gerildi.

"Winterwing," dedi ses, bir figür yaklaşıyordu.

"Kass," diye fısıldadı, göğsü daha da daralırken nefesleri sıkıştı. *Güvenli değil,* diye mırıldandı zihni. *Çıkışlar nerede? Kaçmalıyım...*

"Nefes al, Saga," dedi Rurik, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Sana dokunabilir miyim?"

Başını salladı, nefes almak için savaşıırken bakışları nihayet o yeşil gözlere odaklandı; günlerdir aradığı gözlere. Ama orada değillerdi. *O* orada değildi...

Ama o artık buradaydı.

İri eli omzunun üzerinden kayarken ve parmakları sırtına dokunurken, Saga'nın zihninden sonsuz bir döngüde üç kelime geçti. "Beni terk etmedi," diye soluk soluğa kaldı. "Beni terk etmedi."

Adamın dokunuşları durdu, sonra yeniden başladı. "Elbette seni terk etmedim." Rurik Zagadkian dilinde bir şeyler mırıldandı. "Düşünüyordun ki..."

Saga'nın içinde tuttuğu panik serbest kaldı ve Saga'nın içine doldu. Boğulurcasına aldığı her nefeste boğazı yanıyor, oda baş döndürücü bir telaşla dönüyordu. Sıcak ve sağlam bir bedene sarılmıştı. "Nefes al, Saga," diye fısıldadı saçlarına, kalp atışlarının cezalandırıcı vuruşlarından zar zor seçilebiliyordu. "Güvendesin. Artık güvendesin."

Güvende değil, diye karşı çıktı zihni, bedeni kaçmaya hazırdı. *Tehlike. Kaçış. Çıkışlar.* Zaman bulanıklaştı ama onun sıcaklığı sabitti. Parmaklarının dokunuşu ve saçma sapan Zagadkian'ı birbirine karışarak yeni bir *his* yarattı - güvende.

O güvendeydi.

Çünkü onun için geri gelmişti.

Onu terk etmemişti.

Yavaş yavaş nefesleri hafifledi ve nabızı yumuşadı. Sonunda Saga doğruldu ve Rurik'e baktı. Sersemlemiş bir halde parmak uçları Rurik'in yanağına dokundu. "Sen gerçeksin." Sesi kısık ve inceydi. "Herkes gider. Ama sen gitmedin."

Gözlerinde karanlık toplanmıştı, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyordu. Rurik onu kendine doğru çekti. "Artık bu konuda endişelenmeyeceksin Kışkanat." Parmak uçları kızın kalçasına sıkıca battı ama yavaşça nefes vererek onu tutuşunu hafifletti. "Artık benim korumam altındasın."

Kendini onun kokusunu içine çekmeye bıraktı-ardıç ve adaçayı, taze ve bitkisel. Gerçektir. Bu gerçektir. Güvendeydi. Ama bu boşluk, bilinmeyenlerle dolu bu yeni yer Saga'yı savunmasız hissettirdi. "Bana odayı anlat," diye fısıldadı gözlerini kapatarak.

Rurik'in kalp atışları kulağının dibinde garip bir şekilde düzensiz görünüyordu ve Saga bir an için bir sorun olup olmadığını merak etti. Ama konuştuğunda, onun

sesi sakindi. "Gemideki en güzel oda. Tek yatak, tek kapı, hiçbir şey görmeyen güzel manzaralı bir pencere."

"Peki ya insanlar? Beni görecekler mi?"

"Kimse seni görmeye gelmeyecek Winterwing, sadece ben geleceğim. Ama güvertede Druzhina ve mürettebatla birlikte Rovgolod var. Ne yazık ki henüz denize atlamadı."

Yavaşça gözlerini açtı ve çevresini inceledi. Söylediği gibi, tek kişilik bir yatak, küçük bir sehpa ve duvara sıkıştırılmış bir sandalyeden oluşan küçük bir yerdi. Mizah yapamayacak kadar yorgundu. Dürüstlükten başka her şey için çok yorgundu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Beni asla bir yük gibi hissettirmedeğin için."

Rurik ofladı, ona sarılmış olan kolu sıkılaştı. "Bu nefret ettiğim bir kelime, Saga. *Yük*. Bir daha senden bu kelimeyi duymak istemiyorum."

Rurik'in kasları gerilip altında gevşerken, Saga geri çekilip onun yüzünü inceledi. Gözlerinin altındaki lekeler ve solgun teni, Kassandr Rurik'in daha az toparlanmış bir versiyonundan bahsediyordu. Tıpkı Yrsa'nın doğum günü ziyafetinin olduğu gece olduğu gibi, Rurik'in gözleri çok parlak, tavrı ise garip bir şekilde huzursuz görünüyordu.

"İyi misin?" diye sorarken buldu kendini. Parmakları sakalının kaba başlangıçları boyunca kaydı ama onları geri çekti. Yakında o Midfjord'da, Rurik de Zagadka'da olacaktı ve bahçe öpüşmeleri sadece bir anı olarak kalacaktı.

Rurik boynunu bükte. "Çok geçmeden Zagadka'nın topraklarında olacağım ve her şey yoluna girecek."

Bu, aslında şu anda iyi olmadığı anlamına mı geliyordu? Saga'nın dilinde sorular toplandı ama onları yuttu. Bunun yerine sordu: "Sunnavik'te ne oldu? Ben nasıl buradayım?"

Rurik bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve saçlarını dağınık bıraktı. "Rov ayrılmamız için bizi zorladı ama ben" -durakladı- "onu tekneyi saklayıp geri dönmeye *ikna ettim*. Sana mesaj iletemedim Saga. Birçok tuzak kuruyorlardı. Biz de ziyafet gecesi için kendi tuzaklarımızı kurduk. Ama patlama planların değişmesini gerektirdi." Rurik, Saga'nın içini ürperten bir yoğunlukla ona baktı. "Ne oldu Kışkanat?"

Saga yutkundu, nabızı hızlandı. Güvendeydi. Bu bilinmeyen alanda, *onun* yanında güvendeydi. Derin bir nefes aldı, sonra ona Yrsa'nın doğum günü kutlamasından bu yana olan her şeyi anlattı - kırık

Bjorn'la nişanlanması, balkondan neredeyse nasıl atladığı, Mind-Eisa ve ziyafetteki patlama.

O konuşurken, Rurik'in avuç içi omurgasında bir aşağı bir yukarı kaydı, Magnus'la nişanlanmasından ve Saga'nın neredeyse atlayışından bahsederken bir spazm onu itti.

Saga kararsızca o *şeyi* aramak için içini yokladı ama hiçbir iz bulamadı. En karanlık, en iğrenç arzularının nasıl olup da yüzeye çıktığını sorguladı; tahribat ve yıkım yaratmak için. Öldürmek ve intikam almak için. Eğer bu onun galduruysa, Saga bununla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Patlama kaleyi sarstıktan sonra Rov'la birlikte salona koştum," dedi Rurik ve Saga'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Ayağa kalktı ve dar zemin şeridinde volta atmaya başladı. "Çok sayıda ceset bulduk. Yıkılan sütunlar. Çatı kırılmış ve düşüyor."

Saga titrek bir elini ağzına götürdü. Bunu yapmıştı. İnsanları öldürmüştü, kanlarına susamıştı...

"Seni yüksek masadan aldık. Ivar yanında kanlar içinde yatıyordu. Printsessa Yrsa..." Yanağındaki bir kas esnedi.

Asit Saga'nın midesini yaktı. "O..."

"Yaşayamazdı."

Bu sözler göğüs kafesini kesen bıçaklar gibiydi. Saga mide bulantısıyla savaşıyor nefes nefese kaldı. Yrsa. Yrsa'yı öldürmüştü. Karşısında durup af dileyen, muhafızlardan onu serbest bırakmalarını isteyen Yrsa'yı. *Aman Tanrım, aman Tanrım*, ne yapmıştı?

"Diğerlerini görmedik-Signe. Bjorn," diye devam etti Rurik. "Görmek imkânsızdı. Seni aldık ve hemen oradan ayrıldık."

"Bunun olmasını istemedim." *Yalan!* diye bağırdı zihni. Onların ölmesini istemişti. Bunun olmasını istemişti. "Kontrol bende değildi..."

"Anlıyorum," dedi Rurik, kızın elini avucunun içine alıp başparmağını kızın yara izlerinin üzerinde gezdirerek. Onu daha sıkı kavradı. "Bildiğinden daha fazla."

Saga onun sözlerini sindirmeye çalışarak dudağını ısırdı ama odaklanabildiği tek şey onun dokunuşuydu. Tutuşunu gevşetip elini ters çevirdiğinde, ne yanmış bir et ne de kendisinden fışkıran alevlerden bir iz bulamayınca şaşırdı. Rurik bir elini sıkıca yumruk yapıp parmaklarını açtığı anda, Saga dişlerinin arasından tısladı.

"Şişmiş. Senin için kompres yaptıracağım."

Rurik kızın elini dudaklarına götürdü ve üzerindeki çılgılık atan ayı damgasını okşadı. Bakışları onunkilere takıldı ve kendini bakmaya bıraktı.

"Ya bu

tekrar olur mu?"

"O zaman kontrolünü kaybetmeden önce sana yardım edeceğim. Ve eğer olmazsa, bunlar bende var." Eli cebinden kayarak küçük, tıpalı bir şişeyi ortaya çıkardı. "Tohumlar," dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Saga onu izledi. Rurik içinde gizlenen tehlike konusunda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Ve onu Midfjord'da bırakıp Zagadka'ya yelken açtığına ne olacaktı? Ya tekrar olursa? "Midfjord'a varmamıza kaç gece var?" diye sordu kararsızca.

Rurik cevap veremeden kapı çalındı ve Saga'nın eli Rurik'in koluna dolandı. "Sadece akşam yemeği," diye mırıldandı Rurik. Saga utanarak elini gevşetti.

Ama yemekten bahsetmek bile midesinin guruldamasına neden olurken, Rurik'in dudakları cevap olarak yukarı doğru eğildi. "Ben getiririm." Saga'yı nazikçe bir kenara bırakarak odanın diğer tarafına geçti ve kapının ardındaki kişiyle alçak sesle mırıldanırken Saga'yı gözlerden sakladı. Rurik elinde bir tepsiyle döndüğünde gözleri parlıyor gibiydi.

"Ye, Kış Kanadı," dedi Rurik, tepsiyi masaya bırakarak. Saga hevesle yatağın kenarına ilişti, çorba ve gözleme dolu kâseyi inceledi. Rurik odanın sınırlarında volta atmaya başladı. "Gücünü topladığında, eğer kendini cesur hissediyorsan, sana geminin gövdesinde göstereceğim bir şey var."

Saga başını kaldırıp baktı. Gözlerinde bir şey vardı -şaşkınlık, heves ve o garip huzursuzluk. "Nedir o?"

"Bu... senin için bir sürpriz." Rurik boynunu büktü ve kızın kaşlarını çatarak cevap vermesine kıkırdadı. "Şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun. Güzel. Ateşini özlemişim."

Sessizce yemek yiyen Saga odanın her köşesini inceledi. Şimdiden bu mekâna alışmaya başlamıştı, başlangıçtaki paniği belli belirsiz bir tedirginliğe dönüşmüştü. Gövdeye çıkmayı düşündü. Askaborg'da, kalenin duvarları içinde hareket ederek rahat bir yer edinmişti. Kendini bu odaya kapatırsa, eski alışkanlıklarına geri döneceğinden endişeleniyordu. Belki de yanında Rurik varken, gövdeye doğru bir yolculuk yapmak mümkün olabilirdi.

"Dışarıya adım atmayacak mıyız?" diye sordu kaşığı boş kâseye bırakırken. Saga'nın kafası daha berraktı, uzuvlarına enerji pırıltıları geri dönüyordu.

Geniş bir gülümsemeyle adımlarına ara verdi. "Açık hava yok. Koridorda kısa bir yürüyüş, sonra da merdivene tırmanış."

Saga onu sessizce izledi, merak onu içten içe kemiriyordu. Geminin gövdesinde ona gösterilecek ne olabilirdi ki? "Pekâlâ," dedi ve ayağa kalktı. Geminin yalpalaması sarsıcıydı ama Rurik tökezlemesine fırsat vermeden sert bir elle onu sabitledi.

"Geri dönmek istiyorsan bana söyleyeceksin," dedi onu kapıya doğru çekerek. "Ve seni hemen geri getireceğim."

Başını salladı, nabızı öfkeyle atıyordu. Ama adam çok sağlamdı, onun durumu hakkında çok anlayışlıydı ve Saga kendine güvende olduğunu tekrar tekrar hatırlattı.

Odasının ötesindeki koridor karanlık ve dardı, gemi bir o yana bir bu yana sallanırken yönünü şaşıırıyordu. Rurik'in elini kavrayan Saga, ayaklarını birbirini ardına ilerlemeye zorladı. Koridorun sonuna ulaşan Rurik diz çöktü ve döşeme tahtalarındaki bir kapağı demir menteşeler üzerinde çevirdi.

Gözleri onunkilerle buluştu, sıkıntıyla dans ediyordu. "Gel. Buna değer. Söz veriyorum."

Saga'nın kaşları çatıldı ama karanlık onu çoktan geminin derinliklerinde yutmuştu ve Saga aceleyle onu takip etti. Ayakları sert zemine bastığı anda Saga'nın tüyleri diken diken oldu. Rurik'in kolu kadının sırtına dolandı ve kadın Rurik'in içinden geçen titremelere gözlerini kırıştırdı.

"Emin misin?"

"Ben iyiyim," diyerek onu bir kapı aralığına doğru çekti. "Bu taraftan."

Saga'nın ayakları olduğu yerde dondu, gördükleri karşısında görüşü ikiye katlandı.

"Ne-"

Odanın ortasında, kolları iki yana açılmış, ayakları bağlanmış bir adam bir kirişe asılmıştı. Saçları dağınık bir kahverengiydi, sakalını ikiz Urkan örgüleri süslüyordu ve göğsünde büyük bir ayı dövmesi uzanıyordu.

"Magnus?" Saga duvara destekleyici bir el koydu.

Başını kaldırdı, soğuk, ölü gözleri onunkilerle buluştu. "Kunta," diye haykırdı Magnus. "Hain."

Rurik iki hızlı adımla Magnus'un yanına geldi ve yüzüne vurdu. "Magnus, Magnus. Bu dersi daha önce öğrenmedik mi? Terbiyeli olmalısın. Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz."

Magnus yere kan tükürdü. "O bir leydi değil. O iğrenç bir evcil hayvan. İşe yaramaz bir süs eşyası." Gözleri Saga'nın etinde gezinen binlerce bıçak gibiydi. "İdam edilmeliydi."

"Kulakların kırıldı, değil mi Magnus?" Rurik ona tekrar ve daha sert bir şekilde vurunca Kalp Yiyen'in başı yana kaydı.

Saga irkilerek geri çekildi ve yavaşça nefes aldı.

Rurik Magnus'un sakalını tuttu ve yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar çekiştirdi. "Sen ve Leydi Saga artık nişanlı değilsiniz. Anladın mı?" Magnus ona ters ters baktı ama cevap vermek için hiçbir harekette bulunmadı. "Rov'u getireyim mi Magnus? Bıçak konusunda harikadır. Çıgıllıklarını en yüksek seviyeye çıkarmak için nereyi keseceğini bilir."

Yaşlı adam Rurik'e bakarken gözleri kısıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bana anladığını söyle, ona bir daha asla dokunmayacaksın."

Magnus sadece homurdandı ama bu Rurik için yeterli bir onay gibi görünüyordu. Saga'ya döndüğünde gülümsemesi genişledi ama çok keskindi, çok şiddetliydi. "Sürprizimi beğendin mi?"

"Ne-" diye kekeleydi. "Ben-sen-sen delisin! Magnus'u çalmak için patlamanın ortasında mı durdun?"

Rurik'in kaşları kalktı, yeşil gözleri daha da parladı. "Ah, sevgili Kışkanat. Magnus ondan çok önce çalındı. Nasıl derler... *öncelikliydi*."

İnançsızlık onu sardı. "Bunu istemiyorum-"

Ona doğru adım atan Rurik'in yüzünde bir gölge belirdi. "Ellerine bak Saga," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. "Ne kadar acı çektiğini hatırla. Burada onun yaptıklarını geri ödeyebilirsin. Ve bunu hiç kimse bilmeyecek." Bir hançer çekerek kabzasını Saga'nın alması için tuttu.

Saga hançere baktı, bu fikri düşünürken gözleri kamaştı. Ama sonra Askaborg'un büyük salonunda ona fısıldayan ses aklından geçti.

Bunu onlara ödetebiliriz.

"Ben canavar değilim!" diye haykırdı. "Ben öyle değilim." *Öylesin*, diye bir düşünce geldi aklına. Signe'nin ölmesini istemişti. Onun acısını arzulamıştı. Ve Yrsa'nın kanı şimdi onun ellerindeydi. Ama Saga bu düşüncelerden sıyrılıp Rurik'e odaklandı.

"Hepimizin içinde bir canavar var, Saga," dedi karanlık bir sesle. "Bunu kullanmak sağlıklıdır." Saga anlamaya çalışarak Rurik'e gözlerini kırptırdı.

Magnus kıkırdadı. "Bir skald masalının ete kemiğe bürünmüş hali," diye mırıldandı. "Zagadka Canavarı ve küçük evcil prenses-"

Rurik Magnus'un üzerine atılarak yumruğunu adamın çenesine indirdi. Ama Saga'nın aklından kelimeleri çıkarmak için artık çok geçti.

"Canavar," diye tekrarladı Rurik'in geniş sırtına bakarak. Zagadka Canavarı -yüce prensin varisi. "Fena halde yanılıyorsun, Magnus." Ama

Kendi sesindeki kuşkuyu duydu, ürpertinin omurgasından aşağı yuvarlandığını hissetti. "Ona sor," diye meydan okudu Magnus.

Rurik yavaşça döndü, çenesindeki kaslar gerilmişti.

"Doğru mu?" diye sordu, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. Kulaklarında hafif bir uğultu başladı.

Rurik yutkundu. "Sana söylemeyi planlıyordum-" "Varis sen misin?"

Bu olamazdı. Yine de mantıklı geliyordu - Druzhina'nın neden hep ona boyun eğdiği; istediğini elde etmeye nasıl alıştığı. Saga'nın Zagadka Canavarı hakkındaki düşüncelerini duymaya bu kadar hevesli olması.

Yüce prens varisinin gelmesini yasakladı. Rurik ona *diplomasi için iyi bir adam olmadığını* söylemişti. Şimdi Saga duvara yaslanmış, anlamaya çalışırken oda önünde eğilip bükülüyordu.

Magnus'un kahkahası kafatasını delip geçti. "Hepsi bu kadar değil, Pet. Yakınından bile geçmiyor."

Rurik Magnus'a doğru döndü, öfkesi havayı karıştırıyordu. "Ona öyle demeyeceksin."

"Ona ne demeliyim? Hóra mı? Hain mi?"

Rurik Magnus'a tekrar vurdu ama Kalp Yiyen sadece güldü. "Ona bu ismi nasıl hak ettiğini sor, Pet. Nasıl Zagadka Canavarı olduğunu-"

"Duracaksın!" diye böğürdü Rurik, öfkesi havayı sarsarak Saga'nın tüyleri diken diken oldu. Bir başka cezalandırıcı darbe Magnus'un çenesini kırdı.

Kan ve bir diş tüküren Magnus ısrar etti. "O bir *canavar*, Pet. Kâbuslara konu olan bir şey. Dönüştüğünde de öfkesi efsanelere konu oluyor. Canavar olan kendisiyken seni nasıl güvende tutabilir-"

Oda dalgalanıyor gibiydi, Saga'nın dizlerinin bağı çözülde. *Tehlike. Güvenli değil.* Ona güvenmişti. Onun yanında kendini güvende hissetmişti. Midesi burkuldu, panik kıpırdanmaya başladı. Bu adamı tanımıyordu bile.

"Yeter!" diye kükredi Rurik, tekrar yumruklayarak.

Saga kendini kucakladı, şiddetten uzağa baktı. *Güvenli değil, güvenli değil, güvenli değil.* Saga'nın paniği kurtulmak için pençeliyordu ama dağılamazdı. Burada olmazdı. Şimdi değil. Etrafındaki hava titriyordu ve göğsü gittikçe daralıyordu...

Hava yoğunlaştı, sonra gevşedi, enerji odanın içinde dalgalandı. Saga gözlerini kırıştırarak fenerin ışığına baktı, vücuduna yayılan karıncalanmaya

çıplak teni. Kamburlaşan Rurik'in omuzları ağır, titreşen nefeslerle yükseldi.

Magnus ıslak ve kötü niyetli bir şekilde güldü. "Çok uzun zaman oldu, değil mi Rurik? Kendini tutuyordun." Bakışları Saga'nın üzerine düştü. "Sana gerçekten neden Íseldur'da olduğunu söyledi mi? Bir anlaşma için değil, hayır. Akkrabası arıyordu. Bilmediğimi mi sandın, Rurik? Adamın çoktan öldü, Svaldrin'de bir toplu mezara gömüldü-"

Rurik gırtlaktan hayvani bir ses çıkardı. Saga ona doğru bir adım attı ama tökezleyerek duvara yaslandı. Rurik'in çıplak ön kolları boyunca mürekkep siyahı çizgiler aşağıya doğru kayarak, dövmele pençelerin parmak eklemleri boyunca uzandığı ellerinin arkasından geçti. Saga dövmele hareket ettikçe ağzı açık kaldı; sanki derisinin altında bir şey serbest kalmak için can atıyordu.

Dövmele pençelerin sivriltilmiş uçları önce gerildi, sonra da parmak eklemlerinden fırladı.

"Gördün mü!" diye haykırdı Magnus. "Kontrolde yoksun, Pet. Sadece sataşmalar onun gerçek doğasını zorladı. Ve şimdi onun merhametine kaldık."

Rurik'in omuzları genişledi, kürkü patlarken kumaşı yırtıldı. Alçak bir hırıltı havayı sarsarak Saga'dan yumuşak bir çığlık kopardı. Rurik ona doğru döndü ve Saga'nın nefesi kesildi. Hırıltılı ağzından sivri dişler parlıyordu; vücudu doğal olmayan açılarla bir karışımıydı. Omurgası boyunca uzanan keskin çıkıntılar dışında tüylü, gri bir kürkle kaplıydı. Kalın kaslı arka ayakları, ilerlerken denge sağlamak için kullandığı uzun, köşeli ön ayaklarıyla tezat oluştuyordu.

Saga'nın boğazından çığlığı koparan, ileri geri sallanan dikenli kuyruğu oldu. Olamaz. Ama o gözler, o ışıldayan yeşil gözler -Kassandr Rurik'e ait olduğu açıktı. Panik göğsünü sardı, sıktı, daralttı, sıktı, sıktı.

"Bir de *benden* korktuğunu sanırdın, Pet!" diye tükürdü Magnus. "Artık kendin için yaptığın yatakta yatabilirsin."

Yaratık döndü. Magnus'a doğru hamle yaptı. Kalp Yiyen'in kahkahaları hızla çığlıklara dönüştü, öyle tizdi ki Saga'nın omurgasını tırmaladı.

Saga, kemikten kopan etin ıslak sesleri ve yumuşak, iniltili inilti tarafından kovalanan kapıya doğru çabaladı. Parmakları merdivenin basamaklarına takıldı, yukarı tırmanırken bir ayağı eteklerine takıldı, her yanan nefes için savaştı. Kapı aralığından geçip karanlık koridora çıktığında Saga, Rov ve Druzhina kıyafetli bir kadınla burun buruna geldi.

"O," dedi titreyerek ama kelimeleri bulamadı. Rov sert bir el uzatarak Saga'yı ayağa kaldırdı. "O..."

"Anlıyorum, Printsessa," dedi Rov keskin bir ifadeyle ve Saga'yı odasına doğru yönlendirdi. Kadın gövdeye inerken başını çevirerek keskin bir Zagadkian diliyle havladı. Saga'nın altındaki zemin sarsıldı, aşağıdan çılgınlıklar yükseldi. Koridor önünde kıvrandı ve kapısına ulaştıklarında Rov'a yaslandı.

"Her şey yolunda Leydi Saga," dedi Rov, yatağa uzanmasına yardım ettikten sonra küfrederek. Boğazını kaşdı, çıldırtıcı bir daralma hissediyordu.

Güvenli değil, güvenli değil, güvenli değil!

"Bunun için üzgünüm, Printsessa," dedi Rovgolod, sesi sanki su altındaymış gibi boğuktu. Ve sonra, büyük, sıcak eli ağzını kapattı, başı geriye eğildi, dilinin üzerine küçük nesneler kondu.

Ölmek. Burada, krallığından bu kadar uzakta ölecekti.

"Tohumları yutmalısın," dedi Rov'un sert sesi. Onu tırmaladı, ağzını kapatan elini tırmaladı ama Rov'un tutuşu amansızdı.

Nefes alamıyor, düşüncelerini bir araya getiremiyordu. Tek bildiği Askaborg'dan uzakta, bir gemide kapana kısılmış olduğuydu. *Çıkış yoktu. Kaçış yoktu.*

"Tohumlar seni uyutacak, Saga," dedi Rov. "Dehşetinden kaçmanı sağlayacak."

Kaçış, diye düşündü. Bir çıkış. Saga gevşedi.

Ve yuttu.

Seksen Dokuzuncu Bölüm

BİLİNMIYOR

Saga'nın uykusunda mutlu bir şekilde rüya yoktu. Küçük esmer kız yoktu. Sütunlar yok. Çılgık atan ayılar yoktu. Bu bir uçurumdu; Saga'yı gerçeklikten uzaklaştıran bir koza. Gerçeklerden.

Çok erken uyandı, odasına bakarken uyku zihnini bulandırıyor. Ama gözleri yatağının yanındaki sandalyeye yığılmış adama takıldığında, göğsünün en derin yerinden bir çılgık koptu.

Rurik hızla doğruldu, yeşil gözleri onun üzerinde gezinerek değerlendirme yaptı. Geminin gövdesinde gördüğü canavardan eser yoktu, hatta kollarındaki dövmelemlerden bile. Ama Saga yatağın en uzak köşesine geri çekildi.

"Dur," diye homurdandı, hava tıpkı o dönüşmeden önce aşağıda olduğu gibi sarsılıyordu-

Saga gözlerini kapattı. Anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama tek görebildiği o vahşi yeşil gözler; o uzun, keskin pençeler; sanki onu yutmaya niyetliymiş gibi ona doğru ilerleyişiydi.

"Özür dilerim Saga," dedi Rurik usulca. Saga onun sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu. Utanç. Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Daha fazla yaklaşmayacağım."

Kontrol bende değil, demişti en son konuştuklarında.

Ve Rurik... onun cevabı... anlıyorum. Senin bildiğinden daha fazlasını.

Zihni dolup taşıyor, her şey dışarı dökülüyordu. Her şeyin üstüne bu çok fazlaydı.

"Midfjord'a gitmeliyim," diye mırıldandı kendi kendine. Saatleri geri sayıyordu. "Varışımıza kaç gece var?"

Rurik'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Saga..."

"Midfjord'a ne kadar var?" diye sordu, sesi keskindi.

Adamın çenesi büküldü. "Orayı günler önce geçtik, Saga. Patlamadan sonra yedi gece uyuduğunu bilmiyor muydun?" Saga yatağı kavradı. Kesinlikle onu doğru duymamıştı. Bir hafta... Bu nasıl olabilirdi?

"Anlaşmamız bozuldu," diye devam etti. "Ve sen Midfjord'a gitmeyeceksin."

"Ne?"

"Zagadka'ya geleceksin Kışkanat. Benimle birlikte."

Zihni sanki bir rüyadaymış gibi dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Saga kolunun arkasındaki deriyi tekrar tekrar çimdikledi ama bir türlü uyanamadı. Ve böylece güldü. Başka ne yapabilirdi ki? Hepsi delilikti.

Rurik'in kaşları endişeyle çatıldı. "Sana Zagadka'daki tehlikeden bahsettiğim için üzgünüm. Ama orada seni izleyebilirim. Seni güvende tutabilirim."

Tek duyduğu, seçimlerinin bir kez daha elinden alındığı oldu. Tutsaklık, yine. Çılgılık atmak istedi. Bir şeyleri kırmak istedi.

"Dönüşüm geçireli bir dolunay döngüsü olmuştu," diye ekledi Rurik. "Kolayca yem oldum. Zagadka'da böyle bir şey olmayacak. Kontrol etme yöntemlerim var." Durakladı. "Korktuğunuz için özür dilerim."

"Seni tanımıyorum bile," diye fısıldadı Saga, kendine sarılarak. "Sana güvenemem."

"Başka seçeneğin yok, Saga." Adamın gözleri kıza dikilmişti. "Seni güvende tutacağıma söz verdiğimde bana inanmaktan başka seçeneğin yok. Bu sana ettiğim bir yemin ve ben böyle şeyleri ciddiye alırım."

"Anlaşmamızı bozdun!" diye bağırdı. "Midfjord bir anlaşmaydı-"

"Ve Magnus bana aradığımız kişinin nerede olduğunu söyledi. Svaldrin'de gömülü olması istediğimiz bir cevap değildi ama artık biliyoruz. Sizin bilgilerinizi almadım ve bu yüzden anlaşmamız suya düştü."

"Midfjord'u *günler* önce geçtik!"

Ama Rurik onu görmezden geldi. "Bir şey daha bilmelisin. Zagadka'nın uzun zamandır sakladığı bir sır. Korumak için *öldürdüğümüz* bir şey." Uyuşmuş. Sürekli gelen ifşaatlara karşı hissizleşmişti. "Zagadka'da herkesin

Galdur'u arıyorsun. Bizim için farklı. Senin de gördüğün gibi, yeni biçimlere dönüşmek."

Saga ona boş boş baktı.

"Gerçi benim şekil değiştirmem diğerlerinden farklı. Bana bir *canavar* diyorlar, ama sadece düşmanlarım. Çok iftira atıyorlar." Dili alt dişlerinin arasında gezindi. "Aradığımız adamın adı Nostislav'dı. Bir kardeş gibiydi, Íseldurya yelkenlilerinin yakın sularından geçtiği bir günde topraklarımızdan çalınan büyük bir adam. Ve şimdi, Magnus doğruladı - Nostislav çalındı ve Svaldrin denilen yerde öldürüldü. Ve eğer Magnus bilmemesi gereken bu şeyleri biliyorsa, bu Zagadka'nın sırrının açığa çıktığı anlamına gelir."

"Deneyler," diye fısıldadı Saga. "Svaldrin'de Galdra'dan büyü topluyorlardı."

"Görünüşe göre bunu Zagadkalılar üzerinde de deniyorlar," dedi Rurik acıyla. "Ama sırrımız açığa çıktı ve bu Zagadka için bir değişime işaret ediyor. Uzun zamandır ihtiyaç duyulan bir şey."

Saga ona inanamayarak baktı. Adam delirmişti. Bunu daha önce nasıl görememişti? "Rurik, krallığının yardımı ihtiyacı var. Íseldur'a dönmeliyim. Halkım açlıktan ölüyor, Urkanlar tarafından zulme uğruyor-"

"Hayır."

İçinde bir öfke kıvılcımı çaktı. "Hayır mı?"

Bakışları sertleşti. "Hayır. Benimle Zagadka'ya geliyorsun." Sözlerinde hiçbir çatlak yoktu, uzlaşmaya yer yoktu.

Dilini acılık kapladı. "Neden?"

Rurik'in kıkırdamasında bir düşmanlık notası vardı. "Çünkü Kışkanat. Seni geride bırakmayacağım."

Saga'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Benimle Zagadka'ya geleceksin. Gerisini biz hallederiz." "Çözülecek bir şey yok!" diye tükürdü.

"Hadi ama Kışkanat, ikimiz de sözlerinin yalan olduğunu biliyoruz."

Çaresizlik onu pençesine aldı ama ağlamayı reddetti.

Ama görünüşe göre Rurik'in işi bitmemişti. "Krallığımızda olman bazılarının hoşuna gitmeyecek. Hizipler arasında savaş ve senin için tehlike olacak. Ama yemin ederim Saga, seni güvende tutacağım."

"Benim kurtarıcım rolü yapma," diye çıkıştı. "Özgürlüğümü elimden alan bir başka kişiyken olmaz! Ben Íseldur'a aidim, Rurik. Senin yanına değil. Zagadka'ya değil."

Hava huzursuz bir gerginlikle değişti.

"Durumuna yardım edecek birine ihtiyacın var Saga. Dışarıya adım atamazken yeni bir yere nasıl girebilirsin?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Zagadka'ya gidiyoruz ve doğru zaman geldiğinde seni İselður'a geri götüreceğim."

İçindeki öfke alevlendi, damarlarında alev alev yanmaya başladı. "Çık dışarı!" El yordamıyla etrafı yokladı, eli bir su tulumu buldu. Hiç düşünmeden ona doğru fırlattı. Rurik bir elini mümkün olandan daha hızlı bir şekilde havaya kaldırdı ve bir hırıltıyla yere fırlattı.

Eli yatağın ve duvarın arasına düştü, pürüzsüz ve yuvarlak bir şeyin etrafına dolandı. Onu çekip çıkardığında bunun bir taş olduğunu fark etti.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve taşı ona doğru fırlattı.

Rurik taşı havada kaptı, yumruğunu taş çatlayana kadar etrafında sıktı, sonra da parçalanıp toza dönüştü. O kadar yüksek bir hırıltı çıkardı ki tüm gemi gümbürdedi.

"Hayatıma beladan başka bir şey getirmedi!" diye bağırdı. "Yaptığın her şey işleri daha da kötüleştirdi!"

Burun delikleri alevlendi ve hava bir kez daha çatırdadı. Saga odanın köşesine doğru daha derine itildi ve kendi üzerine kıvrıldı. "Bırak beni," diye yalvardı. "Lütfen."

Onun ağır nefeslerini duydu. Havadaki o garip, tıkırdayan gerilimi hissetti. "Çizim yapmanın sinirlerini yatıştırdığını biliyorum. şurada çizim tahtası ve kömürler var. Masanın üzerine de senin için tohum bıraktım. Onları al ve dinlen. Enerjiye ihtiyacın olacak. Yakında Zagadka'ya varacağız."

Ayak sesleri geri çekildi, kapı tıkırdayarak kapandı. Ve sonra sürgü yerine oturdu.

SILLA, Saga ve Ashen tayfasının geri kalanı 3. kitapta geri dönecek. Ama önce, Hekla ve Bloodaxe Tayfası'nın 2024 sonbaharında çıkacak bir novellada neler yaptığını görmek için Istré'ye gideceğiz.

Hekla'nın romanına bir göz atmak ister misiniz? İlk bölümü okumak için bültenimize kaydolun: <https://demiwinters.com/bonus-content/>

Ya da tarayın:

Teşekkür

Bu kitap pek çok şeydi: bir aşk emeği; acımasız haber döngüsünden bir sığınak; ve terapötik bir çıkış.

Karakterlerimde sık sık kendimden parçalar buluyorum ve Saga'da bu, onun kaygısı ve kendini izole etmesi. Akıl sağlığı sorunlarıyla *yaşayan* bir kahraman yazmak istedim - ille de onları yenmeye çalışmak değil, sadece onları kendisinin bir parçası olarak kabul etmek ve sınırlarını onurlandırmak. Bu yüzden bu romanda Saga agorafobisinin üstesinden gelmek için neredeyse hiç çaba göstermiyor.

İtiraf etmeliyim ki, onun (neredeyse) hiç dışarıya adım atmaması olay örgüsü için bir mücadele oldu. Ama kızımız Saga becerikli. Zeki. Ve inanılmaz derecede cesur. Agorafobisi onun bir parçası ama *tamamı* değil.

Kafesinin kapısı şimdi açık. Parmaklıkların arasından bakıyor. Ve sonunda özgür kaldığında neler olacağını görmemiz için sabırsızlanıyorum.

Her şeyden önce, bana zaman ayırdığınız ve güvendiğiniz için siz okurlara teşekkür etmek istiyorum. Kitabımı eline alan, İseldur'da, Silla ve Saga'nın maceralarında kaybolan her bir kişi beni öyle bir minnettarlıkla dolduruyor ki, bunu ifade etmek çok zor.

Bu romanı yazarken birkaç kitap ve kaynak vazgeçilmezdi. İlk olarak Michael A. Singer'ın The Surrender Experiment (Teslimiyet Deneyi) adlı kitabından bahsetmeliyim. Bu kitap, pandemi sırasında düşüncelerimi yeniden şekillendirmeme, kontrol edebildiğim şeylere odaklanmama ve kontrol edemediklerimi bırakmama yardımcı oldu. Bu kitabın Silla'nın teslim olma hikayesi için ilham kaynağı olduğunu tahmin ettiyseniz, haklısınız!

İzlandalıların Sagaları, Kül ve Karaağacın Çocukları, İzlanda Büyüsü, Viking Savaşları ve Ortaçağ Kalesinde Yaşam da Viking Çağı'nın zihniyetini ve ortamını anlamak için inanılmaz kaynaklardı. Kitapların ve yazılı/rünik olmayan bir dilin öne çıkması, deri zırhlar, camlı pencereler ve Rurik'in Viking uzun gemilerinden çok daha lüks olan kamaralı ve depo gövdeli teknesi gibi birkaç hoşgörülle her şeyi olabildiğince otantik tutmaya çalıştım. Ve tabii ki bu dünyadaki büyü, canavarlar ve dinlerle ilgili yaratıcı lisans aldım.

Bu kitabın tüm şeklini değiştiren anlayışlı tartışmalar için Chersti Nieveen'e teşekkür ederim. Rony Bermudez'e muhteşem kapak illüstrasyonlarıyla bu kitaplara hayat verdiği için teşekkür ederim. Yazar arkadaşlarıma destekleri, dostlukları ve bitmek bilmeyen sorularımı yanıtladıkları için teşekkür ederim: MT Sear, Jess, Nisha, Elayna, Penn, Lisette ve Julie.

Yaşadığım deneyimin dışındaki karakterlerin tasvirlerinin saygıyla yapılmasını sağladıkları için duyarlılık okuyucularıma teşekkür etmeliyim: Ruthie Bowles ve Nicole Neuman.

Bazıları bu taslağın *çok* farklı bir versiyonunu okuyan beta okuyucularıma teşekkür ederim: Ashlyn, Kelli, Ashton, Diana, Becca, Georgie, Julie, Emma, Kaitlyn, Sarah, MT Sear, Ana, Josie, Bree, Louise, Maggie ve Danielle, geri bildirimleriniz kitabı (özellikle tempo ve romantizmi) doğru hale getirmemde çok yardımcı oldu. Zagadkça (diğer adıyla Rusça) çevirilerdeki yardımlarınız için Tanya'ya teşekkür ederim. Saga'nın agorafobisi hakkındaki düşünceli yorumlarınız için Sophie'ye teşekkür ederim. Sarah'ya bitmek bilmeyen at/tavuk/keçi/hayvan sorularıma katlandığı için teşekkür ederim.

Ve Lady Geira'nın fanfic yazabileceğini önerdiği için MT Sear'a kocaman bir teşekkür. Bu kitapta verdiğim açık ara en iyi karardı.

Onlara yalvarmama rağmen kitapları okumakta ısrar eden aşırı destekçi aileme de teşekkür etmeliyim. Ama en çok da 'kocam' Ben'e bana olan sonsuz güveni için teşekkür ederim. Fantastik bir seri yazabileceğime nasıl ve neden inandığınızı bilmiyorum ama desteğiniz benim için her şey demek.

Ve bakın: biz bunu yapıyoruz!

Zagadkian çevirileri

Bölüm 4

1 Açıkça görülüyor ki

2 Selamlar

3 Çılgınlık

Bölüm 29

1 Güzel

2 Uzun zamandır bekliyordum

Bölüm 31

1 gece hırsızı

2 irademi sınıyorsun

3 Öfken çok güzel

4 Seni özgürce uçarken görmek istiyorum

Bölüm 43

1 küçük kuş

Bölüm 62

1 Ne yaptın küçük kuş

2 içki (alkol)

3 kuş

4 küçük kuş

Bölüm 70

1 içki (alkol)

Bölüm 72

- 1 Canavar
- 2 Gitmene nasıl izin verebilirim?
- 3 Belki gitmene izin vermeyeceğim

Sözlük

- Berskium- Reykþjard yakınlarında çıkarılan toz; Klaernar tarafından büyük boylarını ve güçlerini korumak için alınır
- Bjáni- aptal; bir hakaret
- Brennsa- ateş viskisi
- Dúlla- 'oyuncak bebek'- kadınlar arasında sevilen bir terim
- Eisa Volsik- Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü-cesedi Askaborg çukurlarında bir sütuna kazığa oturtuldu
- Eystri- Íseldur'un en doğusundaki bölge
- Flíta- uçarken kanatları ışık saçan anka kuşu benzeri kelebekler. Yaşlandıklarında alevler içinde kalırlar, küllerin arasından bir tırtıl çıkar
- Galdra- büyü kullanan kişi; Ashen olarak da adlandırılır; Kral Ivar tarafından yasaklanmıştır
- Galdur- büyüünün kendisi
- Gothi- Ursinian dininin bir rahibi
- Hábrók- savaş, onur, şans ve hava tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarından biri
- Hevrít- bir Íseldurian uzun ağızlı hançeri
- Hindrium- Galdra'nın büyülü yeteneklerini engelleyen özel metal
- Hóra- fahişe
- Illmarr- denizin pullu vampiri; yılan balığı kanıyla cezbedilebilir ve üvez oklarıyla öldürülebilir
- Íseldur- Buz ve Ateş Krallığı; bu kitabın geçtiği ada ülkesi
- Ivar Ironheart - on yedi yıl önce tacı Kral Kþartan Volsik'ten alan Íseldur'un yeni kralı

- Jökull- Kalasgarde yakınlarında bir dizi buzul terasına sahip bir dağ. Yerel efsane bunların Sunnvald'ın 'kalkanları' olduğunu söyler
- Kalasgarde- Íseldur'un kuzeyinde, Nordur topraklarında bulunan bir kasaba
- Karthia- Íseldur'un güneyinde bir ada
- Kjartan Volsik- Íseldur'un eski kralı; Kral Ivar tarafından Askaborg çukurlarında kan kartalı yöntemi kullanılarak öldürüldü
- Klaernar- Kral Ivar'ın özel askerleri. Kralın Pençeleri olarak da bilinir
- Kopa- Eystri bölgesinin kuzey kesimlerindeki büyük taş şehir
- Kunta- amcık; bir hakaret
- Lébyrnja- Küçük deri benzeri pullardan yapılmış özel, hafif zırh. Bloodaxe Mürettebatı tarafından giyildi
- Malla- Aşk, savaş ve ölüm tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- Marra- bilgi, şifa ve barış tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- Medovukha- Zagadkian bir alkollü içecek; bal likörüne benzer ve fermente baldan yapılır
- Myrkur- kaos ve karanlık tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- Nordur- Íseldur'un en kuzey bölgesi
- Norvaland- Íseldur'un kuzeydoğusundaki ada; şu anda tahtta oturan Ivar'ın babası Harald tarafından devrildi
- Róa- Íseldur'da servis edilen, róabush'un kabuğundan yapılan sıcak bir içecek
- Saga Volsik- Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından ele geçirildi ve onun vasisi olarak yetiştirildi; oğlu Prens Bjorn ile nişanlandı
- Skald- genellikle geçmiş ve şimdiki kralların eylemlerini abartan bir tür Urkan şiiri besteleyen bir şair
- Skarpling- sırtında tüyleri olan küçük, fare büyüklüğünde bir yaratık
- Skjöld- baş ağrısını tedavi etmek için alınan kurutulmuş bir yaprak
- Skógungar- bir orman gezgini; Batı Ormanı'nda yaşayan ağaç benzeri huzurlu bir yaratık
- Slátrari- 'kasap'; insanları içten dışa doğru yakan bir katil
- Sólas- Íseldurian madeni para birimi
- Svalla Volsik- Íseldur'un eski kraliçesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü-cesedi Askaborg çukurlarında bir sütuna kazığa oturtuldu

- Stjarna- 'yıldızların anası'; Sunnvald'ın karısı; dokuma, bereket, rehberlik tanrıçası; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- Sudur- Íseldur'un en güney bölgesi; başkente ev sahipliği yapar
- Sunnavík- Askaborg'un bulunduğu Íseldur'un başkenti
- Sunnvald- Íseldur'un eski tanrılarının Güneş Tanrısı-kralı; ateş ve kudret tanrısı
- Thrall- köleleştirilmiş kişi; Íseldur krallığında çoğunlukla Norvaland'dan getirilirler ve iç bileklerine işaretlenirler
- Urka- Íseldur'un doğusunda büyük bir ulus; Ivar Ironheart da dahil olmak üzere Urkan Krallarının soyunun ortaya çıktığı yer
- Ursir- Kral Ivar ve diğer Urkanlar tarafından tapınılan Ayı Tanrısı; Íseldurlulara dayatılan inanç
- Vampir geyik- Memelileri avlayan ve kanlarını emen etobur geyik
- Vestir- Íseldur'un en batı bölgesi; Batı Ormanları'na ev sahipliği yapar
- Kurt örümceği- Tüylü gri kürkle kaplı büyük örümcek
- Zagadka- Íseldur'un güneyindeki gizemli ada ülkesi

Telaffuz kılavuzu

Yazarın notu - Bu kitaptaki birçok kelime ve isim Eski Norsça ve/veya İzlandaca'dan türetilmiştir; ð ve þ karakterleri okunabilirlik için 'th' ve æ 'ae'ye dönüştürülmüştür

- Bjáni- byan-ee
- Dúlla- doo-la
- Eystri- ay-stri
- Eisa- ay-sa
- Flíta- flee-ta
- Hevrit- hev-reet
- Hjarta- h-yar-ta
- Hver- kveh-r
- Hvíta- kvee-ta
- Íseldur- ees-eld-oor
- Klaernar- klite-nar
- Kunta- koo-nta
- Lébrynja- lyeh-bryn-ya
- Myrkur- mihr-koor
- Nordur- nor-door
- Reykfjord- rake-fyoord
- Róa- r-oh-a
- Signe- sig-nuh
- Skjöld- shk-ul-d
- Skógungar- shk-oon-gar
- Slátrari- sl-ow-trar-ee
- Stjarna- stya-tna
- Sudur- soo-door
- Urka- oor-ka

- Vestir- vest-eer

Yazar Hakkında

Demi Winters, yumuşak kadın başroller, huysuz kahramanlar ve sürükleyici dünyalar içeren romantik fantezi kitaplarının yazarıdır. Peri masalları, fantezi ve romantizmle ilgili her şeyi seven Demi, kocası ve iki çocuğuyla birlikte British Columbia, Kanada'da yaşıyor. Fantastik dünyalar ve ahlaki açıdan gri aşklar üzerine beyin fırtınası yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda, Demi okumayı ve yemek yapmayı seviyor.

Yazma çabalarını takip etmek için Demi's Crew [Facebook grubuna](#) veya [haber bültenine](#) katılabilir ya da sosyal medyadan takip edebilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

